

Giới thiệu Tôi Mộng Giữa Ban Ngày

Edit: Sherry

Số chương: 99 (95 chính văn + 4 ngoại truyện)

Tình trạng: đang edit

Thể loại: hiện đại, hài hước, vườn trường, con cưng của trời, dốc lòng vì nhân sinh.

Nhân vật chính: Thẩm Quyên, Lâm Ngữ Kinh

Cuộc chiến tranh đoạt học bổng diễn ra hừng hực khi thế, ở trước cửa phòng làm việc của thầy chủ nhiệm, Lâm Ngữ Kinh cùng Thẩm Quyên oan gia ngõ hẹp.

Lâm Ngữ Kinh về mặt đau thương, mắt rung rung: "Bạn học Thẩm, nói thật với cậu nhé, tôi là từ nông thôn đến đây, trong nhà rất nghèo, lúc đầu tên là Lâm Thủy Hoa, thôn Hoa sen chúng tôi chỉ có mỗi mình tôi có thể đến thành phố lớn học tập thôi, lần này nếu như tôi không lấy được học bổng sẽ không có tiền nộp học phí, không có tiền nộp học phí cũng chỉ có thể quay về thôn cho heo ăn..."

Thẩm Quyên dăng về lười nhát, không đếm xỉa tôi: "Thật là trùng hợp, tôi ở thôn Lá sen sát vách đây, vốn tên là Thẩm Thiết Trụ, tôi không chỉ phải cho heo ăn, mà còn phải làm ruộng."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hai người mặt không biểu cảm nhìn nhau ba giây, sau đó động tác đều nhịp, mỗi người xoay mình rồi đi.

Thẩm Quyên chui vào máy bay trực thăng riêng, Lâm Ngữ Kinh lên Rolls-Royce Phantom phiên bản dài.

— Hai kẻ có tiền mỗi ngày ở trước mặt đối phương, chính xác là đối với nhau, nỗ lực mà giả dạng nghèo, câu chuyện cũ.

"Ngữ là ngữ không kinh chết người không ngừng ngữ, kinh là kinh động trời đất quý thần khóc than sự kinh đó."

(Ngữ tức là lời nói, kinh là kinh sợ, hai từ "Ngữ" "Kinh" là tên của nữ chính, có lẽ tác giả cố ý ám chỉ nên editor giữ nguyên từ hán việt.)

Lời editor:

Phản chữ in nghiêng đầu chương là nội dung tóm tắt chương (rành nên edit luôn, không phải tên chương).

Bộ này lấy bối cảnh từ thời thanh xuân và kéo dài đến lúc trưởng thành. Nam chính là xạ thủ thần đồng, nữ chính không phải kiểu em gái ngoan hiền.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Ngồi dậy tiếp khách

Cuối tháng tám, trời nắng chang chang, hơi nóng ngưng tụ tại một chỗ, dính dính nóng bức.

Mãi cho đến lúc trước khai giảng vài ngày, mấy trận mưa to lộn đầu hất xuống, nhiệt độ mới hạ xuống vài độ.

Hai giờ rưỡi xế chiều.

Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa trung tâm thương mại, nhìn nước mưa lộp bộp nện vào nền đá bằng phẳng trên mặt đất, bọt nước bắn lên, văng tung tóe thấm ướt giày của người đứng bên ngoài.

Đội mười phút, mưa rơi không giảm.

Lâm Ngữ Kinh một tay gờ túi mua sắm lục lấy điện thoại, xác nhận không có cuộc gọi tới và tin nhắn, đi đến góc cửa thủy tinh to lớn phía trước, khoác túi lên cánh tay, lại xòe tiếp hai ngón trỏ và ngón cái, tạo dáng rồi gờ camera, xoay tròn trước mặt chọn cảnh, nhắm một mắt lại.

Cao ốc như rừng, cửa chính của trung tâm thương mại hướng ra mặt đường, cửa hàng bán lẻ với phong cách khác nhau mở ra ở mặt tiền cửa hàng, bảng hiệu Starbucks cực lớn ở con phố đối diện bị mưa to thấm vào, nẩy nhàn ngư màu xanh lá như chìm vào đáy biển, toàn bộ hình ảnh đều hiện lên một cách ướt sũng, phồn hoa tối tăm mờ mịt.

Hoàn cảnh vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Lâm Ngữ Kinh mới đến thành phố A vào hai ngày trước.

Ba tháng trước, cô chứng kiến cuộc sống hôn nhân đầy drama nhiều năm cuối cùng cũng đi đến hồi kết của Lâm Chi cùng Mạnh Vĩ Quốc.

Hai người trước khi ly hôn còn đánh nhau một trận.

Bởi vì quyền nuôi dưỡng Lâm Ngữ Kinh.

Lúc đó là sáu giờ rưỡi tối, ngày thứ hai sau khi quyết định ly hôn, một nhà ba người bọn họ ngồi trước bàn ăn ăn một bữa cơm cuối cùng, nói từ tài sản nhà xe cộ đến Lâm Ngữ Kinh, về mặt Lâm Chi từ đầu tới cuối rất bình tĩnh, mang theo một loại chết lặng lạnh lùng: "Toàn bộ căn nhà này thuộc về anh, xe tôi cũng không cần, con cái anh mang đi đi."

Thời điểm Mạnh Vĩ Quốc nghe thấy nửa câu đầu rất là hài lòng, nửa câu sau vừa xuất ra, ông ta bắt đầu nhăn mày: "Cái gì gọi là con cái tôi mang đi?"

Lâm Chi có chút không kiên nhẫn: "Tôi không có thời gian quán."

"Cái gì gọi là cô không có thời gian quán? Cô không có thời gian chẳng nhẽ tôi có thời gian?"

"Anh rất có đấy," Lâm Chi cười lạnh một tiếng, "Ăn cơm mềm* nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng bày đặt làm người bận rộn rồi hả?"

() Cách nói châm biếm, ám chỉ loại đàn ông ăn bám phụ nữ.*

Mặt Mạnh Vĩ Quốc thoát đỏ thoát trắng, then quá hoá giận trừng mắt với bà ấy, hít một hơi thật sâu bình phục tâm trạng: "Lâm Chi, hôm nay mọi người hào tộ hào tán*, tôi không muốn tranh cãi với cô, hy vọng chúng ta có thể tôn trọng lẫn nhau."

() Gặp gỡ trong hòa hợp, chia tay trong hòa bình.*

Lâm Chi nhường mày: "Thế nào, hiện tại mới nhớ tới việc nói chuyện tôn trọng cùng tôi? Lúc trước anh đến nhà của chúng tôi ở rẽ sao lại không nhìn thấy cái mặt của anh vậy?"

Mạnh Vĩ Quốc không thể nhịn được nữa, "Rầm" một tiếng hùng hổ vỗ xuống bàn, đứng dậy.

Lâm Chi cũng đứng lên theo, kèn chiến tranh bị thổi lên, hai người bắt đầu hồ đồ lủ lủ mà tranh cãi, đồ ăn trên bàn ăn bị ném mất bảy bảy tám tám.

Lâm Ngữ Kinh bắt chéo hai chân, dùng đũa đâm vào bát cơm trắng của mình, cứ như vậy chống cằm nhìn hai người bởi vì chuyện ai nuôi con này mà bực phát ra một đợt cãi vã mới, thậm chí không thêm e dè, ở ngay trước mặt cô bắt đầu đùn đẩy lẫn nhau.

Xem cô như con chó, nghe không hiểu tiếng người, không ai buồn để ý, tâm tình căn bản cũng không cần được coi trọng.

*

Mạnh Vĩ Quốc đứng là ở rẽ đấy.

Gia đình Lâm Chi ba đời dần thân vào thương trường, giàu đến chảy mỡ, Mạnh Vĩ Quốc và bà ấy là bạn học thời đại học, là ở nông thôn thi vào thành phố, học giỏi, vừa biết ăn nói lại vừa dịu dàng, hơn nữa lớn lên rất đẹp trai.

Thiếu niên mười tám mười chín tuổi, mặc áo T-shirt bằng vải được giặt đến bạc màu, tướng mạo sáng sủa, dáng người cao ngất, thoát nhìn cao ngạo cô độc mà anh tuấn.

Được nam sinh như vậy theo đuổi, cô cô gái nào lại không động tâm, Lâm Chi cũng không ngoại lệ.

Học sinh nghèo cùng thiên kim tiểu thư yêu đương kết hôn, cũng không nhất định đều là kết cục tốt.

Từ khi Lâm Ngữ Kinh có trí nhớ đến nay, ba và mẹ thật sự không giống với nhà người khác, cô nhìn ra được Lâm Chi đã triệt để chán ghét Mạnh Vĩ Quốc rồi, sự chán ghét cùng cực đối với người đàn ông này cũng làm mài mòn hết sạch một chút yêu thích của bà ấy với đứa con của mình.

Lâm Ngữ Kinh vốn cho rằng, thời điểm cô bị ba mẹ cho là gánh nặng mà muốn vứt bỏ sẽ có chút khó sở.

Nhưng khi thật sự thấy một màn như vậy, cô cảm giác gì cũng không có.

Gióng như là một hộp uống cạn một thùng rượu mạnh gì đó, đầu lười hay đầu óc đều tê dại, ngay cả nửa điểm tri giác cũng không có, cứng đờ như gỗ.

Mạnh Vĩ Quốc không kiên trì ra tòa cùng Lâm Chi.

Quan hệ bối cảnh tiền bạc mọi thứ Lâm Chi đều có, ông ta lấy cứng đối cứng hoàn toàn là một con đường chết, cuối cùng Lâm Ngữ Kinh thuộc về ông ta, mỗi tháng Lâm Chi cung cấp cho cô một khoảng phí nuôi dưỡng cố định.

Mạnh Vĩ Quốc tiền sinh nhanh chóng thoát khỏi bóng ma của một đoạn hôn nhân thất bại, một tháng sau khi ly hôn mang theo Lâm Ngữ Kinh gặp mặt bạn gái mới Quan Hường Mai của ông ta, hai người phát triển với tốc độ ánh sáng, thậm chí đã có cái kế hoạch năm năm đầu tiên, kết hôn linh chứng dọn đến nhà người phụ nữ này ở thành thị, vào ở rẽ mười phần thuận thực.

Lâm Ngữ Kinh chỉ cảm thấy lớn đẹp trai lại giỏi nói chuyện thật sự rất tốt, có nhiều phú bà đần độn nguyện ý cùng ông ta kết hôn như vậy.

Ngày thứ hai sau khi đem cô đến nơi này, hai người họ đi hưởng tuần trăng mật, trước khi đi Quan Hường Mai mỉm cười nhìn cô: "Về sau con hãy xem đây là nhà của mình."

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

"Con của cô hai ngày này cùng bạn học ra ngoài chơi rồi, có lẽ ngày mai trở về, cô đã nói với nó rồi, trong khoảng thời gian chúng ta không có ở đây này để thẳng thóc chăm sóc con một chút, sau này nó chính là anh trai của con, một lát nữa cô đưa số điện thoại di động của con cho nó, để các con tự liên lạc với nhau." Quan Hường Mai tiếp tục nói.

"... "

Lâm Ngữ Kinh cũng không phải rất muốn liên lạc với con trai bà ta, nhưng thứ cô càng không muốn nhất chính là phá vỡ loại bầu không khí gia đình mẹ ngoài hải hòa này, cho nên vẫn là yên tĩnh gật gật đầu.

Quả nhiên, Quan Hường Mai rất hài lòng, còn nói: "Có việc cũng có thể cùng nói với đi Trương, không cần phải ngại, cũng không cần cảm thấy gò bó, tất cả mọi người rất thích con."

"... "

Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua đi Trương bên cạnh chỉ thiếu điều khắc lên trán cái nhãn "Hiện tại loại gà rừng gì cũng đều có thể giả thành thiên kim", "Thế loại cha ăn cơm mềm mang theo con gái đến chia tài sản" với "Mày đừng hòng lấy một phần tiền nào", cảm thấy ánh mắt Quan Hường Mai có lẽ có chút không dùng được.

*

Trong trung tâm thương mại mới mở máy lạnh quá lớn, vừa mới đi ra không ngờ vẫn cảm thấy nóng, ngay cả mưa cũng mang theo khí nóng, dường như chưa đợi được đến lúc rơi xuống đã bị bốc hơi trong không khí.

Lâm Ngữ Kinh không chút biểu cảm nhìn vào màn mưa, một lần nữa liếc nhìn thời gian.

Ba giờ rồi.

Cô nhẹ nhàng nhảy lên hai cái, thử cử động đôi chân đã đứng đến mức có phần tê cứng, chuông điện thoại vang lên, là số điện thoại di động cô vừa lưu tới qua, số của anh trai mà cô cần phải liên lạc kia.

Lâm Ngữ Kinh tiếp nhận điện thoại: "Anh trai."

Tên con trai tựa hồ bị một tiếng anh trai này của cô làm cho kinh sợ rồi, trầm mặc ít nhất mười giây, mới hỏi: "Mua đồ xong rồi hả?"

"Vâng."

"Tôi bị cảm, không đi đón cô được rồi." Anh trai lạnh nhạt nói.

"... "

Lâm Ngữ Kinh thực sự cảm thấy mình suy đoán rất chuẩn xác, cô luôn luôn là một người rất chân thành, kinh thường bất kỳ kẻ nào giả vờ đóng kịch, hơn nữa cái người này kỹ năng diễn xuất còn kém như vậy.

Không biết còn có người họ Lâm này à, đùa hoa em gái Lâm mềm mại.

Cô rất quan tâm bệnh tình của anh ta: "Có nghiêm trọng không, bao nhiêu độ thế ạ."

Giọng cô gái nhỏ có chút dè dặt cẩn thận, nhờ nhẹ êm tai, đối phương lại trầm mặc mười giây, giọng nói có điểm do dự: "Bốn mươi."

"... "

"Em giúp anh gọi cho 119 nhé." Lâm Ngữ Kinh chân thành tha thiết nói.

Số điện thoại phòng cháy chữa cháy, 119.

Tên con trai cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh để điện thoại đi động xuống, ngẩng đầu lên, mắt nhìn bên ngoài sầm chớp giắt vang, mura to phảng phất như có thể nện thùng nền đá trên mặt đất, lật ra một con mắt trắng to đùng.

Nhà mới của Lâm Ngữ Kinh ở khu biệt thự ngay trung tâm thành phố, cách hai quảng trường là một khu dân cư tồi tàn mà cũ kỹ.

Ở khu vực trung tâm của thành phố lớn, trong tình huống bình thường thế này có hai loại người, một loại là nghèo khổ chỉ có mỗi căn phòng nhỏ trong ngõ hẻm, một loại là giàu đến chảy mỡ mua khu nhà cao cấp hai ba mươi vạn một mét vuông.

Xe chạy được một nửa thì hết mưa rồi, trong không khí có hòa lẫn mùi bùn đất ẩm ướt, nghĩ đến phải ở cùng một nơi với anh ta, người "anh trai" chưa từng gặp mặt thân thể yếu ớt nhiều bệnh cùng với di Trương ánh mắt luôn mọc trên trán kia, Lâm Ngữ Kinh đã tức giận đến mức thở gấp không đều, trực tiếp xuống xe phía sau khu dân cư kiểu cũ đó, dự định mãn mê tại nơi có hoàn cảnh lạ lẫm này trong hai giờ đi đường nửa rồi mới trở về.

Mỗi một địa phương đều có một khu như vậy, phòng ở cũ kỹ, bức tường cũ rích cùng song cửa làm bằng gỗ, nước sơn màu đỏ thẫm từng mảng từng mảng bong tróc ra, trước cửa sổ gắn nổi các cây sào thật dài treo các loại ga giường và quần áo, có loại cảm giác sâu sắc rằng sâu bên trong nơi xưa cũ nhất của thành phố này chứa đựng bầu không khí yên bình.

Lâm Ngữ Kinh xuyên qua ngõ hẹp đi lên phía trước, quả nhiên, bên ngoài cùng vòng quanh mấy ngôi nhà đơn giản lộ ra bức ngăn phòng làm việc với mặt tiền cửa hàng, cô đơn giản quét hai mắt, tiếp tục đi vào trong.

Lắc lắc lư lư vừa đi vừa hát ca khúc chủ đề của Chú Bọt Biển tình nghịch, đi đến đầu hẻm rẽ trái, trông thấy một cánh cửa sắt màu đen.

Cánh cửa đơn đang mở, màu đen tuyền, nửa khép, trên cửa dùng sơn trắng quét một dãy tiếng anh.

Thoạt nhìn có điểm giống cửa vào nhà ma gì đó.

Bước chân Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một lát, đi tới, nhìn rõ được hàng chữ trên lớp nước sơn là gì.

——TATTOO.

Cửa hàng xăm mình?

Cửa sắt không cao, cô nhón chân lên, bên trong là một cái sân nhỏ đại khái cũng chỉ có ba bốn mét vuông, đối diện có một cánh cửa gỗ, trên tấm bảng gỗ có khắc mấy biểu tượng rất phức tạp giống như thứ đồ vật nào đó.

Lâm Ngữ Kinh bị cửa hàng xăm mình mà từ trong ra ngoài đều chứa đầy sự "ta vô cùng trâu bò nhưng ta vô cùng bị ỉn" hấp dẫn sâu sắc rồi, cô do dự vài giây, đưa tay, duỗi ra một ngón trỏ, nhẹ nhàng mà đẩy cánh cửa sắt màu đen một cái, một tiếng kêu kẹt nhỏ vang lên, dần dần, dần dần mở ra.

Cái sân nhỏ kia mà quả thật chỉ lớn cỡ bàn tay, quỹ đạo sinh trưởng của thực vật bên trong thoạt nhìn đều rất hoang dã.

Lâm Ngữ Kinh bước tới đẩy cửa đi vào, trong phòng ánh sáng tối tăm, cảnh vật mờ nhạt chuyển hồng, bức tường xám sẫm, phía trên treo thảm treo tường màu đỏ cùng các loại hình xăm hoa văn rậm rạp chẳng chịt, xinh đẹp lại tinh vi.

Cô ngửa đầu nhìn một vòng, vừa quay đầu, bỗng dừng lại.

Mới phát hiện trong phòng này có người.

Ở nơi hốc xó phía sau cửa kia, bị ván cửa che khuất, góc chết của tầm mắt, lúc vừa mới vào không nhìn thấy.

Ghế sofa dài màu xám thẫm, thảm trải sàn dày, vô số đệm dựa gối ôm bị ném ngổn ngang bừa bãi, trên ghế sofa có một hai ba, ba người ngồi, lớn lên đều cao soái, thuộc về chủng loại soái ca rất có cá tính đấy, bộ ba bảo thai giữ lại đầu tóc bần tưa như cây lau nhà, bắp tay ba bảo thai hình như có xăm hình hoa văn tươm tã.

Ba cây lau nhà hoa hòe loe loét nhìn thẳng vào cô, vẫn không nhúc nhích, bầu không khí quý dị, một tên trong đó còn giữ nguyên động tác một tay kẹp điều thuốc đưa đến bên môi, cứ như vậy ngừng giữa không trung cháy mồm, đầu điều thuốc treo lơ lửng tại vị trí cách môi ba cm, giống như bị người ta nhấn nút tạm dừng.

Sau đó, cây lau nhà số một chuyển động con người, từ mặt của cô, xuống, chuyển qua quần áo của cô.

Lâm Ngữ Kinh không hiểu rốt cuộc là vì sao mà ba cái cây lau nhà này lại có vẻ mặt giống như xem đại tình tình trong vườn bách thú, ánh mắt mới lạ lại quý dị kia thiếu chút nữa làm cho cô tưởng mình vừa mới hát vang Cao nguyên Tây Tạng* rồi trần truồng chạy vào.

(*) Bài này mở đầu bằng một tiếng hét rất chi là "hoang dã" (=0=).

Có cứ như vậy bị ba vị đại ca giang hồ quét mắt nhìn năm sáu giây, có chút lúng túng giờ tay lên: "... Uầy?"

Lách cách một tiếng, không khí một lần nữa bắt đầu lưu động, cây lau nhà số một đang ngồi trên tấm thảm trải sàn ngậm thuốc lá vào miệng, nhích lại gần ghế sofa, dùng cái cánh tay xăm đầy hoa văn giờ phía sau chọc chọc: "Quyện già."

Lâm Ngữ Kinh lúc này mới nhìn rõ, trên ghế sofa dài còn có người thứ tư.

Không thể trách ánh mắt cô không tốt, là trên đầu người thứ tư huyền bí trùm một tấm thảm màu xám thẫm, thẳng tuột che đến lưng bụng, nửa dưới là quần dài xám đậm, hoàn toàn dung nhập vào ghế sofa có màu tương đồng, trên bụng còn đặt thêm hai cái gối, ngủ mà vẫn không nhúc nhích, còn bị người bạn cây lau nhà của cậu ta che hơn phân nửa, liếc mắt qua một cái thật sự không thể nhìn thấy.

Người bị chọc này hơn nửa ngày vẫn như cũ không có phản ứng, nằm ngay đơ thẳng đuột trên ghế sofa, giống như một vị *ngủ mỹ nhân* cao quý.

Cây lau nhà số một vẫn tiếp tục gọi cậu một tiếng: "Thảm Quyện."

Ngủ mỹ nhân nhúc nhích rồi, hừ ra một tiếng từ lỗ mũi, dựa sát vào ghế sofa co cắp chân cực dài đang duỗi thẳng lên, trở mình xoay mặt vào trong tiếp tục ngủ.

Thảm còn đang che trên đầu, nhìn qua rất dày, Lâm Ngữ Kinh chỉ sợ cậu ta làm mình ngộp thở mà chết.

Cây lau nhà số một chửi một tiếng, lay lay cơ thể, hai bàn tay vỗ vào mông cậu: "Con mẹ nó đừng ngủ nữa, ngồi dậy tiếp khách."

Ngủ mỹ nhân vốn đang yên ổn nghỉ ngơi bị quấy nhiễu ba lần bốn lượt, lại còn bị một cánh tay hoa hòe đột nhiên tập kích mông, chửi một tiếng, giờ tay mò cái gối đập xuống người bên cạnh, giọng nói của cậu cũng giống như tên*, mang theo vẻ mặt mồm nồng đậm, khàn khàn lại không kiên nhẫn: "Tôi tiếp con mẹ cậu, lần."

"..."

Một anh trai giang hồ** vô cùng nóng nảy.

(*) *Thảm Quyện: Quyện nghĩa là một môi, uể oải.*

(**) *Nguyên văn là xã hội ca.*

Hết chương 1.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hôm nay cho ra sản phẩm mỏng của giang hồ Quyên gia.

Lâm Ngữ Kinh: Con người của tôi đặc biệt chân thành, tôi thật sự không phải là chuyên gia đưa giỡn (?)

-

Đã lâu không gặp, A Kiến mang theo Tiểu Kinh Ngự cùng Thẩm Quyên ca ca mà mọi người chờ mong đã lâu đến thăm hỏi năm mới mọi người, có khả năng là hai vị vương bực áp lẫn nhau bão bùng đưa giỡn, bão bùng lại bão bùng liên bão bùng ra gian (tình). Chuyện tình cũ* (không phải), tóm lại sẽ cố gắng viết ah! Ngày mai bắt đầu cập nhật, thời gian tạm thời là tám giờ rưỡi mỗi đêm, đổi ngày, nghỉ phép trì hoãn sẽ thông báo trên văn án hoặc weibo @tê kiến nha.

*Đang nhắc đến cụm từ "câu chuyện cũ" trong văn án

Các tỷ muội, các bạn sẽ nhắc lại cho tôi, đúng không? Các người càng truy đuổi (ý là hỏi thúc) sẽ càng nuôi mập tôi hơn đấy, đúng không qwq!!! (...)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nuôi trong nhà chú mèo sữa* nhỏ

(*) chỉ mèo con lúc mới sinh ra.

Về sau, Tường Hàn, cũng chính là cây lau nhà số một mỗi khi kể về lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, đều sẽ lộ ra một biểu cảm rất thần kỳ.

"Mặc chiếc váy nhỏ đứng ở đằng kia, ánh mắt thì sạch sẽ như trân châu trong suốt, vừa nhìn liền tưởng là bé cưng ngoan ngoãn đấy, quá là không ăn nhập với không khí xung quanh, " Tường Hàn lắc đầu, "Con mẹ nó tôi mà cũng có ngày nhìn lầm."

Nhưng giờ này khắc này, Lâm Ngữ Kinh ngay cả cậu ta gọi là cái gì cũng không biết, trong đầu toàn bộ đều viết tắt là cây lau nhà số một.

Cây lau nhà số một phản ứng rất nhanh, trong chớp mắt đã đưa thuốc lá ra xa trước khi gối ôm đập vào mặt, đưa tay đỡ một cái, cổ tay giữ lấy gối ôm xoay một vòng rồi ôm vào ngực mình, một lần nữa ngậm thuốc lá vào miệng, về mặt trang nghiêm "Hào công phu."

Như hai kẻ dâm.

Bộ đôi hai kẻ dâm này hoàn toàn không phát giác được bộ dạng ngốc nghếch của mình, thấy người gọi không tỉnh, xoay đầu lại cười híp mắt phát phát tay, phối hợp với bím tóc bần thiêu cùng cánh tay đầy hình xăm, có loại dữ tợn không nói ra được: "Em gái, xấu hổ quá, lão đại của chúng tôi trạng thái tinh thần không tốt lắm."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết người này vì cái gì mà ngay cả thể loại câu "Trạng thái tinh thần của cậu ấy không tốt lắm" cũng nói thành kiểu làm cho người ta cảm thấy như là "Cậu ấy có bệnh tâm thần", cô nhìn thoáng cánh tay hướng tới mình nhiệt tình vẫy vẫy của cậu ta, lại liếc qua - bờ mông - vị nằm trên ghế sofa ngủ trông như chết rồi, đồng thời được gọi là anh trai giang hồ Thẩm Quyên đó.

Quên nói, lại còn rất vênh lên.

Lâm Ngữ Kinh đối với hai người này đã có một phán đoán sơ bộ giản lược.

Không giống thẳng đầu nha.

Cô gât gât đầu, định nói không sao, tôi chỉ tùy tiện xem một chút thôi, anh dễ cậu ấy ngủ đi.

Kết quả lời còn chưa kịp nói ra miệng, đã nhìn thấy cây lau nhà số một tay ôm gối ôm, tay kia phóng một cái tới mép ghế sofa, cánh tay một lần nữa đâm lên vị lão ca nóng này đang ngủ đó.

Thẩm Quyên hôm qua cả đêm không ngủ, buổi sáng lại ra ngoài, vừa ngủ chưa được mấy tiếng, giữa lúc đang ngủ chưa đủ giấc, tâm trạng bất ổn cực đoan gắt gỏng mà mắt tỉnh táo, lại bị người ta tập kích mông lần thứ hai.

Cậu bực bội lại âm u "địch" một tiếng, cũng không ngủ nổi nữa, trờ mình nằm ngửa trên ghế sofa, đưa tay gạt chần trên mặt xuống.

Có một khoảnh khắc, Lâm Ngữ Kinh cho là mình sẽ nhìn thấy một đầu cây lau nhà số bốn.

Dù sao cũng là người một nhà mà, chính là phái chính chính tề tề, bím tóc bần cánh tay xăm hoa lớn, biểu tượng tình bạn, tượng trưng cho sự thân mật khăng khít.

Kết quả là mạng che mặt màu xám thẫm bị cậu gạt xuống, anh trai giang hồ lộ ra bộ mặt thật, với ngoại hình bên trên mà nói một chút cũng không giang hồ, không thể nào thân mật với cơ hữu*.

(*) Cơ hữu (bạn bè cơ sở): thuật ngữ mạng, có nghĩa là mối quan hệ thân thiết giữa những người đàn ông, có nguồn gốc từ từ "gay".

Thậm chí thoát nhìn có lẽ cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, vẫn là một thiếu niên giang hồ.

Thiếu niên giang hồ mái tóc ngắn đen nhánh được cắt tỉa gọn gàng, một tay chống lên tấm đệm ghế sofa ngồi dậy, cúi thấp đầu, cánh tay buông trên đầu gối, ống tay áo cuộn lên, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nhợt gầy gò.

Cậu chậm chạp ngẩng đầu, mắt đen kịt, là loại mắt hẹp dài hơi xếch, lúc này mí mắt rũ xuống, tỏa ra khí chất "Lão từ không có nhiều kiên nhẫn".

Trì hoãn đại khái hơn mười giây để hồi thần, cậu mới híp mắt nhìn qua.

Cô lẽ là vừa mới hồi phục xong tâm trạng khi rời giường, cũng không nóng nảy chuyển sang giận chó đánh mèo đến Lâm Ngữ Kinh, chỉ nhủ mảy may ngáp một cái, đứng lên: "Xăm hình?"

Trong thanh âm mang theo sự khàn khàn lúc chưa tỉnh ngủ, còn có một chút giọng mũi.

Lâm Ngữ Kinh thuận miệng đáp một tiếng: "Ừm."

"Chỗ nào." Thẩm Quyên xoay người sang chỗ khác, cầm tấm thảm vừa mới che trên đầu lên, tiện tay khoác lên chỗ tựa ghế sofa.

Từ phía sau nhìn thấy hai cái đùi trắng tấp, dài đến mức làm người ta muốn huyết gió, bộ đồ màu đen bị ép tới có chút nhăn, bên trong mép lưng quần, lộ ra một đoạn dây lưng.

Ánh mắt Lâm Ngữ không không chế được liếc về thứ đã bị tập kích hai lần kia, cặp mông nhìn thực sự rất đẹp, vô thức thấp giọng bậc thốt ra: "Bò mông này..."

Ngữ khí tựa như tán thưởng, tựa như thờ dài.

Không khí yên tĩnh rồi.

Cây lau nhà số một số hai số ba một lần nữa bị nhấn nút tạm dừng, máy móc ngừng đầu.

Thẩm Quyên quay đầu nhìn cô, vẻ mặt buồn ngủ thán nhiên.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy âm thanh của mình rất nhỏ đấy, chính là âm lượng làm bầm lâu bầu, có điều trong căn phòng yên tĩnh này, cư nhiên phát ra có chút rõ ràng, một giây sau khi cô nói ra khỏi miệng liền hồi phục tinh thần, trong thoáng chốc khi đối phương xoay người đã cấp tốc phản ứng, lúc bốn mắt nhìn nhau thậm chí đã điều chỉnh tốt biểu cảm, nháy mắt đã an tĩnh mà vô tội nhìn anh, tựa hồ còn mang theo chút ngượng ngùng: "Xăm ngay tại đó ——" cô dừng một chút, bộ dạng mười phần xin lỗi, "Có thể chứ?"

Thẩm Quyên nhướng mày: "Có thể."

Nhìn thấy chưa!

Đã nhìn thấy chưa! Bình tĩnh biết bao!

Không hề là anh trai giang hồ đã trải sự đời!

Chẳng phải chỉ là xăm cái mông thôi sao!

Người ta sóng to gió lớn gì chưa từng thấy qua!!

Sự trâu bò này nếu như đã phát động, thì dù có đi tong xuống dưới cũng phải theo, Lâm Ngữ Kinh quyết định chắc chắn, bắt đầu lật xem tập hình xăm cùng các loại bút máy bản thảo bừa bãi lộn xộn trên bàn gỗ dài sắt tường, già vờ nghiên cứu tìm xem cái hoa văn nào thì tốt.

Dù sao vị anh trai giang hồ nóng này này đã tỉnh, cô còn dùng "Tôi chỉ tùy tiện xem một chút thôi, cậu tiếp tục ngủ đi" làm người ta oán giận quay về thì có thể sẽ bị đánh.

"Ồi, " Lâm Ngữ Kinh bốc lấy tờ giấy bên trên vẽ hình chú mèo Poko* cực kì xấu kia lên, không hiểu vì sao trong một đồng tác phẩm cao cấp tinh xảo này lại có loại tác phẩm nhồi nhét lẫn lộn của trẻ em dưới mười tuổi thế này, "Con A mọng này thật đáng yêu nha."

() Bộ phim hoạt hình chuyển thể từ manga của Fujiko F. Fujio, phát sóng ở Việt Nam với tên gọi Chú mèo máy Rocky.*

Thẩm Quyên đã đi tới, soạn soạn mà kéo rèm một phút, nơi góc khuất đặt ghế sofa cho người nghỉ ngơi đó hình như là một khu làm việc được tách biệt với bên ngoài, anh đi đến bên cạnh cô liếc qua một cái "Hello Kitty."

"Hà?"

"Đó là một Hello Kitty."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cẩn thận nhìn một lúc, a, có lỗi tại.

Thôi được rồi, xin chào Kitty.

Cô khô khan mà cười hai tiếng: "Đây là người bạn nhỏ trong nhà vẽ sao?"

Thẩm Quyên lại ngáp một cái, thanh âm rất êm tai, vẫn là giọng mũi nghe có phần mệt mỏi: "Tôi vẽ đấy."

"..."

Huỳnh đệ cậu đừng gạt tôi nha?

Cậu nói cho tôi biết cái bức tranh này thật sự là của chuyên gia xăm mình vẽ sao?

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc vài giây, quyết định thay đổi khía cạnh: "Cái kia, xăm hình ở vị trí khác nhau, cũng sẽ có cái gì mà khác dạng với điều cần lưu ý của từng chỗ khác nhau phải không?"

Vấn đề này hợp tình hợp lý, tóm lại sẽ không phạm sai lầm.

"Đau đấy, bảo dưỡng, đều không giống nhau, " Thẩm Quyên đứng tựa vào tường, thần sắc thờ ơ kéo dài âm thanh, "Nếu cái cô muốn là thư từ bút pháp hay thủy mệnh, vậy vẫn có biện pháp."

"Ồ đâu đau nhất?"

"Vùng da mông."

"Oh, " tiểu cô nương rụt cổ lại, nhìn có vẻ như rất sợ, "Vậy chỗ nào tương đối không đau?"

Thẩm Quyên cũng đã nhìn ra, vị bằng hữu kia chính là thấy cậu tỉnh, cũng không tiện đuổi cậu về, đành cường ép tìm vài lời tùy tiện hỏi hỏi thôi, liền dứt khoát ngay cả máy vi tính cũng không định mở lên.

Anh dừng một chút, nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, mới như cười như không nói: "Chính là ngay ở chỗ cô muốn xăm đấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh ba hoa tám chuyện cùng Thẩm Quyên đối đáp năm phút đồng hồ, vắt hết óc đem mọi vấn đề về hình xăm mà đầu cô thể nghĩ đến tất cả hỏi luôn một lần, xấp xỉ một lát nhìn thấy thời gian không sai biệt lắm, mới cực kì nhẹ nhàng thờ ra.

Đến cuối cùng, hai người đã không còn bất cứ thứ gì để đối thoại rồi, Thẩm Quyên phải dựa vào bức tường lười biếng mà đứng đấy, Lâm Ngữ Kinh có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của cậu ta.

Cô cũng lười để ý.

Lúc đi ra cây lau nhà số một còn nhét tờ danh thiếp của studio cho cô, khiến cô phải cân nhắc khả năng có thể trở lại đây.

Toàn bộ quá trình Thẩm Quyên đều duy trì một tư thế kia, đứng giống như không xương vậy, vẫn là một bộ dạng buồn ngủ mắt mờ không ra như cũ.

Tướng Hàn vừa mới chuẩn bị đóng cửa, quay đầu lại trông thấy cậu ngáp, vỗ vỗ khung cửa: "Đêm qua có phải cậu đi ăn trộm không đấy. Có sấm à?"

Thẩm Quyên lười nhác ngồi vào ghế sofa bên cạnh, tiện tay vơ cái phi tiêu trên bàn, vừa nheo nửa mắt mà ngáp một cái vừa hướng tới bảng phi tiêu màu đen bên kia tường ném qua: "Cuộc sống không dễ."

Phi tiêu nhỏ màu xanh lam bằng nhựa plastic, toàn thân đều tràn ngập cầu thủ, phần đuôi miếng nhựa plastic còn gắn cộng lông, "Viu" một phát, bay qua nửa cái phòng vững vàng mà đâm vào bảng phi tiêu.

Tường Hàn liếc một cái, khoảng cách khá xa, chạy tới hai bước mới thấy rõ, phi tiêu nhỏ vừa vừa vùn vùn đập xuống hồng tâm nhỏ xíu màu đỏ, nửa chút cũng không sai lệch.

"Quyên gia của chúng ta vẫn là trâu bò," Tường Hàn không phải lần đầu tiên nhìn thấy, vẫn cảm thấy khen thế nào cũng không đủ, cách khá xa, ánh sáng lại tối, tại vị trí đó của cậu thậm chí cũng không thấy rõ hồng tâm đang ở đâu. Tường Hàn xoay người quay lại đóng kỹ cửa xong, đi tới nằm sấp xuống nhỏ giọng nói: "Em gái vừa rồi á, có chút đẹp mắt nha."

Thẩm Quyên nhìn cậu một cái, không nói gì.

"Thì, cái loại này bên trong rõ là tiểu tiên nữ nhiệt tình, cậu hiểu không, bên ngoài lại còn giả bộ lạnh lùng, thật đúng là thần tiên."

Ánh mắt Thẩm Quyên dừng trên không trung, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình dáng vị tiểu tiên nữ vừa rồi.

Là ưa nhìn, chân vừa mịn vừa trắng, làn da trắng đến này sinh cảm giác trong suốt.

Chính là trống rỗng, trong mắt cái gì cũng không có.

Có lẽ lúc nhìn cậu so với lúc nhìn tảng đá trên mặt đất cũng không có gì khác nhau, trống rỗng thế đấy, mắt trái viết "Không dễ ỷ" mắt phải viết "Tùy tiện đi", hợp lại chính là "Tôi là a!" "Tôi đang ở đâu" "Tôi rất cuộc đang làm cái gì".

Một tâm trạng mười phần mờ mịt, thiếu nữ tang thương chán chường vô cùng mơ hồ.

Tóm lại, thoát nhìn thật sự không giống thần tiên đến vậy.

Hai phút sau, Thẩm Quyên một lần nữa hạ thấp tầm mắt, tâm tình cũng không cao: "Cậu không phải chỉ thích phong cách gọi cảm hư hồng thôi sao."

"Cái gì gọi là tôi chỉ thích phong cách gọi cảm hư hồng?" Tường Hàn vẻ mặt nghiêm túc gỡ đuôi sam bản của mình ra, "Tôi thường thức hết thầy phong cách bỏ mắt của thiếu nữ xinh đẹp, như vừa rồi đó, cũng thật đáng yêu, như một người bạn nhỏ lên lút làm chuyện xấu sợ bị người ta phát hiện, tôi có thể nghe ra toàn bộ sự khẩn trương của cô ấy lúc đến hỏi chuyện đấy."

Thẩm Quyên nâng mày rồi hạ mày, từ chối cho ý kiến.

Tường Hàn càng nói càng cảm thấy hối hận rồi: "Sao lúc này tôi không nghĩ tới việc ra tay nhỉ, sao tôi lại cho danh thiếp studio chứ, có lẽ tôi nên trực tiếp đưa thêm cái phương thức liên lạc cá nhân gì đó ah, đơn thuần ngoan ngoãn nhiều như vậy, như nuôi trong nhà chú mèo sữa nhỏ."

Thẩm Quyên ngừng đầu liếc mắt nhìn cậu ta, cảm thấy có chút buồn cười lặp lại: "Ngaoan?" Ánh mắt rơi vào mảnh giấy in Hello Kitty cực kì xấu đang nằm thẳng thớm trên bàn gỗ kia, "Dù là mèo sữa nhỏ, cậu thực sự ra tay, cô ta cũng có thể khiến cậu xương cốt không còn."

Tường Hàn hoàn toàn cảm thấy cậu chính là có thành kiến với con gái nhà người ta, bởi vì cô đến quấy rầy đại gia ngủ bù, cậu ta khế dựa ra bên cạnh: "Loại tiểu tiên nữ kinh nghiệm sống chưa nhiều này, Hàn ca đây bắt đầu trêu chọc là sợ hãi ngay thôi."

"A," Thẩm Quyên chân dài duỗi thẳng người ra phía trước, ngón trỏ gõ nhẹ lên mép bàn hai cái, lười biếng nói, "Cậu trêu đi."

Hết chương 2.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

"Cậu trêu một cái thử xem." Quyên gia rút ra đại đao dài năm mươi thước bình tĩnh mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Không xứng với mộng của tôi

Sau khi Lâm Ngữ Kinh ra khỏi studio xăm hình còn đi dạo thêm hai vòng nữa mới trở về, lúc trời tối hơn phân nửa, nhận được điện thoại từ lái xe của nhà Quan Hướng Mai.

Lái xe họ Lý, cô chỉ gặp mặt ông một lần vào ngày vừa xuống máy bay, trên đường từ sân bay về nhà mới đều rất yên tĩnh, nói chuyện không nhiều lắm, nhưng ông thoát nhìn rất dễ gần.

Thời điểm nhận cuộc gọi đến là khi cô mới từ tiệm thuốc bước ra, trong túi nilon trắng đựng đủ loại hộp nhỏ màu sắc rực rỡ chất thành đồng lớn, đầy đủ từ cảm mạo nóng sốt chảy mũi.

Anh trai chán ghét thì cứ chán ghét, cũng không thể mỗi ngày thật sự cùng anh ta âm ỉ long trời lở đất.

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh móc lấy túi nhựa vung qua vung lại, một tay cầm lấy điện thoại đưa đến bên tai, không lên tiếng.

Trước kia bạn bè của cô cũng không nhiều, qua lại thì càng ít, bạn thân chỉ có hai — Lục Gia Hành và Trình Dật, đều là kiểu người bên này vừa thông bên kia liền trực tiếp ba la bỏ lỏ tự nói chuyện một mình, cho nên cô có thói quen chờ đối phương mở miệng trước.

Im lặng hai giây đối phương trước sau không lên tiếng, cô kịp phản ứng, hậu tri hậu giác bổ sung tiếng xin chào.

"Xin chào xin chào," đầu dây bên kia cũng lập tức vội hỏi âm câu chào, "Lâm tiểu thư, tôi là lão Lý, cũng không có việc gì, chính là hỏi một chút khi nào cô trở về."

"Cháu trở về ngay." Lâm Ngữ Kinh không buồn để tâm nói.

Bên kia dừng một chút, lại nói: "Cô gửi vị trí cho tôi đi, tôi đi đón cô, trời sắp tối rồi, tiểu cô nương chưa quen hoàn cảnh ở đây một thân một mình như thế, không an toàn lắm."

Lâm Ngữ Kinh chột ngừng lại.

Động tác của cô đình trệ, gương mặt quét qua cảnh vật xung quanh một vòng, nửa ngày mới nói: "Không cần đâu ạ, thế thì phiền toái cho bác quá, một lát nữa cháu tự về được rồi."

Lão Lý cười nói: "Phiền toái với không phiền toái cái gì, tôi là một lái xe, chính là làm mấy việc này, hay cô chụp tấm hình chỗ nào gần đó gửi tới đây, tôi đều có thể tìm được."

Lâm Ngữ Kinh rù mắt, khí trời bên này không chỉ có nóng, sau cơn mưa còn ẩm ướt giống như ngấm trong nước, làm cho người ta nhất thời cũng khó mà thích ứng, cô đáp ứng, cúp điện thoại xong chụp lấy tấm hình gửi qua.

Vốn là nhà ở lân cận không xa, chưa tới vài phút, một chiếc Bentley màu đen đỗ ở ven đường.

Nhìn lướt qua bảng số xe, Lâm Ngữ Kinh mang theo túi đi qua, mở cửa xe rồi ngồi vào trong.

Lão Lý lên tiếng chào cô, cô hơi rướn người cúi xuống: "Phiền bác rồi."

Lão Lý ngược lại có chút ngưng ngừng: "Không phiền đâu, nên làm mà."

Lâm Ngữ Kinh không nói chuyện, nhìn con đường xa lạ ngoài cửa sổ, vụng trộm liếc nhìn qua lão Lý lái xe phía trước, mặc áo sơ mi trắng rất chính thức, ống tay áo lộ ra vết ố vàng giặt không ra.

Trong xe là một khoảng yên tĩnh.

Lão Lý ho một tiếng: "Ngày kia đi học đúng không."

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại: "Vâng."

"Đồ vật cần phải mua đủ chưa? Còn thiếu cái gì nói với tôi là được."

"Không có, đều mua rồi ạ."

"Vậy thì tốt rồi, còn thiếu cái gì nói ngay cho tôi biết nhé." Lão Lý lại lặp lại một lần.

"Vâng, " Thanh âm cô gái nhỏ nhẹ nhàng, "Cảm ơn ạ."

Cuộc trò chuyện ngưng đọng kết thúc.

Lâm Ngữ Kinh một lần nữa nghiêng đầu qua, nhìn ra bên ngoài cửa xe. Bắt đầu ngăn người.

Khi cô còn bé thường xuyên bị mắng, Lâm Chi là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không thể chấp nhận bất cứ tật xấu nào trên người cô, có thể là bà ấy cảm thấy, cô - đứa con gái mang thai mười tháng sinh ra cần bản chất có ưu điểm nào, chỗ nào cũng là sai, tất thấy bộ phận đều là "Mây với trăng cha kia là cùng một loại".

Mã Mạnh Vĩ Quốc cần bản không thể nào quân cô.

Khi còn bé, cô còn có thể ủ rũ một chút, sẽ nỗ lực học bài khảo thi chỉ hy vọng Lâm Chi có thể khích lệ cô một lần, sẽ cảm thấy khổ sở ủy khuất, sẽ một mình trốn đi lên lút khóc.

Về sau phát hiện thói quen thật sự rất đáng sợ, bắt luận là loại chuyện gì, chỉ cần quen rồi, cơ thể và tư duy đều sẽ tự nhiên tạo ra phản ứng.

Tựa như cô đã sớm hình thành thói quen bị quản giáo mắng mỏ, quan hệ gia đình hồng bét cùng ánh mắt vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận, cũng có thể thuần thực ứng đối với Mạnh Vĩ Quốc hờ hững. Quan Hường Mai dỗi rồi đấy, đi Trương phòng bị thái độ khinh thường, còn có vị anh trai lạnh lùng địch ý chưa từng gặp mặt kia của cô.

Nhưng khi người đối mặt là một vị trưởng bối xa lạ chân thành thiện ý, cô có chút không biết phải làm sao.

Không quen thuộc, cũng không quá thành thạo, nhất là trong loại hoàn cảnh không có người thứ ba này, ngoại trừ nói lời cảm ơn, không biết nên nói cái gì.

*

Xe rất nhanh lái vào sân, dừng ở cổng ra vào, ngày tháng chín không có dài như vậy, buổi tối gần bảy giờ, sắc trời dần tối, Lâm Ngữ Kinh nói cảm ơn với lão Lý lần nữa rồi mới xuống xe, quay người đi tới cửa.

Đi được một nửa, nghe thấy sau lưng có âm thanh thiếu niên vang lên, nghe vô cùng không kiên nhẫn: "Sao lại trễ như vậy?"

Lâm Ngữ Kinh vô thức quay đầu, mới nhận ra là không nói với cô, mới vừa rồi cô không phát hiện, cổng sân không biết từ lúc nào đã có thiếu niên đứng đó, lúc này đang đi đến bên cạnh lão Lý: "Con cũng chờ người nửa giờ rồi đấy, dỗi chết con rồi."

Lão Lý cười ha ha: "Đói bụng? Đi, về nhà, buổi tối muốn ăn cái gì?"

Đèn trong hoa viên tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp, chiếu lên hai người có ngũ quan bày phần tương tự.

Thiếu niên không chú ý tới ánh mắt bên này, nhíu lông mày, vẫn còn mất hứng: "Không muốn ăn, tùy tiện đi."

Lâm Ngữ Kinh quay người, lục chìa khóa ra mở cửa đi vào.

Trong căn phòng to như thế yên lặng không tiếng động, băng qua tiền sảnh đi vào phòng khách, ánh đèn thủy tinh rực rỡ lại sáng ngời, TV đang mở, trên bàn trà bày hoa quả đã rửa sạch, trên ghế sofa không có một ai.

Cô đột nhiên cảm thấy vô cùng chán nản.

Cái loại sầu não có chút mờ mịt này đến mà không hề báo hiệu, nguyên nhân ngay cả chính cô cũng không biết, xuất hiện đột ngột đến mức làm cho người ta có phần kinh hoàng.

Lâm Ngữ Kinh đi đến phòng bếp, rót nước vào ly thủy tinh lấy từ ngăn tủ trên, dòng nước lạnh lẽo xẹt qua cổ họng, cô thờ dãi ra một hơi, bụng lỵ nước đứng một mình giữa bàn dài nhìn điện thoại một lát, mới quay người rời khỏi phòng bếp, chuẩn bị lên lầu.

Mới đi ra chưa được hai bước, ngẩng đầu, đã nhìn thấy trên ghế sofa có nhiều hơn một người.

Người con trai cũng đang nhìn cô, lớn lên còn rất soái, đường nét khuôn mặt có điểm giống Quan Hường Mai.

Lâm Ngữ Kinh dùng khoảng 0.5 giây kịp phản ứng, nhanh chóng kêu một tiếng: "Anh trai."

Cô từ nhỏ đến lớn không rèn luyện được bản lĩnh khác biệt gì, chính là miệng vô cùng ngọt, lúc cần thiết cũng có thể làm mình trở nên đặc biệt nghe lời.

Quả nhiên, tên con trai khỏe miệng có chút cứng nhắc, tựa hồ còn giật giật một cái, chỉ là như cũ không nói chuyện, biểu cảm bất thiện, ánh mắt phòng bị.

Lâm Ngữ Kinh đi qua, lục trong túi ra cái bịch nhỏ màu trắng, đặt vào bàn trà trước mặt hắn, nhỏ giọng nói xin lỗi với hắn: "Thực xin lỗi, lúc chiều là em nói đùa đấy, không có ý cho anh số điện thoại phòng cháy, nhưng vì anh nói anh nóng tới bốn mươi độ rồi..."

"..."

Phó Minh Tu mặt càng đen thêm rồi.

Lâm Ngữ Kinh làm như không phát hiện: "Anh chú ý thân thể, uống nhiều nước sôi."

Phó Minh Tu: "..."

Phó Minh Tu tức giận đến thiếu chút nữa đứng lên.

"Nước ấm, thực xin lỗi." Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng sửa chữa, cẩn thận từng li từng tí nhìn nét mặt của hắn, giống như đang nhìn yêu ma quỷ quái gì đó.

Đối thủ tỏ ra chịu thua cái tốc độ quá nhanh đó, Phó Minh Tu cảm giác mình cứ như vậy bị nghẹn một ngum khí, lên không nổi xuống không được, càng cmm khó chịu.

Chờ đến lúc hần kịp phản ứng, Lâm Ngữ Kinh đã tựa như thỏ chui lên lầu không thấy nữa, Phó Minh Tu kéo lấy túi nilon cô thả trên bàn trà, nhìn thoáng qua.

Bên trong là mấy hộp thuốc cảm mạo cùng thuốc hạ sốt.

"..."

Hắn đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, tâm tình hết sức phức tạp.

Trong một số thời điểm, có một vài tâm tình không có biện pháp nào khống chế, cho dù bản thân hiểu rõ sự bài xích vô cớ này là rất vô đạo lý không thể giải thích, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa thể nào tiếp nhận được, đối với loại em gái từ trên trời rơi xuống này hoàn toàn không sinh ra bất kì hảo cảm nào.

May là cô cũng không có đáng ghét lắm.

Hay là chưa đủ đáng ghét?

Mới ngày đầu tiên đây, mà đã phòng cháy rồi lại nước sôi.

Phó Minh Tu không thể đoán trước được phải trải qua cuộc sống sau này như thế nào.

Quay đầu lại xác nhận được thiếu nữ quả thực đã lên lầu, Phó Minh Tu ném cái túi trong tay lên bàn trà một phát, ngón trỏ vươn ra trừng mắt chỉ vào túi nhựa kia: "Có ý gì? Cô là có ý gì? Ôn nhu đao có phải không? Muốn nịnh nọt tôi? Vô dụng! Tôi cho cô biết, Đứng! Có! Hồng!"

*

Lâm Ngữ Kinh là bị đối tình đây.

Khi tỉnh lại màn đêm đã buông xuống, đồng hồ dạ quang điện tử biểu thị hiện tại mới chín giờ, cô ngủ hai giờ, lên lầu vào phòng liền gục đầu đi ngủ.

Giữa chừng còn mơ thấy giấc mộng rất kinh hãi, mơ thấy người gọi là anh trai giang hồ Thẩm Quyên cầm lấy đồ vật không biết là máy khoan điện hay là cái quái gì nhìn vào cô. Máy khoan điện phát ra âm thanh "Rì rì rì", Thẩm Quyên mặt không biểu tình nói: "Mau cỡi quần ra, tôi xăm cho cậu con Hello Kitty."

Lâm Ngữ Kinh nói: "Không được, cái mộng tôi lớn đẹp như thế, Hello Kitty cậu vẽ thật sự rất xấu, không xứng với mộng của tôi."

Thẩm Quyên nói: "Vậy tôi xăm cái đồng hồ dạ quang."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy so với đối tình, cô rõ ràng phải là bị cái giấc mộng này dọa cho tỉnh lại thì đúng hơn.

Cô chống đỡ thân thể ngồi dậy, tựa vào đầu giường, đầu tiên là phát ngốc nhìn đồng hồ một phút.

Sau đó chính là đối.

Trong dạ dày đảo sóng lộn biển, đối bụng đến mức khó chịu.

Buổi chiều từ cửa hàng về đến bây giờ, cô chỉ uống một ly nước, vốn là còn muốn ăn cơm tối rồi mới trở lại đây, kết quả lão Lý phóng tới một cú điện thoại, làm cô quên mất.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, thò tay bung ly nước trên bàn thấp qua đầu giường, lại ừng ực ừng ực nốc hết một ly nước, cảm giác đối khát có chỗ giảm bớt.

Cô một lần nữa nằm lại lên giường, nhìn chằm chằm vào trần nhà, không biết làm gì liền nhớ tới lão Lý, cùng thiếu niên có lẽ là con của ông kia.

Nếu như cô là cậu ấy, có một người cha như vậy, liệu có phải cô cũng có thể làm nũng, cũng có thể phát một chút tính khí hay không.

Cô bỗng nhiên hiểu ra được tại sao vừa nãy mình phiền não như vậy.

Cô cảm thấy hâm mộ.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy bản thân hiện tại vô cùng quái lạ, cô cho tới bây giờ cũng không phải loại người đa sầu đa cảm này, có lẽ là đối đến thành phố xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, lại còn sắp đối mặt với cuộc sống sinh hoạt xa lạ cũng làm cho con người rất không có cảm giác an toàn, vì vậy cả cơ thể đều trở nên nhạy cảm không ít.

Dù sao cũng là rời khỏi nơi đã sinh sống vài chục năm, thậm chí bao gồm chuyện Lâm Chi cùng Mạnh Vĩ Quốc ly hôn này, đối với cô dù ít dù nhiều vẫn có chút ảnh hưởng.

Trước kia dù không chịu nổi, nhưng tốt xấu gì vẫn còn là một nhà, hiện tại thì cô ngay cả gia đình cũng không còn nữa rồi.

Bụng tức thời kêu rột rột hai tiếng đã cắt đứt đau buồn xuân thương thu của cô, Lâm Ngữ Kinh đưa tay vuốt vuốt mặt, lại tiện tay gỡ gỡ mái tóc ngủ đến có chút loạn, trở mình xuống giường, tùy tiện mặc vào cái quần, cầm lấy chìa khóa cùng điện thoại đi động, chuẩn bị xuống lầu ra ngoài tự kiếm ăn.

Trong phòng bếp hẳn phải có ăn, nhưng vì để tránh cho những phiền toái không cần thiết, cô không muốn vào thời điểm này tự tiện một mình vào lục kiếm, vừa ra khỏi cửa, ánh đèn cùng trụ đèn tỏa ra ánh sáng êm dịu đẹp đẽ, dù sao cũng là ngôi nhà ba mươi vạn một căn, trình độ nghệ thuật của ngon đèn có thể so với ánh đèn trong tiết mục nghệ thuật Italy.

Lúc lái xe trở lại còn không cảm thấy xa, lúc này bản thân đi rồi lại đi một hồi lâu mới ra khỏi cổng chính, trên đường phố đèn đuốc sáng trưng ngựa xe như nước, khắp nơi lộ ra mùi vị của thành phố lớn, Lâm Ngữ Kinh đi theo trí nhớ hướng tới hẻm cũ bên kia, lúc xế chiều hôm nay tới đây hình như đã từng thấy một cửa hàng tiện lợi 7-11*.

() 7-eleven: Tên một chuỗi cửa hàng tiện lợi phổ biến ở Trung Quốc. Có nguồn gốc từ Mỹ, được phát triển bởi nhà bán lẻ lớn nhất Nhật Bản Ito Yokado.*

Cảm giác phương hướng của cô vẫn đúng được, đi được xấp xỉ mười phút, nhìn thấy bảng hiệu 7-11 màu đỏ lục, tỏa ra hào quang thần thiết.

Lâm Ngữ Kinh đi vào, lấy một phần cơm nắm một chai nước trái cây hỗn hợp, lại muốn một phần Oden* —— chỉ còn ba loại: sườn viên, cải bó xôi đậu hũ và một khối cá nướng, cô trả tiền xong, cầm ly giấy đi ra cửa tiệm, ngồi xôm ở cửa ra vào nhét một cục vào miệng.

() Oden hay Kanto hằm: xuất xứ từ Nhật, có thể được sử dụng cho bữa ăn hoặc như một món ăn nhẹ.*

Lúc này không nóng như buổi chiều, thành phố này vào đêm có chút chênh lệch nhiệt độ với ban ngày, gió mang theo cảm giác ẩm ướt mát rượi, cũng không quá lạnh, vừa vặn thoải mái, thổi tan hết những u ám phiền muộn dai dẳng không ngớt suốt hai ngày nay.

Lâm Ngữ Kinh tâm trạng rất tốt nhai viên tròn, cúi đầu đâm tiếp viên thứ hai, cắn vào trong mồm, lại ngẩng đầu, trông thấy góc đường đối diện có một đám người rẽ ra.

Ban đầu khoảng cách quá xa, cô không thấy rõ.

Về sau lúc đám người này đi tới ven đường chuẩn bị qua đường cái, hiển nhiên là định đi đến hướng bên này của cô, cô mới nhìn rõ.

Cây lau nhà số một hai ba, đi theo phía sau có anh trai giang hồ ngủ không tỉnh.

Anh trai giang hồ hẳn là buổi chiều vừa được bổ sung giấc ngủ, thoát nhìn rớt cuộc đã không mệt mỏi, trên người vẫn là quần áo lúc chiều, có thêm chiếc áo sơ mi lam áo khoác, tay bỏ vào trong túi quần, đầu cúi xuống nghe người bên cạnh nói chuyện.

Còn rất sợ lạnh.

Không biết bọn họ nói gì đó, hai cái cây lau nhà phía trước nở nụ cười, bốn người cùng một chỗ băng qua đường cái, đi đến chỗ Lâm Ngữ Kinh.

Cây lau nhà số một cuối cùng đã nhìn thấy cô.

Lâm Ngữ Kinh chắn chắn không biết có nên chào hỏi cậu ta một tiếng hay không, kỳ thật cô căn bản vốn không có ý định đi đến studio xăm hình kia một lần nữa, cũng cho là mình chắc sẽ không còn chạm mặt với bọn họ.

Kết quả nhân sinh duyên phận khắp nơi, có điều nếu studio mở ở chỗ này, khu đây đại khái cũng coi như là khu vực hoạt động của bọn họ.

Cô đem toàn bộ viên xiên nhét vào miệng, que trúc nhỏ ném vào ly giấy, vừa định đưa tay chào hỏi một cách tượng trưng rồi đi lướt qua.

Cây lau nhà số một bên kia lại đột nhiên quay đầu lại, thấp giọng cùng người bên cạnh nói gì đó.

Sau đó Thẩm Quyên ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt đối diện.

Bọn họ băng qua đường rồi đứng ở mép đường, ánh sáng từ cửa hàng tiện lợi hòa cùng ánh đèn đường mờ nhạt kéo cái bóng ra thật dài, đêm tối thấm dần làm cho ngũ quan thiếu niên thoát nhìn sâu thăm lại lập thể, như là bức ảnh chính thêm hiệu ứng cổ xưa, con mắt màu đen giấu trong bóng đen của bức ảnh, nhìn không rõ tâm tình.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới giấc mộng vừa ngắn ngủi vừa chân thực lúc nãy, vô thức nhìn tay của cậu ta, sợ cậu lại giờ máy khoan điện xổng lên nói "Cậu cởi quần ra, tôi xăm cho cậu con Hello Kitty."

Ba giây sau, Thẩm Quyên không biểu cảm gục đầu xuống.

Lâm Ngữ Kinh cứ thế ngẩn người, chớp chớp mắt, nhai đi nhai lại viên trong miệng rồi nuốt vào bụng, cũng không để ý, một lần nữa cầm que trúc nhỏ lên, hết sức chuyên chú mà ghim cái bó xôi đậu hũ vào.

Vừa ghim lên, con đường bên kia truyền đến một hồi tạp âm, lại là một đám người xuất hiện ở đầu phố, có khoảng sáu bảy người đi đến hướng bên này.

Cây lau nhà số hai chửi tục xong, bắt đầu xắn tay áo, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Lâm Ngữ Kinh giác ngộ rồi.

Đây là một trận đấu giao hẹn trước đây, cuộc tỷ thí độ sức giữa đại ca giang hồ, quá trình cụ thể đại khái là tiền lễ hậu binh, trước vẫn sau võ, mọi người gấp mặt tại cửa ra vào 7-11, lão đại cùng lão đại hỏi han một cái, thẳng đến khi có sự đụng chạm từ chỉ đầu tiên, quá trình này, gọi là điểm nổ pháo.

Lại đến giai đoạn kế tiếp, chính là cái vị miệng nổ pháo thất bại kia thẹn quá hoá giận, một lời không hợp chính là lập tức lấy ra đại đao dài năm mươi thước của bản thân đồng thời gọi các huynh đệ của mình một cái, có thể bắt đầu đánh nhau rồi.

Cô nhìn thấy hai tốp hòa lực vô cùng dồi dào khoảng cách giữa hai vị thiếu niên càng lúc càng gần, đứng ở cửa ra vào 7-11, đối tượng cầm đầu bên phía kia thoát nhìn cũng không lớn lắm, bộ dạng mười tám mười chín tuổi, ngậm lấy điều thuốc, sắc mặt bất thiện, ngũ quan cau có lại một chỗ, trên mặt tràn ngập "Ta là người hung ác".

Hai nhóm người cứ thế tụ họp lại cùng một nơi, tất cả những ai đi ngang qua đều đi đường vòng. Lâm Ngữ Kinh ngồi xồm trên bậc thang cửa hàng tiện lợi, trong tay cầm một ly Oden, lập tức trông có chút bất mắt.

Đại ca hung ác nghiêng đầu, nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh cũng đã là một thiếu nữ có chuyện cũ hiểu rõ sự đời, đối với cái nhìn chăm chăm của thiếu niên bất lương cũng không lấy làm sợ hãi, ngẩng đầu lên dùng ánh nhìn chăm chú lễ độ đáp lễ cho hắn, trong miệng còn đang nhai món sườn viên, nhồm nhoàm nhồm nhoàm, không tránh không nhường.

Ánh mắt đại ca hung ác trượt đến đôi chân mặc quần đùi tinh tế trắng nõn của cô, dừng lại, phun ra một làn khói, vừa định nói chuyện.

Thẩm Quyên bỗng nhiên nghiêng người, đi về phía trước vài bước đứng trước mặt thiếu nữ, chắn tầm mắt của hắn.

"Ra kia trò chuyện?" Thẩm Quyên hất cằm lên.

Đại ca hung ác: "?"

Thẩm Quyên vô cùng có nguyên tắc: "Quấy rầy người ta ăn Oden, thật không lễ phép."

Hết chương 3.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

"Cậu nhìn con mẹ cậu đấy, loại như cậu mà có thể nhìn à?" —— Thẩm Quyên, một anh trai giang hồ lễ phép.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Mây có tự cảm thấy mây rất vênh váo không?

Vốn là lúc Tường Hân là hét nói muốn đi treu chọc cô bé, Thẩm Quyên cũng là thuận miệng lên tiếng, kỳ thật cậu căn bản không nghĩ rằng sẽ chạm mặt lần nữa.

Người ta rõ ràng chính là tùy tiện xem thôi, không biết hai kẻ đàn kia đang vui vẻ nhiệt tình cái gì, còn cùng cậu đánh cược xem lúc nào thì tiểu tiên nữ này lại đến, cô cuối cùng muốn xăm cái gì.

Kết quả không nghĩ tới, ngày hôm nay còn chưa qua, buổi tối liền gặp được rồi.

Hơn nữa cô gái này cũng không biết là lá gan to hay là thật sự định đem thái độ sống "Tùy tiện đi" của cô thực thi triệt để đến cùng, biết rõ chuyện gì đang xảy ra, thấy đối phương là một đám sáu bảy đứa con trai cả người tràn ngập "Ta là đến đánh nhau" hùng hùng hổ hổ đi tới, cô còn ngồi xồm ở đằng kia hồn nhiên mà ăn quên mình, ăn kiên trì, vừa ăn hình như còn vừa có chút ý tứ xem bọn họ làm trò hề.

Thậm chí lúc Trần Từ Hạo giáp mặt nhìn cô, cô còn nồng nhiệt cùng người ta đối mắt.

Bệnh cái lông gì vậy.

Trần Từ Hạo là con người gì? Thẩm Quyên cũng ít nhiều hiểu rõ một chút, đến trường đại khái cũng chỉ là vì nhiệm vụ chứ không phải để học, đi thuê phòng đơn khách sạn, buổi sáng buổi chiều ra vào không cùng một cô, mỗi ngày cứ lẩn lộn như vậy, đem toàn bộ chút sức lực cuối cùng tiêu pha vào thời thanh xuân rê rúng của hắn.

Thẩm Quyên cảm thấy mình tuy chưa tính là thiếu niên tốt hay sử giả chính nghĩa gì đó, nhưng tốt xấu gì cô gái này cũng có duyên gặp mặt một lần, không giúp đỡ thì thật không có đạo lý.

Cũng may hứng thú của Trần Từ Hạo đối với cậu lớn hơn hứng thú với em gái xinh đẹp, hơn nữa lúc này đang so đo đối đầu, đằng sau còn có một đám huynh đệ nhìn xem, hắn liền xem những lời này như là một dấu hiệu khiêu khích.

Thẻ đồ thứ nhất, trị số phần nộ của BOSS quân địch tăng lên mười điểm.

Trần Từ Hạo trầm mặc một lúc, không nói chuyện.

Hắn đối với Thẩm Quyên thật ra cũng có chút cổ kị.

Trường kĩ thuật Trần Từ Hạo học lúc trước đối diện với trường học của Thẩm Quyên, Tháp Tứ trung, khi đó là trường sơ trung của Thẩm Quyên, hai người chạm mặt mấy lần, rất nhiều chuyện, Trần Từ Hạo có nghe nói qua, lúc ấy hắn không cho là đúng, một thằng nhãi sơ nhị, có thể trâu bò được bao nhiêu.

Mãi đến sau này khi hắn tận mắt nhìn thấy một lần, thiếu niên khi đó vóc dáng còn chưa cao to, túm lấy cổ áo người cao hơn cậu ta một cái đầu, một đường kéo vào hẻm nhỏ, phịch một tiếng ném tới thùng rác bằng sắt.

Thùng rác từng cái đổ xuống, rầm rập lẫn thật xa ra ngoài, một đồng lớn túi nhựa rơi vãi ra.

Người nọ rên rì. Nhỏ giọng kêu than câu gì đó, Thẩm Quyên cười lạnh một tiếng.

Lạnh đến tận xương tủy, mang theo lệ khí âm trầm lại bén nhọn.

Về sau Thẩm Quyên lại gây chuyện, nghe nói thiếu chút nữa là đã đánh người ta thành người thực vật, bởi vì trong nhà có tiền, vì vậy giải quyết ổn thỏa, rất nhiều người bán tin bán nghi, Trần Từ Hạo mới tin là thật.

Chuyện ngày hôm nay vốn chẳng có nửa điểm quan hệ với hắn, chính là huynh đệ hắn mới quen cùng với người bên Thẩm Quyên nảy sinh xung đột, trước khi đến hắn không biết, căn bản cũng không nghĩ tới Thẩm Quyên sẽ đến, nếu như hắn biết rõ, Trần Từ Hạo có lẽ sẽ không đến hỗ trợ việc này đâu.

Trần Từ Hạo ngậm lấy điều thuốc nhìn cậu, cười một tiếng: "Thế nào, Quyên gia hôm nay rảnh rồi như vậy, đến ra mặt cho huynh đệ?"

Ngữ khí khá lịch sự.

Quả thực hắn không muốn gây chuyện.

Lão đại bình thường đều sẽ cần nhắc nhiều lắm đấy, Trần Từ Hạo với tư cách là đại ca hung ác, mạch suy nghĩ đương nhiên cũng chín khúc mười tám ngoặt, hai giây này thực chất hắn đang điên cuồng cấp tốc cân nhắc giữa "Làm sao đây, bây giờ già bộ uy hiếp cho xong sao?" cùng "Hay vẫn là rút lui triệt để luôn đi", không đợi hắn lựa chọn xong, đã nhìn thấy Thẩm Quyên chỉ một cái vào cửa 7-11, bình tĩnh nói: "Không phải, tôi đến mua chai nước."

"..."

Trần Từ Hạo mờ mịt trong nháy mắt, không rõ là cái gì làm cho vị lão đại có võ số truyền kỳ này giờ lại trông Phật như vậy.

Đoán chừng cũng không phải chỉ có mỗi mình hắn mờ mịt, an tĩnh vài giây, sau lưng Thẩm Quyên, cây lau nhà số hai phát to một tiếng kêu rên tê tâm liệt phế: "Bố! Sao người lại cự tuyệt chuyện của con chứ!!!"

Lâm Ngữ Kinh cắn miếng bánh cá, nhìn không được cười đưa mắt lên nhìn, muốn nhìn một chút biểu cảm của cây lau nhà số hai khi nói xong lời này.

Kết quả cái gì cũng không thấy, Thẩm Quyên rất cao, vì khoảng cách quá gần, đứng ở trước mặt cô làm phân nửa tầm mắt của cô đều bị che khuất, hơn nữa cô ngồi, cậu đứng, từ góc độ này chân cậu thoát nhìn càng dài, bờ mông...

Lâm Ngữ Kinh thường thức bờ mông của cậu trai giang hồ trong chốc lát, một bên ăn hết miếng bánh cá, đâm que trúc nhỏ vào ly giấy một cái, đâm vào khoảng không.

Cúi đầu nhìn, đã ăn xong, chỉ còn lại một chút nước canh.

Cô vẫn chưa thỏa mãn thờ dài, thả ly giấy xuống bậc thang bên cạnh, lại cầm com nắm lên, bắt đầu lột bao bì.

Túi bọc trong suốt bằng nhựa plastic, bóc ra có âm thanh róc róc, không chút kiêng kỵ lớn lối càn quấy bầu không khí giương cung bạt kiếm này.

Thẩm Quyên quay đầu, nù mắt nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh không phát hiện, cúi đầu nghiêm túc lại chuyện chú cùng bọc com nắm đầu chọi, cái đồ chơi này còn dính rất chặt.

Lúc cuối cùng cũng xé được vỏ bọc, cô nghe thấy Thẩm Quyên nói: "Tôi có hơi mệt, "

Thiếu niên thanh âm nhạt nhẽo, mang theo một chút giọng mũi, lộ ngay vẻ suy nhược miễn cưỡng. "Vì vậy hành động nhanh lên đi, cùng xông lên hết đi, giải quyết xong trở về ngủ, ngày kia đi học rồi, mai tôi phải bổ sung bài tập."

Trần Từ Hạo: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Mọi người: "..."

Yên tĩnh quý dị.

Bạn nghe đi, đây chính là cái gì mà ngữ khí thiếu đồn, lời nói thiếu đồn gì gì đó đấy.

Lâm Ngữ Kinh không nhìn thấy biểu cảm của những người khác là gì, dù sao cô là sợ tới mức tay run lên, com nắm vừa xé mở bọc "bẹp" một phát rơi xuống đất.

Không đúng, đây rốt cuộc là một cậu trai giang hồ như thế nào?

Thế này cũng quá *vênh váo* * rồi.

Thì ra ngài vẫn còn phải học sao?

Ngài còn có thể nộp bài tập nữa à?

Chủ nhiệm lớp của cậu ta nhất định rất vui mừng, cái người này trong lúc đang đi chợ đánh nhau cấp bách thế này, vậy mà còn nhớ kỹ phải rút ra thời gian hai ngày cuối của kì nghỉ hè để bổ sung bài tập.

Đại ca hung ác ngược lại là vẫn rất bình thản giữ nguyên không lên tiếng, có điều sau lưng hắn có người không nhìn được rồi, Lâm Ngữ Kinh cũng hiểu được cái người Thẩm Quyên này xác thực cần ăn đồn, hoàn

toàn không coi người ta là cái gì, trong giọng nói đều là "Bọn người ngu dân này làm lãng phí thời gian ngủ của lão tử", khiến thái độ của hội đồng trở nên vô cùng không đoan chính.

Người nọ đi tới trước vài bước, cao hơn Thẩm Quyên nửa cái đầu, thoát nhìn rất cường tráng, mặc áo ba lỗ màu đen cùng quần đùi thể thao, lộ ra bắp chân rắn chắc, ánh mắt rất nguy hiểm

"Mày thật trâu bò nha," anh bập chân khí thế bức người, "Hạo ca gọi mày một tiếng là cho mày mặt mũi, mày lại thật sự coi mình là gia (ông nội) rồi hả? Quyên gia? Con mẹ nó mày có tự cảm thấy mày rất *vênh váo* * không... "

Thẩm Quyên đi về phía trước một bước, nện một quyền vào bụng hắn.

Ra tay rất nặng, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy được tiếng cơ thể va chạm nặng nề.

Anh bập chân còn chưa nói dứt lời đã trực tiếp bị cắt đứt, nồn ọe một tiếng, khom gập người xuống, còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Quyên một tay cầm lấy đầu hắn mạnh mẽ ấn xuống đất, đầu gối húc lên, bịch bịch một tiếng mà động vào, dùng gương mặt đỏ nhiệt tình mà hôn vào xương bánh chè của hắn, tay kia lại động một quyền vào dạ dày hắn.

Anh bập chân kêu cũng không ra tiếng, Thẩm Quyên lần nữa túm lấy tóc hắn lôi lên, hắn bị ép phải ngẩng đầu, máu mũi tí tách rơi xuống, đỏ mắt nhìn chằm chằm cậu.

Miệng há rồi lại há, tựa hồ muốn nói chuyện.

Thẩm Quyên hất đầu hắn ra, một cước đá vào đầu gối hắn, anh bập chân bị đập trúng lão đảo một cái, khó khăn lắm mới đứng vững, chân sau mềm nhũn lại bịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Không ai nói chuyện, ngay cả Lâm Ngữ Kinh cũng không kịp phản ứng.

Anh bập chân một thân cơ thịt phảng phất như bị nhồi đầy dầu nhớt, người quỳ trên mặt đất, một tay trực tiếp chống đất, bụm lấy dạ dày co rút nồn ọe, nước chua dâng lên không ngừng, nhưng cái gì cũng không nhớ ra.

Thẩm Quyên rú mắt, về mặt hồ hững nhìn hắn, cong môi cười cười: "Quyên gia đúng là rất *vênh váo* *."

() Nguyên văn của những từ đánh dấu * này là 屌 (điáo): Một từ **rất** tục, không biết thay bằng từ gì nên mình biến đổi thành từ tương tự dựa theo ngữ cảnh.*

*

Anh bập chân đại khái cũng coi là nhân vật lớn thứ nhì trong cánh quân địch, cuối cùng hắn lại bị đánh một trận, đối phương cảm thấy nhục nhã triệt để mười phần, thế là sôi trào, cùng với đủ loại lời mắng chửi bắt đầu xông lên.

Cây lau nhà số hai giương nanh múa vuốt phốc một cái xuất hiện, đuôi sam bắn bay bay trên không trung cảm giác vô cùng có tiết tấu, vừa găm thét vừa giương ra một cú đâm xinh đẹp: "Chuyện của lão tử lão tử tự mình giải quyết, con mẹ mày đấy! Đến đây! Tất cả đến đánh tao đi! Đánh chết tao này!!!"

"... "

Sao Lâm Ngữ Kinh lại cảm thấy thiếu niên bất lương lúc này đang có ý gì đó nhỉ.

Com nắm vừa mới rơi xuống đất rồi, cô dùng vô bực lấy nhặt lên định đi bỏ vào thùng rác, kết quả vừa quay đầu đã nhìn thấy bên trong cửa hàng tiện lợi 7-11, phía sau cửa kính, chị nhân viên thu ngân đang bối rối mà cúp điện thoại, mấy nhân viên trong cửa hàng tụ tập lại một chỗ, đều đang nhìn qua phía này.

Cô dùng một chút, đang do dự giữa "Lén lút chạy đi một mình" và "Nói cho bọn họ biết một tiếng", nghĩ vài giây, vẫn là gió tay lên, nhẹ nhàng kéo tay áo thiếu niên đứng trước mặt cô.

Thẩm Quyên vốn đang ở bên cạnh xem kịch đến say sưa đấy, người bên bọn cậu tuy ít, nhưng chỉ cần Tường Hân thôi là đủ đánh được rồi, đối phương lại còn bị phê đi một người còn đang nằm rạp trên đất nồn kia, vì vậy có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Lại nhìn xuống đồng hồ, mười giờ hơn.

Cậu đang chuẩn bị vụng trộm chuồn về nhà tắm rửa rồi ngủ, chợt cảm nhận từ sau ống tay áo truyền đến một chút sức kéo rất nhỏ.

Thẩm Quyên quay đầu lại, hạ mắt nhìn tay áo của mình.

Bị hai ngón tay nắm lấy, nho nhỏ trắng trắng, móng tay được gọt giữa tròn trịa mà sạch sẽ, đầu ngón có một phần móng trắng nõn như trắng rằm, xa hơn phía sau là ngón tay xinh đẹp mảnh khảnh cùng một đoạn cổ tay trắng như có thể xuyên thấu qua.

Cậu nâng nâng mi mắt, ánh mắt di chuyển lên nhìn cô gái kéo tay áo cậu, nhướn mày, tỏ vẻ nghi vấn.

Lâm Ngữ Kinh buông lỏng tay, chỉ chỉ nhân viên thu ngân bên trong cửa hàng tiện lợi, thấp giọng nói: "Hình như tôi vừa nhìn thấy chị ấy báo cảnh sát."

Bên kia đang kịch liệt mà vật lộn với nhau, tạp âm rất lớn, Thẩm Quyên không nghe rõ, nhú nhú mày cúi người xuống, đầu sát vào một chút: "Hả?"

Lâm Ngữ Kinh cũng phối hợp bước tới phía trước thò thò đầu, đi đến bên tai cậu lặp lại: "Vừa rồi chị gái kia hình như đã báo cảnh sát."

Thẩm Quyên ngửi thấy một chút hương vị nơ nót ngọt ngào mà thanh thanh đậm đậm, như là buổi chiều trong hậu hoa viên hương hoa hỗn tạp xuất hiện bánh trái cây cùng sữa bò ngọt ngào.

Cậu mặt không đổi sắc nghiêng nghiêng đầu, kéo ra một chút khoảng cách, đứng thẳng dậy: "Vây đi thôi."

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, cùng đứng lên theo: "A?"

"Không phải báo cảnh sát sao." Thẩm Quyên ngáp một cái, đi vào phía trong 7-11.

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc hai giây, thật sự nhịn không được: "Sao cậu còn chưa tỉnh ngủ."

Đình đông một tiếng, cửa thủy tinh cảm ứng mở ra, Thẩm Quyên nhìn cô một cái, hướng về phía đồng hồ treo tường hát hất cảm: "Mười giờ rồi, thời gian ngủ tốt nhất."

"... "

Không ngờ đó còn là một anh trai gang hồ đường sinh.

Lâm Ngữ Kinh tiếc mất, nhìn Thẩm Quyên bình thản đi một vòng quanh tủ lạnh trước cái nhìn chăm chú sợ sệt của chị nhân viên cửa hàng, ôm một túi com nắm, tiện thể lấy tiếp, cậu quả thật vẫn là mua chai nước.

Trở lại còn cầm một túi khăn ướt, tính tiền, sau đó lúc chị nhân viên cửa hàng đem túi com bỏ vào lò vi sóng hâm nóng thì xé mở túi khăn ướt, rút ra một tờ, dựa vào trước quầy thu ngân chậm rãi lau tay.

Đại khái là bởi vì cậu vừa mới đánh tên bắp chân.

Thân hình thiếu niên thon dài gầy, biếng nhác đứng dựa vào quầy thu ngân, bộ dạng yên tĩnh lại chăm chú không có nửa điểm giống với người vừa mới tàn nhẫn nện vào đầu gối đối phương, tay rất đẹp, dưới ánh đèn cửa hàng tiện lợi lộ rõ vẻ trắng lạnh, có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh nhàn nhạt.

Cậu cúi đầu, mũi rất cao, trán từ trên rủ xuống như thế, che nửa đôi mắt đen nhánh hẹp dài, lông mi không tính là rất dài, nhưng lại vô cùng dày đặc, phần mi ở đuôi mắt nhếch lên, loại mắt lạnh lùng lại đa tình.

Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua chị nhân viên cửa hàng rõ ràng có chút sợ hãi, nhưng lại nhìn không được một mực vụng trộm nhìn cậu, nội tâm "gào" một tiếng.

Chỉ gương mặt này, chưa nói tới trước đây, về sau nhất định sẽ gây tai họa cho biết bao tiểu cô nương đấy.

Lò vi-ba lò "đình đông" một tiếng, động tác Thẩm Quyện cũng dừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn xem nhân viên thu ngân của cửa hàng.

Chị gái nhân viên còn đang nhìn cậu, sừng sốt hai giây mới kịp phản ứng, đỏ mặt vội vàng chuyển ánh mắt, mở lò vi-ba ra, dùng khăn giấy bao quanh com nắm lấy ra.

Thẩm Quyện nhận lấy nói cảm ơn, đem tờ khăn ướt ném vào thùng rác, quay người ra khỏi 7-11.

Lâm Ngữ Kinh đi theo cậu ra ngoài.

Gió đêm mát lạnh, hai người vượt qua cửa ra vào nơi một đám đánh đánh giết giết, hai thiếu niên nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường phạm tội, đi ra đến đầu phố, Lâm Ngữ Kinh dừng bước, quay đầu nhìn lướt qua, loáng thoáng như trông thấy thân ảnh các chú cảnh sát.

Trời giáng chính giữa, thiếu niên bắt lương như chim thú tản ra.

Cô quay đầu: "Cậu thật sự không lo cho bạn của cậu à."

Cứ như vậy chuẩn đi, cậu còn có muốn làm đại ca giang hồ được tin phục không vậy.

Thẩm Quyện "Ừ" một tiếng, không quay đầu nhìn lại, đưa com nắm trong tay cho cô.

Thiếu niên xinh đẹp tay cầm com nắm chìa đến trước mặt cô, Lâm Ngữ Kinh ngăn người, chớp mắt hai cái: "Hả?"

"Cái vừa này không phải rơi rồi sao." Thẩm Quyện nói.

Hết chương 4.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

"Quyện gia đúng là rất vênh váo đấy."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bổ sung bài tập suốt đêm

Không biết có phải vì được vậy xem một trận đánh nhau khẩn trương kích thích nên tiêu hao không ít tinh thần hay không, ban đêm Lâm Ngữ Kinh ngủ đặc biệt tốt, là giấc ngủ sâu nhất của cô trong ba ngày từ lúc chuyển đến đây.

Một đêm không mộng mị, sáng hôm sau lúc cô mở mắt ra, thậm chí còn có vài phần hoảng hốt, cứ như vậy trong phút chốc tưởng là mình vẫn còn ở trong nhà cũ.

Cô chớp chớp mắt, thấy tấm màn màu hồng viền lụa tơ tằm rủ xuống, rèm cửa sổ dây cộm cùng thảm nhung trải sàn trắng sữa, mới chậm rãi hồi phục tinh thần.

Nói một cách công bằng, nhìn bề ngoài, khả năng làm việc Quan Hường Mai kỳ thật vô cùng chu toàn, lúc Lâm Ngữ Kinh còn chưa tới đây, bà đã giúp cô chuẩn bị xong phòng, thậm chí còn có nguyên bộ gấu bông bằng nhung cùng mấy bộ đồ ngủ thoạt nhìn cũng rất đắt tiền, trông có vẻ như vô cùng để ý.

Nếu ngày đầu tiên gặp mặt có thể giấu cho tới một phần để phòng ngừa xa cách trong mắt kia một chút, phòng chừng hiện tại Lâm Ngữ Kinh cũng có khả năng tinh thâm ý thiết gọi bà một tiếng mẹ.

Quần lý chán lén hai vòng, Lâm Ngữ Kinh bò xuống giường, tắm rửa thay quần áo một lát rồi đi xuống lầu, ngồi cùng Phó Minh Tu ăn bữa sáng thập phần ngọt ngào.

Giữa lúc hai người không nói câu nào, Lâm Ngữ Kinh có nói với anh ta câu buổi sáng tốt lành, nhưng anh ta thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng, đen mặt từ đầu đến cuối, một cái liếc mắt cũng không cho cô.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Sao hôm nay tâm tình người anh trai này của cô trông như càng tệ hơn hôm qua thế nhỉ?

Tâm tư đàn ông thật đúng là như kim dưới đáy biển, bạn vĩnh viễn sẽ không thể biết anh ta rốt cuộc vì cái gì mà trở nên mất hứng.

Cô cũng lười để ý, ăn sáng xong liền lên lầu về phòng, vừa vào phòng đóng cửa lại thì Mạnh Vĩ Quốc gọi điện thoại tới.

Lâm Ngữ Kinh ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ nhận điện thoại: "Ba."

"Tiểu Ngữ, là cô." Quan Hường Mai cười nói.

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một chút, ngoan ngoãn cất giọng chào hỏi.

Quan Hường Mai lên tiếng, thanh âm ôn nhu: "Ngày mai đi học đúng không?"

"Dạ." Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh rơi vào mặt bàn phía trước cửa sổ, phía trên đồ để một đồ đen sì, Lâm Ngữ Kinh hí mắt lại, chăm chú nhìn trong chốc lát.

"Lúc trước cô đã giúp con liên lạc xong với nhà trường rồi, Minh Tu tuần sau mới khai giảng, ngày mai để nó dẫn con đi."

"Vâng."

À, là com nắm ngày hôm qua, quên ăn.

"Khi đi học, dùng khăn trang, cũng đừng sợ hãi."

"Vâng."

Tuy đây là khai giảng nhưng vẫn là một chiến trường.

Quan Hường Mai: "Có chuyện gì cứ nói với Minh Tu, không cần xấu hổ, vừa vận trường học của nó cũng gần đó, bình thường nó có thể chiếu cố con một chút."

" ... "

Lâm Ngữ Kinh nhường nhường mảy, đối với việc Phó Minh Tu chiều cô cô một chút này không ôm bất cứ kỳ vọng nào.

"Được ạ, cảm ơn đi." Lâm Ngữ Kinh nói.

Quan Hường Mai dần dò được một lúc thì cúp điện thoại, Lâm Ngữ Kinh để điện thoại đi động xuống, ngồi trên giường phát ngốc trong chốc lát rồi thờ dài.

Đối với một người mẹ kế mà nói, vô luận là chân thành hay diễn trò, Quan Hường Mai cũng làm không tệ rồi, ít nhất cho đến bây giờ, hình như chỗ nào cũng đều thích hợp, không tìm ra bất kỳ sai sót nào.

Trước kia lúc cô khai giảng, Lâm Chi cũng chưa từng quan tâm cô như vậy.

Lâm Ngữ Kinh cầm đi động ném lên giường, bỏ người từ giường xuống đất, đi đến trước bàn cầm lấy túi com nầm kia, nhìn thoáng qua hạn sử dụng, 0-5 độ trong ba ngày.

Cô mở ra, cần một miếng, gạo trắng biến chất ôi thiu, vị chua tràn lan trong miệng

" ... "

Quá dốc tâm can rồi.

Lâm Ngữ Kinh chạy vọt vào toilet đem phần com nầm kia nỏn ra sạch sẽ, lại súc miệng nhiều lần mới cảm giác mùi vị đó phai nhạt đi một chút, trở về nhìn bịch com nầm mới cần một miếng đặt trên bàn kia, Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy hơi có lỗi với Thẩm Quyên.

Phi phạm công sức của một vị thiếu niên giang hồ bất lương, dùng một tí ôn nhu hiền lành còn sót lại của cậu ta mua com nầm cho cô.

*

Mặc dù Quan Hường Mai đã nói để cho Phó Minh Tu mang cô đến trường, nhưng Lâm Ngữ Kinh chẳng hề cảm thấy Phó Minh Tu sẽ thật sự dẫn cô đi, sáng sớm hôm sau, lúc gần đến giờ, cô xuống lầu, dưới lầu quả nhiên không có ai.

Di Trương đang ở phòng ăn, Lâm Ngữ Kinh uống ly sữa bò, ăn trứng ốp la xong, nhặt miếng bánh mì nướng ngậm trong miệng rồi đi ra ngoài, ra khỏi cổng sân đã thấy lão Lý đang đứng bên cạnh xe, cúi đầu xem điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh đi qua, hơi nghiêng người.

Lão Lý vội vàng ngừng đầu lên, nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu hồi, vô thức chà xát màn hình điện thoại lên quần áo một cái, vội nói: "Chào buổi sáng Lâm tiểu thư."

Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh lướt nhanh qua, trông thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của thiếu niên trên màn hình di động, dừng một chút.

Cô ngậm bánh mì nướng trong miệng lên xe, vụng về lỏng ngóng đáp một tiếng: "Chào buổi sáng bác Lý."

Trường học mới của Lâm Ngữ Kinh không cùng một khu với nhà mới, lái xe đi bình thường mắt chừng nửa giờ.

Đầu tháng chín, không ít trường học khai giảng, hoặc là đi làm sớm tránh giờ cao điểm, xe xếp kín một hàng lại một hàng, trông thấy cổng Bát Trung đã là hơn một tiếng sau, phía trước là núi xe biển xe, lấp kín một con phố bên ngoài trường.

Cô dứt khoát xuống xe, tự mình đi qua, nhìn thấy bên cạnh có không ít thiếu niên thiếu nữ mặc đồng phục cười xe đạp cũng tự mình dắt xe đi qua, rõ ràng đã bị cả hàng xe sang trọng xếp kín con phố ngáng đường.

Lâm Ngữ Kinh đi đến cổng trường học, trước tiên là ngừng đầu thường thức cái cổng ra vào của trường Bát Trung.

Trước khi Quan Hường Mai gọi điện thoại cho cô hôm qua, cô thậm chí còn không hỏi xem hai năm cuối mình sẽ học ở trường cao trung nào, hiện tại xem ra, trường học này có lẽ vẫn rất tốt.

Ít nhất với bề ngoài như thế thì xem ra cũng được.

Đi vào cổng chính là đến một quảng trường nhỏ, hai bên đường là một hàng cây dài nhìn không thấy điểm cuối, bên tay trái có vài sân bóng rổ ngoài trời rất lớn, bên tay phải là đủ loại kiến trúc, cũng không biết là cái gì.

Lâm Ngữ Kinh tới phía trước bảng chỉ dẫn bên lề quảng trường nhỏ, theo đó đi thẳng một đường về phía trước, nhìn thấy một nơi có lẽ là tòa nhà giảng dạy chính.

Mô hình kiến trúc cao lồm, có bốn tầng, cô đứng ở cửa ra vào có chút mờ mịt, không biết khối mười một có phải là tòa nhà này hay không, văn phòng giáo viên ở tầng nào, lại quay người vừa hay trông thấy bên trong có giáo viên đi ra, Lâm Ngữ Kinh liền vội vàng tiến lên hai bước: "Thầy ơi."

Thầy giáo già hòa ái dễ gần, một đầu Địa Trung Hải*, cười ha ha lên tiếng, lập tức bước đến.

() Ý chỉ tóc hói.*

Lâm Ngữ Kinh vội vàng nói: "Em là học sinh mới chuyển trường tới, cho em hỏi một chút, tòa nhà giảng dạy của lớp mười một là ở đây phải không ạ?"

*

Lưu Phúc Giang là chủ nhiệm lớp 10 khối mười một, từ sau khi nhận lớp này, ông từng có vô số lần nghĩ lại, mình rốt cuộc đã chọn tới tầng quản lý của trường học khi nào vậy.

Bát Trung trọng tự nhiên khinh xã hội, ban tự nhiên mười lớp, ban xã hội sáu lớp, lớp 1 là lớp thực nghiệm, tùy tiện kéo ra một người cũng đều là nhân vật phong vân từng nhận đủ loại phần thưởng, lớp 10 tùy tiện kéo ra một người, cũng là nhân vật phong vân.

Lưu Phúc Giang đã hơn năm mươi tuổi, dạy sinh học, Phật nhiều năm như vậy cho tới bây giờ vẫn chưa từng làm chủ nhiệm lớp, không rõ vì sao lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp liền biến thành tên quản lý cho một đám nhân vật phong vân.

Nhưng mà nếu như phải làm, vậy phải dốc sức làm cho tốt nhất rồi, Lưu Phúc Giang cảm thấy, không có học trò không dạy được, chỉ có giáo viên không dạy được học trò, vì vậy trước lúc khai giảng, cả một tuần lễ ông tìm đọc 《 Tâm lý học tội phạm 》《 Nhà tù tâm lý học 》《 Làm một giám ngục đúng cách —— điều khiển tù nhân có kỹ thuật 》.

Lúc vừa nghe nói có một học sinh chuyển trường sắp đến, Lưu Phúc Giang còn đang đắm chìm trong ước mơ tươi đẹp với tương lai của sự nghiệp giáo dục, nhiệt tình dào dạt cảm xúc dâng cao, xiết chặt tay chuẩn bị đến cổng trường học nghênh đón bạn học mới.

Kết quả vừa mới ra khỏi lầu dạy học, liền chạm mặt rồi.

Văn phòng giáo viên tổ sinh vật khối mười một.

Lưu Phúc Giang cười híp mắt nhìn cô: "Em tên là Lâm Ngữ Kinh?"

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu.

Cô bé còn chưa có linh đồng phục, áo T-shirt trắng váy đen, buộc tóc đuôi ngựa sạch sẽ gọn gàng, là một tiểu cô nương rất xinh đẹp.

Cũng không giống loại học trò không nghe lời.

Lưu Phúc Giang lặng lẽ dùng bài thơ trên bàn che﴿ Điều khiển tù nhân có kĩ thuật ﴾xuống dưới: "Em là từ Đê Đô tới đây?"

"Dạ." Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

"Phụ trung à." Lưu Phúc Giang lại hỏi.

Lâm Ngữ Kinh tiếp tục gật đầu.

Lưu Phúc Giang cười ha hả nói: "Phụ trung thế nào, nhỏ hơn trường của chúng ta đúng không?" Ông biểu lộ niềm tự hào to lớn, "Trường của chúng ta lớn biết bao!"

"..."

Lâm Ngữ Kinh?

Lâm Ngữ Kinh gật đầu như gà con mổ thóc, phụ họa nói: "Quá lớn luôn đấy!"

Lưu Phúc Giang thoát nhìn rất hài lòng với cô, từ điều kiện sân trường nói đến chất lượng dạy học: "Trường học của chúng ta mặc dù ở thành phố A chưa tính là danh giá nhất nhì, nhưng cũng coi là trọng điểm loại thượng đẳng, tư chất giáo viên và chất lượng giảng dạy cơ bản khẳng định là có thể cam đoan đấy, những cái khác tôi không dám nói trước, chỉ năm vừa rồi đây thôi, em có biết năm trước tỉ lệ học sinh lên lớp của trường chúng ta là bao nhiêu không?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh vô cùng hiếu kỳ: "Bao nhiêu ạ."

Lưu Phúc Giang vỗ bàn một phát: "98%!"

Lâm Ngữ Kinh: "Oa."

Phản ứng của cô làm Lưu Phúc Giang cảm thấy vô cùng thỏa mãn: "Em có biết năm trước tỉ lệ trúng tuyển vào trường của chúng ta là bao nhiêu không?"

"Không biết ạ."

Lưu Phúc Giang: "Chín trên mười!!"

Lâm Ngữ Kinh: "Oa!!!"

Giáo viên sinh học bàn bên cạnh: "..."

Lưu Phúc Giang đối với bạn học mới này phi thường hài lòng, lại nói mấy câu, chuông dự báo vừa vãn vang lên, liền dẫn theo cô đi tới lớp 10.

Chuông vào học còn chưa ngân lên, bạn học lục tục lục tục đi vào lớp, hành lang lầu dạy học ánh sáng chói chang, mấy nam sinh nữ sinh trêu đùa nhau hô oang oang chạy tới, Lưu Phúc Giang tâm tình cực tốt gương cao cổ gào lên phía trước: "Không được đùa giỡn trên hành lang!"

Lâm Ngữ Kinh bị giọng nói đột ngột xuất hiện của ông dọa tới mức giật mình một cái, Lưu Phúc Giang để ý thấy, nghiêng đầu lại: "Làm em sợ à?"

Lâm Ngữ Kinh liền vội vàng lắc đầu: "Không có không có."

Lưu Phúc Giang cười: "Được, vậy em chuẩn bị tâm lý cho tốt nhé."

"..."

Lâm Ngữ Kinh mãi nghĩ xem mình đi đọc sách thì phải chuẩn bị tâm lí gì.

Phòng học lớp 10 ở cuối hành lang lầu 4, cô tay ôm cặp sách trống rỗng, theo Lưu Phúc Giang đi vào lớp học.

Lâm Ngữ Kinh rũ mắt xuống, đứng bên cạnh bục giảng, cảm thấy có phần hiểu được vì sao ban nãy Lưu Phúc Giang bảo cô chuẩn bị tâm lý cho tốt rồi.

Chuông vào học vang lên, bên dưới là một đám người đông đúc mà náo loạn, nữ sinh ngồi ở bàn trên hi hi ha ha mà cười thành một chuỗi, một nam sinh giờ cán cây lau nhà nện bình bịch vào bảng thông báo phía sau: "Con mọ nó đưa nào đục vào trà hoa cúc của tao?!"

Lưu Phúc Giang háng giọng một cái, ôn hòa nói: "Có chuyện gì thế hả, tất cả mọi người yên tĩnh một chút nào, vào lớp rồi."

Không ai để ý.

Lưu Phúc Giang cũng không tức giận: "Tôi là Lưu Phúc Giang, từ hôm nay trở đi chính là chủ nhiệm lớp của các em đấy, chúng ta sắp vượt qua hai..."

Nam sinh giờ cán cây lau nhà phía sau đã có phát hiện mới, phần nộ lên đến cực điểm: "Con mọ nó đưa nào đồ súp Bào đậm đặc* vào trà hoa cúc của tao rồi!!!"

(*) 浓汤宝: Một loại súp hộp phổ biến ở Trung Quốc.

Lưu Phúc Giang kiên nhẫn: "... năm trăm quý nhất trong cuộc đời các em, tôi cũng là lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp, tôi tin tưởng vững chắc rằng không có học trò nào không dạy được, chỉ có giáo viên không dạy

được học trò..."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, cảm thấy 98% lên lớp mà Lư Phúc Giang vừa mới nói kia chính là gạt người đấy.

Cô thờ dài, cầm cặp sách rộng đứng bên cạnh bục giảng, mặt không biến sắc mà nhích lại gần khe cửa, cúi thấp đầu nghe Lư Phúc Giang lại bắt đầu nói đến mấy câu chuyện cũ thần bí trong nhiều năm dạy học của mình.

Bỗng trong nháy mắt, trong phòng học đột nhiên an tĩnh.

Âm thanh Lư Phúc Giang lộ ra đặc biệt rõ ràng: "Tôi lúc ấy cũng còn trẻ, tính khí không được tốt lắm, tôi liền hỏi người học sinh kia vì sao mà em đến trễ, các em đoán xem lúc đó cậu ta nói gì với tôi, cậu ta nói thầy giáo, hôm qua em bỏ sung bài tập suốt đêm, không dậy nổi, như thế tôi còn có thể tức giận sao? Thật là một đứa trẻ tốt."

Không ai nói chuyện, phía dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, nhìn theo ánh mắt của mọi người liếc qua phía cửa ra vào.

Thẩm Quyên đứng ở cửa, cả người một thân đồng phục thành thành thật thật, áo khoác trắng, quần đen, tóc thoát nhìn hình như còn chưa kịp chải, có hơi rối loạn, mí mắt sụp xuống, thanh âm khàn khàn, mang theo âm mũi nồng đậm: "Thầy giáo, hôm qua em bỏ sung bài tập suốt đêm, đến muộn."

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hướng mặt qua bạn cùng bàn của em

Khách quan mà nói, Bát Trung ở thành phố A tuy rằng không phải là trường học tốt nhất gì, nhưng cũng coi như nằm trên cái đuôi của tuyến trọng điểm, cũng thuộc về hàng ngũ trường học mà mỗi năm có rất nhiều cha mẹ học sinh ra sức vùng tiền nhét con mình vào.

Hơn nữa cái trường này vô cùng có tiền, số lượng sách cất trữ trong thư viện nhiều kinh khủng, ký túc xá học sinh được xây như kiểu khách sạn cao cấp, tầng cao nhất của nhà ăn thể mà còn có món Ý, tuy rằng cơ bản chẳng có ma nào đi, so với nhà hàng cao cấp thì mọi người lại càng thích ra ngoài trường ăn mì Bần* với lẩu cay hơn.

(*) 版面: Tên dịch từ tiếng anh là Banmian: một loại mì phổ biến ở Trung Quốc.

Khu vực bên trong lại còn chiếm diện tích kinh người, tỉ lệ học lên còn vượt hơn phân nửa.

Lư Phúc Giang quả thật có vốn liếng để tự hào, trường học của chúng ta lớn đúng hông! Trường học của chúng ta Còn! Có! Tiền!

Mà việc cấp độ nhân vật phong vân như Thẩm đại gia đây học trong trường nổi danh kiểu nê, Lâm Ngữ Kinh cũng đã sớm dự đoán được, dù sao trong thời kì thanh xuân xáo động, vẫn hay mọc ra một khuôn mặt giang hồ ca như vậy.

Vấn đề nằm ở chỗ, thành phố A có nhiều trường cấp ba như vậy, cậu ta hà cớ gì lại học ở Bát Trung, lại còn ở lớp 10 cao nhị nổi danh nữa chứ.

Có vài thời điểm Lâm Ngữ Kinh cảm thấy kì quái đến khó tin, cô với Thẩm Quyên quả thật có thể xem là hữu duyên, cô đến cái thành phố này được một tuần, gặp người này ba lần, so với số lần gặp người anh trai ở chung một nhà với cô kia còn nhiều hơn.

Lúc cô nhìn thấy cậu, Thẩm Quyên cũng nhìn thấy cô.

Thiếu niên thoát nhìn không có phản ứng gì quá lớn, chỉ hơi chau mày rồi hạ mày, lại khôi phục bộ dạng hồ hững uể oải vô cùng đặc trưng của cậu, mắt hẹp dài nhìn chằm chằm vào cô.

Một.

Hai.

Ba.

Bốn.

Năm.

Nhìn năm giây, Thẩm Quyên ban cho cô một cái ngáp thật to.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Chẳng nhẽ tôi nhìn cực kì thôi miên hay sao hả?

Cô đảo mắt nghiêng đầu, quyết định làm lơ phần duyên phận tuyệt vời không tả nổi này.

Lư Phúc Giang lúc trước dạy lớp mười hai ở tòa nhà phía bắc bên kia, mỗi ngày ru rú trong nhà, trừ chuyện giáo án với lên lớp ra thì cái gì cũng không quan tâm, càng không hiểu được những tiểu thiếu niên thời nay cả ngày ở trong trường đánh đánh giết giết này.

Ông không biết Thẩm Quyên, chỉ nhìn thấy thẳng nhóc mặc đồng phục chính tề, nói chuyện thông thả ung dung, còn rất khiến người khác ưa thích.

Lớn lên cũng tốt, cao gầy, lúc buông thông tay đứng ở đằng kia trông có điểm lười, nhưng lưng lại rất giống thân cây trúc, thẳng tắp, trông như một tiểu nam tử hán.

Chỉ là không mang cặp sách.

Hả? Không mang cặp sách sao?

Lư Phúc Giang nói: "Đến trễ à, ngày đầu tiên khai giảng, muộn hai phút thì muộn hai phút, không sao đâu."

Thẩm Quyên khom người chào: "Cảm ơn thầy."

Lư Phúc Giang hòa ái nhìn cậu: "Vậy bài tập của em đâu?"

"..."

Thắm Quyên trầm mặc hai giây: "Em quên đem theo."

Lưu Phúc Giang: "..."

Mọi người: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Huỳnh đệ, lời này của cậu nói ra làm người ta không biết phải dùng cách nào để tiếp lời cậu đâu đó biết không.

Bỏ sung bài tập suốt một đêm nói quên mang liền quên mang, cậu cũng quá chân thật rồi.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết nên bày ra biểu cảm nào cho tốt, cái này nếu đổi thành chủ nhiệm lớp tính khí nóng này của cô lúc ở Phụ Trung, thì hai người hẳn là đã đánh nhau rồi.

Cũng may Lưu Phúc Giang là một người tính tình Phật gia, hơn nữa còn vô cùng vui vẻ tin tưởng học sinh, nói em ngày mai nhớ mang đến rồi bảo cậu tự tìm chỗ ngồi ngồi đi, Thắm Quyên đi vào phòng học đứng trước bục giảng, quét mắt một vòng tìm kiếm chỗ trống.

Lớp mười một phân ban tự nhiên xã hội, các lớp đều được chia lại một lần nữa, vì vậy hiện tại bạn học mỗi lớp cơ bản đều là một nửa của một nửa, có chút quen thuộc có chút lạ lẫm, chỗ ngồi cũng là tới trước ngồi trước, tùy tiện hỗn loạn, hai người một bàn, chiếu theo hàng dọc chia làm bốn tổ mỗi tổ sáu hàng, một lớp bốn mươi tám người.

Thắm Quyên là người đến cuối cùng, phần lớn vị trí cuối cùng bên cạnh cửa sổ đều đã bị chiếm hết, ngay phía trước bục giảng là học sinh tốt nhiệt tình yêu học tập, chỉ còn hàng đầu tiên thừa lại một vị trí sát tường, bên cạnh đó cách đi nhỏ còn một chỗ nữa.

Thắm Quyên chọn lấy chỗ sát tường kia, cúi đầu đi tới nhìn nam sinh ngồi bên ngoài, thanh âm rất bình tĩnh, vô cùng có lễ độ: "Nhuông một chút, cảm ơn."

Từ sau khi Thắm Quyên đi vào, đám người lớp 10 vừa nãy còn khí thế ngất trời chợt như một lũ gà con bị bóp nghẹt họng, nửa điểm thanh âm cũng không có.

Lúc này mọi người đều đang hướng mắt nhìn theo, yên tĩnh chăm chú nhìn nghi thức nhập tọa của lão đại, ngay cả Lưu Phúc Giang cũng bị bầu không khí này lây nhiễm, không nói lời nào, cũng không kể tiếp những chuyện làm người ta hoài niệm trong cuộc đời dạy học nữa, cùng nhìn theo một lúc.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết đây rốt cuộc có gì hay mà nhìn, nhưng nếu tất cả mọi người đều nhìn, thôi thì cô cũng nhìn đi.

Sau đó, cô liền nhìn thấy người nam sinh ngồi bên ngoài kia, dưới cái nhìn chăm chăm của Thắm Quyên và tất cả mọi người, há miệng run rẩy mở cặp sách ra từ học bàn, cầm bình nước nhỏ trên bàn lên, đứng dậy đi đến bàn bên cạnh ngồi xuống vị trí cách lối đi nhỏ.

Lâm Ngữ Kinh?

Lâm Ngữ Kinh thử nhớ lại một lát, ban này Thắm Quyên đúng là nói "Nhuông một chút, cảm ơn." chứ đâu phải "Cút ra, cảm ơn." nhỉ.

Cho nên mới nói Thắm Quyên này ở Bất Trung rốt cuộc là có cái dạng truyền kỳ gì, mà làm cho người ta sợ đến như vậy, đến dừng khí ngồi cùng bàn với cậu ta cũng không có?

Thắm Quyên trái lại không có phản ứng gì, rất bình tĩnh đi vào, ngồi xuống vị trí sát tường ở hàng đầu tiên.

Nguyên cả lớp, đại khái chỉ có một mình Lưu Phúc Giang không cảm thấy khác thường, ông phi thường hài lòng xoay đầu lại, nhìn thoáng qua Lâm Ngữ Kinh, rốt cuộc đã ý thức được cô đứng ở chỗ này được chừng mười phút rồi, cười ha ha nói: "Được rồi, em Lâm Ngữ Kinh này cũng trở về chỗ ngồi đi."

Nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh gật nhẹ đầu, Lưu Phúc Giang nói tiếp: "Vị trí trước tiên cứ ngồi như vậy, nếu có học sinh ngồi ở chỗ sau không nhìn thấy tan học có thể tới tìm tôi, tôi giúp các em điều chỉnh một chút. Thật ra tôi không muốn đổi chỗ ngồi cho các em lắm đâu, bởi vì nhiều khi, lựa chọn trong đời của các em thường hay thần kỳ lắm đấy, phạm vi của sự lựa chọn này rất rộng, từ lớn đến nhỏ, thậm chí bao gồm chuyện chọn chỗ ngồi của các em lúc này nữa nha, em đã chọn ngồi ở đây rồi, thì đó đã nói lên rằng cái chỗ này, vị trí này có duyên với các em đấy, mảnh đất con này á, từ trường của nó cùng với các em, hai bên các em hấp dẫn lẫn nhau, vì vậy các em lựa chọn nơi đây..."

"..."

Lâm Ngữ Kinh mặt không đổi sắc ôm cặp sách vượt qua bục giảng, đi đến chỗ ngồi duy nhất trong cả lớp, không có lựa chọn nào khác ngồi xuống.

Thắm Quyên nằm trên mặt bàn mặt ừ này chau mà nghe Lưu Phúc Giang bắt đầu một vòng thao thao bất tuyệt mới, lần diễn thuyết này của ông hoàn cảnh rất tốt, tất cả mọi người rất yên tĩnh, ánh mắt đám gà con thỉnh thoảng rơi vào gáy của lão đại ngồi ở hàng thứ nhất cùng với cái lưng vì nằm sấp mà cong lên kia, người anh em lúc này bảo là bị người ta đồ súp Bão đậm đặc vào trà hoa cúc vừa vận an vị ở phía sau Lâm Ngữ Kinh, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy cậu dùng âm lượng rất thấp nói với bạn ngồi cùng bàn của cậu ta: "Má mẹ nó, Thắm Quyên cùng lớp với chúng ta kia."

Ngồi cùng bàn của cậu ta không nói chuyện.

Trà hoa cúc tiếp tục nói: "Vậy thành ra đỉnh chỉ học một năm à, tao còn tưởng là nó bị đuổi học rồi đấy chứ."

Ngồi cùng bàn của cậu ta im lặng như gà.

Trà hoa cúc: "Đưa lần trước xảy ra chuyện á, có phải chính là ngồi cùng bàn của nó không ta, cái lão đại này trâu vãi, ngoại trừ bạn học mới còn ai dám ngồi cùng bàn với nó, mẹ nó sợ vỡ mồm quá mà."

Ngồi cùng bàn của cậu ta có khát vọng sống cực kì kiên cường, đến một cái rắm cũng không thả.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu nhìn Thắm Quyên một cái.

Thiếu niên dựa vào bức tường lười biếng mà nửa nằm trên mặt bàn, mu bàn tay chống đỡ mặt, dựa đầu qua bờ tường, về mặt không có gì thay đổi, thoạt nhìn không một gợn sóng.

Trà hoa cúc rốt cuộc đã kịp phản ứng, dùng âm thanh thấp hơn nói: "Ê, chúng ta ở đây nói chuyện với âm lượng này, lão đại có nghe được không nhỉ?"

An tĩnh hai giây.

Thắm lão đại thẳng người, quay đầu lại, biểu cảm bình tĩnh, ngữ khí lạnh nhạt, chỉ là giọng mũi vẫn rất nặng như cũ, nghe như bị cầm: "Được."

Trà hoa cúc: "..."

Trà hoa cúc mặt mũi trắng bệch, lắp bắp: "Đó đó đó không phải đâu, tôi không phải nói xấu cậu đâu, thật đó."

Lão đại không lên tiếng, quay đầu, khôi phục lại tư thế nằm sấp vừa rồi.

Trên bục giảng Lưu Phúc Giang đại khái vô cùng mãn nguyện với khung cảnh yên tĩnh lúc này, nói đến sống động như thật, lại phát biểu thêm một đoạn nữa mới chuẩn bị kết thúc, Lưu Phúc Giang háng giọng một cái: "Chúng ta bây giờ là lớp mới, phải không, chủ nhiệm lớp mới, bạn học mới, cũng là khởi đầu mới, về sau mọi người đều là một tập thể, là người của lớp mười. Đám các em cũng đều là những đứa trẻ có cá tính, về sau trong quá trình học tập sinh hoạt của các em, có thể sẽ xảy ra xung đột, tồn tại một ít mâu thuẫn, nhưng nếu vì cái này mà chia rẽ, thì tôi đây tuyệt đối không cho phép đâu đấy!"

Lưu Phúc Giang thu lại bộ dạng tươi cười, biểu cảm đột nhiên trở nên nghiêm túc... mà bắt đầu: "Tôi biết rõ rằng giữa các em có một số bạn học quen biết nhau, có một số chưa biết, vì vậy hiện tại, tôi với tư cách là chủ nhiệm lớp của các em, yêu cầu các em phải hoàn thành bài tập đầu tiên, mọi người —— tất cả mọi người xoay người lại, hướng mặt qua bạn ngồi cùng bàn của các em, cùng em đó đối mặt một phút."

" ... "

???

Từ khi Thẩm Quyện bước vào đến giờ, trong phòng học vẫn luôn rất yên tĩnh, lần đầu tiên truyền đến từng trận náo động, tất cả mọi người bị cái bài tập ngu ngốc này làm kinh hoàng rồi, bùng nổ một trận bất mãn kháng nghị.

"Thầy ơi em không làm được đâu!"

"Lố quá rồi thầy ơi!"

"Giang ca! Bỏ qua cái này được không!"

"Tôi fuck! Tổng Chí Minh, mẹ nó đồ dân đen nhà cậu đừng có dùng thứ ánh mắt gọi tình đó nhìn chăm chăm vào tôi như vậy!"

Lưu Phúc Giang trông rất Phật thế, ấy vậy mà ngoài dự đoán của mọi người lại kiên trì với loại chuyện mà ông cảm thấy có thể xúc tiến tình cảm bạn học nhưng thật ra không có bất kỳ ý nghĩa nào như vậy, cuối cùng mọi người không có cách nào, bắt đầu đi bắt đầu đối mặt với bạn ngồi cùng bàn.

Lâm Ngữ Kinh im lặng mà xoay người, Thẩm Quyện cũng đang nhìn cô, sau khi đối diện với ánh mắt một lời khó nói hết của thiếu nữ, cậu bình tĩnh nhường nhường mây.

Trên bục giảng, Lưu Phúc Giang bắt đầu tính giờ: "Chuẩn bị! Bắt đầu!"

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn Thẩm Quyện, tận lực làm mình trở nên thất thần.

"10 giây." Lưu Phúc Giang nói.

Nãy giờ mới qua 10 giây?

"Hai mươi giây."

Cả người Lâm Ngữ Kinh đã bắt đầu cứng ngắt.

"Ba mươi giây."

Lâm Ngữ Kinh bắt đầu điên cuồng suy nghĩ coi có gì có thể nói với cậu.

Nếu không nói lời nào, toàn bộ cơ mặt của cô sẽ bắt đầu co quắp mất.

Lại nhìn nhìn Thẩm Quyện, vẫn là tư thế như không xương lúc này, rất bình tĩnh dán mắt nhìn bạn ngồi cùng bàn mới của cậu ta.

Thẩm Quyện không có khả năng phân biệt tướng mạo người khác phái, có đôi khi Trường Hàn giờ tới hỏi cậu cô gái bên nào trông xinh đẹp hơn, cậu chỉ cảm thấy đều như nhau, nhìn đều na ná nhau.

Bạn ngồi cùng bàn mới của cậu này, trái lại nhìn rất có độ phân biệt.

Bím tóc đuôi ngựa, váy dài, mang đôi giày da màu đen nhỏ, tất dài quá gối bao lấy đôi chân thon dài xinh đẹp.

Mắt hạnh hơi xếch, mí mắt rất mỏng, làn da trắng tinh tẻ, khoảng cách này quá gần, Thẩm Quyện thậm chí có thể thấy rõ lông tơ nhỏ nhô trên chóp mũi mịn màng của cô.

Lông mi thật mẹ nó dài.

Trước kia sao lại không phát hiện, đồ đàn Trường Hàn này ánh mắt không tệ đấy chứ.

"Năm mươi giây!" Lưu Phúc Giang bấm tay một cái vẫn không quên cổ vũ cho bọn họ, "Kiên trì! Sắp rồi! Thắng lợi ở ngay phía trước!"

Ngồi cùng bàn mới bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Cậu bị cảm à?"

"Hả?" Thẩm Quyện nhìn chăm chăm vào lông mi của cô, còn có một chút thất thần, không để ý "Ừ" một tiếng, "Hỏi hỏi."

"Cái com nầm kia của cậu, " Ngồi cùng bàn lại nói, "Đêm hôm đó tôi quên ăn, hôm sau ngủ dậy phát hiện bị hồng mắt."

"Hồng thì hồng thôi." Thẩm Quyện cũng không để tâm tới việc cô ăn hay không ăn túi com nầm đó.

"Tốt! Đã hết giờ!"

Ngay tại lúc Lâm Ngữ Kinh mơ hồ cảm giác mình sắp lúng túng, phương xa rốt cuộc cũng truyền đến tiếng hô cứu vớt của Lưu Phúc Giang.

Lâm Ngữ Kinh thả lỏng bà vai, thờ ơ hát một hơi xoay người lại, cảm thấy mình cuối cùng đã sống lại.

Lưu Phúc Giang thoát nhìn rất hưng phấn, ông cảm thấy bản thân rốt cuộc cũng có thể bước ra bước đầu tiên dưới tư cách là chủ nhiệm lớp, ông vụng trộm liếc qua quyển《Lúc bạn dán mắt nhìn thiếu niên phản nghịch, thiếu niên phản nghịch cũng ở đó dán mắt nhìn bạn 》bày ra trên bục giảng:

【..... Bước thứ hai: "Nói". Khi bạn qua được bước đầu tiên: cửa ải khó khăn "Nhìn" này, bạn cũng đã thành công một nửa, dù sao bước đầu tiên vĩnh viễn là khó khăn nhất, vì vậy điều bạn cần bây giờ là làm cho bọn họ có thể mở miệng "Nói" ra thiện ý của mình. Bạn phải biết rằng, hiện tại thứ bạn đang đối mặt là một đám phản nghịch...】

Nội dung tiếp theo ở mặt giấy sau rồi, Lưu Phúc Giang quyết định nghe theo lý giải của chính mình.

Ông vẽ viên phấn viết, quay đầu, kít kít viết xong bốn chữ to đẹp để lên bảng đen —— Bạn ngồi cùng bàn của tôi*.

(*) Nguyên là "ngã đích đồng trác"

Lưu Phúc Giang phất tay, cười ha ha mà xoay đầu nói: "Bây giờ, tôi cho mọi người thời gian ba phút, tất cả mọi người nghỉ một lát xem trong quá trình đối mặt vừa rồi, bạn ngồi cùng bàn để lại cho em ấn tượng đầu tiên là gì, chốc lát nữa từng bạn học đều phải lên phía trước đây, nói một chút về ấn tượng bạn đầu của em với bạn ngồi cùng bàn mới, trong mắt em, bạn ấy như thế nào."

" ... "

?????

Thế này vẫn chưa xong, Lưu Phúc Giang hướng tay qua bức tường bên bàn cô mà chỉ một cái: "Bắt đầu ngay từ bên này đi, Lâm Ngữ Kinh, em lên trước."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Trời ạ.

Hết chương 6.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Ngữ Kinh: Nói cái gì mà nói, con mẹ nó tôi biết nói cái gì đây.

Bạn học Thẩm Quyên, cậu làm sao thế? Bảo cậu đối mặt với bạn ngồi cùng bàn cơ mà, cậu nhìn tất dài của bạn ngồi cùng bàn làm gì hả?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bờ mộng ngao nghễ vênh lên

Mỗi vùng khí hậu nuôi dưỡng ra một kiểu người, Lâm Ngữ Kinh giờ này phút này, cảm thấy người ở vùng này thật sự hiếm thấy quá rồi, đây phải là dạng khí hậu gì mới có thể dưỡng thành người như vậy?

Cô vốn cho là, chuyện khó xử nhất lúc nhập học là tự giới thiệu, kết quả Lưu Phúc Giang dùng hành động thực tế nói cho cô biết, không đâu, tôi còn có thể làm cho em lúng túng hơn.

Cho em giới thiệu bạn ngồi cùng bàn lần đầu tiên gặp mặt, hắc hắc, xem tôi cơ trí chưa kia?

Lâm Ngữ Kinh phải kiểm chế rất lâu, mới ngăn được tâm hồn thiếu nữ bất lương sắp quên từ lâu bắt đầu rục rịch nổi dậy.

Đặt vào quá khứ, thời điểm cô còn non trẻ, lúc này có lẽ đã bỏ gánh không làm.

Nhưng lúc này dù sao cũng không phải là quá khứ.

Không ai có thể một mực nghĩ về quá khứ, một mực sống trong quá khứ.

Cô hít một hơi thật sâu, bắt đầu nhớ lại người tên Thẩm Quyên này.

Lần thứ nhất nhìn thấy cậu ta là lúc nào nhỉ?

Ba ngày trước.

Thiếu niên đầu trùn cái thảm, nằm trên ghế sofa ngủ đến mơ mơ màng màng.

Chân dài, bờ mông ngao nghễ vênh lên, hướng giới tính còn đang làm người ta nghĩ vấn.

Hết rồi.

Khăng định không thể nói như vậy.

Thế là Lâm Ngữ Kinh, người vừa quyết định từ hôm nay trở đi, cô sẽ trở thành một người bình thường, một nữ sinh cấp 3, chuyển đến trường học mới, mới ngày đầu tiên khai giảng, tổ chức phía trên đã phân ngay cho cô một giáo thảo* cấp bậc đại soái uy bức làm bạn cùng bàn.

() Người đẹp trai nhất trường.*

A, đây thật là khiến người ta hưng phấn.

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nghĩ.

Lần này Lưu Phúc Giang có ý để mọi người trực tiếp tự giới thiệu nhằm tăng thêm ấn tượng đầu tiên với bạn ngồi cùng bàn, tuy nhiên vì Lâm Ngữ Kinh là học sinh chuyển trường, cô vừa đứng phía trước tự giới thiệu rồi, nên ông liền thêm một hạng mục, giới thiệu bạn ngồi cùng bàn mà cô không biết rõ, lão đại thanh danh vang dội giáo phái* giáo thảo.

() Bá chủ trong trường*

Trên bục giảng, Lưu Phúc Giang nhắc tay một cái "Tốt, ba phút qua rồi, chúng ta hãy vỗ tay hoan nghênh bạn học Lâm Ngữ Kinh."

Bộp bộp bộp bộp, dưới lớp vang lên một loạt tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lâm Ngữ Kinh đứng lên, xoay đầu nhìn thoáng qua, Thẩm Quyên rút cuộc đã thay đổi tư thế, thẳng lên dựa vào tường nhìn cô.

Thấy cô quay đầu, đại khái tưởng rằng đang đợi bạn cùng bàn là cậu ta cổ vũ ủng hộ, do dự hai giây, Thẩm Quyên nâng hai móng vuốt thon dài của cậu lên, cũng lười biếng vỗ theo hai cái.

Vô cùng cho cô mặt mũi.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Tôi cảm ơn cậu nhá.

Cô đi đến trước bục giảng, dưới lớp hoàn toàn yên tĩnh, nhìn ánh mắt của cô thậm chí có điểm đau thương, thật giống như sau khi cô nói xong xuống khỏi bục, Thẩm Quyên sẽ rút trong học bàn ra một thanh đại đao thái đem cô xắt thành từng miếng.

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc vài giây, mở miệng: "Bạn ngồi cùng bàn của tôi —— "

Cô suy nghĩ một chút: "—— rất ham học tập, một ngày trước khai giảng vì bỏ sung bài tập mà không chi thức cả đêm dẫn đến đi trễ, lại còn bị cảm nặng."

Một mảnh yên tĩnh, trong lớp chỉ còn âm thanh hô hấp.

"Xong bài tập còn quên đem theo." Lâm Ngữ Kinh cuối cùng vẫn không nhận được bổ sung.

"..."

Một mảnh tĩnh mịch, lúc này ngay cả tiếng hô hấp cũng không có.

Trà hoa cúc biểu lộ vẻ mặt tràn đầy hoang sợ cùng kinh nể, nhìn cô như nhìn một đũng sĩ lưng đeo thuốc nổ, chuẩn bị đi phá lô-cốt.

Lúc này không ai dám vỗ tay nữa rồi, đều sợ không cẩn thận đâm chọt trúng chỗ nào đó mà đối nghịch với lão đại.

Lâm Ngữ Kinh vô cùng bình tĩnh đi xuống dưới trong ánh mắt khâm phục của mọi người.

Thứ hai vốn là Thẩm Quyên, kết quả Lâm Ngữ Kinh vừa ngồi xuống, có một giáo viên gỗ cửa phòng học, Luru Phúc Giang đi ra ngoài nói chuyện với cô ấy hai phút.

Đội đến khi trở lại: "Tiếp theo là ai?"

Không ai cử động, cũng không ai nói chuyện, tầm mắt mọi người đều đã rơi vào người Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên cup mí mắt, bình thân lại lười nhác ngáp một cái: "Em vừa nói xong rồi."

Nói rồi, cậu nghiêng đầu, ánh mắt xéo qua liếc Trà hoa cúc ngồi phía sau một cái.

Trà hoa cúc nhanh chóng hiểu ngầm, vẻ mặt mang nặng trọng trách đứng lên: "Thầy giáo, đến em."

Vạn sự khởi đầu nan, Lâm Ngữ Kinh mở đầu xong, tất cả mọi người phía sau trôi chảy không ít, đợi mọi người trong lớp trải qua trăm nghìn đắng cay giới thiệu xong mình và bạn cùng bàn, hai tiết buổi sáng cũng qua đi, chuông tan học vang một tiếng, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, như ong vỡ tổ chạy ra khỏi phòng học.

Lúc hoạt động giới thiệu bạn cùng bàn tiến hành được một nửa, Thẩm Quyên cũng đã gục xuống bắt đầu ngủ, khi tan học Luru Phúc Giang tới đây nhắc nhở Lâm Ngữ Kinh nói cô đừng quên đến tòa nhà nghệ - thể lĩnh đồng phục, lại sợ cô tìm không ra, tiện tay túm lấy Trà hoa cúc đang định chạy ra ngoài, sai cậu ta đi cùng, thuận tiện giới thiệu sơ môi trường và cơ sở của Bát Trung.

Trà hoa cúc tên Lý Lâm, con người thật ra rất tốt, chỉ là nói... quá nhiều.

Bát Trung quả thực rất lớn, xanh hoá rất tốt, bên trái cổng chính còn có hồ nước riêng. Lý Lâm trước tiên mang cô đến thư viện dạo qua một vòng, thư viện hai tầng, số lượng sách lưu trữ rất lớn, tầng một là phòng mượn đọc và phòng tự học, trên cửa chính thẳng đứng đặt khối đá tự nhiên cực lớn, trên bề mặt có khắc tám chữ to bằng bút lông đen "Đôn phẩm lệ học, hoàng nghị trí viễn" *.

(*) Thành tâm cố gắng học tập, ý chí sắt đá vững vàng.

Ra khỏi thư viện đi tới phía trước là nhà ăn, so với thư viện, Lý Lâm rõ ràng quen thuộc với nhà ăn hơn một chút, lúc này còn là buổi sáng, trong phòng ăn không có người nào, Lý Lâm đưa cô tạt vào bên trong: "Bên này là nhà ăn, tầng một đều như thế này, kỳ thực tôi cảm thấy mùi vị đồ ăn đã bị cháy sạch rồi, có điều cũng không có quá nhiều người ăn, chỉ có hồi lớp mười mới nhập học bị nhà trường lừa đến đây thôi, sau này mọi người đều ra ngoài ăn cả."

Hai người từ nhà ăn đi đến tòa nhà nghệ - thể, băng qua một khu xanh hoá lớn cùng sân bóng rổ, có ba sân bóng rổ ngoài trời nối tiếp nhau, mỗi sân đều có nam sinh đang chơi bóng, phía sau khung đỡ rổ bóng* và hai bên sân bóng có vài đám con gái ngồi đó, có người đang nhìn, có người chỉ tay tập một chỗ nói chuyện phiếm.

(*) Kiểu như thế này:

Đồng phục Bát Trung là áo khoác thể thao cùng quần thể thao, mùa hạ thì đổi thành áo tay lửng, nữ sinh cũng đều mặc quần dài đồng phục, phóng mắt nhìn khắp sân trường toàn bộ đều là áo trắng quần đen.

Lâm Ngữ Kinh không có đồng phục, tuy rằng cũng là trên trắng dưới đen, nhưng phía dưới váy xếp li là một đôi chân thon dài thẳng tắp, vóc dáng thoát nhìn gần một mét bảy, vẫn như cũ cực kì bắt mắt.

Hơn nữa là, cô lớn lên nhìn cũng rất bắt mắt.

Mấy nam sinh cầm bóng nhìn qua bên này, huyt sáo hai tiếng.

Lâm Ngữ Kinh lười để ý đến, Lý Lâm xoay đầu liếc nhìn qua, "Bà mẹ nó" một tiếng, quay đầu nhỏ giọng nói: "Bạn học mới, ngồi cùng bàn của cậu kia."

Lâm Ngữ Kinh ngừng một lúc, quay đầu lại.

Thẩm Quyên ngồi dưới một khung đỡ nhỏ lười, đỉnh đặc mà giương chân, cánh tay khoác trên đầu gối, trong tay cầm chai nước khoáng.

Cậu hẳn là vừa xuống không bao lâu, ánh mắt nhìn còn chưa tập trung, mang theo cảm giác nhập nhèm lúc mới tỉnh ngủ.

Bên cạnh có một nam sinh ngồi trên quả bóng rổ, mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh, nói gì đó với cậu.

Thẩm Quyên giương mắt, liếc nhìn về hướng bên này của cô.

Đổi mặt 1.5 giây, Lâm Ngữ Kinh xoay đầu tiếp tục đi lên phía trước: "Đi thôi, tòa nhà nghệ - thể có xa không?"

Lý Lâm tỏ vẻ kinh thán cùng kính sợ đối với sự bình tĩnh của cô, hấp tấp đi theo cô: "Bạn học mới, tôi phát hiện cậu thật sự rất trâu bò nha, cậu có biết bạn cùng bàn của cậu là ai không?"

Lâm Ngữ Kinh rất nghiêm túc trả lời câu: "Thẩm Quyên."

"Ài, không phải, cậu biết Thẩm Quyên là ai không?"

"Không biết." Lâm Ngữ Kinh đã nhìn ra ham muốn docks bầu tâm sự của cậu ta, rất phối hợp nói, "Giáo thảo?"

Lý Lâm gật gật đầu: "À —— phải đấy."

Lại lắc đầu: "Có điều không được đẩy đủ lắm."

Hai người lúc này đã ra khỏi sân bóng rổ, Lý Lâm quay đầu nhìn lướt qua, nói: "Đám vừa nãy chơi bóng bên kia á, lớp mười hai đấy."

"À." Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu.

Lý Lâm: "Trước kia là bạn cùng lớp với Thẩm Quyên."

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một lát, giương mắt lên: "Trước kia?"

"Đúng, đáng nhẽ hiện tại cậu ta cũng là lớp mười hai rồi, " Lý Lâm thấp giọng nói, "Thẩm Quyên lúc học mười một từng gây chuyện, thiếu chút nữa đem bạn cùng bàn của cậu ta đánh đến chết rồi, lúc mang ra cả người toàn là máu đấy, rất nhiều bạn học đều nhìn thấy, nghe nói ánh mắt với tinh thần của cậu ta lúc đó, cực kì khinh khủng luôn á."

"Ồ, vậy sao, " Lâm Ngữ Kinh nhớ tới bộ dạng của thiếu niên lúc đánh nhau, thuận miệng hỏi một câu, "Vì sao thế?"

"Tôi cũng không biết vì sao, không có mấy người biết rõ nguyên nhân đâu, quan hệ tốt với cậu ta cũng không ai dám đến hỏi mà, dù sao sau đó cậu ta liền không tới nữa, tôi tưởng cậu ta đã bị đuổi học hay chuyển trường gì đấy rồi, kết quả không nghĩ tới chỉ nghỉ học một năm, còn cùng một lớp với tôi, còn ngồi đằng trước tôi, tôi nói xấu cậu ta còn bị cậu ta mẹ nó nghe thấy toàn bộ, " Lý Lâm vẻ mặt tâm như tro tàn, "Bạn học mới, cậu cảm thấy tôi còn có thể sống qua đoạn ngo hay không?"

"... "

Lâm Ngữ Kinh đặc biệt nghiêm túc uốn nắn cậu ta: "Tiết Đoàn Ngo là vào tháng năm, gần đây nhất chính là Trung thu."

Lý Lâm: "... À."

*

Sân bóng rổ, Hà Tùng Nam nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lâm Ngữ Kinh, "Đệt" một tiếng: "Xem ra giá trị nhan sắc của tiểu học mười lớp mười năm nay dễ gây đánh nhau lắm nha, loại này có thể gây ra ba vạn đợt sóng đấy."

Thẩm Quyên không buồn phản ứng với hắn, vặn mở chai nước tự mình uống, cổ họng kéo dài, yết hầu chuyển động.

"Cậu thấy ánh mắt em ấy lúc vừa quay đầu không? Như một nữ vương, cả người đều bày ra một cỗ khí chất "Mây tính là cái rắm ấy"." Hà Tùng Nam nói rất hăng hái, suy nghĩ một chút lại kịp phản ứng, "Không đúng, lớp mười lúc này không phải còn huấn luyện quân sự sao, đó là lớp mười một hay lớp mười hai? Làm sao có chuyện tôi đã thấy mà không có ấn tượng"

Thẩm Quyên chậm rãi vặn cái nắp chai, tiện tay quăng ra góc, chai nước khoáng bay một vòng trên không trung, vang một tiếng nhỏ, chuẩn xác tuyệt đối rơi vào thùng rác: "Lớp mười một đấy."

"Chuyển trường tới đây?"

"Ừ."

"Bảo sao tôi chưa từng thấy, " Hà Tùng Nam vỗ tay dôm dớp, "Nguồn tin của cậu vẫn như cũ thấp phản nhanh nhẹn nha, mới trở về ngay cả em gái xinh đẹp học khối nào cũng biết rồi, vậy học lớp nào cậu biết không?"

"Biết, lớp 10 đấy, bạn cùng bàn của tôi."

Hà Tùng Nam bình tĩnh, dùng năm giây tiêu hóa tin tức này: "Bạn cùng bàn mới của cậu?"

"Ồ." Thẩm Quyên ngửa người ra sau.

"Tôi fuck, cậu bị giăng cấp vậy mà vẫn rất hạnh phúc nha, " Hà Tùng Nam nhìn Lâm Ngữ Kinh đã đi xa, về mặt tràn đầy hăm mộ, "Bạn cùng bàn này của cậu có chút thú vị đó, cái chân này, ngấm cả năm nha Quyên già."

Thẩm Quyên nhìn hắn một cái.

Hà Tùng Nam vẫn còn đuổi dài cái ngo, tiện thể đưa tay ra trước phụ họa: "Cậu xem kia, phần giữa váy và tít quá gói ấy, cái chỗ đấy, cậu biết gọi là gì không —— đấy gọi là khu vực cấm kị."

Thẩm Quyên bình tĩnh mà gọi hắn một tiếng: "Hà Tùng Nam"

"Hửm?" Hà Tùng Nam đáp, không quay đầu lại, tầm mắt vẫn còn lưu luyến trên khu vực cấm kị đang đi xa dần, ánh mắt dính như keo.

Thẩm Quyên nhắc chân, giẫm lên quả bóng rổ đang đỡ móng hắn, đá tới một phát.

Bóng rổ văng thật xa ra ngoài, móng Hà Tùng Nam liền đáp xuống đất, hắn rên ra một tiếng "Oái", rốt cuộc đã chịu quay đầu, kêu thán: "Quyên già! Ngài làm cái khi gì vậy!!!"

Thẩm Quyên nhìn hắn: "Đó là bạn cùng bàn của tôi."

"Con mẹ nó chứ ai chả biết bạn cùng bàn của cậu, " Hà Tùng Nam xoa móng đứng đấy, đau đến nhe răng nhếch miệng, "Không đúng, vậy thì sao?"

"Không phải bạn cùng bàn của cậu." Thẩm Quyên nói.

Hết chương 7.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Quyện gia: Trong lòng cậu có thể nín nhịn một chút không? Là bạn cùng bàn của cậu hay sao mà cậu nhìn?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bọn giang hồ các cậu

Bất trung là trường cho phép nội trú, có điều không được tự ý cầu, bạn học có nhà tương đối gần thì phải về nhà ở, trường Phụ trung trước kia của Lâm Ngữ Kinh không có chuyện nội trú này, vì vậy không biết, kết quả khi nghe Lý Lâm giới thiệu sơ cho cô về khu ký túc xá học sinh, cô liền quyết định phân đầu quen mình nội trú tại trường.

Nhưng vì cô đến muộn, phòng đã sớm được phân cho bạn học rồi, lính nhảy dù như cô đây không còn chỗ trống.

Hơn nữa còn phải được phụ huynh ký tên đồng ý.

Bản thân Lâm Ngữ Kinh cũng không biết mình bây giờ rốt cuộc có được xem là có phụ huynh không, có điều việc mỗi tuần chỉ phải về nhà một lần thực sự có lực hấp dẫn quá lớn, vì vậy vào buổi tối, Lâm Ngữ Kinh vẫn gọi điện thoại cho Mạnh Vĩ Quốc.

Mạnh Vĩ Quốc trước giờ chưa từng kiên nhẫn hỏi han, đột nhiên lần đầu tiên trong đời hỏi cô trường học mới hoàn cảnh thế nào, có chung sống hòa thuận với bạn học không, giáo viên có tốt không.

Lâm Ngữ Kinh cũng không định nói thẳng chuyện cô muốn sống trong trường, nghĩ rồi lại nghĩ, chợt cảm thấy việc nói mấy chuyện nhỏ nhặt này cho Mạnh Vĩ Quốc trở nên vô cùng khó khăn.

Thầy giáo Lưu Phúc Giang này bạn nói xem ông tốt hay là không đây? Nhất định là tốt, hơn nữa nhìn ra được là vô cùng có trách nhiệm, chỉ là lần đầu tiên làm chủ nhiệm lớp nom có phần không thuần thực, hơn nữa tuổi đã to thành một bố vậy rồi mà còn kiên tin vào luận thuyết năng lượng tình yêu có thể cứu vớt thế giới.

Sống chung với bạn học cũng rất hòa thuận, ngồi cùng bàn là một đại soái uy mãnh nghe nói đã thiếu chút nữa đánh chết bạn cùng bàn trước kia của cậu ta.

Lâm Ngữ Kinh quyết định cần phải uyển chuyển một chút: "Rất tốt, trường học rất lớn, bạn học giáo viên đều... nhiệt tình."

Mạnh Vĩ Quốc tâm tình không tệ: "Ban đầu đi Quan của con muốn chuyển con đến Nhất trung đấy, nhưng ba không cho, trường học này cũng đâu thua kém Nhất trung bao nhiêu, anh của con lúc trước chính là tốt nghiệp ở đây."

Lâm Ngữ Kinh phản ứng một hồi lâu, mới ý thức được danh xưng "Anh của con" lạ lẫm này là để chỉ Phó Minh Tu.

Cô kháng cự một lúc, vẫn là không phản bác, quyết định đi vào chủ đề chính: "Ba, con muốn sống ở trường."

Mạnh Vĩ Quốc trầm mặc một lát: "Cái gì?"

"Bất trung là trường học cho phép ở nội trú, lớp chúng con có rất nhiều bạn học ở trong trường, con cũng muốn sống ở trường," Lâm Ngữ Kinh nói thật nhanh, "Con lúc trước chưa từng nội trú ở trường, nên muốn thử xem"

"Không được," Mạnh Vĩ Quốc từ chối rất dứt khoát, "Việc con chưa từng làm rất nhiều, con đều muốn thử hết sao?"

Lâm Ngữ Kinh chậm rãi nói: "Buổi sáng con tới trường bị kẹt xe, cũng rất lãng phí thời gian——"

"Anh trai con trước đây cũng là về nhà ở đấy, sao người ta được, mà con lại không được?" Cô còn chưa nói xong, đã bị Mạnh Vĩ Quốc không chút kiên nhẫn cắt ngang, chút tâm tình tốt mới nãy đã tan biến mất, "Con như vậy là không thích ở nhà?"

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy người đàn ông này đại não trở mã không hoàn chỉnh, cô "muốn sống ở trường" đi đến đó không biết sao lại biến thành "Không thích ở nhà".

Cô bắt đầu cảm thấy có chút phiền: "Con không phải không thích ở nhà."

"Đi Quan của mày đối với mày còn chưa đủ tốt à? Chuyện gì cũng suy tính chu đáo đến vậy, mẹ mày có khi nào quan tâm mày như vậy chưa? Mấy bây giờ là muốn sống ở trường, muốn tự do một chút, chuyện này nếu tao nói với đi Quan của mày thì bà ấy sẽ nghĩ như thế nào hả?"

Âm thanh của Mạnh Vĩ Quốc biến thành nhạc nền, như lúc máy bay cất cánh, động cơ bắt đầu ồ ồ mà vang lên, thanh âm kia không ngừng đi vào lỗ tai, khóa trong đầu không ra được, quấy cho não người cùng dịch thể lẫn lộn cả lên, căng phình.

"Bọn Phương Hoàng nam* ở rề các người tâm tư đều nhạy cảm như vậy sao?" Lâm Ngữ Kinh giọng điệu bình tĩnh hỏi.

**Chỉ những người đàn ông sinh ra ở nông thôn, sinh sống và làm việc tại thành phố nhưng vẫn duy trì một số quan niệm sống khác biệt với người ở đây; phần lớn là kiểu người bần xín, nhặng càm, tự trọng cao,... (baidu)*

Bầu không khí như đông đặc, Mạnh Vĩ Quốc ngừng lại, dường như không thể tưởng tượng nổi, ông im lặng năm giây, khó khăn phát ra một tiếng: "Mày nói cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh cúp điện thoại.

Tắt điện thoại, tắt máy, làm liền một mạch, cô nhìn chăm chăm vào điện thoại trên giường trong chốc lát, bỗng nhiên trở mình xuống giường, chạy đến ngăn tủ ở góc phòng kéo vali da ra, lục lấy dụng cụ tháo SIM trong hộp điện thoại, lại tháo cả SIM ra, lúc này mới coi như xong.

Phòng này cách âm rất tốt, sau khi đóng cửa lại một chút âm thanh cũng không có, Lâm Ngữ Kinh ngồi trên giường, mờ mịt nhìn quanh một vòng, lần đầu tiên trong vòng một tuần từ lúc chuyển đến đây, cô cẩn thận đánh giá căn phòng của mình. Cô còn nhớ rõ vào ngày đầu tiên, Quan Hưởng Mai dẫn cô đi lên, nói "Cho tiêu công chúa của chúng ta xem phòng của nàng nào".

Thiết kế và trang trí theo phong cách hoàng gia châu Âu, hành lang nhỏ, từ cửa tiến vào là đến một phòng khách nhỏ, kéo rèm cửa ra bên trong là phòng ngủ, lớn, không giống phòng kiểu mẫu.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút trào phúng.

Có đôi lúc cô thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của Mạnh Vĩ Quốc.

Cô chỉ là muốn sống ở trường, yêu cầu đơn giản nhỏ nhoi như vậy. Ở chỗ này làm cho cô bức bối đến không thở nổi, cô không thể dè nén loại áp bức này, phiền muộn này, cảm giác ăn nhò ở đầu hít thở không thông không biết Mạnh Vĩ Quốc đã từng có hay chưa, dù sao cô đã có, từng giây từng phút đều có, chỉ cần cô nán lại ở chỗ này, bất kể khi ăn uống khi ngủ nghỉ, loại cảm giác này không thể nguôi đi dù chỉ một phút.

Mà từ cái nhìn Mạnh Vĩ Quốc, cô tựa hồ phải mang ơn, thập phần vui vẻ mà tiếp nhận bố thí của Quan Hưởng Mai, hơn nữa phải bày ra vẻ dạt dào yêu mến đối với nhà mới, một chút ý tứ rời khỏi cũng không thể có.

*

Ngày hôm sau Lâm Ngữ Kinh dậy thật sớm, lúc xuống lầu đi Trương còn đang làm bữa sáng, trông thấy cô, có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Lâm tiểu thư? Cái đó bữa sáng tôi..."

Lâm Ngữ Kinh chào hỏi buổi sáng, vẫy vẫy tay: "Không có gì ạ, cô không cần gấp gấp, con đến nhà ăn của trường ăn."

Tránh được giờ cao điểm buổi sáng, trên đường rút cuộc đã không còn bị chặn, lúc Lâm Ngữ Kinh đến lớp người vẫn chưa nhiều, không ít bạn học mang theo bữa sáng trong tay, đang bước vào bên trong.

Mấy người ngồi trong phòng học cũng không ngoại lệ, tất cả đều đang ngồi chờ mình miếng cắn bánh bao, đầu cũng không ngừng mà múa bút thành văn.

Lâm Ngữ Kinh bị bầu không khí học tập nồng đậm này làm cho kinh sợ rồi, bắt đầu có chút tin tưởng tỉ lệ học lên 98% mà Lưu Phúc Giang nói.

Cô mang túi sách ngồi xuống, ngoảnh đầu thấy Lý Lâm đang múa bút thành văn, hai mắt hiếu kỳ nhìn, phát hiện cậu ta đang vẽ sinh vật: "Hôm qua sinh học có bài tập?"

Ngày đầu tiên khai giảng, Lưu Phúc Giang là người duy nhất không giao bài tập cho bọn họ, Lý Lâm lúc ấy còn đang trào lộng mà ôm bạn cùng bàn của cậu ta xúc động không ngớt.

Có điều câu tiếp theo khiến người ta không cười nổi nữa: "Tuy nhiên bài tập hè, ngày mai phải nộp nha, tất cả đại biểu môn ngày mai thu một lát nhé."

Quả nhiên, Lý Lâm đầu cũng không ngừng: "Không phải, bài tập hè."

Lâm Ngữ Kinh đã hiểu, bầu không khí học tập nồng hậu đây đặc này toàn bộ là vì bỏ sung bài tập.

Tuy rằng khối mười một vừa chia lớp, thầy lúc trước của bọn họ đều không giống nhau, nhưng bài tập nghỉ đông và nghỉ hè đều giống nhau, mỗi khối thống nhất in xong phát xuống đây, mỗi môn ba mươi bộ bài tập, mỗi ngày một bộ, cả tháng không ngừng.

"Mỗi ngày học tập sáu tiếng, khỏe khoản vui về năm mươi năm, sống đời hạnh phúc mãi mãi." Lý Lâm một bên múa bút thành văn một bên cắn bánh bao hàm hồ nói.

Trên bàn của cậu phủ đầy bài tập, đã lan đến tận phía bạn cùng bàn của cậu, Lâm Ngữ Kinh cứ như vậy chạy đến tùy ý quét hai mắt, không sai biệt lắm so với bài kiểm tra, mặt trước tô vào chỗ trống*, mặt sau là đề lớn gián đáp, ngữ văn và anh ngữ còn có viết văn, đề cũng không khó, phần lớn đều là kiến thức căn bản.

(*) *Giống kiểu bài trắc nghiệm.*

Chỉ có điều văn toán ngoại ngữ vật lý kết hợp, cộng lại cũng chừng trăm bộ bài tập rồi, chồng chất thành một xấp dày đặc, cho dù sao chép, có thức cả đêm thì cũng phải chép đến run tay đấy nhỉ.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy Thẩm Quyên tám phần là đang khoác lác.

Tuy rằng cô cũng không rõ một người tạm nghỉ học như cậu, rút cuộc là lấy bài tập ở đâu ra mà bỏ sung.

Lâm Ngữ Kinh xoay người sang chỗ khác, nhìn thoáng qua thời khoá biểu, tiết thứ nhất là Anh ngữ, cô lấy sách tiếng Anh ra, ngáp một cái, nằm trên mặt bàn tiện tay lật xem.

Nhìn hai phút, Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một chập, nhớ tới lời hôm qua Lưu Phúc Giang nói, ở kí túc xá căn có phụ huynh viết giấy xác nhận và kí tên.

Cô tiện tay rút quyển vở ra, xé xuống một trang giấy, cầm lấy bút xoay xoay viết ba chữ Mạnh Vĩ Quốc.

Chữ Lâm Ngữ Kinh lớn, rất bay bổng, không giống chữ con gái viết, trước kia cô từng xem chữ của những bạn học khác, cả đám đều chính tề thanh tú, tinh xảo vô cùng, cô cũng từng đặc biệt học theo, nhưng không học được.

Sau đó cô đành buông tha, bay bổng thì bay bổng đi, dù sao cũng không xấu.

Hôm qua lúc cô tự giới thiệu đã viết tên của mình trên bảng đen, còn được Lưu Phúc Giang khen chữ nhìn rất đẹp, phóng khoáng.

Vấn đề là ở đây rồi.

Lưu Phúc Giang từng thấy chữ của cô, nhưng cô thực sự không thể viết được kiểu chữ thứ hai.

Lâm Ngữ Kinh cầm lấy bút, thay đổi thể chữ, xoay xoay uốn uốn mà vạch một nét, một lần viết lại tên Mạnh Vĩ Quốc, trông như người bạn nhỏ vẽ tranh, xấu đến không dám nhìn.

Cô thờ dài, chống đỡ đầu tiếp tục vẽ bữa lên giấy.

Khoảng chừng mười phút sau, góc bàn có bị người ta gõ nhẹ hai cái.

Lâm Ngữ Kinh vô thức nghiêng đầu, trông thấy một bàn tay khớp xương rõ ràng.

Không biết tại sao, cô đột nhiên nhớ tới một bài viết trên weibo từng xem rất lâu trước đây, *bạn cảm thấy bộ phận nào của đàn ông là gọi cảm nhất.*

Đáp án bên trong nghìn kì trăm lạ, tuy nhiên số phiếu cao nhất vẫn là tay, còn có xương quai xanh.

Cô ngẩng đầu lên, Thẩm Quyên đứng ở lối đi nhỏ bên cạnh, rù mắt nhìn cô, trong miệng còn ngậm túi sữa đậu nành.

Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh không tiếng động đảo qua vị trí xương quai xanh của cậu, nhìn thấy cổ áo màu trắng.

Thiếu niên mặc áo khoác đồng phục nghiêm túc chỉnh tề, khóa kéo đến ngực, giặt rất sạch sẽ, chớp mắt có thể nghĩ được một chút mùi hương thanh sạch của nước xả vải.

Theo những gì Lâm Ngữ Kinh biết trước đây, bá chủ trường học hoặc là không mặc đồng phục, hoặc là phía trên vẽ hoa hoa hộc hộc, hoàn toàn không giống thế này.

Mí mắt đã không còn nhấp nhòe nữa.

Ánh mắt nhìn cũng không mệt mỏi.

Xem ra hôm qua chất lượng giấc ngủ của lão đại không tệ lắm.

Lâm Ngữ Kinh để bút xuống, đứng lên, Thẩm Quyên vào trong ngồi xuống.

Cậu hôm nay trái lại là có mang túi sách, chỉ là nhìn khá nhẹ nhàng khiến người ta hoài nghi không biết thực sự bên trong có đồ gì không. Thẩm Quyên tiện tay ném túi sách ném vào học bàn, nhìn sơ qua thời khóa biểu hôm nay ghi trên bảng đen, rút sách tiếng Anh ra, ngậm sữa đậu nành mở đến tờ thứ nhất, tay kia thò vào túi sách trong học bàn bắt đầu mò.

Mò mẫm như thế khoảng chừng một thế kỷ, ngay khi Lâm Ngữ Kinh định nghĩ xem cậu đang làm chuyện quái gì, thì người này rút cuộc đã như trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn trăm nghìn đấng cây đi Tây Thiên thỉnh kinh xong —— không nhanh không chậm rút cây bút ra, xoay xoay xoay ghi tên vào trang đầu sách tiếng Anh.

Viết còn rất đẹp mắt, trong ấn tượng của cô loại chữ khéo tay này không quá giống chữ gián bò chó lè của một anh trai giang hồ thất học.

Điều bất ngờ của người này thật đúng là tăng tăng lớp lớp.

Nhìn dòng chữ khéo tay đẹp mắt kia, lại nhìn trang giấy chỉnh tề y nguyên bị bản thân viết lên đám chữ như gà bới, Lâm Ngữ Kinh gõ tay vào mép bàn, suy tư vài giây ngẩn ngui, sau đó nhích gần qua bên cạnh: "Ủây, bạn học Thẩm."

Thẩm Quyên không ngừng đầu, ngậm sửa đầu nạnh cúi đầu nghiêm túc xem sách tiếng Anh, vừa nhìn sách vừa xoẹt xoẹt chuyển bút.

Còn xem sách tiếng Anh, cậu xem có hiểu không vậy?

Lâm Ngữ Kinh lại nhỏ giọng gọi cậu một tiếng: "Thẩm Quyên?"

Thẩm Quyên làm như không nghe thấy.

Lâm Ngữ Kinh có chút không kiên nhẫn, nhưng có việc cầu người, không thể không cúi đầu, cô áp chế hỏa khí đang ập vào bản của hai người, chớp mắt nhìn cậu: "Bạn cùng bàn ới?"

"Lạch cạch" một tiếng, bút trong tay Thẩm Quyên đã rơi xuống mặt bàn.

Cậu ngừng hai giây, không biểu cảm xoay đầu lại: "Cậu nói chuyện thật giỏi."

Lâm Ngữ Kinh quyết định uyển chuyển một chút, đối với loại lão đại này, không thể biểu đạt mục đích quá rõ ràng, cô chỉ chỉ sách tiếng Anh của cậu ta: "Cậu có từ đơn không biết có thể hỏi tớ."

"Cảm ơn, " Thẩm Quyên trầm mặc một lát, tựa hồ cảm thấy mình cần phải chỉnh lại thanh danh của bản thân, "Tiếng Anh của tôi vẫn ổn."

Lâm Ngữ Kinh mang về mặt "Cậu mẹ nó đừng nói nhảm" nhìn cậu, thốt ra như phản xạ có điều kiện chưa qua não: "Bọn gang hồ các cậu trước khi tiến vào xã hội, đến lớp học tập bằng cách khoác lác sao?"

Hết chương 8.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thẩm Quyên: Cậu nói chuyện thật giỏi, mẹ nó đừng làm nũng nữa, tay lão tử tê dại rồi này, bút cũng rơi mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chưa bao giờ học tập

Trong khoảnh khắc Lâm Ngữ Kinh buộc miệng thốt ra cũng đã kịp phản ứng, vừa định thu lại, nhưng nhất thời tìm không thấy từ tròn vẹn hợp lý, cứ như vậy dờ người nửa giây, lời đã nói xong rồi.

Giống như tai nạn "Bờ mộng này" từng xảy ra ở nơi làm việc.

Lúc này thảm hại hơn, là thật sự không có cách nào chỉnh tròn, vỡ tan vỡ nát, vô cùng thê thảm.

Lâm Ngữ Kinh nhìn Thẩm Quyên, há to miệng.

Có lẽ lão đại trước giờ chưa từng bị người khác nói như vậy, cũng ngờ ngẩn cả người.

Súng số ba giây, ngay khi Lâm Ngữ Kinh tưởng mình sắp trở thành bạn cùng bàn "thiếu chút nữa bị cậu ta đánh đến chết" tiếp theo, đến ngày mai tiền nhiệm trước mắt sẽ bị thay thế, thì Thẩm Quyên bỗng nhiên bắt đầu cười.

Cậu đẩy sách tiếng Anh tới phía trước, thẳng người xoay qua, dựa lưng vào bức tường, bả vai run run, nhìn cô cười đến cực kì sung sướng.

Lần đầu tiên Thẩm Quyên nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, đã cảm thấy cô hẳn là không ngoan hiền như vậy, ít nhất là không vô hại được như vẻ bên ngoài.

Như kiểu thiết bị bảo vệ nào đó được khởi động, có thể cô ta là kiểu hoàn toàn hờ hững với thế giới bên ngoài, trên người cô còn có trạng thái chậm chạp mê mang, mũi nhọn bị ép mòn.

Sự nhận thức này, lúc gặp cô lần nữa ở cửa ra vào 7-11 đêm đó đã được chứng thực.

Chưa từng thấy mèo sửa nhỏ nào bình tĩnh vây xem thiếu niên trung học đánh đánh giết giết như vậy.

Về sau cẩn thận nghĩ tới tình cảnh khi đó, Thẩm Quyên thậm chí có một loại ảo giác, nếu lúc ấy để cô đi xuống đối mặt với Trần Tử Hạo như thế, cô có thể sẽ cùng người ta đánh nhau.

Ánh mắt thiếu nữ lúc ấy đúng là không kiên nhẫn.

Giữa trống rỗng và tùy tiện đi lẫn vào một chút nóng nảy, một chút không kiên nhẫn khó phát giác.

Vì vậy đánh giá của Thẩm Quyên đối với Lâm Ngữ Kinh lại tăng thêm một tầng.

Một thiếu nữ tinh thần sa sút, tâm tính thập phần mờ mịt, tang thương khó hiểu, hơn nữa tính khí cũng không tốt lắm.

Thẩm Quyên không phải người thích lo chuyện bao đồng, cả đời là tín đồ danh dự của giáo phái "Liên quan gì tới tôi", không quá quan tâm việc tiểu bạn cùng bàn chán chường này cắt gấu chuyện xưa gì trong đó.

Nhưng cậu không nghĩ tới, mới chỉ được vài ngày mà cô đã không đóng kịch nổi nữa.

Tiểu mèo sửa cuối cùng đã đuổi móng vuốt nhỏ sắc bén của mình, tựa như gãi ngứa mà thăm dò tính cào cào cậu một cái.

Khiến toàn bộ sự mất ngủ, choáng váng, đau đầu, nhức não mà con cảm mạo mang đến cho cậu biến mất hết.

Cậu cảm rất nghiêm trọng, mất vài ngày mới có lại ý thức, hôm qua uống thuốc, bây giờ vẫn còn sốt nhẹ, cổ họng đau rát, lúc nói chuyện âm thanh vừa trầm lại vừa khàn, cười rộ lên thì càng khê, trầm thấp như pháo bùng bên tai, âm âm lảm lổ tai người ta run lên.

Lâm Ngữ Kinh nằm trên mặt bàn, vẻ mặt vừa quái dị vừa vô cảm nhìn cậu, không rõ đã chọc trúng chỗ nào mà làm anh trai gang hồ cười trào phúng.

...

Lý Lâm ngồi phía sau và bạn cùng bàn Diệp Tử Ngang của cậu cũng cảm thấy rất kinh hồn bạt vía.

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên nói chuyện xin chữ ký với âm lượng bình thường, ngồi phía sau cũng có thể nghe thấy bảy tám phần, nhất là một câu "Bọn gang hồ các cậu trước khi tiến vào xã hội, đến lớp học tập bằng cách khoác lác sao" của bạn học mới, thời điểm thốt ra, đã dọa cho Lý Lâm chân mềm nhũn.

Sau khi nhận thức được bản phía trước có thể nghe thấy bản sau nói chuyện, Lý Lâm cùng Diệp Từ Ngang đã triệt hết tất cả những câu giao tiếp không cần thiết, lợi dụng thần kỳ ba giây trao đổi ánh mắt đã luyện được từ ngày hôm qua, hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng bưng lấy cái bản lên lật lật chậm chạp kéo ra sau một chút, mãi đến khi cạnh bản mà áp sát vào ngực đến không thở nổi mới coi như xong.

Lý Lâm im lặng chờ đợi một trận tình phong huyết vũ*, song, cậu nghĩ với một cô gái như bạn học mới, giáo phách thể nào cũng sẽ có chút thù hạp lưu tình thôi.

() Có nghĩa là gió tanh mưa máu.*

Kết quả bọn họ chỉ nghe thấy, giáo phách bắt đầu cười.

Vị đại ca giang hồ giết người không chớp mắt này lúc nghe thấy bạn cùng bàn mắng hắn, chẳng những không tức giận, mà sau khi sừng sốt một hồi lại bật cười đến cực kì sung sướng.

Lý Lâm và Diệp Từ Ngang lần nữa liếc nhau, thấy được trong mắt đối phương một cảm xúc giống mình.

Chẳng nhẽ phát điên rồi.

...

Thẩm Quyên cứ như vậy nhìn cô cười một hồi lâu, ngay khi Lâm Ngữ Kinh cảm thấy một giây sau mình có thể sẽ nhện không được, trực tiếp đem sách tiếng Anh trong tay đập lên đầu cậu thì cậu chợt ngừng lại, liếc liếc môi, trong giọng nói còn mang theo sự vui vẻ nồng đậm: "Muốn khoác lác cũng cần phải học đấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Không thể nào, người này sao có thể nói chuyện được với cái ngữ khí thiếu đôn như vậy?

"Bạn học Thẩm, tôi cho rằng là bạn cùng bàn với nhau thì nên tương thân tương ái, " Lâm Ngữ Kinh mở to mắt bắt đầu bịa đặt, "Tôi là muốn cùng cậu hỗ trợ lẫn nhau, hai chúng ta cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ."

"Được được, tương thân tương ái, " Thẩm Quyên cúi đầu cười một cái, cắn chữ lặp lại một lần, "Cậu muốn cùng tôi tương thân tương ái thế nào."

Cậu lúc này đang nghiêng người tựa vào tường, bộ dạng lười nhác trông như một thiếu gia cả lo phát phor, vài phần học sinh tốt vừa mới giả dối đáp nện ra ngoài lúc này, giờ đều đã không còn nữa.

Lúc bản thân Lâm Ngữ Kinh nói thật sự không cảm thấy gì, kết quả bị cậu nhắc lại lần nữa như thể liên cảm thấy chỗ nào cũng không bình thường.

Cô bỏ qua này một chút mất tự nhiên và cứng ngắc này, cũng không có ý định quanh co vòng vò lãng phí thời gian, dứt khoát nói thẳng điều kiện với cậu ta: "Tôi muốn cậu giúp tôi viết lên giấy xác nhận, ký tên là được, về sau lúc cậu học tập chỗ nào không hiểu tôi đều có thể giảng cho cậu."

"Điều kiện này của cậu không được hấp dẫn cho lắm, " Thẩm Quyên chậm rì rì nói, "Bọn giang hồ chúng tôi chỉ toàn khoác lác, chưa bao giờ học tập."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Được được, coi như cậu lợi hại.

*

Đề tài này không thể tiếp tục thêm nữa, tự học buổi sớm qua một nửa, tất cả đại biểu môn vừa được phong hôm qua đã bắt đầu thu bài tập hè, Lâm Ngữ Kinh không cần nộp, nhìn ngó Thẩm Quyên ló từ cái cặp xách xếp lẹp nom có vẻ vô dụng ra một chồng bài tập.

Lâm Ngữ Kinh nhìn lướt qua, không biết cậu lấy được bài từ chỗ nào, quả đúng là giống y chang bọn Lý Lâm, trên bài tập cơ bản chỉ làm đề trắc nghiệm, đề lớn toàn bỏ trống, đôi chỗ vẽ thêm hai đường phụ tuyến, quá trình giải đề cũng không ghi.

Chi điền ABCD thì chắc chắn là nhanh rồi.

Lâm Ngữ Kinh thấy Thẩm Quyên hết sức tự nhiên, đem những tờ bài tập hè cơ bản chỉ điền ABCD rồi bỏ trống phần nửa đưa cho đại biểu, không hiểu là cái gì làm cho cậu ta tự tin như vậy.

Là vì cậu ta vốn ôn nhu thế sao?

Đại biểu môn đoán chừng cũng muốn khuyên cậu một tiếng, cậu viết như vậy thì chỉ bằng không nộp, dù sao cậu ngừng học quay về vốn cũng không cần nộp.

Nhưng lão đại trong truyền thuyết ghê đến mức làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, đại biểu môn dùng tốc độ ánh sáng tiếp nhận bài tập của Thẩm Quyên, lại dùng tốc độ ánh sáng lùi về, dừng ở chỗ này thêm nửa giây cũng không dám, huống chi là nói nhiều một câu.

Đội hoạt động thu bài tập lẻ mà lẽ mà lẽ chấm dứt, tự học sớm cũng vừa hết giờ, giáo viên tiếng Anh ôm giáo án đi vào phòng học.

Giáo viên tiếng Anh là một cô giáo rất xinh đẹp, trông cũng trẻ trung, tràn đầy sức sống chào hỏi bọn họ: "Good morning everyone!"

Không ai đáp lại cô, đại bộ phận lớp 10 cao nhị bày rõ tác phong học sinh kém không ai quản nổi của mình, chép xong bài tập hè là khối đá lớn trong lòng đã rơi xuống, mỗi người tự tìm kiếm tư thế thoải mái nhất gác xuống ghế, có một số ngả đầu lên mép bàn lấy điện thoại đi động ra lướt, bắt đầu một học kỳ mới, một ngày chiến đấu mới.

Chỉ có vài bạn học nhiệt tình hiếu học hỏi âm, Giáo viên tiếng Anh nom cũng không bị ảnh hưởng gì, vô cùng vui vẻ cùng mấy bạn học kia trao đổi, trao đổi trong chốc lát rồi bảo mọi người lấy sách giờ đến bài đầu tiên, bắt đầu vào học.

Lâm Ngữ Kinh đảo mắt vụng trộm liếc qua, Thẩm Quyên bên cạnh không lật mở bài đầu của sách tiếng Anh mà lật đến phía sau, đến cỡ 2/3 quyển sách, đang rù mắt xuống vắn vẽ bút, xột xoạt viết lên trang giấy, thoạt nhìn còn rất nghiêm túc.

Giấy tiếp theo, một tiếng xé giấy thanh thúy vang lên, Thẩm Quyên đem trang giấy cậu vừa viết xong xé ra, đẩy tới trước mặt Lâm Ngữ Kinh.

"..."

Cô kéo qua liếc một cái: 【 Ký tên gì 】

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chữ mình đã đủ lớn đủ bay bổng, nhưng chữ của Thẩm Quyên này còn hơn thế, như sắp bay lên sánh vai cùng mặt trời ấy, thể mà vẫn tuyệt đẹp, nét bút sắc bén, khung chữ cũng đẹp mắt.

Vì thế cô cũng cầm lấy bút, ghi lên phía trên: 【 Bọn giang hồ các cậu trong giờ học đều không nói chuyện, dựa vào truyền giấy? 】

Thẩm Quyên thật ra là vì cảm mạo, cô họg không thoải mái, không thích nói chuyện.

Có điều nếu bạn cùng bàn đã nói như vậy.

Cậu tiện tay đẩy tờ giấy qua mép bàn, ngoảnh đầu nói: "Cậu muốn ký cái gì."

Suy cho cùng vẫn còn đang trong giờ, Lâm Ngữ Kinh là hình tượng học sinh tốt, nhìn thoáng qua giáo viên tiếng Anh trên giảng đài, nghiêng người chồm sát vào cậu.

Thẩm Quyên lại ngửi thấy cái loại đó, hương hoa hồng hòa với vị bánh táo và sữa bò ngọt lịm.

Cậu rù mắt xuống, ánh mắt vừa vắn rơi vào vành tai mỏng manh của cô gái, trông thấy chỗ đó có một cái xương sụn không rõ ràng, lỗ tai nhỏ xiu. Ánh mắt dời xuống, dừng trên dải tai trắng nõn hai cái.

Thẩm Quyên mặt không chuyển sắc dời tầm mắt.

Lâm Ngữ Kinh không để ý tới, cô nằm trên mặt bàn sắp người qua, nhỏ giọng nói với cậu: "Giấy xác nhận nội trú ở trường, tôi muốn sống ở trường, thầy Lưu nói nhất định phải có phụ huynh ký tên đồng ý xác nhận, nhưng mà ba tôi không đồng ý, không ký tên cho tôi, tôi lại không thể tự ký tên của ông được."

Thẩm Quyên nghe rõ.

Bạn cùng bàn muốn sống ở trường, ba cô không đồng ý, cho nên cô muốn làm giả giấy xác nhận, tìm cậu.

"Vì vậy?" Thẩm Quyên như cười như không nhìn cô, thanh âm mang theo một chút giọng mũi, khàn khàn, "Cậu bảo tôi làm cha cậu một lần?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hết chương 9.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trong lòng Thẩm Quyên rất đặc ý: Tiểu nha đầu rất táo bạo nha, còn chơi tình thú với tôi.

Quyên gia, phiền ngài tình táo một chút được không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tôi là cha nuôi của cậu

Lâm Ngữ Kinh muốn ấn đầu Thẩm Quyên lên tường cho cậu ta biết cái gì gọi là cha.

Nhưng rồi nghĩ lại, người ta nói cũng đâu có sai, chẳng qua là mở ra một mạch suy nghĩ mới, hơn nữa người dạt dào lười biếng này giọng nói có chút khàn nên mới nghe giống thiếu đôn thể thôi.

Tuyệt đối không phải cố ý nói như vậy.

Không phải cái rắm.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, trầm mặc hai giây rồi nói: "Bạn học Thẩm, sau này chúng ta còn có quãng đường hai năm phải đi."

Bạn học Thẩm nhú mày: "Ủy hiệp giang hồ."

"..."

Cậu còn chưa thôi hả?

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu, được rồi, nhìn một chút gió êm sóng lặng, lùi một bước biển rộng trời cao.

Hướng hồ cô còn có việc muốn nhờ.

"Thật xin lỗi, " Trên giảng đài, giáo viên tiếng Anh đang đọc một đoạn văn, vừa đọc vừa phiên dịch cho bọn họ một lần, Lâm Ngữ Kinh dè dặt thanh âm, đặt cằm trên mặt bàn bên cạnh cậu khẽ kháng lên tiếng. "Tôi không nên nói cậu là tên giang hồ, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, không cố ý đâu, gửi đến cậu lời xin lỗi chân thành nhất của tôi, hy vọng bạn cùng bàn của tôi có thể đại nhân đại lượng, tha cho tôi lần này."

Tiếng cô nàng vốn êm tai, lúc này hạ thấp xuống, mang theo chút mềm mại nhẹ nhàng tự nhiên.

Méo sửa nhỏ nhấc móng vuốt cào đủ rồi, lại chep một cái đập lên, đệm thịt âm ỉm áp vào, chỉ còn lại mềm mại.

Cô nói xong, Thẩm Quyên không đáp lại.

Lâm Ngữ Kinh có phần không nhìn nổi nữa, bạn cùng bàn giết người không chớp mắt này của cô lòng dạ thật sự có chút hẹp hòi.

Lâm tiểu thư cũng là một thiếu nữ hơi nóng tính, mùa hè trời hanh vật ráo càng làm cho hòa khí dỗi dào hơn, thêm nữa khoảng thời gian này còn liên tục bị bức bối, cùng với ngày hôm qua bị Mạnh Vĩ Quốc làm thành như vậy, nên tâm tình của cô vốn là cực kì bức bối, lúc ở bên ba ruột cô còn chưa từng nũng nịu, huống chi là với một bạn học mới gặp chưa được mấy ngày, còn không tính là quen biết.

Giang hồ đến đâu cũng vô dụng, cậu vẫn còn chưa bị tôi lừa nh?

Lâm Ngữ Kinh tròn trĩnh mắt một cái, thu lại đầu và cánh tay đang gác trên bàn phía Thẩm Quyên, không để ý tới cậu nữa.

Giảng co một mực tới trưa.

Lâm Ngữ Kinh chuyển trường tới đây, vượt qua cơ hồ nửa cái Trung Quốc, học tập gì đó dù nhiều dù ít cũng có chút không quen vùng, cần phải thích ứng, cho nên cả buổi sáng cô đều nghe giảng bài, thật sự cũng không cảm thấy gì.

Nói ti lệ học lên của Bất trung không thấp vẫn có thể tin cậy được, tuy rằng các bạn học của cô thoát nhìn không có mấy ai là giống đang học tập nghe giảng, nhưng trình độ giảng dạy của giáo viên đúng là rất cao, trọng tâm nào cũng nắm vững chính xác, một tiết học đi rất nhanh.

Thẩm Quyên cũng không phải là người nói nhiều, nói đúng hơn là cái người này từ lúc tiết Anh kết thúc đến giờ, vẫn đang ngủ, nằm sấp trên mặt bàn, xoay mặt về phía bức tường, ngủ đến thiên hôn địa ám nhạt nguyệt vô quang*, lúc giáo viên lý nông náy dưới sự nom nớp lo sợ của toàn bộ bạn học, ném hai viên phấn lên đầu cậu, cũng không thể làm cậu tỉnh ngủ.

(*) *Nghĩa là trời đất tối tăm, mặt trời mặt trăng không còn chiếu sáng.*

Thẳng đến giữa trưa chuông tan học vang lên, Thẩm Quyên mới chậm rãi mà đứng dậy.

Ngủ miết tới trưa đầu óc vẫn có phần mờ mịt, cậu ngồi tại chỗ tri hoãn trong chốc lát, nghiêng đầu qua.

Bên cạnh không ai, tiểu bạn cùng bàn đã đi rồi, liếc qua thời gian một cái, mười hai giờ, chắc là đi ăn cơm.

Thắm Quyên nhớ tới ban sáng lúc cô nàng trừng mắt nhìn cậu một hồi lâu, sau đó động tác cực nhỏ nghiêng nghiêng rằng.

Thắm Quyên nhin không được, liếc mỗi phát khó cười ra tiếng.

Lúc này tất cả mọi người đã đi ăn cơm, trong phòng học trừ cậu ra không còn ai khác, mở cửa sổ ra, bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng đùa giỡn.

Thiếu niên cúi thấp đầu, tiếng cười khan khàn khe khẽ vang lên trong phòng học trống trải, có chút đột ngột.

Cậu của lúc ấy quả thực nhất thời không kịp phản ứng, cảm mạo nổi lên đem đầu óc đốt mất một nửa, phản ứng có chút trì trệ.

Chờ cậu kịp phản ứng, trong chốc lát không nghĩ được phải nói gì.

Sau đó chỉ nghe thấy con mèo nhỏ bắt đầu ken két ken kết nghiêng rằng.

Hóa khí quả là lớn.

Thắm Quyên nửa dựa vào tường ngáp một cái, ánh mắt rơi vào hai tờ giấy trên bàn Lâm Ngữ Kinh, ngừng lại một chút.

Trên đó viết một đồng chữ lớn rậm rạp chèn chặt, tên người gồm ba chữ, ngắn ngang lộn xộn có lớn có nhỏ, có quy quy củ củ có rồng bay phượng múa, điểm duy nhất giống nhau chính là xấu đến không nở nhìn.

Cậu híp híp mắt, nhìn chăm chăm vào chữ phía trên phán đoán trong chốc lát, mới thẳng người, chậm rãi mà tiện tay xé xuống một trang giấy từ quyển vở, cầm bút lên rồi dựa trở lại.

Vừa mới hạ bút, liền nghe thấy hành lang vang vọng một trận gào thét âm ỉ "Quyên bảo! Cậu ở đâu Quyên bảo!" Hà Tùng Nam dựa cửa thò đầu vào, "Con mẹ nó chứ chờ dưới lầu của cậu mười phút rồi đấy, gọi điện thoại đến cậu cũng không nhận, tôi phải bò lên tới lầu bốn tìm cậu cơ đấy, mệt chết tôi, đi ăn cơm đi, cậu làm gì đó?"

Thắm Quyên "Ồ" một tiếng, không ngừng đầu, cầm bút ghi: "Đợi chút đã, xong ngay đây."

Cậu vừa mở miệng, Hà Tùng Nam liền sừng sốt: "Cỗ hòng cậu bị sao vậy?"

"Cảm mạo."

"A, phát hỏa rồi sao?" Hà Tùng Nam tựa vào khung cửa đứng, cúi đầu nhìn cậu*, cười đến vô cùng xấu xa, "Mỗi ngày đối mặt với bạn cùng bàn mỹ nữ chân dài của cậu, Quyên gia, phát hỏa rồi đúng chứ?"

() Nhắc lại một chút, bàn của Thắm Quyên và Lâm Ngữ Kinh ở hàng đầu nằm sát tường, từ câu trên thì chắc là sát tường bên phía cửa chính.*

Thắm Quyên liếc mắt nhìn hần, không nói chuyện.

"Tôi đi, " Hà Tùng Nam vẫn tiếp tục cọt nhà, "Thích thì tôi luôn đi, muốn theo đuổi thì theo đuổi ngay, chớ lãng phí giá trị nhan sắc của cậu, tranh thủ đương tuổi thanh xuân bông bột năng động của cậu mà lưu lại một đoạn tình yêu lãng mạng duy mỹ* đi, đừng để sau này huynh đệ nhớ lại thời cấp 3 đều mẹ nó nghĩ tới một Thắm Quyên ế ẩm."

() Duy mỹ: duy nhất + đẹp đẽ*

Thắm Quyên không nhìn hần, để mặc hần ở một bên thỏa thích mà diễn trò, cúi thấp đầu xoạt xoạt xoạt viết, Hà Tùng Nam đọc thoại một hồi mà không ai thèm đáp lại, cũng đành ngậm miệng, chạy đến dòm cái đồ chơi cậu đang viết trong tay, vừa dòm vừa gật gật nổi nổi nhảm lại: "Đồng ý cho học sinh Lâm Ngữ Kinh trợ ở trường... Phụ huynh..."

Hần chưa đọc hết, Thắm Quyên đã viết xong, để bút xuống, gấp đôi tờ giấy trong tay lại, tiện tay túm lấy một quyển sách đặt trên mặt bàn phía Lâm Ngữ Kinh, kẹp giấy vào.

Hà Tùng Nam cảm thấy hoang mang vãi ra, còn chưa kịp phản ứng: "Lâm Ngữ Kinh là ai thế?"

Thắm Quyên chẳng buồn trả lời hần, thà sách lại rồi đứng dậy, buổi sáng lúc ngủ lấy áo khoác đồng phục choàng trên vai, cậu đứng dậy cầm cổ áo đồng phục phất một cái, phui lên.

Hà Tùng Nam nhìn thoáng qua quyển sách kia: "Bạn cùng bàn của cậu?"

"Ừ."

Hà Tùng Nam về mặt ngu ngơ nhìn cậu: "Không phải chứ, Quyên gia, ngài làm gì vậy? Mới được hai ngày, sao có thể lên làm cha em gái nhà người ta? Chơi tình thú hả?"

"Cút, " Thắm Quyên cười mắng hần một câu, "Cậu tưởng tôi là cậu à? Cách 10 km cũng có thể nhìn thấy sóng hoa* nhé."

() Bạn Thắm muốn nói mình đào hoa ấy mà.*

"Con mẹ nó chỉ mỗi cậu mới có sóng được chưa, cậu không phải tôi, cậu chính là không thêm, " Hà Tùng Nam nói, hần cứ thể tổng hợp mấy chữ trên tờ giấy kia một hồi rồi hiểu rõ, cậu ấy già mao phụ huynh bạn cùng bàn viết giấy xác nhận ở trọ tại trường đấy mà, kết hợp với một cước đạp hần xuống đất lúc trước, Hà Tùng Nam cảm thấy có chút khó tiếp nhận, "Sao thế A Quyên gia, thực sự coi trọng?"

Thắm Quyên mặc áo khoác đồng phục lên, vừa đi ra phòng học vừa cúi đầu kéo kéo phệc-mơ-tuya, thanh âm nhàn nhạt: "Coi trọng cái rắm."

"Coi trọng cái rắm mà cậu đã vội vàng làm cha người ta rồi, " Hà Tùng Nam song song cùng cậu xuống lầu, "Còn lần trước nữa, tôi chỉ nhìn chân cậu đã không vui, còn đạp tôi! Đạp huynh đệ của cậu!! Cậu còn không phải là coi trọng người ta?"

"Không liên quan tới cái đó, " Thắm Quyên hơi rướn cổ, đưa tay xoa cổ hòng hai cái, "Cậu nhìn chòng chọc vào chân con gái nhà người ta, không cảm thấy bản thân giống tên biến thái sao?"

"Tôi không cảm thấy, " Hà Tùng Nam trả lời vô cùng dứt khoát, hoàn toàn không để ý mặt mũi, "Lòng yêu cái đẹp cậu không có sao? Cậu không phải cũng nhìn chăm chăm vào bạn cùng bàn mỗi đến bốc lửa sao, chứ sao cổ hòng lại đâu? Lửa này bốc lên từ đâu vậy?"

Thắm Quyên đạp hần một phát.

Hai người một đường xuống lầu, dưới lầu có vài nam sinh đang đứng, vừa cúi đầu chơi điện thoại vừa tán dóc mà chờ.

Đồng phục Bát trung tuy rằng đều giống nhau, nhưng mỗi khối cũng có chút điểm khác biệt nhỏ, chủ yếu nằm ở hai đường kẻ dọc trên quần đồng phục và ống tay áo, lớp mười hai là màu lam nhạt, mười một màu tím.

Tòa nhà dạy học của khối mười hai và mười một không cùng một nơi, bình thường ngoại trừ mấy chỗ như sân bóng và nhà ăn thì ở bên ngoài căn bản là không thấy mặt, vì vậy giờ này khắc này, mấy vị mặc đồ kẻ gạch lam nhạt đại diện cho học sinh lớn tuổi nhất trường này bỗng có phản trở nên bất mắt, một số cao nhị mua cơm hộp về phòng học ăn đi ngang qua, đều liếc hai mắt ngó qua đây một chút.

Một người trong đám chơi điện thoại bỗng nhiên ngừng đầu, thấy rõ người đi ra, đem đi động cật đi, rồi đột ngột vỗ tay bơm bóp hai cái.

Ba người còn lại cũng ngừng đầu lên, động tác vô cùng đều nhịp mà cật đi động, bốn người xếp thành một hàng đứng nghiêm tại cửa ra vào lầu dạy học khối mười một, nhìn người trên bậc thang, cùng hô lên: "Chào buổi trưa Quyên gia! Quyên gia vất và rồi! Cung nghênh Quyên gia hồi cung!"

Âm thanh thiếu niên trong treo, khí thế dồi dào, xông thẳng lên mây.

Đám cao nhị đi ngang qua: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện mặt không đổi sắc lướt qua: "Ngu ngốc."

Hà Tùng Nam cười đến eo cũng không thẳng nổi nữa rồi, hướng tới cậu hỏi: "Thế nào đại ca! Phong cách chưa!"

Thẩm Quyện quay đầu lại, đưa tay chỉ vào hắn: "Cố hòng tôi đâu, một câu nói nhảm cũng không muốn nói, cậu đừng để tôi đánh cậu."

Hà Tùng Nam hướng cậu kính một cái: "Đã rõ đại ca! Đi ăn thôi đại ca! Ăn bún nhé đại ca!"

*

Bên cạnh Bát trung có rất nhiều quán ăn, ra cổng quẹo phải vượt tiếp qua một con đường, là đến một con phố mở đầy quán ăn nhỏ.

Lẩu cay bún gạo, mì Bún nôi đất, đồ nướng, còn có đồ rán gì đó, đầy đủ mọi thứ, mọi thứ nên có thì đều có, quán hàng đầu còn có lẩu nôi đất.

Lâm Ngữ Kinh không có người quen, một mình, chọn quán bún gạo nôi đất, đi vào thì phát hiện cũng không có bàn trống, chỉ có ở góc xó phía sau bên cạnh một cô gái là có chỗ trống.

Lâm Ngữ Kinh đi tới, hỏi cô ấy một tiếng: "Bạn học, bên cạnh cậu có ai không?"

Tiểu cô nương đang cúi đầu yên tĩnh ăn bún gạo, bỗng nhiên có âm thanh vang lên, cô sợ hết cả hồn, vội vàng ngẩng đầu, vội vàng lắc đầu.

Mắt mờ to nhìn chăm chăm, trong miệng còn ngậm bún gạo, phình to, nói không ra lời.

Đúng là một tiểu cô nương đáng yêu, ánh mắt rất sáng, làn da có hơi ngăm đen, mặt tròn tròn, giống như một viên, kẹo đường chocolate?

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy tâm trạng bực bội không biết bao lâu của mình được chữa lành một chút đỉnh, cô ngồi xuống bên cạnh cô ấy, gọi một phần bún gạo, bắt đầu nghĩ xem rốt cuộc nên giải quyết chuyện Mạnh Vĩ Quốc như thế nào.

Cô dù thế nào cũng không muốn ở lại căn nhà đó, nhưng rồi ngẫm lại, coi như cô có làm giả giấy xác nhận, chờ Mạnh Vĩ Quốc trở về, cũng không tránh khỏi một trận nhao nhao.

Hình tượng con ngoan thành tâm quả dục mà cô đắp nặn nhiều năm không phải sẽ tan vỡ sao?

Lâm Ngữ Kinh đã hoàn toàn quên mất chuyện đêm qua cô mắng to "Bọn Phụng Hoàng nam ở rề các người" rồi.

Quán ăn bên cạnh trường tốc độ dọn thức ăn đều rất nhanh, loại bún này thì càng nhanh, chưa đầy một lát liền có rồi, Lâm Ngữ Kinh hồi phục tinh thần, cúi đầu đối mặt với nôi bún gạo phát ngốc năm giây, mới ý thức được không có đôi đũa.

Cô ngẩng đầu nhìn một vòng, trông thấy một hộp đũa đặt ở cái bàn sát vách tường bên trong, vừa định đưa tay tới lấy, trước mặt đã xuất hiện một đôi đũa, còn có một phần thịt, của bàn tay nhỏ nhắn hơi đen.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, Tiểu Kẹo Đường chocolate cầm lấy đôi đũa đưa tới trước mặt cô, thoạt nhìn có chút ngượng ngùng, nhìn cô chớp chớp mắt.

Lâm Ngữ Kinh tiếp nhận, nói một tiếng cảm ơn.

Tiểu Kẹo Đường: "Không... Không cần..."

Tiếng cô ấy rất nhỏ, tại quán nhỏ âm ỉ này gần như không nghe được, là vì ngồi sát bên cạnh, Lâm Ngữ Kinh mới nghe thấy đấy.

"Cần, cần dấm chua không..." Tiểu Kẹo Đường dùng giọng cực nhỏ, lắp bắp nói.

Lâm Ngữ Kinh kịp phản ứng là đang nói với cô, lắc đầu: "Không cần, cảm ơn."

"Không, không có..." Cô ấy ngay cả *không có gì* cũng nói không ra.

Thế này cũng quá khản trương rồi.

Cả người Lâm Ngữ Kinh từ mặt đến thân đều đẫm mồ hôi, chính cô cũng biết rõ, thoạt nhìn chính là một người tốt rất dễ gần, không hiểu vì sao cô gái này lại sợ đến nỗi nói cũng không lưu loát.

Tiểu Kẹo Đường không nói nữa, hai người liền an tĩnh như vậy ăn thêm vài phút đồng hồ, Lâm Ngữ Kinh lấy điện thoại đi động ra, mở máy.

Từ đêm qua đến giờ, điện thoại đi động của cô vẫn luôn tắt.

Quả nhiên, vừa khởi động máy, từng cái tin nhắn liền nháy ra bên ngoài, tên Mạnh Vĩ Quốc chiếm đầy cả màn hình.

【 Mạnh Vĩ Quốc: Máy vừa mới nói cái gì? Máy lặp lại lần nữa cho tao. 】

【 Mạnh Vĩ Quốc: Lâm Ngữ Kinh, bây giờ máy thực sự là cánh cứng cáp rồi? 】

【 Mạnh Vĩ Quốc: Tao đối xử với mày không tốt? Tao cho mày ăn, cho mày uống, đưa mày đến trường học tốt, mẹ mày không cần mày, là tao nuôi mày —— 】

"Kinh kịch" một tiếng, Lâm Ngữ Kinh nặt không biểu cảm khóa di động, màn hình trong nháy mắt khôi phục khung màu đen, thế giới rốt cuộc đã yên tĩnh.

Cô thả di động xuống cạnh bàn, tiếp tục ăn bún gạo.

Vừa cắn một cái cá viên, cửa quán truyền đến một loạt tiếng cười đùa, vài nữ sinh đi tới, người đầu tiên hô lên một tiếng: "Hết bàn rồi à?"

"Hết rồi!"

"Vậy chờ một lát đi, hôm nay tao chỉ muốn ăn bún gạo."

"Đợi mấy thế kỉ à, phiền chết mất."

"Ài, kia không phải là còn chỗ trống sao, kéo một cái ghế tới đó ghép đi."

Tiểu Kẹo Đường bên cạnh rõ ràng cứng đờ một cái, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, thấy cô cúi thấp đầu, lông mi rất dài, run rẩy phủ xuống.

Cả quán ăn chỉ còn mỗi bàn các cô này là có chỗ trống, bàn dài bốn người ngồi, Lâm Ngữ Kinh cùng Tiểu Kẹo Đường ngồi ở một bên, đối diện vốn đang có người, vừa nãy đã ăn xong, lúc này trống không.

Mấy nữ sinh bên ngoài thương lượng hai câu, đi đến, sau đó không biết là ai bỗng nhiên cười một tiếng: "Đây không phải là Ý tỷ của chúng ta sao?"

Một bàn tay đặt lên mặt bàn phía Lâm Ngữ Kinh, ngón tay rất sạch sẽ xinh đẹp, trên cổ tay đeo cái dây đỏ kiểu đáng đơn giản: "Ý tỷ của chúng ta cũng tới ăn bún gạo? Vậy nói bàn đi."

Chính là loại âm điệu làm người ta chán ghét.

Mấy nữ sinh trực tiếp ngồi xuống đối diện, ba người, còn một người kéo ghế tới đây, ngồi cạnh Lâm Ngữ Kinh, sau khi kêu món ăn xong liền ngồi đợi nói chuyện phiếm, cười rất lớn tiếng, có chút âm ỉ, còn rất chói tai.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, tốc độ nhanh hơn một chút, muốn ăn xong nhanh rồi trở về.

Chưa được vài phút, ánh mắt ba nhò kia đã chuyển hướng, rơi vào bên kia Lâm Ngữ Kinh, nhìn Tiểu Kẹo Đường ngồi cạnh cô: "Ý tỳ, bún ăn ngon không?"

Tiểu Kẹo Đường không nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, thấy tay cô run run bấu chặt chiếc đũa.

"Ài, Ý tỳ, bạn học đi cùng cậu đây nè, sao không nói chuyện đi, cậu phải hữu nghị với bạn học một chút chứ."

Cô gái mang dây đỏ lúc nãy nhếch miệng cười: "Bảo cậu ta nói gì đây, một người cà lăm."

Tiểu Kẹo Đường cúi thấp đầu, động cũng không động, không nhìn thấy biểu cảm

"Ý tỳ, làm gì khó chịu thế, cậu nói gì đi chứ, nói một câu cho bọn tao nghe xem, sao không lễ độ gì hết vậy?"

"Thích nghe cậu nói chuyện thôi, " một cô bé khác giữ cổ họng bắt chước, "Các các các cậu đáng ghét! Còn còn bắt tôi!"

Tiếng cô ta rất lớn, nói xong mọi người trong quán ăn đều nhìn qua, ba người ở lên một trận cười nhạo chói tai.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác được, cô gái bên cạnh cả người đều đang run.

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại.

Lúc này bún gạo của đám dây đỏ cũng xong, bà chủ mang theo ba nôi đất nhỏ tới đây, đặt trên bàn các cô.

Mấy người vừa cười vừa cầm đũa, lại đến lấy dấm chua, lấy xong Dây đỏ bỗng nhiên "Ài" một tiếng, "Ý tỳ, cậu ăn bún gạo mà không rưới dấm sao? Tôi giúp cậu rưới, thế này đủ chưa? Chưa đủ thì thêm một chút..." Cô à mang bình dấm chua trong tay sang đây, trực tiếp vặn nắp ra, ào ào trút hết cả lọ dấm vào nôi đất nhỏ của Tiểu Kẹo Đường.

Vị chua nồng đậm lan tràn trong không khí.

Ba cô gái đối diện lại bắt đầu cười, một người trong đó cười như sắp chết, "Đừng đừng" vỗ bàn, cái bàn nhỏ trong quán ăn thoạt nhìn chất lượng không tốt lắm, vì động tác của cô ta mà lung lay rất nguy hiểm "Không được rồi, Lý Thi Kỳ này quá đáng nha, sao lại bắt nạt người ta như vậy?"

"Tao bắt nạt nó chỗ nào, " Dây đỏ cười nói, "Tao chẳng phải đang quan tâm sao?"

Cổ họng Tiểu Kẹo Đường không phát ra một tiếng nào, đầu cúi xuống thật thấp, bà vai run rẩy lại run.

Lâm Ngữ Kinh nghe thấy một âm thanh rất nhẹ rất nhỏ, tiếng hít mũi yếu ớt.

Đùng một tiếng, thần kinh căng thẳng không biết bao nhiêu ngày cùng với một tiếng này đứt phăng cả thể.

Như một lon coca bị lắc lư liên tục, khí bên trong nén đầy đến cực hạn, nắp bình cuối cùng không chịu nổi áp lực, đùng một tiếng nổ bùng ra.

Hôm nay rõ thật là, sao ở đâu cũng gặp phải bọn ngu đần thế này?

Lâm Ngữ Kinh đẩy nôi đất tới trước mặt, ngẩng đầu lên, quảng đối đũa lên bàn một phát, một tiếng vang giòn giã.

Ba nữ sinh im lặng một trận, tay Dây đỏ còn đang cầm bình dấm lơ lửng trên nôi đất Tiểu Kẹo Đường, xoay đầu nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh liếc liếc môi, nhìn cô ta: "Mắt cậu bị khiếm khuyết sao?"

Nữ sinh kia ngáy ngẩn cả người: "Cái gì?"

Trong tiệm rất yên tĩnh, tất cả mọi người dòm ngó động tĩnh bên này.

"Cái gì là cái gì, tôi nói cái gì cậu không nghe được à? Cậu chẳng nhẽ không chỉ bị đui mà còn bị điếc, " Lâm Ngữ Kinh lúc này cả người đều bốc hỏa, ngữ khí rất căng, mỗi một câu đều lộ rõ nỗi bực bội cùng không kiên nhẫn, "Ép ép ép đến phiên chết rồi, ăn cũng không ngần nói miệng của cậu à?"

"Tao fuck..." Nữ sinh kia gằn quá hóa cười, "Không phải chứ, bọn tôi nói chuyện liên quan gì đến cậu, cậu là ai hà —— "

"Tôi là ai à?" Lâm Ngữ Kinh nheo mắt lại, "Tôi là cha nuôi của cậu đấy, hoặc là cậu cảm miệng rồi yên tĩnh ăn, ăn xong thì lăn, hoặc là cha nuôi thay ba bà của cậu dạy cho cậu biết cái gì gọi là lễ độ cùng tư chất."

Hết chương 10.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Ngữ Kinh: Tôi nóng tính rồi sao!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Phía trên tôi có người

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình là một người vô cùng thanh tâm quả dục, tính khí phi thường tốt, bình thường chuyện gì cô cũng nhẫn nhịn được, tự mình điều chỉnh một lát, hít sáu hai cái, niệm kinh Phật hai lần, liền không tức giận nữa.

Nhân sinh tựa như một vở kịch, vì hữu duyên nên mới gặp nhau.

Hà có gì.

Thế nhưng trong cuộc sống của cô, lại đầy rẫy lũ ngu đần ngu đần ngu đần và cả trăm thời điểm không thuận ý, người bình thường cũng khó mà giữ được tâm trạng bình ổn.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có lẽ mình và thành phố này bất tự tương khắc.

Ăn bún gạo, cũng có thể gặp phải kẻ ngốc.

Loại thù đoạn bắt nạt người khác này, cô vẫn luôn cho là trò chơi của đám trẻ sơ trung.

Cô liếc nhanh qua ba cô gái đối diện, cảm thấy có chút phiền.

Thực sự không muốn đánh nhau với con gái.

Phiền phức, hơn nữa rất khó coi.

Con gái đánh nhau, ngoại trừ cào thi chính là kéo, giống như hạng đàn bà chanh chua chửi đồng, chung quy không thể phối hợp với bọn họ cùng kéo tóc nhau chửi ầm lên được, vậy bạn nói xem nên đánh hay là không đánh đây.

*

Thẩm Quyên đối với chuyện ăn không có ý kiến gì, tất cả đều nghe theo đám người âm ỉ Hà Tùng Nam, Hà Tùng Nam tưởng niệm quán bún gạo ở cổng trường kia rất lâu, một đoàn người lũ lượt đi ra, đến cửa quán bún, Hà Tùng Nam nhòm vô trong nghĩa thứ: "A, không có chỗ, đổi quán khác đi."

"Ừm, " Thẩm Quyên gật nhẹ đầu định đi tới trước, dư quang đảo qua, dừng lại.

"Đi thôi, ăn phở xào nhá? Nhanh lên một chút, bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, ăn xong tôi muốn về ngủ trưa." Hà Tùng Nam bên cạnh vừa đi lên trước vừa nói, đi được hai bước, không thấy người phía sau đuổi tới, ngoảnh đầu nhìn lại.

Thẩm Quyên còn đứng ngoài quán bún gạo, trong miệng ngâm thuốc lá, chưa châm, người vẫn không nhúc nhích, nhìn vào bên trong.

Hà Tùng Nam lui lại hai bước, thuận theo ánh mắt của cậu lại ngó vào trong, cũng không phát hiện cái gì khác thường: "Sao vậy? Người quen à?"

"À, " Răng Thẩm Quyên cắn đầu thuốc lá, "Người quen."

Hà Tùng Nam lại cẩn thận xem xét, nhận ra, hướng vào trong chỉ một cái: "Ài, đây không phải là Lý Thi Kỳ sao, không dễ dàng nha, cậu còn nhớ cô ta à, tôi tưởng cậu đã sớm quên."

Thẩm Quyên nghiêng đầu, mơ hồ nhìn hân: "Ài?"

"... Bạn cùng lớp cũ với ngài khiêm Hoa khối lớp, " Hà Tùng Nam nói, "Không đúng, Quyên gia, ngài đừng nói thế trước mặt người ta chứ, con gái người ta đã từng theo đuổi cậu hơn một năm đấy."

"À..." Thẩm Quyên một chút ấn tượng cũng không có, ngược ngược đầu, nhìn thấy nữ sinh kia đem cả một lọ dấm chua đổ hết vào bát cô gái đối diện.

Hà Tùng Nam cũng nhìn thấy, mở to hai mắt nhìn: "Kia có phải Từ Như Ý không nhì."

Cái tên Từ Như Ý này, Thẩm Quyên ngược lại là có chút ấn tượng.

Trước kia lúc cậu còn ở lớp 3, sau chỗ ngồi có một Tiểu Cà Lăm, nói chuyện rất ít, động một chút lại xấu hổ, hỏi Thẩm Quyên lớp mười hầu như cả học kì đều không thêm mang bút, toàn là mượn cô ấy, mượn một năm coi như cũng phát triển đến có thể nói hơn mấy câu hữu nghị.

Về sau vẫn là nghe bọn họ nói chuyện phiếm biết được, con gái nông thôn, trong nhà không có tiền, học giỏi, trường học cấp học bổng toàn phần cộng trợ cấp đặc biệt tuyền vào.

Trong quán bún gạo, Lý Thi Kỳ cùng hai người bạn của cô ta đang vỗ bàn cười, vừa cười vừa đem chai dấm không trong tay trở lại, Từ Như Ý chỉ ngồi ở đằng đó thế kia, cúi thấp đầu, một tiếng cũng không nói.

Vì vậy mấy cô gái càng cười đến thoải mái.

Hà Tùng Nam trông có chút kinh hãi, hân, Thẩm Quyên, Từ Như Ý Lý Thi Kỳ và cả mấy nữ sinh bên trong trước kia đều cùng một lớp đấy, bình thường ở lớp Hà Tùng Nam chưa hề chú ý đến mấy chuyện con gái này, chỉ biết Từ Như Ý biệt hiệu là Tiểu Cà Lăm, bởi vì cô ấy cả lăm, không biết rõ lăm, cả lớp toàn gọi như vậy, hân ngẫu nhiên cũng sẽ gọi theo một tiếng, cũng không quá để ý.

Nhưng mà kiểu lúc này, rõ ràng là đang bắt nạt người ta.

Hà Tùng Nam nhủ nhủ này, vừa định đi vào, chợt nghe thấy một tiếng con gái rất dễ nghe: "Mất cậu bị khiếm khuyết sao?"

Lý Thi Kỳ ngây ngẩn cả người.

Hà Tùng Nam cũng ngây ngẩn cả người, hân nghiêng nghiêng đầu, nhìn từ sườn mặt của cô gái kia, rất đẹp, gò má lại quen quen, làn da rất trắng, tóc đen đơn giản cột thành đuôi ngựa cao cao, đồng phục quy củ, phía trên cổ áo lộ ra một đoạn cổ trắng ngần, đường nét thoát nhìn mềm dẻo mảnh mai.

Hà Tùng Nam nhận ra, khu vực cảm kì.

Chính là người trong ánh mắt tràn đầy "Mây tính là cái rắm ấy", nữ vương đại nhân nhà Quyên gia.

Nữ vương đại nhân ngữ khí rất căng: "Tôi là cha nuôi của cậu đấy, hoặc là cậu cảm miệng rồi yên tĩnh ăn, ăn xong thì lần, hoặc là cha nuôi thay ba ba của cậu dạy cho cậu biết cái gì gọi là lễ độ cùng tư chất."

Thuộc kiểu vô cùng kích thích ý chí chiến đấu của người khác đấy, khinh thường, coi rẻ, câu kinh, còn mang một chút căn quấy dạng "Ta là ông nội của mày, mày chính là cháu ta".

Lời thoại này cũng quá thuần thực, nhìn qua chính là một chị gái từng gặp sự đòi.

Hà Tùng Nam không nhịn được huyệt sáo, quay đầu, nhìn thoáng qua Thẩm Quyên bên cạnh.

Quyên gia không nhìn hân, híp híp mắt, cắn trong miệng miếng thuốc cần bán còn chưa đốt, ẹa một cái vào hàm răng.

Đầu tháng chín, thời tiết còn rất nóng, trong quán chen chúc nhồi đầy bàn với người, càng nóng, Lâm Ngữ Kinh ngồi dựa lưng về phía cửa, không phát hiện người đứng bên ngoài, ba cô gái đối diện gần đến bật cười, một trong số đó vỗ bàn một cái rồi đứng lên, sắp lại gần nhìn cô, lại nhìn lướt qua ống tay áo đồng phục của cô: "Không phải chứ, cũng có bệnh à? Tôi cùng bạn học của tôi tâm sự, cũng ở đây ra về uy hiếp cái gì, còn cha nuôi, có phải bình thường cũng rất hay đi tìm cha nuôi không? Một đứa lớp mười một như cũng——"

Lâm Ngữ Kinh một câu cũng không nói, cô lia mắt liếc qua bàn, bún nồi đất, mới vừa lên, nước canh bên trong nóng hổi, nếu đầu úp vào cái này có khả năng bị phỏng.

Cô canh có chừng mực, một tay đẩy bún gạo trước mặt cô ta ra phía trước, tay kia ấn lấy ót nữ sinh "Phanh" một tiếng đề lên mặt bàn.

Nữ sinh căn bản không ngờ rằng cô sẽ trực tiếp động thủ, mọi người không kịp phản ứng, mặt tiếp xúc chính diện với mặt bàn đầy dầu mỡ, cô ta thét chói tai, giẫy giụa muốn ngẩng đầu, bị người ta gắt gao giữ lại.

"Chị gái nói chuyện chú ý một chút, tích cho mình chút khẩu đức, " Lâm Ngữ Kinh ghé bên tai cô ta mà nói, "Bằng không thì lần sau tôi sẽ trực tiếp nhấn cái đầu này của chị vào trong nồi đất đấy."

Vị mạng dây đỏ sát bên cũng đã kịp phản ứng, đưa tay chụp qua, Lâm Ngữ Kinh đứng dậy nghiêng người về sau tránh thoát, tay ấn cô gái kia không buông lỏng, tay kia một phát bắt được cổ áo đồng phục của Dây đỏ, nhấc chân móc lấy ghế nhựa vừa ngồi rồi đá đi, ghế nhựa nặng nề đập vào đầu gối Dây đỏ, Lâm Ngữ Kinh thuận thế nắm lấy cổ áo cô à hất qua bên cạnh.

Không gian nơi này vốn chật hẹp, người cô à cũng đứng không vững, bị đụng trúng rồi hất qua như vậy liền trực tiếp ngã xuống cạnh đó, rầm rầm mà xô ngã chông ghế nhựa màu lam bên cạnh.

Trong quán một mảnh hỗn loạn, tiếng con gái kêu cùng với tiếng ghế lật đổ, bà chủ vội vã từ sau bếp đi ra, Tiểu Kẹo Đường ngồi bên cạnh cũng sợ choáng váng, trên mặt còn dính nước mắt, hơn nửa ngày, mới run run rẩy rẩy vươn tay kéo đồng phục Lâm Ngữ Kinh: "Đừng... Đừng đừng đánh, đừng đừng, đánh nhau, xin... xin..."

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu nhìn có một cái, Tiểu Kẹo Đường sợ tới mức cả người đều co nhanh lại thành một nhúm, khóc đến mức bả vai co rút.

Cô nắm lấy tay cô ấy, kéo cô ấy đi ra ngoài.

Tiểu Kẹo Đường bị có lỗi kéo lao đảo một cái, ngoan ngoãn đi theo, đi tới cửa đụng trúng mấy người đứng đấy, Lâm Ngữ Kinh cũng không ngừng đầu, lịch cánh tay đối phương kéo tiểu cô nương đi tới, qua đường cái, lại đi tiếp, quẹo vào một con đường khác.

Đường này khách sạn nhà hàng tương đối ít hơn, bên cạnh vừa hay là một cửa hàng tiện lợi.

Lâm Ngữ Kinh mắt nhìn thiếu nữ bên người, đi vào, mua một nắm kẹo que đi ra, chọn lấy một cây vị dâu đưa cho cô ấy.

Nữ sinh không khóc nữa, đang ngồi trên bậc thang trước cửa hàng tiện lợi chùi mắt, thoát nhìn rất đáng thương.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, ngồi xuống cạnh cô ấy: "Khóc cái gì, người khác bắt nạt cậu thì cậu đánh có ta, đánh hai bữa là nghiêm chỉnh ngay, chẳng lẽ cậu khóc là sau này cô ta sẽ không bắt nạt cậu nữa à? Cậu càng dễ bắt nạt thì lại càng bị ức hiếp hơn đấy."

Nữ sinh nắm kẹo que ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ bừng: "Tôi, đánh, đánh không lại."

"Đánh không lại thì mắng, bất kể có thâm độc thế nào cũng được," Lâm Ngữ Kinh tiện tay nhặt cây kẹo que vị vải, bóc vỏ kẹo rồi nhét vào miệng, "Bên người có đồ gì thì ném hết lên mặt bọn chúng, đánh nhau chính là phải tiến hạ thủ vì cường*", rồi đánh cho mấy á đó mê man, làm cho bọn họ phản ứng không kịp, sau đó liền đi mặc áo khoác, ngồi trong văn phòng giáo viên khóc, khóc như vừa rồi cậu khóc đó, nói mấy đứa đó bắt nạt cậu, mấy đứa đó đánh cậu."

() Nghĩa là ra tay trước thì chiếm được lợi thế.*

Tiểu Kẹo Đường nghe đến ngây người, sững sờ nhìn xem cô.

Lâm Ngữ Kinh cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong nhìn cô: "Cảm thấy tôi nói rất có lý đúng không?"

Kẹo Đường đỏ mặt, tôi tôi tôi tôi cả buổi, cũng không nói được tôi cái gì, cuối cùng lắp bắp mà: "Cảm... Cảm ơn..."

"Không có gì," Lâm Ngữ Kinh đứng lên, "Kỳ thật cũng không phải là vì cậu, vừa vận tâm tình tôi cũng rất khó chịu, mấy nhỏ đó ở bên cạnh bức ép tôi đau cả đầu, phiền muốn chết, sau này bọn họ mà còn bắt nạt cậu, thì cậu tới lớp 10 khối mười một tìm tôi."

*

Một bữa cơm trưa mới ăn được một nửa đã bị quấy rối triệt để để, nhìn thời gian còn lại muốn ăn nữa cũng không kịp nữa rồi, cuối cùng Lâm Ngữ Kinh đến nhà ăn trường học mua hai cái bánh bao trở về, ngồi trong phòng học vừa chơi điện thoại vừa ăn xong.

Nghỉ giữa trưa kết thúc, Thẩm Quyên tỉnh một chút rồi trở về, lúc cậu trở lại Lâm Ngữ Kinh đã ngủ rồi, tiểu cô nương nằm nghiêng đầu trên mặt bàn, ngủ đến rất thuần thục, áo khoác đồng phục rộng thùng thình bị lệch, mặc trên người cô càng dễ lộ khung xương mỏng manh của cô, một người gầy gò nhỏ nhắn.

Thẩm Quyên không gọi cô, cũng không vội vàng đi vào, nghiêng dựa vào cửa ra vào nhìn vài giây.

Cậu bỗng nhiên muốn cười.

Vừa nãy tại quán bún gạo, người này đến nhìn cũng chưa từng nhìn cậu một cái, về sau bọn Lý Thi Kỳ kịp phản ứng hùng hùng hổ hổ đuổi theo ra, còn bị cậu cản lại đấy.

Thẩm Quyên nhìn ra ý định "khống chế" đó của Lâm Ngữ Kinh.

Động tác tay cậu thực gọn gàng, không hề nương tay chút nào, còn có độ thuần thục kinh người, tuy nhiên ra tay có chừng có mực, đầu óc rất thanh tỉnh.

Chuông vào học vang lên, Lâm Ngữ Kinh nhú nhú mày, chậm chạp ngồi dậy từ mặt bàn, vừa nhấc mắt, đã trông thấy bạn cùng bàn của cô đứng ở cửa ra vào nhìn cô.

Thiếu nữ ngủ trưa không đủ, về mặt cũng viết đầy chữ mất hứng, cau mày mơ mơ màng màng cùng cậu đối mặt trong chốc lát, chậm rì rì nhấc tay lên, lông mi mềm mại như nhung rủ xuống, thật dài, đầu ngón tay trắng trắng nho nhỏ dụi dụi mắt.

Mí mắt Thẩm Quyên co giật như nháy một cái.

Qua hơn mười giây, Lâm Ngữ Kinh mới phản ứng kịp, đứng lên nhường chỗ cho cậu.

Thẩm Quyên ngồi xuống, không ai nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn nửa mê nửa tỉnh, hai mắt ướt át ngồi tại chỗ mà ngáp.

Buổi chiều tiết đầu tiên là hóa học, tiết học đầu của giáo viên hóa, Thẩm Quyên rút một quyển sách hóa mới tinh từ chồng sách, mở tờ thứ nhất, xoạt xoạt xoạt ký tên.

Lâm Ngữ Kinh phát hiện, bạn cùng bàn của cô đặc biệt thích kí tên, tựa như người bạn nhỏ dễ dạy được phát cho sách mới liền lật tờ đầu tiên viết lên tên lớp và tên mình vào, cậu cũng muốn viết, mỗi môn mỗi quyển đều viết, hai chữ Thẩm Quyên viết rất rõ ràng bay phượng múa, chiếm hơn phân nửa trang trống, giống như con người lớn lỏi của cậu.

Thẩm Quyên chú ý tới tầm mắt của cô, cũng xoay đầu lại.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, chớp mắt mấy cái, có một loại mất tự nhiên do nhìn lên bị bắt gặp.

Thiếu niên trái lại có vẻ rất tự tại, thoáng nghiêng đầu nhìn tiểu bạn cùng bàn của cậu: "Vừa nãy lúc cậu đánh nhau, đã nói gì với người ta thế?"

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại một trận, đại não kịp vận hành hai giây, phân nửa buồn ngủ còn sót lại đều bị dọa không còn.

Lâm Ngữ Kinh: "Cái... Cái gì?"

"Chính là câu cậu nói lúc ấn lấy đầu người ta, ghé bên tai cô ta nói đấy," Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh từ kinh hãi đến mờ mịt, sau đó mặt không biểu cảm nhìn cậu, thoát nhìn giống như đang cân nhắc xem hiện tại giết người diệt khẩu còn kịp hay không.

Lâm Ngữ Kinh: "Cậu nhìn thấy rồi."

"Ừ..." Thẩm Quyên thoải mái nói.

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại một thoáng, quán bún gạo kia rất nhỏ, vậy mà không phát hiện có bạn cùng lớp ở đó: "Tôi không nhìn thấy cậu."

"Vừa vận đi ngang qua, ở cửa ra vào," Thẩm Quyên vẫn có chút hiếu kỳ, lúc ấy đã nhìn thấy cô ghé bên tai người ta thấp giọng nói gì đó, cô gái kia từ dốc sức liều mạng gầy gầy đến không còn nhúc nhích, hiệu quả hết sức kinh người, "Cho nên, lúc ấy cậu đã nói cái gì vậy."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, bỗng nhiên nở nụ cười vô hại.

Thẩm Quyên là lần đầu tiên trông thấy cô cười như vậy, ngũ quan của cô nhìn quá ngoan, cười lộ lên ánh mắt cong cong, bộ dạng mười phần hồn nhiên vô tội, dạng mắt hơi xếch lên, như tiểu hồ ly non nớt ngờ nghệch.

Thẩm Quyên ngăn người, mí mắt lại nhảy dựng.

"Tôi nói, phía trên tôi có người, " tiểu hồ ly tinh chậm rãi nói, "Đại ca giang hồ Thẩm Quyên của tôi ở ngay cửa trông giữ đây, cậu mà cử động một cái tôi sẽ kêu lên."

Thẩm Quyên: "..."

Hết chương 11.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lâm Ngữ Kinh một câu thành sấm, một câu quyết định tư thế sinh hoạt hạnh phúc ngày sau của cô (?)

Editor:

Thâm quá =>) thâm quá rồi =>) Đề nghị các bạn chớ suy nghĩ sâu để tránh học máu =>)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Cậu đưa tay đây

Lâm Ngữ Kinh đến ba ngày sau mới phát hiện tờ giấy xác nhận kẹp trong sách đây.

Thậm chí cô vốn đã định ngừng đấu tranh, đang trong tuần Phó Minh Tu nhập học, những ngày này hai người trừ lúc ăn tối ra thì căn bản là không thấy mặt, chờ anh ta nhập học rồi hẳn là càng không thấy.

Lâm Ngữ Kinh không muốn gây phiền phức, cũng không muốn vì mấy chuyện này mà cãi nhau với Mạnh Vĩ Quốc, thật sự không cần thiết, ở nhà thì ở nhà thôi, dù sao cũng là mỗi phòng một cửa, hoàn toàn yên tĩnh, cũng không có ai quản cô.

Kết quả là buổi tối một ngày trước, cô xuống lầu rót nước, nghe thấy dì Trương và Phó Minh Tu nói chuyện trong phòng khách.

Hơn mười giờ tối, người giúp việc đều ngủ rồi, trong phòng trống trơn, dì Trương dè dặt cuống họng, âm thanh không lớn: "Đi thấy đứa con Mạnh tiên sinh mang tới, trông giống một đứa thật thà đấy, trong khoảng thời gian này cũng một mực không nói tiếng nào."

Lâm Ngữ Kinh đi đến đầu cầu thang, ngừng lại.

Phó Minh Tu không nói gì, dì Trương tiếp tục nói: "Nhưng thấy vậy chứ chưa chắc vậy đâu, trẻ nhỏ bây giờ che giấu giỏi lắm, Phó tiên sinh để lại cho con cái gì, con nhất định phải tranh thủ ——"

"Dì Trương, " Tiếng Phó Minh Tu có hơi thiếu kiên nhẫn, "Con không quan tâm mấy thứ kia, con cũng không phải là vì cái này nên mới không thích nhỏ đó, con chẳng qua là ——" anh ta trầm mặc một lát, âm thanh cực thấp, "Con chẳng qua là không thích."

Dì Trương thờ dãi: "Đi biết rõ con không quan tâm, con đứa nhỏ này từ nhỏ đã như vậy, nhưng của con thì phải là của con, con cũng không thể để đến cuối cùng đồ nhà mình rơi vào tay người ngoài chứ."

"Phu nhân nói là nói cho con yên tâm, một phần tiền cũng sẽ không tặng không ra ngoài, nhưng mà ai biết có lên mạng gì đó cho hai cha con này không chứ?"

"Hơn nữa cô bé kia trông rất đáng yêu, kiểu như vậy mới là nguy hiểm nhất, con với Phó tiên sinh giống y chang nhau, cứng miệng mềm lòng nhất, đừng để đến lúc đó bị người ta lừa gạt..."

"Đi nhìn con lớn lên, con chính là tiểu thiếu gia dì Trương yêu thương nhất, trong mắt đi ở cái nhà này ngoài con ra, Nhị tiểu thư gì đó, đi đâu không thừa nhận..."

Lâm Ngữ Kinh bụng cái lý không trong tay, im lặng đi lên lầu.

Cả đêm đó không hề uống một ngụm nước, bỗng nhiên không biết làm sao, lại không cảm thấy khát nước nữa.

Trong phòng tắt đèn, một mảnh tăm tối, laptop không tắt, đặt trên ghế dài cuối giường, màn hình mờ sáng phát phim điện ảnh, ánh sáng nhấp nháy lay động.

Lâm Ngữ Kinh nằm ngửa trên giường, vươn tay ra nhìn trần nhà, trong căn phòng u tối hiện lên năm ngón tay thon thon dài dài.

Cô mờ mịt chớp chớp mắt.

*

Hôm sau mới bốn giờ hơn Lâm Ngữ Kinh đã bò dậy.

Lúc cô xuống lầu phòng khách phòng ăn đều không có người, một khoảng yên tĩnh, tựa như vạn vật đều đang ngủ say, Lâm Ngữ Kinh đưa mắt nhìn thời gian trên điện thoại di động, năm giờ rưỡi.

Cô ra cửa, lão Lý đương nhiên vẫn chưa tới, một mình Lâm Ngữ Kinh chậm rãi ra ngoài, ra khỏi khu biệt thự dựa theo bản đồ điện tử tìm trạm tàu điện ngầm, lúc đi ngang qua 7-11 ngừng lại một chút.

Một tuần trước, cô cũng đã ở đây chứng kiến một trận chiến gió tanh mưa máu của các lão đại.

Lâm Ngữ Kinh đi vào mua hai cái bánh rán nhân đậu, cầm hộp sữa tươi làm bữa sáng, đi đến trạm tàu điện ngầm.

Vị trí chỗ này rất tốt, xe gì cũng thuận tiện, còn có tàu điện ngầm đến nơi gần trường học, trông cũng không vòng vèo xa xôi, sáu giờ sáng, người trên tàu điện ngầm còn không tính là nhiều, lúc Lâm Ngữ Kinh đi lên vẫn còn chỗ trống, cô ngồi xuống, gửi tin nhắn cho lão Lý, một bên cầm hộp sữa kia uống.

Kết quả thời gian đi đến trường chỉ mất hơn nửa tiếng, không chênh lệch lắm so với thời gian bình thường lão Lý đưa cô đi.

Thời điểm Lâm Ngữ Kinh đến, trong lớp một người cũng không có, cô nằm bò lên mặt bàn, bắt đầu ngủ bù.

Mãi đến lúc tự học sớm kết thúc, chuông vào học tiết một vang lên, Lâm Ngữ Kinh ngồi dậy, bạn cùng bàn của cô cũng chưa tới.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có một bạn cùng bàn đi học không đúng giờ cũng rất tốt, ít nhất lúc ngủ bù sẽ không bị quấy rầy.

Mãi đến lúc tiết thứ ba sắp bắt đầu, anh trai giang hồ mới khoan thai đến trễ.

Tiết thứ ba là tiết của Lão Giang, Lưu Phúc Giang tính cách tốt, trừ dài dòng ra thì không còn vấn đề nào khác, chung đụng cả tuần đến giờ học sinh và ông cũng đã dần quen thuộc, xưng hô cũng từ thầy Lưu biến thành Giang ca, lão Giang.

Lão Giang lên lớp giống như dây dưa giầy vò người khác vậy, cũng có thể là vì trước lúc khai giảng đã phân tích qua trình độ trung bình của lớp 10 cao nhĩ, sợ bọn họ không theo kịp, một thí nghiệm lai giống đậu Hà Lan của Mendel mà giảng đến tận bây giờ, Lâm Ngữ Kinh cũng lười nghe, sách đang mở đặt trên mặt bàn, chống đỡ đầu cực kỳ nhàm chán tiện tay lật ra sau.

Kết quả là nhìn thấy giấy xác nhận bên trong.

Lâm Ngữ Kinh sùng sốt vài giây, phán đoán trong chốc lát, không nhận ra đây là chữ Thẩm Quyên đấy.

Cũng không giống cách viết thường ngày tựa tựa con khi khô bị trời tháo chạy đến công trời mà một giây sau có thể "Viu" một tiếng bay lên trời của hắn, khoa tay múa chân trông còn rất trầm ổn trang trọng, từng chữ từng chữ, phân kí tên cuối cùng—— phụ huynh: Mạnh Vĩ Quốc.

Tuy rằng không giống chữ bình thường cậu viết, nhưng trừ cậu ra, hình như cũng không có người thứ hai biết chuyện này.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu, nhìn về phía người ngồi bên cạnh.

Thẩm Quyên đang xem video, nằm sắp rũ rượi chống đỡ đầu, điện thoại dựng cao sau một chồng sách, tài liệu học tập vừa vắn tạo cho cậu một giá đỡ điện thoại tự nhiên nguyên chất.

Hầu như trên mỗi quyển sách của người này đều chỉ có một cái tên của cậu, từ khi đi học cho tới bây giờ chưa từng thấy cậu ghi chú cái gì lên đó, cùng lắm là giả vờ giả vặt gạch ngang hai cái, ra vẻ đánh dấu một cái trọng điểm.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, muốn nói lại thôi.

Giấy xác nhận này ghi lúc nào, cô hoàn toàn không biết.

Cô cần bản không nghĩ tới Thẩm Quyên sẽ thật sự giúp cô làm xác nhận.

Lại nhớ lại một hai ngày nay thái độ của cô không có chút nhiệt tình hữu nghị nào, Lâm Ngữ Kinh lại cảm thấy thật sự rất có lỗi.

Cô là một thiếu nữ giang hồ có tình có nghĩa, có on tât báo, vô cùng chú trọng nghĩa khí.

Cũng không thích mắc nợ người khác.

Mà một tuần từ khai giảng đến nay, Thẩm Quyên vào tiết trừ người thì chính là xem video, lúc không có việc gì đọc sách thì bộ dạng cũng như người rảnh rảnh rồi rồi lướt xem mà không hề qua não, người ta nói quá thực không sai, anh trai giang hồ chưa bao giờ học tập, không quá cần cô bạn phát trợ giúp trong học tập gì đó.

*

Giữa giờ nghỉ trưa, Lâm Ngữ Kinh đem giấy xác nhận giao cho Lưu Phúc Giang.

Lưu Phúc Giang không chút nghi ngờ, Lâm Ngữ Kinh giao giấy xác nhận trễ, phòng ngủ cơ bản cũng đã chia xong, tình huống này của Lâm Ngữ Kinh cần đến tìm giáo viên hậu cần hỏi một chút, xem xem làm sao chia, Lưu Phúc Giang cười ha ha nói với cô xong, lại hỏi cô tình hình học tập gần đây: "Thế nào, thường ngày áp lực học tập lớn không, có thể đuổi kịp không?"

"Dạ, cũng được." Lâm Ngữ Kinh khiêm tốn nói.

Trước bàn làm việc của Lưu Phúc Giang còn có một thiếu niên đang đứng, chỉ mặc áo khoác đồng phục, nửa dưới mặc quần jean bó sát, thô kệch phát khùng, nhưng trái lại tóc lại được chải chuốt gọn gọn gàng gàng*.

() Nguyên gốc là 利利索索 (lì lì suǒ suǒ) một thành ngữ Trung Quốc, chỉ sự chỉnh tề và gọn ghẽ.*

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu ta một cái, cảm thấy có chút quen mắt, nhìn không được liếc qua vài lần.

Thiếu niên ngược lại nhìn chăm chăm vào cô, một cái chớp mắt cũng không có.

"Tiểu Lâm chưa từng e ngại đối mặt với người khác" nghiêng đầu, nhìn cùng cậu ta.

Tiếp tục chưa được vài giây, đã bị Lưu Phúc Giang cắt ngang, Lâm Ngữ Kinh giao giấy xác nhận xong xoay người ra khỏi văn phòng, lúc đóng cửa còn nghe thấy Lưu Phúc Giang chân thành nghiêm túc nói với Quân jean bó sát: "Mẹ em nói với tôi rồi, tôi cảm thấy không sao cả, em còn trẻ mà, lát nữa em về lớp —— "

Lâm Ngữ Kinh cho rằng đó là một người nào đó ở lớp khác Lưu Phúc Giang dạy, bị kêu đến giáo huấn.

Kết quả buổi trưa ăn cơm xong trở về, vừa mới vào lớp, liền cảm nhận được một trận gió "Vụt" lướt qua người, kèm theo đó là một thiếu niên gào khóc thảm thiết: "Ba ba! Mẹ nó Người thực sự quăng em đây xuống cục cảnh sát à!"

Lâm Ngữ Kinh nhìn Quân jean bó sát đang nằm úp trên mặt bàn của mình, liền mạng đập phình phịch lên người Thẩm Quyên, có chút ngờ nghệch.

Thẩm Quyên cũng không kịp phản ứng, ngưng vài giây, sau khi thấy rõ người thì "À" một tiếng: "Cậu cũng ở lớp 10 hả?"

"Đúng thế ba ba, sao cậu nói đi là đi không gọi tôi một tiếng vậy, tôi cùng bọn Tường Hàn trực tiếp bị chú cảnh sát giảng chính nghĩa, lúc mẹ tôi lãnh về xong còn xém bị đánh chết."

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại, gương mặt này quả thực từng gặp.

Cây lau nhà số hai.

Đuôi sam bắn cánh tay xăm hoa nhỏ.

Chỉ có điều thiếu niên hiện tại chưa nói tới đuôi sam bắn đã bị tháo gỡ sạch sẽ, ngay cả tóc cũng bị cạo, dài đến lỗ tai, lộ ra vàng trán, thoát nhìn sạch sẽ mát mẻ, làm người ta thiếu chút nữa không nhận ra.

Cây lau nhà số hai không hổ là con trai ruột, ba ba Thẩm Quyên của cậu ta lúc đánh hội đồng trực tiếp vứt cậu tự sinh tự diệt mà cậu cũng không mang chút thù nào, thoát nhìn giống như tập mãi thành quen rồi, đau xót kể lại mình nửa đêm ngồi chồm hóm ở cục cảnh sát, còn viết kiểm điểm với tiêu đề là 《 Về sau tôi mà đánh lộn nửa thì chính là cháu trai 》， rạng sáng được hốt về nhà mẹ nó lại còn bị đánh một trận kép hỗn hợp, cộng thêm cạo sạch bách cái đầu tóc của cậu.

Cậu cứ như vậy chống móng xanh nằm trên bàn Lâm Ngữ Kinh mà nói chuyện với Thẩm Quyên, Lâm Ngữ Kinh ngồi cũng không xong, liền đứng ở cửa ra vào một lúc, vừa xem điện thoại vừa nghe cậu được câu không.

"Ba ba, thật là, " cây lau nhà số hai vẫn còn tâm sự, "Cậu biết lúc tôi biết mình được phân vào cùng một lớp với cậu vui sướng biết bao nhiêu không, cậu vui không? Tôi là con của cậu đấy! Con trai ruột Vương Nhất Dương của cậu đã quay lại rồi! Còn cùng lớp với cậu đấy! Quay lại hiểu kính Người đấy!!!"

Thẩm Quyên đập chân vào thanh ngang ở cạnh bàn mà cười một tiếng: "Được rồi, biết rõ cậu hiểu thuận rồi, nói xong chưa? Nói xong thì rút đi, bạn cùng bàn của tôi đang chờ đấy."

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên bị điểm danh còn chưa tiêu hóa xong chuyện cha con cùng một lớp này, có phần không kịp phản ứng, để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nhìn qua.

Vương Nhất Dương chớp mắt mấy cái, trong mắt rốt cuộc không còn có mỗi ba ba cậu ta nữa, cậu ngoảnh đầu lại, nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái, ánh mắt thoát nhìn rất nhiệt tình: "Chị gái nhỏ," Vương Nhất Dương đi tới, cười hi hi nhìn cô, "Lại gặp mặt rồi, thật là có duyên nha, thực không dám giấu, lần đầu tiên nhìn thấy cậu đã cảm thấy có duyên với cậu, cậu trông hơi giống với mẹ ruột tớ, đặc biệt thần thiết."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thời khắc đánh nhau khi thiếu niên này vung vẩy nắm đấm hô lớn rằng "Đánh chết tao này" cô nên nhìn ra, cây lau nhà số hai này đầu óc tám phần không dùng được.

Vương Nhất Dương hào hứng nhìn cô: "Vậy hình xăm kia của cậu, định thể nào, nghĩ ra sẽ xăm gì chưa?"

Lâm Ngữ Kinh mù mờ nhìn cậu ta trong chốc lát, mới nhớ ra có chuyện như vậy.

"À," cô phát ra một âm tiết đơn giản, liếc Thẩm Quyện một cái, "Còn chưa quyết định."

Vương Nhất Dương rất khẩn trương, tựa như sợ Lâm Ngữ Kinh không xăm ở chỗ của bọn họ ấy, nghiêm túc nhìn cô: "Chị gái nhỏ, tớ nói thật, kỹ thuật ba ba tớ cực kỳ tốt, thật đấy, cũng không đau chút nào đâu, cậu để cậu ấy làm * cậu đi." (*Editor: chỗ này xin được phép lược bỏ từ "cho" =))*)

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Sao nghe thấy sai chỗ nào ấy nhỉ, nhưng lại giống như chẳng có chỗ nào sai cả.

Trong đầu Thẩm Quyện không kiềm chế được xuất hiện một đồng lớn ý nghĩ đặc sắc lung tung bừa bãi, thái dương nổi gân xanh, vô thức nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái.

Cô gái nhỏ há to miệng, không biết nói gì cho phải, thoát nhìn có phần ngờ ngác, vẫn chưa kịp phản ứng.

Vương Nhất Dương còn lo Lâm Ngữ Kinh không tin, kéo áo khoác đồng phục lên để lộ non nửa cánh tay hoa hòe của cậu ta: "Tớ cũng là cậu ấy làm cho đấy, cậu xem, hình mây này ——"

Thẩm Quyện không thể nhịn được nữa, nhấc chân từ gầm bàn ra đạp cậu một cước: "Câm miệng."

Vương Nhất Dương ngậm miệng.

*

Hồi khai giảng Vương Nhất Dương không trực tiếp đến đây, một đầu đuôi sam bản con mẹ nó bị cưỡng ép cắt hết, cậu ta nổi lên một cuộc bức xúc lớn, phản nghịch một tuần mới trở về đi học.

Trong lớp vốn chật bốn mươi tám vị trí, vừa vẹn, sau khi cậu ta trở lại Lưu Phúc Giang sai cậu ta đến hậu cần chuyển một bộ bàn ghế đến, ngồi ở trước Thẩm Quyện, cạnh bục giảng, một người một bàn, đãi ngộ của vua chúa.

Tiết đầu của buổi chiều là Tiếng Anh, giáo viên tiếng Anh giọng nói ôn nhu, là một trong những tiết có năng lực thời miên nhất, hơn nữa vừa ăn cơm trưa xong người vốn dễ buồn ngủ, cả lớp đều buồn ngủ.

Giáo viên tiếng Anh không bị ảnh hưởng chút nào, giảng bài nước chảy mây trôi cả tiết, giảng đến cao hứng còn tự hưởng ứng chính mình, tự đối đáp.

Lâm Ngữ Kinh mẩu mực dịch từ đơn, nhìn Thẩm Quyện một cái, thiếu niên mở sách Anh để trên mặt bàn, một tay đỡ đầu, ba ngón tay kia xoay bút vèo vèo, cách một lát còn lật một trang sách giả vờ ra vẻ.

Chẳng qua giáo viên phía trên mới nói tới mực thứ hai, cậu đã lật đến tiết bảy tám đặng sau rồi.

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái, cơ thể nhích qua một chút, nhỏ giọng nói: "Buổi sáng tôi đi nộp giấy xác nhận rồi."

"Hả?" Thẩm Quyện ngừng động tác xoay bút, ngược đầu lên, có chút mê mang, qua vài giây mới ý thức được cô nói cái gì, "À."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu: "Cái đó..."

Thẩm Quyện ngẩng đầu.

Thiếu nữ không lên tiếng.

Thẩm Quyện thối mái mà nhướng lông mày.

Lâm Ngữ Kinh muốn cảm ơn.

Một cách thật tâm thật ý.

Chuyện này nói ra cũng rất kỳ quái, bình thường cô chưa hề biết cảm giác mang ơn là gì, lúc thì không để tâm, lúc thì qua loa lấy lệ, không thì là cố ý tỏ vẻ ngoan ngoãn lừa người, nghe lọt tai, lời cảm ơn có thể há miệng là ra, liên tục không vấp, nói đến làm người ta vui vui vẻ vẻ. Hiện tại lúc thật sự muốn nói một tiếng cảm ơn, trái lại khiến người ta rất khó mở miệng, thậm chí có chút lúng túng.

Một câu cảm ơn thôi mà.

Hai chữ.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, ghen hơn nửa ngày, cuối cùng thất bại mà thở ra một hơi, một tay thò vào túi áo khoác đồng phục, thanh âm rất nhỏ, như mèo con: "Cậu đưa tay đây..."

Thẩm Quyện nhìn cô, thậm chí cũng chưa qua não, nghe cô nói như vậy, liền đưa tay ra.

Lâm Ngữ Kinh lục trong túi áo một lát, nắm lấy thứ gì đó đặt vào lòng bàn tay cậu.

Tay của thiếu nữ trắng trắng nhỏ nhỏ, đầu ngón tay cọ sát vào lòng bàn tay cậu, có chút mát mẻ, ngay sau đó liền có một vật hơi lạnh rơi xuống tay, mang theo một xiu trọng lượng.

Thẩm Quyện rù mắt, một cây kẹo que yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay cậu.

Gậy màu trắng, giấy kiếng bao lấy viên kẹo, màu trắng mịn.

Vị mật đào.

Hết chương 12.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thế giới nội tâm của Thẩm Quyện: A a a a a a a a a a a a a a a là kẹo đó!! VỢ cho!!!! (xoay tròn nhảy múa)

Thật xin lỗi, hành động lời nói đều là tự tác giá xàm, Quyện gia không phải, Quyện gia không có, Quyện gia rút trường đao năm mươi thuốt gác lên cổ tác giả ụy hiếp cô nói ra.

Chương 13

Chẳng qua là

Cây kẹo que mà Lâm Ngữ Kinh cho Thẩm Quyên là cái trước kia mua cho Tiểu Kẹo Đường còn dư lại, lúc đó cô mua một bó to, mỗi vị đều lấy một cây, hiện tại trong túi áo cũng còn không ít, Lâm Ngữ Kinh mang toàn bộ đến trường, tiết tự học lúc không có chuyện gì thì ăn một cây.

Vương Nhất Dương trước giờ vốn là một người thoải mái, sau khi gặp lại Lâm Ngữ Kinh ở trường học, liền xếp Lâm Ngữ Kinh vào hàng ngũ "Người bạn may mắn cực kì có duyên, lớn lên nhìn cũng dễ gần", chỗ ngồi của cậu ta ở ngay trước Lâm Ngữ Kinh, nguyên một buổi chiều, biến người bạn sau thành bạn cùng bàn của mình, một tiết học thì có đến nửa tiết là quay xuống tám chuyện.

Cuối cùng Thẩm Quyên thật sự không còn kiên nhẫn nghe cậu ta xàm xí, ném bút một cái, mặt không biểu cảm nhìn cậu ta: "Vương Nhất Dương, cảm miệng, biến."

Vương Nhất Dương làm động tác kéo khóa miệng, lưu loát dứt khoát lẳng lẳng xoay lên.

Vô cùng nghe lời ba ba.

Buổi chiều thứ sáu, rất nhanh thôi sẽ đến kì nghỉ cuối tuần, tâm trạng của mọi người đều có phần lơ lửng, tiết cuối cùng là tự học, vừa khai giảng, trận chiến tranh giành giờ tự học của các giáo viên bộ môn còn chưa chính thức bắt đầu, Lâm Ngữ Kinh sáng nay thật sự dậy quá sớm, làm xong hai tờ đề tiếng Anh, liền gục xuống bàn định ngủ một lát.

Kết quả ngủ một giấc thẳng tới lúc chuông tan học vang lên, trong phòng âm ỉ một trận, mọi người trong lớp xô đẩy nhau chạy ra ngoài.

Lâm Ngữ Kinh đứng lên, thờ dài, thậm chí có phần hy vọng tiết tự học này kéo dài đằng đẳng, thẳng tới thứ hai đi học.

Cô bắt đầu đi bắt đầu sắp xếp túi sách, cất xong mấy tờ bài tập, nghiêng đầu nhìn thấy bàn của bạn cùng bàn cô giống y như lúc trước, bài thi toàn trống trơn đặt trên bàn, người ta ngay cả mang đi cũng không cần.

Lâm Ngữ Kinh tính toán chuyện đời rất rõ ràng, Thẩm Quyên giúp đỡ cô, một cây kẹo que không thể xem là trả sạch ân tình, Lâm Ngữ Kinh thu gom túi sách được một nửa lại buông xuống, cầm lấy một cây bút kéo bài thi của Thẩm Quyên qua, liếc qua đề trắc nghiệm thứ nhất, rồi viết đáp án lên.

Vừa viết xong, bút chợt ngừng.

Tự lẩm bầm với mình, Lâm Ngữ Kinh à.

Đây là bài thi của người ta mà, mày thế này là làm gì vậy.

Lâm Ngữ Kinh lại một lần nữa để bài thi trở lại, vừa vặn đến phiên bạn Lý Lâm làm trực nhật, mấy nam sinh làm việc cầu thả vụng về, cầm chổi ngồi ở bàn cuối lớp bắt đầu ản núp, thấy Lâm Ngữ Kinh đứng dậy mới bớt chút thời gian ngẩng đầu nhìn thoáng qua: "Bạn học mới, thứ hai gặp nha."

Lâm Ngữ Kinh khua khua tay, không quay đầu lại.

Lý Lâm nhìn bóng lưng của cô chép chép miệng: "Không biết vì sao, tao cảm thấy bạn học mới này của chúng ta cũng bạo thật."

"Khăng định rất bạo luôn đó, " Một nam sinh bên cạnh đầu cũng không ngẩng mà đánh game, "Không tàn bạo mà dám ngồi cùng bàn với Thẩm Quyên à? Còn an an toàn toàn nguyên vẹn ngồi hết một tuần lễ." Nam sinh nói xong, màn hình tối sầm, ngủm rồi.

"Tuy nhiên xinh đẹp thì vẫn là xinh đẹp, hai ngày trước đã có người ở lớp 3 tới tìm tao hỏi số điện thoại cậu ấy, tao nói tao không có, bạn học mới của chúng tao cách xa trần thế như vậy, trái lại dù có muốn lên bắt chuyện, nhưng bên cạnh còn có một vị Phật gia ngồi đấy, thế thì mẹ nó ai mà dám, " Cậu ta ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Lâm, "Này, mày ở ngay đằng sau cậu ấy, có số điện thoại cậu ấy không?"

Lý Lâm không biểu cảm nhìn cậu ta: "Tao? Mẹ nó chứ lúc Thẩm Quyên ở đó nói cũng không dám nói, thờ cũng phải thờ nhẹ đấy, có thể sống được bao lâu thì hay bấy lâu, chẳng lẽ tao có thể bỏ lơ cậu ta để xin số điện thoại bạn cùng bàn của cậu ta sao?"

*

Lâm Ngữ Kinh ra khỏi cổng trường, đi đến đầu đường, liền nhìn thấy xe của lão Lý đã đỗ ở xa xa đằng kia.

Lão Lý biết rõ cô không thích cho xe chạy trực tiếp đến cổng trường, nên mỗi lần đều dừng ở sát bên đợi cô, bước chân Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, đi qua.

"Chào bác Lý."

"Ai, Lâm tiểu thư."

Lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh gặp lão Lý, ông gọi cô là Nhị tiểu thư, da đầu Lâm Ngữ Kinh đều run lên, lão Lý thận trọng, từ đó về sau rốt cuộc không còn gọi như vậy nữa.

Lão Lý lái xe rất ổn, Lâm Ngữ Kinh cả người một mồi, đỡ lấy đầu mề man buồn ngủ ngồi phía sau: "Bác Lý, cháu đã nộp đơn xin nội trú ở trường."

Lão Lý ngẩn người, qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái: "Nội trú ở trường sao?"

"Vâng, trường học đó ký túc xá một dãy lại một dãy, có lẽ cuối tuần có thể chuyển, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Đến lúc đó cháu nói trước với ông, nếu không mỗi ngày phải lằng phí không ít thời gian đi đến trường."

Lão Lý gật đầu cười: "Ồ, đúng, " ông lại do dự, "Cô đã nói với Mạnh tiên sinh chưa?"

Lâm Ngữ Kinh không trả lời.

Lão Lý thờ dài.

Ông thật sự rất thương xót cho tiểu cô nương này, thật là một đứa trẻ tốt, thường ngày nhìn có vẻ nghe lời, kỳ thật tính khí thế mà rất bướng bỉnh, có chuyện gì cũng không nói, là một người im lìm như thế.

Cũng chỉ là tiểu nha đầu mới mười sáu mười bảy tuổi, chính là thời điểm đẹp nhất, là độ tuổi nên lớn tiếng cười, lớn tiếng khóc.

Lão Lý lái xe cho Phó gia cũng được mười mấy năm, chưa bao giờ nói nhiều, nhìn rồi lại nhìn, vẫn là không nhìn được nói: "Giấu không được gì đâu, cô vẫn nên nói chuyện với Mạnh tiên sinh, mâu thuẫn nào cũng giải quyết được bằng lời nói, Mạnh tiên sinh cũng yêu thương cô, trên thế giới này có cha mẹ nào lại không yêu con của mình."

Lâm Ngữ Kinh cười một cái, khẽ nói: "Đúng vậy, có cha mẹ nào không yêu con của mình."

*

Lúc Lâm Ngữ Kinh về đến nhà, Phó Minh Tu hiếm hoi không ở trong phòng trên lầu, người đang ngồi ở ghế sofa chơi điện thoại.

Nếu là bình thường, Lâm Ngữ Kinh còn có thể chào hỏi anh ta, nói chuyện hai câu, biểu đạt chút hữu nghị của mình, tuy nhiên đêm qua cô không khéo nghe được hết những lời kia, hiện tại một câu cũng không muốn nói, cất lời chào đã là mức lịch sự tối thiểu của cô.

Ngược lại Phó Minh Tu trông thấy cô bước đến, để điện thoại đi động xuống, nhìn cô, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh nhìn anh ta.

Đội vài giây, ngay lúc cô chuẩn bị xoay người lên lầu, Phó Minh Tu mới mở miệng: "Thứ hai."

Bước chân Lâm Ngữ Kinh ngừng lại.

"Thứ hai, vừa hay tôi cũng phải trở lại trường, đưa cô đi học."

"..."

Lâm Ngữ Kinh thiếu chút nữa tưởng là mình xuyên việt rồi, hoặc là Phó Minh Tu bị người ta cướp hồn: "Cái gì?"

Phó Minh Tu không kiên nhẫn nhìn xem cô: "Tôi cũng là vì có chuyện muốn nói với cô, nên mới tìm một cơ hội nói chuyện với cô, cô đừng tưởng tôi ——"

"Được," Lâm Ngữ Kinh đáp ứng, nói cắt ngang anh ta, tiện thể cúi người chào, "Cảm ơn anh trai, anh trai vất vả rồi, em lên lầu ạ."

Đối với chuyện anh ta định nói cái gì không có hứng thú, cũng không có kiên nhẫn.

Tổng cộng đã hai lần Phó Minh Tu nghe thấy Lâm Ngữ Kinh nói như vậy lúc chỉ có cả hai, lại một lần mắc kẹt tiến thoái lưỡng nan như thế nữa, bức bối không chịu được.

Anh ta cau mày, trừng mắt nhìn bóng lưng thiếu nữ đeo cặp sách lên lầu, hơn nửa ngày, bức bối xoắn một câu thô tục: "Đ*ch..."

*

Cuối tuần Lâm Ngữ Kinh cũng không có chuyện gì làm, ở thành phố này một người quen cô cũng không có, ở trong phòng ngủ người hai ngày, ngoại trừ giờ cơm xuống lầu cùng Phó Minh Tu lúng túng ăn một bữa, thời gian còn lại cô đều ở trong phòng trồng nấm.

Cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, cô sớm muộn gì cũng sẽ mắc bệnh tự kỷ.

Buổi tối thứ bảy, Lâm Ngữ Kinh nhận được điện thoại của Lâm Chi.

Sau khi Lâm tiểu thư cùng Mạnh tiên sinh ly hôn, lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh nhận được điện thoại từ mẹ, bình thường đều là tiền trên đúng hạn chuyển đến thẻ, lúc nhìn thấy cuộc gọi hiển thị, Lâm Ngữ Kinh sững sốt một chút.

Lâm Chi vẫn là phong cách lúc trước, hỏi mấy câu giống như giáo viên đi thăm hỏi gia đình, thậm chí không nghe thấy bà ấy có chút dao động nào, học tập thế nào, kì thi lần trước làm được bao nhiêu điểm, tiền có đủ dùng hay không.

"Đưa cho con thì chính là cho con, phải là con tiêu, một phần tiền cũng không được đưa cho ba con." Sau cùng Lâm Chi nói như vậy.

Bà đối với Mạnh Vi Quốc quả thực đã chán ghét đến tận tận cùng, chán ghét đến mức tất cả tiền tiêu vặt và tiền sinh hoạt của cô đều trực tiếp gửi đến thẻ của Lâm Ngữ Kinh, còn sợ Mạnh Vi Quốc động vào một phần tiền của cô.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy là vợ chồng mà cuối cùng có thể thành như vậy cũng rất thú vị đấy, gật gật đầu, nhớ ra đối phương không nhìn thấy, lại bổ sung một tiếng: "Dạ."

Mấy vấn đề khuôn mặt chưa từng thay đổi đã hỏi xong, hai người lại trầm mặc, đều không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Lâm Chi phá vỡ không khí ngột ngạt này, giọng nói của bà có chút dịu dàng hiếm thấy: "Tiểu Ngữ, không phải mẹ không muốn mang theo con, chẳng qua là ——"

"Con biết rồi," Lâm Ngữ Kinh rất nhanh cắt ngang bà, nhìn thẳng vào bức tường giả đối phức tạp, "Con biết rồi, con biết rõ rồi."

Lâm Ngữ Kinh vẫn cảm thấy, cô và Lâm Chi quan hệ tốt hơn một chút.

So với Mạnh Vi Quốc, cô từ nhỏ đã thích Lâm Chi hơn.

Không biết có phải giữa ba và mẹ vẫn có vài điểm khác nhau hay không, Mạnh Vi Quốc đối với cô cơ hồ là chẳng buồn quan tâm, mà Lâm Chi, tuy rằng thái độ lạnh nhạt, nhưng bà có quan tâm cô đấy.

Cũng sẽ hỏi thành tích của cô, hỏi học tập của cô, Lâm Ngữ Kinh tới tận bây giờ vẫn không nghĩ tới Lâm Chi sẽ không cần cô.

Không phải mẹ không cần con, vậy thì vì cái gì.

Chẳng qua là mẹ có nhiều chuyện cần xử lý hơn, chẳng qua là công việc của mẹ luôn bề bộn, chẳng qua là có rất nhiều chuyện, trong lòng mẹ đều xếp phía trước con.

Chẳng qua vì con không quan trọng, chẳng qua vì mẹ không yêu con.

Lâm Ngữ Kinh một chút cũng không muốn biết, nội dung đằng sau "chẳng qua là" là cái gì.

Một từ "Chẳng qua là" đã đủ rõ ràng rồi.

Hết chương 13.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hôm nay nằm mơ thấy mình đến một cửa hàng mua đồ, mua hai vật trang sức nhỏ, bỏ ra hai khối tiền.

Sau đó bắt đầu chuyển ghế ngồi ở đó cùng chủ tiệm trà giá, ép người ta giảm cho mình 50 xu, chủ tiệm sắp khóc rồi, nói thực sự không được.

Sau khi tỉnh ngủ chính mình cũng rất mờ mịt, cái gì thế này, thế này chẳng phải là thổ phỉ sao.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mẹ nó, chẳng lẽ đây chính là cảm giác động tâm

Lúc Lâm Ngữ Kinh ra ngoài là hoàng hôn, thời điểm gặp ma.

Nhật Bản có một truyền thuyết, vào thời xa xưa, mọi người tin vào Âm Dương Ngũ Hành, yêu ma luôn hiển hiện vào thời khắc ngày đêm giao nhau, nhân loại đi trên đường đến tốt cùng vẫn không thể phân rõ là người hay yêu, vì vậy hoàng hôn được gọi là thời điểm gặp ma.

Điền cô này vẫn là Trình Dật nói cho cô, khi đó ba người bọn họ, trốn tiết tự học tới lên sân thượng trường hóng gió, đúng lúc hoàng hôn, trên đỉnh đầu ngập tràn mây đỏ, bầu trời bị mảng lớn mảng lớn đốt cho đỏ rực.

Khi đó Trình Dật hạ thấp cổ họng: "Cậu đi trên đường, đến cuối cùng cũng sẽ không phân biệt nỗi người cậu vừa lướt qua là con người hay là yêu quái giả thành, vì vậy nếu có người gọi tên cậu vào thời điểm này, cậu ngàn vạn lần không được đáp lại, đáp một tiếng, hồn liền bị câu đi, nếu có người đi tới trước mặt cậu, cậu phải hỏi hân, "Giọng cậu ta trong vắt, "Người đến từ phương nào?"

Lục Gia Hành lúc ấy đang ngồi sát bên cạnh: "Trình Dật."

"Hửm?" Trình Dật lên tiếng.

Lâm Ngữ Kinh: "Trình Dật."

"Hửm?"

Lục Gia Hành: "Trình Dật."

Trình Dật ù ù cạc cạc: "Hửm? Không phải hai cậu bị gì chứ?"

Lục Gia Hành chịu hết nổi chỉ vào cậu ta: "Cậu thông minh thế này, sau này cũng đừng ra ngoài vào giờ đấy, hồn sẽ bị câu đến mấy chục lần mất."

Lâm Ngữ Kinh bên cạnh cười đến không chịu nổi.

Lâm Ngữ Kinh đi qua từng công hoa viên một, khoe môi vô thức cong cong.

Lúc cô đi không hề nói với ai, cũng chỉ có vài nhà biết rõ, chuyện của Lâm gia không bao lâu sau Trình Dật và Lục Gia Hành cũng biết cả rồi, ngày thứ hai đến thành phố A, Trình Dật liền giăng một cú điện thoại tới đây nằng cho cô một trận, lời lẽ đa dạng phức tạp trôi chảy đến độ không lặp nhau.

Lâm Ngữ Kinh khi đó cũng không nói gì, chỉ cười, cười xong Trình Dật đầu bên kia đột nhiên trầm mặc, thiếu niên luôn luôn om sòm như động cơ vĩnh cửu không ngừng bép bép bép đã trầm mặc ít nhất hai phút, mới khàn khàn gọi cô một tiếng: "A Hành phát câu rồi này, Kinh Ngự tiểu muội, ở bên kia bị ai bắt nạt thì nói với Trình ca và Lục ca của em đây, các anh trai đánh máy bay phóng đến báo thù cho em, thần căn sát thần, ai cũng không ngăn được."

Lâm Ngữ Kinh cười đến cay cay mắt: "Ai là Kinh Ngự tiểu muội, cút nhanh lên."

Trên đường phố ngựa xe như nước, ô tô bíp còi mõng mõng lung lung, mơ hồ có ai kêu tên của cô, kéo cô từ hồi ức ra ngoài.

Lâm Ngữ Kinh hồi phục tinh thần, thanh âm kia lại vang một tiếng, cô ngơ ngẩn hai giây, ngẩng đầu thoáng nhìn qua bầu trời đỏ rực, không biết vì sao chợt nhớ tới câu nói mười phần thiếu não kia của Trình Dật "Có người gọi cậu ngàn vạn lần không được đáp lại, nếu không hồn cậu sẽ bị câu đi".

Không đợi cô kịp phản ứng, bà vai đã bị người ta vỗ một cái.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại.

Vương Nhất Dương và một nam sinh đứng đằng sau lưng cô, tay Vương Nhất Dương xách túi, cười he he nhìn cô, nam sinh kia Lâm Ngữ Kinh không biết, vừa liếc nhìn, mới nhận ra có hơi quen mắt.

Là trước kia có một lần ở sân bóng rổ, cái người ngồi trên quả bóng rổ nói chuyện với Thẩm Quyện, Lý Lâm nói là bạn học cũ của Thẩm Quyện.

Vương Nhất Dương coi bỏ đồng phục, lại đổi sang thường phục là đuôi sam bản phong cách hợp rơ với băng phái anh em, tiếc rằng khuôn mặt lại trắng trắng mềm mềm, đầu tóc còn mới được sửa thành kiểu đậm chất học sinh, thoát nhìn giống thiếu niên cao trung thời kỳ phản nghịch hơn.

Thiếu niên cao trung cười hi hi nhìn cô: "Ngữ Kinh tỷ tỷ, trùng hợp thật nha," Cậu ta rất đặc ý, xoay đầu nhìn về phía thiếu niên Bóng rổ, "Tôi nói đúng rồi nha, cậu còn không tin."

Hà Tùng Nam liếc mắt khinh bỉ, trong lòng tự nhủ tôi không tin hồi nào, tôi đây, chỉ mới thấy bóng lưng, đã quay lại nhìn thêm vài lần rồi, tôi cũng nhận ra đấy biết không?

Hắn không thèm chấp nhặt với tên nhóc ranh này, rất già đời vỗ vỗ tay: "Dương của tôi giỏi quá, Dương của tôi cừ nhất."

Vương Nhất Dương rất hưởng thụ, vui vẻ nghiêng đầu lại: "Tỷ tỷ, đi thăm mình? Quyết định hình xong rồi hả?"

Lâm Ngữ Kinh: "A?"

Cô ngẩng đầu nhìn lướt qua, mới phát hiện từ hướng này đi tới trước, quả đúng là studio xăm hình đó của Thẩm Quyện.

Cô vừa định giải thích, cô chỉ tùy tiện tán bộ thôi, Vương Nhất Dương đã nói: "Có điều hôm nay không thích hợp lắm, trong tiệm không nhận việc nữa, chúng tớ ăn lẩu."

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu liếc qua hai túi nilong trong tay cậu ta, đại khái chính là loại lẩu nhà làm, còn chưa nghĩ ra phải nói gì, liền nghe thấy Vương Nhất Dương đặc biệt nhiệt tình nói: "Cùng đi chứ? Mọi người đều quen cả rồi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết Vương Nhất Dương tính thế nào mà ra kết luận "Mọi người đều quen cả rồi" đó, cô với Vương Nhất Dương chỉ mới gặp mặt có ba lần cộng với giao tình một buổi chiều, nhưng người trước giờ đã tự nhiên đến trình độ đỉnh cao, cậu ta cứ thế chỉ dùng một cái tay đã đếm xong mấy giờ ở chung thành một đáp án lớn gấp mấy lần, làm như Lâm Ngữ Kinh là bạn thân nhiều năm của cậu ta.

Lâm Ngữ Kinh đang nghĩ xem từ chối thế nào.

Hà Tùng Nam bên cạnh cười tùm tùm nhìn cô: "Lát nữa tiểu học muội có hẹn không? Không thì đến đây đi, " hân bày vẽ mặt người từng trái, "Ngày nghỉ, là thứ xa xỉ cỡ nào chứ, chờ em đến tuổi anh đây, sẽ biết rõ khoảng thời gian nghỉ ngơi để cùng bạn học ăn bữa lẩu thế này quý giá nhường nào."

"Giờ này sang năm, em sẽ phải ngồi trong lớp mùa bút thành văn mà làm đề." Hà Tùng Nam đau khổ nói.

"..."

Vậy xin hỏi sao bây giờ anh không ở trong phòng học mùa bút thành văn làm đề, mà lại chạy đến đây ăn lẩu thế?

*

Vương Nhất Dương này, tuy rằng trước giờ tự nhiên cộng thêm chút dần, nhưng thật ra cũng không phải là người giỏi giao thiệp.

Cậu ta nhiệt tình mời Lâm Ngữ Kinh, kỳ thật là hoàn toàn do chính Hà Tùng Nam giật dây, cậu ta chỉ nói câu "Ể, cậu nhìn em gái đằng trước kia, có hơi giống một bạn học mới của tôi."

Hà Tùng Nam liền ngẩng đầu theo, tiếp đó cả người đều rục rịch.

Bạn cùng bàn nhỏ của Quyện gia.

Chân vừa dài vừa mịn, Nữ Vương đại nhân tính khí vô cùng kiên cường.

Hà Tùng Nam như được bơm máu gà rút điện thoại ra ngay giữa đám đông ùng ùng gõ chữ: [Các huynh đệ, mang một em gái đến nha, hoan nghênh không đây.]

Tường Hàn hỏi âm trước nhất: [Mang đi, cậu mang em gái đến chẳng phải là chuyện bình thường sao, cậu còn hỏi hỏi gì nữa?]

Tường Hàn: [Đề cô gái nhỏ đến, cậu đừng đến, anh em chăm sóc giúp cậu, cậu yên tâm đi, sau này em dâu của tôi sẽ thành chị dâu của cậu.]

(*) Chú thích (có thể thừa thãi): Hiểu thế này, em dâu của Tường Hàn là vợ của Hà Tùng Nam, ý là chỉ em gái cậu ta dẫn đến. Bạn nhỏ Tường Hàn không chỉ tưởng nhầm "cô gái nhỏ" là người yêu Hà Tùng Nam mà còn định hót tay trên.

Hà Tùng Nam cười đến vô cùng bi ối: [Đừng nha, không là em gái của tôi đâu đấy, cậu mà muốn chiều cổ thật coi chừng bị lột da.]

Tường Hàn: [?]

Hà Tùng Nam: [Của Quyện gia đấy.]

"..."

Thuốc lá trong miệng Tường Hàn thiếu chút nữa rơi mất, vỗ bàn ùng ùng, rống cổ hét: "Quyện gia!!!"

Thẩm Quyện ở phòng trong vẽ, không đáp lại cậu ta.

Tường Hàn: "Thẩm Quyện! Hà Tùng Nam nói vừa nãy đã gặp được vợ cậu!!!"

Phòng trong không một tiếng động.

Hà Tùng Nam nói Tường Hàn đương nhiên không tin, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng đến việc cậu ta cọt nhá một cú, cậu ta cười sảng sặc dụi tắt thuốc lá, từ trên ghế salon đứng dậy chạy đến cửa phòng trong, tựa trên khung cửa nhìn cậu: "Lão Thẩm, cậu thẳng thắn đề được khoan hồng nào, Ran Asakawa* hay Aoi Yu**?"

(*) Nữ diễn viên đóng AV người Nhật, số lượng AV bán ra của cô đã đạt kỉ lục Guinness.

(**) Một nữ diễn viên người Nhật.

Chú thích (có thể thừa thãi): Hai nữ diễn viên này một người là phong cách gợi cảm quyến rũ (Ran Asakawa), một người là kiểu ngây thơ đáng yêu. Nên có thể hiểu là Tường Hàn đang hỏi "vợ" của ngài Quyện gia đây thuộc thể loại nào.

Thẩm Quyện ngồi dưới đất đưa lưng về phía cửa, tay cầm bút máy đang vẽ trên bảng phác thảo, thuận miệng nói: "Ozawa Alice* đi."

Tường Hàn ghen một cục: "Quyện gia, phiên cậu tôn kính với nữ thần của tôi một chút, "Cậu ta nghiêm túc nói, "Người ta tên Maria, Ozawa Maria*, mẹ nó không phải tên Alice."

(*) Lại là 2 nữ diễn viên AV, Ozawa Maria chuyên đóng loại AV khẩu vị nặng.

"Không phải đều giống nhau à." Thẩm Quyện không ngẩng đầu, ngồi bút điểm trên giấy hai cái, tiếp tục vẽ.

"Giống nhau ở đâu? Cậu nói cho tôi nghe giống nhau ở đâu?" Tường Hàn chân thành nói, "Cậu có thể giống một thiếu niên bình thường như đám bọn tôi, hiểu rõ một chút về giáo dục giới tính vỡ lòng không?"

Thẩm Quyện tiện tay tóm một cái gối tựa ném qua: "Mau cút đi."

*

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết vì sao mình lại thật sự cùng bọn Vương Nhất Dương chạy đến cửa studio xâm hình vô danh này.

Có thể là vì cô vừa nhận điện thoại của Lâm Chi xong, gấp gáp cần một ít loại nào nhiệt này, loại chuyện có thể khiến cô thay đổi lực chú ý, thêm nữa Hà Tùng Nam và Vương Nhất Dương thật sự là nhiệt tình quá mức, kiểu nhiệt tình khẩn thiết này thậm chí làm Lâm Ngữ Kinh thấy hai người họ giống như bán hàng đa cấp vậy, Lâm Ngữ Kinh có loại cảm giác nếu như cô cự tuyệt lần nữa, Vương Nhất Dương sẽ ôm chần cô ngồi dưới đất khóc nức.

Studio vẫn như cũ, sân nhỏ lớn cỡ bàn tay, cây cỏ bên trong rậm rạp hỗn loạn không ai chăm sóc, cửa khép, mơ hồ nghe được một vài âm thanh từ trong truyền ra.

Hà Tùng Nam đẩy cửa ra, Lâm Ngữ Kinh đi vào.

Bên trong không có gì khác so với lần trước cô thấy, gian phòng được phân chia khu vực rất rõ ràng, trên ghế sofa chất đầy ôm gối, một phía khác là hai bàn gỗ dài chất đầy hình vẽ, bên cạnh có một máy tính, lại nhìn vào hai cánh cửa sắt bên, Lâm Ngữ Kinh đoán là phòng xâm hình với phòng vệ sinh gì đó.

Lâm Ngữ Kinh vừa bước đến, Tường Hàn liền ngẩng ngẩng cả người: "Tiểu tiên nữ?"

Tiểu tiên nữ chớp mắt mấy cái, hơi không được tự nhiên giọng tay lên: "... Hey?"

Giống y chang lúc bọn họ mới gặp.

Nhớ lại tình cảnh, thời gian đảo ngược, Tường Hàn cảm giác tim mình như bị một ngàn đóa hoa đánh trúng.

Cậu ta rống cổ gào lên một tiếng về phía phòng trong: "Quyện gia! Đi ra tiếp khách!!!"

Lời thoại vẫn là câu kia, có điều Lâm Ngữ Kinh lúc đó cảm thấy lúng túng, còn hiện tại không biết vì sao, đột nhiên rất muốn cười.

Lần này trái lại không có phản ứng gì gờng gì, chưa đến nửa phút, cánh cửa của phòng đầu tiên mở ra, Thẩm Quyện đi từ trong ra, cậu mặc áo T-shirt màu trắng, bên trên không có hình vẽ gì, một bên tai đeo tai nghe, sọt tai nghe bên kia cong cong lượn lượn rơi trước ngực.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, dừng một chút ở cửa ra vào, khẽ nhướng mày rồi hạ mày.

Hà Tùng Nam cười đến vô cùng hồn nhiên: "Trên đường gặp bạn cùng bàn của cậu, Quyện gia, tương phùng chính là duyên."

"..."

Không biết vì điều gì, Lâm Ngữ Kinh chợt nhớ tới Trình Dật - kẻ thường xuyên bày ra kiểu biểu cảm giả dối, từng trưng hoa mẫu đơn đỏ thắm đóa to bóng lớn chung quanh hai ly rượu đỏ, phía trên in chữ màu sắc rực rỡ, "Tuồng phùng chính là duyên, vì hữu nghị cạ ly nào bằng hữu của tôi".

Trong sân nhỏ dựng cái bàn lớn, trên bếp điện từ đặt một nồi lẩu, vị cay độ lừng tơi ngon bên trong khiến tuyến nước bọt của người xem bắt đầu sùng sục nổi dậy. Bọn Hà Tùng Nam để hết những nguyên liệu nấu ăn mới mua lên trên bàn, Lâm Ngữ Kinh đi rửa tay, cô vừa vào toilet, Tường Hàn liền vèo vào chạy ào tới đây, chạy đến bên cạnh Thẩm Quyên: "Quyên gia, cô ấy vừa chào tôi đấy, cậu trông thấy không?"

Thẩm Quyên bật nắp lon coca: "Không."

"Đừng, cậu còn chưa có đi ra, " Tường Hàn nói, "Quá thuần khiết rồi, chọc cho tôi run sợ."

Thẩm Quyên ngẩng đầu, nhìn cậu ta.

Về mặt này Hà Tùng Nam quá quen thuộc.

Một tuần trước, hắn cũng là vì bỏ qua cái biểu cảm chăm chăm tưởng như không có gì như thế, mà dẫn đến chuyện mộng bị đập rơi khỏi bóng rổ, đến giờ xương cột vẫn còn mơ hồ đau.

Hà Tùng Nam cảm giác bản thân có lẽ đã mang "căn" bệnh, trời mây trời mưa gì đó mộng sẽ đau.

Hắn nhìn Tường Hàn một cái, người này còn hoàn toàn chưa ý thức được nguy hiểm đến gần, đang ôm ngực về mặt rung động: "Mẹ nó, chẳng lẽ đây chính là cảm giác động tâm?"

Hà Tùng Nam quyết định cứu anh em một mạng, mắt nhìn cửa phòng vệ sinh đóng chặt, dè dặt âm thanh: "Cậu động tâm cái rắm ấy."

"Đó là bạn cùng bàn của Quyên gia, " Hà Tùng Nam chỉ vào cậu ta, "Không phải bạn cùng bàn của cậu."

"..."

Tường Hàn rất mờ mịt: "Không đúng, phải là bạn cùng bàn của tôi thì tôi mới được động tâm sao?"

Hà Tùng Nam còn chưa kịp nói, cửa nhà vệ sinh mở, Lâm Ngữ Kinh đi từ trong ra, chủ đề kết thúc.

*

Bá chủ trường học Thẩm Quyên này, tuy rằng nghe trong truyền thuyết tương đối khiến người ta kinh hồn bạt vía, nhưng trong khoảng thời gian chung đụng này, thật sự không giống một phần tử bạo lực không biết tốt xấu thiếu chút nữa đánh chết bạn cùng bàn.

Nhất là sau chuyện giấy xác nhận đó, Lâm Ngữ Kinh tạm thời phân cậu ta đến hàng ngũ người tốt.

Hơn nữa, người này cũng không có loại bạn kiêu căng tàn bạo quái gở, bạn cậu ta đúng là rất nhiều đó, nhưng mỗi người đều vô cùng ý tứ, ăn lâu khi thể ngắt trời, không có một giây tệ nhạt.

Thẩm Quyên nói không nhiều lắm, ngẫu nhiên nói hai câu, phần lớn thời gian đều là ăn không nhanh không chậm.

Bọn thiếu niên trung học ăn lẩu, khẳng định không thể thiếu rượu, Tường Hàn đẩy một thùng bia từ phòng trong ra, mỗi người một lon, phát đến Lâm Ngữ Kinh, cậu ta cười cười, thu lại: "Tiểu tiên nữ, lấy một lon?"

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, không nhận lấy ngay, ngừng hai giây: "Tôi không gọi lắm, chỉ một ly thôi."

Một đám con trai, người duy nhất được xem là quen biết cũng chỉ có mỗi Thẩm Quyên, mà cũng chỉ có thể nói là bạn học, chưa thể xem là bạn bè, Lâm Ngữ Kinh không có ý định uống rượu.

Cô vốn định làm một ly tô lòng là được rồi.

Đám Tường Hàn toàn là đàn ông, bình thường đều quen thói thô lỗ, căn bản không nghĩ nhiều như vậy, con gái theo chân đám bọn họ còn không tính là quen biết, chưa từng bận tâm đến chuyện uống rượu gì đó, chỉ cảm thấy cô gái nhỏ muốn uống thì uống một ít, không muốn uống thì thôi, một ly cũng được.

Tường Hàn mở rượu, vừa định cầm lấy cái ly không của Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyên bỗng nhiên đưa tay, nắm lấy thành ly xoay ngược lại, miệng ly chúc xuống, lấy ly của cô úp ngược xuống mặt bàn.

Tay kia cầm lon coca bên cạnh, ngón trở móc vào đai lon, một tiếng "Cùm cụp" nhỏ vang lên, khui ra, đặt ở trước mặt Lâm Ngữ Kinh: "Không thích hợp, coca đi."

Hết chương 14.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Anh trai giang hồ chu đáo dịu dàng:D

Gõ bảng đen nói cái này xui, chương kế tiếp là V (chương VIP) rồi, ngày mai phát hồng bao cho mọi người.

Lần này sẽ không viết gì để quảng bá cho tác phẩm nữa, sợ các bạn thấy phiền, nếu thấy tác giả này ba hoa phản nghịch* đạo văn gì gì đó, thì nói một câu.

(*) Ý chỉ việc tác giả viết truyện có nội dung phản loạn, không hợp pháp.

Cám ơn các vị đã ủng hộ miếng com của lão đại đây!!! Ya! Ya! Yay!!!!!!

Sherry: Trốn chui gần 2 tuần, tui xin phép nhòm lên đăng chương rồi "chón" tiếp. Ahihi, yêu mọi người <3 moah~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vị thành niên

Vị thành niên

Thẩm Quyên vừa dứt lời, tất cả mọi người đều dờ ra, cánh tay Tường Hàn vất vèo trên không trung, Hà Tùng Nam ngẩng đầu, miếng đậu hũ cá Vương Nhất Dương đang định cho vào miệng, "Bành bạch" một tiếng rơi lại vào bát.

Hà Tùng Nam phản ứng đầu tiên, để đưa xuống, cười híp mắt: "Ai dà, sao lại không thích hợp, em gái đến ăn lẩu, uống một ly cho nóng người, đâu không có gì không được."

Thẩm Quyên liếc hắn một cái: "Vị thành niên."

"..."

Hà Tùng Nam lập tức bị chẹn họng, chỉ chỉ Vương Nhất Dương bên cạnh: "Tên này cũng vị thành niên."

Bạn học vị thành niên Vương Nhất Dương bị chỉ vào đang nhai đầu hũ cá, bụng lon bia lên, ừng ực ừng ực nốc hết một phần ba, sáng khoái đến hà ra một hơi.

Hà Tùng Nam sắp lại gần, cười híp mắt gõ gõ cái lon: "Sao bạn cùng bàn nhỏ của cậu lại không được?"

Thẩm Quyên đã nhìn ra, tên này chính là cố ý như vậy.

Cậu thả tay xuống, khẽ dựa người ra sau, hơi ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn hắn, không nói gì.

Hà Tùng Nam giờ cao hai tay: "Được, rõ rồi, không được thì không được, em nhỏ vị thành niên, em nhỏ uống coca."

Vương Nhất Dương say sưa xem trò vui, móng vuốt chỉ chỉ Hà Tùng Nam: "Anh Nam, em nói này anh thành thành thật thật ăn không được sao, sao cứ phải nhảy thể, lần nhảy này anh có vui không"

Hà Tùng Nam vui, Vương Nhất Dương xem trò vui cũng rất vui vẻ.

Tường Hàn lại rất ngơ ngáo, cậu ta cảm thấy hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

Kết bia kia vốn chỉ còn một nửa, mấy người Hà Tùng Nam bọn họ quả thực chính là thùng rượu, bia mà làm y như nước, uống xong non nửa thùng mà mặt không hề biến sắc, chia xong mấy lon cuối đã hơn tám giờ.

Trong nôi đã không gì nữa rồi, Lâm Ngữ Kinh ngẫu nhiên gấp được chút rau quả ăn, vừa ăn vừa nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Con trai tám chuyện trên trời không hề giống con gái, kỳ thật Lâm Ngữ Kinh đã sớm quen, cô không có bạn phái nữ đặc biệt thân thiết gì đó, trước kia đi ra ngoài cùng bọn Lục Gia Hành và Trình Dật cũng là nghe một đám nam sinh bọn họ ngồi xúm lại trò chuyện, con trai tuổi này, trò chuyện đều là về chơi, đi chơi, đầu bóng, con gái, thì thoáng lan sang mấy chuyện đối truyện, cơ bản đều giống nhau.

Trời đã hoàn toàn tối, trong sân nhỏ treo không ít đèn dây, đèn ngoài hiên cổng cũng bật lên, ánh sáng mờ nhạt lại sáng bùng.

Trong con hẻm chỗ studio xăm hình, nơi khoảng sân nhỏ lớn cỡ bàn tay, lầu cay ừng ực ừng ực bốc hơi nóng, những thiếu niên trẻ trung mà sôi nổi tại thành phố lạ lắm sống động này, từng chút từng chút một mờ ra trước mắt cô, loại cảm giác nồng nhiệt hăng hái kỳ lạ.

Đám Vương Nhất Dương đang tán gẫu đến cao hứng, nhìn thấy mới tám giờ, chuẩn bị đi mua bia tiếp, Hà Tùng Nam không nói hai lời, túm ngay lấy Vương Nhất Dương và Tường Hàn kéo ra ngoài: "Đi nào anh em, đi mua bia."

Ra khỏi cửa còn ngoảnh đầu đưa mắt nhìn Thẩm Quyên, ánh mắt rất hàm súc: "Quyên gia, giữ nhà nha."

Lâm Ngữ Kinh còn đang nhai một cọng cái xanh, lần nữa ngẩng đầu liền không thấy đám thiếu niên ồn ào đầu hết, sân nhỏ trong phút chốc hoàn toàn tĩnh mịch.

Thẩm Quyên yên tĩnh ngồi bên cạnh, dựa vào ghế, tay mân mê cái ly không mà Lâm Ngữ Kinh chưa hề dùng đến.

Phát giác được tầm mắt của cô, cậu ngẩng đầu: "Ăn no rồi?"

Nãy giờ cậu im lặng suốt, vừa lên tiếng, âm thanh có hơi khàn, bị đêm tối và ánh đèn mai đi một tầng, mang theo chút cảm xúc kì dị.

Lâm Ngữ Kinh gạt gạt đầu, ánh mắt rơi vào bàn tay cầm ly của cậu, tay cậu nhìn rất đẹp, ngón tay rất dài, đầu ngón tay vẫn về mệnh ly, xương tay trên mu bàn tay hơi nhô lên, thoát nhìn thon gầy hữu lực.

Cô chợt nhớ tới thiếu niên bất lấy ly của cô vừa nãy, đáng về lúc cầm lấy lon coca kéo nắp ra, phóng tới trước mặt cô.

"Trong nhà có gác cổng không?" Thẩm Quyên đột nhiên hỏi.

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh sững sốt xong, lắc đầu.

Thẩm Quyên dịch ghế ra sau: "Bọn họ không biết chơi đến khi nào, nếu cậu gấp thì nói, tôi đưa cậu về trước."

Lâm Ngữ Kinh không rõ đây có phải lệnh đuổi khách gì đó của cậu không.

Ăn no rồi thì đi nhanh lên, còn nán lại chỗ này làm gì? Hai chúng ta quen biết ả?

Là ý tứ này sao?

Cô nhìn thời gian, tám giờ rưỡi, chậm rãi gạt nhẹ đầu: "Chờ bọn họ về đã, đánh tiếng chào hỏi, hiện tại cũng không khuya lắm, tự tôi đi được."

Thẩm Quyên nhìn cô một cái, "Ừ" một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Com nước no nê, tuy rằng không uống rượu, nhưng mỗi ngày Lâm Ngữ Kinh cùng ăn com với Phó Minh Tu, thật sự là thể nghiệm quá thống khổ, cô cảm thấy cứ nuốt trôi mãi như vậy có thể cô sẽ bị bệnh dạ dày gì đó.

Đứng là rất lâu rồi chưa được ăn tối thư thái như này, lúc này có hơi buồn ngủ.

Cô đưa tay, tắt bếp điện từ vẫn còn sục sùng sục tỏa bong bóng, một tay nắm lại chống đỡ đầu, lười biếng mà nhìn chằm chằm tấm bảng gỗ khắc tô-tem* treo trên cửa studio nhà cậu trong chốc lát: "Đây là tiệm của cậu sao?"

(*) Hay còn gọi là vật tổ, xuất phát từ chữ "totem" của Ấn Độ, là những biểu tượng để phân biệt nhóm này với nhóm khác, được người Anh-Điêng ở Bắc Mỹ coi như biểu tượng của một bộ tộc hoặc gia đình (internet)

Ví dụ như những cái này (tên thì có vẻ lạ nhưng thực ra nó rất quen thuộc):

Thẩm Quyên giương mắt lên: "À," ánh mắt cậu thâm trầm, tiếng cũng khàn khàn, "Xem là vậy đi, của cậu tôi đây."

Lâm Ngữ Kinh chú ý được, nhìn cậu một cái, thay đổi chủ đề: "Ồ..., xăm hình có phải rất lời không?"

"Cũng được, tôi kiếm được không nhiều lắm, lợi nhuận làm tiền sinh hoạt, " Cậu liếc cô một cái, "Muốn xăm?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng người, lắc đầu: "Nhìn đau."

Thẩm Quyên như cười mà không cười nhìn cô: "Chỗ cậu chọn không đau lắm đâu."

"..."

Lâm Ngữ Kinh phản ứng ba giây mới nhớ được chỗ cậu nói là chỗ nào, mặt không biểu cảm nhìn cậu, "Bạn học Thẩm, cậu bây giờ nói chuyện không thú vị gì cả."

Thẩm Quyên cong môi: "Được thôi."

"Vậy bình thường cậu cũng ở đây sao?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Ồ, " Thẩm Quyên dừng một chút, nói, "Chỗ này là nhà tôi."

Lâm Ngữ Kinh không nói gì nữa.

Mấy câu đó của Thẩm Quyên, thực sự đều quá thâm ý, làm cho người nghe không cách nào không nghĩ nhiều.

Nơi này ngoại trừ việc ở tại khu vực trung tâm thành phố thì mấy khác thật sự không tính là tốt, kiểu phòng cũ trong hẻm xưa này, sàn nhà bằng gỗ thoạt nhìn đã sắp mục nát, giẫm lên kêu kéo kẹt kẹt, một tầng bảy tám hộ, diện tích mỗi hộ rất nhỏ, cách âm cực kém.

Hơn nữa là tiệm của cậu cậu ta, nhưng lại là nhà cậu.

Chỉ trong nháy mắt, não Lâm Ngữ Kinh bổ sung thêm vô số nội dung, từ một Thẩm Quyên bá chủ trường học tàn nhẫn cuồng bạo biến thành một người có chuyện cũ, một cậu nhóc đáng thương phải dùng lợi nhuận từ việc xâm hình của mình làm tiền sinh hoạt nuôi sống bản thân.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, chậm rãi kéo dài suy nghĩ, trong đầu hiện ra chuyện cũ nhỏ năm vạn chữ, nhện không được ngáp một cái.

Cô gái nhỏ trông rất buồn ngủ, ngáp một cái xong ánh mắt đã uơn ướt, hơi đỏ, độ cong của đuôi mắt tăng lên, khóe mắt hơi cong, lông mi rũ rượi sụp xuống.

Cô hơi lạnh, cứ khe khẽ rụt cổ, ngón tay ôm cánh tay vô thức cọ xát.

Thẩm Quyên nhìn cô một lát, buông cái ly trong tay: "Vào trong đợi đi."

Đầu ngón tay Lâm Ngữ Kinh đã lạnh cóng rồi, vội vàng gắt nhẹ đầu, đứng lên, theo sau cậu vào trong.

Cô ngồi xuống ghế sofa, Thẩm Quyên theo bên cạnh cầm tấm thảm đưa cho cô, Lâm Ngữ Kinh nói cảm ơn, nhận lấy giữ ra.

Thảm màu xám thẫm, lông tơ rất dày, cảm giác mềm mại, ấm áp.

Lâm Ngữ Kinh giờ lên cao năm giây, trong lòng thành kính mặc niệm ba tiếng.

Đây chính là thảm của lão đại.

Tấm thảm lão đại dùng để phủ đầu, vậy mà lại cho cô đắp.

Cô cẩn thận từng chút bung ra một góc, khoác lên cơ thể.

Trong phòng rất ấm, cả người Lâm Ngữ Kinh ngã vào trong ghế sofa, trong ngực ôm gối tựa, lại ngửa đầu ngáp thêm một cái.

Cô chợt phát hiện, trần nhà cũng được vẽ.

Trước Thần Điện là một Thiên Sư có đôi cánh dài đang nâng bó hoa tươi đẹp trong tay, trên vách đá thẳng đứng là ma quỷ cầm đinh ba đứng trên đồng xương người, dưới chân là nham thạch nóng chảy đỏ thẫm sôi sục.

Một nửa thiên đường, một nửa địa ngục.

Lâm Ngữ Kinh vốn định hỏi thử xem là ai vẽ, cô hơi ngẩng đầu lên, lại không thấy Thẩm Quyên ở đâu cả.

Có thể là ra ngoài ăn tiếp rồi, còn chưa no ư.

Cô ngheo đầu, dụi dụi mắt.

*

Thẩm Quyên đi vào trong tìm cái cốc không, van máy lọc nước chưa bật, bên trong không có nước ấm, cậu tìm được ấm nước, đi đun ấm nước sôi.

Cậu tựa lên nóc tủ lạnh ở phòng bếp trong chốc lát, móc hộp thuốc lá từ trong túi áo, gõ ra một điếu, ngậm lấy sờ tìm bật lửa.

Sờ được một nửa, nhìn thoáng ra bên ngoài.

Người trên ghế sofa bị che khuất hơn phân nửa, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn tay rũ xuống mép ghế sofa.

Thẩm Quyên mò mẫm cất lại bật lửa vào túi áo, điếu thuốc rút ra vút qua một bên.

Chưa tới vài phút nước đã sôi, Thẩm Quyên rót một ly đem ra ngoài, Lâm Ngữ Kinh đã ngủ rồi.

Cô nghiêng người, cả cơ thể rũ lại trùng vào ghế sofa mềm mại cùng một đồng gối dựa, trong tay kéo kéo tấm thảm chỉ dám bung một góc, một góc đắp lên nửa cánh tay, nhìn trông hết sức đáng thương.

Thẩm Quyên đặt ly nước trong tay lên bàn trà, đứng bên cạnh ghế sofa cúi đầu ngó một lát.

Do dự hết nửa ngày, cậu đưa tay, kéo tấm thảm lên trên, kéo qua ngực, bả vai ——

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói cười huyền ảo của nam sinh, một giây sau, cửa bị đẩy ra: "Quyên gia —— Quyên a —— "

Tay Thẩm Quyên run lên, thảm "soàn soạt" rớt xuống, vừa vặn che kín đầu Lâm Ngữ Kinh.

Hà Tùng Nam đẩy cửa tiến vào, nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào cơ thể người trên ghế sofa nơi góc khuất.

Thẩm Quyên đứng bên cạnh ghế sofa, một tay còn đang giơ trên không trung, quay đầu nhìn cậu ta.

Trên ghế sofa phồng lên một cục, bị thảm màu xám thẫm che chặt kín từ đầu trở xuống, chỉ lộ ra tí tạo đầu ngón tay trắng non buồng xuống.

Hà Tùng Nam mù mờ: "Các cậu đã làm gì vậy, cậu trùm tiểu nữ vương lại làm gì? Tinh thú mới?"

Thẩm Quyên đè thấp cuồng hống: "Câm miệng."

Hà Tùng Nam ngậm miệng, Thẩm Quyên quay đầu nhìn thoáng qua một cục kia, dùng hai giây, đưa tay kéo mép tấm thảm xuống một chút.

Một khuôn mặt thiếu nữ nhỏ nhắn lộ ra, trong phòng chỉ bật hai ngọn đèn, ánh sáng rất yếu, cô gái hờ hấp rất nhẹ, đều đều êm dịu, làn da trắng, lông mi cực dài rũ xuống, vừa đậm vừa dày.

Dưới mắt cô có một lớp quầng thâm, lông mày hơi nhú, khi tỉnh còn chưa rõ ràng đến thế, lúc này an tĩnh lại, cả người đều lộ ra vẻ mệt mỏi nhàn nhạt, xem giống như rất lâu rồi chưa ngủ ngon.

Thẩm Quyên thẳng người lên, mò lấy điều khiển từ xa từ đầu bên kia của ghế sofa, tắt hết hai ngọn đèn, trong phòng tối xuống, cậu đi tới cửa, hất hất cằm về phía Hà Tùng Nam: "Đi ra ngoài."

Hà Tùng Nam ngoan ngoãn đi ra ngoài, Thẩm Quyên theo sau cậu ta, đóng cửa lại.

Bên ngoài Tường Hân và Vương Nhất Dương đang ngồi tùm một chỗ kể vai sát cánh trò chuyện, Thẩm Quyên ngồi xuống chỗ hai người, Hà Tùng Nam há to miệng: "Không phải chứ, lão Thẩm..."

Thẩm Quyên giương mắt: "Gi?"

Tường Hân cũng ngẩng đầu lên: "Tiểu tiên nữ đi rồi?"

"Chưa, ngủ bên trong."

Tường Hân gật gật đầu, nói: "Quyên gia, tôi nghe nói chuyện của cậu."

Thẩm Quyên nghiêng đầu qua, kỳ thật chẳng biết cậu có chuyện gì.

Tường Hân biểu cảm rất nghiêm túc: "Lúc trước tôi chỉ thuận miệng nói thôi, nếu cậu thật sự thích, anh em sẽ tuyệt đối không tranh giành với cậu, nhưng mà cậu cũng phải tranh đoạt hăng hái một chút chứ, chẳng hạn như hôm nay nè, cậu để người ta ngủ một mình trong đó ư? Thích thì phải vào ngủ cùng cô ấy chứ!"

Thẩm Quyên buồn cười nhìn cậu, cái người này không hiểu sao mỗi ngày đều dút mấy thứ linh tinh vào đầu: "Cậu nghĩ sao mà cho ra cái kết luận này vậy."

Tường Hân nói: "Nếu cậu không thích thì tại sao lại ngăn người ta uống rượu?"

Gió buổi tối quả là lạnh, lúc Thẩm Quyên đi ra có mặc thêm chiếc áo khoác, cậu lấy từ túi áo ra hộp thuốc lá và cái bật lửa, rù mắt chăm thuốc: "Hai chuyện khác nhau mà."

"Sao lại là hai chuyện khác nhau chứ?" Tường Hân nói.

"Người ta là một cô gái nhỏ, cũng không quen với chúng ta, " Thẩm Quyên cắn thuốc lá, nhích ra sau, "Uống rượu cùng một đám con trai hoàn toàn xa lạ nhờ có chuyện gì xảy ra, không thích hợp."

"Ồ —— không quen ——" Hà Tùng Nam kéo dài giọng, ý vị sâu xa chăm chăm nhìn cậu, "Không quen rồi cũng sẽ quen đúng chứ, vậy quen thuộc rồi có thích hợp không?"

Thẩm Quyên nheo mắt, cười: "Không thích hợp, biến, đừng nghĩ."

*

Lâm Ngữ Kinh mơ một giấc mộng rất dài.

Lâu lắm rồi cô chưa mơ thấy giấc mộng mà mình nhớ rõ nội dung như thế này, sau khi chuyển chỗ chất lượng giấc ngủ luôn không tốt, trái lại là liên tục nằm mơ, chỉ là tỉnh dậy xong phần lớn đều sẽ không nhớ kỹ.

Giấc mộng nhớ được rõ ràng gần đây nhất vẫn ngày gặp Thẩm Quyên lần đầu đó, thiếu niên tay cầm máy xăm hình xăm cho cô cái đồng hồ dạ quang.

Lần này vẫn là cậu, ngón tay xinh đẹp cầm một ly thủy tinh, miệng ly lao xuống đập lên mặt bàn, âm thanh mông mông lung lung, như là truyền đến từ nơi rất xa: "Coca đi."

Lâm Ngữ Kinh lúc ấy thật ra muốn nói, cola cô chỉ uống Pepsi, cô không uống Coca Cola.

Mấy câu EQ thấp như vậy khẳng định không thể nói lúc ấy, vì vậy chỉ có thể nói trong mộng.

Quả nhiên, cô vừa nói xong Thẩm Quyên đã nổi quạu, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình có thể sẽ trở thành bạn cùng bàn thứ hai thiếu chút nữa bị đánh chết, lúc trực tiếp mất mạng tại trận, cô tỉnh.

Lúc vừa mở mắt còn có một thoáng mờ mịt, bốn phía quá tối, cái gì cũng không thấy rõ. Lâm Ngữ Kinh chống người ngồi dậy, sờ đến thảm mềm mại, tưởng mình là đang nằm trên giường ở phòng ngủ, nhưng lại cảm thấy là lạ ở đầu đó.

Lúc đang hoảng hoảng hốt hốt, tinh thần chậm chạp, bỗng nghe thấy có người nói: "Tỉnh rồi?"

Tiếng của con trai, gần trong gang tấc, như là sát bên tai, trầm thấp, đi vào lỗ tai làm cả người chấn động, giật mình một cái.

Cô sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng, ý thức lơ mơ, thân thể cứng đờ, theo tiềm thức giro tay hướng về phía âm thanh tung một cái tát.

Cùng lúc đó Thẩm Quyên mò đến tìm điều khiển từ xa, ấn mở đèn, dưới ánh đèn lơ mơ, Lâm Ngữ Kinh thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của cậu.

Nhưng mà tay cô đã một đi không trở lại, Lâm Ngữ Kinh trợn to hai mắt, nghe thấy một tiếng "Chát" giòn giã vang lên, lòng bàn tay có xúc cảm ấm áp.

Mạnh mẽ chân thực mà quái cho cậu một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Cậu làm sao thi đậu cao trung vậy

Cái tát lạnh lạnh lành lạnh này, đánh cho Thẩm Quyên tỉnh ngủ.

Cậu căn bản không ngờ rằng bản thân bị đánh, hoàn toàn không hề chuẩn bị, sức lực lần này không nhỏ, thậm chí khiến cho đầu cậu chếch sang một bên, tóc tai cũng theo đó bay qua.

"Mẹ kiếp?" Cậu buộc miệng thốt ra.

Thẩm Quyên nhớ đến thường ngày ở trong lớp, sau mỗi lần Lâm Ngữ Kinh bị chuông vào học đánh thức, đều cau mày, về mặt cau có ngẩng đầu, sau đó phải phát ngốc ít nhất năm ba phút mới có thể hồi phục tinh thần.

Cậu đột nhiên cảm thấy mình có chút may mắn khi chưa từng đánh thức cô, bằng không thì có lẽ lúc cậu mở mắt ra, thứ đập vô mặt cậu chính là hai cái tát.

Hóa khí lúc rời giường của nha đầu này thật sự có hơi lớn.

Cậu xoay đầu lại.

Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn ngây dại, miệng khê há to, chỉ như thể nhìn cậu.

Thẩm Quyên cũng nhìn cô, đôi mắt màu đen sâu thẳm, không nhìn ra tâm trạng.

Năm giây sau, "Phụt" một tiếng, Lâm Ngữ Kinh phá vỡ trạng thái.

Cô không nhận được, bắt đầu cười.

Ban đầu kiềm nén một tiếng, về sau cô nhận không nổi, ôm gối tựa ở trong ghế sofa cười đến bật tới bật lui.

Cô vừa tỉnh ngủ, không phải loại giấc ngủ nằm bò trong lớp ngắn ngủi như lúc thường, cô đem ghế sofa làm giường một giấc thật sâu, cả người đằng sau đều vắt ngang qua. Lúc này được thâm quần khắp người, trong lòng còn ôm cái gối, đôi mắt cong lên, sáng ngời.

Tóc bị ép đến có phần loạn, cả người thoát nhìn rất mềm mại.

"Thật xin lỗi, " Lâm Ngữ Kinh cười nói, "Thật xin lỗi, tôi chưa kịp phản ứng, vừa này tiếng của cậu quá gần."

Thẩm Quyên chỉ thấy tức giận đến phải bật cười.

Lá gan của cô gái nhỏ này cũng khá lớn đấy.

Cậu tựa vào ghế sofa, nhìn thiếu nữ vẫn còn phồng má nhận cười rất vất vả, lửa giận đều không thể phát ra được, có chút bất đắc dĩ: "Được rồi, buồn cười như vậy sao?"

"Không có, không buồn cười chút nào, " Lâm Ngữ Kinh xoa xoa khuôn mặt cười đến phát mòi, ngoan ngoãn nhìn cậu, "Thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, cậu đừng nóng giận."

"Tôi biết rồi, không tức giận." Thẩm Quyên thật sự bất đắc dĩ.

Cảnh báo giải trừ, Lâm Ngữ Kinh háng giọng một cái, kéo tấm thảm trên người xuống, chậm rãi xếp lại: "Ánh mắt vừa này của cậu khủng khiếp thật đấy, tôi cứ tưởng một giây sau cậu sẽ đánh tôi, người tát cậu lần trước có phải đã không còn trên thế giới này nữa không?"

Thẩm Quyên đưa tay, ngón cái cọ một cái lên khóe miệng còn hơi run: "Người tát tôi lần trước còn chưa ra đời, cậu là người đầu tiên."

Cậu làm động tác này có phần soái, mang theo chút vô lại và gọi cảm một cách thờ ơ, vô cùng câu người.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt nhìn cậu, "Đệch" một tiếng, lắc đầu.

Thẩm Quyên không chú ý, đứng dậy nhìn cô đem tấm thảm đã gấp xong để qua một bên: "Trễ lắm rồi, tiễn cậu?"

Lâm Ngữ Kinh cũng đứng dậy, cô lục điện thoại ra liếc nhanh qua thời gian, mười giờ rưỡi, cô ngủ hơn hai tiếng.

Giấc ngủ này thật là sâu, ngay cả cô đều có chút bất ngờ, dường như đã rất lâu rồi cô không ngủ sâu như thế này.

"Không cần, nhà tôi không xa." Lâm Ngữ Kinh tiện tay cào cào tóc, cắn dây su cột tóc, chuẩn bị buộc lại.

Thẩm Quyên nhìn chăm chăm vào dây su màu đen kia trong chốc lát, dõi ánh mắt: "Gắn đây?"

"Ừ, " Lâm Ngữ Kinh buộc tóc xong, vung vẩy đầu, "Bên cạnh."

Thẩm Quyên cũng không nhiều lời nữa, tiễn Lâm Ngữ Kinh ra tới cửa, cô gái nhỏ xoay người lại, phất phất tay với cậu: "Bạn cùng bàn, thứ hai gặp?"

Thẩm Quyên tựa vào trước cửa sắt màu đen, đám Tường Hàn chẳng biết đi từ lúc nào rồi, chùm đèn dây nhỏ đều đã tắt, chỉ để lại một chiếc đèn hành lang lơ mờ, làm ngu quan thiếu niên rơi xuống âm ảnh.

Cậu cong cong khóe môi, cười nhạt một cái: "Thứ hai gặp."

*

Thành phố này đầu tháng chín còn có ve kêu, độ chênh lệch nhiệt độ ngày đêm rất lớn, lúc Lâm Ngữ Kinh ra ngoài không có mặc áo khoác, lúc này nhận không được chà xát cánh tay.

Cũng không phải là lạnh lắm, mà là kiểu âm ẩm kia đấy, cái rét do bị khí lạnh bao bọc làm người ta không nên nổi muốn run cả răng.

Đi ngang qua 7-11, cô đi vào mua chút đồ ăn vặt, lần này đổi lại là Oden* thừa rất nhiều, có điều buổi tối cô đã ăn quá no, không mua nữa, chỉ rút cây kẹo cao su từ quầy thu ngân, vị việt quất, trả tiền xong bóc ra bỏ vào miệng.

*Bánh cá hầm (đã từng chú thích).

Lúc trở về đã gần mười một giờ, trong nhà vắng tanh như cũ, Lâm Ngữ Kinh lên lầu, vừa chuẩn bị về phòng, cửa căn phòng cách vách đã mở ra.

Cô ngăn người, vừa định chào hỏi, Phó Minh Tu đã không cảm xúc xoay người rời đi.

Lâm Ngữ Kinh cũng quay người, mở cửa chuẩn bị vào phòng, Phó Minh Tu bỗng nhiên mở miệng nói: "Sau này cô có thể yên lặng một chút được không vậy?"

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu lại, Phó Minh Tu đứng ở đầu bậc thang, cau mày nhìn cô: "Mấy giờ rồi? Có không ngủ thì người khác cũng không ngủ chắc? Có vẻ muộn như vậy khiến tôi rất phiền."

"..."

Lâm Ngữ Kinh xem tí nữa là bật cười, cái nhai cách âm mỗi phòng một cửa này của anh ta, cô có đứng ở cửa nhà chửi ầm lên thì thứ dần như anh ta chắc cũng không nghe thấy, âm thanh lên lầu của cô có thể lớn được bao nhiêu.

Lí do sứt sọc như vậy, trên mặt còn viết đầy "Tao chính là đang làm mày khó chịu đấy, đến đây cãi nhau với tao đi", Lâm Ngữ Kinh chắc chắn sẽ không ầm ĩ với anh ta, cô rất hiểu chuyện gạt nhẹ đầu: "Em biết rồi, ngày mai em mua cho anh cái bịt tai nhé."

"..."

Phó Minh Tu: "Cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt nhìn anh ta: "Anh không phải ngại ồn ào sao, cách âm tốt như vậy mà cũng không dùng được, vậy kết hợp thêm với bịt tai đi."

Phó Minh Tu xoay người lại, tiến tới trước hai bước, cúi đầu nhìn cô, biểu cảm âm trầm "Lâm Ngữ Kinh, tôi mặc kệ trước kia cô là cái loại gì, dù là loại đêm hôm về nhà còn không chịu ngủ, nếu như cô đã đến nhà của tôi, bây giờ là "em gái" tôi, thì đẹp bốt lại ngay cho tôi, bằng không tôi sẽ không chiều ý cô nữa."

Lâm Ngữ Kinh khoanh tay đứng ở đó, trông ngoan ngoãn đấy, đưa tay, lắc lắc túi đồ ăn vặt trong tay về phía anh ta.

Phó Minh Tu nhăn mày: "Làm gì đó?"

"Àn, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Này tôi đói bụng, ra ngoài mua chút đồ ăn vặt."

Phó Minh Tu "Phí" một tiếng: "Trong tù lạnh không có à? Không ăn được hay là không uống được đây?"

"Có, có rất nhiều, " Lâm Ngữ Kinh nhìn anh ta, bình tĩnh nói, "Nhưng tôi không biết tất cả thứ kia là của ai, tôi không muốn hôm sau bị người ta nói sau lưng Lâm tiểu thư diễn trò không tốt gì cả, nửa đêm lên kút tùy tiện bôi tung đổ, cũng không hỏi là của ai."

Cô miễn cưỡng nhắc mắt lên: "Hoặc là bị người ta kéo tới trước mặt chất vấn vì sao không nói tiếng nào đã đồ của hắn ta, anh có thể không hiểu, nhưng phận ăn nhờ ở đậu, tôi phải chú ý."

Phó Minh Tu sững sờ ngay tại chỗ, hơn nửa ngày vẫn không nói một lời.

Lâm Ngữ Kinh cười ngọt ngào với anh ta một cái, nhai kẹo cao su thổi một cái bong bóng, một luồng hương việt quất: "Em về phòng đây, anh trai ngủ ngon."

*

Chú nhật trôi qua rất nhanh, sau khi Lâm Ngữ Kinh cùng Phó Minh Tu tiến hành một đoạn đối thoại không chút vui vẻ vào 11h nửa đêm tối thứ bảy thì không nói chuyện lần nào nữa, tuy rằng mỗi lần ăn cơm con người này đều vụng trộm liếc mắt nhìn cô, nhưng đại khái là có đi Trương và người giúp việc cản trở, anh ta cũng không nói lời nào.

Lâm Ngữ Kinh liền xem như không nhìn thấy, cơm nước xong xuôi liền rút lui, nửa ánh mắt dư thừa cũng không có.

Sáng sớm thứ hai, lúc cô xuống tầng Phó Minh Tu đã ở dưới lầu rồi, hai người ăn sáng xong, Lâm Ngữ Kinh đi ra ngoài, Phó Minh Tu cũng đi theo ra.

Lão Lý quả nhiên không có ở đó, Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa ra vào, nhìn Phó Minh Tu một cái.

Tên con trai làm mặt lạnh, không nói tiếng nào, bỏ đi.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thật sự không muốn chấp nhặt với anh ta, cũng không hiểu người sinh viên đại học năm 2 lớn hơn cô vài tuổi này vì có gì lại ngây thơ như vậy.

Cô lờm một cái, băng qua vườn hoa đến cổng sân, đẩy cổng lớn ra đi lên phía trước.

Đi được một nửa, sau lưng bỗng có người ần ần còi ô tô, Phó Minh Tu lái xe dừng bên cạnh cô, cau mày, là biểu cảm anh ta thường bày ra: "Không phải đã nói hôm nay đi cùng tôi sao?"

"Không phải anh đi trước sao?"

"Tôi đi lái xe tới đây, " Phó Minh Tu cực kỳ bức bối, "Cô ở đây giận đối với ai vậy?"

"..."

"Tôi thật sự không có, " Lâm Ngữ Kinh thờ dãi, "Tôi tưởng anh nhất thời đổi ý không muốn đưa tôi đi."

Phó Minh Tu hừ lạnh một tiếng: "Lên xe."

Lâm Ngữ Kinh cam chịu số phận, ngoan ngoãn bò vào.

Cô vốn cho rằng hai người sẽ lại triển tiếp một đoạn khẩu chiến gay gắt.

Kết quả đều không có, người đằng trước rất yên tĩnh, trên đường không nói một câu, chẳng qua là lông mày từ đầu tới cuối luôn nhíu chặt, không hề buông lỏng.

Nửa giờ sau, xe chạy đến một con phố phía trước Bát Trung, Lâm Ngữ Kinh vỗ vỗ ghế phó lái: "Chỉ đến đây thôi, tự tôi đi qua được rồi, không thì còn phải đi vòng."

Phó Minh Tu nhìn có một cái, dừng xe ở ven đường, ngừng một chút, lớn giọng ho khan hai tiếng: "Ủây."

Lâm Ngữ Kinh vừa mở cửa xe, quay đầu, nghi hoặc nhìn anh ta.

"Đồ trong tủ lạnh, " Phó Minh Tu nhìn cô một cái, xoay đầu lại, "Đều có thể ăn, đừng để ý nhiều như vậy."

Lâm Ngữ Kinh ngây ngơ cả người.

Phó Minh Tu vô cùng không kiên nhẫn "Đạch" một tiếng, trừng mắt với cô: "Được rồi, tranh thủ thời gian xuống đi, cô nhìn mà không nhận ra phía trước đã kẹt kín đến cỡ nào rồi hả? Tôi không cần thời gian gấp rút đến trường chắc?"

*

Mãi đến khi bước vào phòng học, Lâm Ngữ Kinh vẫn có phần không kịp phản ứng.

Tính cách tên Phó Minh Tu này kỳ thật rất dễ nhìn thấu, thẳng thộc thối nhà có tiền tính tình nóng nảy, kiêu ngạo, tự cao, cảm thấy trên cả thế giới mình là trâu bò nhất, mình là con kung của Vũ Trụ, tất cả đồ bên người đều là của anh ta.

Vì vậy Lâm Ngữ Kinh tới, làm anh ta thấy khó chịu, làm anh ta cảm thấy nguy hiểm, gia đình của anh ta, đồ vật vốn có của anh ta, sau này có khả năng đều phải chia cho một người khác một nửa.

Tựa như đi Trương nói, Lâm Ngữ Kinh là tới chiếm gia sản đấy, đoạt lấy những vật vốn chỉ thuộc về Phó Minh Tu kia.

Anh ta chán ghét cô, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy rất bình thường, dù rằng tiền nhà anh ta cô cũng chẳng hiếm lạ gì, chính cô cũng không phải không có tiền.

Cô vốn là cho là vậy đấy, nhưng hôm nay cô lại đột nhiên nhận ra rằng, người này hình như không giống với phân tích của cô lắm.

Lâm Ngữ Kinh như mộng du mà đi vào phòng học, bên cạnh trước sau như một không có người, Thẩm Quyên bình thường đều phải chờ tới tiết hai tiết ba mới đến được.

Lý Lâm ngồi phía sau ngó thấy cô đến mà như thấy sinh mệnh. Như ánh sáng, ánh mắt cũng sáng trưng: "Kinh Nhi, làm bài tập vật lý chưa?"

Lâm Ngữ Kinh "À" một tiếng, rút tập bài tập vật lý từ trong túi xách ra đưa cho cậu ta, tiện thể hỏi một câu: "Toán có cần không?"

"Cần cần, " Lý Lâm nhận lấy, cảm động đến xem gần gần nước mắt, cũng không ngần đầu lên mà múa bút thành văn: "Tớ mẹ nó thực sự quá cảm động, may mắn suốt đời đều dùng để gặp bạn bàn trước chu đáo như cậu, cậu là com áo là cha mẹ của tớ, là tính mạng của tớ. Ánh sáng cuộc đời."

Lý Lâm vào lúc Thẩm Quyên không có mặt vẫn nói được rất nhiều đấy, cái miệng kia tựa như máy ép hoa quả có thể ép được vô số lời bốn cọt, nhưng chỉ cần Thẩm Quyên đến một cái, lập tức cắt điện.

Lý Lâm bổ sung bài tập, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu câu được câu không trò chuyện với cậu, phần lớn thời gian là nghe Lý Lâm nói, Lý Lâm nhấp một hớp trà hoa cúc: "Quả thật, tớ đã phục cậu rồi, cậu có thể không chút sợ hãi đối mặt với bá chủ trường học giết người không chớp mắt thế này, phần dũng khí và can đảm này khiến phạm nhân như tớ vô cùng bội phục."

Lâm Ngữ Kinh chống đỡ đầu, nhớ tới biểu cảm của thiếu niên sau khi bị quất một cái tát.

Lơ lơ, mặt mờ, kinh ngạc, và khó tin bọp lại cùng một chỗ, tóm lại vô cùng phức tạp, phức tạp đến mức cậu cũng quên phải tức giận.

Lâm Ngữ Kinh vốn tướng mạo nhỏ của mình có lẽ phải chấm hết tại đó rồi.

Bá chủ trường học bị người ta tát một tát, còn là một đứa con gái, nếu cái này mà truyền ra anh trai giang hồ liệu có còn lẫn lộn trong giang hồ được nữa không.

Lâm Ngữ Kinh quyết định tìm thời gian mời Thẩm Quyến ăn cơm trưa, trình trọng mà biểu đạt sự áy náy của mình.

Kết quả cô không đợi được người đến, mãi cho đến lúc giải lao giữa trưa, Thẩm Quyến cũng chưa đến.

Một mình Lâm Ngữ Kinh ăn cơm xong đi về, cần túi sữa bò ngọt lịm đi về hướng trường học, mới đi tới cổng trường học, một bóng người chạy như bay nhào tới.

Mạnh mẽ ập vào ngực cô.

Trường học này còn có kiểu ôm ấp yêu thương này sao?

Bịch sữa bò trong tay Lâm Ngữ Kinh xem tí nữa bị đánh rơi, lui về sau hai bước, trông thấy Tiểu Kẹo Đường lo lắng nhìn cô, biểu cảm thoát nhìn như sắp khóc.

Đồng phục của cô ấy nhăn nhúm nhúm, tóc cũng rối tung, trên quần áo và tóc đều có rất nhiều bụi phấn trắng, màu sắc rực rỡ, đủ sắc màu, diện tích rất lớn, rất dễ làm người khác chú ý, nhìn qua liền biết ngay là bị người ta cố ý bôi đi, khóe mắt còn có một mảng tím xanh, như là dụng phải chỗ nào.

Hai bên có rất nhiều học sinh nhìn cô.

Về mặt của Lâm Ngữ Kinh lạnh xuống: "Là ai làm, Dây Đỏ lần trước sao?"

Tiểu Kẹo Đường không nói lời nào, chỉ lắc đầu, đôi mắt đỏ ửng: "Các cậu ấy, tìm, tìm cậu, ở ngay dưới lầu cậu, cậu... cậu trước tiên đừng về."

Lâm Ngữ Kinh cười: "Tìm tôi? Vậy rất tốt, tôi khỏi tốn công đi tìm."

Cô nói xong liền đi về hướng lầu dạy học bên kia, Tiểu Kẹo Đường kéo cô, cô ấy bắt đầu khóc lên, thanh âm nghẹn ngào, toàn thân đều đang run lên: "Là chuyện của tôi, cậu đừng đi, các cô ấy ghê lắm, rất nhiều người, tìm người... cậu đừng, đừng đi..."

Lâm Ngữ Kinh dừng lại nhìn cô ấy.

Cô là xấp xỉ một sáu mét tám, Tiểu Kẹo Đường lại rất thấp, vừa gầy vừa yếu ớt, thấp hơn cô một cái đầu, cô cúi đầu xuống, trông thấy bả vai run rẩy và đỉnh đầu rối tung của cô ấy.

Lâm Ngữ Kinh thờ dãi, đưa tay sửa lại cổ áo giúp cô ấy: "Tuy rằng còn chưa biết cậu tên gì, nhưng mà tôi rất thích cậu."

Tiểu Kẹo Đường ngừng đầu lên, trên mặt toàn là nước mắt, mũi khóc đến đỏ bưng, thoát nhìn hết sức chật vật.

Lâm Ngữ Kinh hơi cúi người, vỗ vỗ lên đỉnh đầu rối tung của cô ấy, nhẹ nói: "Người mà tôi thích không ai được phép bắt nạt."

Lâm Ngữ Kinh lời Tiểu Kẹo Đường đi về phía lầu dạy học khối 11, xa xa đã nhìn thấy một đám người đứng dưới lầu, Tiểu Kẹo Đường nói với cô nhỏ Dây Đỏ kia tên là Lý Thi Kỳ, là người lúc này đang đứng chính giữa, đang nói chuyện với một cái nam sinh bên cạnh.

Lâm Ngữ Kinh nhìn sơ qua, khoảng bốn năm nữ sinh, một nam sinh, khoảng cách xa quá không nhìn rõ tướng mạo, chỉ có thể thấy là rất cao, rất cường tráng.

Các à không biết Lâm Ngữ Kinh ở lớp nào, Tiểu Kẹo Đường lại nhất quyết không chịu nói, liền dứt khoát trực tiếp ở dưới lầu dạy học chờ cô, mặc dù Lâm Ngữ Kinh cũng không hiểu vì có gì không giải quyết cái chuyện vật này trực tiếp ngay lúc đó mà phải cách chút cuối tuần, mà phải đề đến thứ hai mới tìm cô.

Bởi vì thứ hai có nghỉ thức kéo cờ sao? Trông có cảm giác nghỉ thức hơn sao?

Lý Thi Kỳ cũng trông thấy cô, cả đám đứng thẳng người, trong đó có một nam cao lớn vạm vỡ, tùy tiện khoác lên người bộ đồng phục, nhìn qua là biết không phải ở Bát Trung.

Lâm Ngữ Kinh đi tới, nhìn rõ được người nam kia liền nhếch miệng cười.

Cô cảm thấy thật thần kỳ, ở nơi này cô chỉ thấy mặt được tổng cộng có mấy người, vậy mà còn luôn được gặp lại.

Anh Bắp Chân.

Anh Bắp Chân ở cửa ra vào 7-11.

Anh Bắp Chân ở cửa ra vào 7-11 mà bị hai quyền của Thẩm Quyến động đến phun cả dịch dạ dày.

Đây cũng là một loại duyên phận.

Anh Bắp Chân có lẽ không nhận ra cô, dù sao ngày đó cô cũng chỉ là tầm phông nền, người này có lẽ đã bị Thẩm Quyến nện cho ngu luôn rồi, cũng không thêm chú ý ai khác, bởi về mặt của hắn ta vẫn rất chính.

Lâm Ngữ Kinh chuyển hướng sang Lý Thi Kỳ bên cạnh: "Tiểu tỷ tỷ, ý gì đây?"

Lý Thi Kỳ khoanh tay nhìn cô: "Cũng không có gì, anh của chị hôm nay rảnh rồi, chị dẫn anh đến chào hỏi với em," cô à ghé sát lại nhìn cô, "Em quý xuống nói tiếng xin lỗi với chị, để chị đánh trả cú đánh kia, bọn chị chẳng qua là chào hỏi thể thôi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh lại bắt đầu hoài nghi độ chân thật của tí lệ học lên ở Bát Trung rồi, thật muốn hỏi cô bé giang hồ vẫn tưởng là mình học sinh lớp 8* một chút: Cậu làm sao thi đậu cao trung vậy?

(*) Nguyên văn là sơ trung nhị niên cấp, tương đương với lớp 8 ở bên mình.

Cô liếm liếm đôi môi, cười một cái, nói: "Thế này đi, tôi thấy chuyện này không có gì to tát, tôi có mấy phương pháp giải quyết, cậu nghe một chút xem, thấy được không nhé."

Thanh âm của cô rất mềm, mang theo ý cười, hoàn toàn không còn sự hung hăng lớn lối trong tiệm bún gạo ngày đó.

Lý Thi Kỳ cũng cười, vênh vào tự đắc nhìn cô, biểu cảm rất hả hê, cô ta cảm thấy con tức này của mình đã được xả ra rồi.

Nghỉ trưa trên thao trường có rất nhiều người, người hai bên đều đang ngóng qua bên này hóng hót, Lâm Ngữ Kinh bẻ đầu ngón tay, ngón cái dựng thẳng lên: "Một, tôi đánh cậu một cái, cậu gọi tôi một tiếng ba ba, sau đó nói xin lỗi với bạn của tôi."

Ngón trỏ dựng thẳng lên: "Hai, tôi không đánh cậu, bản thân cậu tự giác một chút, gọi tôi một tiếng ba ba, sau đó nói xin lỗi với bạn của tôi."

Lâm Ngữ Kinh ôn hòa nhã nhặn nhìn cô à, vô cùng dân chủ mà trung cầu ý kiến của à: "Trước mắt tôi đây chỉ nghĩ ra hai cách giải quyết này, nếu cậu có cách khác thì chúng ta có thể thương lượng, nhưng phải thỏa mãn hai điều kiện phía sau."

Lý Thi Kỳ đoán chừng tới tận bây giờ cũng chưa từng gặp được người như vậy, vài giây sau mới kịp phản ứng, cô ta lớn lên trông dễ nhìn đấy, chắc là kiểu từng học vũ đạo, là dạng thiếu nữ có chút khí chất thời

thượng.

Thiếu nữ thời thượng lúc này biểu cảm vô cùng vận vẹo, trông như hận không thể lập tức đem cô lột da: "Mấy quả đúng là ti tiện đến sợ, mày thích bị đánh à?"

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu cười: "Tôi chưa bao giờ bị đánh, " ánh mắt cô cong cong, cười đến dịu dàng lại khiêu khích, "Tôi thích được người khác gọi là ba ba."

Hết chương 16.

Editor:

Ngoài lề: Lâm tỷ ngầu quá QAQ

Bên lề:

Giải thích một chút về danh xưng, tui đặt hơi rối loạn, nhưng cơ bản là dựa vào tính cách và tình huống. Chẳng hạn như với mấy kiểu như Lý Lâm, "Cây lau nhà số ha",.... thì xưng hô với Lâm tỷ là tớ - cậu, tuy đối với anh em lại là tôi - cậu, tao - mày (cách này có phần dẫn dắt nên sẽ ít dùng, tùy trường hợp).... *lười viết tiếp*

À, còn một điều chắc các bạn hông để ý nhưng tui vẫn nói, có mấy chương tui gọi Phó Minh Tu và Hà Tùng Nam là "hắn" ở ngôi số 3 (lúc đó nói húngg =.=) bây giờ đổi lại thành "anh ta" và "cậu ta" cho bớt đặc biệt nhé, mắc công có bạn lại hiểu nhầm thành nhân vật phản diện gì đó. (haha)

Ngoài lề tập 2:

Làm tới đoạn Lâm tỷ và Tiểu Kẹo Đường tui có cảm giác mình đang edit bách hợp +A+)...Là tui quá đen tối sao?! QwQ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mong Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mẹ nó quần cũng mặc ngược

Câu "chưa bao giờ bị đánh" này là chém đấy, kỳ thật khi Lâm Ngữ Kinh còn bé đã bị đánh không ít.

Cô nhóc khi đó tuổi còn nhỏ, tính khí nóng nảy, mỗi ngày đều lạnh mặt ra, tính khí vừa ngang ngạnh vừa tệ hại, còn không ai quản thúc, như một tiểu nha đầu hoang dã, cả ngày coi mình là con trai, đi về nhà lúc nào cũng thương tích đầy người.

Lúc Lục Gia Hành và Trình Dật không có ở đây, cô một mình đánh nhau với một đám nhóc con, bị đè xuống đất cũng không khuất phục, tay chân đều không nhúc nhích được mà còn muốn cắn người, giống như một tiểu quái thú hóa rồng.

Một đứa trẻ tính cách vô cùng cứng rắn, so với hiện tại quả thực tưởng như hai người.

Lượng tích nhiều sẽ làm chất tăng vọt, đánh nhau cũng như vậy, bị đánh càng nhiều càng liên tục, cơ thể lại càng nhớ kỹ.

Sau khi Lâm Ngữ Kinh ý thức được bản thân thật sự là cha không thương mẹ không muốn, tính cách bắt đầu trở nên thay đổi, góc cạnh của cô ngày càng trở nên nhẵn nhụi. Cô từ một người đầy gai nhọn dần thu liễm thành bất động thanh sắc, lúc mười hai tuổi lại cùng Lục Gia Hành đi học judo một năm, từ đó về sau chỉ có cô đuổi theo đánh người khác là chính.

Về sau Lâm Ngữ Kinh rất hiếm khi xuất hiện, tất cả mọi người đã là học sinh trung học chín chắn, cũng không còn làm mấy chuyện đánh đánh giết giết kia nữa, bạo lực có thể giải quyết được vấn đề gì? Không có gì quan trọng hơn việc học, chỉ có học tập mới có thể làm cô cảm thấy vui vẻ.

Vì thế sau này đi cùng Lục Gia Hành và Trình Dật ra ngoài đánh nhau, Lâm Ngữ Kinh thường không quá tham gia náo nhiệt. Các thiếu niên mang theo nhiệt huyết tràn trề, thân thể khỏe mạnh trẻ trung chia phe mắng chửi vật lộn với nhau, cô chỉ ngồi xỏm bên cạnh niệm cổ văn cho bọn họ:

"Người khẩu kỹ* ngồi sau tám bình phong, một bàn, một ghế, một quạt, một phù xích** mà thôi ——"

() Khẩu kỹ (kỹ thuật miệng): một loại tạp kỹ, dùng kỹ xảo của miệng để mà bắt chước các âm thanh khác. Câu cổ văn trên nằm trong quyển tàn văn thời Thanh "Khẩu kỹ" xuất xứ từ tác phẩm《Ngũ Sở Tân Chi 》 tác giả Lâm Tự Hoàn. Nội dung kể về một cuộc phổ bày khẩu khí rất đặc sắc, có trong SGK Ngữ Văn ở Trung Quốc.*

(**) Phù xích là mình giữ nguyên từ Hán Việt, do mình không biết cái này trong tiếng Việt gọi là gì, chính là cục gỗ hình chữ nhật, vuông vức mà quan tòa thời xưa lấy nó đập lên bàn để thu hút sự chú ý. (hình minh họa)

Lục Gia Hành một quyền quạt ngã một tên, vẫn không quên quay đầu mắng cô: "Lâm Ngữ Kinh cậu có bệnh tâm thần à! Con mẹ nó cậu có tật xấu gì vậy?"

Lâm Ngữ Kinh sôi sục kích động ngăn đầu: "Tức sùi bọt mếu! Tựa vào lan can! Mưa thôi rá rít! Ngược mắt nhìn, ngựa mặt lên trời thét dài, chí lớn! Kịch liệt!!!"

() Lại là một câu cổ văn.*

Lục Gia Hành: "..."

Cảm nín vẫn hoàn cảm nín, đôi khi sẽ xui xẻo đụng vào mấy trò ranh ma ngớ ngẩn, đôi khi sẽ gặp mấy đứa teo não muốn tìm chết, bạn muốn ngăn cũng chẳng ngăn nổi.

*

Giờ nghỉ giữa đã qua hơn nửa rồi, Lâm Ngữ Kinh liếc nhìn thời gian, thời gian ngủ trưa cơ bản đã không còn, có chút bực bội.

Nhưng lẽ mà đến thế nào cũng phải chịu thôi, một đoàn người hùng hậu ra khỏi cổng trường, băng qua dãy phố bán cơm gần trường đi lên phía trước, đến một khoảng sân nhỏ của một tiểu khu nằm trong khu dân

cư.

Tiểu khu đã cũ lẩm rôi, bên cạnh có một rạp để xe đạp, đỉnh rạp màu lam bản thiu vô cùng, trần ngập vết bão táp mưa sa, trên bồn hoa vỡ vụn làm bằng gạch men, một con mèo ba đốm nằm trong góc, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên, lười nhác "Meow" một tiếng.

Tiểu Kẹo Đường đã hoàn toàn sợ đến mức không nói nên lời, sít sao túm chặt tay áo Lâm Ngữ Kinh, muốn kéo cô trở về.

Lâm Ngữ Kinh tựa như trấn an vỗ vỗ tay cô ấy, kéo cô ra phía sau mình, liếc nhanh một vòng.

Cô cũng đã nghe rõ, Lý Thi Kỳ đến hôm nay mới tới tìm cô, là vì hôm nay "anh" cô ta mới có thời gian. Một cô nhóc như cô, dù có hung hăng thế nào, chống lại gã khác phái thân thể như một huấn luyện viên thể hình thế này nhất định sẽ sợ hãi. Cô ta cũng có phần kiêng kị với Lâm Ngữ Kinh, nên không muốn một mình tìm cô, cô ta phải tìm người chống lưng cho mình.

Chỉ cần anh Bắp Chân vẫn ở đây, thái độ của cô ta trước sau vẫn rất mạnh mẽ, nếu chống lưng không còn, cô ả chính là vật trang trí.

"Nói rõ ràng trước, chuyện hôm nay hôm nay xong. " Lâm Ngữ Kinh nhìn vị anh trai toàn thân cơ bắp kia, "Bữa nay chúng ta giải quyết mọi chuyện sạch sẽ, bất luận kết quả thế nào, đều không được tính sổ."

Lý Thi Kỳ im lặng, vô thức nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Anh Bắp Chân thật ra chính là tới đây chống lưng thôi, không có ý định thật sự ra tay với một cô nhóc. Chuyện cái cô ả mĩ giữa nữ sinh này, phải để tự Lý Thi Kỳ làm, hắn không định xen lời. Bằng không để người khác nghe được, hắn đánh nhau với một cô gái nhỏ, như vậy mất mặt lắm.

Anh Bắp Chân nhìn cô, khẽ gật đầu: "Được."

Tiếng hắn vừa dứt, Lâm Ngữ Kinh đã xông lên trước.

Tư duy của anh Bắp Chân còn đang dừng lại tại giai đoạn "Để cho Lý Thi Kỳ tự ra tay giải quyết", căn bản không ngờ tới người ta trực tiếp hướng ngay về phía hắn.

Lâm Ngữ Kinh tốc độ rất nhanh, khoảng cách giữa hai người vốn không tính là xa, cơ hồ là nháy mắt, thiếu nữ đã vọt đến bên cạnh hắn. Hắn rất cao, Lâm Ngữ Kinh không với tới đầu hắn, bèn duỗi tay túm lấy cổ áo hắn, đầu gối táo bạo đánh lên chỗ có thể gọi là cái chân thứ ba của đàn ông.

Gã con trai cứng đờ trong nháy mắt, không thốt nổi một tiếng, kẹp hai chân lại. Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng nghiêng người quay lưng lại, duỗi thẳng hai gối dùng một tay đập chết khuỷu tay hắn, căng bả vai làm một cú "Bình bịch", chính là một cú ném qua vai.

Tiểu Kẹo Đường hét lên một tiếng.

Anh Bắp Chân nằm đơ trên nền gạch của tiểu khu, ót thân thiết mà hôn vào mặt đất. Một tiếng nặng nề trầm đục vang lên, âm thanh vô cùng dọa người.

Hắn có bò cũng không đứng dậy được, bụm lấy đũng quần cuộn tròn run rẩy trên mặt đất.

Lâm Ngữ Kinh xoa xoa vai phải. Kỳ thật vào này cô không nắm chắc lắm, trong lòng cũng không chắc chắn, dù sao cũng là một người đàn ông mạnh mẽ lực lưỡng, hình thể gần gấp đôi cô. Thẩm Quyện nắm lấy tay áo của cô, cô cũng không nghĩ cô là cũng làm được hiệu quả này.

Lý Thi Kỳ mặt mũi trắng bệch, cảm nín đứng ở đó. Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, lúc này, nét mặt của cô vẫn bình tĩnh: "Vẫn là hai phương thức giải quyết kia của tôi, " cô nhàn nhạt nhìn cô ả, "Hoặc cậu tiếp bước anh cậu nằm ở đây —— cậu đừng nghĩ các cậu nhiều người, với mấy người các cậu, chân còn không bằng cánh tay to của anh trai đây. Hoặc là đám các cậu lần lượt quỳ xuống, quỳ xong nói với bạn tôi lời xin lỗi, không thì chính các cậu tự giác trực tiếp nói xin lỗi, về sau cậu chuẩn bị cho kỳ thi Đại Học của cậu, tôi đọc sách của tôi, tất cả chúng ta đều vui vẻ."

*

Hôm qua Thẩm Quyện liên tục vẽ đến bốn giờ sáng. Sau khi khai giảng cậu không có nhiều thời gian, việc trong studio chồng chất không ít. Lần này khách hàng đặt trước bản vẽ, thứ bảy lấy, làm việc công cả lưng. Cậu vốn nghĩ vẽ đến khoảng trước hai giờ trước rồi đi ngủ, kết quả vào một cái, đến khi lại nhắc mắt thì trời đã sáng cả.

Tình ngủ đã mười một giờ, Thẩm Quyện tắm rửa một cái, vốn định hôm nay dứt khoát không đi, ăn trưa xong tiếp tục vẽ. Kết quả vừa đi từ phòng tắm, liền nhận cuộc gọi của Hà Tùng Nam.

Thẩm Quyện căn bản chài nhận lấy, không nói chuyện.

Hà Tùng Nam: "Này, người anh em, đừng ngủ nữa, tranh thủ thời gian đến trường đi."

Thẩm Quyện ừng ục ừng ục súc miệng xong.

Hà Tùng Nam: "Lý Thi Kỳ dẫn người đến chặn bạn cùng bàn nhỏ của cậu đấy, ở cửa ra vào lầu dạy học đấy."

Thẩm Quyện ngừng lại một cái, thả bàn chải đánh răng xuống: "À?"

Hà Tùng Nam: "Không biết, không biết, nhìn không giống học trò, chắc ở trung cấp nghề nào đó. Thật ra giờ cậu tới đây cũng không biết có kịp hay không, có điều bạn cùng bàn nhỏ của cậu còn chưa trở về, tôi đoán là còn khoảng tới đa mười phút nữa cô sẽ về tới, cậu còn muốn tới đây ——"

"Trước tiên cậu trông giúp tôi một chút." Thẩm Quyện nói xong thì cúp điện thoại.

Hà Tùng Nam nghe đầu dây điện thoại bên kia chỉ còn tiếng "Tút TUT TUT", để điện thoại di động xuống, chụp gửi cho cậu một tấm hình.

Nửa giờ sau Thẩm Quyện đến.

Lúc ngày giờ nghỉ trưa đã hết rồi, trong sân trường không còn một ai, Hà Tùng Nam lấp la lấp ló ngồi chờ gần cổng trường, vừa quay đầu liền trông thấy phía sau có một chiếc Ducati dừng lại.

Thiếu niên cười moto hạng nặng dừng ở đằng kia, một chiếc chân dài chống xuống đất, trên người còn khoác đồng phục Bát Trung giản dị đến tột hậu, có loại phong cách tây và quê kết hợp hoàn mỹ, ở trên sân trường lộng gió tỏa ra hương vị thành thị và miền quê.

Dáng người hoàn hảo có điểm soái.

Hà Tùng Nam há to miệng, nhìn Thẩm Quyện đã bỏ mũ bảo hiểm, hất đầu, tóc vẫn còn ẩm ướt: "Người đâu?"

"Đi qua bên kia rồi, tôi cho người để mắt tới rồi, cũng không thể ở ngay trong trường học, " Hà Tùng Nam nhìn cậu, "Không phải chứ, ngài lái moto hạng nặng mà còn mặc đồng phục sao? Không thể ăn mặc phong lưu một chút à? Ngài là anh hùng đi cứu mỹ nhân đây."

Thẩm Quyện vừa đi lên phía trước vừa nhìn cậu ta một cái: "Tôi, học sinh tốt, học sinh tốt đều mặc đồng phục."

Hà Tùng Nam bật cười: "Tôi đưa ghi chép cho cậu, cậu có đọc không, cái mà cậu khinh bỉ nhiều lần đó."

"Không."

"Sao cậu lại không đọc chứ, " Hà Tùng Nam rất sốt ruột, "Bạn cùng bàn nhỏ của cậu thật sự là Nữ vương, quá thuần thực, chân đẹp đến mức tôi không thể không ôm. Nếu cô cứ mãi ở Bát Trung, thì danh xưng bá chủ trường vinh dự của cậu có lẽ không còn nữa đâu."

Bọn họ đi rất nhanh. Bước chân của Thẩm Quyện lớn, chân Hà Tùng Nam có sai hết sức cũng không đến, vượt qua phố com đi về phía trước đến một đầu đường, Hà Tùng Nam đứng ở cổng sân của một tiểu khu, vẫy vẫy tay với Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện đi qua, tiến vào sân trong của tiểu khu, trông thấy cách đó không xa bên cạnh rạp xe đạp có một đám người đứng.

Lý Thi Kỳ cùng vài cô gái đứng ở cạnh rạp xe đạp, trên mặt đất còn có một người nằm ôm đứng quần.

Hà Tùng Nam bị cảnh tượng trước mắt làm hút hồn, vừa định nhấc chân đi lên phía trước, liền bị Thẩm Quyện kéo lại, nghiêng người, đứng ở cửa chưa tiến vào.

"Không phải chứ, một tên lão luyện mạnh mẽ như vậy, bị cô hạ gục rồi hả?" Hà Tùng Nam hạ thấp giọng, chỉ anh Bắp Chân trên mặt đất, biểu cảm cực khoa trương bày ra một khẩu hình, "Một cô gái nhỏ —— "

Thẩm Quyện không nói gì.

Từ Như Ý đưa lưng về phía cửa ra vào đứng trước mặt các cô, Lý Thi Kỳ đang xin lỗi cô ấy, âm thanh rất nhỏ, bọn họ đứng ở chỗ này đều không nghe được.

"Tiểu tỷ tỷ, lớn tiếng chút đi, " Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm trên bồn hoa bằng gạch men, lười biếng đỡ đầu nhìn thoáng ra bên ngoài, "Tôi thật sự không có thời gian, tiết đầu tiên buổi chiều của lớp chúng tôi là vật lý, Vương khủng long cậu biết không? Nghe qua rồi nhỉ, thực sự vô cùng khó tính."

Lý Thi Kỳ trừng cô một cái.

Đầu ngón tay Lâm Ngữ Kinh che bên môi, nhủ mày.

Thẩm Quyện nghiêng người, dựa lưng vào bức tường ở cổng tiểu khu.

Bức tường âm ẩm màu vàng nhạt, bong tróc ra từng mảng, trong góc có một cái mạng nhện, phía trên có một con nhện rất nhỏ đang chậm chạp bấu lấy một tơ mà bò lên.

Thẩm Quyện nhìn chăm chú trong chốc lát, nghe tiếng con gái bên trong, thở ra một hơi.

Cậu đột nhiên cảm thấy bản thân như người bị bệnh thần kinh.

Biết rất rõ rằng cô không phải là người tính tình dễ bắt nạt, dù có đánh không lại cũng không biết cạy mạnh, chắc chắn sẽ không để mình thua thiệt một ai.

Vậy mà chẳng biết vì điều gì mà để điện thoại xuống tóc cũng không kịp sấy, mặc quần áo chạy ngay tới đây.

Sợ thuê xe *, tàu điện ngầm chậm, cứ như vậy cưỡi xe người khác một đường bão táp đến đây, rốt cuộc là vì điều gì.

Mẹ nó quần cũng mặc ngược rồi**.

() Chỗ này tác giả để là 瞎 : đặt cược, tui thấy chẳng liên quan gì, đoán mò là tác giả gõ nhầm nhưng tui không biết tiếng Trung nên chẳng biết từ đúng là từ nào...*

(**) Quần đồng phục là quần kiểu thể thao nên có mặt ngược mặt trước ra mặt sau thì cũng không dễ thấy đâu nha ><.

*

Lúc Lâm Ngữ Kinh trở về tiết học đầu tiên của buổi chiều đã trôi qua một nửa, cô gặp Thẩm Quyện và Hà Tùng Nam ở cổng trường.

Cửa chính Bát Trung không khóa, nhưng sau giờ nghỉ trưa để ra vào trường phải đăng ký, chủ bảo vệ trong phòng bảo an ánh mắt sáng như tuyết đấy, không buông tha cho bất kỳ con gà nào.

Lâm Ngữ Kinh cùng Tiểu Kẹo Đường Từ Như Ý đi đăng ký kí tên, đi vào, đã thấy hai người này tựa như đang tản bộ, không nhanh không chậm, không nhanh không chậm men theo sân bóng đi lên phía trước, hoàn toàn không có chút cảm giác gấp gáp vì bỏ lỡ nửa tiết học.

Hà Tùng Nam còn cười cười nói nói đấy, quay đầu nhìn thoáng qua, ngó thấy các cô, lên tiếng chào hỏi.

Lâm Ngữ Kinh tới tận bây giờ chưa từng thấy học sinh mười hai nào dừng cảm như vậy, trước kia lúc cô ở Phụ Trung bắt gặp học sinh lớp mười hai đều là dạng ngay cả lúc ăn com, cũng hận không thể cắm đầu vào bài thi.

Từ Như Ý cùng lớp với Hà Tùng Nam, ở lâu dạy học khác, Thẩm Quyện và Lâm Ngữ Kinh cùng một chỗ, hai người một đường đi thẳng tới lầu dạy học khối mười một.

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh rất tốt, cô liếc sơ qua thiếu niên bên cạnh, hình như tâm trạng cũng rất tốt, đại khái là ngủ đủ rồi.

Theo quan sát của Lâm Ngữ Kinh đối với người bạn cùng bàn trong khoảng thời gian này, cậu chỉ có ba cái trạng thái, tỉnh ngủ, chưa tỉnh ngủ, và đang ngủ.

Hai người tiến vào lầu dạy học, bên trong lầu dạy học yên lặng, trong phòng học truyền đến tiếng giảng bài của tất cả giáo viên bộ môn, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu: "Tôi nghĩ hôm nay cậu không tới."

"Hả?" Thẩm Quyện tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì mà phát ngốc, chậm chậm lên lầu, mù mịt trong thoáng chốc, "À, vốn là định như vậy."

Lớp 10 khối 11 ở tầng bốn, Lâm Ngữ Kinh ba bước nhập làm hai bò đi lên, giáo viên vật lý tên Vương Nhiên*, tính cách cực kì tương xứng với tên của ông đấy, động một chút liền bốc lửa, biệt hiệu Vương khủng long, là phó chủ nhiệm của lớp cô.

() Vương Nhiên: Nhiên 燃 - bốc cháy.*

Lâm Ngữ Kinh vô cùng không muốn đến trễ tiết của ông, đã trễ mà còn trễ cả nửa tiết.

Quả nhiên, chờ bọn họ leo đến cửa lớp rồi gõ cửa xong, Vương Nhiên chống lên bục giảng xoay đầu lại: "Giỏi nhỉ, hai người các em thật sự là hai bạn cùng bàn tương thân tương ái đấy à, sao các em không đợi hết giờ rồi hãy về? Tiết của tôi mà cũng dám trốn?"

Lâm Ngữ Kinh im lặng, cúi thấp đầu, tay vất chéo sau lưng, ngoan ngoãn đứng nghe giáo huấn.

Ngày thường cô đi học đều rất nghiêm túc, lại ngồi hàng đầu, tất cả giáo viên bộ môn đều có ấn tượng tốt với cô, một cô gái nhỏ rất điềm đạm dịu dàng.

"Mới khai giảng được hai tuần mà đã bắt đầu trốn học rồi, tôi nói chứ thầy Lưu chính là nuông chiều các em, rơi trong tay tôi, xem tôi chỉnh các em thế nào, " Vương khủng long vỗ thước tam giác trong tay, "Bốp" một tiếng. "Nói đi, lần lượt nói, vì sao đi trễ, nguyên nhân gì, nghĩ thế nào, nói không được tôi cho chép định luật Ôm năm trăm lần."

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, ngẩng đầu, quay đầu nhìn Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện cũng rù mắt nhìn cô, hơi nhướng mày.

Ánh mắt thiếu nữ tràn đầy cảm xúc, Thẩm Quyện đọc được trong đó sáu chữ cái cùng một dấu chấm câu —— "Thật xin lỗi người anh em"

Thẩm Quyện còn chưa kịp phản ứng.

"Thầy Vương, cậu ấy muốn trốn tiết, " Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng quay đầu đi, tay chỉ vào Thẩm Quyện, nghiêm túc nói, "Em với tư cách bạn cùng bàn của cậu ấy, em cảm thấy mình có nghĩa vụ bắt cậu ấy trở lại."

Hết chương 17.

Xe Ducati: đây chỉ là một mẫu minh họa thôi, không biết Thẩm Quyên đi kiểu nào.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

Tiểu Lâm dạy cậu học vật lý

Cuối cùng Thẩm Quyên bị phạt chép định luật Ôm một nghìn lần.

Lâm Ngữ Kinh một tuần nay làm bài tập đầy đủ, ở lớp nghiêm túc nghe giảng, với cả chưa từng làm sai bài kiểm tra nhỏ nào, đặc biệt yêu học tập, thường ngày còn an tĩnh lễ độ, nói chuyện cũng không hề lớn giọng. Lời nói của cô, Vương khủng long căn bản đã tin một nửa.

Một đứa bé ngoan như vậy, làm gì có lý do trốn học!

Không thể nào.

Chỉ có một khả năng, cô là bị người bạn cùng bàn này kéo đi.

Trái lại với Thẩm Quyên, không phải ngu thì chính là không đi học, Vương khủng long căn bản không cần nghĩ, không chạy đâu được.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, cúi đầu xuống, giọng rất nhỏ, vô cùng đáng thương, thậm chí còn tình nguyện chủ động nhận sai: "Nhưng em quả thực cũng đã vi phạm kỷ luật của lớp rồi, đến muộn. Thầy Vương, em chép phạt rồi, thầy đừng nóng giận nữa nhé."

Đúng lúc Lưu Phúc Giang đi từ văn phòng ra, liếc mắt nhìn vào cửa, nghe thấy lời này, cảm động đến sắp khóc.

Đúng là một đứa trẻ tốt! Ai nói lớp 10 không có học sinh ngoan? Có bạn học gương mẫu như vậy, Lưu Phúc Giang tin rằng, sớm muộn gì cũng có một ngày, lớp 10 sẽ không còn là lớp có binh quân đứng thứ nhất từ dưới tính lên nữa.

Vương khủng long: "Được, vậy em không cần chép nữa, Thẩm Quyên, em chép một nghìn lần."

"..."

Thẩm Quyên ngẩng đầu lên: "??"

Cái nhìn chằm chằm lạnh lùng của bá chủ trường học vốn đã không còn có lực sát thương với cấp độ giáo viên nhân dân ưu tú như Vương khủng long đây. Vương khủng long đã dạy không biết bao nhiêu học trò, được chứng kiến vô số bá chủ trường học, cũng không ít đứa trên lớp một lời không hợp là trực tiếp mắng giáo viên. Thẩm Quyên nhiều lần đảm nhiệm chức bá chủ trường học trước mắt xem ra cũng khá trầm lặng, bài tập đều chép mỗi phần trắc nghiệm rồi đem nộp.

"Một nghìn lần, em nhìn cái gì mà nhìn?" Vương khủng long chống thước ba góc, gõ gõ lên mép bực giảng: "Em học tập bạn cùng bàn của em chút đi, người ta trên lớp làm trắc nghiệm toàn là điểm tối đa, em nhìn lại mình thử xem, trên lớp ngay cả cái bóng của em tôi cũng không thấy. Khai giảng được một tuần rồi, em nói xem tôi đã nhìn thấy em mấy lần? Công thức định luật Ôm em có biết là cái gì không? I bằng U chia R, chép! Công thức suy ra cũng phải chép cho tôi! Không biết thì hỏi bạn cùng bàn của em đấy! Tôi không tin em chép một nghìn lần mà vẫn còn quên được?"

"..."

Thẩm Quyên thật sự phục rồi.

*

Xế chiều, Lưu Phúc Giang đến tìm Lâm Ngữ Kinh, nói với cô chuyện phòng ngủ.

Ngôi trường Bất Trung này tiền nhiều như nước, phòng ngủ trường cấp ba nhà người ta là tìm cách sao cho nhỏ nhất được nhiều nhất. Bất Trung không giống vậy, phòng ngủ của nam nữ có đến mấy tòa nhà. Lại nói học sinh vốn nhiều, nhưng học sinh trọ ở trường lại không nhiều, vì vậy đều là hai người ngủ một phòng, còn không vẫn còn không ít phòng.

Lâm Ngữ Kinh tới muộn, nữ sinh trong khối trọ ở trường vừa hay là số chẵn, mình cô được chia cho một phòng. Nghi giữa giờ cô đi nhìn sơ qua, gian phòng không lớn, nhưng rất sạch sẽ, hai chiếc giường một tủ sách, có một phòng tắm nhỏ độc lập mấy mét vuông.

Lúc trở về lớp thì Thẩm Quyên đang chép định luật Ôm, $I=U/R$, $U=IR$, $R=U/I$ lấp kín cả trang giấy, nhìn thấy cô đi đến, liếc cô một cái, động tác dưới tay vẫn không ngừng lại.

Thẩm Quyên viết chữ tiếng Anh nhìn cũng rất đẹp, ngoắc ngoắc vênh vênh phóng khoáng lại ngang tàn. Khi làm hình xăm, bình thường có lẽ có không ít người muốn xăm câu tiếng Anh gì đó, muốn vậy thì chữ không thể nào xấu được.

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh thật ra có hơi thẹn với cậu, cũng cảm thấy rất có lỗi. Nhưng nếu phải chép thứ đồ chơi này năm trăm lần, cô thà ở đây yên lặng xấu hổ còn hơn.

Cô ngồi xuống, háng giọng một cái, lấy ra một cây kẹo que từ học bàn, cẩn thận từng li từng tí đặt trên vở Thẩm Quyên.

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc trước, khi cô đồ dành Từ Như Ý đã mua một bó lớn kẹo que.

Bút Thẩm Quyên ngừng một chút, đảo tròn mắt nhìn qua, viên kẹo bọc trong giấy bóng màu cam, là vị quýt.

Cậu nghiêng đầu, cô gái nhỏ đặt hai tay lên đùi, mong ngóng nhìn cậu, biểu cảm có chút nịnh nọt.

Thẩm Quyên để bút xuống, chậm rãi bóc giấy gói kẹo, nhét vào miệng, sau đó tiếp tục ghi.

Lâm Ngữ Kinh nhẹ nhàng thở ra.

Thiếu niên biếng nhác ngồi ở đằng kia, tay xoay xoay viết công thức, trong miệng còn ngậm que nhỏ màu trắng.

Động tác cầm bút của cậu không quá chuẩn mực, ngón cái móc vào đầu ngón tay ngón trỏ, khớp xương hơi lồi ra, lộ ra một chút trắng xanh. Mỗi khi viết xong một hàng, sẽ khẽ nhấc một ngón tay, làm động tác nhỏ nghiêng bút.

Ánh nắng buổi chiều sáng rõ, trong phòng học có phản ánh ỉ lúc nghi giữa tiết, cậu thiếu niên ngậm kẹo que lười nhác viết chữ.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, lần đầu tiên cảm nhận được chút gì đó của tuổi trẻ trên người Thẩm Quyên.

Cô phục hồi tinh thần, háng giọng một cái, sắp lại gáy: "Bạn học Thẩm, ăn kẹo của tôi thì chứng tỏ đã tha thứ cho tôi nha, chúng ta hòa nhé?"

Thẩm Quyên nhìn cô một cái: "Thứ đồ chơi rách này, " Cậu cắn kẹo, âm thanh có chút mơ hồ: "Tôi chép thay cậu năm trăm lần, cậu chỉ tặng mỗi cây kẹo que, đuôi ăn mà à?"

Lâm Ngữ Kinh vô cùng biết điều, nhanh nhẹn giọng tay: "Ba bữa sáng."

Thẩm Quyên không nói gì, ngồi bút bên dưới tiếp tục ghi xoay xoay, cứng rắn cắn nát kẹo quýt trong miệng, rắc rắc.

Lâm Ngữ Kinh: "Năm bữa!"

Thẩm Quyên rút que kẹo trụi lõi ra, tùy ý nhấc tay ném một phát, que nhỏ màu trắng bay qua đỉnh đầu Vương Nhất Dương, "Lạch cạch" rơi vào thùng rác cạnh bục giảng: "Được thôi."

*

Thật ra Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chẳng có gì đáng kể, bởi vì dù có phải đưa bữa sáng bao nhiêu ngày, thì sáng sớm Thẩm Quyên cũng sẽ không đi học.

Kết quả người này không chỉ đến, mà còn đến liên tục cả một tuần.

Vì bữa sáng này, mỗi ngày ông chủ Thẩm gió mặc gió, mưa mặc mưa, sáng sớm đúng bảy giờ rưỡi xuất hiện ở cửa lớp, Lý Lâm như thường lệ chép bài tập được một nửa là cậu đã đi đến, bóng râm phủ xuống, Lý Lâm vừa nhấc mắt đã nhìn thấy gương mặt không một biểu cảm của bá chủ trường học.

Cứ như vậy đến ngày thứ năm, Lý Lâm cũng đã bị dọa đến sắp phát điên. Nhưng mỗi ngày nhìn thấy lão đại ngồi ở đó, nghiêng nghiêng dựa vào tường, trong miệng ngậm bịch sữa đậu nành, trên bàn còn đặt hai cái bánh bao nhân trứng sữa nóng hổi, cậu ta lại cảm thấy rất thần kỳ.

Một tuần sau ngày thứ năm đó, Vương khùng long rốt cuộc đã nhớ ra chuyện mình phạt Thẩm Quyên chép định luật Ôm một nghìn lần, nguyên nhân này sinh là do bạn học Thẩm ngủ trong tiết của ông.

Bình thường Thẩm Quyên ngủ vô cùng xuất thần, nằm trên mặt bàn xoay mặt về phía tường, yên lặng không một tiếng động. Tiếng giảng bài của giáo viên trên bục giảng có vang dội cỡ nào cũng không thể kéo cậu ra khỏi giấc ngủ. Thường ngày nếu không ai gọi, cậu có thể ngủ mãi tới trưa.

Giữa trưa ăn một bữa cơm, buổi chiều tựa như mộng du nghe giảng một chút, xong tan học, cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái.

Từ lúc khai giảng đến giờ toàn bộ giáo viên bộ môn cũng đã hình thành thói quen, im lặng không gây loạn trật tự lớp học là tạm ổn rồi, cậu có ngủ giáo viên bình thường cũng không quản, chỉ có Lưu Phúc Giang còn kiên nhẫn.

Thầy Lưu đã dạy học mười mấy năm, lần đầu làm chủ nhiệm lớp, ông kiên định mà tin rằng mình có thể tạo ra một lớp toàn học sinh Thanh Hoa Bắc Đại, không vứt bỏ bất kỳ một học trò nào. Thẩm Quyên đi ngủ, ông liền chấp tay sau lưng đứng trước bàn cậu, âm thanh thần thiết, không nhanh không chậm, thậm chí còn rất nhẹ, như sợ làm cậu giật mình: "Thẩm Quyên."

"Bạn học Thẩm Quyên."

"Này Thẩm Quyên."

"Thẩm Quyên à, dậy đi nào, đừng ngủ."

"Thẩm Quyên?"

—— Lân nào cũng phải gọi cho dậy mới dừng lại.

Trừ ông ra, cũng chỉ còn mỗi Vương khùng long.

Vương khùng long và Lưu Phúc Giang quả thực là cực âm cực dương, hai người bổ sung cho nhau. Vương khùng long tốc độ nói nhanh, tính khí hung bạo, bạn vĩnh viễn sẽ không biết tại sao một giây sau ông lại đột nhiên phát nổ.

"Đừng rồi, bài tập hôm qua bài tập của các em tôi đã xem cả rồi, " Vương khùng long giảng bài được một nửa, bỗng nhiên cảm phần quay đầu lại, "Về sơ đồ mạch điện y như cúrt ấy, tôi cũng không muốn nói

nhiều nữa, kỳ thi tháng đến tới nơi rồi, lúc thi các em mà về như vậy tôi trừ hết điểm cho xem. Không có thuốc à? Có hết chưa, có thì ngày mai cầm thuốc về hết cho tôi, không có thuốc tìm tôi, tôi mua cho em. Vừa rồi giảng đến đâu rồi hả? Mắc song song, mạch điện mắc song song —— là mạch điện có ít nhất một thiết bị điện trở lên và có dòng điện độc lập chạy qua, kết cấu theo kiểu song song, liên kết độc lập với nhau —— "

Vương khùng long chợt ngừng lại, ánh mắt rơi vào đỉnh đầu đen như mực đang dựa vào bức tường bên cạnh ở rìa hàng đầu tiên, tiện tay cầm một đoạn phấn trong rãnh bảng ném tới.

Đoạn phấn đập trúng tay áo đồng phục của thiếu niên, khe khẽ "bịch" một tiếng, năm giây sau, Thẩm Quyện vẫn không nhúc nhích.

Trong phòng là một mảnh yên tĩnh, tầm mắt mọi người đều nhìn theo sang.

Vương khùng long bê cây phấn trong tay, tạch tạch, vỡ thành bốn năm đoạn,捏 một mắt lại, vung vung cánh tay tạo thành tư thế Đại Bàng Giương Cánh. Dáng người ông thấp bé, nhìn như còn chưa đến một mét bảy, nhào tới phát một cái trông rất giống một con gà mái già giương cánh. Gà mái già vung cánh tay, bốn khúc phấn "Bịch bịch bịch bịch" phóng ngay đến chỗ Thẩm Quyện.

Không uống công ông khoa trương làm động tác chuẩn bị, ném vẫn rất chuẩn, Thẩm Quyện bị đập đủ chỗ, rốt cuộc cũng chậm chạp ngẩng đầu lên: "Hả?"

"Hả? Hả cái gì mà hả?" Vương khùng long trừng mắt đứng bên cạnh bục giảng, "Thẩm Quyện, tôi phát hiện em rất có cá tính cách nha, bạn cùng bàn ở cạnh hát ru em ngủ hay sao mà em giống như đang ở trên giường nhà mình vậy? Chép định luật Ôm một nghìn lần còn chưa nhớ à? Em nói cho tôi nghe chút coi, I bằng cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh lén lút rút mấy trang chép phạt một nghìn lần của cậu ra khỏi đồng tài liệu học tập, lặng lẽ đặt trên bàn cậu.

Nhưng anh trai giang hồ đã quá tự tin rồi, cậu thậm chí không thèm nhìn lấy một cái, nhủ mày, híp mắt, khòe mắt đồ hồng, rõ ràng là đáng về còn chưa tỉnh táo. Đến mức Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cậu cần bàn không nghe được Vương khùng long đến cùng đang hỏi cái gì.

Thẩm Quyện chậm rì rì thẳng người lên, tê liệt dựa ngửa vào thành ghế, thanh âm khàn khàn trầm thấp, mang theo vẻ buồn ngủ nồng đậm: "3.1415926?"

Vương khùng long: "..."

Cả lớp: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh để bút xuống, tự đáy lòng muốn tặng cho bạn cùng bàn ưu tú của cô một tràng pháo tay dòn giã.

Ngài còn biết cả số pi đấy!!!

Còn mong đợi thêm gì nữa*!!!!

Bạn cùng bàn của tôi vĩ đại biết bao nhiêu!

(* Nguyên văn của câu này là 还要什么 自行车啊!!!! (Còn muốn cái xe đạp nào nữa) có nguồn gốc từ câu nói trong tiểu phẩm kinh điển của Triệu Bán Sơn. Ngụ ý là "Còn có ý muốn không an phận nào nữa", "Còn ham muốn điều gì nữa".

Kết quả của việc bay cao là Thẩm Quyện lại bị phạt chép định luật Ôm một nghìn lần, trước lúc tan học Vương khùng long còn nghiêm túc nhắc nhở bọn họ, thi tháng đến nơi rồi, với tình trạng học tập lúc này của bọn họ, vào thi 30" cũng không viết được gì.

Lúc nói đến đây, ông còn đặc biệt nhìn thoáng qua Thẩm Quyện, biểu cảm rất sầu não.

Thẩm Quyện chẳng hề hay biết điều này, biếng nhác cong lưng sột soạt chép định luật Ôm.

Lâm Ngữ Kinh cũng sầu não, chuông tan học vang lên, cô ghé lại gần, thật lòng thật dạ bày tỏ sự tò mò: "Cậu chép định luật Ôm một nghìn lần mà còn không nhớ kỹ?"

Thẩm Quyện ngáp một cái: "Tôi không nghe rõ thầy ấy hỏi cái gì."

Lâm Ngữ Kinh trong lòng tự nhủ, người anh em cậu cũng chém quá rồi, cậu không nghe rõ mà vẫn có thể nói được số pi? Vật lý có số đặc biệt 3.1415926 này sao.

"Được thôi, " cô khò khò nói, "Vậy cậu coi như cũng ghé đấy, còn có một tuần nữa là thi tháng rồi."

Thẩm Quyện cũng không ngừng bút, biểu cảm bình tĩnh, giờ tay nhắc chân đều tỏa ra một loại tự tin bình thản thờ ơ: "Vật lý của tôi vẫn ổn."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lúc trước tiếng Anh cậu cũng nói vậy.

Lâm Ngữ Kinh còn thiếu cậu ân tình một tờ giấy xác nhận, suy nghĩ một chút, cô gõ mép bàn, đột nhiên nói: "Cậu cho tôi số điện thoại được không, thêm số QQ gì đó cũng được?"

Thẩm Quyện dừng bút, ngẩng đầu nhìn cô một cái, không nói gì, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, đưa cho cô.

Điện thoại di động của cậu không khóa, mặt khóa đều không dùng, mở ra là thấy ngay màn hình nền sạch sẽ, Lâm Ngữ Kinh thêm cậu làm bạn tốt, trả lại di động cho cậu, Thẩm Quyện cũng không nhìn.

Tiết học buổi chiều cũng đã xong cả rồi, chỉ còn một tiết tự học, Lâm Ngữ Kinh dùng tiết tự học làm hết bài tập toán và lý, làm xong bài cuối cùng, vừa vặn tan học.

Tiếng chuông tan học cuối cùng của thứ sáu vô cùng lay động lòng người, đợi cô sửa soạn xong bài tập người trong phòng cũng đã đi gần hết. Thẩm Quyện dứt khoát bỏ tiết tự học, người đã sớm rời đi.

Lâm Ngữ Kinh liếc nhanh qua sách vật lý đang mở đặt trên mặt bàn của cậu, cầm lấy tiện tay mở ra, sạch trơn, ngoại trừ tờ đầu tiên có chữ ký ra những tờ khác một chữ cũng không có.

Thứ ân tình này, làm sớm siêu sinh sớm, càng để lâu càng phiền toái.

*

Thẩm Quyện bỏ tiết tự học quay về studio, nài lưng làm tiếp bức hình đặt trước của vị khách cuối cùng, từng người một đã hẹn thời gian đến nhận; làm xong toàn bộ đã là hơn bảy giờ tối, cơm tối cũng lười ăn, lại bắt đầu ngủ tiếp.

Trong khoảng thời gian này trung bình mỗi ngày cậu chỉ ngủ khoảng hơn ba tiếng, studio xăm hình này của Lạc Thanh Hà đã mở rất nhiều năm, làm việc thật ra cũng xem là có chút tiếng tăm, hiện tại nơi này đã thuộc về Thẩm Quyện, cả đời tâm huyết của Lạc Thanh Hà, cậu không thể để nó sụp đổ.

Trước kia nó là tín ngưỡng của Lạc Thanh Hà, bây giờ biến thành trách nhiệm của Thẩm Quyện.

Khoan khoái dễ chịu mà ngủ bù xong, lần nữa mở mắt ra thì màn đêm đã buông xuống, điện thoại trên bàn trả "Ông ơng" chấn động hai cái, sau đó lại trở về yên tĩnh.

Thẩm Quyện tri hoãn trong chốc lát, đưa tay sờ di động cảm đến đây, mắt nhắm trong bóng tối hồi lâu đột nhiên nhìn màn hình điện thoại di động nên có chút hoa, cậu neho mắt lại, thích ứng với ánh sáng xong mới nhìn rõ chữ trên màn hình.

Một tin nhắn vào một phút trước, gửi tới lúc rạng sáng hai giờ rưỡi.

Thắm Quyên mới nhìn lần đầu, thiếu chút nữa tưởng là có người gửi quảng cáo đòi truy cho cậu ——

Hai ngày nghỉ cuối tuần

Nửa đêm một mình, cô đơn lạnh lẽo khó mà nhịn

Cần nhiều kịch tình thì hãy để

Tiểu Lâm dạy cậu học vật lý

Phía sau đính kèm hai tệp tài liệu, một file word, một file định dạng PPT (Power Point).

[Đính kèm] [Đính kèm]

—— đến từ, một Tiểu Lâm ấm áp không muốn tiết lộ danh tính thân tặng.

Thắm Quyên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Cách 30 phút lại tiến thêm một bước

Vị Tiểu Lâm ấm áp không muốn tiết lộ danh tính này biên soạn hai tệp tài liệu ôn tập gửi đến đây tặng cậu, một là file văn bản, một là file PPT dài hơn ba mươi trang.

Văn hay hình đẹp, có trọng điểm giáo viên nhấn mạnh trên lớp, có các điểm kiến thức trong sách, rõ ràng dễ hiểu, phía sau mỗi điểm kiến thức đều có đề minh họa, là kiểu đề mỗi bài có hai ba câu hỏi, đáp án đúng của các bài này nằm ở trang cuối của tài liệu đính kèm.

Thắm Quyên dùng mười phút xem xong nội dung hai file đính kèm, có chút cạn lời.

Hai giờ rưỡi sáng gửi đồ tới đây, lại có một đoạn y chang lời thoại quảng cáo đòi truy.

Cậu không biết có phải cô đã liên tục làm mấy thứ này đến hai rưỡi sáng hay không.

Thắm Quyên cảm thấy thật thần kỳ, hệt như có một cái máy mô phỏng gì đó mờ ra trong đầu. Lúc mới bắt đầu nhìn thấy cô, người tên Lâm Ngữ Kinh này là một hình tượng bằng phẳng, sau đó ấn tượng tựa như một trang giấy, từng chút từng chút một trở nên phong phú.

Cô rất nhanh đã tự động tiến hành xây dựng khuôn, tô màu, từ bằng phẳng biến thành 3D, cả người bắt đầu sống động lên.

Nửa tháng trước, cô vẫn là một thiếu nữ chán chường, tang thương đến mờ mịt.

Hiện tại, Thắm Quyên không biết phải hình dung cô thế nào, mỗi một mặt đều không giống nhau, mỗi một mặt đều làm cho người ta nảy sinh nhận thức mới toanh với cô, là một người thần kỳ như vậy đấy. Thắm Quyên thế mà lại có suy nghĩ quái gở rằng, mỗi một loại thuộc tính đều được cô dung hợp rất hài hòa.

Ngõ cũ cách âm rất kém, thường ngày mỗi hộ có tiếng động linh tinh gì cũng truyền tới được, rạng sáng hơn hai giờ, vạn vật đều yên tĩnh.

Đèn trong studio không mờ, ánh trắng ngoài cửa sổ xuyên qua thủy tinh đổ vào. Ánh sáng yếu ớt âm đạm, mơ hồ có thể nhìn rõ từng dây nguyên liệu màu bày trên kệ cạnh cửa sổ.

Thắm Quyên bò dậy từ ghế sofa, cánh tay chống trên đầu gối, cứ như vậy cảm điện thoại xem thêm vài phút.

Sau đó cậu gục đầu cười.

Thắm Quyên tiện tay ném di động lên bàn trà, thẳng lưng ngã vào ghế sofa, đưa tay xoa xoa mắt trái một cái, độ cong khỏe mỗi từng chút từng chút gương cao, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười.

Trong studio trống không, yên lặng, thiếu niên ngồi đơ trên ghế sofa, bụm lấy nửa khuôn mặt cười một mình, tiếng cười trầm thấp quẩn quanh, có loại kinh hãi không nói thành lời.

Cũng không biết vì sao, chẳng qua là muốn cười, còn đến mức không ngừng được.

Lần lộn cùng bọn Hà Tùng Nam Vương Nhất Dương quá lâu, cười một chút mà cũng kéo chỉ số IQ xuống thấp, hết thuốc chữa.

Thắm Quyên thực sự cảm thấy, mình, tinh thần không được bình thường.

*

Lâm Ngữ Kinh đúng là biên soạn kiến thức mãi đến hai giờ rưỡi sáng, sau khi gửi xong, cô đã buồn ngủ đến mức mắt mờ không ra. Cô hoàn thành việc lớn, đẩy cạnh bàn lui người về sau, khép sách vật lý, cảm thấy bản thân đúng là thâm tàng công dư danh*, mỹ mãn ngã đầu lên giường ngủ.

(* Nguyên văn là 深藏功与名: một từ vựng Hán ngữ, là triết học Đạo gia, nghĩa gốc là không tiết lộ tài hoa và công danh của mình. Nghĩa bóng là để hình dung những người làm chuyện tốt, nhưng lại che giấu danh tính, không muốn người ta biết mình. (baike)

Cô cảm thấy nếu như đã làm, thì phải có tâm một chút. Tính cách của cô vẫn luôn như vậy, nữ vương Lâm Ngữ Kinh, dù chỉ là tài liệu ôn tập, nhưng tài liệu ôn tập đã nằm trong tay cô thì phải là tài liệu của nữ vương, cầm vào là có thể... đánh gục thế loại đó.

Hơn nữa, với chỉ số IQ của cô bạn cùng bàn ưu tú của cô, định luật Ôm chép một nghìn lần cũng không nhớ được, số Pi vật lý 3. 1415926... chỉ số thông minh lay động lòng người như vậy, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy nếu cô không ghi cẩn thận một chút, bạn cùng bàn của cô có thể chẳng hiểu cái khi gì.

Vì vậy cô phở ra loại ti mi lúc giảng bài của Lưu Phúc Giang, thậm chí vắt hết óc phân tích xem ở tuổi này, các thiếu niên hư hỏng không thích học tập cảm thấy hứng thú với chuyện gì nhất, suy nghĩ một chút, Lâm Ngữ Kinh gửi tin nhắn cho Trình Dật: [Trình tổng, bình thường ban đêm cậu thấy loại tin tức gì thì sẽ nghiêm túc đọc?]

Qua nửa đêm, đêm dài hiếm người, Trình Dật đáp lại sau một giây: [Ảnh động HD mỹ nữ đi tắm, quảng cáo đòi truy kích tình sôi sục.]

Lâm Ngữ Kinh cũng cảm thấy, hẳn là loại này.

Nếu cô trực tiếp ghi 《 Đề thi tuyển chọn vật lý 11 phần điện học có đáp án 》, chắc Thắm Quyên đến nhìn một cái cũng không thêm.

Thời kỳ trưởng thành nà, cả người hormone rần rần, không thể che giấu, chỉ có thể giải quyết lúc nửa đêm, đều có thể hiểu được.

Cuối tuần này của Lâm Ngữ Kinh trôi qua rất yên ổn, từ sau lần Phó Minh Tu lái xe đưa cô tới trường xong hai người không còn có bất kì đối thoại nào nữa, thậm chí còn chưa từng gặp mặt.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết cuộc đàm thoại lần trước giữa bọn họ rốt cuộc nên tính là chuyện gì, cô lúc ấy không hề che giấu một chút nào, ngữ khí cũng không gọi là đáng yêu.

Nhưng phản ứng của Phó Minh Tu cũng làm người ta hết sức ngạc nhiên, thậm chí có phần kì quặc, hơi nghiêng về khuynh hướng thỏa hiệp, làm cho Lâm Ngữ Kinh sinh ra một loại ảo giác "Người này có thể dễ chung sống".

Tuy nhiên loại ảo giác này chỉ lóe lên rồi biến mất, suy nghĩ của anh ta có lẽ cũng không khác mấy so với Lâm Ngữ Kinh, nếu như mọi người không hợp, cậu không chào đón tôi tôi cũng không chào đón cậu, vậy thì dứt khoát bỏ nhau đi.

Phó Minh Tu năm nay học Đại học năm 2, sau khi khai giảng thi ở lại trường, hai ngày nghỉ tuần trước cũng chỉ ở trường không về nhà, tuần này xem ra cũng không có ý định về rồi.

Chắc hẳn cuộc sống đại học rất là muôn màu muôn vẻ.

Sáng sớm thứ hai hôm đó, Lâm Ngữ Kinh kéo tay cầm vali nhỏ 16 tấc nhét vào ghế sau xe, lão Lý trông muốn nói lại thôi, có điều cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thờ dài.

Tuần trước cô vẫn luôn ở ký túc xá của trường, hai ngày nghỉ chỉ về bữa chủ nhật. Lâm Ngữ Kinh vốn là mới chuyển đến thành phố này, hầu như không có gì cả, mỗi tuần quay về liền kéo vali nhỏ, thay đổi đồ ngủ nội y gì đó để đem giặt.

Mạnh Vĩ Quốc từ cái cuộc gọi kết thúc chẳng vui vẻ gì của hai người lần trước thì không còn động tĩnh nào nữa, đến giờ vẫn chưa về. Lâm Ngữ Kinh thật lòng hy vọng ông ta đừng có về. Chuyện cô trọ ở trường này, trước mắt xem ra ông ta vẫn chưa biết, người giúp việc trong nhà đều không nói cho ông, chờ ông ta trở về phát hiện ra khẳng định sẽ lại là một trận gió tanh mưa máu, tránh không khỏi phải cùng ông ta âm ỉ một hồi.

Đã đến trường học, trước hết Lâm Ngữ Kinh về ký túc xá cất vali, sáng thứ hai tinh thần mọi người còn dồi dào, tâm hồn bé bỏng vẫn chưa bị học tập và bài thi đè thành mòng manh yếu đuối, Lý Lâm thậm lý đã làm xong hết bài tập, lần đầu tiên không chép bài trong giờ tự học sớm, cầm điện thoại cùng ba nam sinh trong lớp mờ hắc*.

(* Nguyên văn 开黑 – Khai hắc (mờ hắc) là một từ mới xuất hiện ở TQ, thông dụng trong các loại game đối chiến như DOTA, LOL,... Khi bạn chơi một game có thể chat voice, hoặc trao đổi mặt đối mặt thì được gọi là open black. Ngoài ra nó cũng có nghĩa là mờ phòng tối, nghĩa là một đám game thủ đã quen biết nhau tập trung lại một chỗ ngoài đời thực hoặc thông qua ứng dụng chat voice để trực tiếp chỉ huy, phối hợp với nhau. (baike) (Trong tình huống này thì chính là nghĩa 2)

Lâm Ngữ Kinh biết một trong số đó là Tổng Chí Minh, cũng là một người ngày thường rất hoạt bát, là một tuyển thủ hoạt bát đến mức thường xuyên vào văn phòng giáo viên chủ nhiệm lớp viết kiểm nghiệm.

Ấn tượng đầu tiên Lâm Ngữ Kinh đối với cậu ta là vào ngày vừa khai giảng đó, lúc Lưu Phúc Giang nói ra câu thiếu não "Cùng bạn cùng bàn đối mặt một phút đồng hồ" đó, vị tuyển thủ Tổng Chí Minh này nhiệt tình phối hợp nhất đấy, đầu tiên thì tình ý ngấm ngấm lời kéo bạn cùng bàn của cậu ta đối mặt, hết một phút đồng hồ lại còn lưu luyến không rời mà trao cho bạn cùng bàn một nụ hôn gió, cuối cùng bị bạn cùng bàn cậu ta tóm lấy đánh cho một trận.

Nói chung cũng là một tên gay trong gay.

Thời gian tự học sớm sáng thứ hai, chủ nhiệm lớp lôi kéo toàn bộ giáo viên bộ môn mở cuộc họp nhỏ, bình thường sẽ không tới đây, trong lớp kêu gào ầm ĩ cả lên, chuyện gì cũng dám làm, hoàn toàn không lo lão Giang tập kích.

Ba nam sinh vây quanh chỗ ngồi bên cạnh Lý Lâm, Tổng Chí Minh an vị trên chỗ Lâm Ngữ Kinh, thấy cô đi đến thì bỏ chút tinh lực khẽ ngẩng đầu lên: "Bạn học Lâm, cậu chờ một lát nha, bọn tớ đánh xong trận này rồi né chỗ ngay."

Cậu ta vừa nói, vừa đứng lên khỏi chỗ ngồi của Lâm Ngữ Kinh, đứng ngay bên cạnh bàn tiếp tục đánh.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Ngoài miệng nói như vậy, thân thể còn đặc biệt thành thật.

Lâm Ngữ Kinh buông túi sách ngồi xuống, có chút tò mò: "Các cậu chơi trò gì vậy?"

"Mới ra đây, tương tự kiểu ngắm bắn ấy, " Tổng Chí Minh cũng không ngẩng đầu, cậu ta đeo tai nghe một bên, cái bên kia thà rũ xuống: "Cậu chơi không?"

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt: "Tôi không biết chơi."

"Không sao, tớ dạy cậu, " Tổng Chí Minh vô cùng rộng lượng, không nói hai lời liền nhét điện thoại di động của mình vào tay Lâm Ngữ Kinh, chống bàn cúi người, chỉ vào màn hình dạy cho cô, "Cũng không khó lắm, điện thoại đơn giản hơn máy tính nhiều, cậu xem, bên này, là chỗ nổ súng đấy, điểm này để đi lên phía trước —— "

Thẩm Quyện đến vào mười phút trước khi tự học sớm kết thúc.

Vừa vào cửa đã nhác thấy lối đi nhỏ bên chỗ cậu tùm đầy người, bạn cùng bàn của cậu đang xoay người, cầm điện thoại trong tay, cùng vài nam sinh bên cạnh động tay chiến đấu đến hăng say.

Tên nhóc bên cạnh cô tựa hồ như đang dạy cô chơi, một tay chống bàn đứng cạnh cô, khom lưng, cúi đầu, hai người kẻ gần sát nhau, cánh tay nam sinh thỉnh thoảng quẹt qua tai cô, chỉ vào màn hình điện thoại trong tay cô: "Ủầy, ở đây có người, thấy không, bấm máy, hướng súng tới đầu của hắn bắn một phát."

Lâm Ngữ Kinh nghe theo, hồng tâm chuẩn xác nhắm vào giữa đầu người nọ, tách tách tách tách, gần như xả hết một băng đạn. Nhưng người nọ toàn vẹn không chút sứt mẻ đứng ở đằng kia, không trúng một phát súng nào.

Nam sinh "Ai da" một tiếng, tay tự nhiên khoác lên vai cô: "Không sao cả, lần đầu chơi đều như vậy thôi, tớ dạy cậu, cậu ấn giữ súng của cậu, ấn giữ đến lúc cậu muốn nổ đầu hắn ——" Cậu ta vừa nói, vừa cúi đầu xuống, ngón tay vạch lên màn hình biểu thị.

Thẩm Quyện đứng ở cửa ra vào, nhìn đầu hai người này càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Thẩm Quyện đi qua, đứng bên cạnh Lâm Ngữ Kinh, đưa tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cạnh bàn.

Cậu vừa đến một cái, khi áp xung quanh nhảy mất thập xuống, tay Tổng Chí Minh run lên, đầu nhắm của súng trượt qua bên cạnh, súng lại bắn lệch, người bị nhắm trúng lúc này đã nghe thấy, một giây sau lập tức dưng súng tới đây, "Đoàng" một tiếng bắn nát đầu Lâm Ngữ Kinh.

Lâm Ngữ Kinh "A" một tiếng, không vui nhăn nhăn mũi, đứng dậy nhường chỗ cho Thẩm Quyện, trả di động cho Tổng Chí Minh, nói cảm ơn với cậu ta.

"Không sao, chơi nhiều sẽ giỏi thôi, " Tổng Chí Minh cười hi hi, "Thêm bạn tốt nhé? Sau này bọn tớ mờ hắc sẽ gọi cậu."

"Được thôi." Lâm Ngữ Kinh nói.

Hai người vô cùng vui vẻ mà thêm bạn tốt, Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống chỗ mình, xoay người lại, thêm cái ghi chú cho Tổng Chí Minh.

Ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Quyện nghiêng người ngồi ở đằng kia, mặt không biểu cảm tiện tay lật sách.

"Bạn cùng bàn, chào buổi sáng, ăn sáng chưa?" Lâm Ngữ Kinh tâm trạng rất tốt chào hỏi cậu.

Thẩm Quyện không để ý tới cô.

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên đã rất quen thuộc rồi, có vẻ từ lần cô đến studio của cậu ăn lẩu xong, quan hệ giữa hai người quan hệ dần dần khá hơn, thi thoảng còn có thể tán gẫu một chút.

Chẳng qua lão đại luôn có những điểm đặc trưng riêng của mình, buổi sáng dậy quá sớm nên thường rất khó ở, Lâm Ngữ Kinh cũng chẳng để ý, mở sách cần dùng trong tiết đầu tiên ra xem.

Khoảng chừng năm sáu phút sau, Thẩm Quyên đột nhiên "Bịch" một tiếng đóng sách lại, giương mắt nhìn cô: "Cậu thật sự thích chơi game à?"

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, "Không có, tôi không biết chơi."

"Về sau cũng đừng chơi," Ngữ khí của Thẩm Quyên không tốt chút nào, "Cái kỹ thuật đó của cậu, chơi nhiều hai bên sẽ bị cậu làm cho phá sản."

"..."

Lâm Ngữ Kinh đã hiểu, hôm nay tâm trạng của lão đại qua thực không hề tốt, chẳng lẽ là học cả chủ nhật nhưng vật lý vẫn không có gì tiến triển, bị điện học làm khó rồi sao?

Cô thử nhớ lại mấy đề luyện tập mà mình cho cậu ta, đều không khó mà, rất căn bản đấy nha.

"Trời cao đô kỳ người tài Lâm Ngữ Kinh, tóm lại không thể nào thấp toàn thấp mỹ," Lâm Ngữ Kinh rất bình tĩnh, "Hon nữa tôi, là một người lương thiện, đương nhiên phải chừa lại đường sống cho người khác."

"Đừng rồi, chủ nhật cậu có học không?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

Thẩm Quyên: "Không."

Lâm Ngữ Kinh vẫn chưa từ bỏ, tài liệu cô viết đến hai rưỡi sáng lặn đầy: "Vật lý á?"

"Không," Thẩm Quyên mặt không biểu cảm nói, "Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Bọn giảng hồ chúng tôi chưa bao giờ học tập."

"..."

Lâm Ngữ Kinh kỳ thật rất ngán mấy người bày mặt lạnh với cô, mặc kệ bạn động kinh vì chuyện gì, tâm trạng bạn không tốt chẳng liên quan quái gì tới tôi.

Loại người này bình thường cô gặp phải thì sẽ thế này, cậu lạnh nhạt với tôi, tôi sẽ càng lạnh nhạt với cậu. Lúc này nếu đổi thành người khác, cô đại khái sẽ không thêm phản ứng, bạn tự biến qua một bên mà lạnh lùng.

Cô ra sức vơ vét ra sự kiện nhần cuối cùng của mình, mặt cũng không biểu cảm: "Ai biết cậu từng nói với tôi, mấy chuyện vật vãnh này tôi chưa bao giờ nhớ kỹ."

Thẩm Quyên dừng chốc lát, nhìn cô một cái.

Cô gái nhỏ ánh mắt lạnh buốt, trong lời nói đã bắt đầu có chút cảm xúc, đây chính là muốn xù lông.

Nếu không thuận theo vuốt lông một cái, có thể cả ngày hôm nay sẽ lại bơ cậu nữa cho xem.

Cậu thờ dài: "Xem, bạn cùng bàn của tôi rạng sáng hai giờ rưỡi gửi tài liệu ôn tập cho tôi, tôi rất nghiêm túc xem cả ngày chủ nhật."

Lâm Ngữ Kinh liếc nhìn cậu một cái, uốn nắn: "Là Tiểu Lâm âm áp không muốn tiết lộ danh tính thân tặng?"

Thẩm Quyên: "..."

Được rồi.

Thẩm Quyên nhần nhin: "Vị Tiểu Lâm không muốn tiết lộ danh tính gửi quảng cáo đòi truy cho tôi, làm tôi thiếu chút nữa tưởng nhầm tin nhần rác rồi."

Lâm Ngữ Kinh cười hai tiếng, nằm trên mặt bàn nhìn cậu: "Bạn học Thẩm đối trá này, tôi nghĩ giữa người với người nên thẳng thắn với nhau, nếu tin nhần kia không giống giống quảng cáo đòi truy thì cậu sẽ xem chắt? Nam sinh các cậu không phải yêu thích loại hàng này sao?"

Thẩm Quyên nhướng mày: "Cậu nghe từ đâu mà biết nam sinh bọn tôi chỉ thích loại hàng này."

Lâm Ngữ Kinh: "Cái này còn cần phải nghe từ đâu sao? Tôi gửi như vậy chẳng phải cậu đã xem đăng hoành sao, còn thừa nhận nghiêm túc xem cả chủ nhật, muốn ngừng mà không được. Nếu tôi gửi《Đề thi tuyển chọn vật lý 11 phần điện học có đáp án》cậu sẽ mở ra sao?"

"Cảm ơn tôi đi bạn học Thẩm Quyên," Lâm Ngữ Kinh than thở nói, "Cảm ơn bạn cùng bàn của cậu, vì cậu thức đến hai giờ rưỡi sáng, vất hết óc suy nghĩ tuyệt diệu, thành công khiến cậu nhớ kỹ học sinh cấp hai cũng biết 3. 1415926 không phải định luật Ôm, khiến thành tích vật lý của cậu cách 30 phút lại tiến thêm một bước."

Thẩm Quyên im lặng vài giây, không nói chuyện, chậm chạp mà cong khóe môi: "Không phải là Tiểu Lâm không muốn tiết lộ danh tính sao? Hả?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Trò chuyện một chút đã bị cậu ta dẫn dụ vào, mặc dù cái áo vest nhỏ* này cậu biết tôi biết mọi người đều biết.

Nhưng nó cũng là áo vest nhỏ hàng thật giá thật!

Lâm Ngữ Kinh thờ dài: "Bạn học Thẩm, cậu như vậy là làm khó tôi đấy," cô hạ thấp giọng nói, "Tôi làm việc tốt đều không muốn để lại danh tính."

Cô nói xong, yên tĩnh hai giây, Thẩm Quyên bỗng nhiên bật cười.

Sao với bạn cùng lứa giọng của cậu trầm hơn một chút, cười lớn lên càng trầm hơn, thiếu đi một chút cảm giác niên thiếu, phần nhiều là từ tính gọi cảm.

Thẩm Quyên rù mắt xuống, liếm liếm môi khẽ cười, sau đó thẳng người lên, đưa tay đặt lên đỉnh đầu cô nhẹ nhàng xoa hai cái, áp người lại gần một chút, thanh âm trầm thấp nhần nhật vang lên bên tai: "Cô Tiểu Lâm vất vả rồi."

Hết chương 19.

(*) Cụm từ này mình cũng không hiểu lắm, có lẽ là ngôn ngữ mạng. Theo kết quả search google thì "Áo vest nhỏ" dường như là tên một người đàn ông bí ẩn, rất nổi tiếng ở TQ. (Nguyên văn 小马甲. Cầu giúp đỡ!!!)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Tùy tiện đánh mà cũng thắng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kì thi tháng ở Bát Trung diễn ra ngay sau Quốc Khánh. Sau bảy ngày nghỉ quốc khánh theo quy định, ngày đầu tiên đi học lại sẽ trực tiếp thi, cho nên tuần này phải học cả bảy ngày, bù vào kì nghỉ.

Lúc Lưu Phúc Giang thông báo ra tin này, tất cả mọi người reo hò một trận.

Reo hò xong, mới bắt đầu phát sầu.

Lý Lâm lật cổ áo đồng phục ra phía sau, thở mạnh: "Tao cảm thấy mình theo không nổi nữa rồi, trước kia học có năm ngày mà tao đã phải bơi nhanh đến mức ná thờ, năm ngày đã giới hạn chịu đựng bài giảng cường độ cao của tao rồi."

Lâm Ngữ Kinh trái lại không có cảm giác gì, so với việc phải trở về vào hai ngày nghỉ, cô vẫn muốn ngày ngồi ở trường hơn, thậm chí đã bắt đầu nghĩ xem liệu quốc khánh có thể không về luôn không, nói mình phải chuẩn bị cho kì thi tháng.

Vào giờ tự học buổi chiều, lúc Lâm Ngữ Kinh học từ vựng tiếng Anh thì nhận được lời mời nhiệt tình của Tổng Chí Minh, người này gửi cho cô sticker chó Husky nhảy disco, phía sau đính kèm ảnh một người da đen hôn gió, hỏi: [Tiểu tỷ tỷ, mở hắc không.]

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy người này thật quá gan dạ, buổi sáng cô chơi dở như vậy mà cậu ta vẫn có dũng khí gọi cô mở hắc.

Cô nhìn thoáng qua những tờ đề chưa làm xong còn lại, không còn mấy tờ, cô đề bút xuống, gửi câu được thôi qua ngay.

Chưa đến hai phút sau, Lý Lâm bên dưới khe khẽ chọc bà vai cô: "Này, Lâm Ngữ Kinh, cậu xuống đây với bọn tớ nha, đến lúc đó tớ sẽ dẫn dắt cậu."

Thẩm Quyên nghiêng đầu qua.

Lâm Ngữ Kinh cười: "Mấy người vậy."

"Tính thêm cậu là ba người, một đội thường có bốn người, nhưng không sao, tới đó tùy tiện tìm một người lạ gia nhập là được rồi, cậu theo tớ, tớ đến dạy cậu, Tổng Chí Minh cách quá xa, nói chuyện không tiện." Lý Lâm nói.

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu, nghiêng người nhắc mắt, đáp lại ánh mắt của Thẩm Quyên.

Bạn cùng bàn của cô nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh đó dường như hàm chứa một chút khinh thường, giống như đang nói "Hy vọng lòng cậu có chút hồ thẹn".

"..."

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh tủi thân lắm đấy.

Con người làm sao có thể thập toàn thập mỹ chứ?

Cô đã xuất sắc như vậy rồi, đánh game dở chút thì có sao nào?

Cô thờ dãi: "Các cậu tìm người lạ thì thôi tôi không chơi đâu, tôi chơi cùi bắp thế này, bạn học còn tha thứ được, chứ hổ người ta rồi bị chửi thì không hay lắm."

Lý Lâm xua xua tay: "Không sao đâu mà, có người mắng cậu thì bọn tớ giúp cậu mắng lại. Chúng ta có tới ba người cơ mà, sợ cái gì, hần ta mới là người lọt hỏ."

Lâm Ngữ Kinh còn định nói thêm gì đó, chợt Thẩm Quyên hỏi: "Game gì."

Lý Lâm bất động, cổ gồng lên như con rối lên dây, kinh kịch kinh kịch xoay đầu lại, nói tên trò chơi: "Chỉ là, bắn súng thôi."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút buồn cười, ngay cả cô cũng có thể cảm giác được Lý Lâm đang khấn trương.

Khai giảng lâu như vậy rồi, ngồi bàn trước bàn sau cũng lâu như vậy rồi, thế nhưng đây hình như là lần đầu tiên Thẩm Quyên nói chuyện với bọn họ.

Thẩm Quyên gật gật đầu, lại tiếp tục nói: "Các cậu thiếu người?"

Dáng vẻ Lý Lâm máy móc: "À... phải."

"Tôi chơi." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh dương cao mày.

Cầm Lý Lâm gần như sắp rớt ra.

Về sau, mỗi lần Lý Lâm nhớ lại, cũng không nhận được cảm khái, đây quả thật là trận chiến khác cốt ghi tâm nhất trong đời cậu.

Bá chủ trường Thẩm Quyên, vị này là người có vô số truyền kỳ, chuyện cũ, và lại còn là lão đại Bát Trung từng đánh gục bạn cùng bàn trước, chỉ mỗi cái bóng lưng cũng làm cậu ta không dám thốt một lời. Vị lão đại làm cậu sống trong bóng ma ngày qua ngày khác đó, trong giờ tự học bỗng nhiên đề nghị vào đội chơi game chung với cậu.

Lâm Ngữ Kinh chưa từng chơi trò chơi này, Thẩm Quyên cũng chưa từng chơi, hai người xoay người lại, kết nối vào điểm truy cập không giới hạn lưu lượng của Lý Lâm, rồi tùm lại một chỗ lắp đội, Lâm Ngữ Kinh liếc nhanh qua ID của Thẩm Quyên: [JYZJBD].

Hạ mắt xuống xiu nữa, cái người này vừa mới vào game, đã tự thêm cho mình chữ ký mỹ miều —— một xạ thủ thần bí ẩn.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Chỉ có ngay lúc này, Lâm Ngữ Kinh mới cảm nhận được tâm hồn trẻ trâu ẩn sâu trong người Thẩm Quyên.

Một mình Lý Lâm chỉ giăng cho hai người bọn họ, Lâm Ngữ Kinh dù sao cũng đã chơi thử lúc tự học sớm rồi, biết phải nổ súng thế nào, chẳng qua kĩ thuật bắn súng của cô có hơi thâm, thị lực cũng có phần không tốt lắm, ngay cả lúc sắp chết cô cũng không phát hiện ra người giáp mặt đánh cô đang ở đâu. Còn Thẩm Quyên là vừa mới bắt đầu, nên có vẻ Lý Lâm phải tiến hành phụ đạo một vs một cho cậu.

"Đây là cái gì?" Thẩm Quyên hỏi.

"Đôi đôi đôi đôi đôi súng á, " Lý Lâm lấp bắp nói, "Bên cạnh là chỗ nạp đạn."

Thẩm Quyên nhắc mí mắt lên, nhìn cậu ta một cái: "Cậu run rẩy cái gì?"

Trong nội tâm Lý Lâm đang gào thét: Con mẹ nó ông đây sợ cậu đấy!!! Mẹ nó nhờ đâu cậu đánh game dở quá bị người ta hành hạ, tâm tình khó chịu đánh ông một trận cho hả giận thì biết sao đây!!!!

"Đầu có..." Lý Lâm nhỏ nhẹ nói, "Tôi có hơi lạnh."

Lâm Ngữ Kinh bên cạnh "Phụt" một tiếng bật cười, sắp tới gần nhỏ giọng nói: "Bạn cùng bàn, biểu cảm của cậu lúc nào cũng tàn khốc như vậy, làm người ta sợ đấy."

Thẩm Quyên nhìn cô một cái, cũng sáp lại gần thấp giọng nói: "Tôi làm cậu ta sợ?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

Thẩm Quyên nhướn mày: "Vậy sao cậu không sợ tôi? Còn dám ngồi cùng bàn với tôi?"

"Sợ mà, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Nhưng sợ cũng vô dụng, dù sao vẫn phải có người đứng ra hi sinh chứ, tôi không vào địa ngục thì ai vào, tôi, trời sinh chính là người may mắn bị vận mệnh ngược đãi."

"..."

Thẩm Quyên "Ồ" một tiếng, thẳng dậy, mặt mày lạnh nhạt, không có chút cảm xúc.

Lý Lâm run lên, vô thức nhích mình ra sau.

Thẩm Quyên nhìn Lâm Ngữ Kinh: "Không đúng, tôi ngược đãi cậu hồi nào?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu: "Không có."

"Tôi đối xử không tốt với cậu?" Thẩm Quyên hỏi.

"Tốt, " Lâm Ngữ Kinh chân thành nói, "Cậu đối với tôi tựa như gió xuân ấm áp, chưa từng có người nào đối tốt với tôi như vậy."

Lý Lâm: "..."

Thẩm Quyên: "..."

Không cách nào hàn huyên tiếp được nữa.

Nha đầu kia nói chuyện quá khinh người.

Tiểu hồ ly thường dùng khuôn mặt ngây thơ vô hại đó, chom chớp mắt nhìn cậu, nói ra câu nào là câu đó làm người ta muốn khản cổ tháo chạy.

Thế nhưng người ta có nói sai gì sao? Mắng chửi cậu sao?

Không hề.

Người ta khen cậu cơ mà, bảo cậu đối với người ta như gió xuân ấm áp đấy nhé.

Lừa này đương nhiên không thể phát ra được, nghẹn kín ở đó làm người ta vừa bất lực vừa buồn cười.

Thẩm Quyên ném di động lên bàn, "Cảnh cách" một tiếng, cậu nheo mắt, nhìn Lâm Ngữ Kinh.

Lý Lâm nhắm mắt lại, chờ đợi cơn giận sắp bùng nổ của bá chủ trường học, gió tanh mưa máu.

Mười giây sau, vẫn là một khoảng tĩnh lặng.

Lý Lâm mở mắt ra, trông thấy bá chủ trường học bắt đầu đi thờ dài.

Bá chủ trường học bắt đầu đi thờ dài.

Bá chủ trường học cũng chỉ thờ dài, sau đó lại cầm lấy điện thoại, làm như không có chuyện gì hỏi cậu: "Game này tự động trang bị linh kiện hay sao?"

Lý Lâm cũng không kịp phản ứng: "Hả?"

Lý Lâm: "À —— tự động đấy, tuy nhiên cậu có thể tự đổi linh kiện."

*

Sau khi Thẩm Quyên mò 5 phút trên cái trò chơi này, là người đầu tiên lấy được đầu.

Lâm Ngữ Kinh đứng cùng vị trí với cậu, chẳng phát hiện ra ai, Lý Lâm còn đang ở cạnh nói với Thẩm Quyên: "Ồi chào cây súng này của cậu sức giật lớn lắm đấy, để tôi dạy cậu cách áp chế ——" thì đã thấy giá súng của cậu hướng tới một tên nằm sấp, "Đoàng" một phát bắn nổ cái đầu.

Một phát này khởi đầu thật đẹp, ngay sau đó người này liền như đốt pháo, "Đoàng đoàng đoàng đoàng" bắn hết người này đến người khác, thời điểm tiến vào vòng chung kết, [JYZJBD] cũng đã đứng thứ hai.

Cuối cùng bọn họ lấy được hạng đầu đó chói sáng rồi, cả đoạn đường này Lâm Ngữ Kinh chẳng bắn được mấy phát, hoàn toàn là nằm không mà thắng.

Trò chơi kết thúc, Tổng Chí Minh ở phía kia phòng học nhảy dựng lên một cái, cậu ta ngồi ở hàng thứ hai từ dưới lên phía gần cửa sổ, chính là góc đối so với đồng đội mình, không nhìn thấy tình huống bên này.

"Đại Lý của tao ơi! Người lạ này mạnh mẽ ghê nha! Tay chơi cấp bậc chúa tể đó, " Cách một phòng học, Tổng Chí Minh hô to về phía Lý Lâm, "Tranh thủ thêm bạn tốt đi, sau này cùng chơi! Mà ID của cậu ta có ý gì thế nhớ? Ý là quay tay đỉnh nhất sao? Phải không? Giỏi, làm màu giỏi đến mức tao phục luôn rồi, cậu ta đúng là trâu bò."

Lý Lâm: "..."

Lý Lâm bày ra vẻ mặt một lời khó nói hết, không biết nên giải thích với cậu ta thế nào, vị quay tay đỉnh cao này 20 phút trước còn đang download trò chơi.

Cậu lặng lẽ liếc nhìn Thẩm Quyên một cái.

Lão đại ngà người ngồi ở kia xem điện thoại, vẻ mặt hồ hững, Lý Lâm dường như trông thấy trên mặt lão đại tràn đầy "Tùy tiện đánh mà cũng thắng" "Thứ game ngu ngốc gì thế này" "Thật là vô vị" "Rốt cuộc game này có gì thú vị".

Nhưng cũng chỉ như thế thôi, trông cậu ta thậm chí còn không thèm tức giận.

Lý Lâm lại nghĩ tới khi này, âm thanh thờ dài bắt đầu đi của bá chủ trường học.

Cậu vội đầu xuống bấm điện thoại, gửi tin nhắn cho Tổng Chí Minh: [Mày có cảm thấy không, có vẻ Thẩm Quyên không hề khủng bố như trong truyền thuyết, hơn nữa dường như rất dịu dàng nhỉ?]

Tổng Chí Minh ở bên kia phòng học thúc giục cậu mau mau thêm bạn tốt với vị quay tay đỉnh cao để ôm búp đùi, hò hét như sắp chết, cậu ta gửi một tin nhắn đến: [Ai dụ dàng cơ?? Nào mày bị úng nước à?]

Kiên nhẫn của Thẩm Quyên quả thực chỉ có thể miễn cưỡng chống cự đến khi cậu đánh xong ván này, kết thúc xong, động tác đầu tiên chính là gỡ APP, Lâm Ngữ Kinh cũng không muốn chơi, ở thế giới bom súng này, cô không cảm nhận được chút vui thú nào, chỉ có loại cảm giác khuất phục như bị lăng trì từ từ, rằng cô y như một kẻ mù lòa.

Cô sẽ không bao giờ đụng vào cái game này nữa.

Hai người đồng thời tháo gỡ APP, trước khi gỡ Lâm Ngữ Kinh lại liếc nhìn qua, Thẩm Quyên vẫn không quên đổi phần kí tên kia, lúc trước là "Một xạ thủ thần bí ẩn", bây giờ là "Tùy tiện đánh mà cũng thắng".

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhin không được phải trừng mắt.

Chưa từng thấy ai chảnh chọc như vậy.

Lúc tiết tự học sắp kết thúc, cô xoay đầu lại, nhìn Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên để ý thấy tầm mắt của cô, xoay qua, hơi cúi đầu: "Sao vậy?"

"Cậu thừa nhận đi, cậu nhất định không phải lần đầu chơi." Lâm Ngữ Kinh mặt không đổi sắc nói.

Không ngờ cậu ta thể mà lại thoải mái thừa nhận thật: "Không phải lần đầu chơi súng."

Lâm Ngữ Kinh định nói: Tôi biết ngay mà! Cậu xem đi cậu tự nhận rồi nhé!

Phản ứng vài giây, cô mới cảm thấy có chỗ nào không đúng, "Hử?" một tiếng.

"Thích chơi cái này?" Thẩm Quyên không buồn để tâm nói, "Thích thì ngày nào đó tôi dẫn cậu đi chơi đồ thật."

Dù, khi.

Đầu óc Lâm Ngữ Kinh thoáng hiện lên hai chữ to.

Cô lập tức nghĩ đến thời kỳ trẻ trâu của mình, những năm tháng trẻ con ảo tưởng mình rất giang hồ ấy, nghiêm trọng nhất cũng chỉ rờ tới gậy gộc gì đó.

Hiện tại Thẩm Quyên trực tiếp biến vũ khí lạnh thành vũ khí nóng. Vũ. Khí đấy, bọn giang hồ chúng ta đương nhiên phải khác biệt rồi!!

*

"Ngày nào đó" của Thẩm Quyên có lẽ phải đến tám trăm năm sau, ngay hôm sau Lâm Ngữ Kinh đã quên rụi chuyện này, gần ngay trước mắt chính là mười một ngày nghỉ dài xong đến kì thi tháng.

Đây là lần đầu khối 11 thi tháng kể từ hồi khai giảng đến nay, Lâm Ngữ Kinh vốn cho rằng, người lớp này dù có không thích học tập, thi ít nhiều gì cũng sẽ có một vài hành động nước tới chân mới nhảy. Kết quả sau vài ngày quan sát, cô phát hiện người ta vẫn học hành y kiểu trước đây, loại học sinh trung bình trong lớp như Lý Lâm, chẳng qua là làm bài tập nghiêm túc hơn trước một chút.

Sở dĩ lớp 10 không có giáo viên nào muốn nhận, cuối cùng kéo dờ người chưa từng làm chủ nhiệm lớp như Lưu Phúc Giang ra là có nguyên nhân đấy. Mặc dù nói ngoại trừ lớp thi đua* và lớp thực nghiệm ra, các lớp khác đều không chia lớp dựa vào thành tích, nhưng cũng không biết có phải vì duyên phận tuyệt diệu hay không, mà lớp được xem là chót bảng của ban tự nhiên như lớp 10, có gần một phần ba học sinh yếu kém của toàn khối.

() Là lớp của những học sinh giỏi nhất khối, cũng giống như lớp thực nghiệm, tuy nhiên các học sinh trong lớp này được bồi dưỡng chủ yếu để tham gia các cuộc thi.*

Do đó lúc Lưu Phúc Giang cầm danh sách phòng thi, Lâm Ngữ Kinh phát hiện, ba phòng thi từ dưới tính lên bị người lớp cô chiếm hết một nửa.

Vì vậy mọi người đều rất cao hứng, trong phòng thi toàn là người một nhà, muốn làm chút chuyện gì đó cũng dễ dàng hơn rồi.

Dù rằng Lâm Ngữ Kinh không hiểu người trong cùng phòng thi trình độ đều xấp xỉ nhau, chép lẫn nhau thì có thể chép được cái gì.

Lý Lâm ở tại phòng thi thứ ba từ dưới tính lên, lúc nhìn thấy danh sách phòng thi cậu ta mừng rỡ một trận: "Đậu má, hồi thi cuối kỳ tao làm xuất sắc như vậy luôn sao? Tao nói rồi mà, dường như vào mấy cuộc thi quan trọng cho tới bây giờ tao đều có thể phát huy vượt xa bình thường, tuyển thủ cuộc thi lớn Lý Lâm."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Trước kia dốc lòng học tập ở lớp thực nghiệm, lúc thi luôn ở phòng thi thứ nhất, nên tuyển thủ Lâm Ngữ Kinh không thể hiểu nổi sự vui mừng như điên này của cậu ta.

Cô lặng lẽ xoay đầu lại, vừa nhắc mắt liếc đối diện với ánh mắt của Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên hạ mắt, trầm tĩnh nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh lại liếc nhìn bảng phân chỗ ngồi, phòng thi tháng được chia dựa theo thành tích thi cuối kỳ của lớp mười. Lâm Ngữ Kinh không có thành tích, Thẩm Quyên tạm nghỉ học quay về, cũng không có, vì vậy hai người họ đều ở phòng thi cuối cùng, chỗ ngồi trong phòng thi được xếp theo hình con rắn, hai người ngồi song song ở hàng cuối cùng, trái phải lẫn lượt.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, cảm thấy trong ánh mắt của cậu ta dường như đang ám chỉ điều gì.

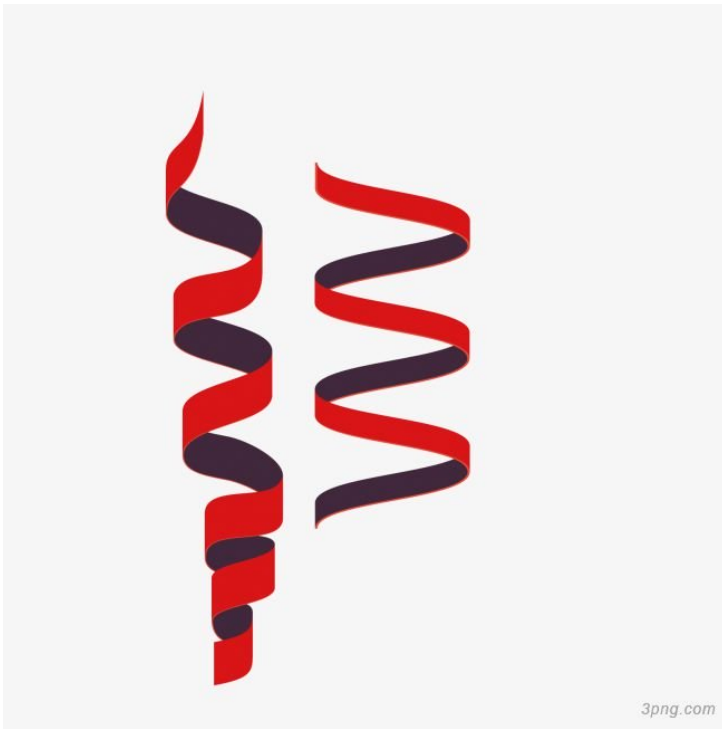
"Bạn học Thẩm, " Lâm Ngữ Kinh cân nhắc xem phải nói thể nào cho uyển chuyển, suy nghĩ một chút rồi chậm chạp nói ra, "Thi cử thật ra không phải chuyện quan trọng đến vậy, nó cũng chỉ là một trình tự kiểm tra kiến thức bị hồng đề bỏ sung vào mà thôi, liên, vì vậy phải tự mình hoàn thành, như vậy mới biết được ở đâu thiếu sót chứ, cậu nói xem có đúng không?"

Thẩm Quyên không nói chuyện, ánh mắt của cô một lời khó nói hết, giống như nhìn một kẻ ngu.

"Dưới sự trợ giúp của cô Tiểu Lâm, tôi cảm thấy vật lý của cậu ít nhất cũng được bốn phần mười đấy, " Lâm Ngữ Kinh cổ vũ cậu, "Cố lên."

Hết chương 20.

(*) Xếp kiểu con rắn:

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hình như tao đã không cần thận bắt gặp gian tình của lão đại

Kì thi tháng xếp ngay sau quốc khánh, tiết cuối cùng kết thúc, tất cả mọi người đều hớn ha hớn hở, hận không thể chạy một đường như điên ra khỏi cổng trường, mạnh mẽ chui về nhà, riêng mỗi Lâm Ngữ Kinh ngồi nguyên tại chỗ, thong dong, thong dong thờ dài.

Hiếm khi Thẩm Quyên lên lớp đầy đủ như tuần này, phải nói là lần đầu tiên từ lúc khai giảng đến nay, cả tuần người này không bỏ một tiết học nào, ngay cả giờ tự học cũng lên đầy đủ. Hết giờ tan học, cậu mang cặp xách tựa như rỗng tuếch của mình, đứng dậy, húng thủ đảo dạt nhìn Lâm Ngữ Kinh mảy mặt ủ rũ ngồi bên cạnh: "Sao vậy?"

"Tôi không muốn nghỉ, " Lâm Ngữ Kinh cup mắt, thờ dài nói, "Tôi muốn học tập, sao không thể học tập mãi mãi chứ, học tập là chuyện tốt đẹp nhất đấy."

"..."

Trong lúc nhất thời Thẩm Quyên vậy mà không biết trả lời thế nào, tới tận bây giờ cậu chưa từng thấy học sinh cấp ba nào có ý thức tự giác kinh khủng như vậy.

Thẩm Quyên nhìn cái người tang thương từ trên xuống dưới, một thiếu nữ từ bàn chân đến sợi tóc mà đều tràn đầy mất hứng, yên lặng trong chốc lát, cất giọng chậm chạp hỏi: "Cậu là muốn học tập, hay là không muốn về nhà."

Lâm Ngữ Kinh lại than: "Không muốn về nhà."

"Hừm?" Thẩm Quyên hỏi, "Tại sao không muốn về nhà."

Lâm Ngữ Kinh thờ dài lần thứ ba, vừa định lên tiếng, bỗng ngừng lại, an tĩnh vài giây, ngẩng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh.

Thẩm Quyên ngồi trên mép bàn học, ngược cầm tựa vào tường, lông mi rũ rượi rủ xuống, không buồn đếm xỉa mà cảm điện thoại chơi.

Gần đây cô có hơi thân thiết với Thẩm Quyên.

Thân thiết đến mức, lúc cô đôi thoại với cậu ngay cả ý thức đề phòng cơ bản nhất cũng biến mất tự lúc nào, quá trình này diễn ra quá tự nhiên, tự nhiên đến chính cô cũng không cảm giác được.

"Bởi vì nhà tôi ở lâu đài quý, về đến nhà sẽ bị cường ép luyện tập ma pháp." Lâm Ngữ Kinh thuận miệng nói nhảm.

Thẩm Quyên không nói chuyện, yên lặng nhìn cô vài giây, cong môi cười cười, hơi nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng gõ điện thoại trong tay lên đầu cô: "Về thôi, bạn cùng bàn nhỏ."

Lâm Ngữ Kinh vô thức che lên nơi bị di động cậu gõ qua, dòm cậu đứng dậy, ngáp một cái đi ra ngoài phòng học.

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt, cũng bắt đầu cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Đi tới cửa, Thẩm Quyên bỗng nhiên dừng bước, ngoảnh đầu: "Đứng rồi."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu: "Hà?"

"Cả mười một ngày tôi đều ở tại studio." Thẩm Quyên nói.

"À, " Lâm Ngữ Kinh rất hoang mang, không rõ cậu nói với cô cái này làm gì, cũng chỉ có thể nói tiếp, "Không ra ngoài chơi sao?"

"Có gì hay mà chơi, " Thẩm Quyên hạ mắt xuống, nhàn nhạt nói, "Khi nào nhàm chán, có thể đến chỗ tôi ngồi một chút, tôi đều ở đó."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết có phải bản thân quá nhạy cảm hay không, cứ luôn cảm thấy những lời này của cậu có ý là "Khi nào cậu không có chỗ để đi, có thể đến chỗ của tôi".

Thẩm Quyên này, tuy rằng ngày nào nhìn cũng cả lo phát phor, chuyện gì cũng không để ý, nhưng chắc chắn cậu ta là một người rất tình tế. Một câu "Không muốn về nhà" vừa này của Lâm Ngữ Kinh chất chứa quá nhiều cảm xúc, cậu ta nhất định đã hiểu.

Vào lần thứ hai gặp nhau tại cửa ra vào cửa hàng tiện lợi 7-11, Lâm Ngữ Kinh đã phát hiện ra điểm đó.

Vị giang hồ cực kỳ tàn nhẫn thâm trầm này nói đến đánh nhau lại có một nguyên tắc rất khác người, một nguyên tắc ngầm có phần ôn nhu.

Chẳng hạn như, khi hai nhóm người bọn họ đánh nhau, cậu không muốn thấy quần chúng ăn dưa vô tội - người bạn nhỏ Lâm Ngữ Kinh bị liên lụy vào, rất tự nhiên ngăn cản giúp cô.

Chẳng hạn như, cậu để ý thấy quần chúng ăn dưa vô tội bị mất com nầm, mua một cái bồi thường cho cô.

Chẳng hạn như, thời điểm ăn lẩu ngoài trời, nhất định đã nhìn ra chút phòng bị và chần chừ nho nhỏ của cô với bọn họ, vì vậy cậu úp ly của cô, giúp cô lấy coca.

Loại tình tế ôn nhu vô thức này, thực chất là lộ ra từ trong cốt tủy, là biểu hiện của một người có giáo dưỡng có gia giáo, là một loại ảnh hưởng được tiếp thu một cách vô tri vô giác. Cậu chắc hẳn là người có một gia đình rất hạnh phúc, hoặc là từ nhỏ đã lớn lên trong sự yêu thương ảm áp của người thân bên cạnh.

Lâm Ngữ Kinh sắp xếp túi xách được một nửa sách lại buông xuống, ngồi dựa vào ghế, thở dài.

"Thật tốt, " cô nhỏ giọng lẩm bẩm một mình, "Có người yêu thương thật tốt."

Người trong lớp đều đã đi hết, chỉ còn lại mỗi mình cô, cả tầng lầu đều tĩnh lặng. Trên bãi tập ngoài lầu dạy học ngẫu nhiên có vài học sinh băng qua, thuận theo cửa sổ nhìn ra bên ngoài, có thể trông thấy xa xa là phòng học sáng đèn từ lầu dạy học phía Bắc của khối 12, tựa như một khối sắc màu rực rỡ bị cắt thành từng ô nhỏ.

Phòng học trống trơn, trong không khí pha lẫn mùi mực giấy, cùng với một chút mùi vị cô quạnh.

Học cả một ngày, xem như cũng có chút mệt nhọc, Lâm Ngữ Kinh gục đầu xoa xoa phần dưới mắt, âm thanh rì rào trầm thấp như muốn hòa tan vào bầu không khí yên tĩnh nơi đây: "Tôi cũng muốn."

*

Mười một ngày này của Ngữ Kinh cũng trôi qua rất yên ổn, dù Thẩm Quyên nói có thể đến studio của cậu ngồi một chút, nhưng cô cũng không định đến đó thật.

Người ta có bận hay không, có thuận miệng nói hay không còn chưa biết, mà quan trọng nhất là hết mười một này sẽ phải thi thảng, cuộc thi đầu tiên của Lâm Ngữ Kinh tại ngôi trường này. Không biết thi cử ở Bát Trung độ khó ra sao, cũng không biết ngày ngày ngổ ngáo qua một kì nghỉ thì chỉ số thông minh và trình độ của mình có thoái hóa hay không, cho nên cô vẫn là thành thành thật thật ở trong nhà xem sách.

Phó Minh Tu rất cuộc cũng chịu về nhà, lúc Lâm Ngữ Kinh tan học về anh ta đã ở nhà rồi, người đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách chơi điện thoại, nghe tiếng cô về cũng không nhìn qua bên này, trên mặt chất đầy biểu cảm không quan tâm, nhưng nhìn thể nào cũng thấy cô về cũng ngạc nhiên.

Lâm Ngữ Kinh thấy người này rõ ràng không muốn nhìn thấy mình, phân vân giữa chào hỏi và không chào hỏi vài giây, cuối cùng lựa chọn theo ý nguyện của anh ta, thu hẹp tầm nhìn, không nói bất cứ điều gì, chuẩn bị đi lên lầu.

Từ sau chuyện lần trước, tâm tình của cô đối với Phó Minh Tu có chút phức tạp.

Lâm Ngữ Kinh vẫn luôn là người không e dè bất cứ ác ý hay dịch ý của ai, nhưng nếu như trong loại dịch ý này đột nhiên trộn lẫn một chút thiện ý, cô chắc chắn sẽ có loại cảm giác không xác định được.

Kết quả vừa đi tới trước vài bước, Phó Minh Tu đột nhiên ngược đầu lên, cau mày nhìn cô: "Cô không thấy tôi à?"

"..." Lâm Ngữ Kinh nói, "Thấy."

Khoảng cách giữa lông mày của Phó Minh Tu rất nhanh đã bị anh nhăn đến không còn: "Vậy sao cô làm như không nhìn thấy thế?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy, nhiều năm như vậy Quan Hường Mai cũng không dễ dàng gì, đứa con trai này của bà ta quả là hiếm thấy, rõ ràng lớn lên rất đàn ông, nhưng vô kích nội tâm lại phong phú y như một tiểu công chúa.

Được rồi.

Kính gia chiều anh.

Lâm Ngữ Kinh lên tiếng chào hỏi, không muốn chấp nhậ với anh ta, kiên nhẫn hỏi: "Anh trai còn chuyện gì không?"

Phó Minh Tu nhìn cô, về mặt biểu lộ "Tôi có chuyện muốn nói", cứ thế cứng nhắc 10 giây, một câu cũng không nói.

Lâm Ngữ Kinh quay người định đi lên lầu, kết quả vừa đi tới đầu bậc thang, lại bị gọi lại: "Đợi một chút."

"..."

Lâm Ngữ Kinh đứng nguyên tại chỗ nghiêng răng một cái, thờ ra một hơi, xoay người lại.

Phó Minh Tu nhìn cô: "Cô đừng tưởng là tôi đã chấp nhận cô, tốt nhất cũng đừng nên có những tâm tư không đứng đắn gì đó."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cái người y như động kinh kia, thiếu chút nữa đã không nhịn được cười. Tự đáy lòng cô rất muốn bảo anh ta đi đến khoa tâm thần gì đó, xem liệu có phải vì gần đây bổ dưỡng mang con gái vào nhà đã làm cho áp lực của anh ta quá lớn, dẫn đến tinh thần có chút vấn đề gì đó hay không.

"Tâm tư không đứng đắn gì cơ?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Công ty của Phó gia, các người nghĩ cũng đừng nghĩ." Phó Minh Tu sắc mặt âm trầm.

Lâm Ngữ Kinh bật cười.

Trên người thiếu nữ còn đang mặc đồng phục, vừa đeo cặp sách vừa kéo vali nhỏ, mắt hồ ly xinh đẹp cong cong theo nụ cười, vô cùng thích thú: "Anh trai yên tâm, công ty nhà mấy người tôi chắc chắn sẽ không thêm, tôi lấy cái công ty làm gì, mỗi ngày đi sớm về muộn mệt mỏi như chó. Đề anh làm chứ, anh chịu trách nhiệm kiếm tiền, " Lâm Ngữ Kinh chỉ vào anh ta, lại chỉ chỉ vào mình, "Tôi chịu trách nhiệm hết tiền thì đền đôi anh, dù sao cũng là anh em mà, vẫn phải giúp đỡ nhau chút chứ."

"..." Phó Minh Tu khó tin nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh búng tay với anh ta một cái, vừa nhảy nhót vừa ngâm nga khúc dân ca lên lầu.

Để lại một mình Phó Minh Tu đứng dờ tại chỗ, trợn mắt nhìn bóng lưng của cô, biểu cảm ăn phân.

*

Ngày thi tháng đó, Lâm Ngữ Kinh dậy thật sớm

Đi thi vốn không cần phải đến trường sớm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Lưu Phúc Giang trải nghiệm cảm giác lớp của mình thi kì thi chính thức đầu tiên, trong lòng ông rất kích động, ngoài kích động ra còn có chút bất an. Vì vậy buổi tối ngày trước đó đã dọn đồ trong nhóm lớp, hẹn thời gian để tất cả mọi người đến trường cùng lúc, ông giảng thêm mười phút sinh học cho mọi người trước khi thi.

Nhóm lớp vốn vô cùng náo nhiệt, tràn ngập "Ồi, game mới ra là cái gì bây giờ đang chơi á hả?" "Download tối qua, chơi mười phút xóa, tao hoa cả mắt với 3D." "Kì gia có phải đã ra style thu đông rồi không?" "Tao xem rồi, màu tương phản nhau xấu kinh khủng" "Các anh em, trận đấu đã bắt đầu rồi, hôm nay đi đến chỗ khác đánh vị, con em này, tội bây giờ có đi xem không."

—— vẫn vẫn... dù sao trừ học tập ra thì trong nhóm lớp chủ đề gì cũng có, nhưng sau khi ông nói câu đó xong bỗng chốc trở nên tĩnh lặng như chết chóc, dường như cái nhóm tám trăm năm không ai xâm phạm này lần đầu tiên lo lắng ra như nhóm chết.

Lúc ấy Lâm Ngữ Kinh rất tò mò, đến sáng thứ hai đó lớp các cô cuối cùng sẽ có mấy người tới.

Lâm Ngữ Kinh đến nhà ăn trước cổng trường mua đồ ăn sáng, cô còn đặc biệt mua hai túi sữa đậu nành, trong đó một túi vị óc chó. Đậu sao cũng là thi cử mà, cô Tiểu Lâm cực kỳ yêu thương học trò mua cho Thẩm Quyên - học trò duy nhất của cô, đề cậu ấy bỏ nào.

Chỉ không nhớ đâu thi vật lý không được bốn phần mười, thi chẳng phải là đập bẻ bảng hiệu của cô à?

Lúc vào phòng học Lưu Phúc Giang đang tỉnh thần sung mãn đứng trước bục giảng, mấy người ở phía dưới có thể đếm trên đầu ngón tay. Hiện trường giờ phụ đạo trước khi thi không đến mười người không hề ảnh hưởng tạo nên tới sự nhiệt tình của Lưu Phúc Giang, thời điểm trông thấy Lâm Ngữ Kinh, ông biểu lộ vẻ tươi cười hơn hờ phát ra từ nội tâm: "Tốt, Lâm Ngữ Kinh cũng tới, các bạn học, chúng ta có tổng cộng chín người, cái này gọi là gì? Cái này gọi là lớp giáo dục nhỏ*, kiểu này chất lượng giảng dạy vô cùng cao, em xem trường Thập Cửu Trung kể bên kia, là cái trường tư nhân quý tộc đó, bây giờ người ta toàn là giảng bài theo kiểu giáo dục nhỏ này, hiệu quả đặc biệt tốt ——"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

(*) Nguyên văn là 小班化教学 – lớp giáo dục nhỏ: một hình thức tổ chức giáo dục với số lượng học sinh ít, có lợi cho sự phát triển hài hòa và toàn diện cho mỗi cá nhân. (baike)

Lưu Phúc Giang dùng khoảng bảy phút đồng hồ để biểu dương tinh thần học tập tích cực của chín vị bạn học đang ngồi đây, còn lại ba phút giảng một đề sinh học lớn, sau đó lớp giáo dục nhỏ tạm thời gồm chín tình anh giải tán tại chỗ, mọi người bắt đầu chuyển bàn, chuẩn bị bố trí phòng thi.

Phòng thi cuối cùng ở lầu một, phòng học của ban xã hội. Đi vào trong, bầu không khí ở phòng học ban xã hội tạo ra cảm giác không hề giống với ban tự nhiên. Báo bảng phía sai phòng học được làm khéo léo xinh đẹp, chữ và hình vẽ đầy đặc chỉ chít, nhìn qua là biết dụng tâm chuẩn bị.

Ngay trước bảng đen treo một bộ chữ thư pháp cực to, thể chữ vô cùng tiêu sái đẹp mắt ——

Hôm nay tay nắm dây dài

Khi nào sẽ trói Thương Long?*

(*) Trích trong bài thơ "Thanh bình nhạc – Lục Bàn sơn" của chủ tịch Mao Trạch Đông. Bài thơ được sáng tác lúc chủ tịch Mao vượt núi Lục Bàn. Trong câu thơ trên, dây dài ý chỉ vũ trang cách mạng, Thương Long ý chỉ phái phản động Quốc Dân đảng, đứng đầu là Trương Giới Thạch.

Lâm Ngữ Kinh hồi tưởng lại báo bảng lớp cô một chút, chỉ có Lý Lâm dùng phần trắng viết mấy chữ to dùng ngang qua —— Xuân thu mới dùng trà hoa cúc, thanh nhiệt giải độc lại hạ hỏa.

Bên dưới cùng còn dùng phần vàng vẽ lên một bông cúc nhỏ.

—— Mười bốn chữ và một đóa hoa, thoáng hết trọn một tấm bảng đen, để lớp các cô không phải thấp thỏm lo âu sẽ giành được thành tích về vang – đứng thứ nhất từ dưới tính lên trong cuộc thi báo bảng tháng này nữa.

Cuộc thi hôm nay, nhà trường không bắt buộc học sinh phải mặc đồng phục, vì vậy mọi người cơ bản đều mặc quần áo của mình. Cuộc sống ở trường học cũng cũng chỉ có loại ngày này mới được không mặc đồng phục, vì vậy tất cả mọi người đều cho phép mình xả. Phòng thi cuối cùng lại càng đặc biệt, loại quần áo gì cũng có.

Nữ sinh phía trước Lâm Ngữ Kinh còn mặc tất lưới viền ren, ngồi xuống xong cởi áo khoác dài ra, để lộ một đai đeo nhỏ bên trong. Thời tiết tháng mười đã dần chuyển lạnh, nhiệt độ trong phòng học thấp hơn bên ngoài một chút, âm u giá lạnh, Lâm Ngữ Kinh nhìn cô ấy thôi mà cũng thấy lạnh.

Mười phút trước kỳ thi, Thẩm Quyên xuất hiện ở cửa phòng học. Phòng thi âm ỉ yên tĩnh trong nháy mắt.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, Thẩm Quyên mặc áo hoodies trắng và quần jean đen, quần jean bao lấy đôi chân vừa dài vừa thẳng, ngay cả mũ áo hoodies cũng là kiểu dáng đơn giản nhất, mặt trên trắng như tuyết, không có bất cứ hình vẽ nào. So sánh với đám anh em thô bạo trong phòng thi với cả đồng jacket da, trang phục cởi xe máy, thì đây quả thực quá giống người thiếu niên thanh xuân.

Nhưng có điều khí chất của người này chẳng hề giống thiếu niên một xú nào, chỉ mặc áo hoodies trắng đơn giản thế kia mà cũng có thể tỏa ra vẻ ngênh ngang không buồn để ý đến ai.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết vì sao.

Có thể là vì Quyên gia quá ghê gớm

Lão đại không chỉ nổi trong khối, mà còn là nhân vật rất có tiếng tăm trong trường. Cậu ta cực kỳ tự nhiên đón nhận cái nhìn chăm chú lễ phép của đám người. Con người này đi thi mà bút cũng không đem, vẻ mặt lãnh đạm rũ mắt, tay không đi đến hàng cuối cùng, biểu cảm thoát nhìn vô cùng lạnh lùng, rất phù hợp với hình tượng nhân vật bá chủ trường học của cậu.

Nhưng Lâm Ngữ Kinh biết rõ, cậu chỉ là dậy quá sớm, bây giờ vẫn còn hơi buồn ngủ, người tương đối mơ màng.

Bình thường tiết đầu tiên cậu đều gục xuống bàn ngủ bù, nhưng là hôm nay kì thi, cậu dĩ nhiên không thể ngủ bù.

Lâm Ngữ Kinh đem túi sữa đậu nành có bỏ thêm vụn hạt óc chó cho cậu, sữa đậu nành bán ở nhà ăn Bát Trung đều được đóng gói giống như túi hút thạch trái cây*, nắp vặn đôi khi rất khó xoay. Buổi sáng Lâm Ngữ Kinh thích uống sữa đậu nành, thỉnh thoảng vận không ra sẽ nhờ Thẩm Quyên giúp cô mở một cái.

(*)

Vì vậy Thẩm Quyên liền híp mắt nhận lấy, cũng không cần nhìn, vô cùng tự nhiên mà vặn mở, sau đó vô cùng tự nhiên mà đặt trên bàn cô, tiếp đó ngồi xuống bên cạnh, lưới biếng ngáp một cái.

Đám quần chúng ăn dưa phòng cuối cùng... Cái đ*ch?

Lâm Ngữ Kinh cũng vô cùng tự nhiên mà nói tiếng cảm ơn, nhận lấy hút hai ngụm, hút đến miệng toàn là vị óc chó, thật đúng là có vụn hạt óc chó.

Cô mới kịp phản ứng, "A" một tiếng, lấy túi sữa đậu nành ngậm trong miệng ra, xoay đầu nhìn hấn: "Đây là tôi mua cho cậu đấy."

Thẩm Quyên cũng "A" một tiếng, thanh âm buồn ngủ trầm thấp, nằm sấp lên bàn: "Vây để chỗ đó đi, lát nữa tôi uống."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Đám quần chúng ăn dưa phòng cuối cùng... Cái!?!?!? Đ*ch?!?

Nữ sinh mang tất lưới viền ren hàng trước nhanh nhẩu quay người cúi đầu xuống, lấy điện thoại đi động ra cạch cạch gõ chữ: [Hình như tao đã không cẩn thận bắt gặp gian tình của lão đại.]

Chương 22: Xin cậu

[Tao, người đã ở phòng thi cuối cùng từ sơ trung đến cao trung, nhiều năm thế kia, chưa từng thấy ai dám táo bạo khoe ân ái như vậy tại hiện trường. Mà đó còn là lão đại trường chúng ta, Thẩm Quyên mày biết đấy, Thẩm Quyên đánh bạn cùng bàn thành người thực vật phải nghỉ học đó. Bấy giờ không phải vẫn là học sinh lớp mười một sao, kì thi lần này nó với tao thi chung một phòng.]

[Khoan đã, không phải cậu ta thiếu chút nữa đánh chết bạn cùng bạn sao?]

[? Đánh chết với đánh thành người thực vật có gì khác nhau à? Nhưng mà đây là trọng điểm sao? Mày đừng cắt ngang lời tao được không hả?]

[Được, mày nói đi.]

[Dù sao cũng chính là Thẩm Quyên đó đấy, vừa nãy cậu ta, giúp một nữ! Sinh! Mò! Sữa! Đậu! Nành!]

[...]

[Mớ xong tiểu ty ty kia uống hai phần, rồi nói là mua! Cho! Cậu ta! Đấy!!!]

[...]

[Lão đại rất bình tĩnh nói "Vậy để đó đi, lát nữa tôi uống."]

[...]

Trong phòng thi, giáo viên giám thị vẫn chưa tới, trong số đông, có người hẳn vẫn còn nắm chắc chút thời gian cuối cùng chuẩn bị phao nhỏ, cũng có người dứt khoát vứt bỏ việc trị liệu, nằm sấp tại chỗ bắt đầu chơi điện thoại, thoạt nhìn ngay cả gian lận cũng không buồn làm.

Tất lưới viên ren thừa dịp giáo viên giám thị chưa đến bắt lấy di động, tận dụng chút thời gian cuối cùng điên cuồng bóng đùa với bạn bè: [Mày phản ứng kiểu gì thế, mày không cảm thấy rất kinh khủng sao. Tên Thẩm Quyên kia, vậy mà cũng có thể tìm được đối tượng.]

Bạn bè: [Người làm sao lại không tìm được đối tượng, người ta lớn lên nhìn hot này soái này, hot này soái này.]

Bạn bè: [Hơn nữa vận sữa đậu nành mà cũng là gian tình hả?]

Tất lưới viên ren: [Soái thì soái, nhưng tao vẫn sợ. Tao sợ yêu đương với nó rồi, lúc nó tức giận sẽ trực tiếp ấn tao lên tường mà đánh.]

Tất lưới viên ren: [Mày không ở hiện trường này không biết đấy, mày không biết động tác vận sữa đậu nành của lão đại tự nhiên cỡ nào!! Thuần thực cỡ nào đâu!! Thật giống như cậu ta vận mỗi ngày ấy. Mất cũng không mờ, nhận lấy liền vận ra.]

Tất lưới viên ren: [Còn bảo tiểu ty ty để đó lát cậu ta uống nửa nửa chứ!!! Kiểu này không phải gọi là hôn môi gián tiếp sao!]

Bạn bè: [Cho nên, lão đại cuối cùng có uống không?]

Tất lưới viên ren lặng lẽ xoay người ra sau, Lâm Ngữ Kinh trừng mắt, hoàn toàn không để ý tới ý định của Thẩm Quyên, ngồi đằng sau ừng ực ừng ực uống sạch sữa đậu nành còn sót lại, đem túi không ném vào thùng rác ở góc cuối phòng học.

Tất lưới viên ren: "..."

Tất lưới viên ren lặng lẽ quay đầu lại: [Không, tiểu ty ty này quá tàn khốc luôn, cô ấy ném túi sữa đậu nành mình đã uống xong đi rồi.]

Bạn bè: [Cô ấy không đếm xỉa đến lời nói của lão đại mà uống cạn sữa đậu nành rồi ném đi, vậy mà vẫn ngoan cường sống sót sao? Tao đây bắt đầu tin tưởng cái gian tình mà mày nói rồi.]

Một phút sau, bạn bè quăng link một bài viết qua đây: [Lúc này mà mày còn hấp tấp đi đăng bài được hả?]

*

Lâm Ngữ Kinh không hề biết trận gió tanh mưa máu ở phòng thi cuối cùng đã thông qua cái điện thoại này lan truyền đến từng phòng thi một, cũng không cảm thấy việc bị tất cả mọi người dòm ngó có chỗ nào không thoải mái.

Lão đại thi sao, cũng đón nhận ánh nhìn chăm chú của mọi người như là chuyện đương nhiên. Lâm Ngữ Kinh vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên khi Thẩm Quyên xuất hiện ở cửa phòng học lớp 10, cả lớp trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, hiệu quả thị giác lúc đó so với hiện tại rùng động hơn nhiều.

Cô ừng ực ừng ực uống hết túi sữa đậu nành, xong ném vào trong thùng rác tạo nên một tiếng vang nhỏ, tai Thẩm Quyên giật một cái, ngẩng đầu nhìn cô: "Cậu uống hết rồi?"

"Hử?" Lâm Ngữ Kinh, "À, uống sạch rồi."

Thẩm Quyên: "Không phải cho tôi sao?"

"... "

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu với ánh mắt kỳ dị: "Tôi uống rồi, cậu còn muốn à?"

Thẩm Quyên trầm mặc nhìn cô năm giây, chậm rì rì "Ồ" một tiếng, thẳng người ngã vào ghế tựa.

Cậu chau mày nhìn góc bàn ngăn người trong chốc lát, cả người mới trông có vẻ tỉnh táo.

Tiếng chuông chuẩn bị của kì thi vang lên, giáo viên giám thị đi vào phòng thi, thu điện thoại di động, thúc giục thí sinh để hết túi lên phía trước.

Lâm Ngữ Kinh rút trong túi ra hai cây bút, đặt túi lên bục giảng phía trước, định vẽ cho Thẩm Quyên một cây, kết quả cầm lấy bút nghiêng đầu qua, chưa kịp mở miệng.

Thẩm Quyên lười biếng gấp một cái, cả người từ tốn, từ tốn nghiêng nghiêng sang trái, lấy từ túi quần jean ra một cây bút, cầm trong tay xoay hai vòng, lại ngồi dựa ra sau, không nhanh không chậm mà lôi từ túi áo hoodies ra một tờ giấy trắng, là giấy nháp được gấp đôi.

"... "

Đúng là lợi hại.

Trình tự các môn của cuộc thi đều dựa theo trình tự kỳ thi Đại học, chỉ có điều so với kì thi Đại học thời gian thi trải lại là sít sao hơn một chút, buổi sáng Văn Toán, buổi chiều tổ hợp khoa học tự nhiên và tiếng Anh, giữa mỗi môn có mười lăm phút giải lao.

Lâm Ngữ Kinh chưa từng trải qua cảm giác thi ở phòng thi chót bảng bao giờ, lần này coi như mò mẫm tầm hiểu biết. Trong phòng ngay cả âm thanh viết chữ cũng không có, một giáo viên giám thị ngồi phía trước bực giảng chơi điện thoại, mấy người khác trông vẫn khá theo lễ theo lối, quay qua quay lại đủ góc độ, chỉ có điều xem ra cũng phí công.

Môn thi đầu tiên ngữ văn, ngồi phía trước có phân nửa là đang múa bút thành văn, có vẻ vẫn còn muốn giãi giũa một lần. Phần phía sau có rất nhiều người dứt khoát chọn vứt bỏ trí liệu, Lâm Ngữ Kinh nhìn một anh bạn ngồi chéo phía trước mình đây, xoạt xoạt xoạt viết tên mình lên, dùng ba mươi giây điền xong tất cả các đề trắc nghiệm, sau đó gục xuống bàn bắt đầu ngủ.

Hạ bút nước chảy mây trôi, thực hiện động tác vô cùng phóng khoáng, khiến người ta không muốn để ý đến cậu ta cũng rất khó.

Đề thi tháng ở Bát Trung độ khó phù hợp tiêu chuẩn, so với Phụ Trung trước kia còn kém hơn một chút. Lâm Ngữ Kinh làm bài rất nhanh, trả lời hết xong cũng lười kiểm tra, những thứ đề này đối với cô mà nói chẳng có gì khó khăn.

Cô để bút xuống, dựa người ra sau, nhìn lướt qua Thẩm Quyên ngồi bên cạnh.

Thẩm Quyên cúi thấp đầu, đang viết vẫn không nhanh không chậm, đã làm được một nửa. Lâm Ngữ Kinh quét mắt qua đó một cái, nhòm thấy bài thi của cậu chẳng chịt chữ viết.

Lâm Ngữ Kinh nhường mảy.

Cứ ngỡ cậu ta cũng một giuột với Trình Dật chứ, là thể loại đi thi mà cũng lười viết nhiều ấy.

Trong ba người bạn thân của Lâm Ngữ Kinh, Lục Gia Hành thành tích thỏa đáng vẫn còn không tệ, Trình Dật lại là học sinh kém nhà có điều kiện, chỉ lo thỏa mãn cái thời tuổi trẻ này của cậu ta. Nếu bây giờ cậu ta đang ở Bát Trung, thì chắc chắn trong mấy đại ca ngồi hàng sau, mặc áo jacket đinh tán nằm trên bàn ngủ này, có một người là cậu ta.

Người này chính là loại có thể viết ít một chữ thì tuyệt đối sẽ không viết thêm, mấy môn khác cũng tầm tạm. Bài thi ngữ văn của loại này thường bỏ trống phần lớn diện tích, ngay cả dấu chấm câu cậu ta cũng sẽ không viết nhiều một cái, lúc làm văn thường viết mỗi cái đề bài là coi như xong, qua loa lấy lệ.

Phụ Trung quản rất nghiêm. Năm ngoái, sau một lần bị giáo viên bộ môn và giáo viên chủ nhiệm thay phiên nhau nã pháo răn đe, Trình Dật rốt cuộc đã bắt đầu làm văn.

Cậu ta ghi đoạn đối thoại.

"Hôm nay mày ăn chưa?"

"Ăn rồi."

"Ăn cái gì?"

"Ăn ngon lắm."

—— ghi một câu, xuống một dòng, ghi một câu, xuống một dòng. Cứ như thế, một tờ giấy viết văn trống trơn rất nhanh đã có tám trăm hàng chữ.

Lâm Ngữ Kinh lúc ấy muốn nói: tôi có thể có người bạn lạnh trí như cậu thật đúng là may mắn ba đời.

*

Viết xong rồi có thể nộp bài sớm, nhưng Lâm Ngữ Kinh cảm thấy nộp xong cũng không có chuyện gì làm, còn không bằng ngáy ngốc ở phòng thi, bèn dứt khoát không nộp, gục xuống bàn ngủ.

Làm xong môn thi toán cuối cùng của buổi sáng, cô ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Quyên quả nhiên đã để lộ bộ mặt thật.

Người này để bài thi trên mặt bàn, bên trên có một cây viết đặt ngang qua. Tay bỏ trong túi áo hoodies, cà lơ phát phơ ngửa mặt ngồi ngà ra ghế tựa, hai chân ghế sắt phía trước lơ lửng trên không, chỉ có hai chân ghế sau chạm đất, theo động tác chậm rãi của cậu mà lắc lư lắc lư.

Lâm Ngữ Kinh lập tức nảy sinh chút xúc động, muốn đá lên đó một phát.

Có chút muốn xem xem bá chủ trường học ngã dập mông xuống đất có đáng về như thế nào.

Nhưng vì sự an toàn của tính mạng, vẫn phải vứt bỏ suy nghĩ đó.

Tiếng chuông kết thúc giờ thi vang lên, giáo viên giám thị tới đây thu bài. Thẩm Quyên đi rất nhanh, đứng dậy liền đi về phía trước, Lâm Ngữ Kinh ngồi tại chỗ thu dọn bàn học, đem bút và giấy nháp bỏ vào một chỗ, vừa đứng dậy chuẩn bị đi lên phía trước lấy túi sách, thì một bóng đen phủ xuống bàn học.

Lâm Ngữ Kinh ngược đầu lên.

Thẩm Quyên lấy túi sách của cô đặt lên bàn, đứng tựa vào mép bàn: "Cùng ăn một bữa cơm?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu nhìn cậu một cái.

Bình thường buổi trưa Thẩm Quyên toàn đi cùng mấy bạn trước kia đang học lớp 12 của cậu, ăn cùng bọn Hà Tùng Nam. Lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh được bạn cùng bàn mời ăn cơm trưa, có chút thụ sủng nhược kinh.

Cô suy nghĩ một chút, nghiêm túc hỏi: "Cậu quên mang tiền rồi sao?"

"..."

"Có mang, " Thẩm Quyên kéo dài giọng, "Không cần cậu mời, muốn ăn cái gì, tôi mời cậu."

Cái kiểu kéo dài giọng này của cậu rất có hàm ý, Lâm Ngữ Kinh không rõ là ý gì, nhưng cô chợt nhớ tới một câu trước đây thiếu niên đã từng nói "Tôi kiếm được không nhiều lắm, lợi nhuận làm tiền sinh hoạt".

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình có chút không đành lòng, một người dựa vào lợi nhuận xâm hình làm tiền sinh hoạt mà cũng muốn đi học, nghĩ hè kéo bè kéo phái đi đánh nhau mà vẫn không quên bỏ sung bài tập, ngày thường một tiết học cũng không nghe mà vẫn còn kiên trì lấp đầy bài thi, thoạt nhìn không phải là bá chủ trường học rich kid, vậy mà còn muốn mời khách ăn cơm.

Thái độ học tập cực kỳ nghiêm chỉnh tích cực nha!

Người ta đi thi còn mang theo bút đây! Còn mang giấy nháp đây!!!

"Khôi cần, để tôi mời cậu, " Lâm Ngữ Kinh vội vàng nói, cô đem giấy bút nhét vào túi xách, đứng lên, kéo khóa túi sách, "Cậu muốn ăn gì?"

Thẩm Quyên nhường mảy nhìn cô trong chốc lát, cũng không từ chối, dời mắt ra bên ngoài: "Không có gì đặc biệt muốn ăn cả, tùy tiện đi."

Trong khoảng thời gian này Lâm Ngữ Kinh cũng ăn thử gần hết mấy quán cơm nhỏ ở gần trường rồi, quán nào mùi vị ngon quán nào mùi vị bình thường, quán nào sạch sẽ thơm tất quán nào ăn xong một lần liền tiêu chảy, gần như có đều trường tận rõ ràng. Lần đầu mời bạn cùng bàn ăn cơm, cô muốn biểu đạt chút thành ý của mình.

Hai người đi ra phòng thí, Lâm Ngữ Kinh vừa đi vừa xòe ngón tay liệt kê cho cậu: "Phở xào thì có quán bên cạnh tiệm mì thịt bò, không sạch sẽ lắm. Lẩu với đồ nướng mùi vị có hơi nặng, với lại thời gian cũng không kịp, cậu ăn rau xào nhé?"

"Ừ, " Thẩm Quyện thoát nhìn tâm tình rất tốt, khỏe mỗi cong cong, bộ dạng lười biếng: "Cậu cứ tùy ý, tôi sao cũng được."

Xác định rau xào, hai người ra tới cổng trường, Lâm Ngữ Kinh cũng gật nhẹ đầu, đưa mắt nhìn: "VẬY —— "

Cô ngừng lại, đang nói bỗng im bật.

Có một chiếc xe quen thuộc đỗ trên con đường đối diện cổng trường, Mạnh Vĩ Quốc yêu xe, đặc biệt mang từ Đê Đô đến đây.

Người đàn ông mặc một thân âu phục đang nhàn nhả đứng bên cạnh xe, khuôn mặt góc cạnh, đường nét thâm sâu mà anh tuấn, năm tháng hầu như không lưu lại dấu vết gì trên người ông. Ông ta thoát nhìn hết sức trẻ tuổi, khí chất lại trầm ổn xuất chúng, tạo nên nét đối lập rõ rệt so với đám học sinh cấp ba tình nghịch xung quanh ông.

Không ít nữ sinh đi qua bên cạnh, ngoái đầu quan sát nhiều lần, sau đó tùm lại một đám nhỏ giọng cười.

Cổng trường đóng nghịt, tất cả đều là học sinh vừa thi xong hoặc là vừa tan học đang chen chúc nhau chạy ra bên ngoài. Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên bất động đứng nguyên tại chỗ, người phía sau không kiên nhẫn, đẩy cô một cái: "Có đi không hả!"

Thẩm Quyện giờ tay lên, như có như không đặt sau lưng cô, nghiêng đầu nhìn lướt qua phía sau.

Người đằng sau là một nam sinh vóc dáng rất cao, sau khi đối diện với ánh mắt của cậu thì rút người lại, khum ngón tay rút tay về.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên xoay người lại, không nói hai lời định đi về.

Nhưng đằng sau quá nhiều người, đường đi của cô hoàn toàn bị lấp kín chặt chẽ.

Cô sốt ruột nhíu mày, cả người đều mang vẻ nặng nề. Kiểm chế bức bối, cô bất chợt xoay đầu lại: "Hôm khác đi, hôm nay không ăn được."

Thẩm Quyện giương mắt lên: "Hả?"

"Hôm nay coi như xong, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Hôm khác tôi mời cậu, cậu muốn ăn gì cũng được, được không?"

Thẩm Quyện nhượng mày: "Không được."

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu: "Hôm nay tôi không muốn ăn cơm, tôi muốn về phòng ngủ ôn tập. Buổi chiều thì tổ hợp môn khoa học tự nhiên, tôi không nắm chắc lắm. Hôm khác tôi mời cậu ăn, sẽ không quýt nợ đâu."

Thẩm Quyện nhìn cô chăm chăm, mắt đen nhánh nồng đậm như mực: "Hôm nay thì chính là hôm nay."

Lâm Ngữ Kinh thiếu chút nữa muốn đánh người rồi, cô không biết sao, cái người này bình thường vô cùng có mắt nhìn cơ mà, một người không bao giờ hỏi nhiều cô mấy vấn đề dư thừa vì có gì hôm nay lại khó chơi như vậy.

Người ra cổng trường phần lớn đã đi được ra ngoài, tất cả mọi người đang đi ra, hai người cứ như vậy đứng thẳng tắp ở cửa ra vào, một người trong đó còn là bá chủ trường học mang mùi máu tanh trong truyền thuyết, liền trở nên đáng chú ý.

Lâm Ngữ Kinh liếc qua phía đối diện, Mạnh Vĩ Quốc dựa người vào xe đỗ, đã nhìn qua hướng cô đứng.

Cô phất cái xoay người đưa lưng về phía cổng, túm một cái mạnh mẽ kéo lấy vải áo hoodies trước ngực Thẩm Quyện. Thẩm Quyện bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị cô kéo đến khom nửa người trên xuống, lưng hơi cong, khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt thu hẹp lại, trán xém chút nữa đụng vào nhau.

Cậu khẽ mở to mắt, có chút kinh ngạc.

"Bạn học Thẩm, làm ơn giúp đỡ." Lâm Ngữ Kinh cất giọng nhẹ nhàng, bờ môi treo trên sườn mặt của cậu. Khoảng cách quá gần, Thẩm Quyện thậm chí có thể thấy rõ lông mi của cô khe khẽ run một cái.

Động tác của cô rõ ràng là hung dữ như muốn đánh nhau, nhưng thanh âm lại mềm mại, dè dặt xuống thấp.

Như là đang nhận sai, hoặc đang cầu xin tha thứ: "Xin cậu."

"... "

Mẹ kiếp.

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mây đúng là chết tiệt

Lâm Ngữ Kinh đưa mắt nhìn Thẩm Quyện một mình đi ra cổng trường, từng bước một đi về hướng của Mạnh Vĩ Quốc.

Mạnh Vĩ Quốc cúi đầu cau mày, không tập trung nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó rút điện thoại từ trong túi, đặt bên tai.

Lâm Ngữ Kinh biết rõ ông đang gọi điện thoại cho cô, nhưng điện thoại di động của cô đặt trong túi, vừa nãy lúc tắt điện thoại, bây giờ vẫn chưa mở.

Thẩm Quyện đi qua đường, thời điểm đi tới trước mặt Mạnh Vĩ Quốc người đàn ông vừa hay để điện thoại di động xuống, về mặt ông không kiên nhẫn ngẩng đầu, tùy ý nhìn lướt qua, một lần nữa cúi đầu xem điện thoại.

Hai người lướt qua nhau, Thẩm Quyện đi về hướng phố tiệm cơm gần trường.

Lâm Ngữ Kinh nhẹ nhàng thở ra, quay người đi về hướng lầu phòng ngủ.

Mạnh Vĩ Quốc trở về không hề báo trước, khỏi cần nghĩ cũng biết tại sao ông ở đây. Sau khi ông ta trở về phát hiện Lâm Ngữ Kinh không nghe lời ông ta mà đã một mình chuyển đến trọ ở trường, giận không kìm

được, vì vậy đến tìm cô, nhằm cùng cố thêm hình tượng người cha uy nghiêm của ông ta.

Muốn đến thi chung quy cũng sẽ đến, nhưng Lâm Ngữ Kinh tuyệt đối không muốn ở ngay cổng trường, ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, ở ngay trước mặt Thẩm Quyên, cãi nhau với ông ta, hoặc là đơn phương nghe ông ta mắng. Cô thậm chí còn không muốn để Thẩm Quyên người kia là ba của cô.

Hình ảnh đó nghĩ tới liền sợ đến nổi da gà, cô loại cảm giác như bị người ta hung hăng tát một cái lên mặt mình.

Giữa trưa trong lầu phòng ngủ rất yên tĩnh, chẳng mấy ai bỏ ít phút quay trở về nơi này. Tất cả mọi người đi ăn cơm, ít nhất phải mười lăm phút sau, mới có người trở về ngủ trưa.

Vì vậy dù tòa nhà này hiệu quả cách âm không tốt lắm cũng không sao.

Lâm Ngữ Kinh trở về phòng ngủ, đóng cửa lại, tháo túi sách đặt xuống mặt ghế, từ bên trong lục lấy ra điện thoại, khởi động máy.

Cô đem di động đặt trên mặt bàn, đứng bên cạnh bàn rù mắt xuống đợi hai phút, chuông điện thoại di động lần nữa vang lên.

Lâm Ngữ Kinh vừa nhận điện thoại, Mạnh Vĩ Quốc liền trực tiếp hỏi: "Mấy kéo số điện thoại của tao vào danh sách đen?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Não Người lung một lỗ lớn thật đấy.

"Hôm nay con thi tháng, lúc thi yêu cầu phải tắt hết điện thoại." Lâm Ngữ Kinh nói.

Mạnh Vĩ Quốc có lẽ còn chưa đi, âm thanh bên kia rất âm ỉ. Ông đề thấp giọng, nghe vẫn rất bình tĩnh.

Mạnh tiên sinh xưa nay đã vậy, trước mặt người khác ông luôn duy trì hình tượng thân sĩ thành thực chững chạc của mình.

Thân sĩ trầm mặc vài giây, mới hỏi: "Thi cử ra sao đó?"

"Chắc là cũng được, đề không khó lắm." Lâm Ngữ Kinh thuận miệng nói.

Bên phía Mạnh Vĩ Quốc truyền đến âm thanh đóng cửa xe, "Phịch" một tiếng, tiếp đó tạp âm bị ngăn lại, có lẽ ông ta đã lên xe: "Bây giờ tao đang ở cổng ra vào trường bọn mày, mày ra đây một chút. Không phải chứ Lâm Ngữ Kinh, bây giờ mày thực sự cứng cánh rồi sao, tao đã nói không cho mày trọ ở trường chưa? Mày xem lời của ba mày như đánh rắm có phải không?"

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phòng ngủ học sinh cách cổng trường bên kia một đoạn, bị khu xanh hoá thư viện và tòa nhà văn nghệ ngăn cách triệt để âm thanh vô cùng náo nhiệt bên đó: "Không phải, nhà đó cách quá xa, hơn nữa bạn học của con đều trọ ở trường."

"Bây giờ mày ra đây." Ý định muốn đổi mặt ra oai của Mạnh Vĩ Quốc vô cùng cứng rắn.

"Con đang giúp chủ nhiệm lớp mình sắp xếp bài thi, " Lâm Ngữ Kinh nhìn chăm chăm vào một chiếc lá trên cái cây ngoài cửa sổ, thuận miệng nói nhảm, "Buổi sáng vừa thi xong, thầy muốn con giúp ông sắp xếp lại một chút."

"Được, " Mạnh Vĩ Quốc đập vô-lăng hai cái, "Tối nay tao cho lão Lý tới đón mày, mày cút về nhà cho tao. Giải thích rõ ràng cho tao cái chuyện trọ ở trường này là thế nào, mày muốn thế nào. Tao nói gì với mày, mày nghe không rõ phải không? Hỏi anh trai mày học phổ thông cũng là ở Bát Trung, khi ấy người ta cũng có trọ ở trường đâu, cũng đâu có nói ảnh hưởng gì tới học tập, sao mày lại có nhiều cái thói hư hỏng như vậy hả? Lại nói cái trường này của mày bị gì vậy? Có sự đồng ý của phụ huynh chưa mà nhà trường dám đề cho mày ở? Chủ nhiệm lớp bọn mày —— "

"Anh trai đồng ý đấy, " Đầu Lâm Ngữ Kinh lại bắt đầu bình bịch bình bịch, nổi lên đầu nhúc, cô dùng đốt ngón tay vuốt vuốt huyết thái dương, cắt ngang Mạnh Vĩ Quốc, "Anh trai con đồng ý, nói cho con trọ ở trường, ký giấy xác nhận cho con."

Mạnh Vĩ Quốc chưa kịp phản ứng: "Anh trai nào của mày?"

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy ông Mạnh Vĩ Quốc này thật thú vị, đối trả chẳng chuyên nghiệp gì cả.

Lúc bản thân mở miệng nói một tiếng anh trai mày, thật giống như cô và Phó Minh Tu là một cặp anh em ruột thất lạc nhiều năm không bằng, đến khi cô nói, ông ta ngược lại nhất thời không phản ứng kịp.

Lâm Ngữ Kinh cười hỏi: "Con còn có mấy anh trai?"

Mạnh Vĩ Quốc có lẽ cũng ý thức được mình nực cười đến cỡ nào, ho hai tiếng, lại hắng giọng một cái: "Dù sao hôm nay mày phải về nhà cho tao. Tao nói cho mày biết Lâm Ngữ Kinh, mày không cần chơi trò phản nghịch với tao. Cho dù mày không mang họ Mạnh, mày cũng là con gái của tao, tao là ba của mày, mày phải nghe lời tao đấy."

Mạnh Vĩ Quốc cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh nắm điện thoại trong tay, mặt không thay đổi nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ đứng như vậy nửa phút, đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

Cô thở dài thật dài, đặt di động lên mặt bàn, ngồi trước bàn sách đưa tay dụi mắt. Sau đó gục cả người xuống, trán chạm phải mặt bàn, nhẹ nhàng "Cộp" một tiếng.

Trải qua thời gian một tháng thoải mái, cô có chút đắc ý quên hình* rồi.

() Vì đắc ý mà quên mất dáng vẻ của mình.*

*

Thẩm Quyên đi thẳng vào tiệm cơm, sau khi chọn một phần phở xào xong, mới hoàn toàn lấy lại tinh thần.

Phở tiệm cơm Bát Trung cứ vẫn thế, một khu lớn cỡ bàn tay đến giữa trưa đều tràn đầy học sinh Bát Trung. Bình thường Thẩm Quyên đi cùng bọn Hà Tùng Nam ăn cơm trưa thịnh soạn cũng sẽ nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, cô hầu như đều là một mình.

Về sau cô quen biết Từ Như Ý, Thẩm Quyên tưởng rằng cuối cùng bây giờ cũng có người nên cùng cô ăn cơm. Kết quả một giữa trưa nào đó trông thấy cô, cô vẫn là ăn một mình.

Thẩm Quyên là người không thích xen vào việc của người khác, đa số 90% việc xảy ra ở chỗ cậu đều có thể dùng bốn chữ để giải quyết —— liên quan gì tới.

Hơn nữa cậu thật ra cũng cảm thấy chẳng sao cả. Cậu cũng thích ngồi một mình ở đó, một mình ăn cơm. Đám Hà Tùng Nam thật sự rất ồn ào, phiền hết sức.

Nhưng mà nữ sinh hình như không phải thế, bọn họ thích kết bè kết phái, làm cái gì cũng phải cùng nhau, ngay cả đi toilet cũng phải rủ rê nhau một cái, dù rằng Thẩm Quyên cũng chẳng biết như thế rốt cuộc để làm gì.

Hôm đó bọn họ ngồi trên lầu, Lâm Ngữ Kinh dưới lầu, không phát hiện ra bọn họ. Thẩm Quyên tựa trên lan can lầu hai nhìn chốc lát, thấy cô lặng lẽ ngồi trong góc ăn phở xào, ngẫu nhiên nhìn điện thoại một chút, im hơi lặng tiếng.

Bàn bên cạnh cô là ba cô gái, ba người vừa ăn vừa nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng nói đến gì đó sẽ tùm lại cười, thoạt nhìn quan hệ rất tốt.

Thẩm Quyên nhìn, đột nhiên cảm thấy có chút bứt rứt.

Cô gái khác ăn cơm đều là cùng bạn bè.

Dựa vào cái gì bạn cùng bàn của cậu phải một mình?

Bạn cùng bàn của Thẩm Quyên cậu, dựa vào cái gì phải im im lặng lặng ngồi ở trong góc, như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, một mình ăn cơm?

Thẩm Quyên túm ra từ xó xỉnh nào đó của mình chút lòng cảm thông sót lại, quyết định ăn cơm với bạn cùng bàn của cậu.

Kỳ thật cậu cảm thấy bản thân rất kì lạ. Cậu đã nhìn ra Lâm Ngữ Kinh không muốn, cô đại khái là đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hoặc là nhìn thấy gì đó, tóm lại lúc ấy cô cực kỳ không muốn đứng chung một chỗ với cậu, cô cấp bách mong muốn mau tách ra khỏi cậu.

Nếu như bình thường, Thẩm Quyên sẽ không buồn hỏi han mà đã trực tiếp rời đi.

Nhưng Lâm Ngữ Kinh này thậm chí ngay cả một chút ý tứ uyển chuyển cũng không có, thái độ đột nhiên chuyển biến, thiếu điều viết lên mặt bốn chữ to "Cậu cứ nhanh lên", làm cho Thẩm Quyên vô cùng khó chịu.

Cô càng nóng vội nỗ lực trốn tránh gì đó, cậu càng khó chịu, ngược lại muốn nhìn thử xem đến cuối cùng cô sẽ làm thế nào.

Mấy có tật xấu gì thế này Thẩm Quyên.

Chuyện người ta không muốn nói cho mày, bí mật của riêng người ta, cái này quá đỗi bình thường, quá đỗi hiển nhiên. Rốt cuộc mày ở đó này sinh buồn bực cái gì chứ?

Thẩm Quyên, có phải mày bị bệnh tâm thần không hả?

Cậu nhìn chòng chọc vào đĩa phở xào bày trước mặt, chợt nhớ tới thiếu nữ túm cổ áo cậu kéo xuống vừa nãy, mắt hồ ly đen như sơn chấm chấm nhìn vào cậu, khoảng cách gần đến độ có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của cô, còn có một luồng hương rất nhạt, mùi hương hoa hòa lẫn vị sữa bò.

Động tác vừa nhanh vừa mãnh liệt, nhưng lời nói ra lại mềm mại như đang làm nũng...

"..."

Một dây cung trong cơ thể Thẩm Quyên bất chợt kéo căng trong chớp mắt, suy nghĩ trong đầu dừng ở hình ảnh thiếu nữ với hàng mi run rẩy cùng cánh môi đỏ tươi gần trong gang tấc.

"Chết tiệt, " Thẩm Quyên cắn chặt hàm răng sau, thấp giọng nói, "Mày đúng là chết tiệt..."

*

Sau khi Lâm Ngữ Kinh nghe điện thoại xong nửa điểm khẩu vị cũng không còn, dứt khoát không định đi ăn nữa, trực tiếp đặt đồng hồ báo thức, nằm trong phòng ngủ trưa.

Buổi chiều cô đến phòng thi trước 20 phút, Thẩm Quyên đã trở lại rồi. Lâm Ngữ Kinh ngủ một giấc xong đầu óc tỉnh táo lại, cảm thấy hơi có lỗi với lão đại.

Phản ứng ban nãy của cô quả thật đã có phần quá kích.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, ngồi vào chỗ ngồi, vụng trộm liếc nhìn Thẩm Quyên một cái, lấy bút trong túi xách ra, lại vụng trộm liếc mắt nhìn cậu.

Nhìn bề ngoài lão đại sắc mặt bình tĩnh, không có chỗ nào không đúng, đại khái là cảm nhận được ánh mắt lén lút lút của cô, nghiêng đầu nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh đối mắt với cậu vài giây, liếm liếm môi, mở miệng: "Cái đó..."

Giữa trưa cô ngủ một giấc, không nói câu nào, thanh âm khàn đến mức chính cô cũng giật mình, hắng giọng một cái, mới tiếp tục nói: "Hôm nay tôi thật sự không phải quỵt nợ đâu, hôm khác mời cậu đi ăn ngon nhé."

Thẩm Quyên không đáp, bất chợt nhìn cô hỏi: "Hồi trưa cậu đã ăn cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh chớp mắt mấy cái: "Hà?"

Thẩm Quyên híп mắt dưới: "Cậu chưa ăn cơm?"

"À... Tôi quên rồi, " Lâm Ngữ Kinh thật thà nói, "Ôn tập đến độ xuất thần."

"..."

Thẩm Quyên "Hà" một tiếng, quay đầu đi, không nói nữa rồi.

Cậu vẫn là bộ dạng không biểu cảm như cũ, nhưng khí áp toàn thân lại thấp xuống vài độ, khóe môi thẳng băng, thoạt nhìn vô cùng khó chịu.

Nhưng cậu không nói lời nào.

Lâm Ngữ Kinh cũng cứ thế quay đầu lại, rút từ túi xách ra quyển sách Hóa, tùy tiện mở ra.

Có Thẩm Quyên ở đây kỷ luật trong phòng học lúc nào cũng rất tốt. Lúc ở lớp 10 người này trấn áp quần chúng rất tốt, đi đến phòng thi cuối cùng hiệu quả vẫn như cũ. Trong phòng thi không có âm thanh nào, cũng có thể bởi vì mọi người đều đang nắm chặt chút thời gian cuối cùng chép chép phao nhỏ gì đó.

Yên tĩnh khoảng chừng ba phút, Thẩm Quyên đột nhiên đứng dậy.

Chân ghế bằng sắt ma sát với nền gạch men trong phòng học, phát ra một tiếng "Ken két ——", vang dài lại chói tai. Trong phòng thi yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngoái đầu nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh cũng nghiêng đầu qua.

Thẩm Quyên không nhìn cô, đứng lên trực tiếp ra khỏi phòng thi từ cửa sau.

Người đó vừa đi, người trong phòng thi "Soạt" một cái sống động nhảy lên. Trong phòng thi này có không ít người lớp 10, mọi người tò vè vừa mờ mịt vừa sợ hãi vừa kích động.

Lão đại vừa mới lạnh mặt ra ngoài với điệu bộ khí thế hùng hổ, giống như muốn ra ngoài đánh nhau vậy.

"Có thể là mới nhận được tin nhắn các kiểu gì đó, có người bắt nạt tiểu đệ của nó, " Chếch phía trước có một nam sinh mặc áo jacket da lấy điện thoại di động ra, chợt lên màn hình, "Cửa tiệm đồ nướng bên kia đường, tám người, nhanh đến đây —— các kiểu. Đại ca nhận tin tức liền trực tiếp lao ra, anh em cỡ nào chứ!"

"..."

Người này nói đến độ hăng say: "Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đang lúc Vương Nhị Cầu bị đánh toi bời, bầu trời giăng đầy mây đen, sấm chớp cuộn cuộn, lão đại DF hai chớp* thoát cái xuất hiện, lao nhanh tới bên cạnh Vương Nhị Cầu..."

(*) Tên một thao tác trong game Liên Minh Huyền Thoại.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Anh trai nhỏ mặc jacket da này nói như kể chuyện cổ tích cũng xấp xỉ năm phút, miệng chưa ngừng lẩm nhào, Lâm Ngữ Kinh quả thực nề phục chết rồi, Trình Dật với Lý Lâm đoán chừng cũng không nói được như cậu ta.

Bạn cậu ta cũng rất nhiều, mấy nam sinh tùm lại một chỗ trò chuyện, giữa chừng còn xen lẫn đủ loại câu như "Uầy mày chép vật lý không vậy" "Chép gì hà, chép để tuyển chọn để bốc thăm, phần còn lại tùy duyên, thế là xong việc rồi". Các đoạn đối thoại nên có trong phòng thi cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Sau đó trong một cái chớp mắt nào đó, nụ cười trên mặt đứa bạn xoay người tán gẫu với cậu ta bỗng cứng lại.

Trong phòng thi một lần nữa lâm vào sự yên tĩnh tuyệt đối.

Áo jacket da ngồi đưa lưng về phía cửa, vẫn còn nói: "Lão đại làm một đồng thao tác tên QERW*, đối phương chết mất một đám. Vương Nhị Cậu khóc nói với lão đại, chẳng lẽ ngài chính là một tuyển thủ vương giả, người qua đường vương —— Thẩm ——".

(*) Có lẽ là một thao tác game nào đó.

Bạn cậu ta nhìn cậu ta bằng vẻ mặt tuyệt vọng.

Áo jacket da ý thức được câu chuyện không đúng, ngừng kể, quay đầu, trông thấy "lão đại làm một đồng thao tác tên QERW" vừa nãy đi vào từ cửa sau.

Áo jacket da: "..."

Áo jacket da mặt mũi trắng bệch, nhìn lão đại cầm một túi nilon trong tay, mặt không đổi sắc đi tới, từng bước từng bước đến gần. Sau đó chẳng buồn nhìn cậu ta một cái, đi tới trước bàn học sát tường ở hàng cuối, đặt túi xuống.

Lão đại mở túi nilon, móc ra từ bên trong một hộp sữa tươi.

Lại móc ra một túi bánh mì.

Hai thanh chocolate.

Một hũ thạch trái cây đông lạnh vị đào vàng.

Còn có một túi đậu phộng Tầu Quý*.

(*)

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu, nhìn Thẩm Quyên moi đồ ăn như làm ảo thuật, đặt trên mặt bàn cô.

Cuối cùng, cậu rút ra một chai nước khoáng, vặn lỏng nắp chai để xuống góc bàn cô, đem túi nilon rỗng tuếch vo thành một cục, nhét vào túi quần jeans. Sau đó chống một tay lên mép bàn của cô, cúi người xuống.

"Lâm Ngữ Kinh, " Thẩm Quyên khom người rù mắt, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô, giọng cực thấp, tựa như đang đè nén hỏa khí, "Về sau cậu có chuyện gì không muốn nói cho tôi biết thì nói thẳng là cậu không muốn nói, ông đây không hỏi. Đừng có mãi thêu dệt mấy lời nhảm nhí mà kẻ ngu cũng biết là gạt người để đến qua quýt với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đánh một trận đi

Môn thi tiếng anh cuối cùng, thời gian thi xong cũng gần bằng thời gian tan học. Thời điểm Thẩm Quyên và Lâm Ngữ Kinh hoàn thành bài thi không chênh nhau lắm, Lâm Ngữ Kinh vừa ngẩng đầu lên, phía bên kia cũng dừng bút lại.

Thẩm Quyên làm xong, trực tiếp đứng dậy nộp bài thi rồi đi, Lâm Ngữ Kinh thờ dài, nộp bài thi lấy balo.

Một đồng chocolate, thạch trái cây, bánh mì gì gì đó đều chưa ăn, chỉ ăn một ổ bánh mì, uống một hộp sữa tươi, phần còn lại bây giờ đều im lặng nằm trong balo. Cô lấy bịch đậu phộng ra khỏi balo xem một lát, đột nhiên lại có chút buồn cười.

Không phải chứ, đậu phộng Tầu Quý* là ý gì?

Đồ nhắm rượu à.

(*) Tầu Quý: ma men, sâu rượu.

Lâm Ngữ Kinh mang balo trên lưng ra khỏi cổng trường, đi đến đầu một con phố, lại thấy xe của lão Lý ở chỗ cũ.

Cô lên xe, cất tiếng chào hỏi lão Lý: "Chào bác Lý."

"Ày, Lâm tiểu thư, " Lý thúc vội vàng nói, bắt đầu khởi động xe, qua kính chiếu hậu nhìn cô một cái, "Hôm nay Mạnh tiên sinh đã về rồi."

Lâm Ngữ Kinh nhìn ra cửa sổ xe: "Vâng, cháu biết."

Lão Lý thờ dài, không nói thêm gì nữa.

Cô bé còn nhỏ, nhưng chủ kiến rất rõ ràng, có tính cách của mình, khuyên không được, kiên ngoan vô cùng.

*

Có thể là cảm nhận được cô không tỉnh nguyên, đường đi tối hôm nay kệt kín hơn bình thường, mắt gần một giờ mới về đến nhà. Quan Hường Mai không có nhà, Mạnh Vĩ Quốc ngồi trong phòng khách xem tivi, thấy cô bước đến, ông tắt tivi, xoay đầu lại.

Biểu cảm ông ta u ám, sắc mặt rất khó coi.

Tím Lâm Ngừ Kinh rơi "lộp bộp".

Mạnh Vĩ Quốc có phản tức giận quá trốn thì phải.

Buổi trưa lúc gọi điện thoại, nghe tiếng ông ta hình như không đến mức tức giận như vậy.

Lâm Ngừ Kinh háng giọng một cái: "Con về rồi."

Mạnh Vĩ Quốc nhìn cô: "Mày còn biết trở về?"

"Không phải người bảo con về sao." Lâm Ngừ Kinh nói sự thật.

Mạnh Vĩ Quốc trầm mặt, đứng dậy: "Giấy xác nhận đề mầy trọ ở trường là do ai kí."

"..."

Lâm Ngừ Kinh do dự một chút: "Anh trai con..."

"Vì sao nó phải kí cái đó?"

"Anh ta không muốn con trọ mặt ở nhà, " Lâm Ngừ Kinh kiên trì đến cùng nói, "Quan hệ hai đứa con không tốt, chúng con cứ cãi nhau suốt, vì vậy con nói với anh ta con muốn trọ ở trường anh ta đáp ứng ngay _____."

Mạnh Vĩ Quốc đi về phía trước hai bước, giờ tay cho một cái tát.

Lúc ông ta giờ tay Lâm Ngừ Kinh cũng đã ngay tức khắc kịp phản ứng. Cô dẫn đo một chút, vẫn quyết định không né tránh, chỉ hơi nghiêng người ra sau, đầu thuận thế ngã sang bên cạnh, giảm bớt phần lớn lực.

Cứ như thế, một cái tát kia vẫn rơi trên mặt cô, một tiếng rất chất chúa.

Lâm Ngừ Kinh không thấy đau lắm, nhưng trên mặt vẫn có loại cảm giác cháy bỏng nóng rát.

Mạnh Vĩ Quốc chi tay vào cô, thanh âm đề thấp xuống một chút: "Phó Minh Tu kí tên? Sao tao gọi điện thoại hỏi nó, nó lại nói mình cần bản không hề biết chuyện này? Lâm Ngừ Kinh, chẳng lẽ tao đã quá nuông chiều mày sao? Bây giờ mày còn dám nói dối? Dám lừa ba mày?"

Trong lòng Lâm Ngừ Kinh mắng Phó Minh Tu một trăm tám mươi lần.

Cô cần bản không nghĩ tới Mạnh Vĩ Quốc sẽ đi hỏi, sở dĩ cô dám nói như vậy, cũng vì cô tưởng rằng Mạnh Vĩ Quốc sẽ không đi hỏi.

Một người sĩ diện hão như ông ta, khẳng định không muốn để cho Quan Hường Mai biết mình ngay cả con gái ruột cũng không quản được. Mà bây giờ, ông tức giận như vậy, cũng không phải là vì cô trọ ở trường, chuyện đó hẳn ông ta cũng cảm thấy bản thân không thể ngăn cấm được, nhưng hiện tại ông ta nhận thấy lời nói của mình không còn tác dụng nữa, không chỉ không còn tác dụng, mà còn bị lừa gạt.

Mạnh Vĩ Quốc cảm thấy tư cách gia trưởng uy nghiêm của mình bị khiêu khích.

Chuyện này thật quá buồn cười. Từ trước tới giờ chưa từng hoàn thành trách nhiệm và nghĩa vụ của người cha, mà hết lần này tới lần khác cứ thích giữ vững uy quyền và sức mạnh tuyệt đối của mình trước mặt con gái.

Lâm Ngừ Kinh kéo khoe miệng: "Con làm sao dám, " cô giương mắt lên, nhìn ông ta, "Con làm sao dám lừa ba."

"Thái độ của mày kiểu gì đây? Mày nói láo mà còn tưởng mình có lý lắm à?"

Lâm Ngừ Kinh không nói lời nào, trầm mặc đứng ở đó.

Có người giúp việc từ phòng bếp đi ra, nhìn qua bên này mấy lần, Mạnh Vĩ Quốc tận lực đề thấp giọng nói, nhưng vẫn không có tác dụng gì, oang oang như sấm rền: "Sao hả? Tao nói mày có hai câu mà mày cũng ầm ừ? Tự mày nhìn xem mày bây giờ giống cái dạng gì rồi, tranh cãi với người lớn, nói dối, tự quyết định, bình thường mẹ mày dạy mày thế này đây à? Tao là ba mày, tao đánh mày là sai à?"

"Mẹ của tôi cũng không dạy tôi." Lâm Ngừ Kinh nói.

"Cái gì?"

"Mẹ của tôi cũng chưa từng dạy tôi đây điều gì, không ai dạy tôi cả," cô nhìn ông ta, "Bây giờ ông mới nhớ mình là ba tôi, ông không cảm thấy có hơi muộn sao?"

Mạnh Vĩ Quốc im lặng ba giây, sau đó như bị bút lông trên móng sư tử, giậm chân ngay tức khắc.

Mặt ông ta trưởng đến đỏ bừng, trông như giận không kìm được.

Lâm Ngừ Kinh cảm giác mình sắp phải ăn cái tát thứ hai rồi, cô đề ý đến động tác của Mạnh Vĩ Quốc, có chút xoắn xuýt không biết nên tránh hay không.

Ông ta đứng ngay bên mép ghế sofa, ở góc độ này bị vướng phải ghế quý phi, không cách nào dùng lực. Bằng không thời điểm cánh tay ông ta đuổi tới đây cô có thể cho ông ta một cú ném qua vai gì đó.

Ý nghĩ này vừa chợt lóe lên trong đầu, sau khi nán lại 0.5 giây, Lâm Ngừ Kinh bỏ qua nó.

Đại khái là vì thi cử cả ngày, đại nạo và cơ thể cô đều có chút mệt mỏi, ngay cả sức lực phản kháng hay cãi nhau đều không có.

Cùng lắm thì chịu đựng thêm một cái tát, dù sao cũng không đau lắm.

Lâm Ngừ Kinh chuẩn bị sẵn sàng cả rồi, Mạnh Vĩ Quốc lại đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt ông lướt qua Lâm Ngừ Kinh, rõ ràng chưa kịp phản ứng, đại ra trong chớp mắt, sau đó rất nhanh khôi phục biểu cảm bình tĩnh: "Minh Tu?"

Lâm Ngừ Kinh cứng đờ.

Cô cứng ngắc xoay đầu lại, thấy Phó Minh Tu đi từ trên lầu xuống, thậm mềm đã che giấu tiếng bước chân, im hơi lặng tiếng đi tới.

"Về rồi sao không nói một tiếng." Mạnh Vĩ Quốc nhìn anh ta cười cười, "Hôm nay không có tiết trên trường?"

Phó Minh Tu: "Ừm."

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn anh ta.

Phó Minh Tu nhìn cô một cái, hắng hắng giọng: "Lúc trước tôi quên mất, tôi quả thực đã ký cho em ấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Mạnh Vĩ Quốc kinh ngạc: "Con ký cho nó sao? Nhưng lúc chiều ta hỏi con ——"

"Buổi chiều quên, " Phó Minh Tu lại nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái, "Hai chúng tôi lúc trước ằm ĩ một trận, quan hệ không tốt, cho nên em ấy nói muốn trọ ở trường, tôi liền ký tên cho nó."

Tinh tiết vô kịch thay đổi bất ngờ, y như đi tàu lượn, nhanh đến mức Lâm Ngữ Kinh có chút không kịp phản ứng.

Mạnh Vĩ Quốc có lẽ cũng không kịp phản ứng, ông ta thu tay lại, qua nửa ngày mới "À" một tiếng: "Vậy ra con đã kí cho nó à..."

"Nếu như đã biết là tôi kí cho em ấy, vậy chuyện này cho qua đi, mấy người làm tôi đau cả đầu, " Phó Minh Tu có chút không kiên nhẫn, dừng một chút, nhìn về phía Lâm Ngữ Kinh, "Lần trước cô mua bánh lemon tart kia ở đâu đấy?"

Lâm Ngữ Kinh ngơ ngác nhìn anh ta: "Hả?"

"Thì là cái bánh lemon tart kia đó."

Lâm Ngữ Kinh: "Tôi..."

"Tôi không tìm thấy, " Phó Minh Tu hết sức cau kinh cắt ngang cô, "Cô dẫn tôi đi mua."

"..."

Lâm Ngữ Kinh căn bản chưa từng mua bánh lemon tart nào không hiểu đầu đuôi đi theo anh ta ra ngoài.

Buổi tối tháng mười, không khí ẩm ướt, gió lạnh vô vu, Lâm Ngữ Kinh theo Phó Minh Tu băng qua sân sau, một chiếc xe đỗ ở cổng sân sau.

Phó Minh Tu xoay đầu lại, nhíu mày nhìn cô: "Cô và... ba của cô, có chuyện gì vậy?"

Lâm Ngữ Kinh lúc này cũng đã kịp phản ứng, vô luận là vì nguyên nhân gì, Phó Minh Tu thay đổi chủ ý, bỗng nhiên quyết định giúp cô một lần. Cô ngẩng đầu lên: "Thì như anh thấy đó."

"Không phải, " Phó Minh Tu có vẻ rất không hiểu nổi, giống như những gì anh ta thấy vượt qua phạm vi hình ảnh có thể tiếp nhận được, "Ông ta thường xuyên —— đánh cô?"

"... Không, " Lâm Ngữ Kinh ăn ngay nói thật, "Lần đầu đấy, trước kia ông ta có bao giờ quản tôi đâu."

Phó Minh Tu im lặng mà tròn mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh lạnh đến độ răng cũng đang run lấy bầy rồi, lại cứ như vậy mắt to trừng mắt nhỏ với anh ta, đến tầm khoảng một phút đồng hồ, Phó Minh Tu bỗng nhiên cứng rắn nói: "Không phải tôi đang giúp cô, chỉ là tôi không quen nhìn thôi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh xém tí nữa bật cười, cô xem như đã nhìn ra thuộc tính của người anh trai này rồi.

Cô điều chỉnh biểu cảm một chút, ngoan ngoãn ngọt ngào nói: "Cảm ơn anh trai."

Bà vai Phó Minh Tu run lên một cái, gờ tay chỉ về phía cô, cảnh cáo nói: "Lâm Ngữ Kinh, cô đừng làm tôi buồn nôn."

"Ồ, " Lâm Ngữ Kinh thu hồi biểu cảm ngoan ngoãn, ấn hai ngón trỏ lên khóe môi, chọc chọc lên: "Anh định mang tôi đi đâu?"

"Dẫn cô đi?" Phó Minh Tu cười lạnh một tiếng, móc chìa khóa xe trong túi quần, "Tôi có việc, cô thích đi đâu thì đi."

Lâm Ngữ Kinh nhướn nhướn mày: "Không ăn bánh lemon tart sao?"

"Cô từng mua bánh lemon tart cái rắm ấy."

"Vậy anh kéo tôi ra đây làm gì?"

"Tôi không gọi cô ra ông ta đánh có tiếp thì sao?" Phó Minh Tu không kiên nhẫn phát tay áo, không muốn phản ứng với cô nữa, mở cửa xe ngồi vào trong, xe thể thao nghiêng ngang rời đi.

Đèn trong sân tỏa ánh sáng xanh nhạt ảm đạm, chiếu lên mặt cô và vách tường tạo thành hình cánh quạt nhu hòa. Đồng hồ chưa tới bảy giờ, bóng đêm vẫn chưa bao phủ hoàn toàn. Rặng mây rực lửa phía chân trời đỏ đến phát tím, độ bão hòa giảm xuống từng lớp từng lớp mắt thường có thể thấy được, chưa tới vài phút liền thấp đến không thấy bóng dáng.

Lâm Ngữ Kinh đứng nguyên tại chỗ, hai ngón trỏ còn đang chọc khóe môi, đầu ngón tay tê lạnh đến có phản cứng ngắc.

Cô thả tay xuống, khóe môi cong một chút, hạ một chút, cuối cùng kéo thành đường thẳng tắp.

Thích đi đâu thì đi, nhưng cô quả thực không có nơi nào có thể đi được.

Cô đứng một lát, đi từ cửa sau ra ngoài. Từ lúc ăn sáng xong đến giờ chỉ ăn mỗi một chút bánh mì, uống hộp sữa tươi, dạ dày trống trơn cũng bắt đầu dấy lên cảm giác tồn tại.

Lâm Ngữ Kinh chợt phát hiện, ngay cả balo cô cũng chưa kịp tháo.

Cô lấy thanh chocolate từ trong balo ra, xé mở giấy gói, vừa ăn vừa đi lên phía trước. Sắc trời dần tối, đèn đường đều sáng lên. Dưới vòng ánh sáng màu vàng ảm áp, cô đặt từng bước từng bước lên nền đá cẩm thạch, cúi thấp đầu căn chocolate, nhảy lên nhảy xuống giẫm vào những vòng sáng mà tiến lên trước. Đứng trước cách ba mươi mét là ngọn đèn quen thuộc, 7-11 quen thuộc.

Lâm Ngữ Kinh nhét miếng chocolate cuối cùng vào miệng, ném vỏ bọc vào thùng rác, đi vào 7-11, mua một hộp mì udon cà ri gà cốt lết.

Cô cầm lấy hộp mì mới làm nóng đi đến bàn dài bên cửa kính, mở gói, trút cà ri ra. Ăn được nửa chừng thì ngẩng đầu lên, nhìn đường phố ngựa xe như nước và người qua đường đến đến đi đi bên ngoài, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút xót xa.

Cứ như một người làm công từ nông thôn đến nội thành, xui xẻo bị ông chủ đuổi việc, lại còn bị cắt tiền lương tháng này, thuê phòng chưa đóng nổi tiền nhà lại tiếp tục bị chủ thuê đuổi ra ngoài. Vì vậy lưu lạc đầu đường, không có nơi nào để đi, hành lý bản thân mang theo chỉ có vền vẹn —— một túi đậu phộng Tửu Quý, ngồi ăn cơm hộp trong cửa hàng tiện lợi.

Trí tưởng tượng của Lâm Ngữ Kinh bắt đầu rộng mở, thờ dài một hơi, vừa bị xuân thương thu mà cúi thấp đầu vừa kẹp dưa gấp mì udon cho vào miệng.

"Đinh đoong" một tiếng, cửa cảm ứng của cửa hàng tiện lợi tự động mở ra, giọng chị gái thu ngân ngọt ngào.

Lâm Ngữ Kinh không ngừng đầu, dư quang quét thấy người kia đi tới, sau đó đến bên cạnh cô, dừng.

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu qua, ngược lên.

Thẩm Quyên đứng ở cạnh bàn, mặt không biểu cảm.

"..."

Trong miệng Lâm Ngữ Kinh còn ngậm một sợi mì udon, cô cắn đứt mì, nhai đi nhai lại, xong, "Ồ" một tiếng.

Cô đang suy nghĩ xem làm sao để nói lời xin lỗi với Thẩm Quyên, suy cho cùng, đã cho người ta leo cây* không ăn trưa với người ta rồi mà còn đuổi người ta đi, cậu tức giận như thế cũng rất bình thường.

(*) Nguyên văn là 放你鸽子: thả chim bồ câu, có ý nghĩa tương tự như cho leo cây.

"Sao cậu lại ở đây." Thẩm Quyên cup mắt nhìn cô.

"Tôi..." Lâm Ngữ Kinh chọc chọc mì udon cà ri mình mới ăn được một nửa, "Ăn tối."

Thẩm Quyên: "Cậu không phải trọ ở trường sao?"

Lâm Ngữ Kinh hé mở miệng.

Cô không biết nên giải thích thế nào, cũng không muốn để Thẩm Quyên biết bất cứ chuyện gì về Mạnh Vĩ Quốc.

Không đợi trả lời, Thẩm Quyên chau mày xuống, lại hỏi: "Mặt cậu bị sao vậy."

"..."

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, nói: "Chuyện này có chút phức tạp, nhất thời khó mà giải ——"

Cô chợt im bặt.

Thẩm Quyên đột nhiên nghiêng người lại gần, mặt dí sát vào, hơi híp mắt, ánh mắt rơi vào góc nghiêng của cô.

Làn da thiếu niên rất trắng, đôi mắt màu đen hẹp dài, lông mi dày đặc phủ thấp xuống. Đuôi mi dài, cong lên trên phát họa đường nét khỏe mắt hơi xéch.

Hồ hấp của Lâm Ngữ Kinh rơi mắt một nhịp.

Một giây sau, Thẩm Quyên thẳng thân, giọng lạnh lẽo như kết băng: "Ai đã đánh cậu?"

Lâm Ngữ Kinh liếc liếc môi, yên tĩnh nhìn cậu, không trả lời.

Thẩm Quyên mặt lạnh đối mặt cùng cô vài giây, quai hàm bỗng khẽ nhúc nhích, dường như nghiêng răng dưới.

"Được." Cậu gật gật đầu, không nói gì nữa, quay người đi ra cửa cửa hàng tiện lợi, bỏ đi.

Lâm Ngữ Kinh này sinh loại rất cảm giác kỳ lạ, thờ phào nhẹ nhõm pha lẫn trống rỗng mờ mịt.

Cô chớp mắt mấy cái, một lần nữa xoay đầu lại, chậm rì rì tiếp tục ăn mì.

Vừa ngừng đầu, cô xém tí nữa bị nghẹn.

Thẩm Quyên đứng trước cửa kính thủy tinh 7-11, nghiêng người dựa vào vách ngăn, chăm chú thuốc ngâm vào miệng, trầm mặc mà cau có nhìn cô.

Hai người cách lớp thủy tinh nhìn nhau năm giây.

Thẩm Quyên cầm điều thuốc phả ra một hơi, gáy rơi một đoạn tàn thuốc, dưới ánh sáng mờ tối không nhìn rõ tâm tình.

"..."

Lâm Ngữ Kinh thật sự muốn nói CMN cậu dứt khoát tới đây đánh với tôi một trận đi, cứ nín nhịn như thế thật sự phiền muốn chết rồi.

Ở nhà thì bị đánh ra ngoài thì bị người ta làm mặt lạnh, mẹ nó toàn là mấy chuyện quái gì thế này, lạnh nhạt với tôi như vậy để làm gì hả.

Tôi cũng đâu có ý cho cậu leo cây đâu chứ.

Chuyện như vậy chẳng nhẽ tôi lại muốn?

Tôi còn hận không thể khiến Mạnh Vĩ Quốc cả đời không bao giờ trở về đây.

Bà đây chọc phải ai, là kiếp trước giết người phóng hỏa hay là hủy diệt thế giới mà gặp phải loại cha mẹ như vậy? Dựa vào cái gì mà tôi lại xui xẻo gặp phải loại gia đình như vậy chứ?

Cô hít một hơi thật sâu, đặt đôi đũa trong tay lên bàn, bỗng chốc đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Lại là một tiếng "Ding doong", cửa cảm ứng mở ra, cô đi về hướng Thẩm Quyên, khi thể hung hăng, cả người mang gió.

Đi đến trước mặt Thẩm Quyên, Lâm Ngữ Kinh dừng lại, ngừng đầu nhìn cậu: "Đánh một trận đi."

Thẩm Quyên khựng lại.

Lâm Ngữ Kinh mấp máy môi, tốc độ nói rất nhanh, như là đang che giấu những thứ gì đó: "Cậu bị cho leo cây rồi, cậu rất khó chịu, tôi cũng khó chịu, hai người chúng ta đều không vui. Vậy rất tốt, đánh một trận đi, có thể giải quyết tất cả vấn đề."

Thẩm Quyên rù mắt, nhìn rõ biểu cảm trên mặt thiếu nữ, ngây ngẩn cả người.

"Tôi lúc này thật sự phiền chết rồi, toàn thân đều phiền, phiền đến muốn nhảy lầu, " Lâm Ngữ Kinh hít hít mũi, mắt đỏ hoe nhìn cậu, "Cậu có đánh với tôi không, cậu không đánh tôi tìm người khác đấy."

Thẩm Quyên im lặng nhìn cô vài giây, thờ dãi: "Đánh."

Cậu đưa tay, đầu ngón tay lạnh lạnh chạm vào khoeo mắt ướt ướt của cô, "Tôi đánh với cậu, muốn đánh thế nào cũng được, cậu đừng khóc."

Hết chương 24.

Chương 25: Tôi đủ mạnh mẽ rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bây giờ rười tối, trong cửa hàng tiện lợi 7-11, Lâm Ngữ Kinh ngồi trước bàn nhìn cái trán sưng đỏ của Thẩm Quyện.

Thiếu niên không có biểu cảm gì, xé mở túi nước sốt salad, rưới vào rau quả, tay cầm nĩa nhựa nhỏ khuấy đều nước sốt salad, đẩy đến trước mặt Lâm Ngữ Kinh: "Ăn đi."

Thiếu niên đầu sưng cầm nĩa nhựa nhỏ rẽ tiền trộn salad rau quả, hình ảnh kỳ thật có chút buồn cười. Lâm Ngữ Kinh liếc mạng nhện cười, buộc bản thân làm ra vẻ nghiêm túc nhìn cậu: "Sao cậu không tránh há."

"Hử?" Thẩm Quyện phản ứng một lát mới ý thức được cô hỏi cái gì, ăn ngay nói thật, "Không kịp tránh."

Cậu đích thực không kịp tránh, cô gái này tốc độ quá là nhanh, một giây trước còn đỏ hoe mắt trừng cậu thể kia, một giây sau người đã trực tiếp bổ nhào tới trước rồi.

Thẩm Quyện còn tưởng mình sắp nhận được một cái ôm

Cậu chỉ kịp nhấc cánh tay cầm muỗng thuốc kia ra xa, cẩn thận không để cô bị phỏng, còn thầm nghĩ không biết chuyện gì đang xảy ra, vừa nói đánh nhau cơ mà, sao lại muốn ôm nhau rồi. Một giây sau, cổ áo đã bị người ta túm lấy giật xuống, ôm thi đúng là ôm rồi, nhưng lại chính là trán của cậu cùng với đầu gối của cô, xương cùng xương thần thiết hôn nhau, phát ra một tiếng "Cốp" rất rõ ràng.

Rốt cuộc Thẩm Quyện đã biết cô làm thế nào quật ngã được anh Bắp Chân rồi. Cái tốc độ này, anh trai nhỏ có cơ bắp toàn thân như nhồi sữa bò kia phản ứng không kịp cũng bình thường. Thời gian anh Bắp Chân bắt đầu nhấc chân một cái đã đủ để cô tát người ta ba cái liên phanh rồi.

Lâm Ngữ Kinh nhận nĩa, ghim rau xà lách bỏ vào miệng, lưỡng lự nhìn cậu: "Dau không?"

"Vẫn ổn, " Thẩm Quyện nghiêng người, khoắc tay lên mép bàn, "Không có cảm giác gì."

"... "

Lâm Ngữ Kinh háng giọng một cái, chỉ chỉ trán cậu: "Còn không có cảm giác gì à, nó đã sưng lên cả rồi, tôi làm cậu..." Cô duỗi một ngón trỏ, cẩn thận giờ trước trán cậu, đo đi, đo lại, cứ thế đo đếm một lát, thu tay lại, "Tôi thấy cái này có chút ảnh hưởng tới khuôn mặt đẹp đẻ của cậu rồi, tôi cho cậu miếng băng keo cá nhân dán lên nhé."

"Ừ, có thể, " Thẩm Quyện nói, "Cậu gộp ba cái lại dán cho tôi, may ra có thể che kín chỗ này đây."

Quả thật có hơi lớn, hình như một miếng băng keo cá nhân không dán hết được.

"Hay tôi dán cho cậu miếng cao dán vết thương? Tôi thấy đối diện có một tiệm thuốc, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi mua cho cuộn băng gạc bịt lên nhì. Cái kiểu băng bó quanh người đó, nhìn qua sẽ biết ngay là người giang hồ có chuyện xưa, có thể khiến cậu trông mạnh mẽ một chút."

"... "

Thẩm Quyện thờ dãi: "Tôi đủ mạnh mẽ rồi, ăn nhanh đi, ăn xong dẫn cậu đi chơi."

*

Trong ấn tượng của Lâm Ngữ Kinh, nơi mà thiếu niên hư hỏng đi đến chỉ có mấy chỗ, tiệm Internet bao ngủ suốt đêm, phòng game. Bình thường Lục Gia Hành và Trình Dật thích đến sảnh bi-a, đại khái là vì trong phòng vận động thể thao bi-a này tương đối tao nhã, phù hợp với khí chất bản bựa mà bọn họ tự cho là tốt đẹp ấy.

Thẩm Quyện dẫn cô đi bắt xe mười phút xe không được. Cuối cùng đành ngồi tàu điện ngầm nửa giờ, tiếp đó chuyển qua phương tiện giao thông công cộng, tiếp nữa đi bộ năm phút. Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh tưởng mình sắp bị bắt đến vùng xa xôi hẻo lánh nào đó bán đi, bọn họ cuối cùng cũng đã tới.

Lâm Ngữ Kinh ngửa đầu nhìn ba tầng cao kia, kiến trúc hình bầu dục cực kỳ ấn tượng, cùng tám biển treo ở tầng cao nhất.

Câu lạc bộ xạ kích*.

() Xạ kích nghĩa là bắn (súng, tên, pháo...). Gọi là CLB bắn thì hơi kì nên t để Hán Việt.*

Lâm Ngữ Kinh há to miệng, ngoài đầu lại: "Ồ đây?"

"Ừ, " Thẩm Quyện đi vào, "Ồ đây, không phải cậu thích chơi cái này à."

"... "

Lâm Ngữ Kinh thật sự không nhớ rõ mình đã từng nói thích chơi cái này lúc nào, cô nhớ kỹ lúc mình chơi trò bắn phá kia về mặt rõ ràng là thống khổ, vừa mù mịt vừa chết lặng mà nhìn bản thân lần lượt chịu từng súng từng súng, nhưng từ đầu đến cuối luôn ở trạng thái không thể tìm thấy người nổ súng ở đâu.

Cô theo Thẩm Quyện đi vào, câu lạc bộ này được thiết kế vô cùng đồ sộ, từ trên xuống dưới đều lộ ra một cảm giác áp bách lạnh như băng. Tường nhà tông màu lạnh với nền đá cẩm thạch màu đen, vật trang trí làm từ kim loại, trên trần ở đại sảnh treo một tấm bia ngắm cực lớn rủ xuống tại cửa chính.

Hai người vượt qua bia ngắm vào trong, có một người đàn ông đứng trước bàn tiếp tân, đang gọi điện thoại: "Bảo bối, em nghe anh giải thích, không phải như em nghĩ, anh với cô Tiểu Mỹ kia —— alo? Alo?! Bảo bối —— Mẹ kiếp!"

Người đàn ông ném điện thoại lên bàn một phát, ném xong lại nhặt lên cọ lau, lau xong ngẩng đầu, ngó thấy Thẩm Quyện, há há há mồm.

Thấy được Lâm Ngữ Kinh bên cạnh Thẩm Quyện, lông mày anh ta đã sắp thành đường mép tóc* Dương Quá.

() Đường mép tóc là phần này*

Người đàn ông nằm bò trước bàn tiếp tân cao bằng đá cẩm thạch, cất giọng nói: "Lúc này đã mấy giờ rồi, sao cậu lại tới đây ——" Anh ta ngừng một lát, đến gần dòm Thẩm Quyên, giờ ngón tay chỉ, "Đầu cậu bị sao vậy?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu sang chỗ khác, mắt đảo một vòng, làm như không có việc gì đánh giá trang trí xung quanh.

Thẩm Quyên dừng một chút: "Bị mèo cào một phát."

Người đàn ông trề miệng cười: "Không thể nào, mèo nhà cậu là cái gì mà cào đồ một khoảng thế này?"

Thẩm Quyên nhếch môi: "Loại anh chưa từng gặp."

Người đàn ông thoát nhìn cũng lười để ý đến cậu, há to miệng, ánh mắt tia tới tia lui giữa Lâm Ngữ Kinh với Thẩm Quyên hai vòng, gật gật đầu: "Được, mặc kệ cậu, " Anh ta dựa ra sau, mặt ừ mày chau quay số điện thoại, "Alo, Tiểu Mỹ, anh không phải, vừa nãy anh không có gọi điện với ai hết. Anh nói chuyện chính sự này, trong lòng anh trừ em ra khẳng định không có người khác nhé, đừng đừng đừng đừng cúp —— Alo? Alo?!!!!!"

"..."

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại, thấp giọng hỏi: "Sao tôi nghe thấy Bảo bối với Tiểu Mỹ có vẻ không cùng một người nhỉ?"

Thẩm Quyên cup mắt nhìn cô một cái, cũng giảm thấp âm thanh: "Cậu nhảy bén quá đấy."

Có vẻ Thẩm Quyên thân thuộc với nơi đây, hai người vượt qua hai khu bán lớn ở tầng một, lên thang máy đến tầng ba.

Người ở tầng ba giảm hơn nhiều so với tầng một, chia thành rất nhiều khu vực nhỏ, có điểm giống phòng bao tư nhân. Mỗi khu vực đều có vài đường bia, phía sau vách ngăn thủy tinh là bia hình người, bia đi động, bia xoay tròn, cần gì có nấy.

Lâm Ngữ Kinh nhìn Thẩm Quyên nhấp mặt khẩu đi vào, sau khi đem balo của cô đặt trên mặt ghế thì lại ra ngoài, chưa tới hai phút, xách hai cây cung và một ống tên quay về.

"..."

Lâm Ngữ Kinh?

"Không phải súng sao, " Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu đặt cung lên bàn, "Tôi thấy mấy cô gái phía dưới đều chơi thứ "Đoàng đoàng đoàng" kia kìa."

"Vậy chắc cậu cũng thấy bên cạnh bọn họ đều có người hướng dẫn, cậu chỉ có thể chơi cung một chút thôi, " Thẩm Quyên cầm lấy đồ bảo hộ cánh tay và găng tay đi tới, "Giơ tay."

Lâm Ngữ Kinh ngoan ngoãn vươn tay ra, nhìn cậu đeo bảo hộ cánh tay lên cánh tay cô, nói: "Tôi chẳng phải cũng có cậu sao?"

Động tác của Thẩm Quyên ngừng một lát, giương mắt nhìn cô một cái: "Cậu, vị thành niên."

"Vị thành niên không thể chơi cái kia sao?"

"Trên nguyên tắc mà nói, không thể," cậu lại cup mắt, buộc chặt đai đồ bảo hộ cánh tay, lại giúp cô đeo găng tay, cầm cung đưa cho cô, "Cái thanh cậu cầm đây là recurve* được phép bắn, không gắn thanh cân bằng* không gắn miếng dẹt thanh* không gắn dây bảo vệ cung* —— "

"Dị một chút, " Lâm Ngữ Kinh cất ngang cậu, "Cậu không cho tôi nghịch súng thì thôi đi, vì sao còn lấy một cây cung cái gì cũng không gắn đưa cho tôi?"

"Không cần đâu, cậu không cần thanh cân bằng cũng không cần dây bảo vệ cung, miếng dẹt thanh cũng là đến sau này mới dùng để định khoảng cách." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh dùng bộ óc, đã gập cô đứng nhất trong kỉ từ lúc sơ trung đến giờ, thử tiêu hóa những lời này, xác nhận mình quả thực chỉ nghe hiểu ba chữ trước —— không cần đâu.

"Thì ra là vậy, " cô gật nhẹ đầu, lại hỏi, "Có thể giải thích chi tiết một chút không?"

Thẩm Quyên im lặng hai giây: "Bôi vì cậu, dờ."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao mình phải nói nhiều để tự nước lấy nhục, chẳng lẽ ba chữ "Không cần đâu" kia còn chưa đủ đầy đủ sao?

Thiếu nữ ôm cung lui về sau một bước, vẻ mặt khó chịu nhìn cậu. Thẩm Quyên không nhịn được bật cười một tiếng, đưa tay ngoắc ngoắc cô: "Tới đây."

Lâm Ngữ Kinh lặng thinh liếc cậu một cái, đi tới trước hai bước.

Thẩm Quyên đem ống tên đeo lên bên hông cô, rút một mũi tên ra, nghiêng người đứng phía sau cô.

Đến tận lúc này, Lâm Ngữ Kinh cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Mãi đến khi Thẩm Quyên từ phía sau cô, một tay cầm cây cung của cô, nhắc lên. Tay kia cầm lấy mũi tên vắt lên trên cung.

Trước kia Trình Dật từng nói, hoạt động thiết yếu để trừu học em gái là —— Golf và bi-a, loại khoảng cách tựa như tiếp xúc mà chẳng phải tiếp xúc này sẽ tạo thành một thứ cảm giác mập mờ cực kì dễ mê hoặc người khác.

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, cần phải thêm vào một cái nữa.

Luồng âm thanh trầm trầm của Thẩm Quyên vang lên ngay bên tai, mang theo một chút nhiệt, khiến đầu tai phát bóng: "Cánh tay duỗi thẳng, chân tách ra, đừng cử động cơ thể, đầu xoay tới —— "

Lâm Ngữ Kinh kiềm nén xúc động muốn động cho cậu một khuỷu tay, cảm giác có loại tê dại ngứa ngáy men theo lỗ tai lan thẳng xuống dưới, ngón tay đều run lên, cung trong tay gần như không cảm nổi.

"Đừng run, đừng hạ khuỷu tay, " Thẩm Quyên cúi thấp người xuống, đầu ngón tay phủ lên cổ tay cô, "Nhìn hồng tâm —— "

Ngón tay cậu man mát, Lâm Ngữ Kinh run run tay, mũi tên trong tay "Viu" một phát bay ra ngoài, vũng vàng đâm vào nửa người dưới của bia hình người, chỗ hờ hình U giữa hai chân.

Ngay giữa quần. Đùng quăn.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyện: "..."

Không khí có phần đông đặc.

Lâm Ngữ Kinh đi tới trước một chút, kéo dần khoảng cách với Thẩm Quyện, mắt liếc qua quần. Mũi tên trên đùng quăn, hắng giọng một cái: "Cậu nói, nhìn hồng tâm"

"..."

Lâm Ngữ Kinh vẫn rất hài lòng đối với lần đầu phát huy của mình: "Hồng tâm của tôi đây có lợi hại không?"

Ánh mắt Thẩm Quyện rất phức tạp, trầm mặc vài giây.

"Lợi hại." Thẩm Quyện chậm chạp gật gật đầu, nói.

*

Bắn tên rất tiêu hao thể lực, hơn nửa cánh tay phải liên tục đuổi thẳng tưng. Cung Thẩm Quyện chọn hẳn là số nhỏ nhất, nhưng vẫn như cũ rất nặng. Ngay tại lúc Lâm Ngữ Kinh sắp đánh mất niềm tin với bản thân, Thẩm Quyện cầm lấy cung, một lần ba mũi tên, "Vút vút vút" đâm vào trái tim đỏ tươi trên bia hình người.

Thẩm Quyện thậm chí không hề mang gắng tay. Sau khi mũi tên cuối cùng bay ra thì buông tay xuống, nghiêng người tựa trên tường hắt hắt cảm với cô, là biểu cảm không buồn đếm xỉa quen thuộc của cậu, làm như là chuyện dĩ nhiên, phó trương đến mức trầm lặng.

Thoạt nhìn chánh ch* không chịu được, cực kì khiến người ta tức giận.

Dục vọng chiến đấu của Lâm Ngữ Kinh nháy mắt bị kích thích. Đại khái nửa giờ sau, cô rút cuộc đã có một mũi tên đâm trúng mép bia ngắm.

"Được," Lâm Ngữ Kinh rất hài lòng với thành quả lần đầu chơi này của mình, "Loại chuyện này không gặp được, phải tiến dần từng bước."

Thẩm Quyện cup mắt, không tiếng động cười một cái, khẽ gật đầu: "Về thôi."

"Về thôi."

Lâm Ngữ Kinh không muốn về nhà, dứt khoát về thẳng trường học vậy. Hai người thuê xe đến cổng Bất Trung, tự học buổi tối của lớp mười hai đã sớm kết thúc, cổng lớn trường học khóa vô cùng chặt chẽ.

Đứng trước cổng lớn được khóa chặt chẽ, hai người nhìn nhau một cái.

Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ một chút, hỏi: "Có bức tường nào leo được không?"

Thẩm Quyện nhướng nhướng mày: "Chắc có, tôi chưa từng leo qua."

Lâm Ngữ Kinh cũng giương mày: "Cậu chưa từng leo tường á, cậu làm anh trai giang hồ kiểu gì vậy, thiếu niên hư hỏng chưa từng leo tường không phải là thiếu niên hư hỏng chân chính."

"Thiếu niên hư hỏng chúng tôi bình thường cũng không trọ ở trường, không cần leo."

Hai người đi vòng quanh trường một vòng, tới phía sau trường có một khoảng góc tường sụp xuống, có một lỗ hổng không có song sắt rộng khoảng một người, có lẽ là người thế hệ trước làm ra để tạo phúc cho đám học đệ học muội đấy.

Thẩm Quyện đứng phía dưới, duỗi cánh tay pho lỏng ngực ra, nghiêng đầu qua: "Tới."

Lâm Ngữ Kinh còn đang ngửa đầu đánh giá độ cao này, cân nhắc làm sao leo lên, nghe vậy nghiêng đầu: "Hà...?"

Gió đầu thu thổi bay không khí ẩm ướt nồng đậm, dưới trăng sáng sao thưa, thiếu niên hơi nghiêng đầu nhìn cô, lười biếng nói: "Ồm cậu lên trên."

Hết chương 25.

(*)

Recurve -反曲 (tên tiếng anh, trong tiếng Việt không có từ này): là cây cung với phần rìa uốn cong cách xa cung thủ khi không căng dây. Cung tích trữ nhiều năng lượng hơn và cung cấp năng lượng hiệu quả hơn so với cung thẳng tương đương, cung cấp một lượng lớn năng lượng và tốc độ cho mũi tên.

Thanh cân bằng (平衡杆)

Miếng dọi thanh (响片): hoặc phiên báo hiệu, phiên phản xạ âm thanh...

Dây bảo vệ cung (护弓绳)

Sherry:

Những thuật ngữ trên đều không có trong tiếng Việt, do mình chuyển ngữ từ công cụ dịch. Về chức năng cụ thể mình không dám chắc sẽ edit chính xác nên không chú thích, hình minh họa cũng là lấy trên các công cụ tìm kiếm. Nếu có sai sót hay nhầm lẫn gì đó thì hãy góp ý cho mình.

(Các bạn cũng biết Bắn cung thể thao chưa được phổ biến ở Việt Nam, có những thuật ngữ thậm chí không hề có trong tiếng Việt, phải mượn từ tiếng Anh.)

Oi cái chương đáng lẽ đăng từ CN bị t mò tới giờ này =)) Áy dà... tốc độ này thì bao giờ mới oàn - ___ -

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26

Thầy cho các em xem điểm trước vậy

"Cậu có thể lại lên trên một chút không?"

"..."

"Ì, trái 5cm."

"... 5cm ảnh hưởng cậu phát huy?"

"Cũng không phải vậy, " Tay Lâm Ngữ Kinh vin vào tường, một chân giẫm lên cánh tay Thẩm Quyên, chân còn lại bám dọc theo bức tường, "Độ cao này làm tôi có phần khó thi triển."

"..." Thẩm Quyên cười lạnh, đề thấp giọng, "Vậy làm sao đây, cười lên cổ tôi có đủ cao không?"

"Như thế chắc chắn đã đủ rồi đây, " Lâm Ngữ Kinh hờ hởi hỏi thăm, "Có thể chứ?"

"..."

Thẩm Quyên hít sâu, nghiêng cả hàm răng một cái: "Lâm Ngữ Kinh..."

"Ồi ời, " Chân trái Lâm Ngữ Kinh vắt trên bức tường, cánh tay chống lên đầu tường như đang chơi chống xà kép, chân còn lại gắm vào mặt tường khẽ đạp một cái, vuron lên trên.

Một tay Lâm Ngữ Kinh tiếp tục nhấc khỏi lan can, dặng chân ở đầu tường lắc lư hai chân, cúi đầu cười híp mắt nhìn cậu: "Thế nào, Kinh gia vẫn rất mạnh nhé."

Cơ thể Thẩm Quyên hơi nghiêng ra sau, cũng hết cách: "Mạnh, bên kia có thể đáp xuống không?"

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu nhìn ngó: "Có thể, mặt đất bên này còn cao hơn bên kia một chút."

Thẩm Quyên gât gât đầu: "Được, vậy đi đi."

Lâm Ngữ Kinh không nhúc nhích, ngồi ở đầu tường nhìn cậu trong chốc lát, thanh âm mềm mại nhẹ nhàng: "Bạn cùng bàn, ngày mai gặp nhé."

Thẩm Quyên ngửa đầu nhìn cô.

Buổi tối đầu thu, cô cúi thấp đầu, xoay lưng với ánh trăng, biểu cảm giấu trong cái bóng nhìn không rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ thấy được đường nét cong cong của hàng mày đôi mắt.

Nói xong không đợi cậu đáp lại, một giây sau đã xoay mình biến mất ở mặt kia bức tường, đáp xuống đất cũng lặng im không một tiếng động, như chú mèo mộng du trong đêm.

Thẩm Quyên nhìn chăm chăm vào mái tường trống trơn trong chốc lát, cúi đầu cười một tiếng, quay người rời đi.

Khu vực Bát trượng rất thuận lợi, đi tới trước mười lăm phút có một khu buôn bán. Thẩm Quyên đi hơn 10 phút, sắp đi đến trung tâm buôn bán mới gọi được xe.

Lúc đến studio đã là mười giờ hơn, Thẩm Quyên tiện tay cào tóc, đi vào phòng tắm. Vừa cởi áo, điện thoại trong túi quần jean rung rung hai cái.

Cậu tựa vào bồn rửa tay, vừa rút điện thoại đi động ra, vừa cúi thất lưng bằng một tay.

Tiểu Lâm âm áp không muốn tiết lộ danh tính nào đó: [Trán cậu có cần phải phun chút Bạch được Vân Nam* không.]

() Một loại thuốc cầm máu, thúc đẩy lưu thông máu, giảm đau, giảm sưng.... nổi tiếng trên thị trường.*

"..."

Từ lần đầu tiên gửi tài liệu vật lý cho cậu xong, cô Tiểu Lâm mất tâm mất tích, Thẩm Quyên suýt nữa không kịp phản ứng người kia là ai.

Cậu rút hết dây lưng, không tiếng động cong khốe môi, túm trán lên liếc nhìn chóp trán.

Sưng đỏ trái lại tiêu tan rất nhiều, chỉ có một chút tím.

Thẩm Quyên đưa tay, đầu ngón tay khẽ ấn lên, có chút cảm giác đau đau tê tê.

Chắc, ra tay thật sự không lưu tình.

Cậu dễ điện thoại đi động xuống, mở vòi nước, vốc nước rửa mặt. Dòng nước lạnh buốt, Thẩm Quyên nhắm mắt lại, trước mắt bỗng hiện lên thiếu nữ với đôi mắt đỏ hoe.

Cậu khựng lại một chút.

Ban đầu cậu chẳng qua là vẽ được một nửa, định ra ngoài mua bao thuốc, không ngờ gặp được Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyên thấy mình quá thực đã quá lớ rồi, ngọn lửa kỷ lạ vô danh bị đè nén cả buổi chiều mãi đến tối cũng không phát ra ngoài được. Còn Lâm Ngữ Kinh xem ra tâm tình vốn cũng không tốt lắm, không biết vì cơ gì không ở trường học, chạy đến bên này, kết quả gặp mặt còn cậu bị hung dữ.

Cô gái nhỏ hóc mắt ướt sũng, bộ dạng quật cường mà nín nhịn không khóc, thoát nhìn từ thân không chịu được. Thời điểm mắt hồ ly xinh đẹp đỏ hoe nhìn cậu, Thẩm Quyên cảm giác trong thân thể mình dường như có chỗ nào đó đỏ sục mắt một khối.

Thẩm Quyên nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, mở mắt, hai tay chống lên mép bồn rửa tay, cơ thể nghiêng về phía trước.

Lộn tóc nhỏ nước "Tỉ tách", men theo trán trượt vào mắt, chan chất.

"Thẩm Quyên, " cậu híp mắt dưới, nhìn người trong gương, thấp giọng nói, "Mấy bây giờ bán linh đấy, còn có thể làm tiểu cô nương nhà người ta khóc."

Thẩm Quyên trong gương mặt không biểu cảm nhìn cậu, nửa ngày không có phản ứng.

Trong toilet hoàn toàn yên tĩnh, nước chảy ào ào, trừ tiếng đó ra không còn loại âm thanh nào khác.

Bà vai Thẩm Quyên bỗng chốc sụp xuống, khẽ gục đầu, lại vung nước vỗ lên mặt, tinh thần sa sút thờ dãi: "Ông đây thật sự không có ý bắt nạt cô gái nhỏ..."

*

Kì thi tháng kết thúc trong một ngày, hôm sau đi học bình thường, qua một cuộc thi, tất cả mọi người thả lỏng lại, cuộc thi quy mô lớn kế tiếp phải chờ đến lúc thi giữa kỳ.

Hôm qua 10 giờ Lâm Ngữ Kinh mới trở về phòng ngủ, tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường. Rõ ràng đã buồn ngủ đến mờ mắt không ra nhưng lần qua lật lại đều không ngủ được, cuối cùng nằm thẳng cẳng đến ba giờ rưỡi sáng, cô đội một đôi mắt thâm quầng bở dậy, lật sách tiếng Anh ra viết bài viết tiếng anh hơn nửa giờ, rồi cuộc mới coi như cảm nhận được sự ôm ấp của thân ngủ.

Kết quả sáng hôm sau ngủ quên, lúc mở mắt tự học sớm cũng đã trôi qua.

Lâm Ngữ Kinh bừng tỉnh trong nháy mắt, bỏ dậy đánh răng rửa mặt, lúc đến phòng học vẫn bị trễ tiết đầu tiên năm phút.

Tiết của Vương khủng long.

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh có chút tuyệt vọng.

Cô đại khái cảm thấy, trong mệnh mình có một số kiếp, chính là năm trăm lần định luật Ôm sống chết thế nào cũng chạy không thoát.

Lúc cô đến phòng học Thẩm Quyên thế mà đã đến rồi, chống đầu cụp mắt nhìn cô, Lâm Ngữ Kinh im lặng nhìn cậu một cái, tiếp đó thành thành thật thật xoay đầu lại, cúi thấp đầu: "Thầy Vương, thật xin lỗi, em đến muộn."

Kết quả hôm nay tâm trạng Vương khủng long rất tốt, ông đứng bên dưới bục giảng, thoát nhìn cao ngang ngang cô, cầm trong tay một mô hình sơ đồ mạch điện đầy đủ, vung tay lên, giọng rất cao: "Về chỗ ngồi đi! Ngủ quên mất hả? Bạn cùng bàn của em hôm nay cũng đã đến rồi, em xem xem, còn chưa có ngủ nha!"

Lâm Ngữ Kinh về chỗ ngồi xuống, Vương khủng long xoay người sang chỗ khác tiếp tục giảng bài, cô rút sách vật lý ra, mới ngủ dậy được hơn 10 phút, trong thời gian ngắn có chút mờ mịt, tùy tiện lật mở một trang.

Cô phát giác trong chốc lát, hai mắt thoáng thấy Thẩm Quyên đưa bàn tay tới đây, lật sách vật lý sang trang sau giúp cô.

Lâm Ngữ Kinh hoàn hồn, xoay đầu lại.

Trên bục giảng, Vương khùng long giảng đến hăng hái sôi nổi, Lâm Ngữ Kinh nhích người qua, nghẹo đầu không chớp mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyên nhấc mắt, động động.

"Đừng nhúc nhích." Lâm Ngữ Kinh thấp giọng nói.

Thẩm Quyên chớp mắt.

"Hình như hơi xanh xanh rồi, " Lâm Ngữ Kinh nhìn trán cậu, nhủ mày, "Tôi có dùng bao nhiêu lực đâu..."

Thẩm Quyên: "Cậu còn muốn dùng bao nhiêu nữa?"

"Tôi tưởng cậu tránh được chứ, " Lâm Ngữ Kinh nhỏ giọng nói, "Không phải nói đánh nhau rồi sao, kết quả ai biết cậu không chịu tránh, còn nghênh đón tôi đến nửa chứ, tôi cứ tưởng đây là chiêu thức đánh nhau kiểu mới của đám giang hồ các cậu."

"... "

Thẩm Quyên thầm nghĩ tôi không chỉ nghênh đón cậu đến đâu, con mẹ nó còn dang hai tay ra nữa đó biết không?

Ông đây tưởng cậu muốn đến ôm tôi đây, ai biết cậu vừa đến liền đánh tôi một trận?

Tâm tình Thẩm Quyên có chút phức tạp, tiểu cô nương bình thường muốn khóc, nghĩ thế nào cũng thấy phần phía trước hợp lý hơn, ai biết được bạn cùng bàn của cậu đích thực không đi đường bình thường như vậy chứ.

Vừa giương mắt lên nhìn, lại trông thấy Lâm Ngữ Kinh gơ tay về phía cậu.

Cậu vô thức nghiêng ra sau, nhướn mày: "Làm gì?"

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh dừng ở trước mắt cậu: "Tôi hất tóc cậu lệch qua bên này một tí, ". Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua trán cậu, gầy gầy phía này, nhìn một chút lại gầy tiếp hai cái, mới hài lòng thu tay lại, "Tốt rồi, như vậy có thể che khuyết, bằng không sẽ ảnh hưởng lớn đến hình tượng anh trai giang hồ uy nghiêm của cậu đây."

"... "

Thẩm Quyên thờ dãi: "Bạn cùng bàn của tôi thật đúng là..."

Lâm Ngữ Kinh không biểu cảm nhận cậu: "Thật đúng là thế nào, cậu có ý kiến gì với bạn cùng bàn hả?"

"Không có, " Thẩm Quyên nói, "Không có ý kiến gì."

Vừa dứt lời, một viên phấn của Vương khùng long đã "Vút ——" một cái phóng tới: "Thẩm Quyên! Đừng có nói chuyện với bạn cùng bàn của em! Vất vả lắm em mới đúng giờ được một ngày, vẫn chưa đi ngủ, chính là để nói chuyện sao? Em đứng nghe cho tôi!"

Thẩm Quyên: "... "

Lâm Ngữ Kinh nhìn cười nằm bò trên mặt bàn.

Lý Lâm ngồi phía sau, cằm cũng sắp rớt xuống rồi.

Cậu ta ngồi phía sau Lâm Ngữ Kinh, hai người nói chuyện qua lại với nhau cậu nhìn được nghe được, chứng kiến tận mắt. Lý Lâm cảm thấy sau khi làm bạn học với Thẩm Quyên hơn một tháng đến giờ, nhận thức đối với bá chủ trường học đang không ngừng không ngừng đổi mới.

Kỷ thật bạn học lớp 10 dù ít dù nhiều cũng phát hiện, vì vậy bá chủ trường học đầm máu này, bình thường yên tĩnh lặng lẽ không một tiếng động, nói chuyện với người khác còn có thể cảm ơn, đi học bị giáo viên phê bình phạt đứng cũng không hề oán hận, thể hiện rõ nhất là lúc bị Vương khùng long phạt chép định luật Ôm một nghìn lần, lão đại lão chép đến cần mẫn siêng năng, không ngại gian khổ.

So với truyền thuyết có vẻ không giống lắm.

Tuy nhiên với người ngồi sau Thẩm Quyên như đám Lý Lâm bọn họ, nhận thức càng thêm phần sâu sắc. Thẩm Quyên đâu chỉ là có vẻ không giống với truyền thuyết, cậu ta nói thẳng ra chính là phá vỡ truyền thuyết.

Cậu đối xử với bạn cùng bàn mới cực kỳ dịu dàng và nhẫn nại, cho tới bây giờ chưa thấy cậu nổi giận bao giờ. Có nhiều khi, đến Lý Lâm cũng cảm thấy một giây sau Lâm Ngữ Kinh sẽ bị bá chủ trường học kéo dây ăn lên tưởng mà đánh, nhưng bá chủ trường học chỉ trầm mặc nhìn cô ấy, sau đó thờ dãi.

Cậu và Diệp Tử Ngang liếc nhau một cái, hai người lại tiến hành một vòng trao đổi ánh mắt mới.

Tình huống gì thế này, mẹ nó đây là tình huống quái gì vậy.

Tại sao mấy lần giao lưu gần đây của hai người này càng lúc càng trở nên bất thường vậy.

Lý Lâm cảm thấy có chút kinh hoàng.

Ngay cả bá chủ trường học cũng không thoát khỏi sợi dây trói buộc mang tên tình cảm, chút rung động thời thanh xuân nói đến là đến, muốn ngăn cũng không ngăn được.

*

Sau kì thi tháng, Bát Trung có không ít hoạt động, ví dụ như đại hội thể dục thể thao mùa thu cuối tháng mười.

Tết cuối cùng buổi sáng là của Lưu Phúc Giang, Lưu Phúc Giang dùng vài phút cuối để nói về chuyện này, toàn lớp đều sôi trào.

Lớp 10 cũng không phải là không có học sinh tốt, ví dụ như uy viên học tập, lớp trưởng, tất cả các cán bộ môn, toàn bộ đều là những nhân vật dễ lại danh tính ở các phòng thi phía trước. So với các loại đại hội thể dục thể thao, hoạt động giải trí khiến cho không thể lên lớp học tập, bọn họ càng quan tâm lúc nào có thành tích thi tháng hơn.

Cuộc thi quý mỗ lớn đầu tiên sau khi phân ban, từ nay về sau ai là người uy quyền nhất trong lớp, ai là dễ đầu đàn trong lớp học xếp cuối cùng, thì phải xem lúc này đây, thành bại chính ở lần hành động này.

Lớp trưởng hấp hối nhận nhiệm vụ, dạo qua văn phòng Lưu Phúc Giang một vòng, mang về tin tức xác thực: "Toán hình như đã chấm xong, có điều vẫn chưa có điểm, tổ hợp khoa học tự nhiên đang chấm, nghĩ văn chắc là chậm nhất."

Bài thi của kì thi thể này bình thường đều chấm theo phòng thi, thi xong phải phân lại theo từng lớp. Lớp trưởng nói xong, lại rung đùi đắc ý mà bổ sung: "Nhưng mà hình như ở phòng thi cuối có đứa ngu bò chép sạch luôn, chép giỏi cực kỳ, chép bài mà cũng không biết phải chép sai hai câu". Lớp trưởng vỗ bàn nhần tâm cười nhạo, "Aida, cái loại ngu xuẩn này có nhiều lắm, không phải lớp mình đâu, người lớp mình ở phòng thi cuối cùng chiếm hơn một nửa cơ mà*."

(*) *Chú thích có thể không cần thiết:*

Đưa chép giới chính là làm hết bài luận ấy, trong suy nghĩ của anh em phòng cuối, đã ở phòng cuối thì làm gì có chuyện biết làm hết.

Lớp trưởng nói xong, chạy đến phía trước phòng học xem danh sách phòng thi dán ở đó, giọng nói như loa phát thanh: "Để tao ở đây đọc diễn cảm cho nghe nè, bạn học lớp 10 của khối 11 ở phòng thi cuối cùng có —— Ôi tao đọc từ dưới lên nha, Lâm Ngữ Kinh, Thẩm —— "

Tiếng lù lo của lớp trưởng ngừng lại, lâu rồi cổ họng của gã con mới bị kẹt.

Lớp trưởng xoay đầu lại, há to miệng: "Bạn học Thẩm Quyên, thật xin lỗi nha..."

Thẩm Quyên nằm trên mặt bàn ngáp một cái: "Không cần đề ý đến tôi, cậu tiếp tục."

Ủy, hiệp.

Ủy hiệp đến từ lão đại.

Lớp trưởng vừa hoảng hốt vừa luống cuống đứng nguyên tại chỗ, cấp tốc suy đoán những lời này của lão đại rốt cuộc có ý gì, rốt cuộc phải thế nào mới được tha thứ?

Lý Lâm từ sau lần đánh game cùng với Thẩm Quyên xong, thỉnh thoảng cũng có thể nói với cậu vài câu, không đến mức lúc ở cùng Thẩm Quyên thì đến cái rắm cũng không dám thả nữa, cậu ta vỗ vỗ vai Lâm Ngữ Kinh: "Ê, kè chép giới cực kỳ đó có khi chính là cậu đấy."

Thường ngày ở trong lớp Lâm Ngữ Kinh rất trầm lặng, hơn nữa thành tích bài kiểm tra nhỏ bình thường đều không công khai, cũng chỉ có Lý Lâm chép bài tập của cô mỗi ngày, mới biết được cô học rất giỏi.

Lâm Ngữ Kinh cũng xoay đầu lại: "À, cũng có thể, tôi không biết nữa."

"Không sao đâu, trường học chúng ta chấm bài đặc biệt nhanh," Lý Lâm nói, "Cậu xem, bây giờ đã xong môn toán, trễ nhất là trước lúc tan học có thể xong toàn bộ, ngày mai là có thể đưa lên bảng lớn của khối rồi."

Lâm Ngữ Kinh "Ồ" một tiếng, muốn nói hỏi tôi ở Phụ Trung, đến buổi chiều là có thể đưa lên bảng lớn của khối rồi.

*

Lâm Ngữ Kinh đã đánh giá thấp hiệu suất của giáo viên Bất Trung. Buổi chiều hết tiết thứ ba, Luru Phúc Giang đến đây gọi cô đi theo.

Còn thuận tiện gọi Thẩm Quyên đi luôn.

Lúc Luru Phúc Giang tiến vào Thẩm Quyên đang nằm trên mặt bàn xoay bút, người ta trái lại được dịp hiềm hoi là đang đọc sách, chẳng qua đáng vẻ trông rất thờ ơ, làm người ta khó mà tin rằng cậu thật sự đang xem cái gì.

Hai người một trước một sau đi vào văn phòng tổ sinh vật, vừa vào, toàn bộ giáo viên tổ sinh vật khối 11 đều nhìn sang.

Luru Phúc Giang đỏ bừng mặt, tựa như đang kiềm nén bốc lửa nhìn bọn cô.

Lâm Ngữ Kinh thử nhớ lại xem bản thân có từng gây ra trò gì khiến giáo viên tức giận không? Hình như không có.

Chẳng lẽ hôm qua leo tường bị phát hiện rồi? Đường như Bất Trung có không ít giám thị ấy nhỉ.

Cô rù mắt xuống, nhanh như gió suy ngẫm sách lược đối phó và cách thức giả bộ đáng thương, chưa kịp chuẩn bị tâm tình xong, Luru Phúc Giang đột nhiên rống lớn một tiếng: "Bọn nhò thật giỏi quá!!"

Lâm Ngữ Kinh bị dọa một cái, suýt nữa nhảy dựng lên.

Cô ngẩng đầu, Luru Phúc Giang tình ý dạt dào nhìn bọn cô, nụ cười trên mặt rốt cuộc không thể kiềm nén nữa, toét ra từng chút từng chút, thoát nhìn sắp toét đến mang tai.

Lâm Ngữ Kinh mới ý thức được ông ấy không phải nén bốc lửa, là nén cười.

Luru Phúc Giang trông giống như một giây sau sẽ ngửa mặt lên trời cười to: "Thầy biết rõ các em đều khá quan tâm đến thành tích lần thi tháng này, dù sao các em cũng đến trình độ này rồi, kém một hai điểm đều là chênh lệch cực lớn."

Lâm Ngữ Kinh có chút mờ mịt, không biết những lời này của Luru Phúc Giang rốt cuộc là đang châm chọc cô hay là ý gì khác.

Chẳng lẽ cô bôi sai lên tờ đáp án rồi hả?

"Có điều bảng lớn của khối vẫn còn đang sắp xếp, có thể đến mai mới xuất ra ngoài được, thầy cho các em xem điểm trước vậy. Theo lẽ thường mà nói, thầy không nên lên lút cho các em xem, nhưng thầy thật sự không nhịn được." Luru Phúc Giang cười đến không khép miệng được, nhìn thoáng qua các giáo viên khác, giảm thấp âm thanh xuống, "Nhỏ giọng giùm một chút nha, để thầy lên cho các em xem."

Luru Phúc Giang nói xong, khom lưng cúi đầu xuống, mắt chuyển đến túi hồ sơ. Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh cho là một giây sau ông sẽ chui vào đó, ông rút từ bên trong ra một tờ phiếu điểm.

Luru Phúc Giang vẫy vẫy tay với bọn họ.

"..."

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên tiến lại gần.

Vì vậy ba người lên lên lút lút tùm tùm tại một chỗ, giống như nửa đêm hẹn nhau cùng đi trộm đồ. Sấm rền, Lâm Ngữ Kinh trông thấy Luru Phúc Giang cẩn thận từng li từng tí, che che nửa mặt, rồi rút nửa mặt còn lại ra, để phiếu điểm lộ ra trước bọn họ.

Nhưng chính là ở chỗ nửa mặt này, cũng đã đầy đủ rồi.

Lâm Ngữ Kinh cứ như vậy chạy đến, tình huống trông thấy hai hàng đầu tiên của mặt trên.

Đứng thứ hai: Lâm Ngữ Kinh, tổng điểm 701.

Đứng thứ nhất: Thẩm Quyên, 703.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hết chương 26.

Sherry:

Surprise~!! Mọi người có thể bắt đầu cười nhạo Lâm tỳ được rồi =))))

Chương 27

Cậu bây giờ là đang nhọc mụ tôi?

Phiếu điểm được trình bày theo kiểu bảng, cột thứ nhất là thứ hạng, phía sau là họ tên, thành tích từng môn, hàng cuối cùng là tổng điểm.

Tên Thẩm Quyên này có hơi lệch môn, ngoại trừ điểm ngữ văn hơi thấp ra, toán và tổ hợp môn tự nhiên đều gần như đạt tối đa, nhất là vật lý, người này thực sự lấy được điểm tối đa 100%.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy trong mười sáu năm sống trên đời của mình, chưa bao giờ nhận được nỗi nhọc nhằn lớn như vậy.

Lưu Phúc Giang rất hưng phấn. Hiện tại đây mới là lần đầu khối 11 thi tháng, vẫn chưa tiến hành ôn tập cả hệ thống, mặc dù chỉ là một đoạn nhỏ kiến thức từ khi khai giảng đến nay, nhưng bảy trăm điểm đã là điểm số rất đáng sợ rồi.

Lúc trước ở lớp 1 thực nghiệm cũng không phải không có học sinh thi được bảy trăm điểm, tuy nhiên đây chính là ở lớp 10.

Lớp 10 xếp hạng chót, lớp 10 có thành viên chiếm hơn 1/3 phòng thi cuối cùng.

"Lần này tuy rằng dễ không khó, nhưng điểm số này cũng cực kỳ lợi hại rồi. Thầy đã lên lút đi nghe ngóng một chút, hình như lớp 1 có một điểm bảy trăm đấy, lớp khác vẫn chưa hỏi, có điều đến lớp 1 mà cũng chỉ có một, thì lớp khác đoán chừng cũng không có khả năng có rồi," Lưu Phúc Giang trông cứ như người thi được 700 điểm là mình vậy, "Bài thi thầy cũng xem rồi, Thẩm Quyên có hơi lệch môn đó nha, ngữ văn kéo khá nhiều điểm. Phần viết thuộc lòng cô vẫn cô thơ em còn bỏ trống tron nửa chữ, hai điểm đấy, đó không phải là điểm cho không à? Có phải em không thích học văn không?"

Thẩm Quyên khựng một chút, tựa hồ như đang suy nghĩ xem trả lời thế nào thì Lưu Phúc Giang nói ít lại một chút, cuối cùng bảo thủ gật nhẹ đầu.

Lưu Phúc Giang thờ dài: "Vậy không được đâu, thành tích môn khác của em tốt như vậy, thế mà đề ngữ văn kéo xuống nhiều điểm thế kia. Chuyện tùy hứng trong học tập thế này là tối kỵ nhất đấy, nếu không có gì ngoài ý muốn thì số điểm này của em chắc chắn là cao nhất trong khối rồi, vậy mà hiện tại còn phải xem điểm 700 của lớp 1 là bảy trăm mấy, nghe nói cũng ngoài bảy trăm. Khả năng em được hạng nhất là 50%, một nửa một nửa..."

Sau khi Lưu Phúc Giang thảo luận mười phút với Thẩm Quyên về "Em đã đến trình độ này thì không thể vì không thích mà không học thuộc thơ cổ đâu", thì lại chuyển hướng sang Lâm Ngữ Kinh, ngón tay lướt qua một vòng trên thành tích các môn của cô: "Lâm Ngữ Kinh, bài thi của em thầy cũng xem, các môn khác đều rất đồng đều, nhưng môn sinh học của em so ra có hơi thấp đấy."

Lưu Phúc Giang rất ưu sầu, "So với hóa và lý đều thấp hơn bảy tám điểm, em nói với thầy đi, có phải em không thích phong cách dạy học của thầy không? Hay là thầy có chỗ nào chưa tốt, em nói một chút xem, em thấy không hợp ở đâu?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lưu Phúc Giang thoát nhìn còn rất bi thương, Lâm Ngữ Kinh chưa nghĩ ra phải nói thế nào thì có một giáo viên ở ngoài phòng làm việc gọi ông đi, Lưu Phúc Giang đi ra ngoài nói chuyện với người đó.

Một góc trong văn phòng môn sinh vật yên tĩnh trong nháy mắt, Lâm Ngữ Kinh xoay đầu qua.

Thẩm Quyên cũng nghiêng đầu nhìn cô, thoát nhìn thờ ơ mà bình tĩnh.

Phiếu điểm bày ra ở giữa hai người, trên mặt bàn trước mặt, tỏa ra cảm giác tồn tại mãnh liệt, như là một tấm phông nền bị phóng đại vô số lần.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác mình có thể đọc được từ khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Quyên tám chữ và một dấu chấm hỏi.

—— Cậu thi được ít điểm thế này sao?

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình bị thương thật rồi.

Cô chậm chạp mà từng chút từng chút thẳng người dậy, ngồi dựa ra phía sau, mặt không đổi sắc nhìn cậu: "703? Thi rất tốt nhì."

Thẩm Quyên "À" một tiếng, người vẫn nằm bò trên bàn làm việc của Lưu Phúc Giang, khen ngợi cô: "Cậu cũng thi rất tốt."

Lâm Ngữ Kinh cảm giác mình có chút hít thở không thông, hơi thở suýt chút nữa tan biến, cứ dè dặt như vậy.

Cười, trào phúng.

Cô, nữ vương Lâm Ngữ Kinh, một Lâm Ngữ Kinh cơ bản đều đứng nhất trong các kì thi trước đây, bị bạn cùng bàn, đánh nhau trốn học ngủ trên lớp, bài tập về nhà cũng không chịu làm, ngay cả định luật Ôm cũng có thể nói thành 3. 1415926, một bạn ngồi cùng bàn học tra*, cười nhạo.

(*) Nếu "học bá" là để chỉ học sinh giỏi, ham học thì "học tra" là để chỉ học sinh kém, lười học.

Cô thật sự không thể hiểu được, trước đây khi cô học ở Phụ Trung tại Đế Đô, ma quỷ có rất nhiều. Người thông minh tiếp thu nhanh quả thực nhiều, thậm chí bao gồm cả Lục Gia Hành, đều là thể loại sau giờ học là gần như không học hành gì, nhưng ít ra người ta cũng nghe giảng trong giờ học đấy.

Lâm Ngữ Kinh không biết chuyện của Thẩm Quyên rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc là do kiến thức cô thiếu cận, trước kia chưa từng gặp thiên tài, hay là thật ra Thẩm Quyên đều giả vờ, tan trường vụng trộm về nhà học?

Cô nhích lại gần hai bước, thập phần khó hiểu: "Mỗi ngày đi học cậu đều ngủ mà làm được 703?"

Thẩm Quyên chống đỡ một bên mặt, ngón tay khoắc lên môi, trầm mặc một chút, từ tốn nói: "Lúc trước tôi, nghỉ học một khoảng thời gian, vì vài nguyên nhân."

Lâm Ngữ Kinh tự nhủ trong lòng thì biết rồi, không phải do cậu suýt nữa đánh chết bạn cùng bàn của cậu sao.

"Vị vậy một ít nội dung lớp 11, tôi đã học qua rồi, quá đơn giản, nghe giảng bài lãng phí thời gian, không bằng ngủ bù." Thẩm Quyên nói.

"..."

"Hơn nữa tôi cũng đâu phải lúc nào cũng ngủ, những phần tương đối khó, tôi sẽ nghe một chút." Thẩm Quyên tiếp tục nói.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy lý do này miễn cưỡng lắm cho cô thoải mái một chút, thờ dài, hỏi: "Trước đây cậu, là lúc trước khi cậu chưa tạm nghỉ học đó, bao lâu thì đi học một lần?"

"Không biết, " Thẩm Quyên nhấc mí mắt, "Chắc hơn một tuần."

"..."

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn cậu: "Bạn học Thẩm, tôi mong cậu đừng có thiếu đòn như vậy nữa, tôi thật sự không muốn vì chuyện thành tích học tập nông cạn này mà đánh mất tình nghĩa bạn cùng bàn mà chúng ta vất vả lắm mới bồi đắp nên đâu đấy."

★

Mấy phút sau Luru Phúc Giang trở về, lại lôi kéo Lâm Ngữ Kinh phân tích mười phút, tình thâm ý thiết hỏi cô có phải có ý kiến gì với mình không, vì sao trong ba môn tự nhiên điểm môn sinh lại thấp nhất. Mãi đến khi tiết tự học đi qua mười phút, hai người mới đi ra từ văn phòng sinh vật.

Tiết tự học cuối cùng, bị giáo viên toán chiếm mất mười phút, lại đến Vương khùng long chiếm tiếp mười phút, lúc Vương khùng long giảng bài, từ đầu đến cuối Lâm Ngữ Kinh có phần thất thần.

Kỳ thật cô cũng không phải không thể tiếp nhận được việc Thẩm Quyên thi tốt hơn cô, cô đâu có hẹp hòi như vậy.

Thế nhưng Lâm Ngữ Kinh vừa nghĩ tới những lời trước đây cô đã nói, những việc cô đã làm, liền cảm giác da mặt mồng manh của mình lâm râm từng cơn đau buốt, cô cảm thấy mình đã bị Thẩm Quyên lừa gạt triệt triệt để để.

Mặt đã bị đánh sưng ừ rồi.

Mỗi một câu nói, Lâm Ngữ Kinh đều cẩn thận hồi tưởng một chút. Từ trước đến giờ, quả thật Thẩm Quyên chưa hề nói cậu thành tích không tốt.

Tất cả giáo viên bộ môn tuy rằng cũng sẽ trách móc chuyện cậu ngủ trong giờ học, Vương khùng long cũng sẽ diễn cường gào thét mỗi ngày ép buộc cậu phải chú ý nghe giảng, nhưng trừ chuyện đó ra, hình như đều chưa từng nói rõ thành tích cậu có vấn đề.

Bài tập nhỏ trên lớp, bài tập về nhà, cậu bình thường chỉ làm mỗi đề trắc nghiệm, đề bài lớn thì trực tiếp lược bỏ phần diễn giải chỉ viết mỗi đáp án, qua loa đến độ nhìn lướt qua là nghĩ tên này chính là chép bài tập hoặc là mò mẫm viết bậy —— đến mức độ đó đấy.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới lúc hai người vừa mới ngồi chung bàn, vẫn chưa phải rất thân thiết, Thẩm Quyên có nói một câu "Tiếng Anh của tôi vẫn ổn".

Nhớ tới lúc cậu bị phạt chép định luật Ôm, vừa tự tin vừa lạnh nhạt "Vật lý của tôi vẫn ổn".

Thế nhưng.

Lâm Ngữ Kinh vẫn cứ có loại cảm giác bị cậu lừa gạt.

Cô cảm thấy hành động của mình lúc trước cứ như một đứa đầu óc bả đậu, một đứa trên mặt hẳn hai chữ dần độn to tướng, cô không biết lúc Thẩm Quyên nhìn mình khi ấy có phải như nhìn một đứa ngu ngốc thiếu năng hay không, dù sao bây giờ cô hồi tưởng lại, cũng cảm thấy mình đúng là thiếu năng thật.

Cô chỉnh sửa tài liệu ôn tập lý đến tận hai rưỡi sáng, sợ cậu xem không hiểu còn đặc biệt chia ra hai loại file: Word và Power Point, văn hay hình đẹp, bổ sung thêm bài tập ôn luyện.

Vì khiến cho học tra hứng thú, mẹ nó cô còn đặc biệt biên tập cho cậu ta một đoạn quảng cáo.

Kết quả điểm vật lý của người ta tối đa.

Tổng điểm còn cao hơn cô.

Tôi cứ nghĩ cậu chẳng qua là một bá chủ trường học.

Kết quả cậu vậy mà còn là một học bá.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, người đầu tiên cô kết giao sau khi đến thành phố này, cũng là người duy nhất, người có thể được xưng là bạn bè, có khả năng sắp nói bái bai với cô.

★

Hiệu suất của giáo viên Bất trung đích thực rất cao, buổi chiều hôm sau Luru Phúc Giang đã mang theo bảng lớn của khối đến đây. Điểm ngoài 700 kia của lớp thực nghiệm vốn cũng là 703, kết quả cậu bạn nhỏ này sau khi nhận được bài thi chủ động đi báo với giáo viên, phần trắc nghiệm cậu ta viết sai một câu, chấm bị sót, bản thân tự trừ cho mình ba điểm.

Thẩm Quyên lớp 10 lần đầu ra quân đã đoạt hạng nhất, không còn là một sự tồn tại bình đẳng nữa, trở thành người duy nhất đứng đầu cả khối. Mà bạn cùng bàn của cậu, bạn học Lâm Ngữ Kinh, từ hạng ba nhảy lên thành hạng hai, cũng không cảm nhận được một tí vui vẻ nào.

Bạn học Lâm Ngữ Kinh gần đây giống như cá tím khô, héo ỉa vô cùng, cả người đều thiếu hụt hơi nước, ngay cả nói chuyện cũng trở nên thấp phần vô lực.

Đây là nhận xét của Lý Lâm, Lý Lâm cảm thấy đại khái là vì hạng nhất mà cô nắm chắc thắng lợi sẽ lấy được bị lão đại ngang nhiên cướp đi. Nhưng quan trọng hơn là, hai người chỉ chênh nhau có hai điểm! Nếu bạn cũng là hạng hai, lão đại tổng điểm hơn bảy trăm! Bạn sẽ thống khổ như vậy ư?

Bạn học Lý Lâm thi tháng được ba trăm lẻ năm điểm, còn đang đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời rằng toán học của mình vậy mà cũng đạt tiêu chuẩn. Cảm giác mình là một học sinh có năng lực phi thường, là người cực kỳ có thiên phú trên cái thế giới này, tương lai có thể trở thành thí sinh tiềm năng của phòng thi thứ nhất, không hiểu rõ về thế giới với những cuộc tranh đấu giữa học bá này cho lắm.

Thẩm Quyên cũng không hiểu cho lắm.

Cậu tự cảm thấy mình nhìn người rất chuẩn, Lâm Ngữ Kinh tuyệt đối không phải là loại người hẹp hòi, sẽ không vì thành tích thi không cao hơn cậu hay là thế nào đó mà không vui, vì vậy lúc thi Thẩm Quyên cũng không nghĩ nhiều, làm thế nào đáp thể đấy.

Ấy thế mà hiện tại, bạn cùng bàn đúng là không vui rồi, không biết là vì ít hơn cậu hai điểm, hay là rốt cuộc là vì cái gì.

Lòng dạ đàn bà như kim nơi đáy biển, Thẩm Quyên thật sự không thể hiểu được những suy nghĩ nhỏ nhặt của bọn con gái.

Một tuần sau khi phát bài thi tháng, các giáo viên bộ môn cơ bản đều giảng giải bài thi. Hạng nhất hạng nhì đều ngồi tại lớp 10 khiến cho gần đây, quần chúng vây xem lớp 10 đông hơn rất nhiều.

Ví dụ như lúc tan học, người lớp khác "Đi ngang qua" cửa lớp 10 nhìn hơn rõ rệt, dù rằng phòng học lớp 10 ở phía cuối của lầu bốn, muốn thật sự "Đi ngang qua" thì cũng chỉ có thể xuyên tường.

Tới khi một nữ sinh nào đó lần thứ ba nhân lúc nghỉ giữa giờ "Đi ngang qua" cửa phòng học 10, về mặt tìm tòi khám phá biểu cảm hưng phấn nhìn chăm chăm vào Lâm Ngữ Kinh, Lâm Ngữ Kinh cuối cùng cũng không kiềm nén được nữa, nổi điên.

Cô "Cạch" một tiếng ném bay bút trong tay, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn nữ sinh ngoài cửa phòng học kia.

Nữ sinh đối diện với ánh mắt của cô, ngẩn người, đại khái nhất thời cũng không kịp phản ứng, cứ như vậy đứng ở cửa đối mặt cùng cô.

Nghỉ giữa giờ, trong phòng lớp 10 loạn âm ầm, ở hành lang cũng đầy âm thanh đùa giỡn đánh đấm huyền ảo, không ai chú ý tới bên này. Lâm Ngữ Kinh cau mày, vừa định nói chuyện, Thẩm Quyên từ bên ngoài trở về phòng học, tới đứng ở cửa ra vào, cúi đầu nhìn cô gái kia: "Nhuộm một chút, cảm ơn."

Cô gái nhỏ ngẩng đầu, đối diện với khuôn mặt lạnh nhạt của bá chủ trường học, hoảng sợ đỏ mặt chạy.

"... "

Lâm Ngữ Kinh thậm chí cũng không nói được biểu cảm trên mặt cô ấy rốt cuộc là sợ hãi hay là thẹn thùng.

Cô thờ dài, một lần nữa cúi đầu xuống, chuẩn bị viết hết đề lớn sinh học mà Lưu Phúc Giang chưa giảng, nhưng từ đầu đến cuối luôn cảm nhận được ánh mắt chăm chú mà lãnh đạm của người nào đó.

Lâm Ngữ Kinh điềm nhiên như không ba phút, rốt cuộc nhin không được ngược đầu lên.

Thẩm Quyên đứng ở cửa ra vào nhìn cô, chau mày: "Rốt cuộc cậu không vui vì chuyện gì."

"Lâm sao cậu biết tôi không vui." Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc.

"Nhìn thế nào cũng thấy không vui về, " Thẩm Quyên nghiêng đầu, "Tôi chọc giận cậu rồi hả?"

"Không."

"Vì kì thi tháng?" Thẩm Quyên có phần không kiên nhẫn được nữa, "Đã một tuần rồi, cậu còn chưa nguôi giận?"

"Tôi không tức giận, tôi việc gì phải tức giận, tôi vui mừng còn không kịp, năng lực nghiệp vụ của cô Tiểu Lâm vô cùng xuất sắc, dạy học sinh thi lý còn được cả điểm tối đa, " Lâm Ngữ Kinh cúi đầu tiếp tục làm đề sinh, bút không ngừng, xoạt xoạt xoạt, "Còn cao hơn hai điểm so với cô Tiểu Lâm."

"... "

Tuy rằng âm thanh của phòng nền nghỉ giữa giờ rất âm ỉ, nhưng Thẩm Quyên vẫn cảm giác mình nghe được tiếng nghiêng răng của Lâm Ngữ Kinh.

"Hai điểm thôi mà, chỉ một câu trắc nghiệm, " Thẩm Quyên nghiêng người tựa vào khung cửa nhìn cô, nhủ mày, cảm giác cực kỳ không hiểu nổi, "Cùng lắm thì sau này cậu có chỗ nào không hiểu thì hỏi tôi, tôi đều giảng cho cậu."

"... "

Bút Lâm Ngữ Kinh ngừng một lát, ngẩng đầu lên, khó tin nổi mà trừng mắt nhìn cậu: "Cậu bây giờ là đang nhục mạ tôi?"

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Lão đại cậu ta bày về mặt hạnh phúc mà bị đánh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bát Trung có một Baidu Tieba*, một nơi mời hẹn chơi bóng, so sánh thành tích, nhận anh trai em gái, còn tìm người nữa, tóm lại ngày nào cũng rất náo nhiệt.

() Một diễn đàn trực tuyến phổ biến ở Trung Quốc.*

Gần đây lại càng náo nhiệt.

Thứ nhất là vì có thành tích thi tháng, trừ hạng ba ra thì hạng nhất hạng nhì đều cùng một chỗ thi. Bát Trung ở thành phố A chưa tính là trường học đặc biệt xuất sắc, điểm ngoài bảy trăm rất hiếm có. Trước kia về cơ bản mười thứ hạng đầu đều bị lớp thực nghiệm 1 chiếm trọn, thi thoảng mới thấy đột nhiên lòi lên vài lớp khác.

Kết quả lần này cả hạng nhất hạng nhì đều không ở lớp 1, thậm chí, có một thành niên biết chuyện tiết lộ, hai vị lão đại hơn bảy trăm điểm này đều ngồi tại phòng thi cuối cùng đấy.

Một trong số đó là Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên tiếng tâm lừng lẫy.

Quần chúng ăn dưa tò vò rất khó tiếp nhận——

Lầu 2: [Hiện giờ đang là thời đại gì vậy nè, mấy người chọn bá chủ trường học không chỉ nhìn giá trị nhan sắc, mà còn phải nhìn thành tích học tập sao.]

Lầu 3: [Dọa vãi* ra rồi. Đến lúc người ta hỏi tôi, tỉ lệ học lên của trường thì bày thế nào? Chất lượng dạy học thế nào, tao nói sao đây nhỉ? Nói ngay cả bá chủ trường học của bọn tao cũng làm được 700 điểm.]

Lầu 4: [Nhất Trung mà coi là trọng điểm cái thá gì, so với bọn này thì chính là một đồng cặn bã, bá chủ Nhất Trung có thể làm được 700 điểm hông?]

Lầu 5: [Lần này lão đại Nhâm Lương Học không phải cũng 700 à. Nghe nói điểm số ban đầu của cậu ta bằng với ông chủ Thẩm đấy, nhưng bài thi của cậu bị chấm sót một câu sai, tự cậu ta tìm đến, tự mình trừ đi ba điểm, rồi xuống hạng thứ ba:] nhân vật trâu bò.]

...

Lầu 22: [Ngó qua lầu trên là biết ngay là một đám đàn em khối 10 11 đây mà, hòa thượng khối 12 có thể nói cho các cung biết, trước đây Thẩm Quyên đã có thành tích tốt rồi:) nhưng kỳ thật cũng chỉ ở trình độ ngồi trong phòng thi thứ nhất thôi, bình thường toàn ở vị trí thứ hai mươi ba mươi à, cũng không phải đặc biệt xuất sắc:)) Bây giờ càng ngày càng khủng bố rồi, hạng thứ nhất, má ơi.]

Lầu 23: [Dòm qua lầu trên là biết ngay là thứ hồng biết gì đây mà, trước kia cùng lớp với Thẩm Quyên đây nè. Tôi đến nói cho mấy người biết, trước đây Thẩm Quyên toàn ở thứ hạng hai mươi ba mươi là do chưa phân ban tự nhiên ban xã hội. Khi đó phải thi cả chính trị lịch sử địa lý:) mấy kì kiểm tra trước kia của cậu ta đều bị nắn té tất vì đề tổ hợp môn xã hội kéo điểm. Một câu chính trị "Nước ta là quốc gia xã hội chủ nghĩa có nền chuyên chính dân chủ nhân dân" mà cậu ta cũng có thể nhồi cả vào bài thi. Sau khi phân ban xong đây còn không phải là thiên hạ của cậu ta sao, rong chơi trên biển cả khoa học tự nhiên, tùy ý phóng túng.]

...

Lầu 37: [700 điểm mà mới hạng ba, tiểu học đệ lớp mười thì 650 cảm thấy mình rất trâu là em đây phát run bản bật, hạng hai là ai thế?]

Lầu 38: [Không biết, tên Lâm Ngữ Kinh, nữ. Cơ mà cái tên Lâm Ngữ Kinh là của nữ à? Thật khó đọc.]

Lầu 39: [Tui! Biết!! Tui quá có quyền lên tiếng rồi! Tui thi tháng ở cùng phòng với ông chủ Thẩm, ngồi gần lắm đó. Tui có thể nghe thấy Thẩm lão đại gọi tên cô ấy, còn mua đồ ăn cho cô ấy... Mua một đồng hồ ăn ngon đó... kiểu như bạn trai mua cho bạn gái vậy... Còn chống bản* nữa, chống bản nữa đó mấy người biết hông.]

() Cho sinh động =))*

Lầu 78: [Người lớp 10 không sợ chết vụng trộm nói một câu, đừng đoán, hai người này rất thân thiết, là bạn cùng bàn.]

Lầu 79: [? Đây là sự khác biệt giữa bạn cùng bàn nam và bạn cùng bàn nữ ư? Bạn cùng bàn nam chỉ có thể bị đánh chết suýt chết, bạn cùng bàn nữ thì mua đồ ăn?]

Lầu 80: [Tiếp theo nhất định là bạn gái rồi.]

Lầu 81: [Cũng ở phòng thi cuối cùng đây, sau khi chứng kiến luồng sóng tương tác kia, tôi cho rằng hai người họ đã nói* rồi...]

(*) Từ "nói" trong "nói chuyện yêu đương"

Lầu 82: [Người lớp 10 không sợ chết số 2 vụng trộm bỏ sung một câu, hai người này ngày nào ở trong lớp cũng rất ngọt. Lão đại vô cùng kiên nhẫn vô cùng sùng [OK]*, hơn nữa lão đại ngày thường tính khí tốt lắm, ngoại trừ thích ngù ra thì không có vấn đề gì, tập thể lớp chúng tôi đã bắt đầu hoài nghi tính chân thật của truyền thuyết về lão đại rồi.]

(*) Đây là icon dấu like

...

Lý Lâm lặng lẽ tắt Baidu Tieba của trường, len lén nhét đi động vào học bản, nhìn vào cái út của hai vị nhân vật phong vân phía trước.

Thật ra cậu ta định nói, các người đừng đoán, cho dù lúc trước thật sự có mạnh mẽ là bạn bè trai gái, thì hiện tại cũng là tám phần sắp chia tay rồi.

Bầu không khí gần đây không ổn chút nào, Lý Lâm cảm nhận được một loại giá lạnh không giống bình thường.

Lâm Ngữ Kinh này, ở chung thời gian dài sẽ nhận ra cô thật ra vẫn rất hoạt bát. Từ sau lần chơi game cùng cô, người cũng dần dần thân thiết hơn, cũng không phải là loại học bá quái gở gì đó. Tuy nhiên gần đây, không thể nào nói chuyện được với cô nữa rồi.

Lý Lâm chỉ cảm nhận được khí áp giữa hai vị lão đại càng ngày càng... thấp hơn, cảm thấy mỗi ngày trôi qua không dễ chịu chút nào.

*

Đại hội thể thao trường học cuối tháng mười là của khối 10 và khối 11, khối 12 không tham gia. Lưu Phúc Giang chủ trương cho học sinh phát triển toàn diện, đặc biệt tích cực cổ vũ mọi người tham gia các hạng mục của đại hội thể thao, còn đặc biệt bỏ ra một tiết học, bảo ủy viên thể dục lấy bản khai của từng hạng mục làm công tác tuyên truyền, khuyến khích mọi người ghi danh.

"Lần đại hội thể thao cuối cùng trong đời học sinh cấp ba của các em rồi đây," Lưu Phúc Giang cười ha hả, "Đợi các em đến thời điểm này của năm sau, nhớ lại lúc này, đều sẽ cảm thấy thật tốt quá, thời điểm đó còn có thể tham gia đại hội thể thao. Đám học trường học tỷ của các em bây giờ đang ở trong phòng học mùa bút thành văn cả rồi, đừng nói đại hội thể thao, ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng gấp gáp."

Lâm Ngữ Kinh vốn không muốn tham gia, nhưng lớp 10 ít nữ sinh, còn không ít hạng mục trống không ai ghi danh, Lâm Ngữ Kinh nhìn ủy viên thể dục vô cùng tội nghiệp đứng trên bục giảng, thờ dài, tùy tiện chọn môn chạy và không vật và lặn.

Đẩy quả tạ.

Cô báo cái này xong, ngay cả Thẩm Quyên cũng nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn làm như không nhìn thấy, đến liếc cậu một cái qua khỏe mắt cũng không buồn, cô dự đoán từ giờ đến trước Giáng Sinh bản thân sẽ không nói một lời nào với tên khốn nạn này nữa.

Tiết đầu tiên buổi chiều là thể dục, giáo viên thể dục hội ủy viên thể dục tình hình đăng ký hạng mục, sau khi kiểm tra đối chiếu danh sách đăng ký, giáo viên thể dục gật gù đầu, cười nói: "Nghe nói lần thi này trạng nguyên và bảng nhãn đều ở tại lớp ta nhì, nào hai vị học bá, ra đây cho tôi xem chút coi."

Giáo viên thể dục này rất trẻ tuổi, vừa tốt nghiệp trường thể dục không mấy năm, ham chơi, cũng hay đùa giỡn, bình thường quan hệ với nam sinh cũng tốt, thường xuyên cùng nhau chơi bóng gì đó, con người cũng rất hài hước: "Ài dà, đừng xấu hổ mà, tôi chỉ muốn xem chút xem học bá trông thế nào thôi, hai ngày trước còn bị thầy Lưu của các em lôi tới khoe khoang, nghe nói thi hơn bảy trăm điểm? Tôi lớn như vậy rồi mà thi cử chưa bao giờ vượt qua ba trăm lẻ năm đây."

Bạn học lớp 10 cười ầm ầm, nhìn nữ sinh đứng trên cùng - Lâm Ngữ Kinh, lại nhìn nam sinh đứng trên cùng - Thẩm Quyên.

Giáo viên thể dục cũng chú ý tới tâm trạng của bọn họ, hất hất mày: "Hai em à, lớp các em có gì thế này, có xu hướng 'lớn lên đã ưa nhìn nhất mà còn học giỏi nhất' hả?" Giáo viên thể dục ngoắc ngoắc tay, "Lại đây, hot boy hot girl, hai em ra đây. Xấu hổ cái gì hả, cũng đâu phải để hai đứa ghép đôi với nhau."

"..."

Hiện tại Lâm Ngữ Kinh cực kỳ không vui khi nghe nhắc đến kì thi tháng và tất thấy các chủ đề liên quan. Mỗi lần nhắc đến cô đều nảy sinh loại tung quần khó nói, hơn nữa cô còn phải dùng hết toàn lực không chế dục vọng muốn Thẩm Quyên đánh một trận của mình. Cô cúi thấp đầu, đi tới trước hai bước, dư quang liếc thấy Thẩm Quyên lười nhác đi ra từ phía kia.

Hai người đều đều đặn ra khỏi hàng ngũ, trông đặc biệt nổi bật.

Giáo viên thể dục vui vẻ, vẫy vẫy tay với bọn họ: "Hai em có tham cứu đại hận gì à, chia nhau đứng đầu hai phía cơ đấy, tới đây, tôi ở đây nè."

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên đi qua, giáo viên thể dục chào vai Thẩm Quyên: "Biết phòng dụng cụ không?"

"Có." Thẩm Quyên gật nhẹ đầu.

Giáo viên thể dục: "Được, đi đi, hai em đi, mang đệm tới đây."

Lâm Ngữ Kinh liền xoay đầu bước đi.

Thẩm Quyên đi theo sau cô, cậu chân dài, tùy tiện bước hai bước là đuổi kịp rồi, rũ mắt nhìn cô một cái: "Cậu biết ở đâu sao?"

Lâm Ngữ Kinh khựng lại, đi chậm lại một chút, đi sau cậu khoảng nửa bước.

Hai người một trước một sau băng qua hành lang dài của sân vận động, đi đến cửa phòng dụng cụ. Thẩm Quyên đẩy cửa đi vào, không mở đèn, bên trong chỉ có cửa sổ trên mái nhà nho nhỏ ở bốn hướng, ánh sáng lờ mờ. Thẩm Quyên đi đến góc tường, nâng lên một tấm đệm dài, bụi bặm trong không khí quay cuồng, dưới ánh mặt trời nhảy lên thành những viên tròn nhỏ xíu.

Lâm Ngữ Kinh nhú nhú mày, đi vào trong

Thẩm Quyên nhìn cô một cái: "Đứng đó đợi đi, tôi đem ra."

Lâm Ngữ Kinh làm như không nghe thấy, trực tiếp đi đến bên cạnh cậu, kéo tấm đệm bên dưới cậu túm trở ra.

Cô một mét sáu tám, ở trong nữ sinh vẫn coi như rất cao, nhưng kéo đệm này vẫn có hơi tốn sức. Thẩm Quyên lui ra sau, ngồi tựa lên cạnh một giỏ sắt đựng đầy bóng chuyền xẹp, nhìn cô từng chút từng chút một kéo tấm đệm kia ra ngoài, dù cô ngã nhào cũng phải kéo được ra ngoài.

Thẩm Quyên một phát bắt lấy cổ tay cô.

Bước chân Lâm Ngữ Kinh ngừng một lát, xoay đầu lại.

Cậu cup mắt, lông mi phủ xuống, dày đậm, trầm tối: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh ngược mắt nhìn cậu: "Sao hả."

Tiếng của cô êm nhẹ, luồng âm thanh lạnh băng, cùng tụ hợp với bụi bặm lẫn lộn dưới ánh mặt trời, trời trôi nổi nổi trong không khí lạnh lạnh chớm thu.

Thẩm Quyên hít một hơi thật sâu, chậm rì rì cất tiếng: "Thật xin lỗi."

Lâm Ngữ Kinh dờ người. Lòng bàn tay ấm áp của thiếu niên dán lên cổ tay cô, vậy mà ngón tay lại man mát, chạm phông cổ tay cô, nổi lên cảm giác kỳ quái, ngứa ngứa, không được tự nhiên. Cô hơi vung ra ngoài một cái, không rút được.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu sang một bên: "Cậu đột nhiên nói xin lỗi với tôi cái gì..."

"Làm sao tôi biết?" Thẩm Quyên nhú mày, vì đè nén tâm trạng bức bối mà dòng âm thanh nghe có phần trầm thấp, "Vì sao cậu không vui?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt cậu: "Cậu không biết cậu đang xin lỗi tôi cái gì hả?"

Thẩm Quyên trầm mặc nhìn cô vài giây, buông tay cô ra, thờ dãi, cơ thể lại nhích ra sau, thoát nhìn thất bại mà bất đắc dĩ: "Chẳng phải cậu không vui sao?"

Thẩm Quyên thấp giọng nói: "Con mẹ nó chứ còn có thể làm gì nữa?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh tâm tình phức tạp, vừa tức giận vừa buồn cười.

Kỳ thật cô cũng không biết mình đang khó chịu cái gì nữa, công bằng mà nói, Thẩm Quyên rất vô tội.

Cậu cũng không cố ý lừa gạt cô, cũng không che giấu. Dù tâm tư anh trai giang hồ có tinh tế tí mĩ, cậu cũng là giới tính nam, phương thức suy xét vấn đề suy cho cùng cũng không giống với nữ sinh.

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, tới gần cậu một chút: "Cậu biết cậu vì sao cậu cao hơn tôi hai điểm không?"

Thẩm Quyên ngừng một lát, tựa hồ cảm thấy thời điểm lúc này nên phối hợp với cô một chút: "Vì sao."

"Vì cậu ngốc* hơn tôi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"..."

() Nguyên văn là 二 (èr) vừa có nghĩa là hai, số hai vừa có thể hiểu là ngốc (tiếng địa phương Bắc Kinh).*

*

Không dám chậm trễ quá lâu, hai người cầm lấy đệm, lúc trở về giáo viên thể dục đang ngồi xỏm đấng kia tán dóc với nam sinh, đệm phân ra trải hai bên.

Giờ thể dục bình thường đều tách ra, nam sinh một cái đệm nữ sinh một cái đệm, nam sinh là chống đẩy, nữ sinh sit-up*. Nhưng không biết vì sao, giáo viên thể dục hôm nay hứng thú đặc biệt tăng vọt, giống như thật sự là lần đầu nhìn thấy học bá vậy. Lúc nam sinh bên này chuẩn bị tập chống đẩy thì vẫy tay với Lâm Ngữ Kinh: "Đến đây! Học bá!"

() Một bài tập thể dục thực hiện liên tiếp động tác nằm ngửa xuống rồi ngồi thẳng dậy.*

"..."

Lâm Ngữ Kinh đi qua.

Giáo viên thể dục cười đến rất sáng khoái, để lộ ra hàm răng trắng sáng: "Nghe nói hai em còn là bạn cùng bàn? Vậy em giúp cậu ta chút đi."

Thẩm Quyên lúc này đang chống trên đệm, ngẩng đầu lên, chau mày xuống.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu một cái, trong nháy mắt còn tưởng giáo viên thể dục muốn cô hỗ trợ Thẩm Quyên nắn xương gì đó, nói lắp một cái: "Giúp đỡ... gì ạ?"

"Đếm, " giáo viên thể dục nói, "Ba mươi cái, một cái không đạt chuẩn cũng không được. Em đếm cho cậu ta, cậu ta không đứng chuẩn thì cốc trán."

Thẩm Quyên: "..."

*

Lưu Phúc Giang gần đây khá phiền muộn.

Lớp mình có hai điểm bảy trăm, vốn dĩ là chuyện rất đáng vui mừng. Lưu Phúc Giang vui vẻ được vài ngày, cao hứng đến cơm cũng ăn nhiều hơn bình thường hai chén.

Giáo viên quan hệ tốt lên lút trên học, nói thầy Lưu này đúng là mệnh tốt, đưa hai đứa trẻ này lên xong là có thể trực tiếp lên chức chủ nhiệm rồi ha.

Lưu Phúc Giang trái lại không phải vì điều này, ông chính là chân tâm thật ý cảm thấy vui mừng, trước kia cũng có cơ hội lên chức chủ nhiệm, nhưng ông cũng không muốn.

Nhìn bọn nhỏ tiền đồ gấm hoa, tương lai tốt đẹp, chính là điều ông mong muốn trong cả cuộc đời dạy chữ dưỡng người này.

Cả hai đều là đứa bé ngoan, Lưu Phúc Giang cũng thật lòng yêu thích. Mãi đến hôm nọ có một giáo viên nam trẻ tuổi của tổ sinh vật gặp ông, nói nhiều một câu: "À, thầy Lưu, hai học bá lớp thầy là bạn cùng bàn hả?"

Lưu Phúc Giang cười khà khà: "Đúng vậy đó, là tự hai em đó chọn lúc khai giảng đấy! Đầu là duyên phận cả, " Lưu Phúc Giang than dài một tiếng, "Tôi đã nói mà, có một số việc từ sâu bên trong đều đã định trước cả rồi, hai đứa trẻ này khí tràng* hòa hợp, cùng nhau học tập liền đặc biệt năng nổ."

() Khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất. (chú thích của một editor bên kites)*

Giáo viên trẻ tuổi cười cười: "Khí tràng có hợp hay không thì em không biết, mà thầy Lưu, thầy đã xem Baidu Tieba trường chúng ta chưa? Hiện tại hai học bá lớp thầy đang có nhân khí rất cao trong Baidu Tieba đấy, đến fanfiction cũng có rồi."

Lưu Phúc Giang ngăn người: "Fanfiction? Fanfiction là cái gì?"

Giáo viên trẻ tuổi lắc đầu: "Thầy xem rồi sẽ biết, em muốn nói thầy cũng hơi thoải mái rồi. Bọn trẻ ở tuổi mười sáu mười bảy này, chính là giai đoạn dậy thì, thời điểm mầm mống phát triển, thầy còn để cho bọn nó ngồi cùng bàn? Lớp em đều là nam sinh với nam sinh một bàn, nữ sinh với nữ sinh một bàn đấy, thầy quả thực phải chú ý một chút, nam sinh ngồi cùng một bàn với nữ sinh rất dễ nảy sinh vấn đề lớn."

Lưu Phúc Giang đã nghe rõ.

Ông ôm tâm tình "Hai đứa trẻ lớp mình nhìn qua là biết trong mắt chỉ có học tập, căn bản không có khả năng nảy sinh chuyện gì khác", download một Baidu Tieba, đi vào Baidu Tieba của Bát Trung nhìn sơ qua.

[818] Lão đại trường chúng ta và đám bạn cùng bàn của cậu không thể không nói chuyện xưa

[Thẩm Lâm] 《[Thẩm Lâm] Không Thấy Bình Minh 》

[Chuyện xưa - tình yêu của học bá] Những chuyện kia của hạng nhất và hạng nhì

[Nổi bật] Lão đại luyện tình thực sự đập bay các đồng chí rồi!!

"..."

Tay Lưu Phúc Giang run lên, bấm vào bài viết cuối cùng.

Lầu 1: [Chủ topic hôm nay có tiết thể dục!! Chạy xong một vòng thì hoạt động tự do, liền ở sân vận động xem nam sinh lớp mị chơi bóng rổ, tiếp đó bắt gặp họ Thẩm mà các bạn đều biết cũng đang học thể dục, nam sinh lớp cậu ta tập chống đẩy, mị đã nhìn thấy một tiểu ty ty ngồi xổm ngay bên cạnh cậu ta nhìn cậu làm!

Mị không biết tiểu ty ty kia có phải là Lâm gì đó mà các bạn đều biết không nữa aaaa. Mị chưa từng gặp cô ấy mà! Nhưng mị cảm giác trừ cô ấy ra thì hẳn không còn người nào khác đâu... Bởi vì tiểu ty ty này!! Tiểu ty ty này vừa nhìn lão đại tập chống đẩy vừa đánh cậu ta! Thình thoảng liền gõ đầu một cái, ra tay cực tàn nhẫn cực tàn nhẫn! Mị nhìn mà cũng sợ! Cảm giác một giây sau lão đại sẽ nổi điên! Nhưng không hề! Không hề! Lão đại cậu ta vừa tập chống đẩy! Vừa bầy vẻ mặt hạnh phúc mà bị đánh!!!]

Lưu Phúc Giang: "..."

Lưu Phúc Giang cảm thấy vấn đề này quả đúng là hơi lớn.

Hết chương 28.

() Vãi. Chỗ này nguyên văn là skr: một thuật ngữ mạng ở Trung Quốc*

**Chú thích không nghiêm túc: Đừng hỏi SKR có nghĩa là gì, như thế trông rất không chuyên nghiệp. Cậu chỉ cần biết, muốn trở thành người phụ nữ của Ngô Diệc Phàm, nói skr là xong rồi. =))*

**Chú thích hơi nghiêm túc: có hai cách dùng.*

Cách 1: chỉ âm thanh bánh ô tô xoay tròn.

Cách 2: bị fan chế từ khẩu hình miệng của Ngô Diệc Phàm khi anh hát trong "Trung Quốc Tàn Thuyết Xương" từ đó phát triển thành một cụm từ hài hước, thông dụng trong giao tiếp.

(Vì trong ngữ cảnh này nó cũng như từ "vãi" trong tiếng Việt nên t đổi vậy để mng dễ thấm:)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 29: Em có muốn nói chuyện yêu đương với nữ sinh không?

Trước kia lúc ông làm giáo viên bộ môn, cũng thường xuyên thấy có giáo viên chủ nhiệm lo âu đến không yên. Có lúc nói với ông, "trong lớp có nam sinh nào đó với nữ sinh nào đó quan hệ quá mức thân mật rồi", "một hai đứa yêu sớm rồi", Lưu Phúc Giang cũng cảm thấy chuyện đó rất bình thường.

Thời niên thiếu mười sáu mười bảy tuổi, có ai chưa từng này mầm chừ. Nhớ năm đó ông cũng thầm mến cô hoa khôi nhỏ trong lớp, dù rằng đến lúc tốt nghiệp cũng chưa từng mặt dầy nói với người ta hôn ba câu.

Nhưng khi hiện tại đã làm chủ nhiệm lớp, Lưu Phúc Giang thực sự nghiêm nghiêm túc suy nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy đã có thể hiểu được.

Tựa như thấy con cái nhà mình đã có đối tượng động tâm, vừa mừng rỡ vừa mất mát vừa âu lo, phân vân giữa ngăn cản và không ngăn cản. Trong chốc lát, vị giáo viên nhân dân đã dạy học hai mươi năm này thế mà lại có chút ngỡ ngàng không biết phải làm sao.

Ông sống sờ đôi lát, cúi đầu tiếp tục xem điện thoại, reload một cái, ấy vậy mà lại thấy chủ topic này phát một đoạn video nho nhỏ.

Ông ấn vào xem, bên trong sân vận động âm thanh huyền ảo, xa xa có thể trông thấy thiếu niên đang chống trên đệm và thiếu nữ ngồi xõm bên cạnh cậu. Video đó cách một khoảng rất xa, không thấy rõ biểu cảm hai người.

Lưu Phúc Giang híp mắt, đầu cũng sắp dán vào điện thoại đi động rồi, hết lần này đến lần khác xem đoạn video kia ba bốn lần, xoay ngang xoay dọc thế nào cũng không thể nhìn ra bất kỳ hương vị "Hạnh phúc" nào xung quanh Thẩm Quyên.

Đổi lại là bạn học chung quanh đều trông giống như rất sợ, cách xa hai mét.

Lưu Phúc Giang thờ dài, tắt video.

Lâm Ngữ Kinh này suy cho cùng vẫn là con gái, da mặt cũng mỏng, một giáo viên nam như ông, cũng chỉ có thể tìm Thẩm Quyên tâm sự trước đã.

*

Sau giờ học, Hà Tùng Nam ngựa không ngừng vó thẳng tiến đến cửa ra vào sân vận động.

Lầu học phía bắc kia của khối 12 cách sân vận động không xa, lúc cậu tới đây Thẩm Quyên đang đi ra ngoài. Trên trán thiếu niên phủ một tầng mồ hôi mỏng, tóc mai hơi ẩm ướt, nhìn cậu một cái, đi về hướng phòng nước bên kia.

Hà Tùng Nam cũng không nói lời nào đi theo cậu, đi đến trước bồn nước, nhìn Thẩm Quyên vịn vòi nước, vốc nước lạnh vỗ vào mặt.

Hà Tùng Nam tựa vào trước bồn nước, không chớp mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyên ngẩng đầu lên, tắt vòi nước, xoay đầu sang: "Cậu có chuyện gì đấy."

Hà Tùng Nam cười sung sướng nhìn cậu: "Đến xem về mặt hạnh phúc của Quyên gia như thế nào, " Cậu ta soi mói cậu từ trên xuống dưới, ngoác miệng nói, "Sao thế này, bộ lọc kính của chủ topic có hơi dày đó, sao tôi một chút cũng không thấy niềm hạnh phúc của cậu ở đâu hết vậy."

Thẩm Quyên không nói gì, dùng ánh mắt biểu thị chất vấn "Cậu bị ngu à?".

"Không đâu, tôi rất nghiêm túc đấy nhé. Đại ca, cậu có biết bây giờ bạn cùng bàn nhỏ của cậu đang rất nổi tiếng ở trường chúng ta không?" Hà Tùng Nam nói.

"Không biết." Thẩm Quyên vô cùng không phối hợp nói.

Hà Tùng Nam không bị ảnh hưởng tạo náo: "Cậu biết vì sao cô ấy nổi tiếng không?"

Lần này Thẩm Quyên thậm chí không buồn phản ứng với cậu ta, trực tiếp đi về phía quầy bán đồ ăn vặt.

Hà Tùng Nam kiên cường bắt khuất theo sát cậu: "Vì cậu đấy, đại ca. À không phải, cái này thật ra không phải do tôi nói đâu người anh em, cậu chọc ghẹo em gái cũng đâu cần ngang nhiên thế chứ. Cậu ở phòng thi làm hàng loạt nấy hành động ghê tởm kia làm gì? Hai người còn là bạn cùng bàn nữa phải không? Cậu không sợ giáo viên của cậu chuyển hai người ra xa à, " Hà Tùng Nam nhìn Thẩm Quyên đi vào quầy bán quà vặt, "Đến lúc đó một người ở đầu phòng học này một người ở đầu phòng học kia, cho hai cậu ngồi ở hai góc đối diện nhìn nhau từ xa, cậu sẽ khóc cho mà xem."

Động tác Thẩm Quyên khựng một chút, lấy ra một lon coca ướp lạnh từ tủ lạnh nhỏ: "Tôi không có chọc ghẹo em gái."

"Mẹ nó cậu không có cái rắm! Cậu đừng tưởng đám người phòng thi cuối đều mù! Người ta chỉ là không muốn học tập, không phải đần độn, " Hà Tùng Nam khinh bỉ cậu, nhìn nhìn coca trong tay cậu, lại nhìn không được thối miệng nói, "Uống ít chút đi, coca triệt tính, đừng để vật và làm mới thoát khỏi nhãn hiệu lành cảm, mà kết quả lại nhảy ra vấn đề mới do uống coca, có thể chú ý chút đỉnh vì hạnh phúc của em gái Lâm nhà cậu không hả?"

Thẩm Quyên mặt không xúc xoay đầu lại, hất hất cằm "Xoay người lại."

"Làm gì? Đẳng sau tôi có gì hả?" Hà Tùng Nam vừa nói, vừa xoay người lại, đưa lưng về phía cậu, "Tôi nói thật đấy không đùa đâu, anh họ con cả dì Hai tôi uống coca mười năm, bây giờ —— "

Hà Tùng Nam hơi rống lên: "Liệt! Dương! Rồi!! Cậu tin nổi không Quyên gia —— "

Thẩm Quyên một phát đá bộp vào mông cậu ta.

Hà Tùng Nam lao đảo một chút, nhào lên phía trước, thiếu chút nữa đâm đầu vào tủ lạnh, khó khăn lắm mới ổn định cơ thể, vịn được tay vào mép cửa tủ lạnh: "Mẹ kiếp ——" Hà Tùng Nam còn chưa kịp xoay người, lại bị đập thêm một phát.

Hà Tùng Nam phẫn nộ rồi, cậu ta cảm thấy lâm huynh đệ với tên này thật sự quá oan uổng, thật lòng thật dạ nhắc nhở cậu ta mà còn bị đánh.

Lúc cậu đang nghĩ ngợi xem có cần phải đánh cho Thẩm Quyên một trận không, có một nam sinh mặc đồng phục lớp 11 đi đến quầy bán quà vặt, sau khi trông thấy Thẩm Quyên thì sùng sốt một chút, đi tới: "Ủm, bạn học Thẩm Quyên?"

Thẩm Quyên ngoái đầu lại.

Lý Lâm hắng giọng một cái, hiện tại cậu ta được xem là một trong số ít người từng nói chuyện hơn năm câu với Thẩm Quyên, thành tích vĩ đại chói lóa này mang đến cho cậu ta một dũng khí cực kỳ lớn, vì vậy cậu ta chủ động lấy lòng, cung cấp tình báo: "Tớ vừa mới tới văn phòng sinh vật, nghe thấy chủ nhiệm lớp 5 nói chuyện của cậu với lão Giang á."

Thẩm Quyên hất hất mày.

"Nói cậu với Lâm Ngữ Kinh, mạnh mối không rõ, muốn chuyển hai người ra hay sao ấy, " Lý Lâm thấp giọng nói, "Lão Giang có thể sẽ tìm cậu nói chuyện."

Thẩm Quyên trầm mặc vài giây, nói câu "Cảm ơn".

Lý Lâm được sùng mà sợ, vội vàng khoát tay: "Không có gì, tớ, chính là người thích phục vụ bạn học vì chính nghĩa của tình bạn."

Tuy Hà Tùng Nam cảm thấy chuyện này chỉ là sớm muộn thôi, nhưng cũng không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Ngẫm lại cũng có thể hiểu được, hai cái tên đứng đầu khối, hơn bảy trăm điểm, không có gì ngoài ý muốn thì có thể lọt vào tốp hạt giống cho danh hiệu thủ khoa của tỉnh, nhà trường chắc chắn sẽ không để cho hai người họ xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Tuy rằng Thẩm Quyên vừa mới đập cậu hai cú.

Nhưng biết làm sao đây, cậu chính là một người anh em chí cốt như vậy đấy.

Hà Tùng Nam nhanh chóng kịp phản ứng, xoay người túm lấy cổ tay Thẩm Quyên kéo tới trước một phát. Thẩm Quyên đại khái còn đang suy nghĩ chuyện Lý Lâm vừa nói, có chút thất thần, một tay cầm coca, cơ thể nghiêng về trước, cậu hồi thần, vô thức giờ tay chống vào tủ lạnh để đứng vững.

Vang một tiếng "Ầm" nhỏ.

Hà Tùng Nam đứng tựa lưng vào tủ lạnh, Thẩm Quyên cao hơn cậu ta một chút, một tay chống cửa tủ, cúi đầu xuống, không nhìn thấy biểu cảm.

Đang là thời điểm hết tiết, trong quầy bán quà vặt có không ít học sinh. Thấy một màn như vậy, cả tập thể đều tan chảy.

Toàn bộ quầy quà vặt lặng ngắt như tờ.

Tù, tù đông*.

Bá chủ trường học quả là thích chống* người nha!

(*) Tù đông là 拒冬. Chống người (chống = đông) là 冬人. Tác giả chơi chữ, trong hai từ trên đều có chữ "Đông" – "冬".

Dùng từ chống người thật ra có hơi gượng gạo (nó kiểu như kabe-don í) nhưng t đặt vậy để khớp với từ "chống bàn" – "桌咚" ở chương trước.

Nhưng vấn đề là tại sao bây giờ lại nam chứ!!

Còn không giới hạn nam nữ sao??

Thẩm Quyên cũng không kịp phản ứng.

Hà Tùng Nam về mặt thấy chết không sờn, dùng âm thanh chỉ hai người mới có thể nghe được nói: "Người anh em, giúp cậu tới đây thôi đây."

Thẩm Quyên: "..."

*

Hà Tùng Nam một đường chạy như điên về phòng học, cảm giác một giây sau đợi Thẩm Quyên kịp phản ứng, mình có thể sẽ bị đánh toi bời.

Thẩm Quyên có thể thích con gái thật không dễ dàng gì.

Tuy rằng lúc này Hà Tùng Nam cũng không biết cậu rốt cuộc có thích hay không, đến mức độ nào, nhưng ít nhất, cậu ta đối xử với em gái Lâm này không giống người khác.

Chạy đến cửa phòng học, cậu chống đầu gối thở "Hồng học hồng học", đột nhiên cảm giác bản thân hết như một anh hùng giấu kín công danh.

Hà Tùng Nam dựa vào cửa đứng một lát, vào thờ dốc vừa quay về chỗ ngồi, cậu giờ điện thoại ra, mở Baidu Tieba của trường.

Quả nhiên, ba phút trước vừa ra là một bài viết, tươi mới nóng hổi.

Hà Tùng Nam ngồi tại chỗ ngồi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười nắc nẻ như kẻ thần kinh.

Từ Như Ý đang phát sách bài tập, đi ngang qua chỗ cậu, bị dọa sợ hết hồn.

Hà Tùng Nam tâm tình rất tốt, xoay đầu chào hỏi cô: "Tiểu Cà Lăm, chào buổi chiều."

Từ Như Ý nhìn cậu, sợ hãi lui về sau.

Hà Tùng Nam nhớ lại, lần trước ở tiệm bún gạo, lúc thấy bọn Lý Thi Kỳ bắt nạt cô, nói cô cà lăm, thiếu nữ cúi thấp đầu nức nở.

Cậu ngăn người, vội vàng nói xin lỗi: "A, thật sự xin lỗi nha, tôi không có ác ý, tôi cũng không phải chê cười cậu, cậu đừng tức giận nha."

Từ Như Ý lắc đầu.

Hà Tùng Nam chỉ chỉ bài tập trong ngực cô: "Tôi giúp cậu phát?"

"Không... cần." Từ Như Ý nhỏ giọng nói, ôm một chồng sách bài tập cực dày rồi đi, vừa đi hai bước, Hà Tùng Nam gọi cô: "Này! Tiểu —— Như Ý!"

Ba chữ Tiểu Cà Lăm sắp thoát ra, cậu nhanh chóng kịp phản ứng, vội vàng sửa miệng.

Trong phòng học, vài người cách khá gần đây yên tĩnh một cái, ngoài đầu sang.

Từ Như Ý xoay người, mặt đỏ lên, hoảng sợ nhìn cậu.

Hà Tùng Nam không để ý, hỏi cô: "Có phải cậu và Lâm Ngữ Kinh có quan hệ rất tốt không?"

Từ Như Ý nghe được tên Lâm Ngữ Kinh, mắt sáng rực lên, gật đầu, lại lắc đầu, có chút mất mác: "Tôi, chưa phải, quan hệ tốt, với cô ấy, còn cô ấy... chắc là không quen...tôi"

Hà Tùng Nam nghe không hiểu những thứ cong cong queo queo của cô gái nhỏ này, quan hệ tốt chính là quan hệ tốt, tại sao còn phải phân rõ cô ấy với cậu cậu với cô ấy chứ.

Cậu cười híp mắt nhìn cô: "Cậu có muốn đi ra ngoài chơi với cô ấy không?"

*

Thẩm Quyên trở về phòng học, vừa mới ngồi xuống, đã bị Lưu Phúc Giang gọi đến văn phòng.

Lâm Ngữ Kinh ngồi bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cậu một cái.

Biểu cảm của Thẩm Quyên có chút khác thường, thế mà lại phức tạp đến cả Lâm Ngữ Kinh cũng nhất thời khó phân biệt được cậu rốt cuộc đang có tâm tình gì.

Thật ra Lâm Ngữ Kinh vốn cũng không hề tức giận với Thẩm Quyên, cô chỉ là cảm thấy vừa mất mặt vừa lúng túng, không muốn nói chuyện với cậu. Nhưng hôm nay cả hai đã âm ỉ ra như vậy, cô cũng không còn cảm giác gì nữa rồi.

Cô đột nhiên cảm thấy tính khí của Thẩm Quyên thật là tốt, nếu có một người ngồi xôm bên cạnh cô liên tục gõ đầu cô như thế, đoán chừng cô đã ấn lấy đầu người kia nện lên nền đất rồi có lẽ.

Lâm Ngữ Kinh lại bắt đầu nghĩ lại xem mình có phải đã quá phận không.

Cô há to miệng, nhỏ giọng hỏi: "Tôi đánh đau lắm hả? Tôi nói rõ trước nha, tôi tuyệt đối không phải cố ý, " Lâm Ngữ Kinh giấu đầu lòi đuôi, "Tôi cũng không phải là vì trút giận, tất cả là do giáo viên thể dục bảo tôi làm"

"Ừ, cậu không phải, " Thẩm Quyên có chút buồn cười nhắc mắt lên, "Không đau, không có cảm giác gì."

"Vậy là cậu gặp phải chuyện gì rồi hả?" Lâm Ngữ Kinh cân nhắc tìm từ, "Về mặt của cậu như là bị người ta quấy rối vậy."

"..."

Thẩm Quyên dựa ra sau, nhướn mày nhìn cô: "Bạn cùng bàn nhỏ, bây giờ là gan của cậu lớn quá nhì, đã dám nói như vậy với anh trai giang hồ hả?"

Lâm Ngữ Kinh phồng má, giương mắt lên, không nói chuyện.

Thẩm Quyên khựng một chút, tựa hồ như đang tự hỏi: "Cậu có thấy không..."

"Hửm?" Lâm Ngữ Kinh sáp lại gần cậu, "Có thấy không cái gì?"

"Không có gì, " Thẩm Quyên biếng nhác cười một cái, đứng dậy, "Tôi đi ra ngoài."

Cậu chỉ nói một nửa, Lâm Ngữ Kinh khó chịu vô cùng, người không nhúc nhích, trừng mắt với cậu: "Cậu nói cho xong đã, có thấy không cái gì?"

Thẩm Quyên đưa tay, khẽ vỗ nhẹ đỉnh đầu quả dưa của cô: "Về sẽ nói cho cậu."

*

Lưu Phúc Giang vẫn luôn rầu rĩ không biết làm sao để nói chuyện này với Thẩm Quyên, đứa bé Thẩm Quyên này bình thường quá yên tĩnh, trước đây ông vốn không biết chuyện của cậu, về sau có lần cùng chủ nhiệm trước kia của Thẩm Quyên hàn huyên, nghe nói một chút.

Đứa bé như vậy, sẽ vui lòng chuyển chỗ sao? Để em ấy cùng một bàn với nam sinh?

Lưu Phúc Giang thờ dãi, vừa tự hỏi đôi lát xem mở miệng thế nào, vừa máy móc mà reload Baidu Tieba.

Đầu trang nhảy ra một bài viết mới.

[Nổi bật] Lão đại chia tay rồi thực sự nện các các các đồng chí!!!

Tay Lưu Phúc Giang lại run lên, bấm vào, chủ topic đăng một tấm hình, thiếu niên cao lớn mặc đồng phục đứng trong quầy bán quà vặt, một tay chống lên tủ lạnh. Một nam sinh khác dựa vào cửa tủ lạnh, hai người đứng mặt đối mặt với nhau.

Trông còn rất trái tim thiếu nữ đấy.

Chẳng qua người kia cũng là nam sinh.

Hả?

Cũng là nam sinh?

Chủ topic: [Chủ topic vừa xem hết "luyện tình thực nện" kể bên, cảm thấy tâm tình hiện giờ không ổn định lắm, chủ topic chỉ là đến quầy bán quà vặt mua kem đá ăn, chọn mùi vị được một nửa thì lão đại vào, cũng người bạn tốt chí cốt của cậu ta. Bình thường cũng hay gặp bọn họ đi chung với nhau trong trường, chủ topic cũng không để ý lắm, chỉ lặng lẽ thưởng thức nhan sắc quý báu của bạn học Thẩm, ừm, bạn chí cốt của cậu ta cũng rất đẹp trai.

Cái này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là hai người kia đang nói chuyện với nhau, lão đại bỗng nhiên đập bạn chí cốt một cái... Đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là sau khi cậu đập xong, chủ topic quay đi tính tiền, vừa ngoảnh đầu một cái, lão đại đã chống bạn chí cốt lên vách tường rồi...

Chuyện này quan trọng nha!! Chủ topic cảm thấy luyện tình* của bạn học Thẩm thoáng một cái trở nên khó bề phân biệt rồi!!!]

(*) Tình cảm lưu luyện

Lưu Phúc Giang: "..."

Lưu Phúc Giang vừa bắt đầu còn xem không hiểu.

Ông liên tục xem ba lần, cuối cùng cảm thấy tam quan của mình có chút thay đổi.

Cho tới bây giờ ông chưa từng xem diễn đàn Baidu Tieba của trường gì đó, đây chính là lần đầu xem. Lưu Phúc Giang chợt phát hiện, lúc mới khai giảng mình chỉ xem những quyển sách kia, vẫn là chưa đủ toàn diện.

Trẻ nhỏ bây giờ không giống thời của ông chút nào.

Trẻ nhỏ bây giờ đều... Chuyện kinh khủng gì thế này?

Giáo viên nhân dân Lưu già nua cảm thấy nhận thức của mình đã bị đánh sập, còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Quyên đã gõ cửa tiến vào.

Lưu Phúc Giang ngẩng đầu, điện thoại đặt trên mặt bàn, phía trên vẫn là tấm hình kia.

Thẩm Quyên đi tới, cúi đầu xuống, thấy ngay cái đang mờ kia, bức ảnh của cậu và Hà Tùng Nam.

Khoe miệng Thẩm Quyên co rút, xoay đầu nhìn Lưu Phúc Giang.

Thầy giáo Lưu vẫn chưa hồi phục tinh thần, có chút hoảng hốt nhìn cậu. Ông luôn cảm thấy mình là một giáo viên tiến bộ, tuyệt đối tôn trọng bất cứ sự lựa chọn nào của học trò, nhưng trong lúc nhất thời, ông vẫn có chút không kịp phản ứng.

Hai người cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, chừng ba phút.

Mắt thấy còn phải đi học, Thẩm Quyên cúi đầu, cuối cùng mở miệng: "Thầy tìm em?"

Lưu Phúc Giang đột nhiên hỏi thần: "A, đúng, đúng đúng, thầy tìm em mà nhì, thầy tìm em..." Lưu Phúc Giang đắn đo. Thật ra ông cảm thấy có rất nhiều chuyện đều là tin đồn thất thiệt, vẫn phải hỏi người trong cuộc tình hình thật sự.

Nhưng mà cái này làm sao hỏi, cũng là việc cần có kỹ thuật.

Lần đầu tiên Lưu Phúc Giang nhận thấy hóa ra làm chủ nhiệm lớp lại khó khăn như vậy.

Thẩm Quyên kiên nhẫn mà bình tĩnh chờ, không có biểu cảm gì.

Lưu Phúc Giang khôn khéo gãi gãi đầu: "Thầy chính là muốn hỏi thứ..."

Ông uyển chuyển mà thăm dò: "Thẩm Quyên à, em có muốn nói chuyện yêu đương với nữ sinh không?"

"..."

Thẩm Quyên cảm thấy, chiều này của Hà Tùng Nam thật đúng là thắng vì đánh bất ngờ.

Chương 30: Đàn ông ảnh hưởng tới tốc độ xuất kiếm của tôi

Lưu Phúc Giang còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "nữ sinh" này.

Thẩm Quyên nhất thời có phản không biết trả lời thế nào.

Lúc này Lưu Phúc Giang cũng đã kịp phản ứng, ông sợ Thẩm Quyên suy nghĩ nhiều, vội vàng nói: "Thầy không có ý gì khác đâu, chỉ là muốn hiểu thêm về đám trẻ các em độ tuổi này một chút, thầy cũng không phải đặc biệt hỏi mình em đâu, " Lưu Phúc Giang ra sức vẽ vôi thêm chuyện, "Thầy cũng mới hỏi Lý Lâm trên lớp xong."

Thẩm Quyên im lặng vài giây, tựa như cười một tiếng, hơi chau mày: "Thầy Lưu, yêu sớm ảnh hưởng em học tập."

"..."

Lưu Phúc Giang nhận thấy, đứa trẻ Thẩm Quyên này thế mà còn đánh trống lảng rất giỏi.

Nhưng ý tứ này, có phải đúng là em ấy không định nói yêu đương không ta.

Là không định nói yêu đương, hay là không định nói cùng nữ sinh?!

Lưu Phúc Giang há to miệng, trong lòng thật ra còn cả trăm vấn đề muốn hỏi rõ, nhưng cuối cùng vẫn không cất tiếng được. Ông thật sự cũng không biết nên mở miệng thế nào, thờ dài, khua khua tay: "Em về phòng học trước đi."

Thẩm Quyên điềm nhiên như không trở về phòng học.

Trong phòng học, ủy viên thể dục đang nói chuyện với Lâm Ngữ Kinh về việc cô báo danh tham gia đại hội thể thao hạng mục đẩy tạ.

Ủy viên thể dục vẫn duy trì nhiệt tình cực cao đối với đại hội thể thao, Lâm Ngữ Kinh là nữ sinh duy nhất trong lớp tự nguyện báo danh hạng mục khác ngoài chạy bộ, ủy viên thể dục đang có ý đồ thuyết phục cô tham gia thêm môn ném đĩa và phóng lao.

Lâm Ngữ Kinh rất khó xử, thấy Thẩm Quyên về, cô vừa đứng lên nhường đường cho cậu, vừa thân thiện nhìn cậu ta mà nói: "Ủy viên thể dục, cậu xem tôi, " cô chỉ mình, "Cậu xem tôi có giống người ném được đĩa sắt không?"

Ủy viên thể dục nhìn thoáng qua đoạn cổ tay tinh tế nom có thể bẻ gãy của cô, cũng há to miệng: "Không phải cậu đăng ký môn đẩy tạ sao?"

Lâm Ngữ Kinh: "Tôi đây chạy chậm chẳng thể chạy cự ly ngắn được, chạy cự li dài cũng không nổi, thấy môn đẩy tạ không mệt nhọc nhất, thì thế nào?"

Thẩm Quyên ngồi xuống nghe cô nửa thật nửa giả đánh lừa ủy viên thể dục, câu "thấy môn đẩy tạ không mệt nhọc nhất" hẳn là lời thật lòng, còn chạy nước rút chậm cậu không thể tin được.

Cậu nhớ tới thiếu nữ đêm đó ở cửa vào 7-11, tốc độ mà nháy mắt một cái đã vọt ngay tới trước mặt cậu, nghĩ tới lại cảm thấy thái dương làm râm đau nhức.

Chạy nhanh đến mức không thể nào không đoạt hạng nhất.

*

Ủy viên thể dục đến tìm Lâm Ngữ Kinh hai tiết, trước sau luôn bị vô tình cự tuyệt.

Cậu ta đánh đầu thua đó, nhưng vẫn không nổi giận chút nào, cuối cùng Lâm Ngữ Kinh thật sự bị gãy vò đến hết chịu nổi, không có cách nào, chỉ có thể đăng ký thêm môn phóng lao.

Ủy viên thể dục bấy giờ mới xem như yên tâm. Lúc nghỉ giữa giờ giám sát Lâm Ngữ Kinh kí tên mình lên danh sách xong, cao hứng bùng bùng chạy đến tổ kế bên, lảng nhảng lớp phó môn Anh đăng ký tham gia tám trăm mét nữ.

Mãi đến khi chuông vào học vang lên.

Lâm Ngữ Kinh vừa rút sách bút ra vừa thờ phào một hơi dài, nhỏ giọng nói: "Tôi thật sự không hiểu, ủy viên thể dục rốt cuộc đã nghĩ thế nào vậy? Còn bảo tôi ném đĩa? Đĩa sắt dài ngắn thế nào vậy?"

"Có thể cậu ta thấy cậu thích, không phải cậu chủ động đăng ký môn đẩy tạ sao?" Thẩm Quyên nói xong, bỗng nhiên xoay đầu lại, "Cậu nặng bao nhiêu?"

Lâm Ngữ Kinh cũng xoay đầu lại, nhìn cậu: "Cậu không biết hỏi cân nặng con gái là điều cấm kỵ à?"

"Tôi chỉ hiểu ký một chút, cơ thể nhỏ bé này của cậu, " Thẩm Quyên thông thả dò quét cô trên dưới một vòng, cuối cùng dừng ở đoạn cổ tay nho nhỏ trắng nõn lộ dưới ống tay áo đồng phục của cô, "Là cậu ném tạ hay là tạ ném cậu."

Lâm Ngữ Kinh thẳng ngườì, cúi đầu tiến sát gần cậu: "Với cơ thể nhỏ bé này của tôi, " cô chỉ chỉ mình, vô cùng khiêm tốn nói, "Minh tôi có thể đánh mười tên."

Thẩm Quyên cười một tiếng: "Là mấy tên kiểu cả người bom phồng cơ bắp đấy hả?"

Cậu nói xong, Lâm Ngữ Kinh im lặng.

Thẩm Quyên cũng im lặng.

Chuyện của Lâm Ngữ Kinh và anh trai bơ của Lý Thi Kỳ trước kia, Thẩm Quyên chỉ là nhìn lên, lúc ấy cô không biết cậu ở đây.

Một câu như vậy, lỗ miệng trực tiếp để lộ rồi.

Tuy nhiên cũng không phải chuyện lớn gì nhĩ.

Lâm Ngữ Kinh không biểu cảm xoay người lại, nhìn cậu.

Thẩm Quyên cũng nhìn cô, không nói lời nào.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau vài giây.

"Cậu thấy rồi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Tôi thấy rồi." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh hỏi: "Cậu thấy cái gì?"

"Tôi thấy cậu..." Thẩm Quyên suy nghĩ một chút, lười nhác nói, "Quạt tên con trai được Lý Thi Kỳ tìm đến nằm i trên đất chẳng?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu: "Cậu lại nhìn thấy."

Giọng nói của cô không một gợn sóng, biểu cảm thoát nhìn cũng giống lúc cô biết cậu ở cửa tiệm bún gạo hôm đó, nghĩ xem bây giờ làm thế nào giết người diệt khẩu.

Thẩm Quyên nghiêng nghiêng người, bút trong tay xoay hai vòng, nhắc nhở cô: "Thật ra, cho dù tôi có thấy hay không, ở trước mặt tôi mà cậu còn muốn duy trì vỏ bọc của mình hình như cũng đã trễ rồi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh hỏi tương, nói cũng phải. Người này cứ mặc nhiên thuận theo tự nhiên mà lột sạch ngra giáp của cô tự lúc nào, đánh cũng đánh lại hai cái. Hình tượng tiểu tiên nữ năm tháng tình lãng của cô đã sớm nứt vỡ, nát vụn triệt để.

Cô thở dài, xoay người, chống đầu rầu rĩ nói: "Vậy được thôi."

Lý Lâm ngồi phía sau, nhìn hai người bàn trước giao lưu với nhau, tâm tình có chút phức tạp.

Lưu Phúc Giang không hỏi được gì từ trên người Thẩm Quyên. Nhưng ông cũng không an tâm, nghĩ đến Lý Lâm và Diệp Từ Ngang ngồi sau hai người họ, bình thường có lẽ cũng khá thân thuộc, tan học liền đặc biệt tìm đến hai người bọn họ, muốn họ giúp đỡ phân giải tình huống.

"Tuổi các em không chênh lệch lắm, bình thường chơi với nhau cũng thân. Tôi nhé, thật ra là chủ trương cho các em tự do phát triển, không muốn nhúng tay vào việc các em làm đâu. Có điều, ít nhiều gì vẫn có chút lo lắng." Lưu Phúc Giang lúc ấy tình thâm ý thiết nói.

Lý Lâm cảm thấy có thể hiểu được. Từ tiểu học đến cấp ba cậu vẫn luôn thuộc vào loại học sinh căn bản đã bị giáo viên vứt bỏ. Tôi cũng chẳng quan tâm em có nghe bài hay không, em có thích học hay không, dù sao em đừng làm loạn nề nếp lớp học là được rồi.

Vậy mà Lưu Phúc Giang không hề giống thế, ông thật sự không bỏ rơi bất kỳ một học sinh nào, bất kể em thành tích kém bao nhiêu. Lý Lâm thật lòng yêu mến ông.

Vì vậy cậu vẫn quyết định giúp đỡ tìm hiểu tình huống.

Lý Lâm rất nhanh đã tìm ra cơ hội.

Từ lần trước theo chân bọn họ đánh game xong, Lâm Ngữ Kinh đã hoàn toàn buông bỏ loại trò chơi bắn súng trẻ con đó. Tuy nhiên bọn Lý Lâm đổi trò chơi rất nhanh, chưa đến vài ngày, bọn họ lại lần nữa bước lên con đường chinh phạt một game RPG*.

(*) RPG (Role-playing game): thể loại game nhập vai.

Thẩm Quyên chắc sẽ không lại theo chân bọn họ nghịch mấy thứ game ngu ngốc này đâu. ID JYZJBD từng lấy đầu mấy chục người đó, sau này sẽ không còn cơ hội tái xuất giang hồ nữa rồi. Từ nay về sau sẽ phủ đầy bụi trong trí nhớ của mọi người. Thời điểm Tổng Chí Minh biết vị quay tay đỉnh cao này là Thẩm Quyên đã gây người ít nhất năm phút.

Lâm Ngữ Kinh không chơi được loại game bắn phá, nhưng trái lại vẫn chơi được loại RPG này. Tốc độ tay cô không chậm, phản ứng vẫn ổn. Một lần chơi game lúc nghỉ trưa hôm nào đó, Lý Lâm liền tìm cơ hội hỏi cô xem sao: "Ày, tớ nghe nói lớp 9 sát vách có một nữ sinh và bạn cùng bàn cậu ta yêu sớm, bị mồi phụ huynh đó."

Lâm Ngữ Kinh ngậm kẹo que, không lên tiếng.

Giờ nghỉ trưa, có không ít bạn học com nước xong xuôi trở về ngủ bù. Thẩm Quyên cũng nằm trên mặt bàn, mặt xoay vô vách tường, ngủ rất yên tĩnh.

Tiếng động trong phòng học rất nhỏ. Lý Lâm khẽ thấp giọng, nói tiếp: "Nghe nói nam sinh kia rất tuấn tú, là hot boy lớp bọn họ đấy, dịu dàng muốn xỉu. Loại này cậu mà gặp cũng sẽ rung động cho coi."

Lần này, Lâm Ngữ Kinh cười một tiếng, cũng khẽ thấp giọng, nhàn nhạt lên tiếng: "Có thể soái hơn bạn cùng bàn của tôi không?"

Hai người đều không chú ý đến, Thẩm Quyên vẫn luôn nằm đó lổ tai khẽ giật giật.

"Thế chắc không được rồi, " Lý Lâm nói sự thật, "Nhan sắc của lão đại tớ khẳng định đã phục sát đất rồi."

Lâm Ngữ Kinh cắn kẹo que chơi game, không buồn đếm xỉa: "Vậy sao có thể rung động được, đến bạn cùng bàn soái khí ngút trời như vậy tôi cũng chẳng động tâm cơ mà."

Nhân vật của cô là một nữ kiếm sĩ, đang mùa may đại kiếm màu lam, tích góp từng chút năng lượng chuẩn bị phóng đại chiêu. Sau khi nói xong câu đó, năng lượng vừa hay cũng đầy. Nữ kiếm sĩ tung đại chiêu, bảo kiếm nhanh chóng biến thành kiếm hoa, sau đó đạo quang kiếm ảnh đầy trời oanh tạc đối phương đến mảnh giáp không còn, thoát nhìn vô cùng tàn bạo.

Lâm Ngữ Kinh thoả mãn ngẩng đầu: "Đàn ông, ảnh hưởng tới tốc độ xuất kiếm của tôi."

Thời điểm cô nói câu này, vừa hồ hững vừa cao ngạo, như một nữ vương nhìn xuống chúng sinh.

Lý Lâm: "..."

Lý Lâm cảm thấy Lưu Phúc Giang hẳn có thể yên tâm được rồi.

Nhưng sao cứ luôn cảm thấy, xung quanh có hơi lạnh ấy nhỉ. Gần đây nhiệt độ hạ xuống nhanh thật.

*

Sau kì thi tháng, hai cuối tuần rồi Lâm Ngữ Kinh không về nhà.

Quan Hường Mai gọi điện thoại tới đây hỏi thăm một lần, Lâm Ngữ Kinh nói lý do là thành tích thi tháng không như kỳ vọng. Tuy nhiên cứ mãi lần lừa như vậy cũng không thích hợp lắm, vì vậy cuối tuần trước đại hội thể thao, cô kéo vali hành lý nhỏ về nhà.

Lúc về đến nhà Phó Minh Tu cũng ở đây. Sau khi thấy cô cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn thoáng qua, xoay đầu tiếp tục chơi điện thoại ăn trái cây.

Lâm Ngữ Kinh kéo vali nhỏ, chuẩn bị lên lầu, vừa mới vào phòng khách, bị Phó Minh Tu gọi lại: "Này."

Cô quay đầu.

Phó Minh Tu tiện tay ném một cái, vứt thứ gì đó tới đây.

Lâm Ngữ Kinh vô thức đưa tay đón lấy, một thứ gì đó lạnh lạnh trĩu nặng. Cô liếc nhìn qua, là một quả cam.

Cô ngẩn người, ngẩng đầu nhìn sang. Phó Minh Tu đã ngoái đầu lại rồi, chỉ để lại một cái gáy đen thui lúi đựa vào ghế sofa.

Tối chủ nhật Quan Hường Mai và Mạnh Vĩ Quốc đều ở đây. Sau khi gia đình này được dựng nên, đây là lần đầu tiên bốn người cùng nhau ăn cơm. Quan Hường Mai rất nhiệt tình, so với Phó Minh Tu, Lâm Ngữ

Kính thoạt nhìn càng giống con ruột của bà ấy hơn.

"Nghe nói Tiểu Ngũ lần này thi đứng thứ hai?" Quan Hường Mai mỉm cười nhìn cô.

Lâm Ngũ Kính cảm động, khựng một chút, thấp giọng "Vâng" một tiếng.

"Là xếp trong khối hả? Trong lớp thi sao, chắc đứng nhất trong lớp con rồi nhỉ. Di vốn định tìm người đem con đến lớp tốt, nhưng ba con không cho đấy, " Quan Hường Mai bắt mắt trừng Mạnh Vĩ Quốc một cái, "Nếu nghe em đưa Tiểu Ngũ vào lớp tốt hơn như lớp 1 toàn là học sinh giỏi đấy, để Tiểu Ngũ theo chân chúng học hỏi, nhận ảnh hưởng lớn từ bạn học, thành tích có thể tốt hơn rồi. Dân ông các anh chẳng hiểu gì hết."

Lâm Ngũ Kính chọc chọc bát cơm, thấp giọng nói: "Ồ lớp con cũng đứng thứ hai."

Quan Hường Mai ngăn người: "Hả?"

Lâm Ngũ Kính ngẩng đầu, gấp miếng cải xanh, chậm chạp nói khẽ: "Hạng nhất cũng ở lớp chúng con, cậu ta thứ nhất, con thứ hai. Di không cần quá hao tâm tốn trí, thật ra ở lớp nào đều như nhau, bạn học lớp 1 còn không cao điểm hơn con. Con theo chân bọn họ có lẽ cũng học không được gì đâu."

Trên bàn cơm yên tĩnh, Phó Minh Tu ngược đầu nhìn cô một cái.

Sắc mặt Quan Hường Mai có chút khó coi, hơn nửa ngày mới cười cười: "À, thế sao. Vậy bạn học lớp các con cũng rất lợi hại nhỉ, di còn tưởng con nhất định sẽ có thành tích tốt nhất chứ."

Lâm Ngũ Kính không đáp, Mạnh Vĩ Quốc cau mày: "Con có thái độ gì đấy? Di Quan là vì tốt cho con, còn đặc biệt nói với ba muốn tìm cho con lớp tốt. Nhưng sao đây, con vẫn không vừa mắt hả? Cứng không nổi cho vị Đại Phật như con hả?"

Lâm Ngũ Kính ngẩng đầu lên: "Cái đó, người lớp 1 thi không bằng lớp con, cũng không phải lỗi của con mà.". Cô chớp chớp mắt, nhìn vô tội lại oan ức, giọng mềm nhũn, nghe không hề có tính công kích, "Con cũng đâu ngờ học sinh lớp tốt ở trường này, lại có thể thi ít điểm như vậy..."

Mạnh Vĩ Quốc như bị ghen, trợn mắt nhìn cô chốc lát, vừa định nói chuyện, Phó Minh Tu đẩy mép bàn đứng lên: "Con ăn no rồi."

Lâm Ngũ Kính vội vã đứng dậy lên: "Con cũng ăn no rồi."

Hai người một trước một sau lên lầu. Lâm Ngũ Kính mơ hồ nghe thấy tiếng của Quan Hường Mai: "... Là em không cần nhắc thỏa đáng. Em không nghĩ tới thành tích của Tiểu Ngũ tốt như vậy. Xem ra là giận em đấy, cảm thấy chất lượng dạy học của Bát Trung không bằng ngôi trường trước kia..."

Bước chân Lâm Ngũ Kính khựng lại.

Mạnh Vĩ Quốc cực kỳ ghét người khác nhắc tới điều này. Ông ta rất sợ nghe người khác nói ông ta hiện tại không bằng trước kia, giống như đang nói ông ta rời khỏi Lâm Chi thì không được.

Nhất định ông ta sẽ nổi giận.

Lâm Ngũ Kính nhìn bức tranh lớn gam màu nóng treo trên tường, trợn trắng mắt.

Người mẹ kế này và Lâm Chi thực sự đúng là hai tính cách hoàn toàn khác biệt, chính là loại người Lâm Ngũ Kính thấy phiền nhất. Loại lòng dạ thẳng tuột mà có bao nhiêu địch ý đều bày cả ra ngoài trái lại dễ xử lý hơn nhiều.

*

Mạnh Vĩ Quốc không phụ kỳ vọng của Lâm Ngũ Kính, buổi tối trực tiếp mắng cô một trận.

Ông ta và Lâm Chi không hề giống nhau. Lâm Chi lúc nào cũng lạnh tanh, ngay cả rắn rết cũng lạnh như băng, bạn chi cần cúi đầu nghe là được rồi, bà ấy không lảng nhảng cho lắm. Nói xong cũng tự khác không để ý đến bạn nữa, xoay người bỏ đi.

Mạnh Vĩ Quốc thì không, ông đòi hỏi bạn phải tương tác với ông ta. Ông ta chứi bạn, bạn vẫn phải đáp trả lại, nhưng không thể chọc vào chỗ gợn của ông ta, còn không thể biểu hiện quá khoa trương, cứ a dua theo lời ông ta ông sẽ hỏi bạn có phải không phục hay không.

Đây quả thật là thách thức khả năng diễn kịch mà.

Lâm Ngũ Kính hồ hững đứng đó, ngay cả ằm ĩ với ông ta cũng lười chẳng thêm làm nữa. Cứ như vậy nghe ông ta dọa nạt mười phút, hy vọng ông ta nói nhanh cho xong rồi biến đi.

Đại khái là bận tâm đến việc hôm nay Quan Hường Mai ở nhà, tâm trạng của ông ta thu liễm hơn bình thường rất nhiều. Ngay lúc Lâm Ngũ Kính cảm thấy, có thể một giây sau, mình sẽ nhận không được ném bình hoa trên ngăn tủ lên mặt ông ta, ông ta cuối cùng cũng cảm miệng rời phòng.

Lâm Ngũ Kính đứng đến chân đèn đã té rần. Cô đóng cửa phòng, đứng dờ chốc lát, sau đó thở dài một tiếng, tựa lên cửa trượt dần xuống, trượt rồi lại trượt, cuối cùng ngồi xồm bên cửa ra vào.

Điện thoại trong túi quần rung lên hai cái. Lâm Ngũ Kính lấy ra, nhìn thấy bên trong nhóm lớp toàn là tin tức AT*, ủy viên thể dục gửi hai nhân dân vô cùng nhiệt huyết: [Cuối tuần sau là đại hội thể thao rồi nha, đám vận động viên lớp chúng ta nên luyện tập chút đi, đến lúc đó đừng quên mang thức ăn!!]

(*) AT (AT日期追踪) là một phần mềm quản lý thời gian, có thể nhắc nhở bạn về lịch trình, sự kiện, ngày quan trọng nào đó.

Lâm Ngũ Kính "A" một tiếng, giờ mới nhớ tới chuyện đại hội thể thao.

Cô vuốt vuốt mắt cá chân run run, đứng dậy lấy chìa khóa trên bàn rồi ra ngoài. Trong phòng khách không có ai, chỉ có đèn hành lang mờ sáng. Cô ra khỏi cửa.

Đội phục hồi tinh thần lại, người đã đứng ở miệng ngõ cũ, bên trong là một khoảng tối đen như mực.

Ánh sáng đèn đường mờ nhạt, kêu ken két, bướm đêm vấy quanh.

Trên bầu trời là mây mù đậm sắc tím như phiền lòng nhưng thiên nga dày nặng, bị dây điện màu đen lộn xộn ngổn ngang xé ra từng mảnh.

Lâm Ngũ Kính há to miệng.

Cô vốn có định đến đó đâu.

Định đến 7-11 mua chút đồ ăn vặt.

Thật ra ăn hết rồi lại tới mua cũng kịp, chỉ là tạm thôi, cô thật sự không muốn ở trong căn phòng đó.

Lâm Ngũ Kính quay trở lại cửa hàng tiện lợi 7-11, mua một túi đồ ăn vặt cùng một đồng hồ bấm, ngồi vào bàn cạnh cửa sổ. Vừa mở một lon, vừa chống đầu nhìn người đi đường đến đến đi đi bên ngoài cùng phố xá ngựa xe như nước, vừa mở miệng nhỏ nhấp uống.

Uống xong một lon bia, Lâm Ngũ Kính đứng dậy, dễ dàng ném lon bia rỗng vào thùng rác, ra cửa 7-11, một lần nữa trở lại cũ ngõ bên này.

Khác biệt với khu biệt thự đèn đuốc sáng trưng bên kia, ở đây nơi nơi đều tràn ngập hơi thở xưa cũ. Đi vào ngõ hẻm, thậm chí có thể mơ hồ ngửi thấy mùi đồ gỗ mốc meo nhàn nhạt tỏa ra từ các tòa nhà.

Lâm Ngữ Kinh đi đến cửa sắt trước studio xăm hình của Thẩm Quyên, ban đầu đứng ngơ ngẩn trong chốc lát.

Sau đó cô mang túi đi qua, dựa lưng vào cửa sắt lạnh lẽo, giờ điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Thẩm Quyên: [Hai, bạn học Thẩm, studio của cậu khi nào đóng cửa?]

Lâm Ngữ Kinh không phải người quá thân thiện, hầu như chẳng có gì để nhắn với cậu. Lần đối thoại gần đây nhất của hai người vẫn dừng lại tại lúc Thẩm Quyên đưa cô về từ câu lạc bộ xạ kích xong, cô hỏi cậu trán có cần phun bạch được Vân Nam không.

Cô gửi xong, dựa vào cửa sắt đợi ba phút. Gió thu lạnh về đêm, lúc Lâm Ngữ Kinh cảm giác đầu ngón tay mình cũng tê cứng rồi, Thẩm Quyên mới hồi âm: [Không xác định.]

Lâm Ngữ Kinh liếc nhanh qua thời gian: [Vây bây giờ đóng chưa?]

Thẩm Quyên: [Chưa đóng.]

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu, vừa chuẩn bị đẩy cửa đi vào, điện thoại vang lên một tiếng.

Bước chân của cô ngừng lại, mở màn hình khóa cúi đầu thoáng nhìn.

Thẩm Quyên lại gửi một tin nhắn tới đây, lập lại: [Chưa đóng, đến đây đi.]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Kêu ỏn ẻn như vậy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dây thần kinh dịu dàng tinh tế nhỏ xíu của anh trai giang hồ, dường như lại khôi phục tín hiệu bắt đầu vận hành lần nữa.

Không biết vì sao, thời điểm nhìn thấy ba chữ này, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chỗ nào đó dấy lên chua xót.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng được, lúc Thẩm Quyên nói những lời này, vừa buồn ngủ vừa nhạt nhẽo, đáng về lười biếng.

Bỗng nhiên Lâm Ngữ Kinh muốn nói chuyện với cậu.

Cũng có thể không phải bỗng nhiên, mà đã nghĩ đến từ lúc ra khỏi nhà, chỉ là cô không nhận ra.

Cửa sắt màu đen không khóa, bình thường Thẩm Quyên cũng không khóa cửa. Lâm Ngữ Kinh đẩy cửa đi vào, trong sân nhỏ treo đầy đèn dây. Màu sắc thực vật trong trời thu sum suê dần chuyển giao, bây giờ đã bắt đầu gọn sồng, còn hơi ngà vàng.

Đèn hành lang tỏa sáng, Lâm Ngữ Kinh đi đến cửa, gõ cửa.

Khoảng một phút sau, Thẩm Quyên xuất hiện ở cửa ra vào, khẩu trang màu đen trên cằm, rũ mắt.

Sau khi nhìn thấy cô, cậu sững sốt trong nháy mắt, mới nghiêng người để cô vào.

"Đợi một lát, vẫn còn một việc." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa, dừng bước: "Quấy rầy cậu à?"

"20 phút, " Thẩm Quyên quay đầu nhìn cô một cái, thấp giọng nói, "Đợi tôi, rất nhanh."

Trong phòng còn mấy bóng đèn sàn nhỏ, ánh sáng cam âm ỉm, tối mờ ảm cúng, chỉ có một gian phòng đang mờ hờ cửa bên trong là phát ra ánh đèn trắng lạnh sáng ngời. Lâm Ngữ Kinh đem đồ trong tay đặt trên ghế sofa, chỉ chỉ bên kia: "Tôi có thể xem thử không?"

"Ừ." Thẩm Quyên đi tới. Cậu mặc áo khoác mỏng màu đen, tay áo cuộn lên khuỷu tay, đường cong cơ bắp cánh tay không gồ ghề mà thẳng tuột, mang theo chút cảm giác thiếu niên.

Lâm Ngữ Kinh theo cậu đi tới, cô không vào gian phòng, chỉ bám vào khung cửa mà đứng, tò mò nhìn ngó vào trong.

Bên trong là một ghế dài thoải nhìn rất thoải mái. Phía trên có một nam sinh đang ngồi, rất trẻ, mặt thoải nhìn chỉ mới ngoài hai mươi, cũng đang xoay đầu nhìn cô.

Nam sinh chớp mắt mấy cái. Cậu ta xăm cánh tay, một phần hai cánh tay được vẽ hoa văn như mặt nạ Kinh kịch*, tay kia giờ lên vẫy vẫy với cô: "Hi."

Lâm Ngữ Kinh cũng chớp mắt mấy cái, vẫy tay với cậu ta: "Hi."

Thẩm Quyên đưa tay, ngón trỏ móc khẩu trang đeo lên, rút ra một đôi bao tay mới mang vào, nắm ngón tay kéo căng.

Cậu ngừng đầu nhìn cô một cái, ngồi xuống cầm lấy máy quán dây bên cạnh, cúi đầu tiếp tục.

Tay Thẩm Quyên nhìn rất đẹp. Lúc thường nhìn còn chưa thấy kích thích thì giác như vậy, lúc này tay cậu đeo bao tay đen dùng một lần, đường nét xương mu bàn tay gầy gò trồi lên, hình dáng ngón tay thon dài, lập tức nom cực kỳ đẹp mắt.

Cậu rũ mắt, lông mi trầm thấp phủ xuống, đồng tử đen kịt bị che hoàn toàn, đeo khẩu trang không nhìn được biểu cảm.

Lạnh nhạt lại chăm chú.

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy có chút khát.

Cô cắn thật mềm ở mặt trong má một cái, chưa tới vài giây, lại cảm thấy tuyến nước bọt bắt đầu cấp tốc bài tiết.

Lâm Ngữ Kinh nuốt nước bọt, nói lòng ngón tay bầu khung cửa, không nhìn nữa, trở lại ghế sofa ngồi xuống.

Bản thân cô lón lên cũng đủ dễ nhìn, bạn thân bên cạnh nhan sắc nhìn cũng rất muốn chiêm. Cho nên, Lâm Ngữ Kinh cứ luôn cảm thấy, khả năng kháng cự của mình với sắc đẹp vẫn rất mạnh.

Ít nhất khi nhìn một nam sinh, đàn ông, bất kể là soái ca ở độ tuổi nào, cô cũng chưa từng chảy, chảy nước miếng mà...?

Loại phản ứng này có lẽ chỉ khi ngửi mùi thơm của gà rán, đồ nướng hoặc lẩu thì mới xuất hiện.

Đàn ông còn không bằng miếng gà rán mà.

Lâm Ngữ Kinh lắc lắc đầu, bới túi nilon đồ ăn vặt bên cạnh, rút lon bia ra, "Ừng ực ừng ực" nốc mấy ngụm lớn.

Cửa phòng làm việc không khóa. Lâm Ngữ Kinh ngồi trong ghế sofa, vừa nghiêng người tới trước nhìn xa xa, vừa nốc bia vào miệng nhỏ.

Lúc Thẩm Quyên cảm thấy xăm hình cũng sẽ có vài động tác nhỏ.

Lòng bàn tay hơi áp lên đầu ngón trỏ, cách một đoạn thời gian thường nhấc ngón tay một cái.

Lâm Ngữ Kinh chống đầu, ánh mắt từ vai thiếu niên quét xuống một đường, đến eo hẹp gầy, chân dài dài.

Người anh em này chân dài thật.

Cô nhích ra sau, ngồi ngả vào ghế sofa, nhấc một cái chân của mình lên so thử, nhăn mày.

Lần đầu tiên, cô loại cảm giác không hài lòng lắm với chính mình.

*

Thẩm Quyên nói là 20 phút, thì cũng không hơn không kém mười phút. Sau cùng lúc kết thúc, nam sinh xăm hình kia thẳng người lên, nhìn thoáng qua ra bên ngoài, hỏi: "Bạn gái?"

Thẩm Quyên thả mấy quần dây, đưa tay ấn ấn sau cổ: "Không phải."

Giọng có chút khàn.

Một nửa cánh tay, hình cũng không tính là nhỏ. Cậu mất hai ngày, cộng lại tổng cộng hơn hai mươi tiếng. Hôm nay từ trưa đến giờ nước cũng không chưa uống ngụm nào.

"Ồ, " nam sinh cười nói, "Bạn, nữ?"

Thẩm Quyên lặng thinh, chậm rãi mở bao tay đem bỏ, lại tháo khẩu trang xuống.

Nam sinh này lúc trước cũng đã tới mấy lần, quen biết với bọn Trương Hân, coi như nửa người quen, là loại vô cùng có mắt nhìn.

Cậu ta tức khắc chuẩn bị rút quần rồi đi, hai người đi ra. Lâm Ngữ Kinh ngồi trong ghế sofa, vừa xem chương trình nghệ thuật tổng hợp vừa uống bia, còn mở bịch chân gà ngâm ra gặm.

Thấy bọn họ ra, cô ngước đầu lên, nhắc thấy hình xăm được quần trong lớp màng bọc thực phẩm của nam sinh, huyết sáo: "Rất soái nha anh trai."

Nam sinh nhếch miệng cười: "Cảm ơn em gái, em cũng rất đẹp."

Thẩm Quyên đứng ở cửa ra vào, cửa cũng đã mở giúp cậu ta, không kiên nhẫn vỗ khung cửa hai cái, cau mày nhìn cậu ta.

"Thôi, " nam sinh chấp tay trước ngực, khom người chào Thẩm Quyên, ra cửa, "Xéo đây Quyên già."

Thẩm Quyên đóng cửa, xoay đầu, ánh mắt rơi trên bàn trà.

Một, hai, ba, bốn.

20 phút, bốn lon bia rỗng.

Lâm Ngữ Kinh thoát nhìn không có gì khác bình thường, vắt chân ngồi trên ghế sofa, xem chương trình nghệ thuật tổng hợp đến say sưa.

Không ngờ uống rất được.

Thẩm Quyên đi qua, từ trên cao nhìn xuống cô: "Gọi anh trai thuận miệng thế này rồi à?"

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, con ngươi trong veo, còn cắn rìa kim loại của lon bia, phản ứng chốc lát mới nghe rõ.

"À, tôi đây không biết gọi anh ta là gì thôi, " Lâm Ngữ Kinh tắt chương trình nghệ thuật, suy nghĩ một chút, "Gọi soái ca? Nghe có lỗ mãng quá không?"

Đầu lưỡi Thẩm Quyên chọt chọt răng cắn: "Cậu gọi anh trai thì không lỗ mãng à?"

"Không hề," Lâm Ngữ Kinh nói, "Trông tôi vừa lạnh lợi vừa lễ độ."

Thẩm Quyên tức đến bật cười: "Vậy sao cậu không nói chuyện lễ độ với tôi một chút?"

Lâm Ngữ Kinh nín thinh, uống cạn chút bia còn lại ở cái lon trong tay, chỉnh tề bày trên bàn trà, biến thành tuyến thủ số 5 gia nhập đoàn quân lon rỗng. Sau đó lại lấy từ túi bên cạnh ra một tá nữa.

"..."

Thẩm Quyên nặng nề gọi cô một tiếng: "Lâm Ngữ Kinh."

Lúc nói chuyện, giọng điệu bình tĩnh của Thẩm Quyên rất có cảm giác áp bách, nhưng Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn không sợ cậu, cũng không buồn nhìn cậu, làm như không nghe thấy mà mở bia ra. Từ lốc sáu lon trong tá bia, rút một lon, dễ dàng kéo móc lon, vang một tiếng "Cách" nho nhỏ.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu nhìn về phía cậu, giờ tay đưa lon bia kia tới: "Uống bia không anh trai."

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt, Thẩm Quyên như bị người ta nhấn nút tạm dừng.

Cô gái nhỏ gầy trơ xương, mặc đồ ở nhà vài bông cỏ tròn, tóc tùy tiện quấn lên lỏng lẻo buông rủ, như người bạn nhỏ bỏ trốn khỏi nhà, để lộ cẳng cõ mảnh khảnh trắng như tuyết.

Thẩm Quyên cup mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh ngửa đầu, lắc lắc bia trong tay một cái, trong ánh sáng màu cam ấm áp, nhìn cậu cười, cố ý nói: "Không muốn sao? Anh trai."

Tuyến âm thanh của cô vốn nhẹ, so sánh với tính cách như gai nhím quả thực là hai đầu cực. Bình thường lúc trò chuyện với cậu đa phần đều sắc sảo rõ ràng, ngẫu nhiên có ý mềm giọng như làm nũng, liền nguy hiểm chết người.

Ví dụ như lúc "Xin cậu".

Bây giờ lại thêm "Anh trai".

Yết hầu của Thẩm Quyên bắt chọt trượt xuống.

Cậu đưa tay nhận bìa trong tay cô, ngón tay của thiếu nữ lướt qua gan bàn tay cậu, đầu ngón tay lạnh băng.

Thẩm Quyên lấy bìa để xuống, đến phòng bếp cầm bình nước và ly không tới đây, rót cho cô ly nước ấm: "Uống cái này."

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu: "Cổ họng cậu khàn lắm."

Thẩm Quyên: "..."

"Vừa này vẫn chưa khàn như vậy, cậu đã lên lút làm gì? Anh trai." Lâm Ngữ Kinh nói.

"..."

Thẩm Quyên bị một tiếng này của cô chọc cho ngứa ngáy, nghiêng răng dưới, cảnh cáo: "Lâm Ngữ Kinh."

Dáng vẻ cô gái này trông vẫn rất tinh táo, mắt đen long lánh như viên pha lê, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu say nào. Trông như vậy thật sự làm người ta có cảm giác cô là loại người bìa nằm lon không sao.

Nhưng Thẩm Quyên không cho rằng lúc cô tỉnh táo sẽ gọi cậu như vậy.

Lâm Ngữ Kinh lại tự mở cho mình lon bìa, lúc bận bịu vẫn không quên giương mắt nhìn cậu một cái, "Gi hả?"

Thẩm Quyên tiện tay kéo cái ghế bên cạnh tới đây, ngồi xuống, đưa tay tới, ngón trỏ dễ dàng kéo mép lon gỗ nhẹ hai cái: "Buông."

Lâm Ngữ Kinh nghe lời buông tay.

Thẩm Quyên cầm lấy, nhấn mớ thùng rác cạnh đó, giờ lon đổ hết vào trong.

Ừng ục tưng ục, mùi lúa mạch của bìa tràn lan trong không khí.

Thẩm Quyên đổ sạch sẽ, lại cầm ly thủy tinh bên cạnh qua, rót nước ấm vào lon bìa rộng, đặt trên bàn trà trước mặt Lâm Ngữ Kinh: "Uống đi."

Toàn bộ quá trình Lâm Ngữ Kinh đều không nhúc nhích, đỡ đầu vô cùng bình tĩnh nhìn cậu: "Cậu tưởng tôi là đồ ngu à?"

"..."

Thẩm Quyên ngồi dựa ra sau ghế, nhướn mày: "Chưa say?"

Lâm Ngữ Kinh liếc cậu một cái, chỉ chỉ mình: "Tôi, Lâm Ngữ Kinh nghìn chén không say, tôi tới tìm cậu uống rượu đấy. Cậu còn chưa đến, sao tôi có thể tự mình say chứ?"

Thẩm Quyên nheo mắt: "Cậu đến tìm tôi uống rượu?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu.

Thẩm Quyên thấp giọng nói: "Cậu có biết, không được một mình tìm con trai uống rượu không?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, bình tĩnh hỏi: "Cậu là nam sao?"

Thẩm Quyên: "..."

Cô nói xong, lại phối hợp gật gật đầu: "Ồ, đúng, cậu là..."

"..."

Thẩm Quyên ngay cả lửa cũng không phát ra được, cứ như vậy nhìn cô vừa nói, vừa mở cái túi bên người: "Tôi còn mua cho cậu cực nhiều đồ nhắm rượu nhé. Cậu ăn khoai tây sợi không, loại giòn giòn đó, " vừa lục vừa lăm bầm, "A, cậu không muốn ăn, cậu thích ăn cái này..."

Cô lấy ra một cái túi quai quỳ gì đó, tựa như dâng của quý giờ lên trước mặt cậu.

Thẩm Quyên nhìn thoáng qua.

—— một túi đậu phộng Tầu Quý, loại đã bóc vỏ.

"..."

Không biết có phải vì bị căn phòng đầy mùi rượu này làm cho say nên tinh thần không ổn hay không, Thẩm Quyên thế mà còn cười.

"Đạch, " Cậu cúi thấp đầu, cười liếm khô môi, "Kiên nhẫn cả đời này của ông đây đều dùng hết trên người cậu rồi."

Giọng cậu rất thấp, Lâm Ngữ Kinh không nghe rõ, chỉ thấy cậu đứng đấy, tịch thu toàn bộ số rượu trên bàn trà, lại đem túi đồ ăn vặt cô vừa nhắc đến đặt lên bàn trà.

Hãy còn rất nặng.

Thẩm Quyên đem cái túi chia đều, ngồi trở lại, một cặp chân dài vươn tới trước: "Ăn đi, tôi ăn cùng cậu."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, do dự: "Cứ ăn không vậy sao? Không uống chút sao?"

Thẩm Quyên thả cánh tay chống đỡ đầu xuống, nghiêng người ra trước, cầm bình nước đến rót cho cô một ly nước sôi ấm ấm: "Uống chút nước sôi để nguội đi."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Từ lượng của Lâm Ngữ Kinh thật sự rất được, không phải khoác lác đâu. Nhưng liền tù tì sáu lon bìa, phần sau lại uống quá nhanh, lúc này có hơi choáng đầu.

Không phải say. Ý thức của cô thấp phần mình mất, tinh táo đến độ có thể nhận biết rõ ràng rằng mình bây giờ hình như có phần cực kỳ hưng phấn.

Kéo theo hệ lụy, vắc-xin miễn dịch với trai đẹp trời cho, cũng dần mất đi hiệu lực.

Hai tay Lâm Ngữ Kinh chống cằm, nửa người trên áp lên bàn trà, không chớp mắt nhìn chằm chằm Thẩm Quyên.

Cô thấy cậu rút hộp thuốc lá, gỡ một điếu ra.

Chú ý tới ánh mắt Lâm Ngữ Kinh, cậu dùng một chút, nhét trở lại, vứt hộp thuốc lá trên bàn trà, ngả người ra sau.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: "Có ai từng nói với cậu lúc xâm hình cậu trông rất soái chưa? Anh trai."

Thẩm Quyên khựng một lát, nhấc mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh không tránh không nhường, cứ như vậy nghênh đón tầm mắt của cậu.

Hai người nhìn nhau không biết mấy giây.

Thẩm Quyên chậm rãi cúi người, lại gần cô, cất giọng khàn khàn: "Có ai từng nói với cậu lúc chưa say thì đừng có kêu ồn ớn như vậy chưa?"

Hết chương 31.

() Kinh kịch hay kinh hí là một thể loại ca kịch của Trung Quốc hình thành và phát triển mạnh tại Bắc Kinh vào thời vua Càn Long của vương triều nhà Thanh, là kết quả của sự trộn lẫn giữa Hý kịch với Hán kịch. (Wikipedia)*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Cho đứa con trai khác mặc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Ngữ Kinh không phải đứa trẻ ngoan, lần đầu tiên uống rượu là trộm từ trong nhà.

Lâm Ngữ Kinh nhớ như in. Ngày đó cô thi đứng nhất khối, hiệu trưởng thông báo biểu dương toàn trường, cô cầm phiếu điểm trở về tìm Lâm Chi. Lâm Chi chê cô quá ồn, tiện tay cầm mô hình địa cầu trên bàn đập vào người cô.

Sau này Lâm Ngữ Kinh mới biết được, hôm đó là ngày kỉ niệm kết hôn của Lâm Chi và Mạnh Vĩ Quốc.

Mô hình địa cầu kia quá nặng, nện lên bắp chân cô, xanh một mảnh. Lâm Ngữ Kinh một mình trốn trong chăn lén lút khóc, khóc xong lau sạch nước mắt, tiện tay cầm bình rượu trong tủ chén, chạy đến nhà Lục Gia Hành.

Trình Dật lúc ấy cũng ở đây, Lục Gia Hành tùy tiện mang từ phòng bếp ba cốc bia lớn tới đây. Ba người bạn nhò khóa cửa lại, vây thành một đám trong phòng cậu ấy, mở bình rượu Lâm Ngữ Kinh đem đến.

Rượu nho trắng La Romance-Conti*, một chai tương đương bốn vạn nhân dân tệ, bị bọn họ đổ vào cốc bia, ừng ực ừng ực một hơi tiêu diệt phần nửa.

() Một hãng rượu vang nổi tiếng của Pháp.*

Chẳng bao lâu sau Trình Dật đã gục rồi, cuối cùng còn lại Lâm Ngữ Kinh và Lục Gia Hành.

Lâm Ngữ Kinh xoa xoa phần bắp chân xanh tím. Gương mặt cô gái nhỏ đỏ bừng, mắt ướt đẫm, khóc đến nổi hơi sưng.

Dưới tác dụng của men rượu, cô cảm giác đến cả đầu ngón tay của mình cũng run lên, nhưng ý thức lại rõ ràng đến đáng sợ.

Thậm chí còn rõ rệt hơn bình thường, sâu sắc, nhạy bén, như một cái tát cuối cùng đánh tỉnh người đương già vờ ngủ kia.

"Lục Gia Hành, tôi không muốn làm Lâm Ngữ Kinh nữa." Lâm Ngữ Kinh khàn giọng nói.

Mắt hoa đào của thiếu niên chau lên, nhìn cô một cái, không nói lời nào. Qua thật lâu, mới nhàn nhạt nói: "Cậu không quyết định được, cho cậu làm người nào, cậu phải làm người đó."

Cuối cùng hai người giết sạch cả một bình rượu. Đến phút cuối, cả người Lâm Ngữ Kinh vẫn tỉnh táo, chẳng qua mắt nặng trĩu, mệt đến chỉ muốn ngủ, lại khó chịu đến muốn khóc.

Cho nên cô luôn cảm thấy, tư lượng của mình vẫn rất tốt.

Máy lon bia nồng độ thấp kia, vẫn chưa đến mức làm cô suy nghĩ không rõ ràng.

Do vậy, Lâm Ngữ Kinh không biết còn có nguyên nhân nào có thể giải thích cho loại phản ứng hưng phấn quá độ của cô tối hôm nay không.

Trong phòng rất yên tĩnh, đèn sàn độ sáng thấp, lúc trước là nhu hòa, bây giờ là mập mờ.

Lâm Ngữ Kinh chống cằm, nửa người trên áp lên bàn trà. Thẩm Quyên ngồi trên ghế, vươn người tới trước, cứ như vậy nhìn cô. Âm thanh khàn khàn, là phồng màng nhĩ, mãi đến độ khiến người vô thức muốn rụt cổ.

Hai người kẻ sát gần nhau, gần như là khoảng cách chớp mũi đối chớp mũi. Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy trong đáy mắt sâu thẳm của Thẩm Quyên, là bản thân vừa mộng lung lay mơ hồ.

Cô khẽ nghiêng đầu xuống, lòng bàn tay áp lên khuôn mặt nóng hổi, liếm môi dưới, cũng thấp giọng hỏi: "Vậy, say rồi có thể kêu?"

Giọng thiếu nữ mềm mại, bờ môi căng mọng mà ướt át, mắt hồ ly hơi xếch, không chớp mắt nhìn cậu.

Tiểu hồ ly vị thanh niên ngây ngô tự mình lên lút chạy xuống núi, không chút kiêng kỵ mà hồn nhiên bắt giặc câu dẫn đàn ông.

Thẩm Quyện bỗng chốc đứng lên, hít một hơi thật sâu, một lần nữa ngồi vào ghế.

Động tác có chút mãnh liệt, bật dậy rồi ngồi lại vào ghế.

Cổ tay cậu khoác lên thành ghế, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh cười cười, cũng thẳng người, giờ ngón tay gõ gõ bàn trà: "Lấy bia ra đi, tôi còn tỉnh táo được khoảng hai ba lon nữa, nhiều hơn nữa tôi cũng không uống."

Với tư lượng của mình cô tính rất chuẩn xác.

Thẩm Quyện nhìn cô, tâm tình tối tăm khó hiểu: "Tôi thấy cậu bây giờ cũng đã không tỉnh táo rồi."

Cô bỗng nhiên đứng lên, cao cao tại thượng, rũ mắt xuống nhìn cậu: "Cậu biết tại sao không?"

"Vì sao." Thẩm Quyện nói.

Lâm Ngữ Kinh đi tới trước hai bước, men theo bàn trà vòng qua, bước chân vô cùng ổn định: "Bởi vì tôi phải ——" cô đập vỡ dụng cụ say rượu, "Đi xối nước, tỉnh người một chút."

Thẩm Quyện: "..."

Cho tới bây giờ Thẩm Quyện chưa từng nghe thấy một cô gái nhỏ nói tôi đi xối nước bao giờ.

Cậu nghe thấy một tiếng vang nhỏ do đóng cửa phòng rửa tay, thờ dài một hơi, đầu ngón tay xoa nhẹ vành mắt dưới, cảm thấy đầu hơi đau.

Thẩm Quyện cho rằng thường ngày Lâm Ngữ Kinh rất khó trị. Thiếu nữ chán chường hóa khí cực lớn, lúc xương mình làm nhà lao nhốt kín bản thân trong đó, nói dối thuận miệng đến mức gần như không có một lời thật lòng.

Hơn nữa, đối với những chuyện xảy ra bên mình, vô cùng không tìm không phôi.

Ví dụ như đến bạn cùng bàn của mình mà cô cũng chưa từng động tâm.

Thẩm Quyện nóng nảy chừng vài ngày, khí áp liên tục xuống thấp, hoàn toàn không muốn nói chuyện.

*

Mười phút sau, Lâm Ngữ Kinh đi ra từ phòng rửa tay, sắc mặt như thường, hoàn toàn bình tĩnh.

Đến lúc cô đóng cửa phòng rửa tay rồi, đến trước bàn trà, vòng qua, ngồi vào ghế sofa, kéo gối tựa sau lưng, ngang người qua, nằm xuống.

Thẩm Quyện: "..."

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại, có thể còn ngại một chiếc gối tựa chưa đủ cao, lại kéo thêm cái nữa, gối lên góc, tiện thể điều chỉnh vị trí gối tựa một cái, làm cho mình nằm thoải mái hơn chút.

"Bạn học Thẩm, ngủ đi, ngủ một giấc ngày mai lại là khởi đầu mới. Chuyện gì cũng đều sẽ qua." Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt nói.

"..."

Thẩm Quyện thật sự không biết cô rốt cuộc là tỉnh hay không tỉnh.

Cậu nhắc chân đạp bàn trà qua bên kia một cái, đứng lên đến bên cạnh ghế sofa: "Đứng dậy."

Lâm Ngữ Kinh làm như không nghe thấy, vẫn nằm thẳng tưng không nhúc nhích.

"Lâm Ngữ Kinh." Thẩm Quyện cảnh cáo.

"..."

Lâm Ngữ Kinh chậm rì rì, bắt đầu đi mở mắt ra. Mắt của cô hơi ửng đỏ, lúc nhìn cậu không khỏi khiến người ta cảm thấy có chút tủi thân.

"Cậu muốn đuổi tôi đi sao?" Cô nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Quyện lại bắt đầu nhúc nhúc: "Không phải, bên trong có phòng ngủ, lên giường mà ngủ, hôm nay tôi mới đổi ga giường. Cậu muốn rửa ráy, trong toilet cũng có đồ rửa mặt dùng một lần."

Lâm Ngữ Kinh chậm chạp đứng lên: "Cậu không phải là nam sao?"

Thẩm Quyện đứng thẳng nhìn cô: "Cậu thấy sao."

"Cậu đúng là vậy đó, " Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống, nói, "Giường nam sinh, tôi lại có thể tùy tiện ngủ sao?"

Thẩm Quyện nhàu mày, nghiêng người ra sau: "Thế nào, giường đàn ông cũng ảnh hưởng tới tốc độ xuất kiểm của cậu à?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu: "Tôi ngủ giường cậu, không phải tôi còn phải chịu trách nhiệm sao?"

"..."

Thẩm Quyện sững sờ trong nháy mắt, hầu như không kịp phản ứng.

"Tôi còn phải giặt ga giường cho cậu." Lâm Ngữ Kinh nói tiếp.

Thẩm Quyện: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh vào toilet tắm rửa một cái. Studio này của Thẩm Quyện mặc dù tọa ở khu dân cư cũ kĩ, diện tích cũng không tính là lớn, tuy nhiên chìm sẽ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Trong phòng ngủ có toilet độc lập, hẳn là phòng chuyên dụng chỉ dành riêng cho ông chủ Thẩm. Phòng tắm còn không nhỏ, chia khu khô ướt, vô cùng có cảm giác thiết kế. Trên mặt tường màu xám thẩm khám khối thủy tinh lớn, không có vật chắn có thể trông thấy bồn rửa tay và bồn cầu bên ngoài.

Những giọt nước ngưng tụ tụ tập trên thủy tinh, sau đó chậm chạp chảy xuống, để lại một vệt nước mờ mờ.

Lâm Ngữ Kinh đưa tay, duỗi ngón tay vuốt dọc theo vết trượt.

Nước ẩm áp tưới xuống, chảy vào đôi mắt, cay cay xót xót, người cũng tỉnh táo hơn không ít.

Cô quả thực chính là đang lợi dụng rượu ngấm trên đầu, dưới trạng thái cực độ hưng phấn, để không phải kiêng dè gì cả.

Cô không muốn về, Thẩm Quyên cũng không nói gì, cho cô ở lại đây.

Cô ăn nói hóm hỉnh, Thẩm Quyên cũng không tức giận, cứ như vậy thuận theo tính cách của cô.

Khiến cô nảy sinh một loại cảm giác, có phải cô ở bên cạnh cậu thì có thể tùy hứng buông thả không.

Lâm Ngữ Kinh bỗng dừng nghĩ tới hai chữ.

Dung túng.

Cô bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ thêm.

Từ ngữ như vậy, đặt trên người lão đại bá chủ trường học, thật sự có chút không hợp rồi, hoàn toàn không tương xứng.

Lâm Ngữ Kinh không có đồ để thay, tắm xong vẫn mặc bộ kia, cũng may bằng vải bông mềm mại rất thoải mái.

Đồ rửa mặt dùng một lần ở chỗ Thẩm Quyên rất đầy đủ, khăn mặt bàn chải đánh răng gì đó đều có. Lúc Lâm Ngữ Kinh sấy tóc khô một nửa, đội khăn lông mới đi ra, nhìn thấy Thẩm Quyên đang ngồi trên ghế sofa làm bài tập.

"..."

Lâm Ngữ Kinh tròn to hai mắt, nghĩ là mình nhìn lầm rồi.

Nghe thấy tiếng động, Thẩm Quyên ngẩng đầu lên.

Lâm Ngữ Kinh vừa khéo đi qua, thấy ngòi bút của cậu dừng ở đề trắc nghiệm cuối cùng, "Xoạt" cái khoanh vào C. Sau đó nhanh như bay quét hết đề lớn một lần, lại lật sang trang, dùng ba phút xem xong tất cả đề lớn, động đến đâu viết đáp án đến đó. Sau khi tiện tay tính xong hai mẫu đề cho điều kiện thi khép bài tập lại, ngẩng đầu lên: "Đi ngủ?"

Lâm Ngữ Kinh kịp phản ứng: "Cậu vừa mới làm bài tập à?"

Thẩm Quyên cười: "Cô nhóc à, tôi cũng không phải loại không học bài mà đi thi có thể làm bài được gì đó đâu."

Lâm Ngữ Kinh mặt không biểu cảm nhìn cậu, chỉ chỉ chính mình: "Tôi, cũng chỉ nhỏ hơn cậu nhỏ một tí tuổi, không phải cô nhóc."

"Hai tuổi." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh mờ mặt: "Cái gì?"

"Cậu đi học lúc sáu tuổi đúng không?" Thẩm Quyên hỏi.

"À, đúng thế." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Vậy tôi đây lớn hơn cậu hai tuổi, " Thẩm Quyên đứng dậy, đưa tay xoa nhẹ đầu cô. Tóc vừa gội xong chưa được sấy khô, còn có chút ẩm ướt, sờ lên thì càng mềm, "Ngủ đi cô nhóc, sau này đừng có ý vào từu lượng mình tốt mà cứ uống như vậy."

Cậu dừng một chút, cup mắt xuống: "Uống xong còn mẹ nó gọi người ta muốn điếc."

*

Lâm Ngữ Kinh rút cuộc vẫn kháng kháng ngủ ở ghế sofa. Thẩm Quyên ôm chăn ga gối đệm tới cho cô, lại mở một chiếc đèn sàn tối nhất, mới đi vào phòng.

Hai ngày nay cậu chẳng ngủ nghỉ được bao nhiêu. Nhiều việc, thiếu thời gian, lại bởi Lâm Ngữ Kinh náo loạn cả đêm, có chút đau nửa đầu.

Thẩm Quyên xốc áo lên coi ra, tiện tay ném vào sọt quần áo bên cạnh, đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen.

Trong phòng tắm nóng ẩm ngột ngạt. Hơi nước chưa tan lượn lờ xung quanh, trên mặt tường thủy tinh còn lẫn tẩn mấy giọt nước chưa khô, bên cạnh bồn rửa tay có một dấu chân ướt sũng.

Hơn 10 phút trước còn đang đứng ở chỗ này đây. Suýt chút nữa những hình ảnh tưởng tượng ra đã không khống chế được mà hiển hiện trong đầu.

Cậu nhắm mắt lại, đứng dưới vòi sen, một tay chống lên mặt tường, thờ dãi.

*

Lâm Ngữ Kinh tỉnh dậy lúc năm rưỡi sáng, chính là thời điểm mọi âm thanh đều tĩnh lặng. Trời mới tờ mờ sáng, xuyên qua song cửa vương hẹp phía trên kệ có thể thấy được bầu trời lúc còn đương tối mịt mù.

Cô nằm thẳng trên ghế sofa, như thường lệ dây dưa hồi thần đôi lát, mới lè mề ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt mèm mèm, ngáp một cái, trở mình xuống đất.

Bàn chải đánh răng cô dùng hôm qua đã đặt trong toilet phòng Thẩm Quyên. Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ đóng kín, quyết định vứt bỏ. Cô đến toilet bên ngoài bóc một bộ mới, rửa mặt xong đi ra ngoài.

Ngõ cù vào sáng sớm rất náo nhiệt, là khung cảnh Lâm Ngữ Kinh đến tận bây giờ vẫn chưa từng thấy. Ra phía ngoài là hàng quán bán lẻ, mùi thơm của các loại điểm tâm sáng lan tỏa. Sữa đậu nành bánh mì dẹt* và bánh quẩy vàng óng giòn rộm. Com cuộn* với nhân bánh quẩy, cái muối và trứng muối. Cắn vào một cái là khoang miệng đầy áp hương vị tươi ngon, so với com nắm chỉ có com trong canteen quả thực là hai loại đồ ăn.

Lâm Ngữ Kinh mua mỗi thứ một chút, vừa ăn vừa về. Lúc cô đi không khóa cửa, trở về trong phòng vẫn yên tĩnh như cũ, lắng đọng giấc ngủ ẩm áp suốt đêm cùng mùi rượu thoang thoang quần quanh.

Lâm Ngữ Kinh đem đồ ăn sáng đặt trên mặt bàn, gấp gọn chăn màn, lại tiện tay xé tờ giấy trắng viết vài lời, mới quay người ra cửa.

Cô lấy balo đi về nhà. Mới giờ này, chắc Mạnh Vĩ Quốc và Quan Hường Mai vẫn chưa thức dậy.

Kết quả vừa vào cửa, đã phát sinh sai sót.

Vừa khéo gặp phải Phó Minh Tu xuống lầu.

Lâm Ngữ Kinh sợ hết hồn, đứng ở cửa, há to miệng.

Phó Minh Tu cũng ngây người, đứng ở đầu cầu thang nhìn cô. Lâm Ngữ Kinh đang đưa cánh tay trước sau hai cái, thờ hỏn hển hai cái, giành nói trước: "Chào buổi sáng anh trai! Không khí bên ngoài trong lành

ghê, bình thường anh có chạy bộ buổi sáng hả?"

Phó Minh Tu nhủ mày nhìn cô, lại nhìn bộ quần áo ở nhà trên người cô, hắng giọng một cái: "Lát tôi đưa cô đi."

Thiếu nữ một lần nữa được sùng mà lo.

Phó Minh Tu rất nghiêm túc giải thích: "Dù sao tôi cũng phải về trường, tiện đường."

"..."

Lâm Ngữ Kinh giờ đây đã thông suốt toàn bộ. Phó Minh Tu này, mặc dù bản tính thiếu gia hơi nóng, nhưng con người không xấu, hơn nữa còn là loại miệng nói không nhưng cơ thể lại bảo có.

Không chừng còn là một tên trắng ngọt ngọt tính cách cáu kỉnh. Trong lòng nghĩ gì đều ghi hết trên mặt, nửa điểm cũng không giống mẹ mình.

Lâm Ngữ Kinh đã ăn sáng rồi, tùy tiện ăn quả trứng luộc cho xong, kéo vali nhỏ ra ngoài với Phó Minh Tu.

Trước khi đi Quan Hường Mai còn cười nói với Mạnh Vĩ Quốc: "Anh xem kia, hai trẻ thật thân thiết."

Lúc cô tới trường trong phòng học vẫn chưa có mấy người, tất cả đại biểu môn còn chưa tới. Lâm Ngữ Kinh ngồi vào chỗ, rút đi động ra, nhìn thấy một tin nhắn mới.

Cô vốn tưởng là của Thẩm Quyên, kết quả không phải, tin này đến từ Trình Dật.

Mùa thu bên Đế Đô đến khá nhanh, đại hội thể thao cũng sớm hơn bên này một chút. Ở bên kia, đại hội thể thao của Phụ Trung đã kết thúc, lớp bọn Trình Dật có tổng điểm đứng thứ nhất, gửi hình tới đây.

Cậu ta bá cả cô Lục Gia Hành ngựa mặt chụp. Về mặt Lục Gia Hành không kiên nhẫn, giờ tay lên định che camera. Tiếc là không che được, chỉ lộ ra một ngón tay.

Trình Dật: [Kinh muội, bên các cậu có tổ chức đại hội thể thao không?]

Lâm Ngữ Kinh hồi âm: [Chưa, tuần này.]

Trình Dật này có lẽ vừa mới bỏ đây từ giường chưa bao lâu, xoắn xuýt giữa đến trường và không đến trường, trả lời rất nhanh: [Thứ mấy, mờ mấy ngày, anh trai muốn trốn học tìm em đi chơi quá.]

Lâm Ngữ Kinh cười đáp: [Hai ngày thứ năm thứ sáu thì phải, sau đó có hai ngày nghỉ.]

Đợt 1 tháng 10* Trình Dật vốn dĩ muốn tới, ai để bị bắt đi du lịch với cả nhà. Một bé thiếu niên trừ bỏ việc học ra thì cái gì muốn làm cũng khó mà làm, dồn nén đến nóng nảy. Hệt như một chú chim nhỏ khát vọng tự do bỏ trốn khỏi trường học.

() Ngày Quốc khánh của Trung Quốc. (kì nghỉ dài trước đó)*

Trình Dật: [Đây chẳng phải vừa vận quá rồi à. Tổ cùng cậu ngồi bốn ngày, nhân tiện xem xem đồng chí hoa khôi lớp chúng ta mấy tháng không gặp có cao lên chút nào không ta.]

Trình Dật: [Aida tớ đã nói với cậu rồi, học kỳ này đàn em lớp 10 có mấy em xinh lắm luôn đấy. Địa vị thiếu nữ xinh đẹp nhất trường Phụ Trung của cậu có khả năng không giữ được rồi.]

Lâm Ngữ Kinh để điện thoại đi động xuống, cười đến nằm bò trên bàn.

Đang cười, bản bị người ta gõ gõ.

Cô ngẩng đầu, trông thấy Thẩm Quyên, cầm điện thoại đi động đứng lên đưa nhường chỗ cho cậu, cũng không ngẩng đầu mà trả lời tin nhắn.

Thẩm Quyên liếc mắt nhìn cô, đi vào ngồi xuống.

Lâm Ngữ Kinh cũng ngồi xuống, ngón tay lách cách gõ chữ, vẫn luôn cười.

Thật ra thường ngày cô cũng thích cười, với ai cũng cười, cong cong mắt nhìn vào bạn. Mặt bên trái có một lúm đồng tiền nhỏ rất nông, thoạt nhìn sẽ khiến người ta không nhận được muốn đưa tay chọt thử.

Nhưng thường ngày, nụ cười này không có gì trong mắt cả, không có nội dung gì.

Thình thoảng có lúc thực sự cười, sẽ làm người ta cảm thấy trong lòng mềm mại vô cùng.

Ví dụ như hiện tại.

Không biết nói chuyện với ai, cười toe như hoa mặt trời, mà còn là chữ "hoa mặt trời" in hoa.

Thế này không còn khiến người ta thấy phi thường mềm mại nữa rồi, không chỉ không mềm mại, mà còn rất chướng mắt.

Cảm xúc vui sướng nảy sinh khi Thẩm Quyên thấy đồ ăn sáng đặt trên bàn lúc sáng giờ đây đã hết queo. Cậu cup mắt xoay đi, nghiêng đầu tựa vào tường.

Lâm Ngữ Kinh đánh chữ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cậu: "Đại hội thể thao của Bát Trung người ngoài trường vào được không?"

"Có lẽ được, " Thẩm Quyên nhìn cô một cái, nói, "Đại hội thể thao không quản nghiêm, mặc bộ đồng phục liền vào được."

Thật bình thường cũng không quản nghiêm. Chỉ cần khoác đồng phục Bát Trung, nhìn trông giống học sinh chút, cổng trường đều cho bạn tùy ý vào.

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, bỗng nhiên xoay người lại: "Bạn học Thẩm, hôm đại hội thể thao đó, cậu có thể cho mượn bộ đồng phục dùng chút không?"

Thẩm Quyên ngừng một chút: "Làm gì."

"Tôi có người bạn muốn tới, " Lâm Ngữ Kinh giải thích, "Chỉ, muốn mượn của cậu mặc một chút, cậu ta vào được cổng trường sẽ trả ngay cho cậu."

"Nam?" Thẩm Quyên hỏi.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy vấn đề này hết như nói nhảm: "Nữ chẳng lẽ không mặc của tôi được sao?"

Thẩm Quyên im lặng vài giây, híp híp mắt, kéo dài giọng hỏi: "Cậu mượn quần áo của tôi, cho đứa con trai khác mặc?"

Hết chương 32.

()*

Bánh mì dẹt (大饼)

Cơm cuộn (菜饭团): tên tiếng anh là Cifantuan. Món ăn sáng này được yêu thích ở Thượng Hải, Hong Kong và Đài Loan. Cơm nóng được cuộn ngoài nhân và bọc giấy bóng thành dạng tương tự sushi. Cơm cuộn có thể có nhân ngọt hoặc mặn: từ trứng tới thịt lợn, nấm hay rau củ muối.

Đây là loại có nhân giống miêu tả trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Gọi hai tiếng dễ nghe

Lúc Lâm Ngữ Kinh nói những lời này, không cảm thấy có gì không đúng.

Đại hội thể thao người bên ngoài có thể vào không?

Có thể, nhưng phải mặc đồng phục.

Vậy cậu cho mượn đồng phục dùng chút được không?

Theo khuôn mẫu bên trên, tiếp theo nên nói là không vấn đề gì.

Thế nhưng Thẩm Quyên vừa hỏi vấn đề này, cô đột nhiên cảm giác có chút không được tự nhiên.

Không biết vì sao, Lâm Ngữ Kinh lại liên tưởng lung tung đến một tra nam*, bạn gái than thở khóc lóc lên án hắn ta: "Tên lừa gạt tình cảm này! Tôi đối với anh không tốt sao? Tôi mỗi ngày vất vả khổ cực làm việc kiếm tiền. Thế mà anh lại đem tiền tôi kiếm được phung phí cho người đàn bà khác! Chia tay!"

(*) Loại đàn ông cận kề, xấu xa.

Lâm Ngữ Kinh bị hình ảnh bán thân tương tượng ra dọa sợ rồi, há to miệng, hơn nửa ngày không nói nên lời.

Thẩm Quyên xem ra cũng không định buông tha cho cô, nhích tới gần một chút, chống khuỷu tay lên chân, nhìn cô từ dưới lên: "Hửm? Là ý này sao?"

Hôm nay cậu đến cũng rất sớm, giờ tự học sớm còn chưa bắt đầu. Người trong phòng chỉ mới được gần nửa, đa số đều đang cúi đầu mùa bút thành văn bổ sung bài tập.

Trên người Thẩm Quyên có một mùi hương rất sạch sẽ. Trước đây có đôi khi hai người sát vào nhau nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh cũng sẽ ngửi thấy được. Lâm Ngữ Kinh từng đoán là mùi sữa tắm hay nước giặt của cậu, nhưng hiện tại cô đã biết rồi, là dầu gội đầu.

Bởi vì hôm qua cô đã tắm rửa ở nhà cậu, dùng dầu gội đầu và sữa tắm của cậu. Bây giờ tóc cô cũng có mùi hương đó.

Dầu gội đầu hương rừng, hòa lẫn một mùi hương nào đó không nói rõ được, chỉ có riêng ở cậu.

Cậu hút thuốc, trên người hơi có mùi thuốc lá, nhưng rất nhạt, hẳn là không đến mức nghiện.

Thẩm Quyên còn đang duy trì một khoảng cách an toàn. Ít ra so với khoảng cách gần kề đến độ chớp mũi suýt chạm vào nhau, hơi thở giao thoa với nhau như đêm qua, khoảng cách lúc này quả thực có thể nói là quá an toàn. Bình thường lúc hai người họ nói chuyện thăm trong giờ, khoảng cách cũng đã gần hơn bấy giờ.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên, Lâm Ngữ Kinh cảm nhận được một cảm giác áp bách không rõ ngọn nguồn, vào lúc cậu từng chút một nhích đến gần, nhấc mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Còn này sinh chút ảo giác như bị cảm dỗ.

Lâm Ngữ Kinh háng giọng một cái: "Không cho thì thôi, cậu đừng có nhỏ mọn như vậy." Cô nói xong, dời ánh mắt, cảm giác mình như một Liễu Hạ Huệ tọa hoài bất loạn*.

() Liễu Hạ Huệ sống ở Lỗ quốc vào thời Xuân Thu (770-476 TCN), nổi tiếng là người có khả năng chống lại cảm dỗ sắc dục.*

Một phụ nữ vô gia cư tìm nơi trú ẩn trong đêm đông lạnh. Liễu Hạ Huệ lo cô ấy có thể chết vì lạnh, nên ông đã để cô ngồi trên đùi, quấn áo mình quanh người cô và áp chặt cơ thể cô vào mình. Họ đã ngồi như vậy suốt đêm và ông đã không làm bất kỳ điều gì không đúng đắn.

Nhờ điều này, ông được xem là một nam tử hán chính trực, và có một câu tục ngữ về ông: Tọa hoài bất loạn (ngồi mà trong lòng vẫn không loạn). (Nguồn: <http://vn.minghui.org>)

Cô quay đầu, nhìn về phía bạn học Lý Lâm đang múa bút thành văn dừng cảm chiến đấu với bài tập số học, "Lý Lâm——"

Lý Lâm không có thời gian ngừng đầu, thuận miệng đáp một tiếng: "Hả? Sao thế?"

Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp nói gì, Thẩm Quyên đã khó chịu "Xuy" một tiếng. Cậu đưa tay đặt lên đỉnh đầu cô, xoay đầu cô lại, bắt cô nhìn cậu: "Tôi còn chưa nói không cho, cậu tìm người khác làm gì?"

Lâm Ngữ Kinh bị cậu bẻ đầu, chớp mắt mấy cái: "Tôi tưởng cậu không muốn."

Soái ca thì tật xấu cũng nhiều hơn, Lâm Ngữ Kinh tương đối hiểu được.

"Là không sẵn lòng cho lắm, " Thẩm Quyên lười biếng nói, "Nhưng nếu cậu xin tôi, gọi hai tiếng dễ nghe, chẳng phải tôi sẽ cho sao?"

Cậu hơi cao giọng ở âm cuối, mang theo một chút lẳng nhá lẳng nhăng vụn vặt. Giọng nói trầm thấp quẩn quanh, treu chọc đến khiến đầu tai người ta run lên, bắt đầu nóng dần.

"..."

Lâm Ngữ Kinh nuốt một ngụm nước bọt, vô ý thức nghiêng ra sau né tránh. Cảm thấy nhịp tim dường như có hơi nhanh, "Thình thịch thình thịch" từng nhịp mạnh mẽ, dường như nhanh hơn khi vui vẻ bình thường rất nhiều.

Hiện tại cô và Thẩm Quyên đã rất thân thuộc rồi. Ở chung hai tháng, dấu sao cũng là ngồi cùng bàn, sớm chiều cùng nhau. Bình thường cũng sẽ có đôi lần đụng chạm tứ chi, vậy nhưng loại cảm giác khác thường rõ rệt như này, vẫn là lần đầu tiên.

Là nguyên nhân gì đây?

Là vì đêm qua, cô bắt đầu phát hiện nhan sắc của Thẩm Quyên thật ra vô cùng câu người sao?

Cô vô thức nhấc tay lên, sờ sờ lỗ tai hình như đã hơi phồng, nhận ra cảm giác của mình không hề sai.

Không đúng, hệ thống chống đỡ trai đẹp đâu rồi?

Cô có chút phiền muộn, trong lòng lặng lẽ mắng bản thân không có tiền đồ, khăn trương gấp gấp che đi hai tai, ngay khi Thẩm Quyên còn chưa phát hiện ra.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy phản ứng của cô hết như một đóa ngọc trắng ngọt ngây ngô, bị một tên lão luyện tình trường đùa bỡn.

*

Thẩm Quyên cuối cùng vẫn cho cô mượn áo khoác đồng phục.

Bát Trung thường phát hai bộ đồng phục, tiện việc giặt rửa. Thẩm Quyên tạm nghỉ học một năm, vốn sẽ mặc đồng phục mười hai, sau lại nhận thêm hai bộ mười một, thành thử dư ra đến hai bộ đồng phục.

Vào ngày cậu mang đồng phục đến cho Lâm Ngữ Kinh, Trình Dật lại gửi tin nhắn mới cho cô: [Con gái yêu, ba mang theo con cùng Lục Gia Hành đến cùng nhé.]

Quan hệ giữa Lâm Ngữ Kinh và Lục Gia Hành không thể nói là không tốt. Nhưng một nơi không thể chứa hai cạp. Lâm Ngữ Kinh là kiểu tích cách bất kể đối phương là giới tính gì cũng sẽ tuyệt đối không nhượng bộ, Lục Gia Hành cũng mặc kệ mị là nam hay nữ. Mà cũng có thể cậu ta cần bản là chẳng xem Lâm Ngữ Kinh là nữ, vì cậu ta luôn đối xử với nữ sinh rất hòa nhã.

Hai người chém giết trên chiến trường tranh đoạt ngôi vua của đám trẻ mấy năm. Cả hai cũng không ai biết vì sao, đâm đá lẫn nhau mãi như vậy, đến cuối cùng quan hệ vậy mà càng ngày càng vững chắc.

Còn Trình Dật chính là đám dây leo tường giữa hai người bọn họ. Ở đâu không ổn chấp ở đó, tạo thành tam giác sắt không cách nào lay chuyển được.

Lâm Ngữ Kinh lạnh lùng tàn khốc đáp lại ba chữ: [Bảo nó biến.]

Trả lời xong, cô lại quay đầu nhìn sang Thẩm Quyên. Rất lâu rất lâu, chăm chú nhìn cậu mà không hề nhúc nhích.

Thẩm Quyên đang đem sách hóa dựng đứng trên bàn, người nằm nhoài xuống. Lười nhác đến nỗi trông như một giấy sau sẽ ngủ mất rồi, khiến người ta hoài nghi không biết cậu rốt cuộc có phải đang đọc sách không. Cậu chú ý tới ánh mắt Lâm Ngữ Kinh, xoay đầu lại.

"Sao vậy." Thẩm Quyên hỏi.

Lâm Ngữ Kinh vẫn cứ nhìn cậu. Mắt hồ ly chớp chớp, lông mi dài lay động, ánh mắt rất mềm.

Thẩm Quyên đã lần mò được kinh nghiệm rồi. Trong tình huống bình thường mà bày ra biểu cảm này, là cô đang nịnh nọt cậu đấy. Xem ra là có chuyện rồi.

Còn loại này, là cô cảm thấy chuyện đó cậu sẽ không dễ dàng đồng ý. Vì vậy trước tiên giả vờ mềm yếu, dỗ dành chút đã.

Quả nhiên, một giây sau——

"Bộ đồng phục lớp mười hai khác của cậu ấy, có thể cũng cho tôi mượn một cái không?" Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi còn một đứa bạn..."

"..."

"Bộp" một tiếng. Sách hóa trên bàn Thẩm Quyên ngã xuống rồi.

Cậu thẳng người, không có biểu cảm gì, hỏi: "Cậu còn mấy người bạn?"

"Hết rồi, " Lâm Ngữ Kinh làm động tác thờ, "Tôi chỉ có hai người bạn đó."

Thẩm Quyên vẫn như cũ, rất bình tĩnh gặt đầu, mắt đen kịt không nhìn ra vui giận.

Cậu không nói lời nào. Lâm Ngữ Kinh sắp đến gần, nói thêm: "Bây giờ còn có cậu nữa."

Thẩm Quyên rút cuộc đã có phản ứng, lông mi khẽ động, vén mắt lên.

Không biết vì sao, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cái nhìn này của cậu hình như cũng chẳng vui vẻ gì.

Không ngờ cô lại tự nổi cơn xúc động.

Tôi nhận cậu làm anh em rồi đó!!

Tôi! Một Lâm Ngữ Kinh đã phải cùng Trình Dật và Lục Gia Hành lăn lộn hai năm mới phát sinh tình cảm! Còn cậu chỉ mới biết hai tháng cũng đã thân thiết như vậy rồi!

Đây là tiến triển thần tốc cỡ nào chứ?

Cứ tiếp tục phát triển như vậy, tốt nghiệp cấp ba xong có phải sẽ ký xong hợp đồng chia phòng ở khu nhà trọ gần trường không hả?

Ngừng, được rồi, có thể, dừng lại, rồi. Mày có phải lại bắt đầu thêm thường sắc đẹp của bạn học Thẩm không hả?

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy suy nghĩ của mình trôi xa quá rồi, tự mình phi nhổ một phen, nhích đến trước: "Bạn học Thẩm? Được không?"

Cậu nhìn cô, nửa ngày.

"Được." Thẩm Quyên nói.

*

Trình Dật nói bọn họ muốn qua đây, Lâm Ngữ Kinh còn rất mong đợi.

Tuy cô đến thành phố A đã được hai tháng, nhưng trước sau vẫn chưa có cảm giác quen thuộc với nơi này. Tại kiểu hoàn cảnh lạ lẫm thế này, người quen cũ sẽ mang đến cho ta một cảm giác an toàn và an ủi cực kỳ lớn.

Bất tri bất giác đã đến thứ năm. Trước đó mấy hôm Lưu Phúc Giang có tìm Lâm Ngữ Kinh, bảo cô đi nắng bóng.

Vào đại hội thể thao, mỗi lớp đều có một nữ sinh đi cầm bảng lớp. Lớp 10 nữ sinh ít hơn nam sinh, lớp bạn tự nhiên vốn dĩ có chút "duyệt thịnh âm suy" mà. Lúc Lưu Phúc Giang tìm đến Lâm Ngữ Kinh, cô vốn đã định từ chối.

Loại chuyện đứng ở hàng đầu tiên, hưởng thụ cái nhìn chăm chú của cả trường này, cô không có quá nhiều nhiệt tình.

Đại hội thể thao bình thường bắt đầu vào sáng sớm, lễ khai mạc vào lúc sớm tinh mơ. Thời gian đến trường còn phải sớm bình thường.

Nhưng cuộc sống vườn trường vốn khô khan. Kiểu hoạt động đại hội thể thao mà liên tiếp hai ngày không cần đi học không cần học bài chỉ cần mù quáng chơi đùa này, khiến tất cả mọi người rất phấn khởi, đủ để chống cự chút không tình nguyện do việc dậy sớm mang đến. Ngay cả đám đầu sỏ ngày nào cũng đi học trễ ngủ trong lớp, luôn luôn bị phạt đứng hành lang cũng sục sôi nhiệt huyết.

Ủy viên thể dục nói 6h30, tất cả mọi người tập hợp trên bãi tập. Ngoại trừ có vài người kêu rên không dậy nổi, đa số mọi người cũng không dị nghị gì.

Trình Dật kéo Lục Gia Hành đến hội học sinh tìm người quen làm hai đơn xin nghỉ học, lại nhiều lần xác định thời gian cụ thể với Lâm Ngữ Kinh xong, đi đặt vé máy bay.

Trình Dật nói bọn họ lên máy bay vào sáng sớm cùng ngày, có lẽ sẽ đến đây vào giữa trưa. Nói rằng đến lúc đó sẽ gọi điện cho cô, bảo cô đến cổng trường đón bọn họ.

Lâm Ngữ Kinh không nghĩ vấn gì. Sáng sớm thứ năm đến sân vận động, tìm được vị trí lớp mình.

Cô trọ ở trường, cứ tưởng mình đã xem là đến tương đối sớm rồi. Kết quả lúc đến người trong lớp đã tới một nửa. Tổng Chỉ Minh không biết kiểm đầu ra một cái trống đỏ chót, đặt lên cái đài* ở trước vị trí lớp bọn họ.

Trên thành lan can* treo biểu ngữ lớn, nền đỏ chữ vàng, khẩu hiệu là của đội lớp bọn họ.

——Mãnh hổ trong núi! Giao long trong nước! Lớp mười một 10! Ngọa hổ tàng long!

Ngốc đến tận cùng.

() Đài ở đây chính là khán đài. Còn lan can chính là song chắn phía trước khán đài.*

Khẩu hiệu này cũng là do Lý Lâm nghĩ ra, phát huy toàn vẹn tài năng của cậu ta lúc ghi báo bảng "Xuân thu mời uống trà hoa cúc, thanh nhiệt giải độc lại hạ hỏa". Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ không đồng ý, sau đó có thấy Tổng Chỉ Minh giơ tay lên, hải lòng lớn tiếng ngâm nga cái cậu ta ghi.

——Cảm xúc mãnh liệt cháy bùng năm tháng! Người lớp 10 không ai vượt được qua!

Tổng Chỉ Minh ngâm nga xong, còn tự tin hỏi: "Sao nào? Có phải rất thanh xuân không?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh không nói hai lời liền đi tìm Lưu Phúc Giang, chủ động gánh nhiệm vụ cầm bảng lớp đó.

Bởi vì cầm bảng chỉ cần giơ bảng lớp, mặt không biểu cảm đi phía trước là được rồi, không cần niệm những thứ khẩu hiệu thiếu não này.

Tổng Chỉ Minh cảm hai đùi gõ đứng trước trống, bắt đầu gõ từng từng từng, cực kỳ phong cách. Ép những sáng kiến dùng tấm vỗ tay, chai nước khoáng chứa đá sỏi bên trong gì gì đó của lớp khác đến không còn chút khí thế.

Tổng Chỉ Minh thấy cô, đánh tiếng chào hỏi: "Có cảm thấy tớ có chút khí chất của tay trống trong nhóm nhạc rock không!"

Cậu ta nói xong, gõ bậy một đoạn nhịp trống nghe rất dồn dập.

Lâm Ngữ Kinh bị cậu ta chọc cười, tay cầm bảng tên lớp 10 đứng ở bậc thang đầu của đài mà cười. Phía sau chợt truyền đến giọng của một cô gái, tức giận: "Nhường chút được không?"

Cô vội vàng nghiêng qua một bên, quay đầu nói một câu thật xin lỗi. Nữ sinh kia liếc cô một cái, đi lướt qua bà vai cô, còn đựng vào một cái.

Lâm Ngữ Kinh nhớ mang máng hình như cô ấy tên Tuệ gì đó, lớp phó văn thể. Trước đây hai người dường như cũng chưa từng nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh không hiểu dịch ý của cô ấy từ đâu mà đến.

Tổng Chí Minh cũng nhìn thấy, đợi nữ sinh đi lên rồi, cậu chạy đến đây: "Ây, không có chuyện gì chứ?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu: "Không có gì, cô ấy tên là gì nh?"

Tổng Chí Minh tiếp tục vui vẻ vịn lan can, nhỏ giọng nói: "Văn Từ Tuệ. Không phải chứ, hai ngày nay cô ấy đều trông như muốn thùng cậu, mà cậu ngay cả người ta tên gì cũng không nhớ ư?"

"Tôi ngồi hàng thứ nhất, làm sao biết cô ấy nhìn tôi, " Lâm Ngữ Kinh rất vô tội, "Cô ấy trông tôi gì thế."

Tổng Chí Minh gõ gõ bảng lớp trong tay cô: "Bối vì cái này nè chị hai. Lúc cậu chưa tới, Văn Từ Tuệ là tiểu hoa khôi, đại hội thể thao năm trước cũng chính là cô ấy cầm bảng lớp. Kết quả cậu đến một phát là biến thành của cậu."

Nhiệm vụ cầm bảng này, bình thường đều là do người xinh đẹp nhất trong lớp đảm nhiệm. Nói cách khác, là chính thức đánh dấu việc hoa khôi lớp.

Tổng Chí Minh tiếp tục nói: "Cậu nói xem, mặc váy duyên dáng nhất toàn trường, lại yên lặng đứng trong phương trận*, còn ai nổi trội hơn? Hiếm lắm mới có lúc không cần mặc đồng phục, chị gái xinh đẹp cũng muốn khoe đôi chân tuyệt mỹ nhất."

"... "

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mấy cô gái nhỏ cùng tuổi bây giờ tâm tư cũng thật khó đoán, không hiểu nổi cái đẹp nhất này thì rốt cuộc có gì tốt, Bất Trung có Ngô Ngạn Tổ* hay là Kim Thành Vũ* nhìn ngắm các cô sao?

() Đầu là diễn viên nam nổi tiếng, và đẹp trai.*

*

Lễ khai mạc bắt đầu lúc bảy giờ. Mỗi lớp đều phải đứng trên bãi tập trước đài chủ tọa. Ban đầu là giờ bảng lớp hô khẩu hiệu đi một vòng, sau đó đi vào chỗ đứng nghiêm. Mỗi lớp có một khoảng đất mà, nghe người chủ trì lên tiếng, đại diện học sinh thể dục lên tiếng, hiệu trưởng lên tiếng. Đến bảy rưỡi làm nghi thức kéo cờ, sau đó chính là chính thức bắt đầu.

Thẩm Quyên đến lúc bảy giờ hai mươi, bấm thời gian vô cùng chuẩn, vừa khéo tránh được hoạt động đội hình phương ngũ nhục nhã, vừa không bỏ qua nghi thức kéo cờ.

Thời điểm cậu đến hiệu trưởng đang phát biểu, toàn bộ sân thể dục chỉ có ở bãi tập chính giữa kia là có người. Từng khối đội hình phương trận chen chúc, hiệu trưởng đứng bên trên kích động tuân trào, phun từng chấm nước bọt.

Thiếu niên lười biếng đi vào từ cửa số 3, đứng ở cửa quét mắt một vòng.

Thẩm Quyên vốn định nhìn bảng lớp tìm đến, kết quả không nghĩ tới, lần đầu liếc mắt liền nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh đứng ở hàng trước nhất.

Nữ sinh giờ bảng của từng lớp đều mặc áo sơ mi trắng và váy dò nhà trường thống nhất phát, giày thể thao trắng, tóc cột thành đuôi ngựa cao.

Tương đối biến thái ở chỗ, không thể mang bất tất, vì phải đồng nhất màu sắc.

Hàng ngũ trong đại hội thể thao là nam sinh một hàng nữ sinh một hàng. Nữ sinh chịu trách nhiệm giờ bảng của mỗi lớp đều đứng riêng phía trước, váy đến trên đầu gối một tấc. Các cô gái để lộ đôi chân tinh tế trắng nõn, quét mắt qua một hàng, thoạt nhìn vô cùng vừa lòng đẹp mắt.

Thẩm Quyên dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người băng qua đường chạy màu vô quýt không một bóng người. Bỏ qua mệnh lệnh thúc giục cậu đi nhanh lên của Lưu Phúc Giang, không nhanh không chậm đến gần, trông thấy Lâm Ngữ Kinh tay giữ thẳng bảng lớp, không hề nhúc nhích đứng ở phía trước.

Tất cả mọi người đều đang run rẩy.

Hơn bảy giờ sớm mai cuối tháng mười đầu tháng mười một, ngoài trời cực lạnh, gió cũng mang theo khí lạnh ẩm thấp, tranh giành với nhau chui vào đầu khớp xương.

Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ không thích ứng lắm với loại giá lạnh bên này, Thẩm Quyên nhìn thấy mũi chân cô hơi run, đầu gối cọ cọ vào trong một chút, rụt cổ một cái.

Cậu không lên tiếng, yên lặng đi đến hàng cuối đứng yên.

Chịu đựng hết nửa giờ, nghi thức kéo cờ cuối cùng cũng kết thúc, từng lớp trở lại vị trí của mình. Lâm Ngữ Kinh vừa đi đến trước đài, lập tức co lại thành một nhúm, khe khẽ rên rỉ mà dậm chân.

Bảng lớp cũng có chút nặng, cánh tay có hơi mỏi nhừ. Đi đến hàng cuối cùng trên đài, dựng bảng lớp ngay ngắn tại chỗ trống ở bậc thềm cuối cùng, dùng dây nilon buộc chặt không cho nó ngã, mới quay người đi ngược xuống dưới.

Cô muốn về chỗ của mình mặc đồng phục lên.

Cô không mang đồng phục và quần để thay. Lúc học lớp mười ở Phụ Trung cô chưa hề đến đại hội thể thao, cũng không nghĩ tới loại tình huống này, chỉ đành mượn một trong hai bộ đồng phục của Thẩm Quyên cất trong balo.

Cô định bụng mặc đồ bộ đó cho tới trưa, đợi đến lúc giữa trưa trở về phòng ngủ đổi lại quần áo.

Cô đi rất nhanh, cúi thấp đầu vừa xem đường vừa bước liền hai bậc thềm. Có không ít bạn học cùng lớp ngồi ở vị trí trên còn đang bước lên, Lâm Ngữ Kinh liền đi sát vào đường biên.

Kết quả chạm mặt với Văn Từ Tuệ đang đi lên, cô ấy bỗng nhiên ngừng bước chân, không hề báo hiệu mà nghiêng người qua phía cô, chắn trước mặt cô.

Lâm Ngữ Kinh đã bước một chân xuống, nhắc mắt thấy sắp đụng trúng người, vội vàng dịch chân chệch sang bên cạnh.

Bên cạnh có một lon nước có ga vị nho lẩn đến, có lẽ là của bạn học ngồi phía ngoài cùng. Lâm Ngữ Kinh đã cấp tốc phản ứng mà đổi chỗ đặt chân, nhưng lại không trở tay kịp, một phát đập lên chai nhựa tròn vo đó.

Cô trượt chân một cú, nửa người bên phải nặng nề va vào nữ sinh nọ. Cơ thể hoàn toàn mất cân bằng, ngã ra ngã ngay ra sau. Cô kịp phản ứng, trong nháy mắt đưa tay ra, chống lên mặt đất đất giòn xóc, nhưng vẫn cứ thế rơi xuống đất, lăn xuống hai bậc.

Lâm Ngữ Kinh có thể cảm nhận được lúc mắt cá chân bắt đầu nặng nề co lên mép thềm xi-măng, mơ hồ nghe thấy một tiếng "Xoèn xoẹt", như là tiếng vải vóc bị xé rách.

Cô không hề thốt ra tiếng nào, ngược lại là Văn Từ Tuệ hét lên một tiếng, dọa Lâm Ngữ Kinh giật cả mình.

Khiến tiếng hét kinh hãi suýt nữa tràn khỏi cổ họng cô bị dọa đến tởm lại.

Thời điểm Lâm Ngữ Kinh vừa ngã xuống đất phần lớn lực đều dồn vào tay. Lúc này cổ tay bị va chạm run lên, hai ngón tay nắm trong lòng bàn tay đau đến không còn tri giác. Cô nhìn đau chóng lên mặt đất muốn đứng dậy, mắt cá chân lại dấy lên một cơn đau buốt.

Bên cạnh có người đang nói chuyện, Văn Từ Tuệ kêu một tiếng dài mà chói tai, hình như có người kịp phản ứng, hỏi cô ta không sao chứ.

Âm thanh hỗn loạn chông chéo cùng một chỗ, tiếng rầm rì hỗn tạp.

Từ đoạn giữa bắp chân đến mắt cá chân đều nóng rất đau nhức, Lâm Ngữ Kinh ngồi dưới đất, vấy dơ trên người cuộn lên, lăn vấy rơi trên phần giữa đùi, gần như hở cả bắp đùi, để lộ mảng lớn da thịt trắng nõn bóng loáng phơi trần trong không khí sớm mai lạnh rét.

Một giây sau, một chiếc áo khoác đồng phục cực lớn từ trên cao phủ xuống, che phủ cô không một kẽ hở.

Sau đó, có người ngồi xổm trước mặt cô, kéo hai đầu áo đồng phục bọc kín cả người cô từ phía trước, cầm khế trượt qua cạp lên trán cô.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu, nhìn thấy yết hầu rõ nét của Thẩm Quyên gần trong gang tấc.

Lớn vồn quanh chớp mũi chút mùi thuốc lá.

Cậu nhát định là mới lên đi hút thuốc xong, Lâm Ngữ Kinh nghĩ.

Hết chương 33.

() Phương trận (hay đội hình Phalanx) là một đội hình quân sự số đông hình chữ nhật, thường được tập hợp hoàn toàn từ bộ binh nặng được vũ trang giáo, kích, hoặc những vũ khí tương tự như vậy. Thuật ngữ này đặc biệt sử dụng cho đội hình chiến tranh Hy Lạp cổ đại. (Wikipedia)*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tôi không thể nhìn bạn cùng bàn của tôi chịu uất ức

Văn Từ Tuệ đúng là không thích Lâm Ngữ Kinh cho lắm.

Mọi người đều là girl xinh trong lớp mà, giữa gái đẹp á hà, từ xưa đến nay luôn như vậy, hoặc là trở thành bạn tốt, hoặc chính là cấp bậc thù địch.

Văn Từ Tuệ vốn dĩ rất kính nể bạn học mới này cơ, lúc khai giảng vậy mà dám ngồi cùng với Thẩm Quyên.

Thế nhưng song song với kính nể còn có chút hâm mộ bé nhỏ.

Cô gái nhỏ mười sáu mười bảy tuổi, ngoài miệng dù không nói, nhưng thật ra trong nội tâm ít nhiều gì cũng có chút hâm mộ với bạn cùng bàn của trai đẹp, cho dù trai đẹp này lịch sử có phần đen tối. Tuy nhiên thiếu nữ độ tuổi này, phần lớn đều thích con trai hư hỏng. Hot boy có chút lịch sử đen tối thành công khiến cậu biến thành bá chủ trường học, ngược lại hình như càng hấp dẫn hơn rồi.

Văn Từ Tuệ vẫn luôn là loại cực kỳ năng nổ với các loại hoạt động. Lúc vừa khai giảng cô tranh cử lớp phó văn thể, cuộc thi ca hát năm trước, độc vũ đêm hội Giáng Sinh, giờ bảng đại hội thể thao, đều là cô. Vì vậy năm nay Lưu Phúc Giang vừa nói chuyện đại hội thể thao, hội chị em của cô liền nói ngay, lần này khẳng định cũng là cô.

Kết quả Lưu Phúc Giang tìm Lâm Ngữ Kinh.

Văn Từ Tuệ cảm giác mặt mình bị đánh đến xấu hổ vô cùng.

Lâm Ngữ Kinh mới đầu còn từ chối, sau đó không biết sao, lại đồng ý.

Muốn thì muốn, không muốn thì không muốn, còn làm cao cái gì.

Nhìn lại Lâm Ngữ Kinh lần nữa liền cảm thấy cái gì cũng không vừa mắt, nhưng mà cô chỉ muốn cân đường cô ấy một xíu, lại nói với cô ấy hai câu, không hề có ý làm cho cô ấy ngại.

Vốn chính là, tất cả mọi người đều đang đi lên, một mình cô lại đi xuống dưới.

Văn Từ Tuệ cũng không phát hiện bên cạnh có cái chai lăn đến, cũng không sao ngờ tới Lâm Ngữ Kinh lại ngã xuống bậc thang. Cô chỉ định cô ấy một cái thôi mà.

Văn Từ Tuệ có chút hoảng sợ. Đáp xuống bồm bộp một cái, cô đứng gần nhất, thậm chí có thể nghe được một tiếng "Cộp", nghe thôi cũng thấy đau.

Cô đứng bên cạnh hét một tiếng, không đợi kịp phản ứng, Thẩm Quyên đã tóm cánh tay cô từ phía sau, lôi cô qua bên cạnh, ngồi xổm trước mặt Lâm Ngữ Kinh.

Sức của cậu rất lớn, cánh tay bị kéo đến đau nhức. Văn Từ Tuệ cũng không quan tâm, đứng bên cạnh ngăn ngừa lại luồng cuồng nhìn Lâm Ngữ Kinh còn ngồi dưới đất, trông thấy trên bắp chân cô ấy có một vết trầy rất dài, rướm máu, nhìn thấy mà giật mình.

Văn Từ Tuệ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Lưu Phúc Giang lúc này đã từ bên kia chạy tới: "Sao vậy, sao tập trung hết ở đây vậy?" Ông đi tới, "Thẩm Quyên, em ngồi xổm chỗ đó làm gì? Đồng phục em đâu?"

Thẩm Quyên không quay đầu lại, bên cạnh có bạn học nói một tiếng: "Giang ca! Lâm Ngữ Kinh ngã."

Lưu Phúc Giang lật đặt đến đây: "Ngã chỗ nào hả? Ngã hông chưa? Chao ôi, mau mau đến phòng y tế xem thử đi."

Bình thường trong đại hội thể thao, mỗi chủ nhiệm lớp và phó chủ nhiệm lớp bắt luận thể nào cũng phải ở đó. Tuy nhiên lúc này phó chủ nhiệm lớp chẳng biết vì sao còn chưa tới, chỉ có mình Lưu Phúc Giang trông, ông nhất thời cũng không đi được. Nhìn ngó trên bãi tập một vòng mà cũng không thấy Vương khủng long đâu, khẩn trương nói: "Đừng có tự đi, đều đã như vậy rồi sao có thể tự đi, Thẩm Quyên, em công em ấy xuống dưới."

Lâm Ngữ Kinh mắt nhìn quanh, ngửa đầu nhìn cậu. Bên cạnh bạn học đều đang vây kín nhòm ngó, cô không muốn tỏ ra quá khác người.

"Không cần, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Tự tôi xuống được."

Thẩm Quyên khựng một chút, rừ mắt hỏi: "Có thể đứng lên không?"

Trong tay cậu kéo hai đầu đồng phục, trông như tư thế ôm lấy cô từ phía trước.

"Có thể, " cô mấp máy môi, đưa tay khoác lên cánh tay cậu, cơ thể nghiêng về trước, ghé bên tai cậu nói, "Cậu đỡ tôi một cái."

Thẩm Quyên mặc áo trắng bên trong đồng phục, tay Lâm Ngữ Kinh vừa đề lên cánh tay cậu đã để lại một vết máu, cực kỳ dọa người. Lưu Phúc Giang nhìn thấy cô còn đang chảy máu chân, lại "Chao ôi" một tiếng.

Thẩm Quyên lần đến đây kéo đồng phục sau lưng cô, kéo "Soán soát" một cái xong, vịn cô đứng dậy, nhìn thoáng xuống dưới: "Nhiều bậc thang như vậy, cậu định chỉ dùng một chân nhảy xuống?"

Trán Lâm Ngữ Kinh tựa trên xương quai xanh của cậu, không vội vàng. Đau đến giọng nói yếu ớt mà còn cười: "Cậu làm gãy chống cho tôi chứ sao."

"Tôi còn có thể làm xe lăn cho cậu, " Thẩm Quyên nói, "Là chính cậu không muốn."

Hai người bọn họ vờ chậm chạp đi xuống từng bậc từng bậc vừa trò chuyện, tiếng rất thấp, người bên cạnh nghe không rõ nội dung. Đường chạy 100m nam bên kia đã bắt đầu điểm danh.

Đám kiện tướng chạy cự ly ngắn của mỗi lớp —— tuyển thủ vận động viên 100m xúm lại một chỗ, đưa mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên đi tới, lại đưa mắt nhìn bọn họ đi qua, theo cửa ra số 3 của sân thể dục.

Từ sân thể dục đến phòng y tế có một đoạn đường, hai người vừa ra khỏi tầm mắt của mọi người trong sân thể dục, Thẩm Quyên liền trực tiếp kéo cổ tay Lâm Ngữ Kinh vắt trên cổ cậu, ôm ngang người lên: "Cậu đi với tốc độ này, đến nơi đại hội thể thao đã kết thúc rồi."

Lâm Ngữ Kinh cũng không làm khiếu, dứt khoát giờ tay vòng qua cổ cậu, đi một đoạn, đột nhiên hỏi: "Ê, kiểu này của cậu gọi là xe lăn sao? Tôi cảm thấy không chính xác lắm."

"Vậy làm sao mới chính xác." Thẩm Quyên một tay đặt dưới áo khoác đồng phục che tới trên đùi cô, hỏi.

Lâm Ngữ Kinh nghĩ ngợi một lát: "Cần cầu?"

"..."

Thẩm Quyên cup mắt nhìn cô.

Thiếu nữ ngoan ngoãn núp trong lồng ngực cậu, tuy rằng từ đầu đến cuối làm như không có chuyện gì trò chuyện với cậu, nhưng cả người trông đều cực kỳ ủ rũ, như tiểu hồ ly bị thương.

"Được thôi, " Thẩm Quyên nói, "Vậy thì cần cầu."

Phòng y tế ở cạnh ký túc xá, một căn phòng nhỏ độc lập. Cửa không khóa, nhưng không có ai, bên trong có bốn giường, mỗi giường cách nhau tấm rèm trắng.

Thẩm Quyên thả người xuống chiếc giường gần nhất, Lâm Ngữ Kinh ngồi phía trên nhìn xung quanh một vòng, vừa mới: "Chúng ta chờ một lát?"

Thẩm Quyên đã đẩy xe đẩy y tế bên cửa sổ tới rồi, nhìn thoáng qua chân cô, không biết vì sao chợt nhớ tới mấy tháng trước, Hà Tùng Nam nói một câu.

—— Chân chơi cả năm nha Quyên gia.

Chân Lâm Ngữ Kinh quả thực rất đẹp, trắng như váng sữa non mịn, thẳng tắp thon dài, xinh đẹp như được đắp thành, không tìm ra chút khuyết điểm.

Vết trầy xước chéo sau bắp chân kia trông càng thêm nổi bật.

Thẩm Quyên ngồi ở cuối giường, một tay nắm lấy mắt cá chân cô, nâng lên, tay kia cầm gót giày, cời giày cô ra.

Có lẽ lúc cô trượt xuống cỏ vào bậc thềm, bậc thềm làm từ xi-măng, đường mép sắc bén, tạo thành một vết thương dài từ xương mắt cá chân đến nửa dưới bắp chân.

Trên vết thương lẫn lộn bụi bặm cát đá nhỏ vụn và dịch máu ở trạng thái nửa ngưng kết. Máu liên tục chảy xuống, nhuộm hồng cả vớ.

Thẩm Quyên cũng cời vớ của cô ra, để lộ bàn chân trắng nõn.

Lâm Ngữ Kinh có loại mắt tự nhiên không nói rõ được, theo phản xạ rút chân lại, không rút ra.

Thẩm Quyên mờ lợ cồn sát trùng, không xoay đầu lại: "Đừng nhúc nhích."

Cô bất động.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy lỗ tai hơi nóng. Cô chống hai tay lên mặt giường phòng y tế, nửa người trên từ từ nhích ra sau, kết quả vừa nhích đến gần nơi đặt lòng bàn tay, một hồi đau nhói nổi lên.

Đúng lúc Thẩm Quyên vừa cầm lấy cái kẹp, kẹp bông đã sát trùng ấn lên bụi đất và đá sỏi ở miệng vết thương trên chân cô.

Hai tầng tấn công. Cô đau đến "Shh" một tiếng, từng đầu ngón chân co lại thành một cục, cánh tay mềm nhũn, nửa người trên ngã xuống, nện xuống gối ở đầu giường y tế.

Cậu nhấc mắt lên: "Đau?"

"Không đau, không có cảm giác." Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, úp mặt vào gối, giọng điệu khó chịu, "Động tác của cậu thuần thực ghê ha."

Như một nữ chiến sĩ bướng bỉnh thà bị gãy chứ không chịu cong.

Thẩm Quyên gật gật đầu, dùng bông sát trùng lau một khoảng cát li ti hơi lớn.

Lâm Ngữ Kinh đau đến mức ngón tay không ngừng túm chặt mép gối, ngay cả mu bàn chân cũng thẳng tung rồi.

Thẩm Quyên hừm cười một tiếng: "Tiểu Bịp Bọm."

Cô không phục: "Tôi đây gọi là dũng cảm. Thời kháng chiến tôi nhất định là một nữ anh hùng không sợ bất cứ trò nghiêm hình tra tấn nào đấy."

"Thời kháng chiến nếu nữ anh hùng đều giống cậu thì chắc khỏi cần đùa giỡn rồi, chỉ phải cậu đi đường bằng mà cũng té cho được, " Thẩm Quyên nhấc chân kéo thùng rác tới đây, ném bông sát trùng dính đầy máu vào, đổi sang một miếng sạch, "Tôi chỉ chớp mắt một cái liền không thấy cậu đâu."

"Cậu nói hay thật, làm như tôi luôn phải ở trong tầm mắt của cậu vậy. Bạn học Thẩm, chúng ta mới quen biết lúc khai giảng." Lâm Ngữ Kinh nhắc nhở cậu, nói, "Mười sáu năm trước tôi còn chẳng biết cậu tên gì họ gì."

Thẩm Quyên bỏ cái kẹp vào khay đựng tiêm: "Giờ cậu biết rồi."

Cậu bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn cô: "Sau này cũng phải nhớ kỹ cho tôi."

Thời điểm thiếu niên nói đến đây, âm thanh trầm thấp, thông thả mà kéo dài.

Nhịp tim Lâm Ngữ Kinh không hiểu sao lạc mất hai nhịp. Cô lấy lại bình tĩnh, nghiêng đầu nhìn cậu, cong mắt cười hỏi: "Vị bạn học này, chào cậu, xin hỏi cậu tên gì?"

Thẩm Quyên như cười mà không cười: "Giờ không nhớ rõ tôi? Lúc khai giảng là ai xin tôi, bảo tôi làm cha cậu ta nhỉ?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh cũng chỉ có hai cánh tay lỏng bàn tay với bắp chân là hơi bị thương ngoài da. Cô vốn tưởng là mình có khả năng treo chân rồi, kết quả không phải, hòa hoãn một khoảng thời gian, đau đớn ở cổ tay và mắt cá chân dần dần tàn ra.

Thẩm Quyên quả thực xử lý miệng vết thương rất thuần thục. Hơn 10 phút sau, lúc bác sĩ y tế trở lại thì đã làm gần xong rồi. Lâm Ngữ Kinh nằm chốc lát, rồi lấy đồng phục Thẩm Quyên trùm lên làm áo đảm, về phòng ngủ đổi quần áo.

Mép váy đỏ bị kéo rách đôi chút. Lâm Ngữ Kinh thay quần áo xong, nhảy nháy trong phòng ngủ hai cái. Sau khi xác định không còn chỗ nào không thoải mái nữa, mới chậm chạp xuống lầu, đi đến sân thể dục.

Trước đây cô bị đánh rất thường xuyên, xước rách chút da cũng chẳng thêm để ý, dù sao làn da cũng khá khỏe, vài ngày là có thể đóng vảy.

Thời điểm trở lại sân vận động đã là mười rưỡi sáng, còn hơn một tiếng mới đến lúc nghỉ trưa. Lớp 11-10 tiếng trống sục sôi, âm thanh "cố gắng lên" dồn dập. Vận động viên 200m nam, cây lau nhà số hai, tuyển thủ Vương Nhất Dương đang ở trên đường chạy tung tăng chạy như điên.

Wương Nhất Dương từng khoác lác với Lâm Ngữ Kinh, cuộc thi 200m mà có cậu, cậu ta thứ hai không ai dám nói mình thứ nhất.

Lâm Ngữ Kinh khi đó nhớ tới hình ảnh thiếu niên vừa nhanh như chớp hăng hái nhào tới kêu gọi bè lũ đánh nhau, vừa gằn thét "Tất cả đến đánh tao đi! Đánh chết tao này!!!", là đã tin rồi. Dù sao không phải ai cũng có loại sức bật kinh khủng này.

Kết quả hôm nay nhìn thấy Vương Nhất Dương chạy bộ, cô thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Thiếu niên hệt như một chú ngựa hoang nhỏ, hai cái móng không ngừng sai bước lên mặt đất, hai ba bước lại bật nhảy một cái, lưu lại hình ảnh đặc biệt đẹp trai trên không trung, y như trước mặt có chướng ngại vật vô hình ngăn cản cậu ta.

Phương pháp chạy vượt rào 110m vô cùng tiêu chuẩn và chuyên nghiệp.

Lâm Ngữ Kinh đếm, kiểu chạy như vậy, thể mà còn có thể đứng thứ ba.

Bất trung quả thực không có tuyển thủ nào chạy nhanh hơn.

Cô vừa cười vừa đi đến vị trí lớp 10 bên kia. Tổng Chí Minh đang gõ trống, ngừng lại, vui vẻ chạy tới: "A, Lâm Ngữ Kinh, cậu không sao chứ?"

"Không sao, chỉ trầy xước chút da, trông dọa người thôi," Lâm Ngữ Kinh khoát tay áo, quét mắt lên một vòng, không thấy Thẩm Quyên.

Cũng không thấy Văn Từ Tuệ.

Cô vốn không định hỏi. Kết quả vừa quay đầu, Tổng Chí Minh liền bày vẽ mặt "Tôi biết chuyện rồi lắm nè" sắp tới đây: "Vừa rồi Thẩm Quyên gọi Văn Từ Tuệ đi rồi."

Lâm Ngữ Kinh sững một lát.

Tổng Chí Minh nói tiếp: "Từ biểu cảm của lão đại nhìn ra được, bạn học Văn chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, sắp trở thành người thứ hai bị lão đại khám lên tường như bức tranh."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Thẩm Quyên lúc này thật ra đang rất bất đắc dĩ.

Cậu cảm thấy mình nhận định bản thân vô cùng chuẩn xác. Cậu chỉ là một học sinh cấp ba hiền lành, tính khí cực tốt. Chẳng qua vì trước kia cậu có vên vện một lần suýt đánh chết bạn cùng bàn ngu si của mình, thế là bị truyền tai rằng cậu máu tanh và bạo lực, làm người ta thiết sự hết cách.

Thực ra cậu vô cùng có đạo lý, cũng không chủ trương giải quyết vấn đề bằng nắm đấm.

Nhất là lúc này đây, đứng trước mặt cậu còn là một cô gái.

Vốn dĩ chuyện giữa con gái, Thẩm Quyên không muốn quản. Bản thân Lâm Ngữ Kinh cũng không phải loại dễ bắt nạt, sức chiến đấu và tính cách chọc khuấy tuyệt đối không để mình chịu thiệt của cô không ai rõ ràng hơn Thẩm Quyên. Cậu biết rõ chính cô có thể giải quyết ổn thỏa.

Nhưng Thẩm Quyên nhớ tới lúc cô ở phòng y tế, cắn răng nói không đau, lúc vui khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vào gối đầu, lúc kéo căng mu bàn chân, lúc đầu ngón tay găt gao tím chật mép gối.

Cũng làm cậu có chút không nhịn được.

Thẩm Quyên vốn dĩ muốn nói lý.

Kết quả Văn Từ Tuệ đi theo cậu vào sân vận động, mới đứng ở cửa ra vào đã bắt đầu khóc.

Thiếu nữ mới đầu còn là thút tha thút thít, về sau liền thành mặc sức gào khóc, vừa khóc còn vừa nói xin lỗi: "Bạn học Thẩm, thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, tôi chỉ định đụng cậu ấy một cái, tôi không nghĩ cậu ấy sẽ ngã... Oa oa uhuu ——"

Khóc rất thảm, thoát nhìn chân tâm thật ý, làm người ta có phần không biết mở miệng thế nào.

"..."

Thẩm Quyên tay thọc trong túi áo, đứng tựa vào tường, về mặt hồ hững nhìn cô ấy: "Cậu đụng cậu ấy làm gì."

Văn Từ Tuệ dùng ống tay áo đồng phục lau nước mắt trên mặt, lại sụt sịt hít mũi, ăn ngay nói thật: "Tôi ghen tị cậu ấy trông xinh đẹp. Ban đầu vốn chắc chắn là tôi giờ báng, ai dè cậu ấy đến một cái là biến thành cậu ấy."

"...?"

Chỉ vì cái này.

Thẩm Quyên hoài nghi bọn con gái này có phải đầu óc đều có chút bệnh hoạn hay không.

Cậu gật gật đầu, rút từ túi áo ra hộp thuốc lá, cắn một cây, nhàn nhạt nói: "Mẫu thuẫn giữa con gái các cậu tôi không muốn xen vào, nhưng tôi không thể nhìn bạn cùng bàn của tôi chịu uất ức, cũng không thể nhìn cô đau. Cậu đi gặp cậu ấy nói tiếng xin lỗi, cậu ấy muốn giải quyết như thế nào, cậu nghe theo, ở chỗ tôi đây xem như xong."

Cậu lấy bật lửa ra, hơi cúi đầu, đốt, nhấc mắt lên trong làn khói lượn lờ, còn vô cùng am hiểu lòng người mà hỏi thăm ý kiến đối phương: "Cậu thấy được không?".

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 35: Bá chủ trường học hai miền Nam Bắc mãnh liệt va chạm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Văn Tử Tuệ nào dám nói không được. Cô ấy bị dọa chết khiếp rồi, mẹ nó điên cuồng gât đầu liên hồi, cuối cùng khóc hức hức chạy đi.

Thẩm Quyên không nhúc nhích, cậu dựa vào tường hút thuốc, nghiêng đầu tùy ý liếc qua, liền thấy Lâm Ngữ Kinh đứng dựa vào cửa.

Đường chạy 200m trong sân vận động ngoài cửa không biết có bao nhiêu nhóm nhỏ đến nơi rồi, một tiếng súng "Đoàng" vang lên, sau đó hò hét rung trời.

Dưới khán đài ở sân vận động trong nhà, vừa râm vừa lạnh. Bóng đèn công suất không cao, ánh sáng tối. Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa ra vào, ngược với ánh nắng ngoài cửa, càng không thấy rõ biểu cảm.

Thẩm Quyên dụi thuốc lá, ném vào thùng rác bên cạnh, lại đợi hơn mười giây, khói thuốc tan hết, mới vẫy vẫy tay với cô.

Cậu nhìn lấy cô đi tới, hỏi: "Còn đau?"

"Vẫn ổn, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi vừa đến đây đã thấy Văn Tử Tuệ khóc chạy ra, sao cậu lại bắt nạt cô gái nhỏ người ta?"

Thẩm Quyên lười nhác nói: "Tôi chưa bao giờ bắt nạt cô gái nhỏ."

Lâm Ngữ Kinh nhượng mảy, lui về sau một bước, đánh giá cậu một vòng từ trên xuống dưới.

Thiếu niên lười biếng dựa vào tường, vừa dụi thuốc lá, tay bỏ vào túi, rử mắt, con ngươi trống rỗng. Bộ dạng uể oải, thờ ơ lại ngang ngạnh.

Lâm Ngữ Kinh gât gât đầu: "Vậy tôi còn có thể nói gì, cậu nói sao thì là vậy."

Cô nói xong đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi sân vận động trong phòng, trở lại vị trí lớp 10. Vương Nhất Dương vừa vận chạy xong 200m, đang chống hai tay lên đầu gối thở hồng hộc, thuận tiện hưởng thụ tràng vỗ tay và lời khen ngợi đám bạn học dành cho mình.

Xem ra chạy cũng được.

Lâm Ngữ Kinh trở lại chỗ ngồi, muốn lấy điện thoại ra nhìn thời gian. Cả hai lòng bàn tay cô đều được quần băng gât, cẩn thận để không đụng phải, động tác trông hơi ngốc nghếch.

Thẩm Quyên ngồi ở kế bên đây phía sau cô, chếch bên cạnh. Cậu rử mắt, vồ vồ vai nam sinh ngồi đằng sau Lâm Ngữ Kinh, nói: "Người anh em, đổi chỗ được không?"

Nam sinh kia ngẩn người, vội vàng gât đầu ngay, kéo một bao đồ ăn vặt sang bên cạnh, đứng lên, hai người thay đổi vị trí.

Thẩm Quyên giờ ngồi ngay sau Lâm Ngữ Kinh, một tay vịn thành ghế cô, nghiêng người cúi đầu, tiến đến bên tai cô từ phía sau: "Muốn lấy cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh đang tốn công lực điện thoại. Bên trên dòn hai bộ đồng phục lớn, lục hơn nửa ngày cũng không tìm được, bên tai bỗng xuất hiện âm thanh làm cho càng hoảng sợ hơn. Cô xoay đầu, đối mắt với Thẩm Quyên.

Gần giữa trưa, mặt trời trên cao rực rỡ chiếu sáng, chút cảm giác lạnh sớm mai bị phơi khô queo. Ánh mặt trời dồi dào mà chói chang, cô nghiêng đầu, hướng vào ánh sáng, có chút chói mắt.

Lâm Ngữ Kinh hip mắt, nhích người ra sau, giấu đầu vào bóng râm của Thẩm Quyên đổ xuống, đưa balo cho cậu: "Điện thoại, tôi hỏi thử bạn tôi khi nào đến."

Thẩm Quyên khựng lại.

Ban đầu động tác của cậu trông như sắp tự nhiên nhận lấy balo của cô.

Tay Lâm Ngữ Kinh cũng đã buông lỏng, balo suýt nữa rơi xuống đất, Thẩm Quyên mới kịp phản ứng đón được, rút từ trong ra hai bộ đồng phục, lấy điện thoại từ bên hông ra, đưa cho cô.

Lâm Ngữ Kinh nói cảm ơn, vừa nhận lấy, động tĩnh của người xung quanh bỗng lớn hơn vừa nãy một chút.

Cô gái ngồi trước cô chi lên trời hỏi nam sinh bên cạnh: "Kia là cái gì nhì, máy bay không người lái sao? Trường chúng ta nhiều tiền thật đấy, dùng máy bay chụp đại hội thể thao?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu theo, nhìn sang.

Quả đúng vậy, bốn chân tám móng, một máy bay có hình dạng giống con nhện lớn màu xám bạc bay vào từ bên ngoài sân thể dục. Một chiếc lại một chiếc, tổng cộng ba chiếc, xếp thành một hàng không nhanh không chậm bay qua khán đài.

Có nam sinh nhảy vọt lên muốn bắt, nhưng chúng nó bay quá cao, đầu ngón tay khó khăn lắm mới suýt qua đường mép, chạm cũng không chạm được.

Ba con máy bay không người lái hết như ba người bạn nhỏ lạc đường, ngo ngoe bay quanh khán đài hai vòng, như đang tìm kiếm gì đó. Cuối cùng đánh bỏ qua, lao đảo bay đến giữa sân vận động, tới gần chỗ đường chạy, xếp thành một đội hàng ngang đứng yên.

Xoạt một cái, trên thân máy bay không người lái bên trái bỗng nhiên thả xuống một bộ tranh chữ cực lớn, phối màu với biểu ngữ đại hội thể thao của mỗi lớp treo trên lan can, nền đỏ chữ vàng, chữ Khải* màu vàng kim tiêu chuẩn.

—— Gió đang thổi, mưa đang rơi, tôi đang đợi em trả lời điện thoại.

Lần này, ánh mắt những người vốn không chú ý tới máy bay không người lái nho nhỏ cũng đều bị thu hút qua.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Ngữ Kinh là, trường này còn rất sáng tạo đấy.

Kịp phản ứng lại cảm thấy không đúng, lời kịch này sao nhìn thế nào cũng không giống như làm ra vì đại hội thể thao.

Đang nghĩ ngợi, máy bay không người lái bên phải cũng thả xuống một bộ tranh chữ to. Đại khái vì có chút nặng, máy bay không người lái kia nhỏ bé đáng thương kia cơ còn lắc lư hai cái.

—— Cuồng vì em, si vì em, vì em "bình bịch" đâm tường lớn.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lần này không còn ai cảm thấy đây là do trường học bố trí rồi. Tất cả mọi người đương phòng đoán xem là nam sinh nào đang theo đuổi em gái, theo đuổi đến kích tình dào dạt nhiệt huyết sôi trào thế kia. Vậy mà đám công khai to tính trong đại hội thể thao, quả là to gan lớn mật.

Nam sinh vừa đối chỗ với Thẩm Quyên kia có lẽ là khá hứng thú với phương diện này, có phần hiểu biết, cậu ta đứng dậy vừa vỗ tay vừa nói: "Đậu má trâu bò thật, DJI INSPIRE 2**, cái đồ chơi này tới hai vạn

một chiếc."

Không chỉ to gan lớn mật, còn cực kỳ vô nhân tính.

Tiếng vỗ tay như sấm vang khắp sân thể dục, các loại âm thanh ầm ĩ và tiếng huýt sáo liên tiếp kéo đến.

Tất cả mọi người đang chờ chiếc máy bay không người lái chính giữa sẽ thả xuống chữ gì.

Lâm Ngữ Kinh không hứng thú lắm, không tiếp tục chú ý bên đó, cúi đầu nhìn thời gian.

Mười một giờ, Trình Dật cùng Lục Gia Hành có lẽ cũng đã đến.

Cô đang nghĩ xem có cần gọi điện thoại hỏi chút không, bốn phía vốn đang xôn xao đột nhiên yên tĩnh rồi.

Lâm Ngữ Kinh mất vài giây mới nhận ra được. Cô ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt từ muôn nơi đang áp đến đây, mọi người đều đang nhìn cô.

Cô chớp mắt mấy cái, đối mặt với cô gái bên cạnh chốc lát, hỏi: "Sao vậy?"

Cô gái không nói gì cả.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu, nhìn về giữa sân vận động, chiếc chính giữa kia, cuối cùng cũng buông tranh chữ đọc.

Kiểu chữ lớn nhất, cũng ngắn nhất, chỉ có bốn chữ.

—— Gửi Lâm Ngữ Kinh.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh dùng chân cũng biết được thứ trăm phần trăm là do Trình Dật làm.

Cô bỗng nhiên đứng dậy ngay giữa lễ rủa mắt của mọi người, vừa khập khiễng đi xuống bậc đài vừa gọi điện cho Trình Dật. Đến cửa ra vào số 3, Trình Dật vừa khéo nhận điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh mở miệng liền mắng cậu: "Đầu cậu bị lừa đá rồi à?"

"Giờ đang thổi, mưa đang rơi, tôi đang đợi em trả lời điện thoại, " Trình Dật vừa nhận vừa xúc động, tức khắc lớn tiếng đọc diễn cảm, " Cuồng vì em, si vì em, vì em "bình bịch" đâm tường lớn! Gửi —— Lâm Ngữ Kinh, lẳng mạn không nề?"

"Lẳng mạn, " Lâm Ngữ Kinh chân tâm thật ý nói, "Tớ rất khó hiểu, lúc tớ rời đi có cảm theo nào cậu sao, làm cậu biến thành một đũa thiếu não như bây giờ?"

Trình Dật bên kia cười đến thật tới thật lui, giống như người bệnh thần kinh: "Tớ nhìn thấy cậu rồi, ày, có phải cậu ở cửa số 3 không đấy? Đúng y rồi nha em gái. Đồng phục Bát Trung này mặc trên người em cũng rất hạc giữa bây gà."

Lâm Ngữ Kinh tìm khắp nơi một vòng, ánh mặt trời chói lóa, tầm mắt hạn chế, không nhận ra người khác đang ở đâu: "Các cậu đang ở đâu thế, không đúng, cậu vào bằng cách nào?"

Cô đang đi lờng vòng tìm người, bà vai bị người ta đập một cái.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu lại, Trình Dật cười ngòn ngọt nhìn cô, nói với điện thoại: "Chúng tớ cho bác bảo vệ chút đặc sản quê hương, hai hộp 'Trung Nam Hải*.'"

() Một nhãn hiệu thuốc lá.*

Lâm Ngữ Kinh mĩa mai nhìn cậu ta: "Ngài đúng là giới giao tiếp thật đấy, bé ngoan của trường bồi."

Trình Dật rất khiêm tốn khoát tay áo: "Không dám nhận, không dám nhận. Chưa quen cuộc sống ở đây đâu, vẫn phải tem tép lại."

Cô chẳng muốn lăm lòi với cậu ta nữa, hướng mắt nhìn phía sau cậu: "Con trai ta đâu?"

"Con trai người đối bụng, đi tìm quán cơm rồi. Bà mẹ cậu ta sinh chuyện vãi ra, chề đồ trên máy bay khó ăn, không động một miếng, " Trình Dật khoanh tay, "Đi thôi, đi ăn cơm đi. Tớ thấy hạng mục buổi sáng của các cậu cũng còn xui nữa là kết thúc rồi. Máy lớp bên cạnh người ta đều đi gần nửa rồi, đi sớm mười phút ha?"

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu: "Tớ đi lấy túi, " cô dừng một chút, nhìn thoáng qua lớp 10 bên kia.

Cửa số 3 bên này cách vị trí lớp 10 rất gần, mọi người cũng đang ngó sang bên này. Lưu Phúc Giang vịn trên lan can, vô cùng rõ ràng mà cứ tưởng lên lút lăm, cũng ở đó nhòm bọn họ.

Chính giữa sân thể dục, ba bức tranh chữ lớn đang ở đây đón gió bay phát phối, điên cuồng dấy lên cảm giác tồn tại.

Lâm Ngữ Kinh không thể nhận được nữa: "Trước hết cậu có thể thu lại ba bức tranh chữ đần độn kia của cậu không hả, cậu hành tôi như vậy, buổi chiều thế nào cũng bị giáo viên lớp tôi kêu đến hỏi tôi có phải yêu sớm không cho coi."

Trình Dật nghiêm túc đứng nghiêm, chào cô một cái, vô cùng chuẩn mực: "Tuân lệnh."

Cô trở về cầm balo. Trình Dật móc điều khiển từ xa ra, ba máy bay không người lái nhỏ bé lao đảo, lao đảo ra khỏi sân vận động, kéo theo tranh chữ dài nhằng.

Bay cao, bay cao mà đi, vô cùng nhịp nhàng.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, quay người đi đến dưới đài, lên thêm đài, trở lại vị trí của mình.

Một thiếu nữ không e sợ bất cứ cái nhìn chăm chăm nào như cô, cũng bị loại ánh mắt chăm chú nhiệt liệt đồng loạt này làm có chút không được tự nhiên.

Balo và đồ đạc của cô vẫn còn ở chỗ Thẩm Quyên. Thẩm Quyên lười biếng ngồi đơ tại chỗ, mặt không thay đổi nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh cụp mắt, đối mặt cùng cậu, không biết vì sao, vẫn có chút chột dạ nho nhỏ.

Lâm Ngữ Kinh không biết mình rốt cuộc có gì phải chột dạ, chẳng qua là đầu óc còn chưa suy nghĩ cẩn thận, đã bắt đầu nổi lên.

Cô im lặng, hai tay cẩn thận vịn thành ghế, hơi khom người một cái, hỏi cậu: "Có muốn cùng ăn một bữa cơm không?"

Thẩm Quyên nhướng mày, ngữ điệu không sóng không gió: "Cùng bạn trai nhỏ của cậu?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, Trình Dật này thật đúng là lại kiêu nguyệt đến phát sợ.

Cô thấp giọng giải thích: "Không phải, tôi không có bạn trai."

Thẩm Quyên gắt đầu, vuốt vuốt điện thoại cầm trong tay: "Người theo đuổi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh đưa tay, một phát rút lấy điện thoại của cậu, thẳng dậy, liếc cậu: "Vậy cậu có ăn không đây."

Tay Thẩm Quyên không còn gì, ngừng lại.

Trên đùi cậu còn đặt balo của cô, kéo quai cặp đứng dậy, cong môi: "Ăn."

*

Hạng mục cuối cùng của buổi sáng đã xong. Cách giờ nghỉ trưa còn mấy phút, có vài bạn học cũng đã đi rồi. Đại hội thể thao, giáo viên mỗi lớp đều quản khá lỏng.

Trình Dật chờ ở cửa, Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên một trước một sau đi qua.

Mới đầu Trình Dật không kịp phản ứng, còn sấn tới nói với Lâm Ngữ Kinh: "Nhan sắc đảm anh em trường các cậu trông cũng được à nha."

Lâm Ngữ Kinh cười: "Cậu nói ai được."

"Ngay phía sau cậu kia." Trình Dật nói.

"À, " Lâm Ngữ Kinh rất bình tĩnh, "Người này, Thẩm Quyên, bạn cùng bàn của tớ, cùng nhau ăn bữa cơm."

Bước chân Trình Dật bỗng nhiên chậm lại một nhịp: "Bạn bè?"

Lâm Ngữ Kinh "Ừ" một tiếng.

Tâm tình Trình Dật rất phức tạp.

Lâm Ngữ Kinh là kiểu người gì cậu hiểu rất rõ, cậu thậm chí cũng đã chuẩn bị xong một lớp học giao tiếp mới cho cô.

Cô kết bạn với một người, phải cần thời gian rất lâu dò xét toàn bộ. Quen với Lục Gia Hành, là vì hai người này đánh nhau từ nhỏ tới lớn. Quan hệ tốt với cậu, là bởi con người cậu không có ưu điểm gì, chỉ có đa mặt đa dạng.

Thẩm Quyên thoát nhìn đều không phải hai loại đó.

Nhưng cậu ta chỉ dùng gần hai tháng, đã thân thuộc với Lâm Ngữ Kinh đến mức độ có thể mang đến ăn cơm chung với bọn họ.

Thế giới của cô đang lạng lẹ mở rộng về phía cậu ta rồi.

Trình Dật thật lòng thật dạ cảm thấy người này có chút trâu.

*

Lục Gia Hành này ăn cái gì cũng rất kén chọn. Mấy quán cơm nhỏ gần Bát Trung đó, lớn nhất là quán lẩu ở góc cuối, mà cũng chỉ có thể nói là tương đối lớn. Vì vậy lúc Trình Dật chặn một chiếc xe, đến Super Brand Mall* ở khu thương mại bên cạnh Bát Trung, Lâm Ngữ Kinh cũng không ngạc nhiên chút nào.

() Một trung tâm thương mại lớn ở Thượng Hải.*

Đại hội thể thao, thời gian khá dư dả thoải mái. Trong khu thương mại bên này cũng có không ít bạn học mặc đồng phục Bát Trung. Ba người vào thang máy, Trình Dật nhấn tầng 5, sau đó vô cùng nhiệt tình sắp lại gần Thẩm Quyên tự giới thiệu: "Người anh em, tớ là Trình Dật, bạn thân của Lâm Ngữ Kinh. Tương phùng chính là duyên, sau này mọi người chính là bạn bè."

Thẩm Quyên xem ra chẳng có nửa điểm ý tứ kết bạn với cậu ta, không có biểu cảm gì, lời ít ý nhiều nói hai chữ: "Thẩm Quyên."

Trình Dật khẽ dương mày.

Anh trai nhỏ này thật cool quá đi.

Và lại sao nhìn thế nào cũng thấy như có chút địch ý nho nhỏ, không rõ nguyên do đối với cậu đấy nhỉ.

Cũng may là cậu, tính khí tốt. Nếu đối thành người đang ngồi trong nhà hàng kia, chắc hẳn lúc này hai người đã đánh nhau rồi.

Cả một tầng 5 tất cả đều là chỗ ăn uống, nhà hàng rất nhiều. Lục Gia Hành chọn nhà hàng đồ cay Tứ Xuyên.

Nhà hàng trong trung tâm thương mại thường không có phòng bao. Nhà hàng đồ cay Tứ Xuyên này cũng không có, nhưng trước mỗi bàn lớn đều được ngăn bởi tấm bình phong cao cao bằng gỗ chạm rồng, không gian độc lập. Ba người xuôi theo bàn bên trái đi lên trước, nhìn thấy Lục Gia Hành ở phía sau tấm bình phong cuối cùng.

Thiếu niên như không xương ngồi phịch trong ghế, đang thờ ơ đảo menu. Dư quang quét thấy người tới, ngẩng đầu lên, ánh mắt rất nhanh rơi trên người duy nhất cậu không quen biết.

Thẩm Quyên đứng dựa vào cạnh tấm bình phong cùng cậu ta đối mặt, hơi dương dương cầm, buông mắt.

Lâm Ngữ Kinh và Trình Dật đồng thời lui về sau hai bước.

Cô rút cuộc đã hiểu rõ một câu, khí tràng* gặp cái là va chạm.

() Khí tràng (气场) là một khái niệm trong đạo giáo và triết học, là một loại năng lực thần bí, hay có thể dùng chỉ sức mạnh hoặc khí chất. (đã từng chú thích)*

Hai người cứ như vậy nhìn nhau vài giây, mãi đến khi Lâm Ngữ Kinh tưởng rằng có lẽ hai người họ đã nhìn nhau đến cọ ra tia lửa tình yêu gì đó, Lục Gia Hành rút cuộc đã thu hồi ánh mắt, tiếp tục xem menu.

Trình Dật cúi đầu: "Không phải chứ, chuyện gì xảy ra vậy, bá chủ trường học hai niên Nam Bắc mãnh liệt và chàm?" Cậu ta thấp giọng nói, "Ồ, là cậu, cậu chính là người đã định trước trong số mệnh của tôi."

Lâm Ngữ Kinh có phản ứng, giờ ngón tay chỉ Thẩm Quyên: "Người này, một tay ngồi đờ đây công tôi luyện thành. Tớ nghĩ ngờ cậu ta có huyết thống không thuần túy, căn bản không phải người phương Nam chính gốc. Cậu ta đã lật đổ nhận thức với người phương Nam nưòi mấy năm qua của tớ."

Trình Dật gạt nhẹ đầu: "Cũng lật đổ tớ rồi."

Bốn phía bàn gỗ, Trình Dật và Lục Gia Hành ngồi một bên, Lâm Ngữ Kinh với Thẩm Quyên ngồi bên kia. Phục vụ lại đem ba quyển menu tới đây, Thẩm Quyên không lật, đầu ngón tay gõ gõ cạnh bàn, nhấc mắt hỏi: "Quán các người có món gì không cay."

Nhân viên phục vụ lật menu đến phía sau, Thẩm Quyến gật gù đầu, nói cảm ơn, ánh mắt đảo qua đồ ăn không cay trên đó.

Trình Dật rất tích cực tỏ ra thân thiện, còn cho cậu nick name: "Thẩm huynh, cậu không thể ăn cay à?"

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, bị xung hô sấm động này đánh cho ngoài cháy trong non.

Thẩm Quyến trái lại không có phản ứng gì, ngón tay thon dài cầm lấy menu, lật qua một tờ: "Bạn cùng bàn của tôi không ăn."

Trình Dật biết Lâm Ngữ Kinh lâu như vậy, thói quen ăn uống ít nhiều cũng biết chút chút, ngăn người, nói: "Cậu ấy ăn mà, trước kia cậu ấy rất ghiền ăn cay đấy, đi cùng bọn tớ cậu ấy đều ăn mà."

Thẩm Quyến giương mắt lên: "Hiện tại cậu ấy không ăn."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cứ luôn cảm thấy cái người này đang nhiệt tình so đo.

Trình Dật về mặt mờ mịt nhìn qua: "À..."

Lục Gia Hành cũng giương mắt, nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh xòe tay ra, để lộ lòng bàn tay quấn kín băng gạc: "Hôm nay tôi, không cẩn thận ngã trên bậc thềm một cái."

Lục Gia Hành quét mắt dòm bọc băng dây cộp của cô, nhủ nhủ mảy, im lặng nhìn cô: "Trên bậc thềm mà cũng ngã được, cậu thiếu não sao?"

Lâm Ngữ Kinh tập mãi thành quen, giấy sau lập tức phản công: "Cậu thiếu não nhất."

Động tác lật menu của Thẩm Quyến khựng lại.

Cậu ngừng đầu nhìn về phía Lục Gia Hành, đầu ngón tay đỡ quyển menu đẩy lên phía trước, ngồi dựa vào ghế, híp mắt dưới: "Ai thiếu não?"

Lục Gia Hành nghiêng đầu chau mày, nhìn cậu, còn chưa nói gì.

Căng thẳng hai giây.

Trình Dật bỗng nhiên giọng cao hai tay, hét lớn một tiếng: "Tớ!"

Lâm Ngữ Kinh càng thêm hoảng sợ.

Ba người xoay đầu lại, nhìn cậu.

"... Tớ thiếu não." Trình Dật thở dài, con tim môi một, nói.

Hết chương 35.

() Chữ Khải (楷書) là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7 CN). Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay. (nguyenhaonline.com)*

(**) DJI INSPIRE 2: Một mẫu flycam của DJI.

Công ty TNHH Công nghệ SZ DJI là một công ty công nghệ Trung Quốc có trụ sở tại Thâm Quyến, Quảng Đông với các cơ sở sản xuất trên toàn thế giới. Nó được biết đến như một nhà sản xuất máy bay không người lái. (Wikipedia)

Sherry:

Sau khi beta t có thay đổi một số xung hô B-)))

Đến đây rồi mà còn ai chưa đọc "Đáng yêu bao nhiêu tiền một cân" thì mau mau đọc đi nhaa~

Đáng yêu như tên <3

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 36

Bạn học Thẩm, cậu có bạn gái chưa?

Thẩm Quyên bắt đầu hoài nghi mình phải chăng có chút bệnh tâm thần.

Cậu đối với Trình Dật, cùng với người không biết mới chui ra từ đâu, tên là Lục Gia Hành này, tràn đầy địch ý khó nói, vô cùng khó chịu.

Loại cảm giác này đối với cậu mà nói là vô cùng lạ lẫm. Cậu nhìn người, không có nhiều vấn đề như hợp hay không hợp như vậy. Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy, vào trong cậu liền bị đánh mò ngũ quan, dụng ý chỉ là để phân biệt nam nữ.

Đối với người không quan trọng, chỉ cần không đụng chạm, không dính dáng đến cậu, bình thường Thẩm Quyên ngay cả tên cũng lười nhớ, bởi vì không cần thiết.

Lại càng chưa từng xuất hiện loại "Địch ý" này, đột nhiên nổi lên, ù ù cạc cạc điển xiếc.

Mà cũng không thể nói là đột nhiên xuất hiện, cũng không phải mới cảm nhận được. Loại bức bối này, cảm giác bức rứt này, đã bắt đầu xuất hiện từ lúc cậu cho Lâm Ngữ Kinh mượn quần áo, liên tục tràn lan tới bây giờ.

Tại sân vận động, lúc nhìn lên mấy chiếc máy bay không người lái treo thứ tranh chữ ngu ngốc đó thì bắt đầu chậm chậm dâng lên.

Mà vào lúc này, thời điểm nhìn thấy hai người kia, cậu cảm thấy có nguy cơ đạt đến đỉnh.

Nhất là khi Trình Dật nói Lâm Ngữ Kinh trước kia như thế này như thế kia. Hệt như đang nhắc nhở cậu, đối với Lâm Ngữ Kinh cậu còn biết bao điều không biết.

Người anh em, cậu thì tình là cái gì hử. Cậu chẳng phải chỉ là bạn cùng bàn của cậu ấy thôi sao. Chúng tôi, mới là bạn từ nhỏ lớn lên cùng cậu ấy, người có quan hệ thân mật nhất.

Trong nháy mắt Thẩm Quyên có cảm giác mình như một cô gái nhỏ lẳng nhà lẳng nhàng, lại còn là loại tâm tư đặc biệt mẫn cảm, nhỏ nhoi nửa kia. Chuyện lật vật lỏng gà vô tội, chuyện cái rắm lớn một chút đều có thể làm các cô đề trong lòng rất lâu.

Cậu có chút bức bối với kiểu phản ứng không thể giải thích này của chính mình.

Bữa cơm này ăn có chút cứng nhắc, cũng may cả quá trình Trình Dật đều nói liên tục, vậy nên cũng không tính là lúng túng.

Thẩm Quyên phát hiện, người này vô cùng giỏi nhìn mặt đoán ý, trình độ nhìn sắc mặt vô song, điều hòa bầu không khí cũng rất tốt. Tính cách cực kỳ dễ gần, thuộc chủng loại trong vòng ba phút có thể kết bạn với bất cứ ai.

Như một Vương Nhất Dương chỉ số IQ cao hơn 100.

*

Buổi chiều còn có đại hội thể thao, lúc bọn họ ăn trưa trở về thời gian cũng vừa khéo. Lâm Ngữ Kinh mới phát hiện, bọn cô quả thật cũng xem như tương đối ngoan rồi. Bởi lẽ trên vị trí lớp 10, có đến phần nửa còn chưa trở lại.

Phó chủ nhiệm lớp Vương khủng long đứng ở hàng cuối cùng gào thét: "Đại hội thể thao một cái là lập tức vất chân lên cỏ chạy sạch bách! Không hề nghe lời! Tôi thấy thầy Lưu à, thầy chính là quá nuông chiều bọn nó rồi! Trước kia lúc tôi làm chủ nhiệm lớp á hử, lớp của tôi dám thiếu một đứa sao? Không hề nhé! Đứa nào dám không đến!"

Lưu Phúc Giang đứng bên cạnh ông, cười híp mắt cầm cây quạt quạt gió, chậm rãi nói: "Ai nha, thầy Vương, bớt giận nào. Đầu là trẻ con mà, đại hội thể thao này vất vả lắm mới có thể thả lỏng một chút, chắc chắn phải vượt giới hạn xấu rồi. Không sao đâu không sao đâu."

Trình Dật ngồi cạnh Lâm Ngữ Kinh thấy nà trợn mắt há mồm: "Đây là chủ nhiệm lớp các cậu á, cmn hạnh phúc quá đi. Ông đây cũng muốn chuyển trường đến lớp các cậu."

Cậu ta và Lục Gia Hành lúc này đều đang mặc áo khoác đồng phục của Thẩm Quyên, ngồi trong đám người lớp 10 mượn gió bẻ măng. Đi qua liếc một cái liền thấy ngay đám cù cái đỏ sặc màu hỗn tạp trước khán đài, cứ thế phai mờ trong đám người.

Buổi chiều Thẩm Quyên dứt khoát không tới. Ở đại hội thể thao đến tận trưa đã tiêu hao sạch toàn bộ nhiệt tình và nhẫn nại của lão đại. Giờ đây vị trí của cậu trống không, Lâm Ngữ Kinh vẫn không khống chế được mà xoay đầu thoáng nhìn quanh.

Trình Dật cũng quay đầu nhìn theo: "Bạn cùng bàn của cậu ấy, buổi chiều không tới hả?"

"À, " Lâm Ngữ Kinh nói, "Không biết, có lẽ không tới đâu."

Trình Dật nhích người lại gần: "Vị anh trai này, có phải không thích bọn tớ lắm phải không. Tớ lớn lên trông giống cái gai lắm sao? Hay là trên mặt viết "Tôi soi mói " hử, " Trình Dật xoa xoa cằm, vẻ mặt khó hiểu, "Hay giống bạn trai hiện tại của bạn gái cũ cậu ta? Cậu ta bị xanh* rồi?"

() Ý chỉ đội nón xanh (tức căm sìng).*

Lục Gia Hành cười, đặc biệt ngờ vực nhìn cậu ta: "Cậu có thể giải thích cho tớ không, với cái tướng mạo này của cậu, người thế nào sẽ bị cậu làm xanh vậy?"

Trình Dật nói: "Bị sự ôn nhu của tớ, cùng với EQ của tớ?"

Cậu nói hết lời này, Lâm Ngữ Kinh cũng không nhịn được cười: "Được, tốt lắm, người trẻ tuổi tự tin là chuyện tốt."

Trình Dật cảm giác mình bị sỉ nhục, lần lượt liệt kê toàn bộ ưu điểm và chỗ tốt của mình ra, mà tại lúc cậu ta mặt dày, Lục Gia Hành đã nhận được mảnh giấy yêu thứ hai do các cô nàng ném tới rồi.

Lâm Ngữ Kinh đỡ đầu, đột nhiên cảm thấy có chút không phục: "Bạn cùng bàn của tớ không đẹp trai sao?"

Trình Dật ngăn người: "Hử? Soái lỏng lộn nha, sao lại không đẹp trai?"

"Cái đó ——" Lâm Ngữ Kinh hít một hơi, chỉ chỉ Lục Gia Hành, "Bạn cùng bàn của tớ với cậu ta, ai đẹp trai?"

Cô đã nhìn khuôn mặt này của Lục Gia Hành không biết bao nhiêu năm, đã không phân biệt nổi nhan sắc của cậu ta ở cấp độ nào rồi.

Về mặt Trình Dật khó xử: "Vấn đề này của cậu, có chút làm khó người ta đó."

Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, trực tiếp cho ra đáp án: "Tớ cảm thấy Thẩm Quyên đẹp trai."

Trình Dật liếc qua Lục Gia Hành ở cạnh, đang cùng cô gái nhỏ nói chuyện, hoàn toàn không chú ý tới đối thoại bên này, hơn nữa trong sân vận động rất nhiều tạp âm, muốn nghe rõ cũng hơi khó.

Vì vậy, cậu ta cũng gật gật đầu: "Tớ cảm thấy cậu nói rất đúng."

"Vậy nên, " Lâm Ngữ Kinh bất bình nói, "Vi sao không có nữ sinh nào nhét tờ giấy nhỏ cho bạn cùng bàn tớ? Cậu ấy thua kém chỗ nào?"

Lần này, Trình Dật cũng kinh ngạc: "Không có?"

Lâm Ngữ Kinh không cam lòng nói: "Không có."

Trình Dật: "Không có con gái theo đuổi cậu ta?"

"Hai tháng rồi, " Lâm Ngữ Kinh giờ hai ngón tay lên, "Tôi giờ chưa từng thấy."

"Không thể nào." Trình Dật mở mắt, mở mắt xong nhìn thoáng qua Lâm Ngữ Kinh, càng thấy mở mắt hơn.

Trình Dật cảm thấy mình rất giỏi quan sát. Bữa cơm mới xong vừa nãy, tuy rằng Thẩm Quyên lúc hướng về bọn họ đều bày ra đủ cả lạnh lùng và bá khí, nhưng khi cậu rũ mắt trò chuyện cùng Lâm Ngữ Kinh, cái tính chất sắc bén đầy xâm lược này rõ ràng sẽ giảm bớt lại.

Thái độ của Lâm Ngữ Kinh đối với cậu ta thì càng không cần phải nói. Trình Dật thậm chí còn tưởng hai người kia lẽ nào có quan hệ mập mờ thầm kín không thể cho ai biết.

Nhưng vấn đề Lâm Ngữ Kinh vừa hỏi này, lại làm cậu thấy không bình thường.

Có bạn gái nhà ai lại tràn đầy cảm giác bất bình mà hỏi nhỏ bạn thân vì sao bạn trai cô đẹp trai như vậy vẫn không nhận được mảnh giấy yêu từ nữ sinh khác??

Đây chẳng nhẽ là cảm tình thú mới gì đó??

Trình Dật lại bắt đầu cảm thấy hai người bọn họ có thể chỉ là quan hệ bạn cùng bàn thuần khiết mà thôi.

Cậu ta suy tư một chút, nói: "Cậu với Thẩm Quyên, quan hệ rất tốt đúng không."

Lâm Ngữ Kinh gật gù đầu.

"Tớ xem như là người cậu quen nhất ở đây nhé." Trình Dật nói tiếp.

Lâm Ngữ Kinh nhích lại gần, cười uốn nắn cậu: "Là người quen duy nhất của tớ ở đây."

Trình Dật gật gù đầu, đột nhiên hỏi: "Cậu xác định Thẩm Quyên không có bạn gái à?"

Lâm Ngữ Kinh ngăn người: "Cậu ta không có thì phải, tớ chưa từng gặp."

Trình Dật hỏi: "Cậu hỏi cậu ta rồi?"

Lâm Ngữ Kinh không trả lời.

Trình Dật tiếp tục nói: "Vậy thì, giả thiết cậu ta quả thực không có bạn gái đi, nhưng dù sao cậu ta cũng phải có chứ? Nếu như người quen duy nhất này của cậu, có một ngày bỗng nhiên có bạn gái thì sao?"

Trình Dật nói xong, đột nhiên trông như bị cái gì hấp dẫn, liếc mau qua bên cạnh, rất nhanh thu hồi ánh mắt, nói: "Nếu có một ngày Thẩm Quyên có bạn gái, cậu không thể gần gũi với cậu ta như vậy nữa, cậu phải tránh hiềm nghi. Trong giờ ngoài giờ gì đều không thể nói nhiều với cậu ta. Chủ nhật vẫn phải chịu đựng cậu ta mang bạn gái ra ngoài chơi, ảnh chụp đăng đây hoạt động bạn tốt ——"

Lâm Ngữ Kinh cắt ngang cậu, trông như cực kỳ không tưởng tượng nói: "Cậu cảm thấy cậu ấy trông giống người sẽ đăng đây?"

"Tớ chỉ là lấy một ví dụ thôi, " Trình Dật nói, "Tóm lại là nếu ngày nào đó Thẩm Quyên có một cô gái, người bạn duy nhất ở đây của cậu cũng phải giữ khoảng cách với cậu rồi. Cậu sẽ không cảm thấy không vui chứ?"

"Tớ vì sao lại không vui?" Lâm Ngữ Kinh nói cực kỳ nhanh, "Tớ vui đến nhảy cẫng lên, mua thêm hai cây pháo vang năm trăm tiếng chúc mừng cậu ta ấy chứ."

Trình Dật nín thinh.

Cậu ta giương mày, nghiêng đầu, ánh mắt rơi sau lưng cô.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu ra sau nhìn theo. Thẩm Quyên không biết đã về từ bao giờ, rất bình tĩnh ngồi xuống chỗ ngồi, chân dài gấp lại, cup mắt xem điện thoại. Mí dài áp xuống thành một bóng râm, làm như không nghe thấy bọn cô nói chuyện.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu vài giây, cậu cũng làm như không hề nhận thấy, cũng không ngẩng đầu, đầu ngón tay hạ xuống màn hình điện thoại đánh chữ.

Thẩm Quyên vô cùng miễn cảm với tầm mắt đối diện. Có đôi lần trên lớp, cậu xoay mặt về phía cô ngủ, Lâm Ngữ Kinh mà nhìn cậu, cậu sẽ thỉnh thoảng mở mắt ra.

Mà bây giờ, động tác của cô cực kỳ lớn, ánh mắt cũng rất rõ ràng, vậy mà Thẩm Quyên không có bất kỳ phản ứng nào.

Lâm Ngữ Kinh há to miệng, nhìn về phía Trình Dật.

Trình Dật trái lại là gác trên vai Lục Gia Hành bên cạnh mà cười, thoạt nhìn vô cùng dễ chịu.

*

Môn đẩy tạ và phóng lao của Lâm Ngữ Kinh thì vào xế chiều. Ngày đầu tiên của đại hội thể thao đều là cuộc thi cá nhân. Ngày thứ hai ngoại trừ buổi sáng có một trận chung kết 400m, còn lại đều là thi đấu tập thể.

Lâm Ngữ Kinh ngã một phát, tay và chân đều bị tổn thương, đến nói với Lưu Phúc Giang với ủy viên thể dục nói một tiếng, rút lui khỏi trận đấu. Ủy viên thể dục thoạt nhìn vô cùng chán nản, tuy nhiên cũng không có cách nào. Cơ bản là hai hạng mục này, trừ Lâm Ngữ Kinh ra thì chẳng còn nào nữ sinh gấp tự nguyện tham gia.

"Thôi vậy, an toàn của cậu quan trọng nhất, đừng đi thi đấu nữa, " ủy viên thể dục sợ Lâm Ngữ Kinh áy náy trong lòng, còn ra sức tỏ vẻ sôi động đôi chút, vỗ vỗ cánh tay cô, an ủi, "Không sao đâu, lớp ta cứ bỏ quyền thi thôi. Loại này không giống cuộc thi 200m 400m lời cuốn, vốn cũng có rất nhiều lớp bỏ quyền đó."

Văn Tử Tuệ ngồi ngay bên cạnh, ngẩng đầu lên: "Vậy thì bỏ quyền sao?"

Ủy viên thể dục cười: "Chứ không thi sao, tớ mang tóc giả tự đi được không?"

Văn Tử Tuệ nhấp mày môi: "Tớ đi cho, có hạng mục gì đấy."

Ủy viên thể dục nom vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Ngữ Kinh cũng xoay đầu, nhìn cô.

Mặt Văn Tử Tuệ đỏ lên, cau mày, nỗ lực che giấu vẻ mặt tự nhiên: "Hỏi cậu đấy, hạng mục gì!"

Ủy viên thể dục mới phản ứng kịp: "A, môn đẩy tạ và phóng lao."

"..."

Văn Từ Tuệ chắc hẳn tuyệt nhiên không nghĩ tới, hạng mục của Lâm Ngữ Kinh lại là đẩy tạ và phóng lao.

Nét mặt cô nàng bây giờ cũng ngạc nhiên y chang ủy viên thể dục.

Hai người liền mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, ủy viên thể dục gãi gãi đầu: "Cậu được không? Nếu cậu thật sự không được..."

Văn Từ Tuệ đời này, ghét nhất chính là người khác nói cô không được, không đẹp, không dễ nhìn, không ưu tú. Cô phắc cái đoạt lấy danh sách của ủy viên thể dục, tìm được hai hạng mục này, để tên mình sau tên của Lâm Ngữ Kinh: "Tớ mắc mớ gì không được? Không phải chỉ là đẩy tạ thôi sao? Ném đi chẳng phải xong rồi sao, tớ thì!"

Lâm Ngữ Kinh ở bên cạnh xem thế là đủ rồi, giờ tay vỗ "Bốp bốp bốp" cho cô: "Hay! Nói hay lắm!"

Văn Từ Tuệ mặc dù đã ký tên mình lên trên, nhưng vì danh sách đã nộp lên rồi, nên cô ấy phải mang số hiệu của Lâm Ngữ Kinh đi.

Lâm Ngữ Kinh theo cô đến nơi điểm danh báo cáo, hai người đi dọc theo đường biên từ trong khán đài vòng ra. Rẽ vào chỗ ngoặt, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy một tiếng xin lỗi rất nhỏ.

Cô mới đầu còn cho là mình nghe lầm, quay đầu đi.

Văn Từ Tuệ cúi đầu xuống, từ trán đến cổ đều đỏ bừng lên: "Thật xin lỗi, tôi... buổi sáng không cố ý, tôi không nghĩ cậu sẽ ngã, " tiếng cô ấy rất thấp, "Thẩm Quyên lúc này tới tìm tôi, bảo tôi nói xin lỗi với cậu.. Nhưng cậu ấy không đến tới cũng sẽ xin lỗi cậu, tôi cũng không muốn khiến cậu... như vậy. Tôi chỉ là muốn cần cậu một cái, cậu đừng tức giận."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy giọng cô nương này nghe như sắp khóc.

"Ngay thời điểm đó tôi còn rất tức giận." Lâm Ngữ Kinh nói.

Bả vai Văn Từ Tuệ bỗng nhấc lên, ngược đầu, mũi có chút đỏ.

"Tuy nhiên hiện tại tôi không còn giận nữa, cũng chỉ ngã một cái, trầy chút da thôi mà. Cậu nói cậu không cố ý, tôi cũng tin rồi, " Lâm Ngữ Kinh thở dài, "Chỉ là sau này đừng như vậy nữa. Có biết bao chuyện lớn chuyện nhỏ không thuận ý cậu chứ, chờ cậu tốt nghiệp đại học đi vào xã hội rồi, có phải sẽ bị tức chết không."

Nếu như đặt vào trước kia, Lâm Ngữ Kinh có lẽ sẽ không chỉ ở mức độ ăn miếng trả miếng đơn giản như vậy. Thế nhưng giờ đây, cô phát hiện mình thật sự không có cái kia, cái dục vọng muốn đáp lễ cho cô ấy nữa.

Cô suy nghĩ một chút, hẳn là vì Thẩm Quyên.

Thật ra lúc ấy cô ở ngay tại sân thể dục trong nhà, không phải mới đi ngang qua.

Cô gần như là nghe được từ đầu đến đuôi.

Thời điểm nghe thấy câu "Ồ chỗ tôi đây xem như xong" của Thẩm Quyên, cô đột nhiên cảm thấy có chút ngẩn ngơ.

Không phải chưa ai từng ra tay giúp cô. Trước kia khi cô bị si nhục, Trình Dật và Lục Gia Hành mang theo cô, ba người đề lên những tên bất nạt cô đánh cho một trận. Thế nhưng cảm giác này không giống khi đó. Bọn cô là bạn bè, cùng tiến cùng lùi, hết thầy đều là cùng nhau gánh vác, cô đánh nhau thua còn có thể bị Lục Gia Hành cười nhạo.

Lâm Ngữ Kinh là lần đầu tiên cảm nhận được, mùi vị được một người lặng lẽ ở phía sau che chở là thế nào.

Có loại cảm giác rất kỳ lạ, vừa chua xót vừa mềm mại.

Mềm mại xong, phản ứng đầu tiên của cô là muốn nhanh chân bỏ chạy.

Giống như lúc mới đến thành phố này, bác Lý nói "Trời sắp tối rồi, một cô gái nhỏ chưa quen hoàn cảnh ở đây một thân một mình như thế, không an toàn lắm."

Lâm Ngữ Kinh chưa từng tiếp xúc với điều này, với thiện ý xa lạ này có phần mờ mịt không biết ứng đối, cô không biết vào loại thời điểm này nên nói cái gì.

Cám ơn cậu, bạn học Thẩm, tôi rất cảm động.

Con mẹ nó chứ cảm động đến mức tim như đập không đều, trái tim này nhảy nhanh đến nỗi tôi cảm giác như một phút nó nhảy cả hơn trăm lần. Xin hỏi cậu có biết chuyện gì đang xảy ra không.

Lâm Ngữ Kinh lại nghĩ tới, vấn đề Trình Dật mới hỏi cô.

Nếu ngày nào đó Thẩm Quyên có một cô gái, người bạn duy nhất ở đây của cậu cũng phải giữ khoảng cách với cậu rồi. Cậu sẽ không cảm thấy không vui chứ?

Lâm Ngữ Kinh lúc ấy căn bản không hề nghĩ ngợi, liền vô thức phủ nhận.

Nhưng đến giờ cô quả thực chưa từng hỏi cậu về vấn đề này.

Cô đến quán xăm hình của cậu, ngốc ở đó một đêm, gặp gỡ mấy người bạn tốt của cậu, mãi tới bây giờ đều chưa từng thấy cậu cái gì nữ tính xuất hiện bên cạnh cậu.

Khi cậu ở trường học, Lâm Ngữ Kinh hầu như chỉ thấy cậu và Hà Tùng Nam lăn lộn cùng nhau.

Đuôi loại dấu hiệu đều cho thấy, người này có lẽ độc thân.

Thế nhưng ra ngoài trường thì sao, số lần hai người gặp mặt dường như có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng cậu quen rất nhiều người, cái gì cũng biết, đi đâu cũng quen thuộc, cũng có rất nhiều những mặt khác mà cô không biết.

Cậu nói cậu ở ngay trong tiệm, Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao cậu chỉ có một mình ở kia, không biết tình huống trong nhà cậu, không biết cậu có phải còn có những vòng giao tiếp khác không, cũng không biết cái sự kiện thần bí kia, sự kiện suýt nữa đánh chết bạn cùng bàn đó.

Lâm Ngữ Kinh vốn cảm thấy bọn họ đã rất thân thuộc rồi, nhưng tính toán như kia, lại cảm thấy chuyện mình biết rõ về cậu quá ít.

Cô bỗng nhiên có phần không chắc chắn, cậu rốt cuộc đã có bạn gái chưa.

Có lẽ chỉ là cô tới giờ chưa từng thấy?

Không biết vì sao, Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên hoảng hốt một chút.

Cô đứng ở nơi báo danh, rút điện thoại ra, gửi cho Thẩm Quyên một tin nhắn.

Cô cân nhắc đôi lát, nghĩ xem hỏi như nào cho tốt.

Vấn đề này quá riêng tư rồi.

Có cần hỏi không đây?

Liệu có không ổn không?

Nhưng con mẹ nó chứ đâu xem cậu ta như bạn bè rồi! Hỏi thử cậu có đối tượng chưa cũng không được sao!

Lâm Ngữ Kinh dậm chân, cẩn thận đánh chữ: [Bạn học Thẩm, cậu có bạn gái chưa?]

Chính cô cũng không phát hiện, bản thân có chút khẩn trương.

Văn Tử Tuệ đang xếp hàng chờ điểm danh ở chỗ điểm danh đây ạ, Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm ở mảnh đất trống bên cạnh chờ. Lúc cô đi Thẩm Quyên còn đang dán mắt vào điện thoại, đoán chừng cậu sẽ nhanh chóng nhìn thấy.

Đợi chờ mãi hơn mười mấy phút.

Thẩm Quyên vẫn chưa hồi âm

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tôi gọi cậu một tiếng anh trai cậu đã có phản ứng

Thẩm Quyên cầm điện thoại của Hà Tùng Nam ngồi trên khán đài sân vận động, trả về màn hình đen kịt. Có chút mờ mịt.

Sau bữa trưa với đám người Lâm Ngữ Kinh, cậu không lập tức về sân vận động, mà đến lầu Bắc tìm Hà Tùng Nam.

Đại hội thể thao không có chút quan hệ nào với khối 12. Khi đám đàn em khối 10 và khối 11 tung bùng sôi nổi ở sân vận động bên này, khối 12 ở lầu Bắc bên kia vừa quạnh quẽ lại im ắng làm bài thi.

Tịch tịch như tuyết.

Người khác náo nhiệt là náo nhiệt của người khác, không liên quan tới ta.

Hà Tùng Nam rất đau khổ.

Cậu ta cảm thấy cuộc sống lớp 12 mỗi ngày làm bạn với các loại bài thi thật đau khổ. Thú vui duy nhất chính là giờ nghỉ trưa được cùng ăn com với bạn bè, còn có tiết thể dục hai tuần một lần.

Kết quả bạn của cậu ta, bây giờ không còn thường xuyên ăn trưa với cậu ta nữa rồi.

Cậu ta tự hy sinh chính mình, tình nguyện giả thụ để bảo đảm cho bạn bè có thể trêu chọc em gái, không để cậu ta đánh mất rung động với nữ sinh bạn cùng bàn.

Vậy mà CMN cậu ta là thứ bạn bè gì đây!!

Hà Tùng Nam cực kỳ tức giận.

Vi vậy vào tiết đầu tiên của buổi chiều - tiết thể dục đã lâu không gặp của lớp bọn họ, khi Thẩm Quyên đến tìm cậu, Hà Tùng Nam liền trực tiếp nhắm vô mặt cậu mắng cho một trận.

"Thẩm Quyên cmn cậu là thứ bạn bè gì hà!". Hà Tùng Nam đứng cạnh báo bảng, giờ tay chỉ vào cậu, "Ông đây vì cậu, mà giờ mỗi ngày đều có người tìm đến cửa lớp dòm ngó. Tôi đều nhận hết. Thế mà bây giờ đến com cũng không ăn cùng tôi? Tự cậu tính toán xem cậu đã mấy ngày rồi không đến tìm tôi?"

Thẩm Quyên ngồi trên bàn cậu ta, chân đạp lên thành ghế, không kiên nhẫn: "Cậu là cô gái nhỏ à? Tôi chẳng lẽ phải cùng cậu ăn com đủ hai mươi ngày trên một tháng sao?"

Hà Tùng Nam cười: "Thế thì khỏi đi. Một tháng cậu cũng phải lên trường tổng cộng hơn hai mươi ngày lận đó, tiểu học đệ."

Thẩm Quyên "Xùy" một tiếng.

Hà Tùng Nam chú ý tới tâm tình khác thường của cậu, nhảy nhót hai bước: "Sao thế, ai chọc ngài vậy Quyên già."

Thẩm Quyên "bộp" một cái đập di động lên bàn cậu ta: "Tôi hỏi cậu."

Hà Tùng Nam cung kính nói: "Ngài hỏi đi."

Thẩm Quyên nói: "Vì sao cậu không yêu đương với bạn thân?"

"Bởi vì tôi mẹ nó không có bạn thân." Hà Tùng Nam nói.

Thẩm Quyên mặt không đổi sắc nhìn cậu ta, trầm mặc ba giây, tiếp tục nói: "Vậy giờ cậu tưởng tượng là mình có rồi đi."

Hà Tùng Nam nói: "Kiểu thế nào?"

Thẩm Quyên bắt đầu dĩ, ngập ngừng ngập ngừng nặng nề phun ra hai chữ: "Rất, tốt."

Hà Tùng Nam nói: "Vậy con mẹ nó chứ, nhất định phải yêu đương với cô ấy rồi."

Thẩm Quyên: "..."

Lão đại lại "Xùy" một tiếng, rõ ràng rất không hài lòng với đáp án này.

"Tôi đây không yêu với cô, " Hà Tùng Nam nhanh nhẩu đổi lời, "Mới là học sinh cấp 3 thôi, phải cố gắng học tập nha. Cmn yêu cái gì mà yêu, cmn tình yêu nam nữ cái gì. Tôi, ai tôi cũng không thích."

Lần này Thẩm Quyên không nói gì, nhưng khí áp dường như trông càng thấp hơn lúc nãy rồi.

Hà Tùng Nam bắt đầu dĩ, cũng "Bộp" một cái đập di động lên mặt bàn: "Anh hai, ngài rốt cuộc muốn nghe đáp án gì, ngài dạy tôi đi, tôi nói cho ngài nghe."

Ngay cả Thẩm Quyên cũng không biết, cậu rốt cuộc muốn một đáp án gì.

Hà Tùng Nam bình thường trông như một chuyên gia yêu đương. Tình thông bảy bảy bốn chín phương pháp trêu chọc em gái, ngày nào cũng cùng Tường Hân trao đổi thủ đoạn tán gái. Nhưng bây giờ nhìn lại, Thẩm Quyên cảm thấy cậu ta chính là tên vô dụng.

Ông chủ Thẩm chưa bao giờ bị tâm trạng hoang mang bủa vây như vậy. Từng đợt từng đợt mưa đạn trong đầu bắt đầu điên cuồng quét qua ——

Bạn cùng bàn có hai thanh mai trúc mã rất tuần tú làm sao bây giờ?

Bạn cùng bàn liệu có thể nói yêu đương với một trong hai thanh mai trúc mã rất tuần tú đó không?

Bạn cùng bàn chẳng lẽ là vì giá trị nhan sắc của bạn thân quá cao, cho nên bây giờ không nhìn nổi người con trai khác?

Nhưng mà cái này cmn có liên quan gì tới cậu?

Thẩm Quyên lại suy tư đôi lát xem trận mưa đạn này có liên quan gì với cậu.

Bạn cùng bàn cảm thấy Lục Gia Hành và Thẩm Quyên ai hơn soái một chút?

...

Huyệt Thái Dương của Thẩm Quyên nhức nhối, lại bắt đầu đau nửa đầu rồi.

Chuông tan học vang lên, tiết thể dục chấm dứt. Cậu thở dài, nhấc chân dài lên, bỏ xuống mặt bàn, tìm được điện thoại trên bàn, đi về hướng sân vận động bên kia.

Trở lại khán đài lớp 10, Lâm Ngữ Kinh đang cùng Trình Dật nói chuyện phiếm. Rất chăm chú nghiêng đầu, đỡ đầu, không chú ý tới động tĩnh xung quanh.

Trái lại là Trình Dật thấy cậu. Hai người liếc nhau, Trình Dật quay đầu đi, đột nhiên hỏi: "Nếu ngày nào đó Thẩm Quyên có một cô gái, người bạn duy nhất ở đây của cậu cũng phải giữ khoảng cách với cậu rồi. Cậu sẽ không cảm thấy không vui chứ?"

Bước chân Thẩm Quyên khựng lại.

"Tớ vui đến nhảy cẫng lên, mua thêm hai cây pháo vang năm trăm tiếng chúc mừng cậu ta ấy chứ." Lâm Ngữ Kinh nói.

Thẩm Quyên: "..."

Ha.

Thẩm Quyên tức quá hóa cười.

Cậu đón lấy cái nhìn như có như không của Lục Gia Hành và Trình Dật, mặt không thay đổi ngồi xuống, rút điện thoại ra. Biểu cảm vừa bình tĩnh vừa lạnh lùng, đáng vẻ như hoàn toàn không bị ảnh hưởng ấy, cái gì cũng không nghe thấy.

Cùng lúc cậu mở khóa Home, Lâm Ngữ Kinh xoay đầu lại.

Lúc Thẩm Quyên nhìn thấy màn hình nền là một em gái yêu tình ngực lớn, bên trên còn có mặt mã sáu chữ số, trong nháy mắt có chút mờ mịt.

Cậu đặt hình nền này từ khi nào vậy?

Cậu sững sờ nửa giây, rất nhanh kịp phản ứng.

Mẹ nó đây là điện thoại Hà Tùng Nam.

Điện thoại của hai người cùng kiểu, cũng đều không thích dùng ốp lưng. Khi tắt màn hình rồi đặt chung một chỗ quả thực giống như đúc. Lúc đi cậu cũng không để ý.

Nhưng hiện tại Lâm Ngữ Kinh đang nhìn chăm chăm cậu.

Cái điện thoại nát này của Hà Tùng Nam mẹ nó rớt cuộc là mặt mã bao nhiêu?

Thẩm Quyên đón lấy ánh mắt của Lâm Ngữ Kinh, nhìn mặt mã sáu số trên màn hình, khoe môi thẳng băng, đầu ngón tay chạm loạn trên màn hình vài cái. Bộ dạng nghiêm túc chơi điện thoại, hoàn toàn không nhìn thấy đáng vẻ của cô.

Cũng may Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng đi tìm ủy viên thể dục nói chuyện hạng mục của cô, còn theo Văn Tử Tuệ đi báo danh rồi. Thẩm Quyên rũ mĩ, khóa màn hình, đứng dậy đến chỗ lầu Bắc.

Trong sân trường hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này lớp bọn Hà Tùng Nam có lẽ đang trong giờ học, cậu phải đợi đến khi bọn họ hết tiết mới có thể tìm cậu ta đòi lại.

Thẩm Quyên bỏ tay vào túi áo, không nhanh không chậm đi dọc theo sân bóng rổ.

Cậu hồi tưởng lại một lát. Từ trước khai giảng vài ngày, lần đầu gặp mặt Lâm Ngữ Kinh đến những chuyện lúc này.

Thẩm Quyên chưa từng yêu đương, nhưng cậu không phải đồ ngốc. Sự quan tâm và chăm sóc của cậu đối với Lâm Ngữ Kinh, hình như có hơi quá mức.

Vừa bắt đầu chỉ là vì cô ra sức thu lại những gai nhọn đâm người nhưng lại vẫn chướng mắt như cũ. Rõ ràng là khổ sở đến mức trông như một gãy sau sẽ co quắp trên mặt đất, nhưng cuối cùng không hiểu sao lại hết lần này tới lần khác phải già vờ như không có gì. Loại cảm giác mâu thuẫn này khiến cậu cảm thấy, người này còn rất thú vị đấy.

Về sau chẳng biết vì sao, cậu phát hiện cô đúng là rất thú vị?

Nhưng đây cũng không thể giải thích được vì sao lúc cậu đối mặt với bạn nam giới của cô, lại có loại bực bội cần phải ép xuống đó.

Còn có, tại sao cô chỉ gọi cậu là anh trai có một chút mà cậu đã xuất hiện phản ứng khó nói.

Thời điểm còn chưa tạm nghỉ học lúc trước, Thẩm Quyên bị không ít nữ sinh theo đuổi. Đầy đủ các loại, ồn ền chỗ nào cũng có. Ngoại trừ phiền toái, cậu không có cảm giác gì khác.

Lâm Ngữ Kinh lại không giống như vậy.

Nhưng mà rớt cuộc không giống nhau ở đâu, cậu lại nói không nên lời.

Hoặc có thể nói cậu thật ra đã sớm cảm giác được, nguyên nhân xuất hiện loại tham muốn chiếm giữ quá đổi bất thường này.

Nhưng cậu không muốn thừa nhận cho lắm.

Vì sao không muốn.

Bởi vì Lâm Ngữ Kinh không có suy nghĩ gì với cậu.

Mỗi một hành động, mỗi một câu nói của cô, đều đang lộ ra một thông tin —— cô không có bất kỳ suy nghĩ lung ta lung tung nào với cậu. Chỉ là đơn thuần tín nhiệm cậu, xem cậu là bạn bè.

Tôi coi cậu là bạn cùng bàn, còn muốn làm bạn tốt với cậu, thế mà trong đầu cậu lại tràn đầy các loại phế thái. Tôi gọi cậu một tiếng anh trai cậu đã có phản ứng.

Cái này cmn quá là dọa người rồi.

Thắm Quyên đi đến cửa ra vào lầu Bắc, tựa trên cột, thờ dài.

*

Mãi đến lúc Văn Từ Tuệ thi xong môn đẩy tạ, Thắm Quyên cũng chưa trả lời tin nhắn.

Lâm Ngữ Kinh đã bắt đầu hồi hận rồi.

Cẩn thận nhớ lại, cô cảm giác mình hơi hơi quá trắng trợn.

Có thể Thắm Quyên cảm thấy cô đường đột, quan hệ giữa hai người chưa tới cấp độ kia.

Tuy nhiên hỏi cũng hỏi rồi, không cách nào thu lại. Nếu đối phương không hỏi âm, cô cũng không tiện nói thêm gì nữa, bằng không sẽ càng về vội thêm chuyện ra.

Lâm Ngữ Kinh về tới khán đài lớp 10, phát hiện Thắm Quyên đến người cũng không thấy đâu nữa.

Cô quét mắt một vòng, cũng không thấy người kia, quay đầu nhìn về phía Trình Dật: "Bạn cùng bàn tớ đâu?"

"Cậu vừa đi cậu ta cũng đi luôn rồi, " Trình Dật cười toe toét nói, "Tớ còn tưởng cậu ta đi tìm cậu rồi chứ."

"A, " Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống, khuỷu tay đặt trên đầu gối, đỡ đầu. Một lát sau, lại vô nghĩa kêu một tiếng, "A..."

Cô thất vọng rũ mắt, mấp máy miệng.

Cô hồi hận rồi, sớm biết vậy đã không hỏi gì cả.

Cậu có phải đã giận rồi không?

Trình Dật và Lục Gia Hành ngồi ở đây hai ngày. Vốn là định ngồi đến chủ nhật cơ, kết quả tới hôm đó Trình Dật nhận điện thoại của ba cậu ta. Chủ nhật là sinh nhật ông nội cậu ta, bị cậu quên bằng. Trình tiên sinh trực tiếp mắng cho cậu ta một trận.

Vì vậy Lâm Ngữ Kinh xin Lưu Phúc Giang cho nghỉ ngày thứ hai của đại hội thể thao, nói mình hôm qua té bị thương, ngủ một giấc xong không thoải mái cho lắm. Lưu Phúc Giang không nói hai lời đã phê chuẩn cho cô nghỉ.

Cô theo Lục Gia Hành và Trình Dật ba người ăn linh tinh cả ngày. Buổi tối thì đưa hai người đến sân bay, thật sự không có nổi thời gian để suy nghĩ chuyện Thắm Quyên.

Mãi đến khi cô ngồi tàu điện ngầm từ sân bay về nội thành, xung quanh yên tĩnh, cô mới nhớ tới chuyện này.

Lâm Ngữ Kinh ngồi trong tàu điện ngầm, lắc lư hai chân, gửi tin nhắn cho Lý Lâm [Ông chủ Lý, Thắm Quyên hôm nay có đi đại hội thể thao không?]

Ông chủ Lý đáp lại rất nhanh: [Không! Tớ cứ tưởng hai cậu lên lút đi chơi chứ.]

Lâm Ngữ Kinh thu điện thoại lại.

Thắm Quyên không trọ ở trường. Nếu cậu không có ở trường học, có lẽ chính là đang ở studio. Lâm Ngữ Kinh cũng không về trường nữa, chuyển một chuyến tàu điện ngầm, đi về nhà bên kia.

Thời điểm xuống tàu đã là năm giờ rưỡi chiều. Cô không về nhà, đến cửa ra vào cửa hàng tiện lợi 7-11, dừng lại, sau đó bắt đầu đi đến studio của Thắm Quyên.

Đi đến ngõ hẻm, Lâm Ngữ Kinh nhìn vào bên trong, chưa tiến vào. Nhìn chốc lát, tiếp tục đi về hướng 7-11.

Cô muốn tạo ra một cuộc gặp gỡ vô tình. Cô cũng không tin Thắm Quyên sẽ không ra đây mua bao thuốc, mua com tới gì đó.

Đi đến cửa vào cửa hàng tiện lợi, lại quanh trở lại. Đi đến ngõ hẻm studio kia, tiếp tục quanh trở lại.

Cứ như vậy đi qua đi lại hết ba bốn chuyến, đi mãi đến khi bầu trời tối đen.

Đèn đường sáng ngời. Trên đường phố đầu đèn xe này ngấm đuôi đèn xe kia, nhìn xa xa trông như từng con rồng dài vàng óng ánh.

Lần thứ năm tạt qua 7-11, Lâm Ngữ Kinh cuối cùng đã cảm thấy mình như một đứa bệnh tâm thần.

Đi qua đi lại ngay trên đường lớn, ngấm nga hát. Cứ đi tản bộ, tản bộ mà chẳng có mục đích.

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy nhận xét vừa nãy của bản thân quá nóng cạn rồi. Biết đâu người ta không có bệnh tâm thần! Mà cũng đang tìm kiếm cơ hội vô tình gặp mặt đấy chứ!

Cô thờ dài, đứng trước cửa sổ thủy tinh cực lớn. Lén lút mà, không một tiếng động mà, ngó vào bên trong.

Trước tủ lạnh có một nam sinh mặc áo khoác đen, cao cao gầy gầy. Tầm mắt Lâm Ngữ Kinh bị giá hàng chắn mắt phân nửa, chỉ có thể nhìn thấy mũ áo khoác và gáy cậu ta. Kiểu tóc giống hệt Thắm Quyên, bờ vai thoát nhìn cũng rất giống.

Cô đứng ở cửa vào 7-11, nhún chân nhảy lên nhảy xuống. Lúc thì đi đến rìa bên này, lúc lại tới góc bên kia. Muốn tìm một góc độ dù chỉ thấy gò má người này cũng được, nhìn thử xem rốt cuộc có phải Thắm Quyên hay không.

Cứ như vậy nhảy nhót hồi lâu, nhảy đến khi chị gái thu ngân dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, nam sinh cuối cùng cũng xoay đầu lại rồi.

Rất soái, nhưng không phải, thuộc về kiểu ôn nhu thanh tú.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, không vui mà gục đầu xoay người lại, nhìn thấy một đôi giày thể thao trắng gần trong gang tấc.

Cô giật thót, ngẩng đầu lên.

Thắm Quyên đứng sau lưng cô, rũ mắt nhìn cô, vẻ mặt hờ hững.

Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ đã gần như khẳng định người trong cửa hàng chính là cậu, kết quả không phải. Không phải thì thôi đi. Ấy mà một giây sau, cái người mà cô vòng đi vòng lại không biết mấy vòng từ năm rưỡi đến giờ chỉ để vô tình gặp được, chỉ để vô tình gặp mà đối diện xẹp bụng cũng không gặp phải. Không ngờ lại xuất hiện phía sau cô.

Khoảng cách gần như vậy, im hơi lặng tiếng, không biết đã đứng bao lâu.

Biểu cảm hoảng sợ của Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp thu hồi, kèm theo sự xấu hổ như làm chuyện xấu gì đó bị bắt gặp, cả lăm một cái: "Thắm, Thắm Quyên?"

"Tên con trai kia, là hình mẫu lý tưởng của cậu?" Thắm Quyên bình tĩnh hỏi.

Chương 38: Cậu giúp tôi mang

Vấn đề này ngoài dự đoán, Lâm Ngữ Kinh phản ứng hồi lâu, mới nói: "Không phải."

Nghe có vẻ không đáng tin cho lắm, không biết Thẩm Quyện đã ở đây nhìn bao lâu.

"Tôi còn không nhìn rõ cậu ta trông ra sao." Vì đề trông có tính chân thực hơn, Lâm Ngữ Kinh bổ sung.

Thẩm Quyện ở trong xe taxi đã thấy cô ở cửa cửa hàng tiện lợi nhảy nhót.

Thiếu nữ mặc áo nhung dài màu vàng nhạt, tóc không buộc, mang balo nhỏ đứng ở kia, vali hành lý cũng không cầm.

Mỗi tuần cô về nhà, đều sẽ mang vali hành lý nhỏ của cô. Lần này hai tay trống trơn, nên không phải trực tiếp về từ trường học.

Thẩm Quyện thẳng người: "Su phụ, dừng ở đây đi."

Tài xế chậm chậm đỗ xe, xác nhận một lần: "Ồ ngay đây à, cho cậu xuống ở ven đường nha."

Thẩm Quyện "Ủm" một tiếng, nghiêng người tới trước, rút ra ví da trả tiền, xuống xe.

Cậu không vội vã đi qua, đứng ngay ở bên kia đường, đốt điều thuốc. Sau đó nhìn Lâm Ngữ Kinh đi từ đầu cửa sổ thủy tinh này tới đầu cửa sổ thủy tinh kia, nhảy một cái nhòm vào một cái. Chuyển trái chuyển phải nhiều lần, xoay qua xoay lại nhảy lên cao. Không biết đang nhìn cái gì, trái lại cứ không chịu đi vào.

Nhảy nhót năm phút.

Cái sức lực linh hoạt này, xem ra chân không đau nữa rồi.

Thẩm Quyện dụi thuốc, tới thùng rác ven đường ném vào, qua đường.

Lâm Ngữ Kinh nhìn rất chăm chú, không chú ý tới tiếng động sau lưng.

Thẩm Quyện đứng ngay sau lưng cô, liếc mắt nhìn theo.

Bóng lưng.

Một tên con trai.

Chỉ một cái bóng lưng con trai như vậy, cô nhìn chăm chăm người ta năm phút.

*

Lâm Ngữ Kinh nói xong, Thẩm Quyện gật đầu: "Vậy cậu có muốn vào trong để nhìn rõ hơn không?"

Cậu đối mặt với cửa thủy tinh sáng choang của cửa hàng tiện lợi. Ánh sáng sáng rõ đánh cho cậu một tầng ánh bạc. Xem ra da dẻ cực kỳ tốt.

Khóe môi thẳng băng hơi trĩu xuống cũng nhìn được càng thêm rõ ràng.

Tâm tình của cậu không tốt cho lắm.

Là bởi còn đang tức giận với cô sao?

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt: "Không cần. Thật ra tôi chỉ muốn nhìn thử xem cậu ta có mua trứng sữa chua vị nam việt quất mà tôi thích hay không thôi."

Sau đó cậu nhìn năm phút à.

Cậu có bệnh sao?

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, cảm thấy từ khi thi vào khối thứ hai, IQ của bản thân thật giống như càng ngày càng thấp.

Cô chưa kịp nói gì nữa, Thẩm Quyện đã lơ cô, xoay người đi vào cửa hàng tiện lợi.

Lâm Ngữ Kinh vội vàng đi theo, nam sinh mặc đồ đen bên trong còn đang đứng trước tủ lạnh, từ khu sữa chua chuyển sang khu cơm hộp.

Thẩm Quyện hôm nay cũng mặc đồ đen. Lâm Ngữ Kinh đứng ở giá hàng bên cạnh, nhìn bóng lưng hai người so sánh một hồi.

So với anh trai nhỏ này Thẩm Quyện cao hơn một chút, vai rộng hơn một chút, chân cũng dài hơn, tỉ lệ đáng người càng tốt hơn.

Chính diện thì khói cần nhìn. Giá trị nhan sắc của anh trai gang hồ phóng chừng đánh 1 vs N cũng không vấn đề gì.

Cô sao lại cảm thấy bóng lưng người này giống Thẩm Quyện chứ?

Rõ ràng không hề giống.

Lâm Ngữ Kinh tới bên cạnh Thẩm Quyện, nhìn cậu cầm trong tay một chai sữa chua nam việt quất, còn có một chai nước ép trái cây tươi.

Lâm Ngữ Kinh cũng cầm theo một chai sữa chua nam việt quất. Cô không biết cái chai đó của Thẩm Quyện có phải là lấy cho cô không, nếu không phải thì sao? Cô không muốn trông như quả tướng bờ.

Lấy xong rồi, cô nhìn cậu.

Thẩm Quyện làm như không thấy, cầm một phần cơm sườn lợn miếng dày. Lại mở tủ lạnh bên cạnh, lấy một chai nước khoáng.

Lâm Ngữ Kinh như cái đuôi nhỏ ăn cỏ theo sau cậu, hỏi: "Cậu chưa ăn tối sao?"

Thẩm Quyện "Ừ" một tiếng.

"..."

Lâm Ngữ Kinh nỗ lực không nhìn vào thái độ trước sau thờ ơ của cậu. Cô là đến cầu hòa.

Cô nhỏ giọng nói: "Tôi cũng chưa ăn."

Thẩm Quyên đã đi tới quầy thu tiền. Nghe vậy quay đầu lại, nhìn cô một cái, như cười như không nói: "Sao thế, nhìn trai đẹp đến com cũng quên ăn rồi à?"

Lúc này anh trai nhỏ mặc đồ đen kia đã đi rồi. Lâm Ngữ Kinh vẫn có loại cảm giác lúng túng pha lẫn xấu hổ, cùng với một chút thiếu kiên nhẫn.

Thái độ nhận lỗi của cô còn chưa đủ rõ ràng sao?

Cô cũng đã dỗ cậu đến thế!

Lâm Ngữ Kinh lờm một cái, đem chai sữa chua nam viết quất trong tay thả cái "bộp" vào tủ lạnh: "Đừng đấy. Nếu như cậu không dọa tôi sợ, tôi còn định đi vào xin số điện thoại nữa kia."

Thẩm Quyên nhìn cô, nhàu mắt lại, không lên tiếng.

Thiếu niên rất cao. Lâm Ngữ Kinh thấp hơn cậu một đoạn, phải ngược đầu nhìn cậu, nhưng khí thế không hề yếu.

Hai người cứ như thế đứng trước quầy thu tiền đàng đàng sát khí đối mắt nửa phút. Chị gái thu ngân nhìn bên này một xú, lại ngoảnh bên kia một tẹo, khấn Trương mà lùi về sau một chút.

Lại qua nửa phút, Thẩm Quyên dời tầm mắt, xoay người.

Lâm Ngữ Kinh không nói hai lời, quay đầu bước đi.

Cô đứng là trét keo trong đầu mà.

Tới tới lui lui loang quanh mấy tiếng chỉ để cô thể tình cờ gặp cậu. Kết quả thật vất vả mới tình cờ gặp, mà còn phải mặt nóng dán mỏng lạnh.

Người ta căn bản đến một câu nói đàng hoàng cũng không muốn nói với cô.

Lâm Ngữ Kinh tức đến đau gan, cố nén suy nghĩ muốn quay đầu cãi với cậu một phen, tiện thể kiểm cả dục vọng muốn ra ngoài cửa hàng đánh thêm một trận với cậu. Kết quả chưa đi được hai bước, đã bị người ta kéo cổ áo túm về.

Cô lùi lại hai bước, xoay đầu, chớp mũi sượt qua lớp vải bông mềm mại từ áo hoodies của thiếu niên.

Có mùi nước khử trùng nhân nhát.

Cô ngẩng đầu lên.

Thẩm Quyên lại cầm thêm một phần com sườn lợn miếng dày, rử mắt: "Đi đâu đấy."

Lâm Ngữ Kinh buộc miệng thốt ra: "Liên quan gì tới cậu."

Thẩm Quyên không biểu cảm nhìn cô một cái: "Không phải chưa ăn com tối à."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu: "Cái này cũng, liên quan gì tới cậu."

Thẩm Quyên trầm mặc một chút, bình tĩnh cất tiếng, thấp giọng nói: "Lâm Ngữ Kinh, cậu đừng cứ mãi ép tôi."

Lâm Ngữ Kinh bật cười một tiếng, hất bàn tay đang kéo áo cô, lùi về sau hai bước: "Cậu đang uy hiếp tôi à? Tôi sợ chết mất."

Thẩm Quyên thờ dãi: "Tôi đang năn nỉ cậu."

Lâm Ngữ Kinh ngó ra.

Thẩm Quyên một lần nữa trở về quầy thu tiền, đặt suất com sườn lợn miếng dày đó xuống, lại đưa tay lấy chai sữa chua nam viết quất cô vừa cầm tới luôn. Thanh toán xong, cầm hai chai sữa chua, hai hộp com và hai chai nước đi tới bàn trước cửa sổ, thả xuống, quay đầu nhìn cô: "Lại đây."

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, chậm chạp đi tới, ngồi xuống.

Hộp com mới vừa làm nóng xong, có chút nóng. Thẩm Quyên cảm mép màng bọc plastic mở ra, mở nắp đẩy lên trước mặt cô. Sau đó cúi đầu, đi bóc một hộp khác.

Lâm Ngữ Kinh cắn đũa, nhìn cậu.

Thẩm Quyên nghiêng đầu: "Sao thế, nóng?"

Cô chớp chớp mắt: "Trước đó tôi, có gửi cho cậu một tin nhắn, cậu đã nhận được chưa?"

"Ừm." Thẩm Quyên vận chai nước ép trái cây ra, đẩy tới trước mặt cô.

Lâm Ngữ Kinh nói tiếng cảm ơn, cẩn thận hỏi: "Cái đó... Cậu biết tôi có ý gì không?"

Thẩm Quyên chăm chăm nhìn cô, ngón tay vô thức cuộn thành quyền.

Một lát sau, cậu mới mở miệng, giọng rất thấp: "Có ý gì."

"Chính là, tôi bây giờ đã xem cậu là bạn bè, nếu cậu có bạn gái thì tôi ít nhiều gì cũng phải tránh hiềm nghi, " Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, nhanh chóng nói thêm: "Đương nhiên, nếu cậu không muốn nói thì có thể không nói. Xem như tôi chưa hỏi, cậu đừng không vui."

"..."

Quai hàm Thẩm Quyên nhúc nhích, tựa hồ cọ xát răng dưới: "Không có."

"A, " Lâm Ngữ Kinh thờ phào nhẹ nhõm, "Cậu là không có không vui hay là —— "

"... Không có bạn gái." Thẩm Quyên rút ra từng chữ từ kẽ răng.

*

Lâm Ngữ Kinh nghe xong cậu trả lời phủ định của cậu, không chỉ thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí chẳng biết vì sao, còn có nỗi vui sướng không tên.

Cô cầm đôi dưa bắt đầu ăn com. Com sùn lộn miếng dày trước giờ cô chưa từng ăn, cô vẫn cảm thấy loại sùn lộn này nhất định phải chiên lên ăn mới ngon. Kết quả hôm nay ăn một lần, vậy mà mùi vị cũng không tệ lắm

Đại khái là vì cô quá đói bụng.

Nước ép trái cây tươi là Thẩm Quyên mua cho cô. Cậu hình như khá thích uống coca cola và nước khoáng. Hai chai sữa chua nam việt quất cũng đều đặt bên phía cô. Lâm Ngữ Kinh lặng lẽ liếc nhìn giá của những thứ này, thầm nghĩ chờ đến tối chuyển khoản cho cậu.

Hai người không nói nữa, yên lặng bắt đầu ăn. Lâm Ngữ Kinh cẩn sùn lộn ngẩng đầu lên, nhìn người đi đường bên ngoài lui tới, thỉnh thoảng sẽ xoay đầu dòm bọn cô một chút.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy con người đứng là đang không ngừng biến hóa. Cô bây giờ thể mà đã hoàn toàn quen với việc ngồi ở cửa hàng tiện lợi này vào buổi tối ăn com hộp.

Bọn họ com nước xong, ném hộp com vào thùng rác ngoài cửa hàng tiện lợi. Lâm Ngữ Kinh không còn bụng để uống sữa chua. Một tay cầm mà đi trước Thẩm Quyên, xoa xoa bụng, quay đầu.

Vừa mới ăn no, giọng cô có chút lười nhác: "Hôm nay cậu còn muốn về studio không?"

Nói xong cô mới nhớ ra, cậu vốn sống ở studio.

Thẩm Quyên "Ừ" một tiếng, nhấc mắt, tầm mắt rơi vào ngay phía trước. Bước chân đột nhiên khựng lại.

Lâm Ngữ Kinh còn đang đợi câu sau của cậu, lại đi về trước hai bước mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn cậu: "Này?"

Thẩm Quyên đứng y tại chỗ hai giây, bỗng nhiên xông người lên trước.

Lâm Ngữ Kinh sững sờ.

Thẩm Quyên sụt sùi vai cô bước nhanh về phía trước. Cánh tay đụng vào bà vai cô. Cô bị va đến nghiêng về trước mà cậu như không nhận ra, giờ tay túm lấy cổ áo người đi đằng trước, nửa lời nửa kéo hấn sang bên cạnh, "Oành" một tiếng mà ném người kia lên tường.

Lâm Ngữ Kinh sợ hết hồn.

Cô nghe thấy người kia rên rì một tiếng, chăm chú nhìn sang, mới thấy rõ tướng mạo.

Mới nhìn là một thiếu niên gầy gò yếu ớt, mặt mày dài nhỏ. Xem ra tuổi rất nhỏ, vóc dáng cũng không cao.

Bị người ta nhấc lên như thế, hai chân cậu ta hầu như không chạm đất. Phí sức giãy dụa hai lần, mũi chân miễn cưỡng chạm tới đất.

Thẩm Quyên cúi cổ áo cậu ta mạnh mẽ áp lên tường. Lực rất lớn, khớp xương bàn tay đều trắng bệch ra. Nghiêng người tới gần, nhìn chăm chăm vào mặt cậu ta, khàn giọng: "Con mẹ nó, tao chưa nói, đừng để tao gặp lại mày nữa à?"

Giọng cậu vừa trầm vừa khề, mang theo một loại đè nén nào đó. Tần bạo lạnh băng.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác lông tơ khắp người mình đều dựng đứng cả lên rồi.

Cho dù là trước đây lúc thấy cậu đánh nhau ở cửa cửa hàng tiện lợi cũng được, hay là sau đó hai người gần gũi cũng thế, cô trước giờ chưa từng thấy một Thẩm Quyên như vậy.

Thiếu niên kia giờ tay nắm lấy tay cậu, biểu cảm thống khổ, nhỏ giọng lầm bầm gì đó. Tầm mắt chệch sang, nhìn về Lâm Ngữ Kinh bên này.

Như là đang cầu cứu.

Cậu ta trông thực sự quá yếu. Yên tĩnh lại vô hại, im hơi lặng tiếng, cảm giác tồn tại cực thấp. Thậm chí trước khi Thẩm Quyên xông đến, Lâm Ngữ Kinh cũng không nhận ra cậu ta đi tới đây.

Loại chênh lệch sức mạnh một trời một vực này, vào tình huống lúc này, lại cùng với trạng thái đáng sợ đó của Thẩm Quyên, cũng làm cho Lâm Ngữ Kinh do dự trong nháy mắt.

Thẩm Quyên gần như một giây sau đã lập tức nhận ra ý đồ của cậu ta. Cậu cười gần một tiếng, lui người về sau một bước, cúi cổ áo cậu ta kéo về một chỗ trong con hẻm nhỏ bên cạnh.

Thiếu niên nghẹn ngào, rất nhanh biến mất trong bóng tối.

Lâm Ngữ Kinh một tay cầm chai sữa chua đứng tại chỗ, há to miệng.

Làm sao bây giờ?

Qua xem một chút, hay vẫn ở đây chờ?

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới sự kiện bạo lực suýt chút nữa đánh chết bạn cùng bàn của Thẩm Quyên.

Cô gần như đã quên bég chuyện này.

Hai tháng chung đụng với nhau, cô thực sự không tài nào liên hệ được giữa cậu và chuyện này. Bình thường cậu đến cãi nhau với người khác còn chẳng muốn, làm sao có khả năng sẽ làm loại chuyện đó.

Trong hẻm nhỏ tối đến tĩnh lặng, không một giọt âm thanh. Lâm Ngữ Kinh đợi hai phút, đi tới đầu hẻm xem xem.

Thẩm Quyên đi không xa, đứng chỗ này có thể mơ hồ trông thấy hình dáng hai người. Thiếu niên sít sao dựa vào góc tường, cuộn mình ngồi dưới đất. Thẩm Quyên đứng trước mặt cậu ta, nhìn xuống cậu ta từ trên cao.

Bóng tối làm khuếch đại hiệu lực của vô số mặt trái. Đường nét mờ nhạt của cậu bị kéo dài. Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy cậu cử động, sau đó quay đầu nhìn sang.

Cô mím mím môi, nhìn cậu đi ra. Đèn đường cùng đường phố sáng trưng một lần nữa vây quanh cậu. Bóng tối bị quăng về phía sau.

Lâm Ngữ Kinh không nén được mà liếc mắt nhìn vào trong ngõ hẻm. Thiếu niên kia còn ngồi nguyên tại chỗ, co thành một cục, không nhúc nhích.

Thẩm Quyên tới trước mặt cô, âm thanh lạnh mà nhạt: "Đi thôi."

Phảng phất như trạng thái Asura một giây kia là ảo giác của cô.

(*) Asura: là một vị thần trong Phật giáo, là một hung thần độc ác, tàn bạo. Asura được xem là một ác quỷ.

Cổ họng Lâm Ngữ Kinh thít lại, liếm môi một cái: "Cậu ta... Còn tỉnh không?"

Thật ra cô muốn hỏi, người kia còn sống không?

Biểu cảm trên mặt cô đáp lại rất rõ ràng, bởi lẽ Thẩm Quyên rũ mắt nhìn cô. Về mặt có chút bất đắc dĩ: "Tôi không phải loại người bạo lực đấy, tôi không đánh nó."

"..."

Nội tâm Lâm Ngữ Kinh nói cậu có thể vượt lương tâm chính mình một chút rồi hăng nói chuyện không, cậu vừa rồi quăng người ta đến gần như là khám vào tường luôn đấy.

"Tôi đương nhiên biết cậu không phải, tôi tin cậu." Cô dừng một chút, lại nói, "Có cần giúp cậu ta gọi xe cấp cứu... gì đó không?"

"..."

Thẩm Quyện thờ dãi: "Không cần, tôi không đụng vào nó."

Nếu cậu cũng nói như thế, vậy hẳn chính là thật sự không có.

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Vây... Ờ thôi."

Hai người tiếp tục đi tới trước.

Không rõ đích đến, mờ mịt đi tới trước mấy phút, Lâm Ngữ Kinh còn chưa thoát ra từ chuyện vừa rồi. Đến khi cô cuối cùng cũng trở lại bình thường, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh một chút.

Thẩm Quyện trước sau không lên tiếng. Trạng thái khùng bố cậu vừa bộc lộ ra, khiến cho người sồn cả tóc gáy kia lúc này đã ép xuống. Nhưng biểu cảm vẫn luôn sa sầm, khóe môi trĩ xuống, cả người trông vô cùng âm u.

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, giờ tay kéo kéo ống tay áo cậu.

Thẩm Quyện dừng bước lại, quay đầu, âm thanh phát khàn: "Sao vậy."

Lâm Ngữ Kinh liếm môi một cái, thăm dò hỏi: "Cậu có muốn... ra ngoài chơi không?"

Cậu không lên tiếng.

"Tôi dẫn cậu đi chơi nhé." Lâm Ngữ Kinh lại nói một lần.

Thẩm Quyện cup mắt nhìn cô. Lông mi rủ xuống, che khuất ánh mắt.

Lặng vài giây, cậu bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: "Được, cậu dẫn tôi đi chơi."

Lần này, Lâm Ngữ Kinh bắt đầu làm khó dễ. Cô nhìn cậu, thử dò xét: "Tôi đưa cậu... Đến khu vui chơi?"

Thẩm Quyện rút điện thoại đi động ra, liếc mắt nhìn đồng hồ: "Bây giờ sao?"

... Lâm như thật sự có tí muốn lắm ấy.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt: "Buổi tối có mờ, nơi hoạt động giải trí nào không?"

Thẩm Quyện đi lên trước hai bước. Bỗng nhiên cúi người sắp lại gần, mắt đen nhánh hơi xéch nhìn vào cô, khóe môi khẽ cong, cười đến mờ ám lại không đứng đắn: "Có rất nhiều." Thấp giọng, "Muốn đi không?"

Lâm Ngữ Kinh nuốt một ngụm nước bọt, hít một hơi, nỗ lực duy trì đáng vẻ mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Bạn học Thẩm, đang trên đường phố đèn đuốc sáng choang đấy. Hi vọng cậu chú ý hình ảnh."

Thẩm Quyện nhoen cười thẳng thắn: "Đi thôi, dẫn cậu đến khu vui chơi mờ buổi tối."

Lâm Ngữ Kinh nghi ngờ nhìn cậu: "Vị thành niên có thể vào không? Nhưng mà tôi là người đứng đắn. Tôi sẽ không thông đồng với cậu làm bậy đâu."

Thẩm Quyện đi tới ven đường, giờ tay đón xe: "Không khéo rồi. Tôi thích nhất chính là lôi kéo người đứng đắn theo tôi thông đồng làm bậy."

*

Nói có công viên trò chơi mờ buổi tối, Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ không tin.

Theo cô biết, công viên trò chơi còn mờ giờ này chỉ có mỗi Disney, nhưng cách quá xa. Cô cảm thấy Thẩm Quyện là đang lừa cô.

Bơi lẽ đó, khi bọn họ ngồi taxi nửa giờ, đến một khu tối như hũ nút, nơi Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn xa lạ, phản ứng đầu tiên của cô là mình có lẽ sắp bị bán.

Lâm Ngữ Kinh xuống xe, theo cậu đi về phía trước một đoạn. Trên đường rất yên tĩnh, thực vật hai bên đường tốt tươi. Lâm Ngữ Kinh vội vã rào nhanh hai bước, theo sát Thẩm Quyện.

Cậu nghiêng đầu: "Sợ?"

"Có hơi sợ, " Lâm Ngữ Kinh gật gật đầu, "Cậu muốn đem tôi đi bán sao?"

Thẩm Quyện bật cười một tiếng. Trong bóng tối, tiếng của cậu trầm mà thấp: "Sợ mà cậu còn theo tôi."

"Vây chứ biết làm sao. Người là tôi chọn, thật sự bị bán cũng là tôi nhận, " Lâm Ngữ Kinh vừa nói xong, hai người đi tới khúc quanh. Cô nhìn thấy một vùng đèn đóm rực rỡ sắc màu.

Lâm Ngữ Kinh tròn xoe mắt, không để ý tới Thẩm Quyện bên cạnh dừng bước chân.

Đây đại khái là một cánh cổng công viên nào đó. Cửa sắt lớn đóng kín, cửa nhỏ hai bên hổng mờ. Trước cửa sắt lớn đều là các sạp hàng bán đủ loại đồ chơi nhỏ nhiều màu sắc. Bóng bay trong suốt bị buộc lại thành một bó, mặt trên quần đèn màu lấp lánh.

Lâm Ngữ Kinh chạy tới, nhìn thấy trên sạp hàng cổ vũ cho hội ca nhạc bày đầy món đồ chơi nhỏ bằng nhựa. Kẹp tóc tiểu ác ma màu đỏ và cánh thiên sứ màu trắng chất đồng thành từng hàng từng hàng.

Xung quanh rất náo nhiệt. Thời điểm này, mà người vẫn còn rất đông. Đa số tuổi tác không lớn, thiếu niên thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, cũng thấy có phụ huynh mang người bạn nhỏ ra tản bộ.

Bên trong cửa chính công viên có từng cái liều nhỏ được dựng lên. Có chầm bong bóng, còn có ném vòng, vào gần bên trong còn có thể nhìn thấy ánh sáng của vòng xoay ngựa gỗ. Tiếng nhạc mơ hồ xen lẫn tiếng cười đùa truyền đến. Phía cuối có một bánh xe quay rất lớn.

Lâm Ngữ Kinh xoay người lại, đứng ở cửa ngoắc ngoắc tay với Thẩm Quyện, nháy hai cái tại chỗ.

Thẩm Quyện đi tới. Lâm Ngữ Kinh nắm tay áo cậu kéo đến quầy hàng nhỏ phía trước lúc này, chỉ vào cái tóc tiểu ác ma trên đất: "Bạn học Thẩm, tôi mua cho cậu một cái đó nhé."

Thẩm Quyện không buồn suy nghĩ liền từ chối: "Không muốn."

Lâm Ngữ Kinh chỉ chỉ vào trong: "Cậu xem bọn họ đều mang kia."

Thẩm Quyện rất kiên định: "Tôi không mang"

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt với cậu: "Cậu phải mang."

Thẩm Quyên: "Tôi không mang."

Lâm Ngữ Kinh: "Tại sao cậu không mang."

Thẩm Quyên nhủ mảy, nói: "Bọn giang hồ chúng tôi đều không mang thứ đồ chơi này."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu một lúc, hạ thấp giọng: "Được rồi, ". Cô thất vọng nói, "Vậy tự tôi mang."

Ông chủ sạp hàng nhỏ là một tiểu thiếu niên lông vàng hơn hai mươi tuổi. Nghe hai người họ đối thoại, vui vẻ tựa trên cửa sắt lớn: "Cô gái nhỏ, bạn trai của em không được rồi nha. Em thấy anh trai thế nào, em bảo anh mang mười cái anh cũng mang."

Thẩm Quyên mặt không cảm xúc liếc mắt nhìn anh ta. Rút ví da ra, trả tiền. Khom lưng tùy tiện nhặt hai kẹp tóc tiểu ác ma. Đứng lên, cầm hai cái kẹp tóc nhỏ nhấn phát sáng gõ gõ đầu Lâm Ngữ Kinh: "Đi thôi."

Lâm Ngữ Kinh "Oai" một tiếng, xoa xoa đầu theo sau.

Cô đi nhanh hai bước, tới bên cạnh cậu, lấy từ tay Thẩm Quyên một cái sừng tiểu ác ma, cài lên đầu mình.

Lâm Ngữ Kinh xưa nay không nghĩ tới mình có thể ấu trĩ như thế.

Cô lúc này có một loại hưng phấn không rõ nguyên do, chưa bao giờ có, vượt qua sức tưởng tượng và phạm vi hiểu biết của cô.

Bản thân cô cũng không cách nào lý giải được.

Cô chạy chậm lên trước hai bước, xoay người lại, nghiêng một bên mặt sang nhìn cậu, lắc lắc đầu: "Bạn học Thẩm, cậu thấy tôi đáng yêu không?"

Thẩm Quyên nhìn cô, ngừng hai giây, mới nói: "Đáng yêu."

Lâm Ngữ Kinh vẫn không quên gài bẫy cậu, hỏi: "Cậu có muốn cũng đáng yêu như tôi không?"

Thẩm Quyên nở nụ cười.

Cậu cúi đầu, liếm môi dưới, khe khẽ cười một tiếng, gật gù nói: "Muốn."

Lâm Ngữ Kinh sợ cậu đổi ý, hấp tấp dừng bước chân, đi tới trước mặt cậu: "Vậy cậu —— "

Cô còn chưa nói xong, Thẩm Quyên bỗng nhiên kéo cổ tay cô, kéo sát lại gần.

Hai người đứng cạnh nhau, cậu thả kẹp tóc tiểu ác ma vào tay cô: "Tôi không biết."

Thẩm Quyên khom người xuống, tay chống đầu gối, sát lại gần cô. Dưới khoảng cách rất gần, Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy đáy mắt đen nhánh của cậu bị nhuộm phải đủ loại sắc màu dịu dàng của bối cảnh.

"Tôi không biết, cậu giúp tôi mang.". Tiếng của cậu thấp mà chậm rãi. Trong khung cảnh cười đùa âm ỉ nhưng vẫn đặc biệt rõ ràng, "Cậu làm sao đáng yêu như vậy, dạy tôi đi."

Hết chương 38.

Sherry có vài lời muốn nói:

- Chuyện xưa của Quyên già đã bắt đầu hé lộ rồi...
- Một câu của Thẩm ca ca đã đâm thẳng vào tym tui *A*... Cậu làm sao đáng yêu như vậy, làm sao đáng yêu như vậy....Dạy tôi đi...Dạy tôi đi... ($\geq \nabla \leq *$)($* \geq \forall \leq *$)($* \geq \nabla \leq$)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ông đây sắp bắt đầu ra về rồi đấy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khung cảnh trong công viên đêm ồn ào âm ỉ. Cách đó không xa bên cạnh vòng xoay ngựa gỗ có đặt một bộ loa màu đen to lớn rè rè, mở nhạc thiếu nhi sôi động, chất lượng âm thanh rất tẹt. Bốn phía có tiếng con gái cười đùa, tiếng trẻ con ồn ào.

Tuy Thẩm Quyên đã kéo cô xích sang bên cạnh, nhưng hai người đứng bất động ở chỗ này, vẫn có chút vướng víu. Bên cạnh bọn họ là một gian hàng bán bong bóng nho nhỏ, lúc này ở đó có một đôi tình nhân đang đứng, tiếng bong bóng nổ "bùm bùm" không ngừng truyền đến.

Gió đêm cuối thu man mát lành lạnh, lúc này lại hết như vô cùng nóng.

Lâm Ngữ Kinh thậm chí có thể cảm giác được, bản thân đang từng chút từng chút một, không ngừng nóng lên.

Về mặt Thẩm Quyên tự nhiên, nom như không có gì không đúng. Cứ như thể khom người sát lại nhìn cô, yên tĩnh chờ.

Lâm Ngữ Kinh lùi về sau một chút, kéo dần khoảng cách. Hai ngón tay nắm hai đầu cài tóc tiểu ác ma, ậm ờ, thanh thanh giọng, tiếng có hơi khê: "Cậu... Thấp đầu xuống chút."

Thẩm Quyên thuận theo cúi đầu.

Cô nhấc cánh tay lên, mang cài tóc nhỏ trong tay lên đầu cậu. Sợi tóc đen kịt của thiếu niên đâm vào đầu ngón tay. Xúc cảm vậy mà ngoài dự đoán, có chút mềm mại.

Lâm Ngữ Kinh ngả người ra sau xem xét một hồi, phát hiện có hơi lệch, chỉnh cài tóc ngay lại giúp cậu.

Đầu ngón tay mò đến mép tai man mát của cậu. Thẩm Quyên cứng người một giây, Lâm Ngữ Kinh đã buông tay.

Cậu ngẩng đầu lên.

Thiếu niên mắt dài đen nhánh, mũi cao môi mỏng, đường nét mảnh khảnh vót gọt xuống cằm, kết hợp với hơi thở thiếu niên và cảm giác góc cạnh, cùng một nửa gò má bị ánh đèn neon xanh lam bên cạnh những chòm, khiến người ta nhớ tới poster của Game of Thrones*.

() Game of Thrones (Trò chơi vương quyền) là một series phim truyền hình giả tưởng của Mỹ được sáng lập bởi David Benioff và D. B. Weiss. Bộ phim chuyển thể dựa trên loạt tiểu thuyết giả tưởng A Song of Ice and Fire của tác giả George R. R. Martin.*

Game of Thrones đã thu hút người xem kỷ lục trên HBO và có một lượng fan hâm mộ quốc tế rộng rãi. Bộ phim nhận được sự ca ngợi bởi các nhà phê bình, đặc biệt đối với diễn xuất của các diễn viên, các nhân vật phức tạp, nội dung, và giá trị sản xuất. Bộ phim gồm 8 mùa và mùa 8 đang được phát sóng từ tháng 4 năm 2019.

"Tiểu ác ma." Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên nói.

"Hả?" Thẩm Quyện giương mắt.

"Cậu xem 《 A Song Of Ice And Fire 》 chưa? Tyrion Lannister* trong đó, " Lâm Ngữ Kinh giờ tay, bàn tay dựng thẳng trên chóp mũi của mình. "Ông ta có tấm poster, nửa bên mặt là màu xanh lam, giống như cậu vừa nãy í. Hơn nữa biệt hiệu của ông ta cũng là tiểu ác ma."

(*)

Thẩm Quyện nhướn mày: "Biệt hiệu của tôi không phải là tiểu ác ma."

Da cậu rất trắng, đầu mạng sừng tiểu ác ma phát ánh sáng đỏ. Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao, đồ vật rõ ràng là rất đáng yêu này, bị cậu miễn cưỡng mang vào liền này sinh ra chút tà khí.

Cô ăn ngay nói thật: "Bây giờ cậu trông, rất ác ma đó."

Thẩm Quyện nhìn cô, bỗng nhiên nhếch khóe môi: "Cậu biết ác ma thường thích cái gì không?"

Lâm Ngữ Kinh phối hợp nói: "Cái gì?"

"Thiếu nữ hiền tế, " Thẩm Quyện ý vị thâm trường nhìn cô, bất thình lình cúi người, cựa kề bên tai cô, thấp giọng nói, "Đồng ý đem cả người cậu hiến hết cho tôi không?"

Hơi thở ấm áp xâm nhiễm lên tai. Lâm Ngữ Kinh cảm giác nửa người mình sắp tê tái cả rồi, cả người đều có chút hoảng hốt.

Gian hàng kế bên "Bùm" một tiếng, lại là tiếng một bong bóng nổ tung.

Cô phục hồi tinh thần, không hề biến sắc lùi về sau nửa bước, khích lệ nói: "Bạn học Thẩm, tốc độ nhập vai của cậu nhanh thật đấy."

Thẩm Quyện thẳng người.

Cô gái vừa làm nổ bong bóng kia hoan hô một tiếng, quay đầu lại, ôm lấy eo nam sinh bên cạnh, nũng nịu nói: "Em lợi hại không?"

Nam sinh vỗ vỗ tay, hết sức nể mặt: "Lợi hại! Mạnh đến mức làm anh lo sợ."

Cô gái rất cao hứng, hai người ôm lấy nhau, nhiệt tình găm đối phương một hồi, sau đó cầm một cái móc khoá nho nhỏ rời đi.

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu lên lên đưa mắt nhìn. Cô cứ tưởng phần thưởng của loại gian hàng trò chơi nhỏ bé này đều phải rất xấu, kết quả không nghĩ tới móc chìa khoá kia vậy mà rất đẹp. Hình ván trượt nhỏ nhắn, mặt trên có khắc hoa văn tinh tế, còn có thể làm đồ mớ nắp chai.

"Cái móc khoá kia, vậy mà rất đẹp." Lâm Ngữ Kinh sát vào Thẩm Quyện, nhỏ giọng nói.

Thẩm Quyện nói: "Nơi này có quá nhiều loại trò chơi thế này, phần thưởng không làm khá một chút thì chẳng ai thèm đến."

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Ngành nghề cạnh tranh kịch liệt." Cô nói xong đi lên trước, đi hai bước rồi quay đầu phát hiện Thẩm Quyện vẫn không nhúc nhích, lại giờ tay kéo mép áo cậu, đến trước gian hàng, nhìn qua một lượt các phần thưởng bày bên trong.

Có các loại móc khoá nho nhỏ, bịt mắt, cóc, đồ chơi bằng bông to to nhỏ nhỏ.

Trên cái giá phía trong cùng đặt một chú gấu Teddy màu nâu rất lớn, cao cỡ nửa người, mặc một chiếc áo lông màu xanh lục, trên áo lông khâu một chữ cái "L" màu đỏ.

Trông y như bảo vật trấn giữ cửa tiệm.

Ông chủ đang đổi mới bong bóng, thấy bọn họ thì cực kỳ nhiệt tình: "Choi bắn đi cô gái nhỏ, mười đồng hai mươi phát."

Mục tiêu của Lâm Ngữ Kinh rất rõ ràng, chỉ vào chú gấu kia: "Cái đó phải làm sao mới lấy được."

"Cái kia phải bắn trúng hết một hàng mới được, " ông chủ nói, "Cái đó rất khó nha, có điều nếu em trúng hết năm cái liền kề, là có thể đổi một móc chìa khoá, mười cái liền cho em một đôi cốc tình nhân."

Lâm Ngữ Kinh trước giờ chưa từng nghịch thứ này, lần duy nhất cô đi công viên trò chơi là hồi sơ trung trường học tổ chức chơi xuân. Tuy nhiên chưa từng ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy, cô cũng không phải không biết cách chơi.

Tiệm này so với tiệm trước đây cô gặp có hơi khác một chút. Trên tấm nền buồm một đồng bong bóng màu sắc rực rỡ, hình vuông, ngang hai mươi dọc hai mươi. Lại tựa tựa như anipop*, bắn trúng số lượng bong bóng nhất định theo hàng ngang hoặc hàng dọc là có thể đổi phần thưởng nhỏ.

(*) Là tên một trò chơi trên di động. Biết thêm ở: <https://esb-cado.com/casino-slot-games-online/ani-pop.html>

Ồ trong game Lâm Ngữ Kinh chơi loại này không giỏi lắm, tuy nhiên hiện thực vẫn có chút khác biệt.

Cô thanh toán mười đồng, nhìn ông chủ tiệm nhỏ buộc chặt bong bóng, giờ tay cầm dây thun trên cổ tay, túm mái tóc lại buộc thành đuôi ngựa cao cao. Nom vừa gọn gàng vừa tràn đầy tự tin.

Thẩm Quyên nhúm mày, đứng tựa vào bên cạnh nhìn.

Lâm Ngữ Kinh giờ súng lên, rất nhẹ, bên trong là viên đạn màu vàng bằng nhựa cứng.

Trước tiên cô nhắm vào một quả bóng màu xanh lam ở giữa nã một phát súng.

"Bùm" một tiếng, bong bóng màu xanh lam nằm ở bên trái phía dưới bị một viên màu vàng đập vỡ.

Lâm Ngữ Kinh nở nụ cười, mày mi cong cong, cực kỳ ra vẻ như đã dự liệu trước mà hất hất tóc, trông vô cùng kiêu ngạo.

Thẩm Quyên cúi đầu, lặng lẽ cười.

Lâm Ngữ Kinh cho rằng mình đã tìm ra bí quyết. Cây súng này không phải là tiêu chuẩn, trong game cô không nắm rõ được, Lý Lâm cứ mãi nói với cô nói cái đường đạn gì đấy, bây giờ nhìn cô về khá rõ ràng.

Lâm Ngữ Kinh giờ súng lên, híp mắt, nhắm vào.

Viên đạn của cô hẳn là chếch xuống góc trái..

"Àm" một tiếng, không nổ.

Hả?

Hả hả?

Tại sao chứ??

Tốt, không sao cả, dây nhát định là góc độ có vấn đề, nhích lên trên một xú là ổn rồi.

Lâm Ngữ Kinh vừa tự mình an ủi, vừa cực kỳ chính xác mà tính toán góc độ. Mười phút sau đó, cô cảm thấy cái viên đạn ngược này căn bản không hề hướng xuống dưới góc trái, chứ không sao bong bóng nó không nổ, cô cho rằng mình rõ ràng đã bắn tới đó rồi.

Lẽ nào món đồ chơi này thực ra có chân dài đến thế, bay loạn trên dưới phải trái?

Cô cảm thấy trí thông minh và sức phán đoán của chính mình đang không ngừng bị lãng mạ. Nhìn chằm chằm bằng bong bóng kia đôi lát, nghiêng đầu sang.

Thẩm Quyên dựa lên thân cây bên cạnh, cúi thấp đầu, vai run run.

Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Thẩm Quyên, ân đoạn nghĩa tuyệt."

Thẩm Quyên ngẩng đầu lên, cười liếm môi một cái. Đi tới, nhận lấy súng từ tay cô, huơ huơ, ném qua một bên, cầm lấy một cây súng cầm tay nhỏ bằng nhựa bên cạnh, cúi đầu hỏi cô: "Muốn con gấu kia?"

Lâm Ngữ Kinh gật đầu, giờ ngón tay lên không quẹt một cái: "Một hàng này, đều phải trúng."

Thẩm Quyên quay đầu, nhìn về phía ông chủ tiệm nhỏ đang ngồi bắt tréo hai chân bên cạnh: "Ông chủ, ông ném đi."

Ông chủ không phản ứng kịp: "Cái gì?"

"Tôi không bán cái báng chắc nịch kia của ông. Ông cầm bong bóng, tùy tiện ném vào không trung, tôi tới bắn. " Thẩm Quyên kiên nhẫn nói, chỉ chỉ chú gấu Teddy mặc áo lông xanh kia, "Vẫn là 20 phút liên tục, trúng hết bọn tôi muốn cái kia."

Bình thường loại bong bóng này, một hàng buộc ở đó, đều sẽ có mấy cái là đặc chế cho dây thêm.

Chính là bạn dùng loại súng nhựa đồ chơi này, bất kể thế nào cũng không bắn vỡ được.

Ông chủ tiệm nhỏ ngậm thuốc lá, dùng ánh mắt như xem tên thần kinh nhìn cậu, chắc là xưa nay chưa từng nghe qua yêu cầu như thế: "Tôi ném, cậu bắn? Không phải chứ, nhóc con, nói như vậy là bong bóng động, động đấy, cậu bắn?"

Thẩm Quyên dăng vè lười nhác, "Ừm" một tiếng.

Lâm Ngữ Kinh phảng phất như nhìn thấy trên mặt cậu có mười cộng hai tổng cộng mười hai chữ cái in hoa.

——Nhường một chút, ông đây sắp bắt đầu ra về rồi đấy.

Lâm Ngữ Kinh lườm trắng mắt.

Ông chủ tiệm nhỏ không lập tức hành động, nghi ngờ nhìn cậu, một mặt cảm thấy cậu ta phải chăng đã phát hiện ra cái gì, một mặt lại cảm thấy ném đi cậu ta căn bản sẽ bắn không trúng: "Cậu là làm gì?"

"Một học sinh cấp ba bình thường." Thẩm Quyên bình tĩnh nói.

"... "

"Được, " ông chủ tiệm nhỏ mạnh mẽ hít một hơi thuốc, vút lên mặt đất giẫm bẹp, đứng dậy, kéo một túi bong bóng bên cạnh, "Tôi tùy tiện ném nha. 20 phút, cậu mà trúng hết đến mười đồng tôi cũng không lấy của cậu, cái bảo vật trấn giữ tiệm kia tặng không cho cậu luôn."

Đúng thật là bảo vật trấn giữ tiệm nha.

Thẩm Quyên một tay nắm lấy cây súng cầm tay bằng nhựa, nòng súng chúc xuống mặt bàn, ngón tay cầm súng bung ra, lại nắm chặt.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới động tác nhỏ của cậu khi cầm bút và máy quần dây.

Cô có chút sốt sắng không tên, nhìn chằm chặp vào bong bóng trong tay ông chủ tiệm nhỏ.

Ông chủ tiệm nhỏ làm nóng người, một tay cầm một bong bóng: "Tôi ném nha?"

"Giờ tôi ném nha?"

"Tôi cứ thế này mà ném?"

"Trực tiếp ném?"

"... "

Ông rút cuộc là ném hay không ném hả!

Câu oán thăm của Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp gào ra ngoài, ông chủ tiệm nhỏ đã cầm một bong bóng nhảy lên ném đến giữa không trung. Quả bóng nhỏ màu xanh lục rơi xuống theo quỹ đạo rung rinh, trái tim Lâm Ngữ Kinh cũng nhấc lên theo đó.

Cô theo bàn nằng nề ngừng thở.

"Bùm" một tiếng, bong bóng ở giữa không trung vỡ tung theo tiếng động.

Lâm Ngữ Kinh giờ tay vỗ xuống mép bàn.

Ông chủ tiệm nhỏ còn chưa phản ứng kịp, tìm trên mặt đất một vòng, xác định quả bóng đúng là đã nổ. Ông quay đầu, chần chờ, chậm chạp đưa tay lấy một cái khác ném ra ngoài.

Lần này rất thấp, mắt thấy sắp rơi xuống đất, Thẩm Quyện hạ tay.

Lại là "Bùm" một tiếng.

Phía sau cậu không biết từ khi nào đã có không ít người đứng đó, đều tùm lại xem, một nam sinh vỗ tay bôm bốp: "Đạch mợ, người anh em này trâu bò nha."

Một nam sinh khác nói: "Người anh em này trên đầu còn đeo cái sừng."

"Đây là cái gì? Đáng yêu ngược?"

"Tăng thêm BUFF*." (**Viết tắt của Buffalo: trâu*)

"A a cái anh trai nhỏ này bóng lưng rất soái, tớ vòng qua xem thử anh ấy trông ra sao đã."

"Anh xem kia!" Có nữ sinh nhỏ giọng bắt mồm, "Bạn trai nhà người ta đều mang đó! Tại sao anh không được!"

Nam sinh nói: "Mang cái này anh liền không đẹp trai nữa."

Nữ sinh khó tin thốt lên: "Là cái gì tạo cho anh ảo giác khiến anh cảm thấy mình không mang cái này là đẹp trai?"

Lâm Ngữ Kinh suýt chút nữa bật cười.

Cô xoay đầu nhìn về phía Thẩm Quyện. Thiếu niên đứng thẳng tắp, hơi nghiêng người, cúi đầu. Nòng súng của món súng đồ chơi lần thứ hai chúc xuống mặt bàn. Cậu trông như hoàn toàn không nghe thấy tiếng động phía sau, khỏe mồm mím xuống, lạnh nhạt mà chăm chú.

Ông chủ tiệm nhỏ bị kích thích, ôm lấy mười tám trái bong bóng. Ông bộc phát tố chất thần thể không khác nào một vận động viên biểu diễn nhào lộn ưu tú cấp quốc gia, vận vẹo thân thể mập mạp, rung rung bụng bìa ném bong bóng từ các góc độ, sau đó dứt khoát ném hai cái đến cùng một nơi. Bong bóng từng cái một nối tiếp nhau, đủ loại màu sắc nát bầy rơi đầy đất.

Ông chủ tiệm nhỏ đến cuối cùng đã cam chịu số phận, chết lặng ném ra hai cái bong bóng cuối cùng. Bất đắc dĩ mà, chậm rì rì mà đi lấy bảo vật trấn giữ tiệm của ông trên giá, xoay đầu lại, một khuôn mặt mang biểu cảm bị lừa dối: "Cậu không phải là một học sinh cấp ba bình thường sao?"

"Vận khí tốt." Thẩm Quyện thả súng nhựa xuống khiêm tốn nói.

*

Lâm Ngữ Kinh đã trúng năm cái liền bên trong, có thể đổi một móc khóa nhỏ. Cô ở trong đồng móc khóa chọn lựa rất lâu, cuối cùng chọn một móc khóa hình thỏ Peter* lông nhung.

() Nhân vật chính trong phim Thỏ Peter.*

Cô vốn là muốn chú cá voi nhỏ* màu xanh lam kia, bởi vì khá là khớp với tên của cô. Xoắn xuýt giữa hai cái một lúc, cuối cùng vẫn chọn thỏ, hồng phấn phấn, tương đối phù hợp với khí chất cô gái nhỏ của cô, và lại sở hữu chất lượng cũng hơi nhìn hơn một chút.

() Cá voi nhỏ tức Tiểu Kinh Ngư: biệt danh của Lâm Ngữ Kinh.*

Bởi vì hai từ Kinh Ngư - 鯨魚 Jīng yú và Ngừ Kinh - 语惊 Yǔ jīng có cách phát âm lái lái nhau(?)

Lâm Ngữ Kinh ôm chú gấu Teddy trên áo lông có may chữ "L" kia, trong tay cầm móc chìa khóa con thỏ nhỏ, cảm thấy tối nay mình thu hoạch thật tràn trề.

Có điều cô vẫn rất tò mò, nghiêng đầu hỏi Thẩm Quyện: "Cậu làm thế nào vậy, tôi cảm thấy cây súng kia không chuẩn chút nào. Đạn bay loạn xạ."

Cô ôm con gấu có chút vất vả. Thẩm Quyện lấy chai sữa chua trong tay cô, nhét vào balo nhỏ của cô: "Thực ra không phải súng của cậu có vấn đề, là bong bóng."

Lâm Ngữ Kinh một mặt mờ mặt: "Bong bóng?"

"Ừm, kiểu đó của ông ấy, phải trúng một hàng mới có thể đổi. Nhất định sẽ không để cho cậu bắn nổ một hàng, bên trong sẽ lẫn vào vài cái bong bóng cố định có tính chất đặc biệt, rất dày, bắn không thủng."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết hóa ra còn có cách chơi cao cấp như thế.

Cô gật gù: "Vì vậy, cho dù là cậu, cũng bắn không hết một hàng."

"Ừm, bắn không hết," Thẩm Quyện bỏ tay vào túi quần, ngáp một cái, "Thế nên chỉ có thể như vậy."

"..."

Lâm Ngữ Kinh thầm nghĩ tối còn tưởng cậu muốn ra về chứ, thì ra không phải.

Hai người đi dạo một vòng. Trên vòng quay ngựa gỗ toàn là mấy đứa nhóc ngồi, còn bên trong, phía dưới bánh xe quay thì lại toàn là tình nhân. Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chả cái nào thuộc loại niềm vui của cô, liền mua một phần bạch tuột nướng, hai người nép vào lề phải đi ra ngoài.

Lúc này người đã đi rất nhiều so với vừa nãy. Giờ đã hơi trễ, những ai mang theo trẻ con phần lớn đều đã quay về, chỉ có thể nhìn thấy đôi đôi tình nhân nhỏ và cả các cô gái kết bè kết hội.

Hai người đi tới cửa, Thẩm Quyện kéo cài tóc trên đầu, giờ ngón tay xoa xoa vành tai.

Món đồ chơi này làm bằng nhựa, chất lượng cực kỳ kém, ép cậu phát đau.

Cái trên đầu Lâm Ngữ Kinh còn chưa tháo. Cô tựa hồ như không có cảm giác gì, trong ngực ôm chú gấu, mặt bị chấn hơn nửa. Thẩm Quyện giờ tay, lấy con gấu của cô.

Trong ngực cô trống trơn, ngẩng đầu lên, trừng mắt với cậu, ánh mắt y như nhìn tình địch.

Thẩm Quyên vốn chỉ muốn giúp cô cầm một lát, nhìn thấy vẻ mặt của cô, liền không nịnh được muốn trêu chọc cô.

"Đây là của tôi." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh một mặt trống rỗng: "Hả...?" Cô sững sốt hai giây, "Không phải cậu nói cho tôi..."

Thẩm Quyên nói: "Tôi đã nói khi nào."

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần, mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Bạn học Thẩm, cậu bây giờ là muốn đổi ý sao?"

"Đồ tôi thắng được tại sao phải cho cậu, " Thẩm Quyên nghiêng đầu xuống, biếng nhác cười, thấp giọng hỏi, "Cậu là gì của tôi? Hừm!"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu ba giây, không lên tiếng, cúi đầu xuống.

Thẩm Quyên cho rằng cô lại xì lông, vừa đưa tay định vỗ vào đầu cô, liền nhìn thấy cô thò tay vào túi áo lông, lục lục, mò ra móc khóa con thỏ nhỏ màu hồng phấn kia của cô.

Lâm Ngữ Kinh cúi thấp đầu, nghiêm túc gỡ chuỗi chìa khoá của mình ra. Sau đó, cô xòe bàn tay cầm móc khóa ra trước mặt cậu, con người trông sáng bừng trong đêm tối: "Tôi có thể đưa cái này cho cậu."

Thẩm Quyên rũ mắt, không lên tiếng.

Con thỏ làm thủ công và con gấu Teddy bảo vật trấn giữ tiệm này thực sự không có cách nào so sánh được. Một món đồ chơi móc khóa nhưng nhỏ xíu, thỏ Peter trắng sữa, trên người mặc một chiếc váy nhỏ màu hồng phấn xiêu xiêu vẹo vẹo, ngũ quan cũng thô ráp cực kỳ, mắt to mắt nhỏ, trong đó còn có một con mắt khâu hơi lệch.

Đôi lại thì trắng trắng mềm mềm, vô cùng thiếu nữ.

Lâm Ngữ Kinh nhìn con thỏ của chính mình, lại nghĩ con gấu của người ta một chút, cũng cảm thấy chênh lệch hơi lớn, chậm rì rì nói: "Nếu như cậu không muốn —— "

"Muốn, " Thẩm Quyên giờ tay, đầu ngón tay móc vào vòng kim loại dính với móc khoá, câu đến đây, thấp giọng nói, "Muốn. Tôi thích cái này."

*

Như thường lệ, mười giờ sáng thứ bảy, Tường Hàn đứng giờ đến stuGdio. Cậu đi tới đầu hẻm, trước tiên đến cửa tiệm quen thuộc mua hai phần com gạo nếp cuộn cỡ lớn. Tiếp đó móc chìa khoá ra đi tới cửa studio, chuẩn bị mở cửa.

Cửa sắt màu đen mở ra, không khóa.

Tường Hàn cho là tối qua Thẩm Quyên quên khóa, bởi vì thời điểm này, Thẩm Quyên bình thường còn chưa có rời giường.

Cậu ta đẩy cửa đi vào, vừa vào nhà liền nhìn thấy người ngồi trên ghế sofa.

Tường Hàn sợ hết hồn, nhảy bật ra sau một bước: "Ôi mẹ ơi."

Thẩm Quyên đang cầm sách xem, nghe tiếng thì ngậm túi sữa bữa sáng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn cậu ta.

Tường Hàn húng phài một con kinh hoàng: "Bữa nay cậu dậy sớm thế?"

"Ừm." Thẩm Quyên tiếp tục rũ mắt đọc sách.

Tường Hàn nấn cảm nhận ra được, hôm nay tâm trạng người này không tệ.

"Tôi còn tưởng cậu chưa dậy chứ. " Cậu ta mang túi com cuộn đi tới, vừa thả một cái trong đó lên khay trà trước mặt cậu, vừa nói, "Mua chút đồ ăn sáng cho cậu nè. Gạo nếp đen với trứng da hồ*, hợp không. Tôi còn đặc biệt chọn cỡ lớn nữa đó, nhưng mà cậu dậy sớm như thế, cũng phải ăn xong rồi nhì."

() Trứng da hồ là một món ăn được làm từ trứng và thịt lợn nạc. Một món ăn nhẹ truyền thống của ẩm thực Chiết Giang. Màu sắc của nó giống như da hổ, hình dạng gọn gàng, mịn, ngon và bổ dưỡng.*

Cậu ta thả xuống com nếp cuộn xuống, nhìn thấy bên cạnh có đặt một con thỏ hồng nhạt: "Ủây, cô gái nào bỏ quên ở đây nè. Cậu bỏ chỗ này coi chừng người ta đến không tìm thấy đó, ". Cậu ta dùng một chút, nhìn mấy chiếc chìa khóa xấu vào phần trên, càng nhìn càng quen mắt, hỏi, "Lão Thẩm, sao tôi thấy mấy cái xấu phía trên này khá giống chìa khóa trong studio nhỉ?"

Thẩm Quyện "Ừ" một tiếng.

"Ồi, mẹ nó đây thực sự là ——?" Tường Hàn bóc con thỏ đó lên, cẩn thận phán đoán một hồi, "Sẽ không phải là Vương Nhất Dương chứ? Tên này bị gì vậy, nào bị úng nước rồi? Giờ bắt đầu dùng thỏ hồng phần? Hahahahahaha cái thứ chít chít ngu ngốc của đàn bà này, hahaha cười chết tôi rồi."

Thẩm Quyện ngẩng đầu lên.

Tường Hàn nắm lỗ tai con thỏ kia, vò qua vò lại: "Lỗ tai còn rất mềm."

Thẩm Quyện gấp sách lại, nhìn cậu ta: "Thả xuống, sờ bản nó hôm nay tôi cho cậu nằm ngang đi ra đây."

"Làm gì thể Quyện gia, tôi chỉ xem chút thôi mà, và lại Vương Nhất Dương cũng đâu có ở đây, " Tường Hàn ngửa mặt lên trời cười dài, "Hahahaha tên bóng này, chọn cũng đẹp ghê nha."

Thẩm Quyện mặt không biểu cảm nhìn cậu ta, gần ra từng chữ: "Đó, cmn, là, của, tôi."

"... "

Tường Hàn cảm thấy tiếng cười cười nói nói của mình vỡ tan thành hai chữ, GG*.

() GG (Good Game) là một thuật ngữ lịch sự trong game bắt nguồn từ Hàn Quốc. Khi thi đấu với nhau, bên thua cuộc gõ GG có nghĩa là chấp nhận kết quả thất bại, tạm phục khẩu phục, khen ngợi đối thủ chơi tốt.*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cậu muốn cái gì cũng được

Buổi tối hôm đó, Lâm Ngữ Kinh nằm mơ.

Nửa đêm tối um. Giữa bầu trời có một vầng trăng tròn đỏ như máu. Con quạ đen xuyên qua bóng cây rậm rịt, đáp xuống đầu cành cây khô héo.

Thẩm Quyện với nửa khuôn mặt chìm trong ngọn lửa lam lạnh lẽo, con người dọc đen kịt mà hẹp dài, nhìn thẳng vào cô, giọng nói trầm thấp kéo dài, như một ác ma mê hoặc lòng người: "Tôi muốn em"

Răng nanh sắc nhọn của cậu áp lên cánh môi dưới, hơi nghiêng người ngả đầu qua, tới gần bên tai cô. Đầu ngón tay men từ sau tai cô xuống phía dưới, lướt qua cổ, động mạch, xương quai xanh, dừng ở ngực: "Cả cơ thể của em, tất cả đều hiến cho tôi nhé?"

Hơi thở ẩm áp ướt át của cậu phủ lên đầu tai, theo đầu dây thần kinh không ngừng lan tràn xuống dưới, ôn nhu lại ẩm muội.

Cả người Lâm Ngữ Kinh cứng đờ tại chỗ, không nói nên lời.

Một giây sau, cảnh tượng bị cưỡng chế ngắt đứt. Thiếu niên lói cổ áo ai đó, "Oành" một tiếng hất người nọ lên tường, biểu hiện lạnh lẽo mà thô bạo, như băng giá đông kết: "Ai bảo mày đến."

Cậu rũ rứt, khóe mắt mờ hồ nổi lên tia hồng, mu bàn tay túm cổ áo thiếu niên nổi lên từng đường từng đường gân cốt, trở nên trắng bệch: "Tao chưa nói, đừng để tao gặp lại mày nữa à?"

Lâm Ngữ Kinh mở chòang mắt.

Yên tĩnh hai giây, cô mới ý thức được mình đang nín thở, ngay đến có chút khó chịu.

Cô hồi thần, thờ ra một hơi thật dài, chống giường ngồi dậy, tựa trên đầu giường ngáy ngốc một lúc.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình đã bị làm cho kinh hãi.

Cô theo bản năng sờ sờ lỗ tai, lại sờ sờ cổ, từ cổ họng mãi đến xương quai xanh. Đầu ngón tay man mát lưu lại nhiệt độ trên da thật ấm áp, khiến cô sản sinh ra một loại ảo giác rằng chuyện trong mộng thực sự xảy ra.

Ngón tay cô một lần nữa phủ lên bên gáy, thậm chí có thể cảm nhận được, dưới lớp da mỏng manh, động mạch đang nhảy nhót.

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên rụt tay về, nhét vào trong chăn, còn nhét xuống dưới bắp đùi, không một tiếng động trọn to hai mắt.

Lẽ nào đây là cái mộng gì đó?

Cô vì sao lại có loại giấc mơ này, hỗn loạn không thể tả, khiến người ta khó mà mở miệng, có hơi kỳ quái?

Gần như hơn năm, sáu phút sau, Lâm Ngữ Kinh mới hoàn hồn, ý thức được tay trái mình đè lên một đồ chơi lông lông nhưng nhưng.

Cô nghiêng đầu, nhìn thấy chú gấu Teddy mặc áo lông xanh không lồ kia.

Tối hôm qua, trước khi đi ngủ cô đem nó đặt ở bên giường.

Trong phòng ngủ tối đen tối mù, ánh sáng bị rèm cửa sổ dày nặng xa xỉ che chắn chặt chẽ. Hình dáng của gấu Teddy lông có vẻ vô cùng mơ hồ trong bóng tối.

Lâm Ngữ Kinh chợt nhớ tới, dáng vẻ trên đầu mang sừng tiểu ác ma hồng hồng đứng ở ven đường bắn bong bóng của Thẩm Quyện.

Có chút đáng yêu.

Nhưng ngay trước đó, thời điểm cậu kẹp cổ thiếu niên kia, lại khiến người ta lạnh run cả người.

Cô nhớ lại thời điểm mới vừa khai giảng, Lý Lâm nói: "Thẩm Quyện lúc học mười một từng gây chuyện, suýt nữa đánh bạn cùng bàn cậu ta đến chết rồi. Lúc mang ra cả người toàn là máu đấy, rất nhiều bạn học đều nhìn thấy, nghe nói ánh mắt và tinh thần của cậu ta lúc đó cực kì kinh khủng luôn á."

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu, không muốn nghĩ đến nữa, tìm được điện thoại từ tủ đầu giường, nhấn xuống, liếc nhìn thời gian. Bốn giờ rưỡi rạng sáng.

Mới ngủ bốn tiếng.

Cô xoa xoa đôi mắt mỏi nhừ, đặt đồng hồ báo thức 7h30, một lần nữa sụt trở lại nằm xuống trong chăn, chuẩn bị ngủ tiếp.

Vào cuối tuần về Phó gia cô xưa giờ đều không ngủ nướng. Tuy nhiên cô cũng không biết căn nhà này rốt cuộc được xem là Phó gia hay là Quan gia.

Thật ra Lâm Ngữ Kinh có khuynh hướng nghiêng về họ Phó hơn, bởi vì Phó Minh Tu là họ phó, hẳn là cùng một họ với ba anh ta, không giống với Lâm Ngữ Kinh. Mạnh Vĩ Quốc năm đó ở rể Lâm gia, cho nên cô theo Lâm Chi, họ Lâm. Trước đây cũng gọi ông ngoại bà ngoại là ông nội bà nội.

Cửa sổ trong phòng đóng chặt, vẫn luôn mở điều hòa. Nhiệt độ rất thấp, điều khiển ti vi nằm trên bàn trang điểm ở cửa phòng. Lâm Ngữ Kinh không muốn đi lấy, kéo mép chăn lên trên, che nửa đầu, ngủ say.

Tỉnh lại lần nữa là bị đồng hồ báo thức đánh thức, 7h15". Lâm Ngữ Kinh bò dậy từ trên giường, cảm nhận được trong phòng ngủ có loại lạnh lẽo khô hanh. Cô rết đến run cầm cập một lát, đi tới cửa tăng thêm nhiệt độ điều hòa, xoay người tiến vào phòng tắm, tắm rửa 15 phút.

Vừa mở cửa phòng, liền nhìn thấy Phó Minh Tu cũng mới vừa ra đến.

Dựa theo quan sát trước kia của Lâm Ngữ Kinh, Phó thiếu gia lúc không có tiết ở nhà bình thường đều ngủ nướng. Ngủ thẳng đến mười giờ bò dậy ăn sớm mai, sau đó không một tiếng động đi lên lầu, cho dù có thấy cô thì cũng xem như không khí, tựa như không nhìn thấy.

Có điều gần đây quan hệ của hai người đã bắt đầu hòa hoãn. Tuần trước, Phó Minh Tu thậm chí còn cho cô một quả cam.

Một quả cam!

Đây là bước tiến lớn đến mức nào chứ!

... Ôi.

Nói mới nhớ, quả cam của cô đâu?

Lâm Ngữ Kinh nỗ lực nhớ lại buổi tối ngày hôm ấy, Phó Minh Tu ném cho cô một quả cam, cô cầm đi lên lầu, cô lại cùng Quan Hường Mai ăn một bữa tối không quá vui vẻ, sau đó bị Mạnh Vĩ Quốc mắng, sau đó đi tới studio của Thẩm Quyện.

Sau đó buổi tối hôm ấy, không có trở về, sau đó sáng sớm trở về như tên trộm, cầm balo là đi ngay đến trường, cũng không nhớ tới quả cam kia.

Lâm Ngữ Kinh và Phó Minh Tu đứng ở cửa phòng ngủ của hai người trên hành lang lầu hai. Cô nhìn anh ta, đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

Cô háng giọng một cái: "Anh trai... Chào buổi sáng?"

Phó Minh Tu nghiêng đầu, đột nhiên hỏi: "Về lúc nào?"

Lâm Ngữ Kinh đáp: "Tối hôm qua."

Phó Minh Tu gật gật, đi tới đầu cầu thang, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn cô: "Hôm trước lúc tôi trở về, đúng lúc gặp đi đang quét dọn phòng có."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, không biết lời này của anh ta có ý gì. Trong căn phòng này của cô chẳng có thứ gì, ngoại trừ mấy bộ quần áo cùng ít đồ dùng sinh hoạt đơn giản là của bản thân, còn lại đều là Quan Hường Mai giúp cô chuẩn bị, một đồng đồ vật nhỏ linh ta linh tinh. Lâm Ngữ Kinh đều không buồn động tới.

À, hiện tại, trong đồ sở hữu của cô có thêm một chú gấu.

Còn phải đặt cho chú gấu kia cái tên.

Cô không lên tiếng, Phó Minh Tu liền tiếp tục nói: "Cô đoán xem tôi nhìn thấy người ta đã dọn dẹp ra cái gì?"

"Cái gì?" Lâm Ngữ Kinh còn đang suy nghĩ chuyện đặt tên cho chú gấu, buộc miệng thốt ra.

Phó Minh Tu nói: "Một quả cam thôi."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Nếu không muốn thì có thể không cần, dùng dùng loại phương thức không một tiếng động này chống đối tôi." Phó Minh Tu rất hiểu ý.

Hai người đi xuống lầu dưới. Lâm Ngữ Kinh có chút tuyệt vọng, chút thiện ý nho nhỏ vừa dấy lên giữa cô và Phó Minh Tu phỏng chừng đốt một cây đuốc nhỏ cũng không cháy nổi. Ngọn lửa be bé vì một quả cam thối như vậy mà lại tắt, cô nhỏ giọng xin lỗi: "Tôi thật không cố ý. Xin lỗi. Tôi vốn định mang tới trường ăn, không ngờ quên mất, thật đấy."

Mặt Phó Minh Tu tối sầm lại, hiển nhiên còn kim nén hòa khí.

"Tôi còn muốn khoe khoang với chúng bạn một hồi đấy chứ, " Lâm Ngữ Kinh thật lòng thật dạ nói, "Cam cực ngọt vùng Tân Cương, anh trai tôi đặc biệt đưa cho tôi, bảo tôi ăn nhiều hoa quả bổ sung vi-ta-min."

"..."

Phó Minh Tu dừng bước chân, nhìn cô, biểu cảm phức tạp.

Thiếu nữ mới vừa tắm xong, tóc chưa sấy khô hoàn toàn, rối tung, nom vô hại lại dịu dàng.

Dù rằng hơn hai tháng nay Phó Minh Tu đã tự nhắc nhở chính mình không biết bao nhiêu lần, đừng để loại dịu dàng giả tạo này của cô lừa dối.

Được rồi, cô quả thực cũng... không làm chuyện gì xấu.

Ngừng một giây, anh tiếp tục xuống lầu: "Tuần trước các cô tổ chức đại hội thể thao?"

"À, phải, tổ chức xong rồi." Lâm Ngữ Kinh có chút bất ngờ. Trong phòng ăn Quan Hường Mai và Mạnh Vĩ Quốc đã ở đó. Quan Hường Mai xoay đầu lại, lúc nhìn thấy hai người vừa đi vừa nói chuyện trên mặt mang theo nỗi ngạc nhiên rõ rệt, sau đó rất nhanh điều chỉnh xong biểu cảm, nở nụ cười: "Đã đấy rồi sao, đến đây."

Bà xoay đầu lại, nhìn về phía Mạnh Vĩ Quốc: "Anh xem hai đứa nó kia, ở chung thật tốt."

Mạnh Vĩ Quốc cười nói: "Minh Tu tính khí tốt, dễ ở chung."

"..."

Lâm Ngữ Kinh cúi thấp đầu, nhẫn nhịn không trợn trừng mắt, vừa ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Phó Minh Tu ngồi đối diện không buồn che giấu mà trợn mắt một cái.

Cô nhú mày.

Phó Minh Tu nhìn cô, cũng nhú mày.

Mạnh Vĩ Quốc lại xoay đầu, nhìn về phía Phó Minh Tu. Tư thái trường bối đứng đắn của ông ta vô cùng dư dả, ngũ quan đoan chính tuấn lãng, hôm nay đeo kính mắt gọng vàng, trông nho nhã thành thực, giống y như thật: "Tình tình Tiểu Ngữ không tốt như thế, cũng chẳng có bạn bè gì. Bình thường nếu nó có tùy hứng, con cứ la nó."

Quan Hường Mai có vẻ vô cùng ưa chuộng bữa sáng kiểu phương Tây, tinh xảo mà dầu mỡ. Lâm Ngữ Kinh nhìn mà chẳng muốn ăn cái gì.

Cô bắt đầu hâm mộ Thẩm Quyên, nổi lên nhưng nhớ cái hèm nhỏ nhà cậu. Nhớ những thứ sữa đậu nành, com nếp cuộn khô dầu, bánh quẩy vừa mới chiên nóng hôi hổi, từng lồng từng lồng bánh bao nho nhỏ bọc nước canh thơm phụng phịu, cần xuống một cái nước canh tuôn trào trong cổ họng.

Có điều người này giờ chắc còn chưa dậy, chứ nói chi là ăn điểm tâm. Dù sao cũng là một vị tuyển thủ đi học buổi sáng thì đã ngủ hết hai tiết.

Vua ngủ.

Sáng sớm thứ hai Lâm Ngữ Kinh trở về trường học. Tuần này cô không mang quần áo về, cũng không mặc đồng phục học sinh, phải về ký túc xá thay đồng phục. Lúc đi do dự một chút, vẫn phải ôm chú gấu lớn của cô.

Xuống lầu bị Phó Minh Tu gọi lại, ôm túi lại đây đưa cho cô, không biết bên trong chứa vật gì.

Cô nhận lấy, không hề để phòng mà bị vật này đột ngột kéo cho cánh tay trĩu xuống. Một cái túi rất nặng. Cô mở túi ra liếc mắt vào trong, một túi cam, nhìn sơ khoảng sáu, bảy trái.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên: "Tôi phát hiện ra anh thủ tài thật đấy."

Phó Minh Tu xem ra tâm tình rất tốt. Lần đầu tiên, từ khi bọn họ quen biết tới nay, thật lòng thật dạ bật ra tiếng cười sung sướng: "Trong phòng bếp còn nửa thùng. Cuối tuần sau về nhớ ăn đấy, bổ sung vi-ta-min."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Cam Phó Minh Tu đưa cho cô trái nào trái nấy cũng nặng trĩu. Trọng lượng này là biết chắc nước quả no đủ, cho nên hương vị không tồi. Cầm có hơi siết tay, Lâm Ngữ Kinh tháo balo xuống, bỏ cam vào mang, nhẹ nhàng không ít.

Cô mang một balo cam đi về hướng về trạm tàu điện ngầm. Không để Lão Lý đưa, là vì muốn ăn chút sớm mai bên nhà Thẩm Quyên. Đi tới đầu hẻm, Lâm Ngữ Kinh quẹo về hướng studio của Thẩm Quyên, đến tiệm bên cạnh đó mua com nếp cuộn, cho nhiều lòng đỏ trứng muối.

Lúc đợi làm còn nhìn ngó vào trong một chút, cho dù cô biết thời điểm này, Thẩm Quyên có lẽ còn chưa ra cửa.

Tiệm này làm com nếp cuộn rất sạch sẽ, bà chủ mang cái tạp dề màu nâu, nom hơn bốn mươi tuổi, rất nhiệt tình: "Cô gái nhỏ, thích ăn lòng đỏ trứng muối hả?"

Lâm Ngữ Kinh cười cười: "Vâng."

"Trước đây cháu có đến mua đồ ăn sáng nè, cô còn nhớ cháu đó. Cô gái nhỏ lớn lên thật xinh đẹp." Bà chủ cười ngẩng đầu, đưa túi com nếp cuộn được đóng gói kỹ cho cô, "Chú gấu này của cháu, là bạn trai mua cho đúng không?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, vội vơ khoát tay áo một cái: "Ồi, không phải không phải, đây là của ——"

Bạn cùng bàn cháu giúp cháu thắng đó.

Bắn bong bóng bay trên không trung, trúng liền hai mươi quả.

Một xạ thủ thần biết điều, ở gian hàng nhỏ trong công viên trò chơi cũng phải làm ra vẻ mặt bình tĩnh "Thao tác bình thường", ung dung tự đắc đến không chịu được.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có bây giờ có lẽ đã bị Thẩm Quyên lây nhiễm đến mất cảm giác rồi. Một chuyện trẻ nít như thế, cô lại vẫn cảm thấy có chút kiêu ngạo.

Lâm Ngữ Kinh tới trường sớm hơn bình thường nửa tiếng, đủ để cô về phòng ngủ thay đồng phục, cộng với coi túi cam nặng chết người mà Phó Minh Tu cho cô.

Đại khái là tối hôm qua lúc ngủ mở máy lạnh quá đã, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn. Nằm trên giường ở phòng ngủ nằm một lúc, mới đi từ tòa nhà phòng ngủ nữ sinh đến phòng học bên kia, nửa đường nhìn thấy Thẩm Quyên mới vừa đi tới cửa lầu dạy học.

Tháng mười một gần lên đuôi tháng mười tiến đến. Sáng sớm gió lạnh, Thẩm Quyên mặc một chiếc áo khoác bóng chày màu đen bên ngoài đồng phục học sinh, đeo balo, ngược đầu lên, nhìn thấy cô.

Cậu đứng yên tại chỗ, chờ cô lại đây, dứt tay trong túi ngáp một cái.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy Thẩm Quyên thật kỳ lạ. Từ lần đầu tiên thấy cậu trong phòng học đến giờ, chỉ cần người này ở trong trường học, sáng sớm thấy cô nhất định sẽ ngáp.

Cô bước nhanh hai bước đi tới, hai người đồng thời đi vào lầu dạy học. Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu: "Hôm nay cậu thể mà đến rất sớm nha, sớm biết vậy chờ cậu một lúc."

Thẩm Quyên biểu hiện có chút mơ màng, giọng mũi mơ hồ: "Hà?"

Lâm Ngữ Kinh khịt khịt mũi: "Sáng sớm nay tôi đến tiệm cơm nếp cuộn cạnh nhà cậu mua đồ ăn sáng. Vốn là cảm thấy cậu sẽ không đến sớm như vậy, liền không gọi cậu."

"À, quán cơm nếp cuộn của cô ấy ăn rất ngon, tôi thích trứng da hồ." Thẩm Quyên xem ra vẫn còn buồn ngủ, lười biếng kéo giọng. "Lần sau nhớ tôi gọi tôi."

Lâm Ngữ Kinh nghe vậy liếc mắt nhìn cậu: "Cậu vậy mà thích trứng da hồ."

Thẩm Quyên rử mắt: "Hừm, làm sao."

"Cậu không thêm lòng đỏ trứng muối sao?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

Trong balo của cô không có đồ gì, trống trơn, từ lầu phòng ngủ bên kia đến đây cũng không xa, liền không thèm mang, như thể xách trong tay. Lúc đi lên cầu thang đuôi của quai đeo kéo lê.

"Không ăn," Thẩm Quyên cúi người thả tay, móc balo trong tay cô lại đây, một tay xách lên, giờ lên trên: "Quét đất rồi!"

Lâm Ngữ Kinh còn đang chìm đắm trong khiếp đảm "trên thế giới này vậy mà có người không ăn lòng đỏ trứng muối": "Vậy cậu, lúc ăn bánh ú thịt*, có thêm lòng đỏ trứng muối không. Tôi từng ăn bánh ú thịt nhân lòng đỏ trứng bên chỗ các cậu, ăn thật ngon, tôi chỉ muốn ăn lòng đỏ trứng muối bên trong thôi."

(*) Hán viết: Thịt Tổng, tiếng Hán: 肉粽 – là món ăn bắt nguồn từ Tuyền Châu, phía nam Phúc Kiến, Đài Loan và khu vực Đông Nam Á, được làm nhiều trong dịp lễ Đoan Ngọ. Nguyên liệu chính gồm: Nấm, tôm, thịt lợn om, lòng đỏ trứng, đậu.

(T không biết món này trong TV có tên là gì, tạm đặt là bánh ú thịt vì nó giống bánh ú=====)

Thẩm Quyên nói: "Bánh ú thịt tôi sẽ ăn, nhưng không ăn lòng đỏ trứng của bánh."

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Vậy sau này chúng ta thương lượng đi, cậu ăn bánh ú thịt tôi ăn lòng đỏ trứng bên trong nhé." Lâm Ngữ Kinh phiền muộn mà thờ dài, cảm thán, "Bánh ú thịt đến bao giờ mới có thể chứa được ba cái lòng đỏ trứng muối?"

Thẩm Quyên nghiêng đầu: "Cậu muốn ăn?"

Lâm Ngữ Kinh: "Hà?"

Thẩm Quyên nói: "Bánh ú thịt chứa ba cái lòng đỏ trứng muối."

"À," Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ một chút, "Không cần có thịt cũng được, có thể làm toàn là lòng đỏ trứng muối không?"

"Có thể," Thẩm Quyên cất tiếng cười khê, "Cậu muốn cái gì cũng được."

Bọn họ bỏ lên lầu bốn, đi về hướng phòng học lớp 10, vừa quẹo một cái là bắt gặp Lý Lâm ở hành lang. Cậu ta chắc là mới vừa bổ sung bài tập cuối tuần xong, đang nhào người trước cửa sổ phòng học, cong mông lên, thò đầu vào trong phòng học nói chuyện.

Nhìn thấy bọn họ lại đây, Lý Lâm vẫy vẫy tay: "Ngày cuối đại hội thể thao sao các cậu đều không tới thể."

"Chân tôi không được thoải mái." Lâm Ngữ Kinh tiến vào phòng học, thả xuống balo ngồi xuống, thuận miệng nói.

Lý Lâm gật gù, "Ừm" một tiếng, không dám hỏi Thẩm Quyên, chỉ vỗ vỗ góc bàn: "Aida, các cậu không ở đây, bỏ lỡ rất nhiều chuyện đấy."

Lâm Ngữ Kinh hết sức phối hợp với cậu ta: "Làm sao?"

Lý Lâm lập tức bung trà hoa cúc của mình lên. Lúc này trời lạnh, ly giữ ấm cũng thẳng cấp, nhìn bên ngoài có vẻ chắc chắn hơn cái trước không ít, xem ra hiệu quả giữ ấm rất tốt.

Cậu ta chậm rãi nhấp một ngụm, nói từ tốn như kể chuyện: "Lại nói ngày ấy —— thứ sáu, ngày cuối cùng của đại hội thể thao, trời nhiều mây, gió tây bắc từ cấp ba đến cấp bốn, chất lượng không khí 75..."

Thẩm Quyên lại ngáp một cái, cúi đầu dựa vào tường bắt đầu chơi điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh lờm một cái, không thèm để ý đến cậu ta, quay đầu đi.

Lý Lâm vội vàng vịn ghế của cô: "Oai oai oai, tớ nói tớ nói tớ nói, chính là lớp 7 tuyên chiến với lớp chúng ta."

Lâm Ngữ Kinh một lần nữa xoay người lại.

"Phần sau của đại hội thể thao không phải sẽ có phần tiếp sức 4x100 kia đúng chứ, chạy tiếp sức ấy. Nhóm nhỏ rút thăm lại, lớp 7 ở đường chạy sát bên lớp chúng ta. Sau đó lớp bọn họ vốn là thứ nhất, ai dễ gây rơi mất, vậy nên nhóm nhỏ lớp chúng ta liền thành hạng nhất."

Lý Lâm dừng một chút, tiếp tục nói: "Sau đó ủy viên thể dục lớp bọn họ liền nói, lúc bọn họ nhận giấy là do người lớp ta đưa tay tới, nên mới rút. Toàn bộ giáo viên tới đây cũng vô dụng. Tiếp sức tám người đó cậu biết không, lúc đó suốt chút nữa đánh nhau đến nơi rồi."

Lâm Ngữ Kinh nhấc mắt lên: "Đánh thua?"

Lý Lâm bắt đắc dĩ: "...Bạn học Lâm, cậu sao lại bạo lực thế?"

"Ò," Lâm Ngữ Kinh sờ sờ mũi, "Vậy cuối cùng giải quyết thế nào?"

Lý Lâm: "Ủy viên thể dục lớp 7 nói, tháng này thi tháng xong chơi một trận bóng rổ, thua thì phải lập tức đem giấy khen hạng nhất chạy tiếp sức của đại hội thể thao cho bọn họ."

"..."

Lâm Ngữ Kinh trầm nghĩ đây thật đúng là thanh xuân.

Tiền đặt cược này thực sự là! Quá! Trưởng thành! Nha!

Cô giờ tay, vỗ vỗ vai Lý Lâm, an ủi: "Không sao, lớp chúng ta tuy rằng thành tích học tập không tốt, nhưng chẳng phải nam sinh đánh bóng rổ giỏi có rất nhiều sao! Chúng ta sẽ thắng."

Lâm Ngữ Kinh chân thành động viên cậu ta: "Loại này hoạt động giải trí này các cậu chắc chắn sẽ làm tốt, chứ không thành tích cũng đã chẳng tệ như thế."

Lý Lâm: "..."

Hết chương 40.

Sherry:

Lâm tỷ, tỷ có phải là đang động viên người ta không vậy?? =)))

Cơ mà hình tượng bằng linh của Lâm tỷ tỷ, gần với thích trứng muối một cái liền trở nên khá ái hon nhiều rồi~ Oww

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Lại đây tôi sờ chút

Tuy rằng thành tích của Lý Lâm thực sự chẳng ra làm sao, nhưng năng lực biểu đạt ngôn ngữ vẫn rất mạnh nhá. Trong vòng mười phút, cậu ta bám riết Lâm Ngữ Kinh sinh động diễn tả lại câu chuyện từ nguyên nhân đến biến kết quả đến từng chi tiết nhỏ, tưởng tượng đến xem tí nữa đã kể luôn hai bên cuối cùng thăm hỏi thân thích nhau bao nhiêu lần.

Thành tích bình quân lớp 7 xoàng, một lớp thuộc loại thấp tầm trung trong ban tự nhiên. Có điều so với lớp 10 thì vẫn còn dư sức chán. Hơn nữa ủy viên thể dục lớp 7 có thể nói câu dùng trận bóng phản định thắng thua này cũng không phải không có nguyên nhân, lớp bọn họ có tới bốn người trong đội bóng rổ trường.

Mà lớp 10 tuy rằng dương thịnh âm suy, nam sinh không ít, nhưng thật ra người chân chính đánh bóng rổ hay ngoại trừ ủy viên thể dục Vu Bằng Phi và Tổng Chỉ Minh, với một nam sinh Lâm Ngữ Kinh chưa từng nói chuyện ra, thì những khác trình độ đều thường thường, chỉ ít là khẳng định không thể nào sánh được với đội tuyển trường.

"Cho nên nói, tuy chúng ta chơi mấy hoạt động giải trí thật sự không tệ, nhưng cái hoạt động giải trí này cũng phải có tầm đấy, " Lý Lâm đuổi một ngón trỏ, tức giận gõ gõ mặt bàn, "Thử như đề xuất của lớp 7 không phải chơi bóng, mà là dùng game nói chuyện đi, lớp ta tùy tiện bốc ra một người cũng có thể giết cho bọn họ máu chảy thành sông, không còn manh giáp."

"... "

Lâm Ngữ Kinh càng nghe càng buồn ngủ, cả người mơ mơ màng màng, còn hơi đau đầu, cuối cùng nằm nhoài trên bàn chất lọc trọng điểm trong lời nói của cậu ta.

Cho nên nói, không chỉ là thành tích học tập không được tốt, mà thật ra đánh bóng rổ cũng rất tệ ư.

Thế nhưng có một điểm, Lâm Ngữ Kinh vẫn không hiểu lắm: "Không đúng, giấy khen thi tiếp sức 4x100 kia, chẳng lẽ mặt trên còn chưa điền tên lớp sao? Chờ xong trận bóng rổ lớp nào thắng mới viết tên lớp đó?"

Lý Lâm: "Đây là vấn đề một tấm giấy khen sao? Đây là vấn đề thắng thua sao? Không phải, cuộc chiến đấu này liên quan đến tôn nghiêm. Vấn đề chính lớp bọn họ tự làm rơi giấy, vậy mà lại "đổ vò" lên người lớp ta, việc này không thể nhẫn nhịn."

Lý Lâm vẽ mặt nghiêm túc: "Bọn họ chính là muốn làm nhục chúng ta, cậu hiểu không? Bọn họ không nhất định phải cứ là cái giấy khen này, mà là quá trình chúng ta thua lớp bọn họ. Sau đó có thể sẽ ở ngay trước mặt chúng ta, xé nát tấm giấy khen này ra."

Vậy thì Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, giấy khen thi tiếp sức 4x100 mà lớp 10 vất và làm mới giành được này, tám phần mười là không giữ nổi rồi.

*

Mãi cho đến khi tiếng chuông tự học sớm reo lên, Lưu Phúc Giang tiến vào phòng học, Lý Lâm cuối cùng mới chịu ngậm miệng.

Thế giới của Lâm Ngữ Kinh thanh tịnh. Cô xoay đầu tiếp tục nằm sấp, vừa lật lật sách vở, vừa suy nghĩ xem tự học sớm hôm nay sẽ làm chút gì, cuối cùng rút sách tiếng Anh ra bắt đầu học bài.

Chỉ là không biết tại sao, thực sự có phần học không vào. Phía nam phòng học không khí ẩm, nhưng Lâm Ngữ Kinh lại lạnh đến mức hơi rụt vai lại. Khép sách tiếng Anh, áp cánh tay lên trên, vô cùng uể oải mà nằm sấp trên bàn, nghiêng đầu nhắm mắt chuẩn bị ngủ một giấc.

Cô cảm giác mình dường như sẽ rất nhanh thiếp đi, lại dường như không ngủ. Ngo ngợ ngác ngác, cứ như đang ngủ, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng của bạn học trong phòng.

Bỗng nhiên, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy trên mí mắt có một bóng đen lung lay vụt qua, tiếp đó là một xúc cảm ấm áp đáp xuống vầng trán.

Như là tay của một người.

Cô nhủ nhủ mảy, theo bản năng muốn mở chloàng mắt, nhưng lại không muốn mở. Bàn tay kia lưu lại khoảng hai, ba giây mới lấy đi. Sau đó, cô nghe thấy có người ở bên tai gọi cô một tiếng: "Lâm Ngữ Kinh?"

Lâm Ngữ Kinh bắt đầu dĩ mờ mắt ra. Ánh sáng có chút chói mắt, cô híp mắt, nhìn thấy Thẩm Quyên sát vào cô nói: "Cậu có hơi nóng, đến phòng y tế xem thử nhé?"

Cô cau mày, đầu chôn vào khuỷu tay: "Tôi không nóng, tôi hơi lạnh."

"Tôi biết, " Thẩm Quyên thấp giọng nói, "Trán cậu, nóng."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên. Miệng đã khô rát, cô liếm môi một cái, sờ soạng trán của mình một hồi.

Tự mình sờ chẳng nhận ra cái gì, tuy nhiên cô cũng có thể cảm nhận được tinh thần của mình không ổn lắm so với bình thường. Nhưng phòng y tế ở tận lầu phòng ngủ bên kia, cô hiện tại hoàn toàn không muốn động, thế là lại mềm nhũn mà ngã xuống: "Không có gì, tôi ngủ một lát là ổn thôi."

Thẩm Quyên không nói nữa. Một lát sau, Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên cảm giác được trên người nặng xuống. Một chiếc áo đã đắp lên người cô, mang theo nhiệt độ ấm áp và mùi hương sạch sẽ của nước giặt rửa.

Cô mở mắt ra, chỉ hơi động một chút, chớp mắt đã trượt qua cổ áo khoác màu đen.

Thẩm Quyên đang nhìn cô, đưa tay đến, cách hai tầng áo khoác dày cộp mà nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô: "Ngủ đi."

Giấc ngủ này của Lâm Ngữ Kinh có cảm giác như rất lâu. Mới bắt đầu là mơ mơ màng màng, trước sau cứ cảm giác mình không hề ngủ, giữa chừng bị Thẩm Quyên gọi dậy một lần, uống viên thuốc hạ sốt, lại bỏ xuống ngủ tiếp, lần này cả người đều ngủ đến độ nặng nề không ít.

Mở mắt ra lần nữa thì đã là buổi trưa, trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh. Lâm Ngữ Kinh bắt đầu cảm thấy nóng, cô gơ tay gạt áo khoác đắp trên người, ngồi dậy, quay đầu.

Thẩm Quyên đang ngồi ở bên cạnh đọc sách. Từ sau khi Lâm Ngữ Kinh đã tiếp nhận cậu là học bá, cô phát hiện Thẩm Quyên quả thực cũng đang học tập, chỉ có điều cho dù là lúc cậu đọc sách, thì nét mặt lần đáng vẻ đều quá mức thờ ơ, bộ dạng không có nửa điểm thật lòng, khiến Lâm Ngữ Kinh trước đây vẫn luôn nảy sinh hiểu lầm với cậu.

Ánh mắt xeo qua quét thấy cô đã ngồi dậy. Thẩm Quyên quay đầu: "Tỉnh rồi?"

Cậu để sách trong tay xuống, cực kỳ tự nhiên mà vươn tay ra, muốn sờ sờ trán cô.

Lâm Ngữ Kinh tiết ra chút mồ hôi, lúc này cả cơ thể bên trong bộ quần áo đều cảm thấy có hơi dính dính, trên trán cũng có chút mồ hôi. Cô theo bản năng nghiêng sang bên cạnh, tránh thoát khỏi tay cậu.

Đầu ngón tay Thẩm Quyên xẹt qua mặt cô, ngừng ở bên tai. Cậu dừng một chút, không nhúc nhích: "Lại đây, tôi sờ chút."

Âm thanh trầm thấp, ở tại phòng học trống rỗng thậm chí còn nghe ra được một chút dịu dàng.

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết suy nghĩ của mình có phải là quá đen tối không, câu "Tôi sờ chút" này không hiểu vì sao mà đột nhiên gây cho cô một trận mặt đỏ tím đập, cảm giác không dễ chịu.

Cho dù cô biết lời này của Thẩm Quyên là cực kỳ thuần khiết.

Cô hắng giọng một cái, giải thích: "Tôi ra rất nhiều mồ hôi..."

Thẩm Quyên nhúu mày: "Cho nên?"

Tiếng Lâm Ngữ Kinh phát khàn, cổ họng đau như thiêu như đốt, không muốn nói nhiều: "Bản."

Thẩm Quyên "Xì" một tiếng, nghiêng tới trước sát đến đây, giờ tay giữ sau đầu cô, kéo tới trước người mình một cái: "Đau mà nói nhảm nhiều như vậy."

Lâm Ngữ Kinh không kịp đề phòng, thân thể lại như nhũn ra, cả người lập tức bị cậu kéo đến, đầu văng văng vàng vàng đâm vào lồng ngực của cậu.

Chóp mũi đụng vào bắp thịt phần bụng, cảm nhận được độ cứng dẻo dai.

Cô cứng đờ, cuống quýt đưa tay chống đỡ chân cậu, đỡ nửa người trên ngược đầu lên, theo bản năng nhìn lên trên.

Thẩm Quyên cúi xuống, con ngươi nhìn vào cô.

Cô đột nhiên ngẩng đầu một cái, khoảng cách giữa hai người bỗng chốc rút ngắn. Lâm Ngữ Kinh sợ đến tay mềm nhũn, "Bịch" một cái lại lần nữa ngã vào lồng ngực cậu.

Mặt cô dán vào thân thể ấm áp rắn chắc của thiếu niên, cảm nhận được lồng ngực khe khẽ rung động, bật ra tiếng cười: "Sinh bệnh như thế mà còn lao đến ôm ấp?"

Cậu nói xong ngã người ra sau kéo dài khoảng cách, sờ sờ trán cô: "Hạ rồi."

Lâm Ngữ Kinh lúng túng muốn chết, lỗ tai nóng lên, cảm giác như nhiệt độ mình vừa hạ xuống lại nâng lên nữa rồi, cúi thấp đầu không muốn nói chuyện.

Thẩm Quyên cúi đầu, âm thanh vang trên đỉnh đầu cô: "Còn chưa ôm đủ?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh đứng lên, nghiêng người dựa vào cạnh bàn nhìn cậu.

Cô gái nhỏ sinh bệnh khác biệt rất lớn so với bình thường, trông có chút phờ phạc, tiếng vừa khàn vừa yếu: "Thẩm Quyên, cậu đừng có lợi dụng lúc người ta khó khăn, thấy tôi sinh bệnh đánh không lại cậu, cậu liền nhân lúc này ra sức bắt nạt tôi."

Thẩm Quyên ngăn người.

Cậu gác đầu cười, người lại nhích gần tới trước, âm thanh lưỡi biếng, có chút vô lại: "Cậu thật sự là sốt đến không được tỉnh táo rồi. Lâm Ngữ Kinh, lợi dụng lúc người ta khó khăn là dùng như thế sao?"

"Làm sao lại không thể dùng như thế, " Lâm Ngữ Kinh cầm lấy chai nước từ góc bàn đến vận ra. Nước bên trong ấm nóng, cô ừng ực uống hai ngụm, cổ họng so với vừa nãy thoải mái hơn một chút, "Bạn học Thẩm, xem thêm nhiều từ điển thành ngữ đi, chính kinh* có nhiều cách dùng lắm đấy. Đừng có lắp trong đầu nhiều loại phê liệu như vậy."

(*) Chỉ kinh điển Nho giáo.

"Được thôi, " Thẩm Quyên một lần nữa dựa lại lên tường, từ trong hộc bàn lấy ra một túi thuốc nhỏ, đặt trên bàn cô, "Đi ăn một bữa cơm, sau đó về phòng ngủ ngủ một giấc. Buổi chiều tôi giúp cậu xin nghỉ."

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu, túi nilon nhỏ nửa trong suốt, bên trong chứa mấy viên thuốc nho nhỏ đẹp hình chữ nhật.

Cô ngẩng đầu lên, gọi cậu một tiếng: "Thẩm Quyên."

Thẩm Quyên nhân dịp đáp: "Hả?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu: "Cậu có phải là..."

Thích tôi không.

Câu này nói được một nửa thì trong nháy mắt, trong đầu Lâm Ngữ Kinh lướt qua vô số lời thoại trong tiểu thuyết ngôn tình. Cô gái gào khóc lớn tiếng chất vấn: "Tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy!! Anh đối xử tốt với em như vậy làm gì hà!!!"

Nam sinh kích động nói: "Tại sao tôi lại đối tốt với em trong lòng em không biết chút nào sao!! Em vậy mà lại hỏi tôi vấn đề này!!!"

Nữ sinh khóc hu hu: "Anh không cần phải tốt với em như vậy, anh như vậy em sẽ yêu anh đó anh có biết không! Tại sao anh phải như vậy..."

Nam sinh điên cuồng gầm to: "Mẹ nó ông đây tốt với em chẳng phải chính là vì cái này sao! Em còn hỏi tôi tại sao! Bởi vì tôi yêu em! Bởi vì tôi quý tha mà bắt em chết đi được!!!"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh ôm cánh tay, bị vỗ kịch trong đầu mình làm cho buồn nôn đến rùng mình một cái.

Cô nhìn Thẩm Quyên, hắng giọng một cái: "Cậu có phải là muốn tôi hạ thủ lưu tình tha cho cậu một mạng trong kì thi tháng này, để cậu một lần nữa đoạt được hạng nhất của lớp có phải không?"

Thẩm Quyên: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh thực sự là không thoải mái lắm, nói với Lưu Phúc Giang một tiếng, buổi chiều xin nghỉ.

Thẩm Quyên đến căn tin mua giúp cô suất cháo thanh. Lâm Ngữ Kinh cầm về phòng ngủ ép buộc chính mình ăn vào, lại uống thuốc cảm mạo và thuốc hạ sốt, ngã lên trên giường ngủ đến trời tối tăm đất tối. Thời điểm tỉnh lại lần nữa màn đêm đã buông xuống. Áo ngủ bóng ảm ướt đến thấm thấu, lại tiết ra một thân đầy mồ hôi.

Lâm Ngữ Kinh nằm trên giường, còn hơi văng đầu, giờ tay sờ sờ trán mình, lạnh lạnh.

Con sốt đã lui.

Cô ngồi dậy, đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, xối sạch mồ hôi khắp người cùng cảm giác mệt mỏi, thay một bộ quần áo sạch, sau đó ngồi xếp bằng bên mép giường.

Buổi trưa chỉ uống nửa suất cháo trắng, lúc này bụng bắt đầu hơi đói. Lâm Ngữ Kinh mở ngăn tủ ra, lấy bịch bánh bích quy, mở ra chậm chạp ăn.

Đầu óc của cô bắt đầu ở không, có chút mờ mịt.

Lâm Ngữ Kinh không biết bị thích là cảm giác thế nào. Cô lớn đến từng này, ngoại trừ bạn bè, chưa ai từng thích cô.

Hồi sơ trung đúng là có nam sinh từng theo đuổi cô. Cô từ nhỏ đã rất ưa nhìn, tình tình mê mê ở sơ trung mấy năm. Đa số mọi người cũng đã bắt đầu thức tỉnh một loại ý thức nào đó. Con trai từng theo đuổi cô còn rất nhiều, nhưng thật sự chỉ là đơn thuần theo đuổi, khiến người ta không có chút cảm giác được để ý nào.

Lâm Ngữ Kinh cũng không quá để tâm. Trái lại mỗi lần có tình huống như thế, hình như hai đứa Lục Gia Hành và Trình Dật không đến mấy ngày sẽ đi tìm người ta, cùng người ta tâm sự. Sau đó người này liền không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt cô nữa.

Lúc học lớp mười ở Phụ Trung đúng là có chú tâm. Nhưng con người Lâm Ngữ Kinh rất thẳng thắn, đối với chuyện như vậy vẫn luôn là kính nhi viễn chi*, từ chối phải thẳng thắn dứt khoát, không tồn tại bất kỳ chỗ trống để vẫn hồi nào.

(*) Kính trọng nhưng không thể gần gũi

Hơn nữa vòng tròn độc lập của cô, những người khác rất khó hòa vào, vì thế cũng sẽ không xuất hiện loại tình huống đặc biệt phát sinh cơ hội này.

Tình huống đặc biệt là nói đến, cô ở một hoàn cảnh xa lạ, gia đình xa lạ, cùng với trường học xa lạ, dưới một tâm trạng mờ mịt ngơ ngàng, nhận thức kia sẽ làm cho cô không tự chủ mà nảy sinh cảm giác ý lại vào người khác.

Bởi vì ở tình huống như vậy, cô vô cùng cần có một người như vậy tồn tại.

Một người có thể dựa vào, có thể phát tiết, có thể tiếp nhận toàn bộ tâm trạng tiêu cực của cô.

Cảm giác ý lại đối với Lâm Ngữ Kinh mà nói thực ra rất lạ lẫm, bởi vì hoàn cảnh gia đình cô từ nhỏ đã nói cho cô, trên thế giới này không có ai mà cô có thể ý lại được, ngay cả người ba mẹ cô cảm thấy gần gũi nhất cũng không được.

Vì lẽ đó thời điểm ý thức được chính mình nảy sinh loại này với Thẩm Quyên, cảm giác ý lại lạ lẫm, thậm chí còn hòa lẫn chút cảm tình nào khác, Lâm Ngữ Kinh cực kỳ hoảng loạn.

Cô thực sự không muốn để mình thích Thẩm Quyên.

Liên quan với chuyện tình yêu này, Lâm Chi và Mạnh Vĩ Quốc đã cho cô bài học đầu tiên trong đời.

Đôi lúc Lâm Ngữ Kinh sẽ nghĩ, lúc Lâm Chi cùng Mạnh Vĩ Quốc mới bắt đầu nói chuyện yêu đương, kết hôn, bọn họ có yêu nhau không.

Nhất định là vậy.

Dù chỉ là trong nháy mắt, bọn họ cũng nhất định là yêu nhau. Chỉ ít, Lâm Chi nhất định là yêu Mạnh Vĩ Quốc.

Kết quả mười mấy năm sau, bọn họ căm ghét đối phương như vậy. Thậm chí ngay cả kết tình tình yêu của bọn họ, con của bọn họ cũng biến thành khiến người ta chán ghét.

Vật tình yêu này bị ba mẹ cô tự tay xé nát, bày ra trước mặt cho cô xem, để cho cô thấy rõ bên trong rẻ mạt và mỏng manh biết bao, sau đó ném xuống bên chân, trở nên không đáng giá một đồng.

Người trưởng thành trong lúc thích nhau còn như vậy, huống chi là thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi.

Có phải là càng có nhiều biến đổi, thì càng thêm nhiều bất an.

Lâm Ngữ Kinh ăn xong rồi ném túi bánh quy lên mặt đất, cả người ngã vào giường, nhắm mắt nhìn chăm chăm dãy đèn dọc trên trần nhà, thờ dài.

Có giờ tay lên, vỗ mặt mình hai lần.

"Học tập, " Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại, thấp giọng đọc thầm thì, "Tôi yêu học tập, học tập làm tôi vui sướng, tốt đẹp nhất cuộc đời tôi là hai chữ... Học tập..."

*

Có thể là ngày nghỉ sao đêm mơ vậy, tối hôm đó, Lâm Ngữ Kinh lại mơ thấy Thẩm Quyên.

Lâm Ngữ Kinh đã tự nhiên luyện thành thói quen, không cảm giác bỏ dậy, rửa mặt, thay đồng phục đi xuống lầu, vừa nghỉ xem bữa sáng ăn gì, vừa đi ra cửa lớn lầu phòng ngủ.

Thẩm Quyên đứng tựa vào cây cột ở cửa lầu phòng ngủ, đổi sang áo khoác màu xám đậm, đeo tai nghe. Sợi tai nghe màu trắng uốn lượn lượn buông xuống trước ngực.

Ánh mắt xéo ra liếc thấy có người đi ra, ngừng đầu lên, nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa.

Thẩm Quyên giờ tay, đưa túi nilon nhỏ cầm trong tay lên trước mặt cô, bên trong chứa một cuộn com nẹp.

"Bánh ú thịt chứa ba cái lòng đỏ trứng muối tạm thời không có, tuy nhiên có thể có com nẹp cuộn chứa ba cái lòng đỏ trứng muối." Cậu nghiêng đầu xuống, lười biếng nói.

Lâm Ngữ Kinh loạn tìm tại chỗ. Công tác tư tưởng mới làm xong tối qua gần như trở thành đã trảng xe cát.

Thấy cô không phản ứng, Thẩm Quyên chậm rãi quơ quơ cánh tay: "Bị sốt đến ngốc rồi?"

Lâm Ngữ Kinh lấy lại tinh thần, cúi thấp đầu nhận lấy, chậm rãi ri rờ màng giữ tươi ra, âm thanh trầm thấp: "Cảm ơn."

Thẩm Quyên hất hất mày, không nói gì.

Hai người đi về hướng lầu phòng học, dọc đường đi không ai nói chuyện. Lâm Ngữ Kinh từ đầu đến cuối cúi thấp đầu, yên tĩnh ăn.

Thẩm Quyên thật sự bỏ thêm vào trong ba cái lòng đỏ trứng muối, toàn bộ com cuộn trông cũng phải lớn hơn một vòng so với cái trước đây cô ăn. Hơn nữa lòng đỏ trứng ở tiệm này không quá mặn, sẽ không thấy ngấy.

Đi tới cửa lầu phòng học, cô vẫn chưa ăn xong một cuộn com, còn dư lại một nửa. Đã no rồi, Lâm Ngữ Kinh không muốn ném đi, lần nữa gói ghém bỏ lại vào túi, nhắc theo lên lầu.

Lưu Phúc Giang hôm nay tới rất sớm, lúc đi vào phòng học ông đã đang ngồi trước bục giảng. Thấy bọn họ đi vào, Lưu Phúc Giang đứng dậy, vỗ vỗ vai Thẩm Quyên, ra cửa phòng học: "Hai người các em đi theo tôi một lát."

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Thẩm Quyên, chỉ chỉ chính mình, dùng khẩu hình không một tiếng động nói: "Tôi?"

Thẩm Quyên gật gật đầu, lấy nửa cuộn com còn thừa lại trong tay cô, để lên bàn, đi ra ngoài trước.

Lâm Ngữ Kinh đi theo phía sau cậu. Hai người một trước một sau tiến vào văn phòng, Lâm Ngữ Kinh với tay đóng cửa lại.

Văn phòng giáo viên tổ sinh vật lúc này không có một ai. Lưu Phúc Giang ngồi trước bàn, trước mặt bày hai bản khai gì đó. Ông nhìn qua, sau đó ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn chằm chằm hai người họ, duy trì năm giây.

Sau đó ông chân tâm thật ý, cất lên một tiếng cảm thán tự đáy lòng: "Thầy thật sự thích hai người các em."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyên: "..."

Lâm Ngữ Kinh phân tích một hồi, câu nói này so với câu cửa miệng của thầy Lưu —— "Bọn trẻ thật là giỏi quá!" Biểu đạt gần như là một ý.

Mà, dựa theo kinh nghiệm quan sát hai tháng này của cô, bình thường Lưu Phúc Giang mà nói ra mấy câu đại loại thế này, phía sau đó sẽ chẳng phải chuyện tốt gì.

Chẳng hạn như lần trước, theo sau sự kiện "Bọn trẻ thật là giỏi quá" đó, là Thẩm Quyên thi đứng nhất lớp.

Đối với cô mà nói quả thực là tai ương ngập đầu.

Lưu Phúc Giang ngừng một lúc, đại khái là đang đợi ai đó trong hai người họ tiếp lời, nhưng mà không có ai. Vì vậy ông cười ha hả phất tay áo một cái, tiếp tục nói: "Không có chuyện gì, các em không cần sợ, không có chuyện gì. Thầy chỉ là gọi các em tới hỏi xem——", ông dừng một chút, nghiêng người tới trước, "Trường chúng ta có suất học bổng, nhằm khuyến khích mọi người cố gắng học tập. Hai người các em có hứng thú không?"

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tôi sẽ chịu trách nhiệm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cao trung trước kia của Lâm Ngữ Kinh không có học bổng. Có lẽ bởi vì Bát Trung giàu đến nứt đố đổ vách, dù sao cũng là tuyến thứ* bên trong chiếm phần lớn đất đai đất đó.

So với những cao trung trọng điểm khác mà nói, tỉ lệ học lên có hơi thấp rồi. Chính vì như vậy, mới càng muốn nghĩ thêm vài biện pháp để khích lệ mọi người học tập.

Thời gian tự học sớm có hạn. Lưu Phúc Giang chỉ nói đơn giản mấy chuyện liên quan với học bổng một lát. Chiều theo bình thường thi toàn là sau hai kì thi tháng thứ nhất thứ hai sau khai giảng, phân ra ba cấp bậc. Mỗi khối có hai phần thưởng hạng nhất, năm phần thưởng hạng hai, mười hai phần thưởng hạng ba, đối lập tương đối nhiều.

Hơn nữa cũng không hoàn toàn là chỉ xem thành tích mà lựa chọn. Ví dụ như chủ tịch hội học sinh —— tạo ra cống hiến to lớn cho trường học, lao tâm lao gan lao phổi tham gia tổ chức các loại hoạt động, liên tục thừa nhận là được chiếm một suất phần thưởng hạng nhất.

Vì vậy phần thưởng hạng nhất của khối 11 chỉ còn mỗi một suất.

Lâm Ngữ Kinh vốn cứ tưởng, cái này nhất định thuộc về hạng nhất khối ở kì thi lần trước.

Kết quả Lưu Phúc Giang cũng kêu cô đến, như vậy chẳng phải là nói rõ.

Cô cũng có thể cạnh tranh đấy!!

Nghe thấy chữ Thẩm Quyên! Phần thưởng hạng nhất hiện tại vẫn chưa phải là của cậu đâu!!

Tôi thì không hơn được cậu chẳng lẽ học bổng tôi cũng không tranh nổi cậu à!!!

Lâm Ngữ Kinh nhất thời sôi sục ý chí chiến đấu, chút cảm giác mệt mỏi còn đọng lại do cơn sốt buổi tối trước đó giờ đều đã bay sạch.

Hai người ra khỏi văn phòng, đứng trong hành lang, đối mặt với nhau.

Biểu cảm của thiếu nữ lúc này gần như có thể gọi là sáng lạng, trạng thái ưu xiu không có chút tinh thần sớm nay đã biến mất không còn vết tích, mắt sáng trưng nhìn cậu: "Bạn học Thẩm, phần thưởng hạng nhất quý giá chỉ còn lại mỗi một suất."

Thẩm Quyên bình tĩnh hất mày.

"Cậu muốn xin không?" Lâm Ngữ Kinh tiếp tục hỏi.

Thật ra Thẩm Quyên vốn còn chẳng có ý định xin.

Cậu lười lắm.

Thế nhưng dáng vẻ của Lâm Ngữ Kinh lúc này vừa sục sôi ý chí chiến đấu lại tràn đầy hứng thú như vậy, trông như chỉ một giây sau sẽ lập tức xòe đuôi. Chú không tước nhỏ kiêu ngạo, có vẻ tràn đầy dự vọng muốn chém gét với cậu.

Nếu như cậu không chiến lại, phải chăng cô sẽ đặc biệt uất ức, đặc biệt phiền muộn, trực tiếp xù lông tại chỗ?

Thẩm Quyên cong môi: "Không rõ."

"Có thật không!" Lâm Ngữ Kinh hờ hờ nói.

Thẩm Quyên: "..."

So với tưởng tượng có vẻ không giống lắm.

Thẩm Quyên trầm mặc một chút, nói: "Xạo đó, tôi đã nghĩ xong lá đơn xin tám trăm chữ của tôi sẽ viết thế nào rồi."

Khóe môi giương cao của Lâm Ngữ Kinh trĩu xuống trong nháy mắt. Cô phồng má một lát, suy nghĩ một chút, thương lượng: "Được thôi, chúng ta cũng có thể cạnh tranh công tranh, cậu muốn so thế nào?"

Thẩm Quyên cảm thấy có chút ngoài ý muốn: "Tôi cứ tưởng cậu nhất định sẽ muốn cạnh tranh công bằng với tôi."

"Bởi vì thật ra tôi cảm thấy như vậy có chút phí thời gian, hơn nữa tính mạo hiểm rất lớn. Cậu ——" cô dừng một chút, liếc mắt nhìn cậu, bắt đầu dĩ nói, "Cậu còn rất lợi hại..."

Thẩm Quyên lười nhác cười: "Cảm ơn. Cậu bỏ thời gian hơn hai tháng cuối cùng cũng nhận ra điểm này, cậu cũng rất nhạy bén đấy. Tôi rất vui mừng."

Hai người đang đi về hướng phòng học, Lâm Ngữ Kinh nghe vậy dừng bước chân, lia mắt lườm cậu: "Bạn học Thẩm, có chừng có mực, vẫn phải cần mặt mũi đấy."

Thẩm Quyên cũng không buồn để ý, bỏ tay trong túi lắc lư đi tới: "Thế này đi, cậu thừa nhận tôi rất lợi hại một cái, lại gọi hai tiếng êm tai, tôi liền từ bỏ."

Lâm Ngữ Kinh không chút do dự: "Thẩm Quyên vô địch, Thẩm Quyên chính là cha tôi."

"..."

Thẩm Quyên suýt chút nữa bị sặc nước bọt, trằm mặc ít nhất ba giây, cúi đầu nhìn cô: "Cậu ăn nhầm cái gì rồi?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu với ánh mắt như nhìn một đứa nhóc đầu gấu khó chơi: "Không phải cậu bảo tôi nói sao?"

"Cậu còn nhớ lần trước lúc tôi bảo muốn dạy cậu vật lý cậu có phản ứng gì không?" Thẩm Quyên nhắc nhở cô, "Cậu cảm thấy tôi đang si nhục cậu."

"Xưa đâu bằng nay. Tình huống lúc đó liên quan đến tôn nghiêm của học bá chúng ta. Cậu không hiểu loại cảm giác đó đâu, cái đó có đi vào ngõ cụt tôi cũng phải đâm qua." Lâm Ngữ Kinh nói, "Bây giờ và khi đó không giống nhau. Tôi so sánh một hồi, phát hiện đến thời điểm phát học bổng, tôi ở trước mặt toàn trường đem kết quả này đập cậu xuống chân có vẻ sẽ thoải mái hơn nhiều. Về quá trình tôi có thể cố hết sức mà không đặt yêu cầu quá cao."

Thẩm Quyên cũng không biết nói gì hơn, thờ dài khen cô: "Cậu đúng thật là co được dân được ha."

Kỹ năng co dân thành thạo này 800 năm trước Lâm Ngữ Kinh đã sớm nắm giữ rồi, thân nhiên tiếp nhận khen ngợi, không quên hỏi cậu: "Cho nên cậu không xin nhé."

"Nói rõ nhé, " Thẩm Quyên ngập một cái, không tập trung nói, "Học bổng tôi còn chưa từng lấy được, lấy một cái chơi thử xem."

Hai người đi tới cửa phòng học. Lâm Ngữ Kinh ngừng bước chân, xoay đầu lại, mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Vừa nãy cậu đâu có nói vậy, cậu muốn đổi ý à? Tôi cũng đã thừa nhận cậu lợi hại rồi."

Thẩm Quyên giờ tay xoa nhẹ tóc cô một cái: "Thật nghe lời, muốn thưởng gì nào?"

Lâm Ngữ Kinh lùi về sau nửa bước, hất tay cậu ra: "Bạn học Thẩm, làm người thế à. Cậu đây là chiếm tiện nghi của tôi xong còn định chết không thừa nhận sao? Loại hành vi này của cậu có khác gì tra nam há?"

Thẩm Quyên không lên tiếng, nhấc mắt lên.

Lâm Ngữ Kinh cũng quay người, ngẩng đầu lên theo.

Bên trong phòng học hoàn toàn tĩnh mịch. Giáo viên trợ học sớm không ở đây, mọi người đều đang làm mỗi việc khác nhau. Chỉ có điều lúc này, tất cả mọi người đều nhìn sang cửa bên này, đều mang theo biểu cảm có độ quái dị khác nhau.

Vương Nhất Dương đang ngồi ở chỗ Lâm Ngữ Kinh nói chuyện với Lý Lâm. Thân thể là ọ ra phía sau, nhưng đầu lại xoay tới phía trước, cả người vận thành một cái bánh quai chèo*, ngây ngốc nhìn bọn họ.

"..."

(*)

Lâm Ngữ Kinh có chút lúng túng, xoay đầu lại, nhìn về phía một vị người trong cuộc khác ở đây, há miệng.

Thẩm Quyên nắm cổ tay cô kéo ra ngoài một cái, kéo ra hành lang, trở tay lại đóng cửa phòng học, mới quay người, rũ mắt nhìn cô.

Cậu thờ dài: "Cô nhóc sao cái gì cũng nói được thế?"

"Tôi không chú ý... Với lại tôi cũng không có gì gì khác mà, cậu vốn là chiếm tiện nghi của tôi. " Lâm Ngữ Kinh bắt mắt nhỏ giọng lầu bầu, "Đừng gọi tôi là cô nhóc."

Thẩm Quyên nhìn cô chằm chằm. Cô từ nãy tự nhiên mím môi tới đó hồng đến vì xấu hổ mà đỏ ửng cả tai.

Cậu nghiêng nghiêng người, tựa lên tường hành lang, cười nói: "Về sau kiểu này, lên lút nói với tôi là được rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Tôi đ*ch cậu nha.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác chút tình cảm nhỏ nhoi dành cho Thẩm Quyên mà mình gây dựng lên khoảng thời gian này trong nháy mắt liền bị vô tình giết chết.

Tình yêu thật đúng là quá mỏng manh.

*

Tâm trạng của toàn thể bạn học lớp 10 đều rất hồi hộp.

Không chỉ căng thẳng, mà còn rất phức tạp.

Thẩm Quyên *đang chìm** là bởi trước khi cậu đánh bạn cùng bàn mà tạm nghỉ học, ở trong trường cũng là loại tuyển thủ bị những cô gái lớp khác đuổi tới cửa, xảy ra chuyện sau đó, đám cô gái nhỏ mẽ mẫn cậu hoặc là bị dọa sợ, hoặc là chỉ yên lặng đứng ở phương xa thưởng thức mỹ nhan thịnh thế của lão đại.

(*) *Tiếng Hán: 在没 – Hán Việt: tại một*

Nói chung chính là, chẳng còn mấy cô gái dám theo đuổi cậu.

Tuy nhiên có theo đuổi hay không là một chuyện, có thích hay không lại là một chuyện khác.

Người thích Thẩm Quyên trước giờ đều không ít. Trong diễn đàn trường có cái lâu* thổ lộ nặc danh, đến bây giờ còn liên tục có người ở đó kể về tình yêu với Thẩm Quyên.

(*) *Hay gọi là topic.*

Tình cảm của bạn học Thẩm trước sau vẫn luôn được chú ý.

Mà sự kiện phòng thi tháng giêng đầy trời lần trước lại nhủ lên một Lâm Ngữ Kinh. Đôi Thẩm – Lâm phổ biến một thời này lại bị tẩm tũ lạnh quây bán đồ vật cấp sức cấp lực rọi đến đánh tanh bành trong một quãng thời gian rất dài sau đó. Tên của hai người Thẩm Quyên và Lâm Ngữ Kinh này cũng không lại bị buộc cùng nhau nữa.

Những bạn học lớp khác không biết rõ cho lắm, còn người lớp 10 thì lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, yên ắng như gà mà trợn to mắt mù làm bộ cái gì cũng không thấy.

Cái gì cũng không thấy.

Lão đại và bạn học Lâm của cậu ta ngày nào vào lớp cũng gần tới sắp dính vào nhau mà tán gẫu, chuyện kiểu này chả ai thấy đâu.

Hai người 'hay cậu đưa tôi đồ ăn sáng, mai tôi đưa cậu sữa đậu nành', có khi còn tương thân tương ái cùng nhau tới trường, mấy chuyện kiểu này cũng chả ai thấy đâu.

Bạn học Lâm trùm áo khoác lớn hơn một vòng của lão đại, đầu chôn vào trong ngủ gục đó; đôi lúc tập âm trong lớp có hơi lớn, bạn học Lâm ngủ không yên ổn, lão đại còn có thể như đồ trẻ con mà vỗ vỗ lưng cô gục đó.

—— Thế này cũng đâu có nổi bật lắm đâu! Ai mà thấy được chứ! Không có thấy!!

Thế nhưng các người đứng ngay ở cửa lớp, trước mặt bạn học cả lớp mà thảo luận có chiếm tiện nghi hay không, liếc mắt đưa tình, có phải là cũng hơi quá cmm đáng rồi không!

Không ai dám nói chuyện, ngay cả Lý Lâm cũng yên tĩnh như gà. Cuối cùng quần chúng ẩn đưa phái bạn học Vương Nhất Dương dừng cảm ra.

Vương Nhất Dương vô dụng ba ngày nay ở trong lớp ăn sung mặc sướng, liền hùng hục hùng hục đi hỏi tình hình Thẩm Quyên. Giữa giờ, Lâm Ngữ Kinh không có ở đây, cậu ta vận vận thân thể nằm ngoài trên bàn Thẩm Quyên: "Papa, cậu cùng bạn học Lâm của chúng ta —— hửm? Tự học sớm đi ra ngoài mười phút đó —— hửm hửm hửm!"

Thẩm Quyên nhắc mắt lên: "Nói tiếng người."

"Sáng sớm hai cậu đi làm gì?" Vương Nhất Dương thấp giọng nói, "Quyên gia, bạn học Lâm là vị thành niên, sinh nhật còn nhỏ hơn tôi mấy tháng đấy. Người phải khởi động hai năm mới động tay vào được."

"..."

Thẩm Quyên trầm mặc nhìn cậu ta, bình tĩnh hỏi: "Cậu là muốn chết bây giờ, hay mười giây sau lại chết?"

Vương Nhất Dương giờ cao hai tay, tức khắc đáp: "Tôi lựa chọn sống tạm mười giây."

Thẩm Quyên nói: "Cậu không nhìn thấy chúng tôi bị giáo viên gọi đi sao?"

Vương Nhất Dương một mặt mở miệng: "Tôi có thấy đâu. Tôi lúc đó còn chưa tới đây, thật sự không biết, bọn họ liền nói với tôi hai cậu đi ra ngoài."

Thẩm Quyên lui ra sau tựa vào, nheo mắt lại, tiếp tục nói: "Trong mắt cậu, tôi chỉ được mười phút?"

"..."

Vương Nhất Dương có loại cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, điện cuồng lác đác, đồng thời điện cuồng nịnh nọt: "Papa, tôi cảm thấy người thế nào cũng phải hai tiếng chứ hà."

Thẩm Quyên: "..."

Vương Nhất Dương: "... Hai tiếng không đủ à? Ba... bốn năm, sáu tiếng?"

"..."

Thẩm Quyên "Xuy" một tiếng, tiện tay cầm sách đặt trên bàn ném vào cậu ta. Vương Nhất Dương bị nện ngay chính giữa, u u oa oa mà kêu to: "Quyên gia!! Tôi sai rồi!!!"

Thẩm Quyên đứng dậy, cách bàn học tóm cổ áo khoác đồng phục của cậu ta trùm lên, bao đầu cậu ta vào trong án xuống mặt bàn, giờ tay đập cái gáy một phát: "Lát nữa đi giải thích cho ông đây. Mợ nó ai còn tới nói bậy với bạn cùng bàn tôi, tôi biểu diễn cho các cậu xem trò một giây biến thành người thực vật."

*

Thi đấu bóng rổ mỗi năm một lần. Lúc học lớp mười là đấu bóng rổ mùa xuân, thường tổ chức vào tháng bốn tháng năm. Lớp mười một là đấu bóng rổ mùa thu, khoảng chừng trung tuần tháng mười một, sau khi thi giữa kỳ một tuần.

Thi giữa kỳ ngay vào thứ sáu tuần này, vẫn như trước chỉ thi một ngày. Sáng hai môn chiều hai môn, sắp xếp thời gian rất sát sao.

Tuy nhiên lúc này sự chú ý của nam nữ sinh lớp 10 đều đã không còn đặt lên cuộc thi giữa kỳ. Đối với bọn họ mà nói, trận đấu bóng rổ sau kỳ thi quan trọng hơn một chút.

Ba người đánh bóng rổ tương đối tốt Tổng Chỉ Minh khẩn cấp thành lập một chiến đội tạm thời chỉ có ba người. Lý Lâm ban tên —— đội toàn bộ của lớp 10*, đồng thời kéo Vương Nhất Dương tới làm người thứ tư trong đội bóng.

(*) *Sherry chen lời: Nghĩa trên mặt chữ, đây là toàn bộ đội hình của lớp 10 =))*

Cuối cùng còn thiếu một PG** —— hậu vệ kiểm soát bóng. Vậy tổng thể đội hình này coi như đầy đủ rồi.

Lâm Ngữ Kinh chân chính cảm nhận được, lớp 10 đúng là cái gì cũng không được. Thậm chí đến hai người có đáng đáp tương tự để dự bị bọn họ cũng khó mà tìm được.

Buổi chiều thứ tư, Lư Phúc Giang in sơ đồ chỗ ngồi dán ở phía trước.

Lần này lớp 10 có ba vị bạn học ở phòng thi thứ nhất. Theo thứ tự là hạng nhất hạng nhì khối Thẩm Quyên Lâm Ngữ Kinh, còn có một ủy viên học tập miễn cưỡng chen vào phòng thi thứ nhất, ngồi ở vị trí thứ hai từ dưới tính lên.

Theo lời của Vương khùng long, đây có thể sẽ được ghi vào một hồi trong lịch sử của ban tự nhiên. Hạng nhất hạng hai của khối vậy mà lại ở trong lớp có bình quân điểm thấp nhất.

Lâm Ngữ Kinh vẫn ở vị trí sát tường như trước. Lần này Thẩm Quyên không ngồi bên cạnh cô, cậu ngồi phía trước cô.

Đề thi giữa kỳ khác với đề thi tháng ở chỗ khó hơn một chút. Buổi chiều thi vật lý, câu hỏi cuối cùng có độ khó tương đối cao. Lâm Ngữ Kinh làm đến cuối cùng, chau mày, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không

đứng lăm

Cô ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Thẩm Quyên phía trước.

Người này đã lăm xong, đang tựa vào tường xoay bút chơi.

Dựa vào gì chứ.

Lâm Ngữ Kinh cẩn cẩn đầu ngón tay, xé một tờ giấy nháp trắng tinh, lăm lại đề cuối cùng từ đầu tới đuôi một lần nữa.

Cô đã thương lượng với Thẩm Quyên xong. Phân định cao thấp trong cuộc thi giữa kỳ lần này, người nào cao học bổng thuộc về người đó.

Thẩm Quyên này, tuy rằng ngày thường trông biếng nhác, cà lơ phất phơ thế đấy, nhưng trong những chuyện cần nghiêm túc, cậu sẽ không qua loa xáu nào.

Vẫn là đám bạn tự nhiên max biến thái y chang nhau.

*

Lâm Ngữ Kinh xưa nay chưa từng cảm thấy, chờ thành tích là một chuyện lăm người ta lo âu như vậy.

Trước đây thi xong, Trình Dật luôn luôn nóng nảy, liên tiếp mấy ngày đều ngủ không ngon, cứ như điên như dại thế đấy. Câu cửa miệng mỗi ngày cũng biến thành "Tôi □□□□ tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi..."

—— Cậu ta học không giỏi, ba mẹ cậu ta cũng không biết quản thế nào, nhưng ông nội cậu ta thì lại quản rất nghiêm. Ông lão hơn bảy mươi tuổi, lần nào thi giữa kỳ cuối kỳ xong, cũng kiên quyết đi họp phụ huynh cho Trình Dật.

Sau đó bị chọc tức đến mặt mày xanh mét, đi về đau xót chửi cậu ta một trận.

Lâm Ngữ Kinh trước giờ đều chẳng có ai đi họp phụ huynh, thi thoảng Lâm Chi mới đi một lần. Cô không hiểu được cảm giác này của Trình Dật.

Hiện tại cô cảm thấy mình hình như đã hiểu rồi.

Thẩm Quyên thoát nhìn bình tĩnh y hệt Lâm Ngữ Kinh năm đó. Vẫn như trước đây, nên đến muộn thì đến muộn, nên ngủ thì ngủ, thời điểm đọc sách nghe giảng thì nom như không nghe. Trong giờ học ngẫu nhiên nằm nhoài trên bàn nhắm mắt lại, lúc Lâm Ngữ Kinh cho rằng cậu đã ngủ rất say, người này đột nhiên mở choàng mắt, sau đó híp mắt chừng ba, bốn giây, lại nhắm lại lần nữa.

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhoài tới, nhỏ giọng hỏi cậu: "Cậu từng xem mẫu chuyện ngắn trên mạng nào chưa?"

Thẩm Quyên mờ mắt ngồi dậy, vắn vắn đầu, giọng mũi nặng nề: "Hả?"

"Chính là ai đó đặt ra một vấn đề, bạn có biết học thần cảnh giới cao nhất trông như thế nào không. " Lâm Ngữ Kinh nói, "Chủ topic nói, lúc cậu ta học cao trung trong lớp có một đại thần, trong giờ học chưa bao giờ nói một lời nào, chỉ nhắm mắt ngồi ở đó, nhưng chỉ cần cậu ta vừa mở mắt ra, giáo viên liền biết mình giảng sai rồi."

"..."

Thẩm Quyên nghiêng đầu: "Cậu có phải là có hơi căng thẳng không?"

Lâm Ngữ Kinh đề thấp giọng: "... Tôi căng thẳng cái gì? Tại sao tôi phải căng thẳng? Tôi trông giống người sẽ căng thẳng sao?"

Thẩm Quyên một tay chống cằm lười biếng nghiêng người nhìn cô: "Không biết, phải chăng là do buổi chiều có thành tích?"

Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Tôi, lớn như vậy rồi, chưa bao giờ biết hai chữ căng thẳng viết thế nào."

Thẩm Quyên gật gù, nhìn cô vài giây. Bỗng nhiên ngả người qua, chống một tay lên cạnh bàn, kê sát đến, đưa tay lên, ngón trỏ móc vào đám tóc rối bời bên tai cô.

Lâm Ngữ Kinh nằm bò trên bàn, không có phản ứng.

Thẩm Quyên vắn về sợi tóc mềm mảnh của cô, lượn đầu ngón tay quấn thành một vòng, sau đó xoắn ra, móc luồng tóc vén ra sau tai cô, lộ ra lỗ tai mỏng manh.

Ngón tay cậu hơi lạnh, đụng tới xương tai, cả người Lâm Ngữ Kinh đều cứng lại.

Trên khung tai cô có ba cái hóc tai. Con người Thẩm Quyên sâu thẳm, đầu ngón tay không nhịn được quẹt vào hóc tai nho nhỏ.

Không ai chú ý tới bên này, giáo viên tiếng Anh quay lưng với bọn họ, đang giảng bài, âm thanh vô cùng thoi miên.

Trong phòng học trừ những người ngồi giữa hàng đầu nghe giảng, hơn phân nửa đều đang ngủ, nửa kia chôn đầu xuống chơi điện thoại.

Không biết tại sao, Lâm Ngữ Kinh có loại cảm giác vụng trộm không tên.

Loại ảo giác này làm cô vô thức run lên một cái.

Thẩm Quyên thu tay về, thấp giọng nói: "Liệu cậu có biết, mỗi lúc cậu căng thẳng hay xấu hổ, lỗ tai sẽ rất đỏ không?"

Hết chương 42.

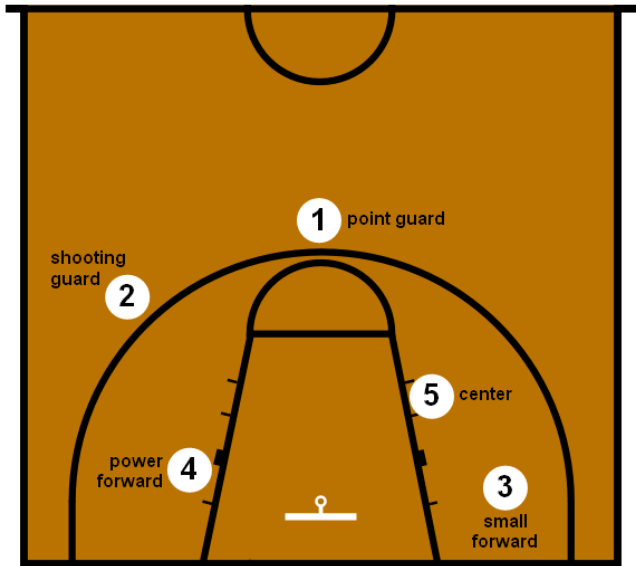
(*) *Tuyển thủ (选手):*

Về nghĩa đen là một người được tuyển chọn để đi thi đấu (đa số là về thể thao).

Còn về nghĩa bóng thì t đã thử tra cứu các công cụ tìm kiếm nhưng vẫn không tìm thấy gì... Cụm từ này cũng đã được lặp lại nhiều lần ở các chương trước, mà đến giờ t vẫn chưa rõ nghĩa. Có lẽ là ám chỉ một người, một vật gì đó với ý vui đùa, chế nhạo (?)

(**) Trong bóng rổ có 5 vị trí cơ bản bao gồm: Hậu vệ dẫn bóng (Point Guard - PG), Hậu vệ ghi điểm (Shooting Guard - SG), Tiền phong phụ (Small Forward - SF), Tiền phong chính (Power Forward - PF) và Trung phong (Center - C).

PG - Hậu vệ dẫn bóng: vị trí này còn được biết đến là vị trí số 1. Đây là vị trí dẫn dắt các đợt tấn công của toàn đội. Nhiệm vụ của họ là sắp xếp đội hình tấn công, quan sát đối thủ và đồng đội, từ đó đưa ra những đường chuyền có thể đặt đồng đội vào thế ghi điểm hoặc tự mình ghi điểm. Đây thường là những người có kỹ thuật, tốc độ tốt. Những người chơi vị trí này trên sân thường được coi là "nhạc trưởng" của đội bóng. (Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Tôi tên Thẩm Thiết Trụ thì phải

Lâm Ngữ Kinh không biết lỗi tại mình có đó hay không, cô giờ chỉ muốn mời Thẩm Quyên cho biết vì sao hoa có màu đỏ.

Loại tâm tính thẹn quá thành giận này trước nay chưa mãnh liệt đến thế. Kèm theo khó thở, tứ chi cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, nửa người tê dại như nhũn ra, cùng với tim đập điên loạn một phút 170 trở xuống -- một loạt các loại phản ứng không bình thường nổi lên.

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần, sụt người ra phía sau, nỗ lực ép mình trông điềm nhiên như không: "Cậu vừa mới sờ soạn lỗi tại thiếu nữ?"

"Tôi đang giúp cậu." Thẩm Quyên trịnh trọng chứng chắc mà nói, "Để lỗi tại đồ rục của cậu giải phóng nhiệt lượng. Thổi thổi gió mát để cậu tỉnh táo trở lại."

"Tôi không cần thổi gió mát cũng rất tỉnh táo, lỗi tại cũng không còn đó nữa." Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu chăm chăm, mắt nom sắp tóa lửa, "Loại hành vi này của cậu vào cổ đại được gọi là vấy bẩn sự trong sạch của tôi, gọi là đùa giỡn lưu manh, phải bị đim lồng heo đẩy cậu biết không?"

Thẩm Quyên chậm rãi tựa trở lại: "Phạt đim lồng heo là tội thông dâm, vụng trộm, có sự nguyện ý của hai bên nam nữ."

Đốm lửa nhỏ mẩn cảm của Lâm Ngữ Kinh trong nháy mắt bị hai chữ vụng trộm này đốt bùng lên, khó tin nhìn trừng trừng vào cậu: "Tôi nhỏ vào --!"

Âm lượng của cô có phần không khống chế được. Giáo viên tiếng Anh xoay người lại, yêu thương vô hạn nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh vội vã quay đầu, làm bộ xem sách tiếng Anh.

Giáo viên tiếng Anh cười tủm tỉm, chỉ ngừng một chút, sau đó thu tầm mắt lại, bắt đầu đối mặt với bọn họ mà giảng.

Lâm Ngữ Kinh đó tai, liên đới đến vùng da bên tai thoát nhìn cũng hơi đỏ lên, nhୋai người lên bàn, từ mũi đến cằm vui thật sâu vào khuỷu tay của mình.

Dừng một chút, cô lại gợn tay lên, luống cuống tay chân đem mớ tóc rối mới bị gậy ra sau tai vuốt xuống, che lỗ tai. Một lần nữa nằm xuống, giấu nửa gương mặt dưới đến chặt chẽ chẽ.

Nếu như không phải là vì đang đi học, có thể cô sẽ chôn cả cái đầu tròn xuống đất.

Giáo viên tiếng Anh cuối cùng cũng dời ánh mắt, xoay người lên bục giảng.

Thẩm Quyên duỗi thẳng chân dài, đập thanh ngang của bàn, ngồi liệt tại chỗ nhìn cô cười.

*

Bài thi giữa kỳ chấm chậm hơn một chút so với kiểm tra tháng, chiều thứ ba mới có thành tích. Đây còn là tiến độ mà có người nói các giáo viên đều đem bài thi về nhà chấm vào cuối tuần.

Lúc bước vào Lư Phúc Giang vẫn vui vẻ như cũ. Có điều ngày nào ông chẳng như vậy. Ngày thứ hai đại hội thể thao, lúc đám Lý Lâm cầm giấy khen thi tiếp sức về có người nói Lư Phúc Giang kích động đến suýt nữa thì vui tới chảy nước mắt rồi, cảm thấy đám nhóc này phát triển toàn diện cực kỳ tốt, cũng hài lòng giống như khi Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên kiểm tra tháng 700 điểm.

Tết cuối cùng gặp lớp, Lư Phúc Giang cầm danh sách đi tới, đứng trước bục giảng, đặc ý nói: "Lần thi giữa kỳ này, lớp ta có hai người nằm trong top 50 của khối."

Trong nháy mắt, ánh mắt của bốn mươi mấy người trong cả lớp đồng loạt "Xoẹt xoẹt xoẹt" quét tới.

Lư Phúc Giang còn dừng một chút, tựa hồ đang cho mọi người thời gian chiêm ngưỡng học bá.

Trước giờ Lâm Ngữ Kinh chưa từng cảm thấy bị người khác nhìn chăm chặp như thế cũng khiến người ta vô cùng lo lắng.

Lư Phúc Giang mỉm cười nhìn bọn họ 10 giây, rốt cuộc cũng thông thả nói: "Các em có lẽ rất tò mò bọn họ là ai. Hai vị bạn học này theo thứ tự là Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên, là tấm gương học tập của toàn lớp chúng ta. Mọi người, vỗ tay một cái nào."

Toàn thể lớp 10 phối hợp với ông không gì sánh được, gợn tay vỗ "Bốp bốp".

Khí thế như hồng, vô cùng vang dội. Cứ như đánh nhịp, bùm bùm chách chách, bùm bùm chách chách.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyên: "... "

Lưu Phúc Giang thoát nhìn cực kỳ thoải mái. Đến khi tiếng vỗ tay ngớt dần, ông mới lên tiếng: "Kỳ thi lần này dễ hơn kiểm tra tháng một chút nhé. Qua hơn nửa học kỳ, điểm kiến thức cũng tương đối nhiều, lật vật. Lần này trong khối không có điểm 700 trở lên. Bạn học Thẩm Quyên 694 điểm, vẫn là hạng nhất khối, nào, vỗ tay."

Lại là một hồi tiếng vỗ tay vang dội, thậm chí nghe còn nhiệt liệt hơn vừa nãy.

Lâm Ngữ Kinh: "... "

Thẩm Quyên: "... "

Thẩm Quyên khựng hai giây, xoay đầu nhìn cô.

Lưu Phúc Giang tiếp tục nói: "Bạn học Lâm Ngữ Kinh, 692 điểm, kém hai điểm xếp hạng hai trong khối, vô cùng tốt, vỗ tay."

Tay Lý Lâm vỗ đến sắp nát rời, ở phía sau cô cực kỳ hưng phấn mà vỗ vỗ góc bàn: "Lâm mười, cậu mạnh quá nha!"

Mặt Lâm Ngữ Kinh đã hoàn toàn không chút thay đổi rồi.

Mợ nó lại kém hai điểm

Đây chẳng lẽ là thứ nghiệp duyên quái gì đó sao?

Hoặc là lời nguyền gì đó đến từ chữ số Ả rập 2?

Thẩm Quyên cổ ỷ à!?

Cậu làm sao lại có thể thi chuẩn như vậy?

Đời này của Lâm Ngữ Kinh, tuyệt không muốn thấy 2, hai, hoặc là đôi, cặp; các thứ đại diện cho đơn vị hai.

Cả tiết học kế tiếp, Lâm Ngữ Kinh một câu cũng không muốn nói. Cô thậm chí có trong thoáng chốc cảm thấy một màn này hình như đã từng quen thuộc, hết sức quen thuộc, dường như cô đã từng trải qua, chuyện cô lại thấp hơn Thẩm Quyên hai điểm này.

Thẩm Quyên cũng không nói chuyện. Mãi đến tan học, cậu gơ tay, ngón trỏ khẽ chọc chọc cánh tay cô.

Lâm Ngữ Kinh mở mắt đứng dậy, nhường chỗ cho cậu, đứng ở lối đi nhỏ bên bàn, chờ cậu ra ngoài.

Thẩm Quyên đứng lên, đi ra cửa phòng học.

Lâm Ngữ Kinh lại mở mắt trở về ngồi.

Ba giây sau, Thẩm Quyên một lần nữa xuất hiện ở cửa phòng học, rũ mắt nhìn cô: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên.

Thẩm Quyên khẽ nâng cằm: "Đi ra."

Lâm Ngữ Kinh vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó, lạnh lùng nhìn cậu.

Thẩm Quyên thờ dài: "Cậu có ngốc không đấy?"

Lâm Ngữ Kinh lập tức đáp: "Cậu mới ngốc."

Thẩm Quyên: "Nói chuyện nhé?"

"Bạn học Thẩm, cậu không nhận ra tôi bây giờ một câu cũng không muốn nói với cậu à?" Lâm Ngữ Kinh kéo giọng nói, "Trước giờ tôi chưa hề biết hận thấu xương là tư vị gì, bây giờ tôi biết rồi, cảm ơn cậu."

Thẩm Quyên tức đến mím cười, bước tới trước hai bước, chống lên cạnh bàn cô cúi người xuống, trầm giọng nói: "Nếu cậu không muốn tự đi ra cũng được, tôi không ngại lại đùa giỡn lưu manh, ví dụ như ôm cậu ra ngoài."

Cậu trông có vẻ khi áp hơi thấp. Con người đen thâm trầm, mùi phấn cảm giác áp bách. Lúc nửa câu đầu xuất ra, Lâm Ngữ Kinh nhìn tư thế này suýt chút nữa cho là cậu muốn đánh nhau.

Kết quả nửa câu sau liền ôm ấp.

Lâm Ngữ Kinh há miệng, vô thức nhìn bốn phía một vòng.

Sau khi bọn họ kết thúc thi giữa kỳ tuần trước, vừa bắt đầu lớp tự học buổi tối. Cho nên hết tiết học cuối cùng không tan học, giữa chừng có nửa giờ nghỉ ngơi, sau đó về tự học.

Trong lớp phân nửa đã đi ăn tối. Đám Lý Lâm cũng chạy đến hàng cuối cùng bàn bạc chuyện thi bóng rổ. Mấy người bên cạnh lớp trưởng đang gặm bánh với vùi đầu làm bài tập, không nhìn sang bên này.

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái, đứng dậy cùng cậu ra ngoài.

Lớp mười không cần tự học buổi tối, đã tan học. Trong sân trường có thể thấy học sinh lớp mười đeo cặp sách lục tục kéo ra ngoài.

Lâm Ngữ Kinh đi tới trước cửa sổ cuối hành lang, dựa lưng vào bệ cửa sổ, không nói gì, chờ đối phương mở miệng trước.

Thẩm Quyên dựa vào bức tường đứng đối diện. Đèn trong hành lang là màu vàng, so với loại sáng rõ trong phòng học thì loại này tối hơn một chút. Hai người đối diện trong chốc lát, Thẩm Quyên nhàu nhàu mày: "Tôi biết cậu rất đề ý cái này, nhưng tôi..."

"Cậu không đề ý sao?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Cái gì, thành tích à?" Thẩm Quyên nhàn nhạt nói, "Cũng tạm."

Lâm Ngữ Kinh gật đầu: "Lần này cậu thi giữa kỳ, có cố ý đáp sai hai câu sao?"

Thẩm Quyên không hề nghỉ ngơi: "Không có."

"Cậu xem!" Lâm Ngữ Kinh chọt vỗ bệ cửa sổ cảm thạch lạnh như băng một cái, "Cậu còn không biết xấu hổ nói không có sao? Cậu vì thắng tôi mà vất hết óc chứ gì."

Thẩm Quyên: "... "

Lâm Ngữ Kinh xoa xoa lòng bàn tay vỗ đến hơi đau, cúi thấp đầu, bỗng nhiên thờ dài.

"Bạn học Thắm, tôi đây chấp nhận thua cuộc, " Về mặt Lâm Ngữ Kinh tui nghiù, nói, "Lần này cậu quả thực lại cao hơn tôi hai điểm rồi. Như chúng ta đã nói xong trước đây, ai điểm cao hơn người đó thắng, học bổng lần này tôi để cho cậu."

Thái độ của cô bất chợt thay đổi. Thắm Quyên nhường nhường mày.

Lâm Ngữ Kinh tiếp tục nói: "Thế nhưng có chuyện tôi muốn thương lượng với cậu một chút."

Thắm Quyên bất động thanh sắc: "Ừm, cậu nói."

"Chờ đến khi cậu nhận được giấy khen phần thưởng hạng nhất với học bổng kia, có thể cho tôi sờ chút không?" Lâm Ngữ Kinh dè dặt hỏi.

"...?"

Thắm Quyên không nói gì, xem không hiểu cô định bán thuốc gì trong hồ lô*.

() Đây là câu nói phổ biến bên Trung, có nghĩa là không đoán trước được, không hiểu người đó đang làm cái gì. Có nguồn gốc từ cổ đại, bởi việc người Đạo giáo thường sử dụng bầu như một vật chứa được liệu và người ta không thể đoán được bên trong chứa loại thuốc nào. (sohu.com)*

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới việc Lâm Ngữ Kinh phát huy. Cô đã nhập vai.

Thiếu nữ nhu thuận đứng trước cửa sổ. Ánh hoàng hôn màu cam ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi vào hàng lang, khám khắp người cô một lớp lông tơ mịn màng. Cô lặng lẽ nhìn cậu.

Tướng mạo của cô vốn dĩ không có chút tính công kích nào, hết sức vô hại. Dường lời của Tướng Hân mà nói, cho người ta ấn tượng đầu tiên chính là một tiểu tiên nữ vào đời chưa lâu.

Tiểu tiên nữ rừ mắt, lông mi thật dài rừ rướt xếp xuống, tâm tình nơi đáy mắt bị che lấp chặt chẽ, thanh âm rất nhẹ: "Bạn học Thắm, nói thật với cậu nhé. Tôi thật ra là đến từ trong nông thôn đấy, nguyên quán ở thôn Hoa Sen. Không biết cậu đã nghe qua chưa, rất nghèo, ngày ngày nuôi heo. Tôi thực sự cảm thấy mình có thể đến thành phố lớn này để học tập là cực kỳ may mắn. Từ trước đến nay tôi cũng chưa từng nhận được học bổng, nhất là còn... nhiều tiền như vậy, cho nên tôi chỉ muốn sờ chút là được..."

Lâm Ngữ Kinh khẽ hít mũi: "Phải rồi, tôi còn chưa nói cho cậu tên gọi ban đầu của tôi. Tôi tên Lâm Thúy Hoa."

"..."

Thắm Quyên im lặng chỉ ít mười giây, đứng đó dựa vào tường không nhúc nhích nhìn cô. Ngay khi Lâm Ngữ Kinh vuốt chút nữa không nhìn được muốn ngẩng đầu lên, cậu mới mở miệng nói: "Sờ chút là được?"

Lâm Ngữ Kinh không ngẩng đầu, yên lặng gật gật đầu.

"Được, " Thắm Quyên nói, "Không vấn đề gì, đến lúc đó để cho cậu sờ chút."

"..."

Lâm Ngữ Kinh?

Lâm Ngữ Kinh trong nháy mắt không còn sục sịt nữa rồi, ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi nhìn cậu: "Thắm Quyên, cậu, cái tên này không có chút lòng đồng cảm nào sao?"

"Đồng cảm chứ. Bóp cổ tay* thờ dài đồng cảm, tôi đã bảo nhìn cậu khá quen rồi mà." Thắm Quyên nói.

() Bóp cổ tay (扼腕) là một từ có nguồn gốc từ sự kiện lịch sử có thật, ý chỉ hành động dùng tay này nắm lấy cổ tay kia của mình, nhằm mô tả các hoạt động tâm lý như suy nghĩ, tức giận, hưng thú. (baidu)*

Lâm Ngữ Kinh không phản ứng kịp: "Cái gì?"

"Cậu ở thôn Hoa Sen này bao nhiêu năm rồi?" Thắm Quyên hỏi.

Lâm Ngữ Kinh cứ cảm thấy người này đang gài bẫy cô, không nói chuyện.

Thắm Quyên cong môi, lười biếng nói: "Kế bên thôn Hoa Sen của các cậu, có một thôn Lá Sen, cậu biết chứ."

"..."

Tôi biết cái đích á.

Thắm Quyên: "Cậu hẳn phải biết, không chừng cậu còn từng gặp tôi. Thôn bọn tôi không chỉ phải nuôi heo, mà còn phải làm ruộng."

"..."

Con mỵ nó chắc tôi tin á.

Lâm Ngữ Kinh thực sự không nhìn được, lờm một cái trắng mắt, còn chưa kịp đáp.

Thắm Quyên tiếp tục nói: "Vào thành phố học tập quả thực không dễ dàng. Cậu cũng biết, hiện tại tôi một thân một mình ở trong studio, bình thường phí sinh hoạt cũng phải tự mình kiếm."

Lâm Ngữ Kinh ngây người rồi.

Cuối cùng Thắm Quyên bổ sung: "Thắm Quyên cũng không phải tên thật của tôi ". Cậu suy nghĩ nửa giây, "Tôi tên Thắm Thiết Trụ thì phải."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Lâm Ngữ Kinh quả thực không nói dối. Kỳ thật tưởng tận tính toán một chút, nguyên quán của cô đúng là ở nông thôn.

Phụ thân đại nhân tôn kính của cô, Mạnh Vĩ Quốc tiên sinh năm đó một mình vượt qua nghìn dặm, một đường chém giết* từ nông thôn đến Đế Đô học tập, trở thành một thanh niên nhỏ tuổi duy nhất trong lịch sử thôn bọn họ không cần trông trọt nuôi heo.

() Ý chỉ trải qua nhiều khó khăn, gian khổ*

Cuối cùng thành đôi với con gái chủ tịch một xí nghiệp nào đó ở Đế Đô, hôn nhân mỹ mãn, sự nghiệp thành công.

Chẳng qua là tiếc vui chóng tàn mà thôi.

Còn như Thắm Quyên, lúc đầu Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cậu chính là đang thuận miệng nói nhảm. Nhưng khi nghe được câu "Hiện tại tôi một thân một mình ở trong studio, bình thường phí sinh hoạt cũng phải tự mình kiếm", cô có chút dao động.

Bởi vì điều này có lẽ là sự thực.

Đây là cô tận mắt nhìn thấy. Trước đây trong lúc vô tình Thẩm Quyện đã nhắc tới chuyện này với cô một lần.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy lời cậu nói đại khái là nửa thật nửa giả. Cái gì mà thôn Lá Sen, cái gì mà Thiết Trụ gì đó thì khỏi cần nói đi, kẻ ngu cũng biết là giả.

Tôi thấy cậu khá quen, trước kia hai chúng ta phải chăng đã gặp nhau ở cửa thôn -- còn lời như này, Lâm Ngữ Kinh cũng chẳng hơi đâu để ý.

Thế nhưng cậu có thể là đúng là, điều kiện kinh tế tương đối bình thường, cần tự mình kiếm phí sinh hoạt dùng để học tập gì đó.

Vậy thì học bổng này với cậu mà nói, quả thực quan trọng hơn một xâu rỗi. Lâm Ngữ Kinh không cần số tiền này. Phí sinh hoạt mỗi tháng Lâm Chi cho cô còn bằng mười cái học bổng này nhân lại.

Lâm Ngữ Kinh bắt đầu mờ mịt.

Hay là bỏ qua đi, hơn nữa sự thực đúng là cô thua, kiểm tra còn chẳng bằng người ta.

Lâm Ngữ Kinh nằm trên giường, nhỏ giọng lầm bầm: "Lâm Ngữ Kinh mày bị gì thế này. Có phải vì mày thích người ta, cho nên kiểm tra mới cố ý vụng trộm thi thấp điểm hơn người ta một chút phải không?"

Cô dùng một chút, một tay che mặt, thờ dãi: "Đừng cái đêch í, mình có bệnh rồi sao?"

*

Cách tuần, vòng đầu tiên của trận đấu bóng rổ chính thức bắt đầu, không phân biệt lớp ban tự nhiên hay xã hội, xáo trộn lên rút thăm chọn đối thủ vào đấu loại.

Đấu loại chính là cơ chế sàng lọc. Hai lớp đấu với nhau, lớp nào thắng thì được vào vòng trong. Thua thì trực tiếp loại, cuộc thi bóng rổ cuối cùng trong cuộc đời học sinh trung học sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với bạn nữa, bài bai thanh xuân của bạn.

Đội toàn bộ của lớp 10 tốt xấu gì cũng góp được năm tuyển thủ chính thức với hai người dự bị, tổng cộng có bảy cầu thủ. Dù sao nam sinh nhiều như vậy, thực ra mọi người ít nhiều gì chơi bóng cũng tốt. Chẳng qua là đánh chơi với đánh thi suy cho cùng cũng có khác biệt.

Trước khi tranh tài một ngày, ủy viên thể dục đến tổ thể dục rút thăm, lúc trở lại cả mặt xanh lét.

Tổng Chí Minh đi tới, vỗ vai cậu ta một cái: "Lão Vu, sao rồi."

"Không được tốt lắm, " Vu Bằng Phi hữu khí vô lực, "Lớp 7."

Tổng Chí Minh: "... Cái đ*ch, mỵ nó mày là thứ vụn mảy quái gì vậy, nói với mày bao nhiêu lần rồi, đi vệ sinh xong nhất định phải rửa tay thật kỹ."

"Tao chưa rửa cái rắm, " Vu Bằng Phi phẫn nộ rít gào, "Ông đây vừa bước vào tổ thể dục, ủy viên thể dục lớp 7 lặp tức tới bá cổ tao nói khỏi phải rút thăm, muốn thi với lớp mình, hai lớp có một giao ước nhất định phải tuân thủ bla bla. Đ*ch mỵ nó nói gần mười phút không ngớt miệng. Nó với lão Giang có quan hệ họ hàng gần gì đó hay sao á."

Tổng Chí Minh: "Giáo viên thể dục đồng ý rồi?"

"Đồng ý rồi, " Vu Bằng Phi hữu khí vô lực, "Ông thầy kia thích xem náo nhiệt, mày cũng không phải không biết, không nói hai lời liền đồng ý."

Tổng Chí Minh còn chưa hết hy vọng: "Lớp khác cũng không có ý kiến?"

Vu Bằng Phi nhìn cậu ta: "Lão Tổng, mày trét cứt trong đầu à. Lớp 7 mạnh vl như vậy, mấy lớp khác hận không thể không chạm mặt bọn họ trong trận chung kết, có thể có ý kiến gì?"

Bọn họ tụm một vòng xung quanh Lý Lâm, người nào người nấy đều mang vẻ mặt tuyệt vọng. Lâm Ngữ Kinh nhìn mà có chút buồn cười: "Các cậu sao lại tang thương như thế, lớp chúng ta không phải đã góp đủ năm người rồi sao, cũng đâu phải nhất định sẽ thua."

Tổng Chí Minh biểu cảm khốn khổ nhìn cô: "Bà chủ Lâm, tại sao cậu lại cảm thấy, chúng ta chỉ cần có thể góp đủ năm người liền không nhất định sẽ thua."

Lâm Ngữ Kinh đếm trên đầu ngón tay: "Cậu, ủy viên thể dục, Vương Nhất Dương, ba người các cậu chẳng phải đều chơi bóng rất tốt sao, còn có người anh em cao nhất lớp ta, tên là gì?"

"Cậu cứ gọi cậu ta là lão Cao đi, dù sao cậu ta cũng cao, bọn tớ đều gọi như vậy. Cái này không quan trọng. " Tổng Chí Minh khoác tay lên vai Lý Lâm, "Cậu biết PG đội chúng ta là ai không?"

Lý Lâm không được tự nhiên run run vai.

"Ai vậy?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Lý Lâm"

"..."

"Chính là cái thân cao một mét bảy này, uống cái trà hoa cúc mà cmm ngày nào cũng có người đồ súp bảo đậm đặc vào trong, tìm trọn một học kỳ cộng hai tháng mà đến bây giờ vẫn chưa nhận ra hung thủ thực ra đều là tớ, kẻ ngu si Lý Lâm này." Tổng Chí Minh chết lặng mà nói, "Bà chủ Lâm, một người như vậy làm hậu vệ kiểm soát bóng, cậu cảm thấy lớp ta còn có hi vọng sao?"

Lý Lâm xoay đầu lại, mặt không đổi sắc nhìn cậu ta: "Cmm thì ra là mày đồ."

"Mày tự xem đi, bạn học trước đây cùng lớp với mày trong lớp 10, trừ tao ra còn có người thứ hai sao?" Tổng Chí Minh nói.

Lý Lâm thờ dãi: "Quên đi, bây giờ tao không có tâm trạng tính toán mấy cái này với mày." Cậu ta sụp đồ nói, "Tao đây phải làm sao bây giờ? Tao đã là cầu thủ dự bị có trình độ cao nhất rồi!"

"..."

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc hai giây, hỏi: "Sao các cậu không hỏi Thẩm Quyện thử?"

Cô nói lời này ra, một vòng người đều yên lặng

Tổng Chí Minh vô thức nhìn thoáng qua Thẩm Quyện đang đỡ đầu đọc sách. Bọn họ và lão đại làm bạn cùng lớp mấy tháng nay, tiến bộ lớn nhất chính là rốt cuộc đã dám qua chỗ cậu tán gẫu.

Mọi Tổng Chí Minh giật gắt, dùng khẩu hình miệng không tiếng động nói với Lâm Ngữ Kinh -- không dám.

Lâm Ngữ Kinh gật đầu, làm động tác tay OK với cậu ta, nghiêng nghiêng đầu, xoay người, nhìn về phía Thẩm Quyện.

Sau khi cô nói xong câu nói vừa nãy kia, Thẩm Quyện cũng đã ngược mắt lên, đang nhìn cô.

Dù sao cũng là nói chuyện phiếm ngay bên cạnh cậu, cậu cũng nghe thấy câu được câu không. Nghe tên mình được nhắc tới không thể nào làm bộ không nghe thấy được.

Thẩm Quyện nhìn cô, nường nường mày.

"Bạn học Thẩm, " Lâm Ngữ Kinh nghiêng người nhích lại gần, dùng khẩu âm thành phố A cực kỳ không chuẩn của mình mà hỏi, "Đénh* trận bóng rổ nhé?"

Thẩm Quyện không chút nghĩ ngợi, tốc độ nói rất nhanh: "Đánh*."

Lâm Ngữ Kinh nghe không hiểu: "Hả?"

"Không đánh." Thẩm Quyện nói.

Hết chương 43.

(*) *Lâm Ngữ Kinh phát âm sai (伐当 thành 伐啦), để dễ hình dung mình sửa lại như trên, tuy rằng sai chính tả nhưng mọi người hiểu là được mà ha =)). Câu đầu tiên là Thẩm Quyện sửa sai cho Lâm Ngữ Kinh, câu thứ hai là trả lời câu hỏi.*

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

*Các chị em, mong chờ một hiện trường cỡ lớn thật là thom. *ý tác giả là mong đợi phản hồi nhiệt tình từ độc giả (=)) t cũng mong)*

Tôi tên Thẩm Thiết Trụ thì phải, các bạn thấy thế nào.

Tôi thấy rất tốt:D

*

Về vấn đề tiếng địa phương ở cuối ah, mọi người cũng không cần nghiên cứu quá sâu [...]

Sherry:

T mới tìm được nguồn raw mới, nguồn này có cả lời tác giả (bản raw trước không có). Sau này sẽ thêm vào~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lăng lo không giới hạn

Thi đấu bóng rổ cũng được xem là một hoạt động lớn, kết thúc cái này thì học kỳ sau sẽ không còn hoạt động giải trí nào được nhà trường chính thức tổ chức nữa. Mức độ coi trọng của mọi người có thể sánh với đại hội thể thao.

Mượn lời của Lý Lâm mà nói: "Đại hội thể thao thì có cái gì? Chỉ là ngồi ở chỗ đó ăn ăn uống uống nhìn đám kiện tướng thể thao tuôn mồ hôi trên đường chạy nóng rực. Đấu bóng rổ không giống nha, nam sinh và nữ sinh cùng nhau chơi thả phanh. Nam sinh chơi bóng thuận tiện phát tán chút mị lực của mình một chút, nữ sinh xem nam sinh mình thích ra về ngầu lòi."

—— lúc nói câu này, cậu còn chưa xác định phải xuất chiến vào hàng ngũ chính thức của *đội toàn bộ của lớp 10*.

Lâm Ngữ Kinh cẩn thận nhớ lại một hồi, phát hiện điều Lý Lâm nói quả thật có đạo lý. Hồi cô học lớp mười, nữ sinh cùng lớp kéo cô đến xem thi đấu bóng rổ lớp mười một. Trên khán đài bao quanh sân bóng rổ tầng tầng lớp lớp, bốn phía toàn là người. Lục Gia Hành khi đó làm đội trưởng, không biết đã thu hoạch bao nhiêu trái tim nhỏ [♥] của đám học muội.

Vào thời điểm diễn ra đại hội thể thao, Văn Từ Tuệ cũng tham gia thi tiếp sức. Hơn nửa lúc lớp 7 nói người lớp 10 đụng vào làm bọn họ rơi mất gậy, Văn Từ Tuệ là người đầu tiên không nghe nổi mà lao ra. Cô phần nộ đến cực điểm, thành lập đội cô vũ hùng mạnh.

Thành viên của đội gồm ba người, lần lượt là cô ấy và lớp phó môn tiếng Anh, lớp phó môn ngữ văn.

Lâm Ngữ Kinh là một thể loại cực kỳ không có tinh thần vì tập thể. Do vậy khi Văn Từ Tuệ tìm tới cô, Lâm Ngữ Kinh không hề nghĩ ngợi liền từ chối.

Văn Từ Tuệ vốn vẫn có chút sợ khi tìm đến, bởi ăn oán giữa cô và Lâm Ngữ Kinh là lộ ngay trước mắt. Nhưng vì lớp 10, vì tập thể, Văn Từ Tuệ không bận tâm: "Bạn học Lâm, trước tiên chúng ta không nói tới thi đấu bóng rổ, cậu thử xem xem trong bất cứ loại hình thi đấu nào, có phải đều có đội cô động viên không?"

"Thi cử á, mọi người chỉ cần ngồi tại chỗ yên lặng làm đề thi." Lâm Ngữ Kinh nói.

"..." Văn Từ Tuệ cũng không nhụt chí. "Thi cử và thi đấu không giống nhau, liên quan đến đến vinh dự của tập thể lớp chúng ta. Tôi đi hỏi lớp 8 lớp 9 ké bên rồi, các cậu ấy cũng có đội cổ động viên, đều có rất nhiều người, lớp chúng ta cũng không thể ít được."

Cô ấy giãy vò quả thực chẳng khác gì ủy viên thể dục lúc trước, đứng ngay bên cạnh bản kiên trì nói không ngớt. Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc nhìn cô ấy, hù dọa: "Bạn học Văn, chuyện lần trước tôi còn chưa tha thứ cho cậu đâu. Cậu coi chừng tôi tâm trạng không tốt quay lại tính sổ với cậu đấy."

Cô nói xong, xòe tay về phía cô ấy.

Vết xước trên hai lòng bàn tay còn chưa khép lại. Trên vết thương kết một tầng vảy mỏng, rụng mất một nửa.

Văn Từ Tuệ nhìn vảy trên tay cô mà ngẩn người. Tay Lâm Ngữ Kinh rất đẹp, vừa trắng vừa gầy, ngón tay dài nhỏ, đường vân lòng bàn tay sạch sẽ. Hai miếng vảy màu nâu nhạt xuất hiện cực kỳ phá hoại vẻ đẹp tổng thể.

Không biết nên hình dung cảm giác đó thế nào, có lẽ là hồ thẹn.

Văn Từ Tuệ từ nhỏ đến lớn, thật ra cũng không có tâm tư xấu xa, chỉ là quen được nuông chiều. Lúc đó cô ấy chẳng qua là nhìn Lâm Ngữ Kinh có hơi khó chịu, đố kỵ, hơn nữa lại cảm thấy cô giả tạo, va vào một phát.

Bây giờ nhìn thấy bởi vì cô mà vết thương này còn chưa lành, liền cảm thấy mình lúc đó thật đúng là đura ngốc.

Văn Từ Tuệ cúi đầu thật thấp, thật không nỡ nhìn lại: "Ài, xin lỗi, tôi thật... tôi lúc đó có lẽ đầu óc bị hỏng rồi, xin lỗi..."

Lâm Ngữ Kinh há miệng: "... Tôi không phải ý này, tôi đã sớm tha thứ cậu."

Văn Từ Tuệ không lên tiếng.

Xoắn xuýt vài giây, Lâm Ngữ Kinh thở dài, "Đội cổ vũ phải làm gì?"

Văn Từ Tuệ ngẩng đầu lên, mắt sáng rực: "Chỉ cần gia tăng tinh thần là được. Chúng ta hiện tại chỉ có bốn người." Cô ấy đã ngầm thừa nhận cô gia nhập, "Thêm cậu là bốn, đến lúc đó tôi lại huy động thêm"

Lâm Ngữ Kinh lại than: "Đời này tôi chưa bao giờ có thời khắc hi sinh vì tập thể như thế."

Văn Từ Tuệ nói tiếp với cô chuyện đội cổ vũ. Chuông vào học vang lên, Thẩm Quyên từ trong hành lang đi vào. Văn Từ Tuệ lùi về sau hai bước lớn: "Vây nhé, trước tiên chỉ như vậy." Cô ấy dừng một chút, ngo ngo tay cô, "Tay cậu bây giờ còn đau không? Cuối tuần này để tôi về bảo mẹ hâm cho cậu chút canh, đựng trong bình giữ nhiệt đem tới. Phòng ngủ của cậu có phải là ngay kế bên tôi không?"

Lâm Ngữ Kinh vô cùng không am hiểu cách ứng đối loại thiện ý đột ngột xuất hiện này, vội vã phất tay áo một cái: "Không cần, không cần đâu, tôi sắp lành rồi, đừng phiền phức."

Thẩm Quyên nghe vậy nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Vương khùng long cảm giác ấn đi vào phòng học, đứng trước bục giảng gỗ gõ mặt bàn: "Còn lại nhai lại nhai gì nữa, vào học rồi các đại ca. Chuông vào học đánh xong nửa giờ rồi không nghe thấy sao? Văn Từ Tuệ em đứng có đứng đó nói chuyện với đám chị em của em nữa, giờ giải lao nói chưa đủ à? Em muốn ngồi chung một chỗ với Lâm Ngữ Kinh đến thế thì chuyển ghế của em tới đây ngồi đi. Không thì thương lượng với Thẩm Quyên một chút, hai em đổi chỗ."

Văn Từ Tuệ nhìn Thẩm Quyên một thoáng. Lúc trước cô bị Thẩm Quyên chính chính đáng đáng dọa cho một phen. Dù rằng cả quá trình thái độ của nam sinh nom đều bình tĩnh hờ hững, thậm chí còn hết sức lễ độ. Thế nhưng không biết vì sao, chính là khiến người ta nảy sinh một loại ảo giác: Đám nói không một cái ông đây liền giết chết mẹ mày.

Văn Từ Tuệ khẽ rụt vai, chạy về đến chỗ của mình ngồi xuống.

Trong tuần lễ có thành tích này, chủ yếu chính là giảng bài thi. Lần này đề mỗi môn đều khó hơn đề thi tháng không ít. Câu vật lý cuối cùng Lâm Ngữ Kinh rớt cuộc vẫn làm sai, Vương khùng long giảng một nửa, Lâm Ngữ Kinh đã hiểu, viết ra đáp án chính xác.

Viết xong cô quay đầu, liếc mắt nhìn phiếu trả lời của Thẩm Quyên.

Tự luận đều đúng hết, chỉ sai một câu trắc nghiệm.

Fuck you.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy từ khi biết Thẩm Quyên, tần suất chửi tục không tiếng động trong lòng cô tăng vọt với tốc độ mất thường cũng thấy được.

Thẩm Quyên chú ý tới ánh mắt oán hận của cô, do dự một chút, không lên tiếng.

Thật ra cậu muốn nói, câu cuối cùng này còn có một cách giải. Vương khùng long đại khái là xem xét đến trình độ bình quân của mọi người, nên mới tính như thế cho dễ hiểu hơn một chút, nhưng trình tự các bước quá nhiều, phiền phức.

Nếu như cậu nói câu này ra, cậu cảm thấy Lâm Ngữ Kinh sẽ lại phốt lờ cậu cả tuần mất.

Thẩm Quyên lại liếc cô một cái, nhìn thấy thiếu nữ vắn vế bút, gạch cách giải cực kỳ phức tạp kia đi.

Cô lấy đầu bút chọc chọc má, nghĩ một hồi, sau đó nâng bút "xoạt xoạt xoạt" viết một loạt công thức biến đổi đơn giản hơn. Cuối cùng cho ra kết quả ngắn hơn loại vừa nãy ba, bốn hàng.

Thẩm Quyên không tiếng động cong khóe môi.

Bỗng nhiên lại có loại cảm giác rất tự hào là thế nào?

*

Lâm Ngữ Kinh không ngờ Văn Từ Tuệ thật sự nói được làm được, lại tìm thêm ba người gia nhập đội cổ động viên.

Số lượng nữ lớp 10 tuy rằng ít, nhưng chất lượng đều rất cao, có thể bởi vì mọi người đem hết thời gian học tập dùng cả cho ăn diện. Nói chung giá trị nhan sắc tổng thể nhìn vẫn rất đáng gờm. Tự học sớm hôm diễn ra đấu bóng rổ đỏ, Văn Từ Tuệ ôm một đồng lớn quần áo đi vào, lấy cái trên cao nhất ném cho Lâm Ngữ Kinh.

Lâm Ngữ Kinh miệng ngậm túi sữa, tay còn cầm com nẹp cuộn, ậm ờ lẩm bẩm hai tiếng: "Gi đây?"

"Đồng phục đội!" Văn Từ Tuệ nói, "Mỗi người một cái, tôi tìm một học sinh của mẹ tôi mượn đấy!"

Mẹ Văn Từ Tuệ là giáo viên đại học, có thể mượn được đồng phục đội cổ động viên cũng không lạ, ngay cả đồng phục chơi bóng của*đội toàn bộ của lớp 10* cũng là do cô ấy cung cấp.

Cô ấy lại đưa quần áo cho những nữ sinh khác, động tĩnh rất lớn, bọn Tổng Chí Minh cũng xúm lại: "Tuệ tỷ, cái gì đây, đội cổ vũ lớp ta còn có đồng phục luôn à, bài bằng nha! Mở ra xem xem trông thế nào."

Lâm Ngữ Kinh giờ mới kinh hoàng đưa cục com sang bên cạnh, Thẩm Quyên tự nhiên mà nhận lấy. Lâm Ngữ Kinh cắn sữa tươi lẩm bẩm một tiếng "Cảm ơn", dùng tay để trống mờ tung nó ra.

Một bộ rất đoan chính, áo chơi bóng T-shirt khổ lớn màu đỏ, mặt trên in chữ với số màu đen. Bên dưới là quần short ống rộng màu đen, không tồn tại vấn đề hở hang.

Lâm Ngữ Kinh thờ phào nhẹ nhõm. Đồng phục đội cổ vũ không giống với tưởng tượng của cô lắm, chí ít còn nằm trong phạm vi bình thường, thuộc về loại quần áo mà bình thường fan bóng nữ sẽ mặc khi đi xem đấu bóng.

Nhưng suy nghĩ của nam sinh và nữ sinh, dường như vĩnh viễn không bao giờ giống nhau.

Ban đầu lúc bọn Tổng Chí Minh nói câu "Là đồng phục của đội cổ vũ à", vẫn rất đơn thuần là tham gia trò vui tò mò giục cô mở xem. Kết quả nhìn thấy là áo bóng, bọn họ bỗng nhiên cứ như đã cắn thuốc.

Đám đồng chí nam trong lớp bỗng chốc sôi trào cả lên. Vương Nhất Dương ngồi đằng trước điên cuồng đập bàn: "Bóng rổ bảo bóng! Bóng rổ bảo bóng!"

Tổng Chí Minh kéo một bộ quần áo trong tay Văn Từ Tuệ, giọng gộc đồ lên lắc lư: "Huấn luyện viên! Cái quần này quá dài rồi huấn luyện viên! Có thể đổi thành 齐咩* không ——"

() Từ này tui không hiểu nghĩa, tra cũng không có kết quả. Là tác giả gõ nhầm sao(?) QAQ*

Vu Bằng Phi đập một phát lên đầu cậu ta: "Tổng Chí Minh emn mày có thể có chút tổ chất không?". Cậu đoạt lấy quần áo trong tay Tổng Chí Minh, tiếp tục hoàn thành sự nghiệp đứng trên ghế diễn thuyết còn đang dở của cậu ta, "Huấn luyện viên, không cần sửa lại, như này tôi cũng chấp nhận, cảm ơn CCTV*. Trận đấu bóng rổ mờ nó nhanh bắt đầu đi, chẳng phải là giấy khen thôi sao, tôi không thèm, trực tiếp cho lớp 7 đó."

() Đài truyền hình trung ương Trung Quốc (đừng hỏi tui nó có liên quan gì, tui cũng không biết)*

Lý Lâm khóc rờn khóc rã mà ôm bấp đùi cậu ta: "Ủy viên thể dục! Tao đồng ý đánh chính thức! Để tao đánh chính thức thật sự là quá tốt rồi!"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh không hiểu sao đám nam sinh này đột nhiên lại phát rồ rồi.

Cô ngậm sữa tươi, vừa cạn lời vừa buồn cười nhìn bọn họ một lúc, xoay người gấp quần áo bỏ lại vào túi, nhét vô học bàn.

Đám Lý Lâm phía sau vẫn còn đang náo loạn. Văn Từ Tuệ hiển nhiên cũng rất cật lòi, tổn cả đồng sức lực mới đoạt lại cái này trong tay Vu Bằng Phi, không nhịn được mắng bọn họ: "Các cậu bị khùng à! Hồi đại hội thể thao nhìn thấy đội cổ động viên với đội dâng hoa cùng đấu thấy các cậu như vậy. Bây giờ nói điên cái gì?"

"Cậu là nữ, cậu không hiểu. Cái này chỉ có đám anh em nam giới chúng tôi mới hiểu được thôi. " Tổng Chí Minh nói, "Đơn giản mà nói, cái này cũng chẳng thua gì trang phục hầu gái."

Lâm Ngữ Kinh quay đầu, tìm com nếp cuộn cô vừa tiện tay giao cho Thẩm Quyện giữ.

Cô giờ tay về phía cậu cả nửa ngày: "Cảm ơn."

Thẩm Quyện nhìn cô, nửa ngày sau, mới chậm rì rì đưa cho cô: "Cậu là đội cổ vũ?"

"Đúng đấy, " Lâm Ngữ Kinh cắn một miếng com, hai má phồng lên, nuốt đồ trong miệng xuống, mới nói: "Vì vinh dự của lớp, Lâm Ngữ Kinh không ngại gian khổ."

Khỏe mới Thẩm Quyện hơi trĩu xuống, trông trầm lặng lại khó chịu: "Vì vinh dự của lớp nên nhất định phải vào đội cổ vũ?"

Lâm Ngữ Kinh liếc cậu: "Ông chủ Thẩm, tôi là một người rất có tinh thần vì tập thể. Nếu Văn Từ Tuệ tìm đến tôi, tôi nhất định phải đáp ứng rồi."

Thẩm Quyện "Xùy" một tiếng: "Ý cậu là tôi không có tinh thần vì tập thể?"

"Vấn đề rõ ràng như vậy cậu nhất định phải bắt tôi trả lời sao?" Lâm Ngữ Kinh nói.

Thẩm Quyện khựng một chút, dài giọng nói: "Bọn họ thiếu hậu vệ kiểm soát bóng, mà tôi chưa từng đánh qua vị trí này."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người: "Bình thường cậu đánh cái gì."

"SG*", " Thẩm Quyện nói, "Tôi đảm nhiệm đạt được."

() Hậu vệ ghi điểm (SG)*

Vị trí này còn được biết đến là vị trí số 2. Cùng với tiền phong phụ, hậu vệ ghi điểm là 2 vị trí có nhiệm vụ chính là ghi điểm thường xuất hiện ở biên trong đội hình bóng rổ thường gặp. Như tên gọi, nhiệm vụ chính của hậu vệ ghi điểm là thực hiện những pha ném rổ, đặc biệt là từ khoảng cách 3 điểm. Ngoài ra, hậu vệ ghi điểm cũng cần có kỹ năng cầm bóng, đi bóng và chuyền bóng tốt, sẵn sàng để xâm nhập vành rổ đối phương hoặc kiến tạo. (wikipedia)

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới trò bắn một phát nổ một quả bóng nhỏ đáng sợ kia của cậu, cùng với lúc ở CLB xạ kích tùy tiện bắn hai mũi tên liền trúng hồng tâm.

Cô huyết sáo, nhướn mày nói: "Ray Allen* Bát Trung?"

() Ray Allen là một cầu thủ bóng rổ nổi tiếng người Mỹ.*

Thẩm Quyện cũng dương dương mày: "Cậu biết nhiều đấy chứ."

Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ một chút: "Hậu vệ ghi điểm của lớp chúng ta là ai vậy, hình như là Tổng Chí Minh. Cậu thử hỏi xem cậu ta có thể đánh không, đôi cái chẳng phải được rồi sao?"

Cô nói xong, liền kịp phản ứng.

Thẩm Quyện sẽ nói sao?

Sẽ không.

Người này kiêu ngạo muốn chết, còn lâu mới nói mình chưa từng đánh vị trí này, cho nên không muốn.

Sau khi nói ra lời này làm sao còn ra về được nữa, rất cản trở đám thiếu niên giăng hồ bọn tôi lẫn trộn xã hội đấy có được không.

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Vậy nếu cậu thực sự muốn thể hiện chút tinh thần tập thể của mình, đi theo tôi gia nhập đội cổ động viên cũng không phải không thể."

"... Tôi, fuck, " Thẩm Quyện trực tiếp bị lời này của cô làm chấn động rồi. "Bây giờ là gan của cậu lớn thật nhì, nhìn ra tôi không có cách trị cậu đúng không?"

"Vậy vừa nãy cậu nhăn nhó nhìn tôi làm gì, đồng phục đội của tôi làm gì cậu à? Cậu trùng trùng mà dán mắt vào nó làm tôi tưởng cậu thích đấy."

"Tôi rất thích, " Thẩm Quyện nheo mắt lại, "Thứ tôi thích rất nhiều, cậu đều mặc cho tôi xem sao?"

"Tôi mặc cho cậu xem cái rắm " Lâm Ngữ Kinh tựa ra phía sau, "Thẩm Quyện, cậu biết đây là tư tưởng gì không? Bạn gái hôm nay phải mặc quần cực ngắn ra ngoài, những tên con trai khác đều sẽ thấy. Thế loại cô ấy —— siêu —— phiền này mà phát ngôn trên blog hay diễn đàn sẽ cũng bị các cư dân mạng phun đủ ba trăm tầng lầu*."

() Ngôn ngữ mạng, mỗi lần tính là một comment.*

Cô nói câu này xong, Thẩm Quyện đã ngầy người.

Lâm Ngữ Kinh ban đầu còn chìm đắm trong cảm xúc không được thoải mái, phản ứng vài giây, cũng ngầy người.

Thẩm Quyện không lên tiếng, trầm mặc nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt trầm tĩnh mà sâu xa.

Lâm Ngữ Kinh cuống cuống bừng tỉnh, há há miệng: "Không phải, tôi không phải nói tôi là bạn gái cậu, tôi chỉ là nêu một ví dụ, chỉ ——". Cô càng nói càng loạn, ngừng lại, thờ dài, cúi đầu, vô lực nói, "Tôi không ý đồ..."

Thẩm Quyện vẫn như cũ không lên tiếng.

Tự học sớm không có Lưu Phúc Giang, trong lớp âm ỉ. Vương Nhất Dương còn đang ở phía sau mừng rỡ tung hô bóng rổ báo bố. Chỉ có chỗ này của hai người bọn họ, một khoảng yên lặng lúng túng.

Ngay khi Lâm Ngữ Kinh đã thăm xấu hổ đến không chịu được, cảm giác một giây sau mình sẽ tông cửa xông ra, Thẩm Quyện rốt cuộc cũng nói chuyện: "Chúng ta dựa theo ví dụ này của cậu mà tán gẫu đi." Cậu kéo giọng nói, "Tôi sẽ không vì bạn gái của tôi hôm nay mặc gì ra ngoài mà thấy phiền."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên.

Thẩm Quyện nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, nhỏ giọng: "Tôi phiền chính là bất luận bạn gái của tôi mặc cái gì cũng là mẹ nó đi cổ vũ cho những thằng con trai khác, hơn nữa tôi còn phải ở bên cạnh mà nhìn."

*

Lâm Ngữ Kinh không muốn dựa theo ví dụ này mà tán gẫu tiếp với cậu. Bạn gái tới bạn gái lui, nghe cứ sai sai sao ấy.

Hơn nữa càng nói, tim cô đập càng nhanh.

Cuộc thi bóng rổ bố trí vào mỗi xế chiều sau khi hết tiết 1. Buổi sáng lên lớp bình thường, buổi chiều tại hai sân bóng rổ bên sân vận động, đồng thời tiến hành hai cuộc tranh tài.

Buổi chiều sau khi kết thúc tiết thứ nhất, Lâm Ngữ Kinh liền bị Văn Từ Tuệ và mấy cô gái kéo ra ngoài. Tổng cộng bảy đứa con gái, mọi người chen chúc trong nhà vệ sinh nữ thay quần áo.

Lâm Ngữ Kinh mới phát hiện, hóa ra không chỉ mỗi đội cổ vũ lớp bọn cô là tuân theo tiêu chuẩn như thế, nữ sinh lớp khác cũng đang thay. Dựa theo màu sắc có thể thấy được, tính cả bọn cô thì có thể chia làm

ba nhóm.

Mặt sau đồ của cô viết số "04". Dựa theo lời Văn Từ Tuệ mà nói thì là người gánh vác giá trị nhan sắc của lớp 10. Có ấy hiện tại đã hoàn toàn thân nhiên tiếp nhận sự thật này rồi, đồng thời chấp nhận chấp tay hưởng lại danh hiệu hoa khôi lớp của mình.

Con gái là sinh vật rất thần kỳ. Đường như với các cô ấy, mọi người chỉ cần cùng nhau thay quần áo, hoặc cùng nhau đi vệ sinh, là có thể xây dựng tình hữu nghị thân bí.

Lâm Ngữ Kinh từ trước đến nay chưa từng qua lại với bạn nữ giới cùng tuổi. Ở lớp 10 lâu như vậy rồi mà cũng không tính là quen thuộc với nữ sinh cùng lớp. Kết quả hôm nay hình như đã nhanh chóng rút ngắn khoảng cách. Lúc lớp phó môn Anh Mã Đồng Đồng giúp cô chỉnh mặt sau của quần áo còn thuận tiện cười hi hi sờ soạng eo cô một trận: "Lâm Ngữ Kinh, eo cậu nhỏ ghê."

Văn Từ Tuệ đang buộc tóc, nghe vậy nhìn sang: "Chân cũng nhỏ. Đôi chân này của cậu thể nào vậy, vừa nhỏ vừa dài. Vốn dĩ tớ cảm thấy chân tớ rất đẹp, bây giờ, haiz."

Lâm Ngữ Kinh không được tự nhiên xoa xoa dưới mũi, có chút không quen.

Bình thường con gái nói những câu thể này thì phải đáp thể nào?

Nếu như là Lục Gia Hành hoặc Trình Dật, cô sẽ nói "Cái đồ lùn tịt như cậu, còn muốn so với tớ?"

"..."

Khăng định không thể nói như vậy rồi.

Sau khi Lâm Ngữ Kinh dần do suy nghĩ, nói rằng: "Tôi cảm thấy đáng người cậu thật sự rất tốt."

Cô nói xong, Văn Từ Tuệ lại vẫn xấu hổ, mặt phon phớt đỏ: "Aiza sắp đến giờ rồi nhì, chúng ta mau ra ngoài đi."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy những cô gái nhỏ tâm tư nhỏ nhặt này vẫn rất đáng yêu.

*

Lớp 10 và lớp 7 ở sân bóng rổ lâu hai. Bạn học hai lớp chia ra ngồi ở hai đầu khán đài. Chuyện hai lớp đánh cược với nhau ở đại hội thể thao lúc trước hầu như cả khối đều nghe nói ít nhiều, hơn nữa một trận khác hôm nay chỉ là hai lớp gạ gở mổ nhau, không có gì đáng xem, cho nên đại đa số bạn học đều ở sân đầu của bọn họ.

Lúc đám Lâm Ngữ Kinh đi ra, trên sân òa lên một trận hoan hô cuồng nhiệt, liên tục có nam sinh huyết sáo.

Đội viên chính thức của *Đội toàn bộ của lớp 10* mặc áo chơi bóng màu đỏ đồng dạng, ngồi trên hai tấm ghế dài bên trái ở dưới khán đài. Lâm Ngữ Kinh vừa đi qua, vừa quét một vòng về phía khán đài lớp 10, không nhìn thấy Thẩm Quyên.

Kết quả chuyển tầm mắt lại, liền nhìn thấy người này ngồi trên ghế dài bên dưới, chìm lìm trong đám áo chơi bóng màu đỏ.

Lâm Ngữ Kinh đi tới: "Sao cậu xuống đây?"

Thẩm Quyên vén mí mắt lên, nhìn cô một cái.

Cậu còn chưa nói gì, Lý Lâm bên cạnh đã hét như một con khỉ, giơ áo chơi bóng màu đỏ trong tay, nhảy nhót tung tung chạy tới: "Đến đây, giới thiệu cho cậu một đội viên chính thức của chúng ta, ông chú Thẩm - Thẩm Quyên. Tớ cảm thấy lớp chúng ta chắc cú rồi, Thẩm Quyên! Thẩm Quyên tới tham gia thi đấu bóng rổ! Tớ có thể khoác lác một năm!"

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, nghiêng đầu sang.

Thẩm Quyên đứng thẳng lên, chậm rãi kéo khóa áo khoác đồng phục, tiện tay ném sang ghế dài bên cạnh.

Bên trong áo khoác đồng phục là áo len màu trắng. Cậu cứ như thể đứng bên cạnh sân bóng, không nhanh không chậm kéo mép áo len, giơ cao cánh tay xốc lên trên, còi áo len.

Lúc cậu giơ cánh tay, áo bị kéo lên trên, nơi thắt lưng lộ ra một đoạn eo rắn chắc.

Lâm Ngữ Kinh nghe thấy xa xa gần gần truyền đến không biết bao nhiêu tiếng thét chói tai của cô gái nhỏ.

"..."

Chưa từng thấy người nào như thế.

Lẳng lờ không giới hạn.

Cô không nhìn được mà giật khố miệng một cái, nhìn cậu còi áo lên, lộ ra một chiếc T-shirt trắng bạc bên trong.

Thẩm Quyên đưa áo lên trong tay cho cô.

Lâm Ngữ Kinh khựng một giây, nhận lấy ôm vào ngực.

Thẩm Quyên đón lấy áo chơi bóng màu đỏ Lý Lâm đưa tới, trực tiếp trồng lên. Sau đó bỗng nhiên tiến đến hai bước, chống đầu gối khom người tới trước, nhìn cô: "Sao cậu không hỏi tôi tại sao lại tới đánh?"

Đầu óc Lâm Ngữ Kinh còn đang replay lại thao tác còi áo len "lẳng lờ" kia của cậu, suy nghĩ có phần phiêu dạt, thuận miệng hỏi: "Tại sao?"

Thẩm Quyên liếm môi, chăm chăm nhìn thẳng vào cô: "Tôi muốn xem xem, phía dưới liệu sẽ có bạn gái còi vũ cho tôi không."

Hết chương 44.

Sherry:

Hi... Tui là cô gái nhỏ thét chói tai số 1!!!! ///w///)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

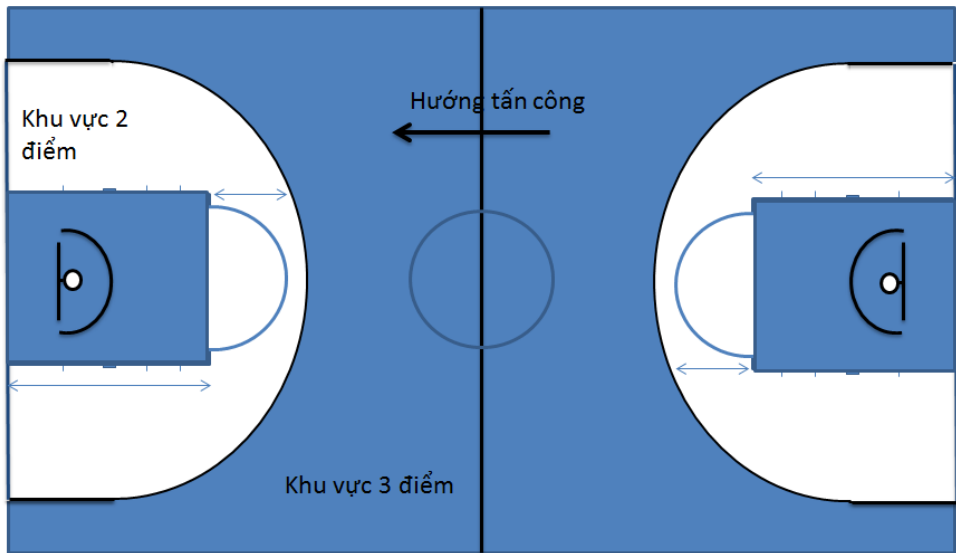
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 45: Vậy nên bây giờ tôi chuẩn bị theo đuổi cậu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước khi đọc, mọi người xem sơ qua vài điểm trong bóng rổ nhé:

- Cách tính điểm: ném bóng vào rổ tại khu vực nào thì được bấy nhiêu điểm; ném phạt tính 1 điểm.

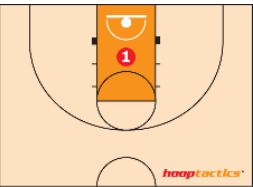
quangfs

Khu vực ném 2 điểm và 3

- Các khu vực quan trọng trên sân bóng: ở đây t chỉ đề cập đến khu vực được nhắc trong chương.

Xem chi tiết tại: <http://yeubongro.com/nhung-khu-vuc-quan-trong-tren-san-bong-ro/>

Three Second Area (khu vực 3 giây)

Khu vực 3 giây (phần in đậm) nằm giữa hai đường line lane và vạch ném phát. Đây là khu vực được sơn màu ở một số sân bóng rổ, đặc biệt là tại giải NBA. Đó cũng chính là lý do tại sao khu vực này thường được gọi là "paint" trong tiếng Anh.

Bên cạnh đó, lý do mà nó được gọi là 3 giây bởi vì, các cầu thủ tấn công sẽ không được ở trong này quá 3 giây. Đội bóng có quyền thủ tấn công vì phạm lỗi này sẽ bị tước quyền kiểm soát bóng. Các cầu thủ phòng ngự cũng bắt buộc phải tuân thủ luật 3 giây, ở một số giải đấu chuyên nghiệp như NBA.

Chương này có khá nhiều chủ thích nhưng đa số đều liên quan đến nội dung truyện nên mong các bạn sẽ chú ý đọc. Hi vọng không ảnh hưởng đến cảm xúc khi đọc của mọi người.

Lúc cậu nói lời này, đám Vương Nhất Dương, Lý Lâm ở ngay bên cạnh. Có thể bởi vì việc Thẩm Quyên đồng ý đến tham gia trận bóng rổ này, có thể bởi vì bầu không khí lúc này, nói chung mọi người đều trắng trợn không chút kiêng nể mà phản kích. Truyền thuyết gió tanh mưa máu của Thẩm Quyên bị bọn họ quên sạch sành sanh.

Tổng Chỉ Minh và Lý Lâm bên cạnh vỗ vỗ lẫn nhau, lập tức huyết sáo hoan hô ầm ĩ điên cuồng. Lão Cao không quen với Lâm Ngữ Kinh lắm, đứng cạnh đó gãi gãi đầu: "Tôi cứ tưởng đã sớm... Hóa ra vẫn chưa..."

Vương Nhất Dương bên cạnh gào rú chạy quanh bọn họ một vòng, như tên thần kinh, cuối cùng quỳ gối trượt trên mặt đất từ xa lại đây, đứng cạnh Thẩm Quyên chោng cổ cậu một cái, nhìn về phía Lâm Ngữ Kinh: "Bà chủ Lâm, cậu có thích ngôi sao NBA* nào không?"

Đề tài bị chuyển hướng, Lâm Ngữ Kinh lặng lẽ thờ ra một hơi, suy nghĩ một chút: "Chắc là Iverson*..."

"Nhảy lăm!" Vương Nhất Dương vỗ vào lòng bàn tay một cái, "Thời điểm Iverson trâu bò nhất chính là lúc ông ấy ở 76ers đánh hậu vệ ghi điểm. Quyền gia của chúng ta, Jordan* Bất Trung đấy nghe qua chưa. Chứa tề ba điểm, ném bách phát bách trúng không trượt phát nào. Bóng cậu ta ném vào rổ trong một trận đấu còn nhiều hơn tổng số bóng tớ ném vào trong đời."

(*)

- NBA (National Basketball Associatio) là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp của những cầu thủ ưu việt ở Bắc Mỹ, được xem là giải bóng rổ của những cầu thủ hàng đầu của thế giới. (wiki)

- Allen Iverson (biệt danh "The Answer"), cựu cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp nổi tiếng ở Mĩ. Ông đảm nhiệm vị trí hậu vệ (có thể đảm nhiệm cả hai vị trí hậu vệ là SG và PG). Ông từng chơi cho Philadelphia 76ers và vào mùa giải 2000-2001, Iverson đã thể hiện phong độ tốt nhất trong sự nghiệp của mình, được bầu là MVP thường niên của NBA và giúp 76ers lọt vào Chung kết NBA. (baidu)

- Michael Jordan: cầu thủ bóng rổ nổi tiếng người Mĩ, ông ném cú bóng ba điểm rất tốt.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Papa tớ còn có một biệt hiệu, nghe nhá. " Vương Nhất Dương là một đứa con có hiếu, vẫn đang điên cuồng dựng cho cha cậu ta một bức tượng buffalo hình người cao to uy mãnh, đếm đầu ngón tay nói, "Gọi là —— Thẩm · George · Gervin · Ray · Allen · Iverson · Quyên —— "

Vương Nhất Dương gio tay lên: "Có sói không hả! Tớ hỏi cậu có sói không hả!"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lúc đám nam sinh mặc áo bóng đỏ rực nháo loạn thành một cục ở chỗ này, năm người lớp 7 đã vào sân, ở trước mặt nhảy tới nhảy lui, hết kéo tay lại kéo chân. Lý Lâm nhìn thấy kinh thường biu môi: "Bọn nó là gân cốt người già à? Trước khi chơi bóng còn phải kéo giãn nửa giờ? —— Tao fuck, lớp bọn nó cũng có đội cổ động viên kia. Đồng phục đội kia cũng quá xấu rồi, lộ ra cả khúc eo là thứ quần áo quái gì, thực sự dụng tục không chịu được! So với bảo bối bóng rổ lớp chúng ta căn bản không thể so sánh!"

Tổng Chí Minh cười đáp cậu ta một cú: "Đừng quan tâm những thứ vô dụng kia được không hả, xuống phía dưới chuẩn bị một chút."

Thẩm Quyên trước đó bị ngắt ngang, cậu cũng không phản ứng gì, chỉ là trước khi ra sân khấu nhìn Lâm Ngữ Kinh một cái.

Cái nhìn đó có phần ý vị thâm trường, nhìn đến mức Lâm Ngữ Kinh suýt sồn cả tóc gáy.

—— Chờ ông đây đánh bóng xong sẽ tính sổ với cậu.

Lâm Ngữ Kinh bắt đầu nghĩ đến độ khả thi của việc cô rút khỏi hiện trường trước khi Thẩm Quyên kết thúc cuộc thi.

Trận đấu bắt đầu. Đây bóng chính là lão Cao và bạn ủy viên thể dục kia của lớp 7.

Đám con gái đội cổ động viên lớp 7 bắt đầu tiến vào trạng thái đầu tiên là điên cuồng hò hét. Mặc đồng phục đội màu bạc ánh kim, đứng thành một hàng ở đối diện loe loe loe loe, như một đám Mỹ Nhân Ngư.

Ủy viên thể dục lớp 7 họ Hứa, tên Hứa Kiệt. Nghe bọn Tổng Chí Minh nói, người này thái độ cực kỳ phách lối, cứ luôn rêu rao phải đem giấy khen của lớp 10 xé nát cho chó ăn.

Bây giờ nhìn lại cậu ta quả thật có tính phách lối của tư bản, đầu thấp hơn lão Cao một chút, nhưng lực đánh bật hết sức kinh người.

Lớp 7 bắt được bóng trước, thần tốc dẫn bóng tiến lại gần rổ. Khả năng đỡ bóng tạm thời của Tổng Chí Minh xác thực vẫn ổn, tốc độ về phòng rất nhanh. Thời điểm Thẩm Quyên xoay người chạy đến, Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy đằng sau áo chơi bóng của cậu in số "04" cực to.

Như là dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, lén lút lút lút mà mặc đồ tình nhân.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút nóng mặt không tên. Thái hồn một cái, bóng của lớp 7 bên kia đã truyền qua hai người, cuối cùng rơi xuống tay Hứa Kiệt.

Tất cả mọi người áp sát khu vực ba giây. Mấy người bọn Tổng Chí Minh bị người của đối phương cản không một kẽ hở, rướn cổ hết một tiếng: "Lão Cao!"

Lão Cao đứng dưới rổ, đã chuẩn bị lấy đà bật nhảy.

Quả bóng thứ nhất rất quan trọng. Quả này nếu lớp 7 vào, khí thế kia sẽ tức khắc dâng cao, còn nếu không vào đối với tiết tấu và tâm lý của bọn họ ít nhiều sẽ có chút ảnh hưởng.

Lão Cao bên này vừa mới nhảy lên, Lâm Ngữ Kinh liền cảm thấy quả bóng này tiêu rồi.

Khả năng là bốn tên cản bóng đối diện tạo cho cậu ấy áp lực quá lớn, cậu có hơi gấp. Cú nhảy này sớm rồi.

Quả nhiên, Hứa Kiệt ngừng một giây, bóng mới ra khỏi tay. Lão Cao đã rơi xuống. Trái bóng đó liền kẻ sát đầu ngón tay cậu ta, "Bình bịch" một tiếng đập vào giỏ bóng rổ.

Lớp 7 vào quả thứ nhất. Trên khán đài lớp 7 hò reo một trận, đội cổ động viên phía dưới trông như đã bay chạy tán loạn. Lâm Ngữ Kinh nghe thấy trên khán đài không xa không gần có người đang nói: "Tao cứ tưởng Thẩm Quyên trâu bò biết bao, xem ra cũng chỉ như vậy thôi."

Một nam sinh khác cười nói: "Trâu bò thật đã sớm phải vào đội trường rồi."

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu sang, theo âm thanh tìm đến, nhìn hai tên nam sinh ngồi ở hàng thứ nhất khán đài đó, ánh mắt có chút lạnh.

Hai người đón được tầm mắt của Lâm Ngữ Kinh, hơi hoảng sợ mà vội vã chuyển dời.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu.

Quả bóng này của Hứa Kiệt đi vào rất đẹp, có điều lớp 10 tiết tấu không loạn. Vương Nhất Dương cướp được rebound*.

() Pha bắt bóng bật bằng (rebound): là một chỉ số dùng để tính toán mức độ thi đấu hiệu quả của một cầu thủ khi anh ta bắt được quả bóng sau một cú ném hỏng, hoặc là trong tình huống ném phạt. Rebound là hành động thường thấy nhất trong một trận đấu bóng rổ, vì mỗi pha tấn công đều thành công hay thất bại thì pha rebound sẽ quyết định bên nào có quyền tấn công kế tiếp. Rebound thường được tính cho cả cầu thủ tấn công và phòng ngự. Nguồn: <https://bongrovietnam.com/hiieu-the-nao-cho-dung-ve-rebound-khong-chi-la-bat-bong-bat-ra-khoi-bang/>*

Lâm Ngữ Kinh phát hiện Vương Nhất Dương là một tiểu tiên phong. Bất kể là đánh nhau hay chơi bóng hoàn toàn đều là một phong cách. Cả người trông lỗ mãng không chịu được, nom như có thể đánh mui.

Thẩm Quyên hôm nay là nhất thời đồng ý ra sân. Cậu cùng đám người Tổng Chí Minh hoàn toàn chưa từng phối hợp. Thế nhưng hiển nhiên cậu và Vương Nhất Dương đã từng đánh bóng. Vương Nhất Dương bắt được bóng vừa chuyển bóng vừa nhanh chóng hướng đến gần rổ đối phương. Thẩm Quyên đã lui đến gần vạch ba điểm.

Vương Nhất Dương lại vượt qua một người, ném cao bóng qua, gào lên: "Papa!!!"

Một tiếng này của cậu ta, khiến cho cả đám Tổng Chí Minh cũng phải giật mình một phen.

Thẩm Quyên tiếp bóng, nhấc tay nhảy lấy đà, cơ thể hơi nghiêng về sau. Thời điểm bóng rời khỏi tay, ngón giữa khẽ vươn tới trước một chút.

Bóng rổ màu vỏ quýt vẽ trên không trung một đường cong cực hoàn mỹ, sau đó không một tiếng động rơi vào giỏ bóng rổ.

Đến vành rổ cũng không sụt qua.

Thẩm Quyên nghiêng mình nhìn về phía Lâm Ngữ Kinh, hơi cúi đầu xuống, gờ tay phải lên, xòe ngón tay ra. Ngón cái và ngón trỏ khoát lên vành tai, làm động tác lắng nghe.

POSE kinh điển của át chủ bài 76ers - hậu vệ ghi điểm Allen Iverson.

(Pose: tư thế)

Trị số lắng lo tăng mạnh, đồng thời cũng cực kỳ ngao mạn.

Bên trong nhà thi đấu yên tĩnh trong nháy mắt. Sau đó như ý nguyện của cậu, tiếng nữ sinh hét chói tai và tiếng nam sinh gào hú đẩy lên đỉnh tai nhức óc.

Văn Tử Tuệ bên cạnh lắc cổ màu, điên cuồng phát loạn lên trên. Lý Lâm nổi lên reo hò như con khỉ.

Lâm Ngữ Kinh đứng dưới khán đài bên cạnh sân bóng, xuyên qua nửa sân bóng đối mắt với cậu.

Tím đập càng lúc càng nhanh. Trong cơ thể dường như có một lá cờ nhỏ liên tục không ngừng mà vung vẩy.

Bản thân cô cũng không nhận ra chẳng biết từ lúc nào khoe miệng chính mình đã giương lên thật cao, có ép cũng không xuống.

Người ngồi trên khán đài lúc này, thậm chí là tất cả mọi người trên sân bóng rổ, không một ai từng xem Thẩm Quyên chơi bóng. Lúc học lớp mười cậu hẳn là đã tham gia thi bóng rổ, có điều khi đó khối 11 khối 10 hiện tại còn chưa nhập học.

Tiếp đó chính là năm ngoái, Thẩm Quyên lớp 11, còn chưa ngồi trên ghế nhà trường qua tháng thứ nhất đã bị trục xuất về nhà.

Mà duy nhất đám học sinh lớp 12 từng xem cậu chơi bóng, hiện tại đang ở lầu Bắc trải qua ngày tháng như Địa ngục.

Trong cuộc thi sau đó, Thẩm Quyên gần như đổi mới nhận thức của tất cả mọi người về bóng rổ.

Cao trào của trận bóng, chắc hẳn mãi mãi đều là úp rổ. Một trong những cao thủ úp rổ Rukawa Kaede* tóm lấy giỏ bóng rổ, nương theo đó móc bóng vào, vang một tiếng "Bộp" cực lớn. Loại kích thích thị giác và thính giác song song tấn công này, những phương thức vào bóng khác không cách nào so được.

(*) *Main chính trong bộ manga/anime Slam Dunk.*

Thế nhưng Thẩm Quyên này, quả bóng ba điểm của cậu có thể quăng vào ở bất kỳ góc độ, khoảng cách nào. Sự kích thích này so với úp rổ còn lớn hơn rất nhiều.

Cậu với Vương Nhất Dương phối hợp hết sức ăn ý. Vương Nhất Dương lại như một con quay nhỏ xoay tròn, tốc độ hơn người. Chỉ cần cậu ta bắt được bóng, bắt luận Thẩm Quyên đang ở đâu, cậu ta chắc chắn cũng sẽ truyền cho cậu.

Ở tiểu tiết xấu hổ đầu tiên, sau khi cầu thủ số 4 - bạn học Thẩm vào trái ba điểm thứ năm, lớp 7 rớt cuộc đã kêu tạm dừng, mang về mặt âm trầm ngồi trên ghế dự bị cạnh máy đồ uống đổi một thành viên đội bóng trường còn lại ra.

Thực lực lớp 7 dù sao vẫn rất mạnh, nhất là toàn bộ bốn thành viên đội bóng trường đều ra sân. Điểm số hai lớp cắn nhau sát nút. Nửa đầu trận đấu kết thúc, lớp 10 chỉ dẫn trước hai điểm.

Lý Lâm dứt khoát khua tay múa chân, lập tức xông tới, cười ha hả giơ hai tay về phía Thẩm Quyên: "Papa!"

Thẩm Quyên không có báo hộ trán, bao cổ tay cũng là tạm thời mượn của Lý Lâm dùng. Mồ hôi men theo trán chảy xuống, tóc đen bị thấm đến ẩm ướt.

Cậu không chút lưu tình mà lách mình né tránh cái ôm nhiệt tình của cậu ta. Bàn tay khớp xương rõ ràng hất mái tóc lộn xộn, ướt đẫm ra sau, lộ ra xương lồng mây và vàng trán.

Trai đập làm động tác gì cũng đẹp, câu nói này vô cùng có lý. Cả nử sân lại ào lên, màng nhĩ Lâm Ngữ Kinh cũng sắp bị phá vỡ rồi.

Cô cảm thấy cứ tiếp tục phát triển với xu thế này, lịch sử đen tối của bá chủ trường học có lẽ cũng sắp không lần át được sức hấp dẫn của cậu rồi. Không có cái gì là không thể bị một chữ soái phá vỡ, nếu như có, vậy thì ba chữ.

—— Cực kỳ soái.

Tùng người lớp 10 đều rất hưng phấn. Cặp Vương Nhất Dương và Thẩm Quyên này phối hợp với nhau lại mạnh mẽ ngoài ý muốn. Lý Lâm đi tới ghế quét hết quần áo trên đó xuống, cho bọn họ chỗ trống: "Các cậu mau ngồi xuống đi, mau nghỉ ngơi."

"Phải kéo điểm số lớn hơn, hai điểm không được." Tổng Chí Minh liếc mắt nhìn bảng ghi điểm. "Chúng ta không có người thay, chia thế nào thì ghim như vậy, tới phần sau thể lực của ta nhất định sẽ không ổn."

Cậu ta xoay đầu lại: "Quyên gia, nửa sau trận đấu bọn tớ tận lực truyền bóng đến cho cậu?"

Thẩm Quyên ngửa đầu uống nước, yết hầu lặn lặn, mồ hôi trượt qua cằm cổ thon dài, rơi vào khăn mặt đắp trên cổ.

Cậu vận nắp chai nước khoáng, mu bàn tay tùy tiện lau khô môi: "Tôi đoán chúng sẽ bị kèm chết."

"Cái gì gọi là kèm chết?" Văn Tử Tuệ ngồi không bên cạnh hỏi.

"Chính là nửa trận sau chỉ ít sẽ có hai người mà cả quá trình đều kèm sát bên tôi, có thể đến bóng cũng sẽ không để tôi sờ vào." Mắt Thẩm Quyên nhìn chằm chằm phía đối diện, đối với ánh mắt của nam sinh phía trước.

Nam sinh kia trừng trừng nhìn chòng chọc vào cậu, trong ánh mắt có chút gì đó khiến người ta không được thoải mái.

Thẩm Quyên híp híp mắt, "Người bọn họ đã đổi, số 13 này, là ai?"

Lý Lâm quay đầu liếc mắt nhìn: "Đạch mọe, bọn họ đổi Ninh Viễn."

Sắc mặt của Tổng Chí Minh và Vu Bằng Phi đều hơi thay đổi.

Thẩm Quyên không biết Ninh Viễn gì đó. Cậu nghe bọn họ thảo luận cũng không để ý lắm, vừa uống xong ngụm nước cuối cùng, cúi người đặt chai không trên mép ghế. Lại ngẩng đầu một cái, mấy nữ sinh rụt rụt rề rề từ bên kia khán đài đi tới, một người trong đó tay cầm một chai đồ uống thể thao đi tới trước mặt cậu, đưa tới.

Thẩm Quyên nhấc mí mắt, nhìn sang.

Nữ sinh đỏ mặt: "Bạn học Thẩm Quyên, mình thấy cậu đã uống hết nước, cậu uống cái này đi, mình vừa mua..."

Lâm Ngữ Kinh đứng bên cạnh, trợn mắt lườm nguyệt.

Người ta mới uống nước xong, một giây sau liền đưa đến rồi.

Các ngài đứng là giúp đỡ đúng lúc nha, so với Tống Giang* còn đúng lúc hơn.

Tinh lực chăm chú này của các cô có thể dùng trên học tập không hả? Có thể hay không?!

(*) *Một nhân vật trong tiểu thuyết/phim Thủy Hử.*

Lâm Ngữ Kinh xoay đầu sang một bên, giả vờ đang nghe bọn Tổng Chí Minh nói chuyện, lén lút đảo mắt liếc qua.

Cô nhìn thấy Thẩm Quyên giơ tay lên, nhận lấy.

"Cảm ơn."

Cậu ta còn mẹ nó hết sức lễ độ mà nói tiếng cảm ơn.

Chất giọng của cậu vốn tương đối thấp, lúc này vừa mới vận động, hô hấp có hơi nặng hơn bình thường, giọng còn mang theo một chút khàn.

Cực kỳ dụ người.

Mấy cô gái kia mặt càng thêm đỏ, Đưa nước lấy dừng khí: "Minh có thể thêm QQ của cậu không?"

Thẩm Quyên còn chưa kịp từ chối.

Cô gái không biết là sợ cậu thật sự từ chối hay là xấu hổ, không dừng lại mà trực tiếp nhét một tờ giấy vào tay cậu: "Cái này là số QQ của mình, bạn học Thẩm cố lên."

Mấy nữ sinh nói xong, cùng tay cùng chân nhanh chóng chạy đi, mới ra xa vài bước liền nghe thấy các cô ấy không kìm được tiếng nói chuyện: "Lại gần nhìn càng đẹp trai! Hơn nữa cũng không dữ chút nào nha, cậu ấy còn nói cảm ơn!"

"Tớ cũng đã đưa số QQ của tớ cho cậu ấy rồi, cậu ấy có thêm cậu không?"

"Thêm hay không thêm trái lại cậu cũng nhét cho cậu ấy rồi."

"..."

Tiếng nhựa rào rào vang lên. Lâm Ngữ Kinh bóp nát chai nước khoáng trong tay mình.

Nước từ miệng chai tràn ra một chút, ướt một tay, tí tách rơi trên sàn nhà.

Nhìn thấy không.

Đàn ông.

Trước khi thì còn cùng cô bạn gái tới bạn gái lui.

Bây giờ lại dụ dỗ những cô gái nhỏ khác rồi.

Lâm Ngữ Kinh hít sâu một hơi, xoay người ra khỏi sân bóng.

Thẩm Quyên nghiêng đầu, nhìn thiếu nữ đi ra sân bóng rổ, bóng lưng hùng hục khi thể, trông như sắp đi đánh lộn.

Cậu nhủ nhủ mày, tiếp đó nhắc chân đạp mông Vương Nhất Dương bên cạnh một phát. Vương Nhất Dương như phản xạ có điều kiện nhảy tới, cúi đầu: "Sao Quyên gia."

Thẩm Quyên hất hất cằm, dè dặt giọng: "Đi, trả tiền cho chai nước vừa này."

Wang Nhất Dương "Ồ" một tiếng, không nói hai lời liền chạy về phía mấy cái cô gái nhỏ bên kia, vừa chạy vừa gọi: "Oai, tỷ tỷ! Các tỷ tỷ đợi một chút —— "

"Trở lại." Thẩm Quyên lại gọi cậu ta một tiếng.

Wang Nhất Dương quay đầu lại.

"Cậu có thể biết điều chút không?" Thẩm Quyên nói, "Lặng lẽ đi qua gọi người ta xuống, lên lên đưa, sau đó nói với người ta tiếng xin lỗi."

Vu Bằng Phi ở bên cạnh đại mật ra: "Ông chủ Thẩm, một chai nước chưa tới hai đồng, sao cậu còn phải trả tiền cho người ta?"

Thẩm Quyên không lên tiếng, khom lưng nhặt áo khoác đồng phục bên cạnh, đứng dậy ra ngoài.

Văn Tử Tuệ bên cạnh thấy rõ mồn một. Đối với những chuyện này con gái đều nhạy cảm mà tinh tế. Cô ấy quay đầu nhìn về phía Vu Bằng Phi: "Cậu mau ngậm miệng đi, cậu hiểu cây búa á."

Lý Lâm cũng nhìn về phía Vu Bằng Phi: "Đứng, mày hiểu cây búa á."

Tổng Chỉ Minh uống hai ngụm nước: "Con mọe nó mày hiểu cây búa á." Cậu ta nói xong, lại hô về phía Thẩm Quyên, "Quyên gia! Còn mười phút là bắt đầu rồi, đi nhanh về nhanh nha!"

Thẩm Quyên quay lưng phát tay với cậu ta.

*

Lâm Ngữ Kinh vừa ra khỏi sân bóng rổ liền không nhận được run lấy bầy.

Người trong sân bóng rổ nhiều, và lại vừa nhảy nhót nhót hù hét một trận, cũng không cảm thấy lạnh. Ra đến tiền sảnh gió lạnh trong tòa nhà thể dục, nhiệt độ thấp hơn rất nhiều.

Trên người Lâm Ngữ Kinh còn chỉ mặc mỗi áo T-shirt chơi bóng và quần khổ ngắn. Chân và cánh tay đều lộ ra bên ngoài, lạnh đến mức hàm răng phát run.

Cô rút vai nhảy hai cái tại chỗ, quay đầu liếc mắt nhìn cửa lớn sân bóng rổ đóng chặt, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng huyền não bên trong.

Lâm Ngữ Kinh xoay người, đi về hướng phòng vệ sinh bên kia.

Mới vừa đi một đoạn, quẹo một ngã rẽ, cô nghe thấy phía sau có tiếng bước chân truyền đến. Sau đó một chiếc áo khoác đồng phục chụp xuống người.

Bước chân Lâm Ngữ Kinh khựng một chút.

Khỏi cần quay đầu lại, mùi quần áo này cũng đủ biết là ai.

Cô hoàn toàn không muốn phản ứng với cậu, hất vai ra sau, áo khoác đồng phục to lớn rơi xuống mặt đất, khe khẽ một tiếng.

Lâm Ngữ Kinh đầu cũng không ngoảnh, làm như không có gì xảy ra, tiếp tục đi thẳng tới trước.

Cô nghe thấy Thẩm Quyên ở sau cô cất một tiếng cười cực thấp.

Người này.

Vậy mà.

Còn.

Đang cười.

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt nghiêng nghiêng răng, đi vào nhà vệ sinh nữ. Bóng lưng trông lãnh đạm lại bình tĩnh.

Cô đẩy cửa nhà vệ sinh, sau đó đóng lại. Bên trong có mấy cái cô gái nhỏ túm tụm với nhau, lủi ra lủi riu cười đùa tán gẫu.

Lâm Ngữ Kinh lạnh lùng đi tới gian phòng cuối cùng, đóng cửa gian phòng.

Sau đó, sự bình tĩnh kia không còn tồn tại nữa. Cô đứng trong phòng riêng, bắt đầu không một tiếng động mà điên cuồng vung đầu.

Phiền.

Phim truyền hình và tiểu thuyết đều không có diễn như vậy.

Trong tiểu thuyết, những hot boy kia chơi bóng, đều là một đám nữ sinh đến đưa nước cho cậu ta. Sau đó cậu ta một chai cũng không lấy. Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, đi tới trước mặt cô gái mình thích, về mặt tà mị ngông cuồng hỏi cô ấy: "Cậu không có nước cho tôi sao?"

Tuy rằng Lâm Ngữ Kinh quả thực không có nước cho cậu.

Nhưng cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là trong thực tế, sinh vật giới tính nam, chỉ nhận nước của em gái lớn lên ưa nhìn đưa tới, sau đó lễ độ nói một tiếng cảm ơn.

Đàn ông đều là tên lừa đảo.

Lâm Ngữ Kinh bấu môi, sửa sang tốt tâm tình, mở cửa đi ra phòng riêng, đến trước bồn rửa tay rửa sạch bàn tay, xoay người ra ngoài.

Thẩm Quyên tựa bên tường nhà vệ sinh nữ, nghe thấy tiếng động ngừng đầu lên.

Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc nhìn cậu.

Thẩm Quyên giơ tay, đưa đồng phục trong tay tới: "Có lạnh không?"

Lâm Ngữ Kinh không nhận: "Không lạnh."

Thẩm Quyên nướng mảy: "Cậu đến cả giọng cũng đang run lên."

Lâm Ngữ Kinh trực tiếp rời đi, ngữ khí bất thiện: "Liên quan gì tới cậu."

Thẩm Quyên lại cười một tiếng.

Cô vốn vẫn còn bốc lửa, mà người này vẫn cứ tiếp tục cười. Lửa trong lòng Lâm Ngữ Kinh bị cậu một lần lại một lần chọc cho bốc cao.

Cô "xoẹt" cái xoay đầu lại: "Giảm ghế bên chân cậu có một thùng nước đầy không đủ cho cậu uống, cô gái nhỏ đưa nước cho cậu nên tâm tình còn rất tốt đúng không. Bạn học Thẩm, thái độ của cậu có thể đứng đắn chút không, đây là nơi thi đấu đấy. " Biểu cảm của cô bình tĩnh, ngữ khí cũng không lên xuống, "Chẳng phải cậu muốn bạn gái cổ vũ sao, hiện tại cậu có bạn gái khắp toàn trường rồi, hài lòng chưa."

Thẩm Quyên không lên tiếng, kiên nhẫn đưa áo khoác đồng phục khoác lên người cô lần thứ hai.

Lần này Lâm Ngữ Kinh không hất đi, chỉ trừng mắt nhìn cậu thế này.

Trừng mắt rồi trừng mắt, cô lại bắt đầu chột dạ.

Thật giống như, bản thân vừa giao nộp một bí mật gì đó của mình ra.

Lâm Ngữ Kinh vẫn cảm thấy mình là một người rất bình tĩnh, nhưng mỗi khi đối mặt với Thẩm Quyên, cô dường như đều sẽ không giống Lâm Ngữ Kinh.

Cô sẽ kích động, sẽ rất thẳng thắn, một mồi liền muốn khóc, phiền liền muốn phát tiết, không vui liền muốn nổi nóng.

Sẽ có sự tùy hứng trước đây chưa từng có.

Cô nhìn sang chỗ khác, nỗ lực cứu vớt một chút: "Ý của tôi là, phần tâm tư này cậu đánh bóng xong hãy có cũng được, giờ như thế coi chừng ảnh hưởng cậu phát huy, chút tinh thần vì tập thể của cậu..."

Thẩm Quyên nhìn cô.

Cậu lúc đó quả thực không nghĩ nhiều. Thẩm Quyên không thích phạt ý trước mặt con gái cho lắm. Trước đây có kiểu thế này, cậu cũng sẽ không trực tiếp từ chối ngay trước mặt nhiều người.

Nhưng hiện tại không giống thế.

Cậu có thêm một Lâm Ngữ Kinh.

Mà phản ứng của cô, làm cậu cảm thấy vô cùng bất ngờ, đồng thời cũng vô cùng vui vẻ.

Thẩm Quyên cong cong khóe môi, kéo cổ áo đồng phục tới trước, che bả vai cô: "Tôi cũng đâu phải chuyện gì cũng chắc chắn."

Lời này của cậu không đầu không đuôi, Lâm Ngữ Kinh nghe không hiểu.

Ngón tay Thẩm Quyên nắm hai bên cổ áo đồng phục, nhẹ nhàng kéo về phía trước cô: "Có một số việc tôi cũng không chắc chắn, cũng cần xác nhận thử xem bản thân có phải là tưởng bở không, mới có thể bắt đầu chuẩn bị một bước chứ."

Lần này, cho dù là kẻ ngu cũng nghe ra cậu có ý gì.

Tìm Lâm Ngữ Kinh đột nhiên nhảy một cái.

Cô có chút hoảng hốt: "Vậy cậu xác định...?"

Thẩm Quyên lại bắt đầu cười: "Có vẻ xác định." Cậu cười buông tay ra, lùi về sau một bước, rũ mắt nhìn cô, "Vậy nên bây giờ tôi chuẩn bị theo đuổi cậu."

*

Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên là trở lại ngay phút chót. Mọi người thấy hai người họ đồng thời trở về, không ai có bất kỳ nghi vấn hay dị nghị nào, Tổng Chí Minh cười ha hả đến đây: "Quyên ơi! Quyên! Nhanh lên một chút, mau tới, uống ngụm nước rồi chúng ta lên!"

Văn Tử Tuệ cười híp mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh. Lâm Ngữ Kinh còn chưa hồi thần từ hốt hoảng vừa rồi, khẽ ho hai tiếng, đi tới đứng bên cạnh cô ấy.

Người hai lớp một lần nữa ra sân. *Đội toàn bộ của lớp 10* vẫn là năm người này, lớp 7 đổi một người tên Ninh Viễn kia.

Ninh Viễn số 13, vóc dáng rất cao, tốc độ cực nhanh. Lớp 10 ném quả bóng mờ mẩn, Tổng Chí Minh truyền bóng cho Thẩm Quyên.

Ninh Viễn như một chiếc hỏa tiễn về phòng cực nhanh, vọt thẳng lại đây.

Thẩm Quyên không có gì bất ngờ bị Ninh Viễn và trung phong* đối phương kèm sát bên người. Ninh Viễn và Thẩm Quyên vóc dáng tương đương. Hai người như hai bức tường dán sát vào cậu. Nhìn từ đằng xa, ba người vậy mà vẫn rất hài hòa hữu ái.

() Trung phong (C): Vị trí này còn được biết đến là vị trí số 5. Đây là người chơi ở khu vực ngay dưới bảng rổ. Thường là người có thể hình tốt nhất trên sân, trong mặt trận tấn công, nhiệm vụ chính của Trung phong là ghi điểm ở khu vực hình thang, còn trong mặt trận phòng ngự, nhiệm vụ của họ là kèm người dưới rổ và bắt bóng bật bảng. (wiki)*

Thẩm Quyên cầm bóng, bị cấn chặt chẽ đến không thể ném vào rổ. Cậu cấp tốc nhìn lướt qua vị trí đứng của đồng đội, chuẩn bị truyền bóng cho Vu Bằng Phi cạnh đó.

Cậu gio tay lên. Trong nháy mắt, Ninh Viễn bỗng nhiên kể đến đây, đầu tiến đến bên tai cậu, thấp giọng nói: "Lạc Thanh Hà bây giờ thế nào, sắp chết rồi nhì."

Cả người Thẩm Quyện cứng lại.

Cậu còn duy trì động tác giờ tay lên. Khuỷu tay Ninh Viễn nhanh chóng đâm một cú hung ác lên bụng cậu. Bóng rỏ rơi xuống đất. Một giây sau, bị cậu ta dang cánh tay vơ đến.

Tất cả mọi người đều không nhìn rõ chuyện gì phát sinh. Lâm Ngữ Kinh chỉ nhìn thấy bóng trong tay Thẩm Quyện bị đoạt đi, cậu ôm bụng, ngồi xồm xuổng.

Bọn Tổng Chí Minh đều ngẩn người. Vương Nhất Dương cách đó gần nhất, không hề nghĩ ngợi liền chạy thẳng đến chỗ cậu: "Thẩm Quyện!!"

Trọng tài không thời còi, lớp 7 trực tiếp lao về phía rỏ.

"Fuck..." Thẩm Quyện một tay chống đất, cắn răng phun ra một tiếng thô tục.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn về phía Vương Nhất Dương, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, găm lên một tiếng: "Về phòng!"

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chỗ chúng tôi con gái làm chủ

Bổ sung một thông tin chương trước chưa nhắc đến: Thời gian thi đấu của một trận bóng rỏ

- Theo như quy định của Liên đoàn bóng rỏ quốc tế (FIBA), một trận bóng rỏ có thời gian thi đấu chính thức là 40 phút. Trong đó bao gồm có 4 hiệp đấu, mỗi hiệp đấu là 10 phút. Trước khi bắt đầu vào trận đấu, 2 đội sẽ có thời gian chuẩn bị là 20 phút. Thời gian nghỉ giữa các hiệp cũng được quy định khác nhau.

+ Hiệp 1 và hiệp 2: có 2 phút.

+ Hiệp 2 và hiệp 3: 15 phút.

+ Hiệp 3 và hiệp 4: 2 phút.

- Tùy theo đối tượng, độ tuổi mà các giải đấu thường sẽ có thời gian thi đấu khác nhau. Chẳng hạn như giải đấu bóng rỏ ở các trường tiểu học, trung học sẽ ngắn hơn so với các giải đấu chuyên nghiệp.

Lớp 7 tổ chức tấn công với tốc độ rất nhanh. Lúc Thẩm Quyện hét ra một tiếng này, năm người đối diện đã nhanh chóng áp sát khu vực ba giây. Vương Nhất Dương găm lên một tiếng thô kệch, quay đầu lao nhanh tới khu vực dưới bảng rỏ.

Thời gian không kịp. Ninh Viễn vào một quả rất đẹp. Trên khán đài đối diện truyền đến một trận hoan hô nhiệt liệt. Đám tiểu mỹ nhân ngư đội cổ vũ lớp 7 nhảy nhót tung bùng.

Điểm số ở hiệp thứ ba vừa ra sân liền bị đuổi kịp. Lớp 10 kêu tạm dừng.

Thẩm Quyện lúc này đã đứng lên, ngoại trừ sắc mặt trông không tốt lắm thì không có gì không ổn. Vương Nhất Dương là người xông tới trước mặt cậu trước nhất, khom người cau mày nhìn cậu: "Thế nào?"

Thẩm Quyện giờ tay xoa nhẹ bụng dưới: "Không sao."

Vương Nhất Dương gật gật, đứng lên, lập tức xông về phía đối diện, tư thế như muốn đánh lộn.

Thẩm Quyện kéo cánh tay cậu ta: "Làm gì, không đánh bóng nữa à?"

Vương Nhất Dương về mặt âm trầm, xoay đầu lại: "Tên số 13 kia là cái chó gì, mẹ kiếp ai cũng nó dám động há?"

"Ninh Viễn." Tổng Chí Minh nói, "Trước đây tao đã từng chơi bóng với nó một lần. Tên này ra tay rất bẩn. Vừa nãy tao đã nói bọn mày phải chú ý nó một chút, ai biết khi đó hai người đang nghe cái gì."

Vương Nhất Dương "Xì" một tiếng: "Ai biết là một thứ rác rưởi."

Cậu ấy xem ra đã hoàn toàn ở trong trạng thái tức giận. So với lần trước Lâm Ngữ Kinh trông thấy, hồi trước khai giảng ở cửa 7-11 đó, còn tức giận hơn.

Tổng Chí Minh đang ở cạnh nói chuyện với Thẩm Quyện. Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, không đi qua, yên tĩnh đứng dựa một bên nhìn cậu.

Nhìn vài giây, Thẩm Quyện bỗng nhiên ngoái đầu lại.

Tầm mắt hai người đối diện nhau. Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, không lên tiếng. Lưu Phúc Giang đã từ bên cạnh vòng qua, khoát tay lên bả vai Thẩm Quyện: "Thế nào? Có muốn đối người hay không."

"Không cần ạ." Thẩm Quyện dời tầm mắt, nhìn về phía đối diện.

Ninh Viễn đang nhìn cậu.

Ninh Viễn người cũng như tên*, lớn lên mang một khuôn mặt cực kỳ ôn hòa. Có điều sau chuyện vừa nãy, Thẩm Quyện đã cảm nhận được người này ra tay có bao nhiêu tàn nhẫn.

(*) *Ninh Viễn (宁远): Ninh - 宁: trầm lặng, yên bình.*

Thật ra cũng không phải hoàn toàn không sao, bây giờ bụng dưới của Thẩm Quyện vẫn còn đang co rút. Lúc cái khuỷu tay đó thúc vào, cậu suýt chút nữa đã phun ra.

Theo như lời Tổng Chí Minh mà nói, Ninh Viễn cũng không phải đặc biệt nhắm vào cậu. Cậu ta chính là quen thói ném đá giấu tay khi chơi bóng.

Nhắc tới Lạc Thanh Hà đại khái cũng chỉ để phân tán sự chú ý của cậu, để cậu xuất hiện sơ hở.

Thế nhưng mấu chốt là, tại sao cậu ta biết Lạc Thanh Hà.

Thẩm Quyện tỉnh táo lại, nỗ lực tìm kiếm trong trí nhớ một lần những gì liên quan tới Ninh Viễn này. Tướng mạo của cậu ta, hay bất luận người họ Ninh nào, cũng không có bất cứ kết quả gì.

Cậu xác thực không quen biết người như vậy.

Có lẽ là chú ý tới tầm mắt của cậu, Ninh Viễn cũng xoay đầu lại, nhìn cậu, ôn ôn hòa hòa mà nở nụ cười.

Nếu như quên đi cái ánh mắt khiến người khác không được thoải mái đó của cậu ta, quả thực sẽ rất dễ dàng làm người ta cảm thấy cậu ta là người tốt.

*

Thời gian tạm dừng trôi qua, thời điểm ra sân lần nữa Tổng Chí Minh còn ở bên cạnh không ngừng dặn dò: "Chú ý Ninh Viễn, đừng để nó lại có cơ hội ra tay, kiểu áp sát này sẽ rất dễ tìm góc chết."

"Không đúng, tao thực lòng không thể hiểu nổi." Vu Bằng Phi rất khó hiểu, "Tại sao cậu ta phải như vậy chứ, cậu ta muốn thắng sao?"

"Mày bị ngu à?" Tổng Chí Minh liếc mắt nhìn cậu ấy, "Nhất định là muốn thắng rồi, ai mà không muốn thắng? Con mọe nó tao cũng muốn thắng này. Dương ca, mày nói xem nó có phải đồ đàn không?"

Vương Nhất Dương trầm mặc đi bên cạnh, không nói một lời.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có phần không ổn lắm

Quả nhiên, vừa vào trận, Vương Nhất Dương lại như một tiểu quái thú táo bạo, vẻ mặt không kiềm nén được sự phẫn nộ. Từ đầu tới cuối khán trương nhìn chòng chọc vào Ninh Viễn, chỉ cần người này cách Thẩm Quyên trong phạm vi 1 mét, cậu ấy nhất định sẽ xông tới.

Giữa chừng Thẩm Quyên có gọi cậu ấy vài lần, Vương Nhất Dương cứ như không nghe thấy.

Đây là lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy cậu ấy coi nhẹ Thẩm Quyên.

Cậu ấy hết như một người máy nhỏ đã trên dây cung, bắt được bóng liền lập tức bay vọt lên tuyến giữa, vượt lên hai người, giẫm vào trong vạch ba điểm, bị Ninh Viễn phòng vệ.

Nhìn xa xa hai người trông như dính vào nhau. Áo bóng màu đỏ rực và màu lam trời đêm. Ninh Viễn quay lưng về phía Lâm Ngữ Kinh. Chữ số Ả rập 13 cực lớn màu vàng óng trên lưng nhìn có chút chói mắt.

Lâm Ngữ Kinh chợt hoảng hốt mà không rõ nguyên nhân. Cô chạy sang bên cạnh hai bước, muốn xem xem biểu cảm của Vương Nhất Dương. Một giây sau khi đứng lại, cô trông thấy Vương Nhất Dương bụm đầu gối ngã xuống đất.

Tổng Chí Minh còn đang mặt đối mặt bật nhảy với Hứa Kiệt. Khoảng chừng hai ba giây sau, cậu ta mới phản ứng kịp, quay đầu gầm lên một tiếng: "Tao đ*ch mẹ mày!"

Lý Lâm trực tiếp nhảy lên từ chỗ ngồi: "Không tiếng còi! Mẹ nó trọng tài bị mù sao?! Trọng tài!!"

Lưu Phúc Giang vội vàng kêu tạm dừng. Bên này tất cả mọi người lớp 7 đều nhảy lên. Trên khán đài toàn là tiếng mắng.

Vu Bằng Phi đỡ Vương Nhất Dương đi tới. Ai nấy đều trầm mặt, áp chế mỗi mức độ giận dữ khác nhau.

Thẩm Quyên đi cuối cùng, rũ mắt. Đường nét hàm dưới chặt chẽ xiết căng.

Vương Nhất Dương ngồi xuống bên cạnh. Lưu Phúc Giang ngồi xồm xuống, kiểm tra đầu gối của cậu ấy. Tổng Chí Minh quay đầu lại, quét qua một vòng trong mấy người dự bị, còn chưa nói gì, Lý Lâm đã nhảy lên: "Tao lên."

Ngón tay Lưu Phúc Giang đặt ở mặt bên đầu gối Vương Nhất Dương, cậu ta nhe răng nhếch miệng mà ló đầu lại: "Tao vẫn có thể ——"

"Mày có thể cái mông à!" Tổng Chí Minh vỗ một cái lên đầu cậu ta, "Cmn chẳng phải tao mới nói với mày rồi sao? Mày với Ninh Viễn vừa nãy mới thể nào? Mày có thể là có thể trở lại để nó tiếp tục ném đá giấu tay hay sao hả? Mau mau đến phòng y tế!"

Tổng Chí Minh quay đầu, khó khăn liếc qua một lượt mấy người dự bị vợ và vợ vắn, cuối cùng nhìn Lý Lâm với vẻ mặt thống khổ: "Người anh em..."

Lý Lâm run lấy bẩy đứng ở đằng kia, vẻ mặt như một chiến sĩ anh dũng hy sinh, vỗ vỗ ngực mình, căng thẳng đến nỗi bắt đầu nói lắp: "Yên tâm, giao giao giao cho tao!"

Tổng Chí Minh: "..."

Lâm Ngữ Kinh thở dài: "Đội trưởng, tôi đi."

Tổng Chí Minh gắt gù: "Được, cậu đi. Chúng ta có thể thua cuộc, giấy khen cũng không cần, có phải tranh bánh bao đâu ——" Cậu ta dừng lại, xoay đầu nhìn cô, "Cậu đi cái gì?"

"Thay người." Lâm Ngữ Kinh lời ít ý nhiều.

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn cô. Văn Từ Tuệ há miệng cực to. Vu Bằng Phi mặt còn ngu cả khúc, đáng vẻ lang thang nơi xa.

Tổng Chí Minh phục hồi tinh thần: "Bà chủ Lâm, cậu chơi bóng? Cậu biết đánh bóng sao?"

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại: "Các cậu còn có người khác à? Không nhẽ là Lý Lâm tốc độ ốc sên kia, một đường phóng từ vạch ba điểm đến khu vực dưới rổ cũng phải mất 3 phút?"

Lý Lâm cũng không để ý Lý Lâm Ngữ Kinh đã hăng hái si nhục cậu, cậu ta uyển chuyển cất tiếng: "Nhưng một nữ sinh như cậu..."

"Đây là trận bóng rổ nam chắc? Nữ không thể tham gia à?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Không phải..." Lý Lâm ngáy ngốc nói, "Tớ được mà... Tớ chính là amazing..."

Lâm Ngữ Kinh không phản ứng với cậu ta nữa, quảng biểu tượng của *đội toàn bộ của lớp 10* – lá cờ màu nho nhỏ được thiết kế tỉ mỉ đang nắm trong tay xuống đất. Giơ tay kéo sợi thun đã hơi lỏng, cắn trong miệng, túm tóc, một lần nữa bước lên: "Trung phong lớp 7 phòng thủ rất mạnh. Vóc dáng đó của cậu ta, đứng chỗ ấy cứ như một cây cột chống trời thẳng đứng. Có điều cậu ta tấn công không giỏi lắm, động tác chậm, nhìn dân chết đi được. Tên số 8 kia, tên này bóng đó, gọi là gì? Hứa Kiệt? Cậu ta chính là một con khi trời nhảy loạn, ngoại trừ nhảy cao thì cũng chỉ biết gào to. Chả dùng được cái mông gì, phối hợp còn tệ hơn Vương Nhất Dương."

Lâm Ngữ Kinh đảo qua đám người đối diện một vòng, tiếp tục nói: "Hậu vệ kiểm soát bóng của bọn họ lợi hại. Đồi người mấy lần, cậu ta trước sau đều ở nguyên đó, chưa xuống lần nào. Tuy rằng nhìn không có chút cảm giác tồn tại nào, nhưng mấy đợt lớp bọn họ lên tinh thần mà vào bóng đều là cậu ta tổ chức." Cô ngoảnh đầu lại, nhìn về phía Tổng Chí Minh, "Nhìn xem hậu vệ người ta, rồi nhìn lại cậu chút đi. Dùng đầu óc chơi bóng được không hả? Bình tĩnh một chút, có đáng về đội trưởng xem."

"Tớ vốn dĩ cũng không phải đánh hậu vệ được không hà! Còn không phải bởi vì chẳng có ai đánh hậu vệ à!" Tổng Chí Minh gần như đã hoàn toàn khuất phục rồi, "Lâm muội muội, không phải, Tiểu Lâm tỷ tỷ, tớ xác nhận một lần cuối, cậu muốn ra sân sao?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu ta: "Tôi trông giống đang nói đùa cậu sao?"

Tổng Chí Minh nói: "Không giống."

Lâm Ngữ Kinh gắt gù, bình tĩnh mà nói: "Cậu có thể không nhìn ra, tôi lúc này vẫn còn tức giận hơn hết. Con người tôi tính khí luôn không tốt lắm."

Lông mi thiếu nữ dài thật dài. Mắt hồ ly hơi vểnh lên, mắt to chớp chớp. Âm thanh nhẹ, mềm mà chậm rãi.

Tổng Chí Minh nghĩ thầm: tôi quả thực không cách nào nhìn ra.

Thẩm Quyên khẽ cười một tiếng.

Vương Nhất Dương phản ứng trước nhất, kéo cổ tay Lâm Ngữ Kinh một cái, đưa bao cổ tay đang đeo trên tay mình cho cô: "Lâm muội, kể thừa."

Lâm Ngữ Kinh thật ra có chút ghét bỏ, thế nhưng hiện tại cũng không rồi hoi mà nghĩa đến việc ghét bỏ hay không. Cô nhận lấy nói tiếng cảm ơn, chưa kịp tròn lên, đã bị Thẩm Quyện lấy đi rồi.

Thẩm Quyện kéo bao cổ tay của mình xuống, ném cho cô, mang của Vương Nhất Dương lên, vừa mang vừa rũ mắt nhìn cô: "Đội viên số 4 bạn học Lâm?"

Lâm Ngữ Kinh mới nhớ tới chuyện hai người họ đều là số 4 này.

Cô "A" một tiếng, đi vòng quanh cậu một vòng: "Vây cậu dỗi đi, một lát tìm trọng tài giải thích một chút, nói một tiếng?"

"Được thôi." Thẩm Quyện nói xong liền kéo vạt áo chơi bóng, cời áo, "Cho tôi bộ số 3."

Văn Tử Tuệ vội vã đáp lời, lòi cái túi lớn đến, lục bên trong: "Số 3 à... Tôi tìm xem, số 2 có được không?"

"Không được." Thẩm Quyện nói.

"Tại sao cần phải là số 3?" Lão Cao thật lòng hỏi, "Đây là một con số may mắn sao?"

Tổng Chỉ Minh không nói tiếng nào, nhìn cậu ta: "Mày làm thế nào mà lớn đến chừng này vậy? Bởi vì Allen Iverson là số 3 đó."

"Ồ..." Lý Lâm cố ý làm ra vẻ chột tính ngơ, bí ời hề hếch mà, "Allen Iverson là ai nhĩ?"

Tổng Chỉ Minh nói: "Chính là ngôi sao bóng rổ NBA kia, đánh hậu vệ ghi điểm ấy."

Lý Lâm nói: "A, ông ấy à, ai da, tao nhớ lớp mình có chị gái nhỏ nào đó là fan của ông ấy thì phải?"

Tổng Chỉ Minh nói: "Ồi chao, tao cũng quên rồi. Tên gì nhớ, hình như còn mới nói đây mà."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hai người là ở đó kẻ xướng người họa mà cọt nhà đến nửa ngày. Mãi đến lúc cuộc thi một lần nữa bắt đầu, Văn Tử Tuệ rút cuộc cũng tìm được áo chơi bóng số 3 đó, Thẩm Quyện tròn lên, mấy người ra sân.

Lúc mới bắt đầu tất cả mọi người đều không phản ứng kịp, cho đến khi bọn họ nhìn thấy, trên sân có một tóc dài đứng đó.

Tóc dài.

Còn buộc bím tóc nhỏ!!!

Trong sân bóng rổ hết như một ấm nước sôi tràn trề bị đun sôi quá độ. Bóng bóng nổi lên ùng ục ùng ục đến mức khiến nắp ấm nhú lên. Trên khán đài ầm ĩ tiếng ồn.

Bên cạnh lớp 10 không biết là người lớp nào cười đến rất lớn tiếng: "Tình huống gì đây, lớp 10 sao lại tìm một đứa con gái vào, lớp bọn họ thật sự không có ai à."

"Lớp bọn họ bỏ cuộc đi cho rồi."

"Tao phục rồi. Con gái, con gái mà biết đánh bóng khi mốc á."

Văn Tử Tuệ quay đầu, tiện tay cầm chai nước rỗng ném qua, bay từ đỉnh đầu quả dưa của Lưu Phúc Giang bay qua, một tay chống nạnh khí thế hùng hồn mà mắng: "Con trai bây giờ đều nói chuyện xàm xí, con gái mắc có gì không thể biết chơi bóng rổ hả!"

Lưu Phúc Giang sợ hết hồn.

Văn Tử Tuệ thở hồng hộc xoay đầu lại, lại nói với ông: "Thầy Lưu, thầy đừng nghe bọn họ, chúng ta phải tin tưởng Lâm Ngữ Kinh."

Tuy rằng cô nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng cũng không vững vàng lắm. Lâm Ngữ Kinh nhìn nhỏ nhắn thế kia, đứng trên đó, chân còn không bằng cánh tay thô của tên to cao đối diện...

Nhưng Lưu Phúc Giang đứng thực là cực kỳ tự hào: "Đó là đương nhiên. Không ai có thể tin tưởng học sinh lớp mình hơn thầy."

"..."

Văn Tử Tuệ cảm thấy thôi vậy cũng được, lạc quan là chuyện tốt.

*

Lớp 7 tiến đi được một Vương Nhất Dương, lúc này trông có vẻ nhiệt huyết dâng trào. Hứa Kiệt vô cùng tương xứng với biệt hiệu của cậu ta, vênh vao đến suýt nữa thì vọt lên tới trời: "Ôi, lớp các cậu không có người thay thế ư? Có muốn lớp bọn tôi cho mượn một người không này."

"Cậu ta xem ra quả thật giống một con khi trời nhảy loạn." Thời điểm Tổng Chỉ Minh chạy qua bên người Thẩm có nói.

Thẩm Quyện nhếch nhếch môi.

Vương Nhất Dương đánh tiền phong phụ*, Lâm Ngữ Kinh bù vào vị trí của cậu ấy. Cuộc thi bắt đầu, Ninh Viễn bắt được bóng, truyền cho khi trời nhảy loạn Hứa Kiệt.

() Vị trí này còn được biết đến là vị trí số 3. Cùng với hậu vệ ghi điểm, nhiệm vụ chủ yếu của tiền phong phụ là ghi điểm. Các tiền phong phụ là những cầu thủ đa năng, luôn là những người nhanh nhẹn hơn và có thể hình nhỏ hơn các Tiền phong chính và Trung phong. Phạm vi hoạt động của tiền phong phụ là tương đối tự do. (wiki)*

Cậu ta chắc hẳn cũng nhìn thấy tiền phong bên này là một cô gái, không kiêng dè gì mà nhồi bóng xồng tới.

Lớp 10 về phòng. Thẩm Quyện bị hai tên kèm lại, Vu Bằng Phi và Tổng Chỉ Minh mỗi người một tên. Tổng Chỉ Minh đầu cũng không ngoảnh: "Lão Cao!"

Khi trời nhảy loạn đi chuyển nom tur tin lại phóng khoáng, từ tuyến giữa thẳng đến dưới rổ. Thời điểm găm vào khu vực giới hạn* còn nghiêng đầu liếc mắt nhìn, tìm bóng dáng của vị mỹ nhân đánh tiền phong phụ của lớp 10.

() Khu vực giới hạn là hai hình chữ nhật được vẽ trên sân thi đấu, được giới hạn bởi đường ném phạt và một đường kẻ nằm trên đường cuối sân cách điểm giữa đường cuối sân là 2,45m tính từ mép ngoài của khu vực giới hạn. (Nguồn: <http://www.ttgdtc.vnu.edu.vn>)*

Một giây sau, Lâm Ngữ Kinh chột xuất hiện bên vai cậu ta, thấp giọng nói một câu: "Đừng nhìn tôi, nhìn bóng ấy."

Hứa Kiệt sững sốt nửa giây, dưới tay trống trơn.

Lâm Ngữ Kinh đã mang bóng chạy đến vạch ba điểm.

Hứa Kiệt: "Cái dột!"

Tổng Chí Minh: "Cái chết!"

Hứa Kiệt còn chưa kịp phản ứng thì trái bóng này đã bị đoạt đi từ lúc nào. Cậu ta thậm chí còn không nhìn thấy người này chạy tới khi nào. Tất cả mọi người đều không nghĩ tới quả bóng này sẽ bị đoạt, ngay cả Tổng Chí Minh cũng đem hy vọng duy nhất gửi gắm trên người lão Cao.

Người lớp 7 sững sốt một giây, Ninh Viễn hô một tiếng, phản ứng lại bắt đầu về phòng. Trung phong lớp 7 cả người nhào tới trước mặt Lâm Ngữ Kinh.

Hình thể hai người chênh lệch cực lớn. Một như núi, một như mầm cây nhỏ khe khẽ lung lay dưới chân núi, trông không hề có sức chống cự.

Thế nhưng Tổng Chí Minh chợt nhớ tới lời Lâm Ngữ Kinh vừa nói.

Cô nói thế nào?

Trung phong của lớp 7 động tác chậm, dần chết đi được.

Cậu quay đầu lại, chạy về bên kia, nhìn thấy mầm cây nhỏ đã bỏ xa trung phong kia, trước mặt cô là Ninh Viễn.

Tìm Tổng Chí Minh lạnh lẽo, rống lên một tiếng: "Lâm muội!"

Lâm Ngữ Kinh nhồi bóng, liềm liềm môi, trọng tâm cơ thể chếch đi.

Ninh Viễn chăm chú nhìn thẳng vào cô.

Tốc độ của cô rất nhanh. Dẫn bóng vượt người cũng thành thạo, xem ra là biết đánh.

Nhưng đầu sao cũng là một cô gái, cô có thể đạt tới trình độ nào.

Nếu như cô rất rành, vậy giờ cái này liệu có thể là động tác giả hay không.

Nếu như không phải động tác giả, cô cũng không rành như vậy, thì chính là hướng về bên này sao?

Cho dù đúng là một động tác giả, cô có thể phản ứng được đến đâu?

Nửa giây, Ninh Viễn không kịp tí mĩ suy nghĩ nhiều như vậy, cơ thể cậu ta cấp tốc nghiêng sang trái.

Một giây sau, Lâm Ngữ Kinh mang theo bóng lao tới từ phía phải.

Mẹ nó đây đúng là một động tác giả!

Ninh Viễn mắng một tiếng, kịp phản ứng quay đầu chạy về. Lâm Ngữ Kinh cực kỳ phong cách vọt tới dưới bóng rổ. Ninh Viễn không dám xem thường nữa, cậu ta mau chóng kèm sát lại. Sau đó cậu ta nhìn thấy cô quay đầu, nhìn lướt qua vị trí của Thẩm Quyên.

Tất cả mọi người cũng đã nhanh chóng hiểu ra ý định của Lâm Ngữ Kinh, cô muốn mở màn dùng biện pháp cũ chuyển bóng cho Thẩm Quyên, lấy một quả ba điểm, kích thích tinh thần của mọi người.

Thẩm Quyên phối hợp với cô, đã cấp tốc lui người ra ngoài vạch ba điểm, giơ tay lên, bên trên áo chơi bóng đỏ rực in một số 3 cực to.

Kiểu chuyển này nửa trận đầu cậu đã phối hợp với Vương Nhất Dương vô số lần.

Bây giờ nhìn lại, đối đối tượng mới đến phối hợp cũng không có chút vấn đề nào.

Không có khi mớ!

Vấn đề ở chỗ chênh lệch chiều cao giữa cậu và Vương Nhất Dương không chỉ là một chút đầu tỷ tỷ à!

Cậu thử nhìn trung phong như núi phía sau cậu đi kia!

Trái bóng này truyền đi chưa được ba cm sẽ bị người ta lưu lưu loét loét mà chặn xuống mắt.

Lâm Ngữ Kinh đảo mắt qua giây lát, Ninh Viễn và trung phong đối diện đồng thời giơ tay. Hai ngọn núi thể kia sẽ làm đường chuyển bóng của cô bị chặt đứt sạch sẽ.

Tổng Chí Minh đã tuyệt vọng, Cậu nghiêng người, chuẩn bị chờ phía trước ném bóng, sau đó hoặc là đoạt bóng hoặc là về phòng. Cậu đảo mắt liếc xéo về máy tính giờ, chỉ còn mấy giây nữa là hiệp 3 kết thúc.

Cú chuyển bóng này dù có bị chặn, đối phương cũng không kịp tổ chức tấn công.

Kết quả một giây sau, Lâm Ngữ Kinh chợt nhảy lên, không hề có một dấu hiệu báo trước nào mà nhảy bật làm động tác ném bóng.

Không ai nghĩ đến cô sẽ trực tiếp ném rổ. Cánh tay trên không của cô áp xuống, sau đó đột nhiên vùng tới trước, chọn một góc độ rất xảo quyết ném bóng ra, "Bình bịch" một tiếng lọt vào giỏ bóng rổ.

Cùng lúc đó, tiếng còi của trọng tài vang lên.

Toàn bộ sân bóng rổ hoàn toàn yên tĩnh, sau đó một giây sau, bầu không khí bị châm lửa lần thứ hai.

Da đầu Tổng Chí Minh như muốn nổ tung.

Thành thật mà nói, Tổng Chí Minh cũng không ôm bao nhiêu kỳ vọng đối với Lâm Ngữ Kinh. Trên căn bản cậu ta đã ngầm thừa nhận cuộc thi này thua chắc rồi.

Vốn dĩ cú đoạt bóng tuyệt đẹp và động tác giả ban này của Lâm Ngữ Kinh đã khiến cậu ta vừa mừng rỡ như điên vừa thêm phần bất ngờ, không nghĩ tới bất ngờ lớn hơn còn đang ở phía sau.

Cú chuyển bóng này vậy mà cmn vẫn là một động tác giả!

Hơn nữa vậy mà vẫn vào rổ!

Buzzer beater*!

() Một thuật ngữ bóng rổ để chỉ cú ném bóng ghi điểm vào phút cuối.*

Lâm Ngữ Kinh nghe thấy, dường như so với khi Thẩm Quyên cực kỳ ngạo mạn ném vào quả ba điểm thì lúc này tiếng reo hò và gào hét còn sôi động hơn.

Tiếng của Văn Từ Tuệ phảng phất có thể xuyên thấu Vũ Trụ, mang theo tiếng khóc nghẹn ngào thét gọi những tiếng gì đó không nghe rõ.

Tiếng của Lưu Phúc Giang trái lại cũng rõ ràng hơn bao giờ hết. Lâm Ngữ Kinh trước giờ chưa từng nghĩ đến thấy Lưu mà cả khi lên lớp cũng nhẹ giọng êm lời, có thể bùng phát ra giọng nói vang vọng kinh người như thế: "Con bé thật là giỏi quá!" Lưu Phúc Giang nói, "Nhìn thấy không! Thầy Vương! Kia là Lâm Ngữ Kinh lớp chúng ta! Lâm Ngữ Kinh! Lớp chúng ta!"

Cô xoay người lại, bím tóc đuôi ngựa phát lên cảm Ninh Viễn bên cạnh.

Ninh Viễn nghiêng đầu.

Lâm Ngữ Kinh cười híp mắt nhìn cậu ta: "Đánh cược đi."

Bên kia, đám Tổng Chí Minh về mặt hưng phấn xông tới chỗ cô. Vu Bằng Phi hô "Aaa" cả một đường: "Lâm muội! Nữ Vương đại nhân!!"

Ninh Viễn hỏi: "Đánh cược gì?"

"Các cậu thắng thì theo cậu, các cậu thua thì phải lập tức trần truồng chạy quanh sân bóng rổ mười vòng, sau đó ở trước mặt mọi người tát mình hai cái. À, cậu còn phải thêm một cái. " Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, hất cằm về phía Vương Nhất Dương bên kia, "Tiền phong phụ vĩ đại của bọn tôi chân bị thương phải đi khắp trường kia, cậu phải gọi cậu ấy một tiếng cha, sau đó hầu hạ đến khi cậu ấy nhảy nhót lon ton mới thôi."

Ninh Viễn trầm mặc vài giây, bỗng nhiên nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Quyên: "Lớp 10 các cậu có chuyện gì vậy. Cả đám con trai đứng ở đây, kết quả không ai ra mặt, để một cô gái đến đánh cược với tôi?"

Thẩm Quyên cảm khê năng, hồ hững liếc sang cậu ta, cũng nhếch môi cười cợt: "Chỗ chúng tôi con gái làm chủ, hết thầy đều nghe theo Nữ Vương đại nhân."

Hết chương 46.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Muốn quyết rũ ai ngay trước mặt tôi

Lâm Ngữ Kinh lăn lộn với Lục Gia Hành và Trình Dật mà lớn. Từ nhỏ đã chơi những trò chơi không giống con gái. Nam sinh chơi thì cô cũng theo chơi, bóng rổ đương nhiên cũng sẽ đánh.

Ban đầu, cô quả thực là không giỏi lắm, mới bắt đầu thường bị ngược đến mẹ cũng không nhận ra. Thế nhưng tính cách của cô vốn khá mạnh mẽ, và lại phép khích tướng vô cùng lành nghề, vô cùng ấu trĩ của Lục Gia Hành vậy mà lại hết sức hữu hiệu với duy nhất Lâm Ngữ Kinh. Lâm Ngữ Kinh bại rồi lại chiến chiến rồi lại bại, xưa nay không biết hai chữ từ bỏ viết như thế nào.

Trò này cũng giống như đánh lộn vậy, ngược lên ngược xuống, ngược ra kinh nghiệm và kỹ năng, góp nhặt từng ngày cũng có thể đi ngược người khác.

Nó và giới tính chẳng có chút liên quan gì. Có quy định nào nói con gái không thể biết chơi bóng, chẳng qua chỉ có cuộc thi bóng rổ trường học chưa từng có cô gái nhỏ tham gia mà thôi.

So với nam sinh, Lâm Ngữ Kinh vóc dáng thấp bé, sức lực không mạnh lắm, kiểu như rebound thì cô không giành được, vậy nên dứt khoát không thêm cướp, trực tiếp giao cho đồng đội.

Ấy thế nhưng tốc độ phản ứng của cô luôn rất nhanh, cướp đoạt cực kỳ lợi hại, đầu óc cũng sử dụng tốt.

Thẩm Quyên trước đó đã nhận ra, cô rất biết "tốt khoe xấu che", am hiểu và tận dụng hết thầy những ưu thế của mình.

Thậm chí gồm cả khuôn mặt hiền lành vô hại này của cô.

Thời điểm chơi bóng, lưu loát thuần thục thực hiện động tác giả. Bạn phòng bên trái, cô dẫn bóng từ bên phải. Tư thế nhảy lên ném bóng đều đã chuẩn bị xong, một giây sau hạ tay xuống, lại là một cú chuyển bóng.

Từng ánh mắt, từng động tác nhỏ cũng hệt như có một loại dẫn dắt, không thể đoán nổi lần nào là thật, lần nào là giả.

Phương pháp đánh tà đạo quý dị mà linh hoạt này vào lúc mới bắt đầu hiệp 4 quả thật đã gây ra một trận địa rối loạn rất lâu cho lớp 7, tuy rằng có một phần lớn nguyên nhân là vì bất ngờ.

Ngay cả đồng đội cũng không đoán được động tác tiếp theo của cô. Trong vòng ba phút vất và phối hợp bất liên mấy quả bóng, lớp 7 kêu tạm dừng.

Đại khái là còn sót lại chút lương tâm, đối với một cô gái, Ninh Viễn thu liễm lại rất nhiều, không tiếp tục làm thêm những động tác quá đáng nào khác. Vào lúc này lớp 10 dẫn trước 9 điểm.

Đã là hiệp thứ tư, nếu có thể kéo dài điểm số đến hàng hai chữ số, thì đối phương sẽ bắt đầu vô cùng sốt ruột. Về cơ bản tâm lý sẽ sụp đổ ngay bên ranh giới Đại Bảng giương cánh*.

(*) Ý chỉ sự tấn công dồn dập.

Lưu Phúc Giang còn đang ở khán đài kể bên khoác lác với thầy Vương. Khuôn mặt già nua hiền lành có hơi phát trắng cười toe toét thành một đóa hoa cúc xán lạn, đôi mắt lấp lóe nước mắt cảm động: "Học sinh lớp chúng ta đều cực kỳ xuất sắc thầy Vương à!"

Biểu cảm của thầy Vương lúc mới bắt đầu còn phối hợp, mãi cho đến hiện tại, nụ cười đã dần dần cứng ngắc, hết sức miễn cưỡng.

Lưu Phúc Giang cũng không thêm đề ý, tự mình tán gẫu với ông ấy rất vui vẻ, cũng không chú ý tới động tĩnh bên này.

"Lát nữa bọn họ sẽ phân ra một người đến kèm tôi, tám phần là khi trời nhảy loạn." Chơi bóng cực kỳ tiêu hao thể lực. Thể lực của Lâm Ngữ Kinh không tốt lắm, chỉ mới đánh như này một xiu đã bắt đầu cảm thấy mệt. Cô uống hai ngụm nước, nhanh chóng điều chỉnh hô hấp, nhìn về phía Thẩm Quyên, "Một người đối diện, không cần được cậu chứ?"

Thẩm Quyên nhìn cô một cái: "Không nhất định, phải xem là ai."

Lâm Ngữ Kinh nhú mày: "À?"

Thẩm Quyên bình thản nói: "Cậu, đứng bất động ở đó cũng có thể cán chết tôi."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Tổng Chí Minh: "..."

Vu Bằng Phi: "..."

Tổng Chí Minh giả bộ tức giận thả chai nước trong tay mình xuống đất. "Àm" một tiếng, còn rất vang dội, nghe đến độ khí thế bức người.

Cậu ta xoay người muốn bỏ đi: "Bóng thể này tao không đánh nữa."

Lý Lâm cực kỳ phối hợp, nhào tới ôm eo cậu ta: "Đội trưởng! Đội trưởng mày bình tĩnh đi! Đội trưởng, đội toàn bộ của lớp 10 không thể không có mày, mày suy nghĩ lại một chút đi mà!"

Hai người ở bên cạnh biểu diễn vô cùng nhiệt tình, nhưng cũng chẳng có ma nào đề ý đến bọn họ. Vu Bằng Phi có chút nghi hoặc chuyển hướng sang lão Cao: "Chúng ta đã bỏ qua chuyện gì của hai người kia sao, sao tao cảm thấy hai giờ trước ông chủ Thẩm hình như còn chưa tới mức trắng trợn..."

Lẳng lơ đến thế...?

Lão Cao trước giờ ngốc nghếch bẩm sinh, đối với vấn đề này thì càng mờ mịt: "A?"

Tổng Chỉ Minh quay người lại, phẫn nộ mà nhạt chài nước lên: "Bỏ qua cái gì? Còn có thể bỏ qua cái gì? Đoán cũng đoán được. Bọn mày tự đi hỏi xem lúc nghỉ giữa trận, cậu ta đã đuổi theo ra ngoài làm gì chẳng phải sẽ biết sao?"

Vân Tử Tuệ cảm thấy mấy người này dường như đã muốn đánh bóng lên trời luôn rồi: "Các cậu bây giờ to gan thật nhỉ, thực sự là đang tỉnh táo sao? Biết mình hiện tại đang nhạo báng người nào chứ?"

Bầu không khí lớp 10 bên này vẫn xem như thoải mái, mọi người đều không muốn tạo áp lực quá lớn cho đồng đội. Trước lúc sắp vào sân, Thẩm Quyên đi bên người Lâm Ngữ Kinh, thấp giọng hỏi: "Đánh cuộc lớn như vậy, thua thì phải làm sao?"

"Chơi xấu chứ sao. " Lâm Ngữ Kinh không chút suy nghĩ, "Một cô gái như tôi đánh cuộc với bọn họ, chẳng có chút quan hệ nào với người lớp chúng ta. Cô gái nhỏ chơi xấu một chút thì có sao, còn có thể như nào. Đối với thể loại gian trá không biết là chơi bóng hay đánh người này thì nói đạo lý cái gì chứ."

Thẩm Quyên bị thái độ như chuyện đương nhiên của cô làm ghen tức, lát sau mới cong môi, thấp giọng nói: "Quên đi nhé, cậu chơi xấu y hệt như làm nũng, muốn quyết rũ ai ngay trước mặt tôi chứ?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Người này từ sau khi làm rõ ràng với cô liền y như đã mặc nhiên ngầm thừa nhận địa vị của mình, đánh thẳng quả bóng này đến quả bóng khác, trừu chọc đến không mấy may e dè.

Lâm Ngữ Kinh không thể nhịn được nữa: "Bạn học Thẩm, hai chúng ta vẫn là quan hệ bạn cùng bàn thuần khiết đấy. Cậu nói chuyện chú ý một chút, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Thẩm Quyên cười một tiếng, giọng đặt lên đầu cô xoa nhẹ một cái: "Được thôi, bạn cùng bàn đưa cậu thắng."

"Ồ." Lâm Ngữ Kinh nghiêng người, mặt không cảm xúc, không chút thành ý mà vỗ vỗ tay, khích lệ cậu: "Quyên gia lợi hại, Quyên gia cái gì cũng biết."

Thẩm Quyên khựng một chút, bỗng nhiên ngừng bước chân, xoay người lại.

Lâm Ngữ Kinh cũng dừng bước theo, giương mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyên đối mặt với cô, lùi sang một bên nghiêng mặt nhìn cô, ngón trỏ và ngón giữa khép lại đưa lên, đầu ngón tay khẽ chạm xuống đuôi lông mày, sau đó hất lên trên.

Trong sân bóng rổ đèn đèn sáng ngời, thiếu niên mặc áo chơi bóng đỏ rực tươi sáng, thân hình cao lớn mà thẳng tắp, bắt mắt lại chói lọi.

Cậu lười biếng cười cợt, nét mặt thờ ơ ngênh ngang: "Quyên gia không gì không làm được."

*

Lâm Ngữ Kinh thừa nhận trong chớp nhoáng này, cô quả thật đã bị vẻ điển trai của Thẩm Quyên trừu chọc, chọc tới mức cô suýt nữa đã chặt vật trốn khỏi hiện trường.

Hiệp thứ 4, Thẩm Quyên triệt để đem danh hiệu "Jordan Bất Trung" " Mitsui Hisashi" lớp 10" chứng thực ở đây. Đối phương chia người đến kèm Lâm Ngữ Kinh, một người thì dĩ nhiên không thể cản được cậu.

(*) Một nhân vật quan trọng trong manga/anime Slam Dunk, giữ vị trí hậu vệ ghi điểm, sở trường là ném cú ba điểm.

Trái bóng ba điểm của người này như mọc ra con mắt. Bóng rổ nhỏ màu vỏ quýt từ đủ góc độ phóng ngang qua sân bóng, tiếp xúc thân mật cùng rổ bóng. Mấy phút thi đấu cuối cùng còn lại, Thẩm Quyên liên tục vào ba quả.

Dễ dàng mang điểm số cách biệt hơn mười lăm điểm.

Cuối cùng điểm số cố định ở 59:41. Lớp 10 loại lớp 7, thành công bảo vệ quyền sở hữu giấy khen cuộc thi tiếp sức trong đại hội thể thao của mình.

Dù rằng mọi người cũng đã hoàn toàn quên khuấy chuyện này. Hiện tại, nợ cũ đã bị bỏ qua một bên, nợ mới là Ninh Viễn chơi bóng quá bản, chọc phải người không nên dây vào.

Tuy rằng từ hồi khai giảng đến nay, Thẩm Quyên luôn trầm lặng đến khó tin, đúng thật là không ai thấy cậu gây sự đánh nhau hay thậm chí là xảy ra xung đột với ai. Tuy nhiên Quyên gia, dù không còn ở gang hồ thì giang hồ vẫn cứ lưu lại truyền thuyết của cậu. Quả thực, không kẻ nào dám nghĩ đến việc sẽ làm Thẩm Quyên cảm thấy không vui.

Thế nhưng Ninh Viễn hiển nhiên là không sợ cậu.

Thẩm Quyên vậy mà lại dè dặt nên lửa giận từ đầu đến cuối. Đến cuối cùng, khi tiếng còi kết thúc của trọng tài thổi âm vang, cậu trực tiếp nhập ba bước thành hai đi tới trước mặt Ninh Viễn, gất gông hỏi: "Cậu biết tôi?"

Ninh Viễn thua trận, sắc mặt có chút khó coi, nhạt nhẽo nói: "Danh tiếng lẫy lừng, ai mà không biết."

"Cậu và Nhiếp Tĩnh Hà có quan hệ gì?" Thẩm Quyên hạ giọng hỏi.

Ninh Viễn rót cuộc cũng lấy lại bình tĩnh, giương mắt: "Thật không dễ dàng, mày còn có thể nhớ tới tên của nó."

Thẩm Quyên môi miết thành đường thẳng, ánh mắt trầm xuống: "Tôi không cần biết cậu là ai, cậu biết ai, cậu biết cái gì. Bây giờ tôi cho cậu hai sự lựa chọn, xin lỗi." Thẩm Quyên ngừng một chút, hất cằm về hướng Vương Nhất Dương. "Hoặc là tôi đáp lại cho cậu một phần lễ, để cậu cũng trở nên giống nó."

Hai người họ đứng sau khung đỡ bảng rổ, âm thanh rất thấp, xung quanh không có ai, cũng không ai chú ý tới động tĩnh bên này.

Đám người lớp 7 như phát rồ. Lớp 10 đối diện đều đang ôm nhau nhảy tung tăng.

"Thẩm Quyên, hiện tại mỗi đêm mày đều ngủ được sao?" Ninh Viễn nhìn cậu, nhẹ giọng hỏi, "Mày thậm chí cũng không nằm mơ sao? Mày có sợ liệu một ngày nào đó Lạc Thanh Hà sẽ thật sự —— "

"Thầy Lư!" Âm thanh của một cô gái cắt ngang lời cậu ta, "Thầy Lư! Bạn học Ninh Viễn vừa nói với Thẩm Quyên mình đánh Vương Nhất Dương, trong lòng vô cùng hổ thẹn, muốn xin lỗi chúng ta, còn định cúi đầu nói xin lỗi!"

Lâm Ngữ Kinh chẳng biết từ lúc nào đã chạy tới bên cạnh hai người bọn họ, một tay chỉ vào Ninh Viễn, la toáng lên.

"..."

Ninh Viễn nghiêng đầu.

Tiếng của cô rất lớn, xuyên qua nửa cái sân bóng, người lớp 10 bên kia đều quay đầu lại. Lư Phúc Giang cũng cất đi vẻ cao hứng, chân ngắn bé nhỏ ra sức chạy chậm đến, là biểu hiện nghiêm túc hiếm thấy: "Xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Quyên và Ninh Viễn đều xoay đầu lại. Ninh Viễn há há miệng. Không đợi tiếng của cậu ta kịp thoát ra, Lâm Ngữ Kinh đã giành nói trước: "Vừa rồi bạn học Ninh Viễn nói xin lỗi bạn học Thẩm, thừa nhận hành vi vô lễ sỉ của mình là đã đánh cậu ấy và bạn học Vương Nhất Dương trong lúc thi đấu. Số dĩ lên lên nói xin lỗi ở đây là vì lúc ấy cậu ta có phần hưng phấn quá mức, nên giờ về suy ngẫm lại cũng cảm thấy mình nghiệp chương nặng nề, thực sự không còn mặt mũi thừa nhận sai lầm trước mặt mọi người."

Lâm Ngữ Kinh biểu cảm nghiêm túc, trông cực kỳ đáng tin cậy: "Thế nhưng, bạn học Ninh Viễn cảm thấy làm sai chính là làm sai, cho nên muốn coi trường chạy quanh tòa nhà thể dục mười vòng, sau đó cúi đầu nói xin lỗi bạn học Vương Nhất Dương và bạn học Thẩm Quyên, vì trong lòng cậu ta cũng rất là hối hận."

"...?"

Về mặt Ninh Viễn thẳng thốt.

Lưu Phúc Giang cũng thẳng thốt, ông cảm thấy trẻ nhỏ bây giờ cũng lắm trò gian trá quá: "Coi, coi trường chạy mười vòng?"

Lâm Ngữ Kinh vô cùng am hiểu lòng người: "Thầy Lưu, tuy rằng bạn học Ninh Viễn sót ruột chước tội, nhưng em cảm thấy coi trường mà chạy có chút không thích hợp, hay là cứ để cậu ta như thế mà chạy mười vòng đi ạ."

Sắc mặt Ninh Viễn cực kỳ khó coi. Vừa định nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh đã nghiêng đầu, tầm mắt chuyển sang phía sau cậu ta.

Ninh Viễn quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Kiệt chạy tới.

Cậu ta đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Hứa Kiệt chính là một chú khi trời nháy loạn giản đơn, một thành phần đơn thuần, không chút toan tính, một cậu nhóc trẻ trâu ấu trĩ không có chút tâm tư gì; cảm giác mình có thể lên trời xuống đất, lại còn hết sức nghĩa khí.

Cậu nhìn thấy bên này có cả mấy người vây quanh Ninh Viễn, cho rằng bạn học lớp mình bị bắt nạt, không nói hai lời trực tiếp chạy tới, đến đứng bên cạnh, chuẩn bị làm chỗ dựa cậu ta, biểu cảm trông cực kỳ khi thế: "Làm sao đây?"

Ninh Viễn lại chưa kịp nói chuyện, Lâm Ngữ Kinh lần thứ hai cướp lời hỏi trước: "Bạn học Hứa Kiệt, cậu và Ninh Viễn là bạn bè đúng không, các cậu là một bọn à?"

Hứa Kiệt không chút suy nghĩ, ưỡn ngực một cái, chắn trước mặt Ninh Viễn, nói năng hùng hồn: "Tôi đương nhiên là thế rồi!"

"..."

Ninh Viễn tuyệt vọng mà nhắm hai mắt lại.

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng chuyển hướng sang Lưu Phúc Giang: "Thầy ơi, thầy xem kìa, bọn họ thừa nhận, bọn họ đúng là có tổ chức có mưu tính từ trước, thực sự đúng là bắt nạt bạn học lớp chúng ta."

Hứa Kiệt: "... A?"

Lưu Phúc Giang cũng trầm mặc.

Ông là người vô cùng bao che con cái. Bình thường hi hi ha ha với học sinh cũng được, khoan dung hiền hoà cũng được, nhưng một khi dính đến chuyện đám trẻ lớp mình bị bắt nạt, ông sẽ cực kỳ phản nộ.

Nhất là đầu gối Vương Nhất Dương đúng thực đã bị thương, mà Thẩm Quyên...

Ông nghiêng đầu nhìn Thẩm Quyên một chút.

Thẩm Quyên bỗng nhiên đặt một tay lên vai Lâm Ngữ Kinh, một tay khác ôm lấy bụng, cong người lại.

"Bạn học Thẩm, có phải cậu có chỗ nào không thoải mái không?" Lâm Ngữ Kinh ân cần hỏi han.

"Bụng có chút không thoải mái... Vốn cho rằng chịu đựng đến khi thi xong sẽ ổn." Thẩm Quyên trầm giọng nói.

"..."

Hứa Kiệt nghe được đến đây rốt cuộc cũng phản ứng lại, cũng thẳng thốt rồi. Cậu ta xưa nay chưa từng thấy loại hành vi đều cằng này.

Thầy Lưu, Thẩm Quyên lừa người!!!

Vừa này lúc thi đầu, thời điểm Thẩm Quyên ném xong quả ba điểm rồi khiêu khích nhìn cậu, về mặt thoải mái như mới được mẹ cậu ta bồi bổ cho vậy!!!

Hứa Kiệt quay đầu lại, vừa muốn giải thích, Lưu Phúc Giang bỗng nhiên quát to một tiếng: "Ai cho phép em thấy giáo viên đến mà không chào hỏi?! Tôi đứng ngay ở đây, em không thấy sao? Giáo viên các em bình thường chính là dạy như thế này sao?!"

"Chuyện các em làm ra hôm nay là trường hợp cực kỳ nghiêm trọng! Trọng thương học sinh lớp ta! Vì thắng lợi! Không từ thủ đoạn!!!"

Lưu Phúc Giang hết sức tức giận, ông tức giận đến mức lưỡi phải uốn hay phải thẳng cũng không phân biệt được, "Đây là loài* hành vi gì? Đây là loài* bầu không khí gì? Tim chủ nhiệm lớp của các em đến đây! Tìm đến đây! Ngay bây giờ! Lập tức tìm đến đây! Tôi nhất định phải nói chuyện với cô ấy về vấn đề giáo dục tư tưởng phẩm chất đạo đức này!!!"

Chủ nhiệm lớp 7 không quá coi nặng những chuyện ngoài học tập này. Cô ấy nổi danh là ma trảo cuồng học tập, mỗi ngày đều chìm đắm trong sự nghiệp bồi dưỡng những mũi nhọn trong lớp mình càng trở nên nhọn hơn. Cho nên cuộc đấu bóng rổ này, cô ấy căn bản là không đến.

Lưu Phúc Giang đã quyết định phải làm chủ cho học sinh lớp mình. Phụ huynh đem con tới trường, giao vào tay ông, thì ông nhất định phải có trách nhiệm. Đứa trẻ Lâm Ngữ Kinh này xưa nay đều không nói dối, nếu con bé cũng đã nói như vậy, Lưu Phúc Giang tức khắc sẽ tin bậy, tám phần.

Hơn nữa sau đó Hứa Kiệt còn chạy tới chính miệng thừa nhận.

Sau khi chủ nhiệm lớp 7 đến, Lưu Phúc Giang hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm trạng gọn sóng một cái, tận lực ôn hòa nhã nhặn mà nói rõ với cô ấy đầu đuôi câu chuyện.

Hứa Kiệt bình thường không bớt lo chút nào, hai ba ngày gây họa một lần, vì cậu ta mà chủ nhiệm khối đã đi tìm cô ấy không biết bao nhiêu lần. Chủ nhiệm lớp 7 thật ra cũng đã tin một nửa. Có điều Ninh Viễn bình thường cũng vẫn xem là bớt lo, cho nên cô ấy vẫn phải hỏi học sinh của mình một chút: "Hứa Kiệt, Ninh Viễn, là như vậy phải không?"

"Cô Khương, vừa này em ấy chính miệng thừa nhận với tôi." Lưu Phúc Giang nói.

Cô giáo Khương xoay đầu lại, biểu cảm nghiêm túc: "Thật sự có chuyện này? Em thật sự đánh bạn học lớp 10?"

Hứa Kiệt muốn điên lên rồi, cậu thật sự không có đánh người, tuy rằng cậu nhìn thấy, nhưng cậu không hề động thủ mà!

Bị ụp cái cháo từ trên trời giáng xuống này, xem ra không còn cơ hội tẩy trắng nào nữa. Cậu đã muốn giải thích theo bản năng, không hề nghĩ ngợi bật thốt lên, nóng nóng nói: "Cô ơi em không có, cô ơi không phải đâu, thật sự không phải em đánh, em chỉ ở bên cạnh xem——"

Ninh Viễn nhanh chóng lia mắt nhìn cậu ta.

Hứa Kiệt cũng kịp phản ứng, im bất đi.

Lờ lờ.

Lâm Ngữ Kinh cong khoe môi trong nháy mắt: "Cô Khương, quả thực không phải Hứa Kiệt, là Ninh Viễn động thủ. Vừa nãy bạn học Ninh Viễn cũng thừa nhận với bọn em rồi."

Lâm Ngữ Kinh nhanh nhẩu nói: "Cậu ấy nói cậu ấy chính là nhất thời kích động, cậu ấy quá hiểu thắng, muốn cạnh tranh vì vinh dự lớp. Bây giờ cậu ấy cũng rất hối hận, đặc biệt muốn trịnh trọng xin lỗi bạn học lớp em trước mặt mọi người. Cô tha thứ cho cậu ấy đi ạ."

Cô gái nhỏ giọng nói mềm dịu, đôi mắt đen nhánh trong suốt, ngoan ngoãn kìm linh đứng yên ở đó, lời nói cũng vô cùng am hiểu lòng người.

Thẩm Quyên một tay khoát lên bả vai cô, một tay khác ấn bụng, cong người, cúi đầu, hai vai rung rung.

Cô giáo Khương thích nhất, chính là học sinh thành tích học tập tốt. Trước đây cô đã vô số lần tiếc hận, tại sao cô bé Lâm Ngữ Kinh vừa có thành tích tốt vừa khiến người ta yêu thích này lại không vào lớp của cô. Hơn nữa cô học giỏi nhất môn tiếng Anh, cô giáo Khương chính là giáo viên tiếng Anh.

Và lại cô còn là hạng hai của khối.

Lại nhìn sang Thẩm Quyên bên cạnh một chút.

Ồ, hạng nhất khối.

Bụng đau đến giật giật.

Cô giáo Khương thờ dài, quay đầu nhìn về phía Lưu Phúc Giang: "Thầy Lưu, thật là xấu hổ, tôi cũng không có ở hiện trường, không nghĩ tới đám học sinh lớp tôi lại gây ra họa lớn như vậy. Thầy xem thế này, tôi bảo chúng tôi xin lỗi với đám trẻ lớp thầy, trở về tôi nhất định sẽ nghiêm khắc phê bình chúng, chắc chắn bọn chúng cũng là nhất thời kích động thôi. Thầy cho bọn chúng một cơ hội, được không?"

Ninh Viễn: "..."

Hứa Kiệt: "..."

Hết chương 47.

Tác giả có lời muốn nói:

Lưu Phúc Giang: Vì thắng lợi! Không từ thủ đoạn! Đây là loài* hành vi gì! Đây là loài* hành vi vô cùng tồi tệ!

Thầy Lưu nói: Tôi là giáo viên sinh học chứ không phải giáo viên ngữ văn, tôi phát âm không đúng tiêu chuẩn rồi sao!?!

Sherry:

(*) Chỗ này đại loại là thầy Lưu đã uốn lưỡi sai, phát âm nhầm thành từ 四 [sì] (tứ). T không biết từ đúng là từ nào, đoán là cũng kiểu kiểu như từ loại, để mọi người dễ hình dung thì t viết sai nó thành từ "loài".

Chương này có nhiều chỗ xưng hô khá dễ rối nhì. Những chỗ t dùng "cô/cậu" hoặc là để chỉ nhân vật (thường là nv chính) theo một cách khách quan, hoặc là diễn tả suy nghĩ của nhân vật đó; "cậu ấy/cậu ta/cô ấy..." hoặc là để chỉ nhân vật thứ 2, thứ 3,... cùng xuất hiện trong đoạn văn theo một cách khách quan, hoặc là đóng vai trò được nhắc đến trong suy nghĩ/lời nói của nv khác.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Hôn một cái liền nói hết cho cậu

Sáu giờ rưỡi tối, trong quán đồ nướng xa hoa mười mấy mét vuông bên cạnh trường.

Tổng Chỉ Minh giờ cao hai tay, mỗi tay cầm một xâu thịt dê, đọc bài diễn văn: "Tôi, Tổng Chỉ Minh, sinh thời chưa từng nghĩ tới có một ngày có thể được chơi bóng cùng Thẩm Quyên." Cậu ta đưa tay cầm xâu thịt dê bên phải lên mép, dùng làm micro. "Hơn nữa còn thắng. Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã giúp đỡ tôi hoàn thành giấc mơ này, các bạn đều là bạn bè suốt đời của tôi."

Vu Bằng Phi phang cái ly trong tay xuống bàn cái "đùng": "Tao thoải mái quá đi mất, tao còn muốn xem đám Hứa Kiệt đứng đó cúi đầu xin lỗi chúng ta thêm một lần nữa."

"Vội lại chạy vòng." Lý Lâm bổ sung.

Bọn họ lúc đó đều đứng ở xa, cũng không nghe rõ bọn Lâm Ngữ Kinh cụ thể đã nói thế nào. Trái lại sau khi chủ nhiệm lớp 7 bị kêu đến, lại thương lượng một hồi, cuối cùng Ninh Viễn và Hứa Kiệt bị dẫn đến bắt cúi người nói lời xin lỗi với bọn họ.

Ninh Viễn không có biểu cảm gì. Hứa Kiệt tức đến mặt trắng bệch như bôi kem bánh ngọt.

Hai người nói xin lỗi xong, bắt đầu chạy xuống lầu, chạy vòng quanh tòa nhà thể dục.

Hết trận bóng rổ của bọn họ, buổi chiều còn có hai trận nữa. Đám người lớp 10 xem cũng chẳng thèm xem, ngồi xõm ngay trước cửa lớn tòa nhà thể dục, nhìn bọn họ chạy xong một vòng nọ, lại chạy tiếp vòng kia.

Lý Lâm cực kỳ dễ tiện, đứng trên bậc thang tòa nhà thể dục chỉ đạo kỹ thuật cho bọn họ: "Ồi chao, ông chủ Hứa! Vung cánh tay nào! Chạy bộ sao có thể không vung vẩy cánh tay chứ! Cậu không lắc cánh tay là không được đâu nha, động tác không đúng tiêu chuẩn nha! Vội cả chạy mười vòng sẽ càng một hơn đó."

Cái tính khí hung hãn này của Hứa Kiệt dĩ nhiên là không nhẫn nhịn được. Cậu ta đứng lại ở cửa, thờ hờn hờn từng ngum từng ngum, cảm tức nhìn Lý Lâm, vừa chuẩn bị núng chửi một đoạn vô cùng có tổ chất, Lâm Ngữ Kinh bên cạnh không nhanh không chậm mà bung ly trà sữa nóng đi tới: "Lý Lâm cậu có thể ngừng bắt nạt bạn học Hứa đi không hả? Cậu nhất định phải ép cậu ấy nói chuyện sao? Giáo viên nói rồi, nếu trong quá trình chạy bộ bọn họ nói thêm một câu sẽ phải chạy thêm một vòng đó."

Lâm Ngữ Kinh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, am hiểu lòng người mà nói: "Đã mấy giờ rồi, mười vòng sap, lúc này mới chạy ba vòng."

Hứa Kiệt: "..."

Hứa Kiệt cảm thấy nơi cổ họng mình nghẹn một ngum máu gà, hít thở không thông, thiếu chút nữa làm mình ngộp chết rồi.

Khi trời nháy loạn hôm nay đã bước sang ngưỡng cửa trường thành rồi, cậu ta hiểu được hai đạo lý: Chỉ cần học giỏi, trong mắt giáo viên bạn tha cái rắm cũng là mùi cầu vồng, với cả —— ngàn vạn lần không thể bị về bề ngoài của nữ sinh mê hoặc.

*

Người đã bị dán mác nhân vật nguy hiểm - Lâm Ngữ Kinh vẫn cứ hồn nhiên không biết, đang ngồi trong cửa hàng đồ nướng gấp miếng cánh gà nướng ung dung thong thả gặm nhấm.

Tiệm này trước giờ có chưa từng tới, giờ nghỉ trưa có hạn, hơn nữa ngắm lại mà xem, hai bên tường học, cũng chẳng có người nào giữa trưa đi ăn đồ nướng.

Ban đầu Lâm Ngữ Kinh còn cảm thấy tiệm này sắp đóng cửa rồi, có khi đổi sang bán cơm đĩa gì đó còn kiếm lời hơn chút đấy.

Kết quả hôm nay đi vào, phát hiện vậy mà rất đông người. Một cửa tiệm nho nhỏ, bảy sáu, bảy cái bàn vuông kê sát hai bên tường. Một cửa tiệm bị nhồi nhét kín mít, khách cũng không chỉ có mỗi học sinh.

Mùi vị đúng là ngon. Một xâu cánh nướng sốt mật ong, màu sắc bóng bảy nướng mất, ngoài giòn trong mềm, bên trên quét một lớp tương mật ong đoán là chất liệu đặc biệt của tiệm bọn họ, ngọt mà không ngấy.

Lâm Ngữ Kinh đã tiêu diệt ba xâu.

Cô đánh bóng một lúc, dù rằng chỉ có non nửa trận, nhưng thể lực cô rất tệ, non nửa trận đã đoạt mất nửa cái mạng gà của cô rồi. Chân lúc này còn bủn rủn đến như nhũn ra. Nếu như không phải Tổng Chí Minh quá nhiệt tình, cô chắc là đã trực tiếp trở về phòng tắm rửa đi ngủ rồi.

Kết quả vừa đi vào cửa hàng đồ nướng, người thấy mùi đồ nướng bốc lên, mới cảm thấy cái bụng đói gần chết.

Lâm Ngữ Kinh lúc này đang chiến đấu với xâu cánh nướng mật ong thứ tư —— tay phải cầm xâu, tay trái cầm chiếc đũa ghim vào hai cái xương ở giữa cánh nướng, đẩy toàn bộ cánh gà trên xiên sắt xuống.

Ba xâu trước đều rất thuận lợi, đến cái này lại dính chùm chặt cứng. Chiếc đũa đâm vào trong cánh gà, phanh cả hai cái xương ra, mà cánh gà cũng không chịu tuột xuống xiên sắt.

Lâm Ngữ Kinh có chút bất đắc dĩ, ấn cánh gà vào bát rồi rút đũa ra, thọc đến chặt khít, động tác trông khá thô bạo.

Tổng Chí Minh nhìn thấy cảnh này, không nhịn được nói: "Em gái Lâm, ăn cái cánh gà cũng không cần bạo lực đâm máu vậy chứ. Cậu trực tiếp dùng tay kéo xuống cần thôi, theo bọn tớ không cần chú ý hình tượng."

"Không phải." Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút, "Cũng không phải là vì hình tượng, tôi chẳng qua là không muốn phải rửa tay."

Cô rất ngại dùng tay ăn đồ ăn, ngón tay sẽ bị bẩn. Lúc này cũng không có khăn ướt, dùng khăn giấy cắn bản cũng không thể lau sạch hết mùi.

Lâm Ngữ Kinh xoay ngược cái xâu trong tay lại, đang chuẩn bị chiến đấu tới cùng với miếng cánh gà này, thì Thẩm Quyên đưa tay lấy cái xâu trong tay cô đi, rút một đôi đũa sạch từ hộp đũa bên tường, tuốt cánh gà từ xiên sắt xuống theo phương ngang, đặt trong bát cô: "Cánh gà này bị cậu gây vỡ đến chết mất."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, trong lúc nhất thời có hơi chần chờ. Nếu như là trước đây, cô nhất định sẽ không chút do dự ăn ngay, nhưng hiện tại lại có thêm chút mất tự nhiên không tên.

Bởi vì vấn đề trước trận bóng mà khi đó đã tạm quăng ra sau đầu, bây giờ bắt đầu nổi lên.

Nhưng không ăn cũng có vẻ quá khác thường nhỉ.

Cô thấp giọng nói tiếng cảm ơn, im lặng gấp cánh gà lên cắn một cái.

Thẩm Quyên khẽ hắt mày, xem ra không thỏa mãn lắm với câu cảm ơn này của cô.

Một bàn người yên tĩnh trong nháy mắt. Lý Lâm và Văn Từ Tuệ nhìn nhau hai giây, Lý Lâm hắng giọng một cái, chuyển đề tài. Mọi người lại một lần nữa bắt đầu tán gẫu.

*

Cuộc thi bóng rổ tuy rằng chiếm mất tiết học buổi chiều, nhưng tự học buổi tối vẫn phải lên. Tuy nhiên người lớp 10 thực sự quá hưng phấn, có hai tên hạng nhất hạng nhì của lớp dẫn đầu, phân nửa lớp là trốn tự học tối. Lưu Phúc Giang cũng là sướng ron trong lòng như thế, nghĩ đến tình huống đặc biệt, cũng đành mở một mắt nhắm một mắt, mặc cho bọn họ đi.

Đám Lâm Ngữ Kinh ăn cơm và tám chuyện xong thì đã gần chín giờ.

Đây là lần đầu tiên cô và bạn học cùng lớp đi ăn cơm. Cô phát hiện Tổng Chí Minh cùng Lý Lâm đúng thật là vô cùng lăm lăm, bất kể thời điểm nào hai người họ cũng đều nói tương thanh*.

() Tương thanh hay tấu nói là một loại khúc nghệ của Trung Quốc; dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.*

Bọn họ lăm chút bìa. Đến khúc sau, Tổng Chí Minh rõ ràng đã có hơi lẩn lẩn, cậu ta bùng ly lên đưa về hướng Thẩm Quyên: "Quyên gia —— tớ thấy bạn bè của cậu đều gọi cậu như thế. Tớ nghe vậy cảm thấy cực kỳ ngẫu, cho nên tớ cũng gọi thế nhé, Quyên gia ——"

Tổng Chí Minh nói: "Thật không nghĩ tới cậu sẽ đến đánh trận bóng này. Lúc này cậu có thể vẫn không quá quan tâm đến tớ, chuyện này tớ không để ý, nhưng bắt đầu từ hôm nay, tớ đây liền coi cậu là anh em. Nếu như cậu muốn, tớ cũng bắt chúc Vương Nhất Dương gọi cậu một tiếng papa cũng được."

Thẩm Quyên khoát cánh tay lên ghé dựa, một tay khác nâng ly lên cười cười: "Khách sáo. Papa thì không cần, nhận nhiều con trai như vậy tôi cũng không nuôi nổi."

Tổng Chí Minh lại cạ một ly, xem ra đã bắt đầu có chút không tỉnh táo: "Quyên gia, nếu không tớ gọi cậu một tiếng ông nội nha! Cậu xứng đáng lắm!"

Lâm Ngữ Kinh chống đầu thờ dài.

Lão Cao liếc nhìn thời gian, lại trông cũng hơn gì Tổng Chí Minh: "Nghỉ đi, chín giờ, nữ sinh về sớm một chút."

Thời điểm này vừa khéo là lúc tự học tối kết thúc, cổng trường mở ra, bọn họ trở về rất thuận lợi. Con sâu rọu Tổng Chí Minh trà trộn trong đám người không ai phát hiện.

Thẩm Quyên không trọ ở trường, Lâm Ngữ Kinh vốn cứ tưởng cậu sẽ trực tiếp về nhà. Kết quả người này vẫn theo bọn họ đi vào cổng trường, vòng qua vườn hoa, theo tuyến đường chính ngang qua thư viện, phòng y tế, tới khu túc xá.

Đám Lý Lâm không biết là vô tình hay cố ý, đi cực kì nhanh, bỏ xa hai người ở đằng sau.

Mắt thấy sắp đến lầu phòng ngủ, Lâm Ngữ Kinh rút cuộc cũng không nhịn được nghiêng đầu sang: "Hôm nay cậu không về sao?"

"Về." Thẩm Quyên nói, "Đưa cậu về trước đã."

Lâm Ngữ Kinh há miệng: "Chỉ khúc đường ngắn ngủn ấy, tôi đi với bọn Văn Từ Tuệ được rồi."

Thẩm Quyên bỏ tay trong túi, bước chân ngừng một chút: "Tôi muốn ở cùng cậu thêm một lát."

"..."

Lâm Ngữ Kinh nuốt chút nữa bị sặc nước miếng của chính mình.

Cô cứng đờ một lúc, yên lặng cúi đầu, không nói lời nào.

Tím lại bắt đầu đập "thịch thịch thịch" dồn dập.

Chuyện gì thế này.

Mấy có thể có chút tiền đồ không hà, Lâm Ngữ Kinh?

Người ta nói gì to tát sao?

Không có mà.

Chỉ nói muốn ở cùng mày thêm một lát, chuyện này có sao đâu?

Đây không phải rất bình thường à.

...

Được rồi... Hình như cũng không bình thường lắm..

Lâm Ngữ Kinh khe khẽ thờ dài, lại bắt đầu nghĩ đến Thẩm Quyên xế chiều hôm nay.

Cái gì gọi là có vẻ xác định, xác định cái gì, chính là thông báo ý định sắp theo đuổi mình sao?

Theo đuổi mình có thể đồng nghĩa với thích không?

Lâm Ngữ Kinh chưa từng nhận được loại bày tỏ rõ ràng như vậy. Cô thử nhớ lại những tờ giấy nhỏ viết thư tình mà trước kia ngày nào cũng có cô gái nhỏ nhờ cô đưa cho Lạc Gia Hành.

Bình thường đều là: Bạn học Lạc Gia Hành, tớ thích cậu.

Hình như cũng đâu có cách nói: Lạc Gia Hành, thông báo cho cậu một tiếng, bà chị đây chuẩn bị theo đuổi cậu đó —— kiểu thế này.

Bá chủ trường học theo đuổi cô gái nhỏ đều là ngông cuồng bá đạo lộ liễu khốc liệt thế sao?

Cô ở bên cạnh máy móc đi tới trước, nhưng suy nghĩ trong đầu đã sớm bay xa mười vạn tám nghìn dặm. Đang lúc lạc vào cõi tiên, lại bị giọng của Thẩm Quyên lần nữa kéo về: "Chiều nay cậu, lúc tôi và Ninh Viễn nói chuyện, cậu luôn ở đó?"

"Hà?" Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, hồi phục tinh thần, "À, tôi thấy cậu đi, tôi cũng qua theo. Cậu giờ đang ở trường học, bên cạnh đều là giáo viên, lại còn muốn đánh cậu ta một trận sao. Tình huống đặc biệt cần đối xử đặc biệt."

Hai người đến khoảng giữa hai tòa lầu phòng ngủ, Thẩm Quyên bỗng nhiên dừng bước: "Cậu nghe thấy cái gì."

Giọng cậu có hơi khàn.

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, cũng dừng bước lại, ngước đầu lên.

Thẩm Quyên cup mắt nhìn cô, con ngươi đen kịt bị bóng đêm xâm nhiễm, có chút thâm sâu.

"Hai cái tên, Hà này Hà kia gì đó." Lâm Ngữ Kinh ăn ngay nói thật, "Còn có gì mà nằm mơ, chỉ có điều các cậu nói tùm la tùm lum, tôi cũng nghe không hiểu."

Quả thực nghe không hiểu. Chẳng qua là lúc đó ánh mắt Thẩm Quyên âm trầm đến đáng sợ, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy một giây sau cậu có thể sẽ không nhận được mà quăng Ninh Viễn xuống đất, cho nên cô chặn chữ một chút, vẫn là cắt ngang.

Thẩm Quyên không lên tiếng, trầm mặc nhìn chăm chăm cô, môi mím lại, khóe môi kéo căng đến mức thẳng băng.

Ngay lúc Lâm Ngữ Kinh đang hoài nghi, cậu có phải đang suy nghĩ xem có nên giết người diệt khẩu hay không, Thẩm Quyên bỗng nhiên bật cười.

Tiếng cười của thiếu niên tung bay trong màn đêm, âm thanh trầm thấp, có hơi trầm: "Một người Hà trong số đó, cậu cũng đã gặp, cậu suýt nữa cho rằng tôi sẽ đánh chết nó."

Lâm Ngữ Kinh hồi tưởng hai giây, nhớ lại người này.

Một thiếu niên gầy gò nhỏ bé, bị Thẩm Quyên túm cổ áo ấn lên tường, yếu ớt đến nỗi gãy dựa cũng không thể nhúc nhích, mũi chân còn chưa chạm tới mặt đất.

"Cậu ta là người, bạn cùng bàn sống đời thực vật của cậu?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

Thẩm Quyên "Ừ" một tiếng, ngữ khí rất nhạt, nghe không ra tâm trạng gì, "Nó là học trò...của cậu tôi."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, trong đầu nhanh chóng sắp xếp những tin tức hiện nay đã biết.

Thẩm Quyên từng nói, studio là của cậu cậu.

Bạn cùng bàn suýt nữa bị cậu đánh chết, là một Hà trong số đó —— Thật ra cô nghe rõ, Lạc Thanh Hà hoặc là Nhiếp Tĩnh Hà, là học trò của cậu cậu.

Như vậy hẳn là ít nhất, trước đây đã quen biết với Thẩm Quyên, thậm chí có thể là quan hệ rất tốt. Thế nhưng hiện tại lại kết thù, chỉ có thể là vì cậu Thẩm Quyên.

Cậu cậu không ở studio thì đã đi đâu, là ai trong số Hà đó? Lạc Thanh Hà và Nhiếp Tĩnh Hà...

—— Không phải chứ, hai người kia sao nhất định phải là Hà hết vậy?!

Còn đều ở đâu nữa chứ!

Trên thế giới này nhiều từ có thể dùng để đặt tên như vậy, chẳng lẽ không thể đổi cái từ khác mà dùng à!

Cái này dễ gây lẫn lộn lắm đó!

Lâm Ngữ Kinh một lòng mà thờ dài, lại nghĩ tới Ninh Viễn.

Mỗi đêm mày đều ngủ được sao.

Máy thậm chí cũng không nằm mơ sao.

Máy có sợ liệu một ngày nào đó Lạc Thanh Hà sẽ thật sự ——

Bất kể sự thật là thế nào, nghe giống như Thẩm Quyên mới là nhân vật phản diện phải chột dạ.

Lâm Ngữ Kinh còn nhớ kỷ lúc cậu ta nói lời này, ánh mắt của Thẩm Quyên.

Âm trầm lạnh lẽo, cùng với một chút mờ mịt và luống cuống gần như không phát hiện được.

Cô bỗng nhiên chẳng muốn biết gì cả.

Thắm Quyên có thể đã làm gì được chứ, không thể nào.

Bạn cùng bàn của cô là người vào thời điểm đánh đấm trên đường cũng không quên phải bổ sung bài tập, là người có thói quen che chở cho một cô gái dù chỉ mới gặp lần thứ hai.

Là người nhìn thấy com nầm của cô rơi mất sẽ mua một cái mới cho cô.

Thắm Quyên rõ ràng là ôn nhu đến một con kiến cũng không nỡ thương tổn!!

Lâm Ngữ Kinh háng giọng một cái, lảng sang chuyện khác: "Đây xem như là bí sử của bá chủ trường học à? Bí mật không muốn ai biết."

Thắm Quyên nhướn mày: "Xem là vậy đi."

"Ồ." Lâm Ngữ Kinh gật gù, "Vậy tôi vẫn không hỏi thì hơn. Bình thường trong phim truyền hình hay tiểu thuyết, người đã biết bí mật của lão đại đều không sống quá ba tập."

Thắm Quyên lại bắt đầu cười, tiếng cười trầm thấp lay động, "Vậy làm sao bây giờ, trao đổi đi, cậu đưa ít đồ làm đặt cọc."

Tự học buổi tối đã kết thúc được một lúc. Học sinh nên về phòng ngủ thì về phòng ngủ, nên về nhà thì về nhà. Lúc này người đã đi gần hết rồi, thỉnh thoảng vẫn có lác đác vài cô gái tự học tối xong đứng ở cửa nói chuyện, hoặc là đi vào trong kí túc xá, liếc thấy bên này có hai người đứng thì xúm lại cười cười rồi đi vào.

Lâm Ngữ Kinh tương đối may mắn vì hiện tại đã rất trẻ, đứng bên ngoài nhìn không rõ mặt người dài ngắn thế nào, đại khái chỉ có thể thấy là một nam một nữ.

Có điều cô vẫn cảm thấy hơi mất tự nhiên, kéo tay áo Thắm Quyên đi vào trong, kéo đến khe hở giữa hai lầu phòng ngủ, tránh tầm mắt của những người khác.

Thắm Quyên để mặc cô lôi kéo, theo cô đi tới.

Hai người đi vào đứng trong chỗ ngã bóng tối om rộng một mét. Ánh sáng ảm đạm mà mù mịt bị khuất hơn nửa.

"Tôi rất muốn có đồ để đặt cọc cho cậu." Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, tiếp tục đoạn đối thoại vừa rồi, "Nhưng làm sao bây giờ, tôi thật sự không có bí mật gì, không giống cậu. Người thôn lá sen các cậu tâm tư thật đúng là phức tạp, cậu là một Thảm Thiệt Trụ có chuyện xưa."

"Tôi không muốn bí mật." Thắm Quyên đi tới trước một bước, cúi đầu nhìn cô, "Đổi sang thứ khác thì sao?"

Lâm Ngữ Kinh lúc này đang quay lưng với vách tường ký túc xá. Thắm Quyên đứng ngay trước mặt cô, hai người cách nhau khá gần, hơi thở mang vài phần xâm lược của thiếu niên bao trùm đến đây.

Cô theo bản năng muốn lùi về sau, chân không tiếng động mà dịch ra sau một chút. Gót giày đụng tới góc tường, phát ra một tiếng vang khe khẽ.

Ngay phía sau chính là vách tường lạnh lẽo. Lâm Ngữ Kinh có hơi tung quần mà giương mắt. Thắm Quyên phát hiện động tác nhỏ của cô, như cười như không nhìn cô, trên mặt viết bảy chữ cái——Để tôi xem cậu trốn thế nào.

Lâm Ngữ Kinh nhìn sang chỗ khác, miễn miễn cưỡng cưỡng nói tiếp: "Bí mật của bá chủ trường học đáng giá ngàn vàng, dùng những thứ khác đổi lấy không thích hợp..."

"Tôi cảm thấy thích hợp." Thắm Quyên nghiêng người tới gần, nhìn vào cô, thấp giọng nói, "Chẳng hạn như, nắm tay có thể đổi một bí mật, ôm lại đổi một."

Cậu ngừng một chút, khom người cúi đầu, môi kề bên tai cô, âm thanh khe khẽ mà chậm rãi: "Hôn một cái liền nói hết cho cậu."

Hết chương 48.

Tác giả có lời muốn nói:

Tình yêu đã khiến Lâm Thúy Hoa thị lực 5.0 mất đi năng lực nhận thức: Thắm Quyên của chúng ta ôn nhu đến một con kiến cũng không nỡ thương tổn!!

Mười phút sau, Lâm Thúy Hoa: A a a a a a a a a a a a cảm thú!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cả người toàn là dấu răng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiếu niên uống một chút bia, hơi thở phả ra cũng hết như làm người ta say. Khoảng cách quá gần, Lâm Ngữ Kinh cảm giác vành tai nơi mỗi cậu áp sát đã bắt đầu nóng bừng. Tiếp đó, nhiệt độ lại leo lên phía trên, lan khắp toàn thân.

Tên Thắm Quyên này, quá nguy hiểm rồi.

Thuộc tính tấn công của cậu quá mạnh, thế tấn công thực quá đối mãnh liệt, hết đợt này đến đợt khác, khiến người ta đến thời gian thờ đốc cũng không có.

Lâm Ngữ Kinh bị cậu trêu tới mức đầu óc hơi tê dại, nhưng cô lại thực sự không muốn để mình trông quá yếu thế.

Người ta như một tay chơi lão luyện thế kia, đến đây trêu ghẹo. Mì lại đỏ bừng cả tai, thẹn thùng đầy mặt, thế này cũng quá mất mặt rồi.

Lâm Ngữ Kinh nỗ lực muốn nhìn lên, để "địch ta ngang bằng" với cậu một chút.

Cô không trốn, ngẩng người tựa ở trên mặt tường, thậm chí còn nghiêng đầu rút ngắn khoảng cách một chút: "Hôn một cái liền nói hết cho tôi, vậy tôi muốn nhiều đồ trao đổi hơn, cậu phải làm sao bây giờ?"

Âm thanh của cô gái nhỏ mềm mại, ở trong màn đêm tựa như loại mê hoặc mờ ám.

Đường nét từ dưới cằm đến cổ của Thắm Quyên mảnh liệt kéo căng.

Cậu khẽ nhướn mày, ngả đầu về sau một chút, giờ tay nắm lấy cằm cô nâng lên.

Lâm Ngữ Kinh không ngờ cậu lại trực tiếp động thủ, bị ép ngẩng mặt lên, về mặt kinh ngạc.

Đáng người này của cô ở trong đám con gái cũng xem là cao, đứng trước mặt cậu vậy mà thực sự không đáng nhắc tới. Cơ thể còn nhỏ hơn cậu một vòng, hết như điều hâu và bé gà con.

Thắm Quyên cup mắt xuống, con ngươi bị hàng mi đen phủ xuống che lấp. Ánh sáng tối mờ, không nhìn ra tâm trạng. Ngón tay nhẹ nhàng mà chậm rãi mà sát cằm nhọn nhẵn nhụi của cô.

Mỗi lần đầu ngón tay sượt qua, đều có thể cảm nhận được người cô run một cái, ngay cả lông mi cũng đang run rẩy.

Thắm Quyên nhếch khóe môi, cúi đầu tới gần, giọng đã khàn hơn một chút: "Tò mò như vậy, thử xem?"

Cả người Lâm Ngữ Kinh đều cứng lại rồi.

Thiếu niên hơi khuyu chân dài, giam cô ở trước mặt mình, hơi thở có tính xâm lược nồng đậm "che trời phủ đất" mà áp xuống.

Cậu hệt như cố ý, động tác kiềm chế đến mức rất chậm rất chậm. Cơ thể từng chút từng chút một tới gần, hai người rút ngắn đến khoảng cách cận kề nhất từ trước đến giờ. Trong lúc hoảng hốt, dường như cảm giác được chóp mũi chạm vào nhau.

Lâm Ngữ Kinh không thể nhịn được nữa, đột nhiên quay đầu sang chỗ khác, đỏ mặt, giọng nói tràn ngập nhịp thở gấp tức tối và nổi hoảng loạn bởi thẹn quá hóa giận: "Thắm Quyên, cậu còn muốn làm người không hả?"

Hơi thở và âm thanh cũng đã yếu đến độ hỗn loạn mơ hồ.

Động tác của Thắm Quyên dừng lại, im lặng hai giây, bỗng nhiên thả tay xuống, nghiêng đầu qua một bên, tựa trên bả vai cô.

Cậu bắt đầu cười.

Tiếng cười nặng nề, trầm thấp tràn ra. Cậu tựa đầu trên bả vai cô, cười đến mức không ngừng được.

"..."

Lâm Ngữ Kinh lúc này cũng đã tỉnh táo lại. Cậu chính là cố ý đùa giỡn cô, muốn xem xem cô có thể nhẫn nhịn tới lúc nào.

Hành vi vô cùng cảm thú, thủ đoạn cực kỳ lưu manh, khiến người ta rất muốn trực tiếp đánh cậu một trận.

Cô cố nén kích động muốn trực tiếp bạo lực trong trường học, hít một hơi thật sâu: "Cậu đừng cười."

Không nói còn đỡ, nói câu này xong, Thắm Quyên càng cười lớn tiếng hơn, không thể ngừng lại, vai run run không thôi.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Người này có phải là hơi thiếu dạy bảo không?

Cô mặt không cảm xúc mà lặng lẽ đếm ngược trong lòng. Đếm đến mười rồi, người này vẫn còn cười.

"Thắm Quyên." Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh mà gọi cậu một tiếng.

Thắm Quyên cười ngẩng đầu lên: "Hả?"

Không chờ cậu kịp phản ứng, móng vuốt của Lâm Ngữ Kinh đã đi đến chào hỏi. Ánh sáng hơi tối, cô cũng không thấy rõ lắm, dù sao đánh cũng đánh rồi.

Thắm Quyên phản ứng rất nhanh, hai tay giữ cổ tay cô. Tay Lâm Ngữ Kinh đảo một vòng, trở tay muốn hất cậu, lại bị trực tiếp kéo lại ghim chặt. Lực của cậu rất lớn, động tác trên tay Lâm Ngữ Kinh bị hạn chế, không hề nghĩ ngợi bèn trực tiếp nhắc chân, nâng đầu gối muốn đá tới.

Thắm Quyên lập tức nhận ra ý đồ của cô, chân dài đưa tới trước, áp trên đùi cô. Một giây sau dán cả người tới đây, gắt gao đề cô lên tường.

Hai người quấn quại mà quấn quéo với nhau. Chân Thắm Quyên đè lên chân cô, tay ghim tay cô. Cô muốn động chút cũng không được.

Rõ ràng là định đánh lộn, nhưng không biết tại sao cứ cảm thấy là lạ.

Mà người này còn đang cười: "Cô gái nhỏ, có nhiều chỗ không thể tùy tiện đá, biết không?"

Về mặt sức mạnh, nam sinh và nữ sinh tuyệt đối chênh lệch. Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ cũng không quá chuyên nghiệp, dựa vào khôn vặt với chút kỹ xảo nhỏ bình thường ngược bẫy loại rau cỏ thì được, chứ gặp phải loại như Thắm Quyên này, nhất định là sẽ bị áp chế đến chết tới.

Lâm Ngữ Kinh sắp bùng nổ rồi. Lửa giận hòa với mất tự nhiên và xấu hổ, cùng với một vài tâm trạng ngổn ngang khác, không biết hình dung thế nào lẫn hỗn vào nhau. Một tia suy nghĩ vọt thẳng lên trên, cô không hề nghĩ ngợi mà ngược cổ, mạnh mẽ cắn một cái lên cằm cậu.

Thắm Quyên "Shhhh" một tiếng thật dài.

Lâm Ngữ Kinh cứng đờ rồi.

Cô thậm chí còn ngậm cằm cậu ngay góc hai giây, mới hồi phục tinh thần, nhả miệng ra.

Thắm Quyên buông cô ra, lùi về sau nửa bước, kéo dài khoảng cách một chút: "Hung thế sao?"

"Tối..." Lâm Ngữ Kinh vẫn đứng tại chỗ. Cô há miệng, lại cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Xin lỗi..."

Thắm Quyên không lên tiếng.

Lâm Ngữ Kinh có chút chột dạ. Thật ra cô còn cắn mạnh lắm đấy, chắc là rách da rồi.

Nhưng cái này có thể trách ai?

Cậu ngoan ngoãn để tôi cắn một cắn, không ấn tôi, tôi lại có thể cắn cậu à?

"Ai bảo cậu giờ trò lưu manh trước." Lâm Ngữ Kinh bổ sung.

Thắm Quyên đưa tay, ngón cái chạm một cái vào chỗ bị cô cắn qua, âm ỉm.

Cậu về ngón cái và ngón trỏ với nhau, cọ cọ: "Một phát này của cậu, so với tôi còn lưu manh hơn nhiều."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không phản bác lại, cũng không nói lời nào.

Gần mười giờ, lầu phòng ngủ chuẩn bị khóa cửa, di quản lý gác mấy nữ sinh còn đứng ở cửa trò chuyện. Thắm Quyên lấy điện thoại trong túi ra, liếc nhìn thời gian: "Sắp khóa cửa rồi, vào đi thôi."

Lâm Ngữ Kinh không nhúc nhích, lén lút liếc nhìn cằm cậu một cái. Ánh sáng mờ mờ, không nhìn rõ có phải rách thật hay không.

Thắm Quyên cười cười, giờ tay xoa nhẹ đầu cô một cái: "Ngủ ngon, bạn cùng bàn nhỏ."

*

Cả buổi tối Lâm Ngữ Kinh không sao ngon giấc được. Trước khi sắp ngủ, nhận được điện thoại của Lâm Chi.

Từ lần trước Lâm Chi gọi điện đến, hai người đã rất lâu không nói thêm gì nhiều. Ngoại trừ mỗi tháng một lần hay mấy lúc gửi tiền ra thì không còn trao đổi gì khác.

Vậy nên thời điểm Lâm Ngữ Kinh tắm xong đi ra, ngồi ở trên giường nhìn thấy cú điện thoại này, có hơi sững sờ.

Vang lên hai tiếng, cô nhận cuộc gọi: "Mẹ."

Giọng của Lâm Chi trước sau như một, bởi vì bình thân quá mức mà có vẻ hơi lạnh nhạt: "Có thành tích thi rồi chứ?"

Đây là câu nói đầu tiên của bà, trước giờ đều như vậy, không có bất kỳ thay đổi nào.

Lâm Ngữ Kinh đã sớm quen, đáp một tiếng: "Ừm."

Lâm Chi hỏi: "Hạng bao nhiêu?"

Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút: "Thứ hai ạ."

Lâm Chi trầm mặc một lát, sau đó bình tĩnh nói: "Bát Trung ở thành phố A cũng không tính là trường học trọng điểm hàng đầu, con bây giờ ngay cả hạng nhất cũng không giành được sao?"

Lâm Ngữ Kinh yên tĩnh một hồi, mới nói: "Bát Trung cũng rất tốt."

Lâm Chi không nói lời nào.

Sau khi hai người im lặng hồi lâu, Lâm Chi bỗng nhiên thở dài thật khẽ: "Tiểu Ngữ, mẹ không biết có phải hoàn cảnh mới đã gây ra một số ảnh hưởng với con hay không. Tuy rằng mẹ và ba con tách ra, nhưng mẹ dù sao cũng là mẹ con, mẹ không hy vọng những chuyện này ảnh hưởng đến thành tích của con. Bất kể ở nơi nào, con cũng nên là người đứng đầu."

Lâm Ngữ Kinh ngồi trên giường dựa vào tường, hồ hững nhìn vách tường trắng như tuyết.

Trong túc xá là giường đơn, tương đối hẹp. Nửa đôi chân nhỏ của cô lộ ra bên ngoài giường, trên mu bàn chân còn đọng vài giọt nước chưa lau khô.

Cuối mùa thu, cô thấy hơi lạnh, cong cong ngón chân, gập chân giẫm trên mặt giường.

Lâm Chi không đợi cô đáp lại, nhẹ giọng hơn một chút: "Tháng sau mẹ đến chỗ con công tác, con có muốn ra ngoài ăn bữa cơm với mẹ không?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩng ngẩng.

Mẹ muốn ăn cùng mình một bữa cơm sao?

Loại câu thăm hỏi ý kiến của cô này, trước đây hầu như chưa từng xuất hiện trong miệng Lâm Chi. Bà vĩnh viễn cũng chỉ ra mệnh lệnh tuyệt đối.

Lâm Ngữ Kinh thanh cổ họng: "Mẹ hỏi ý của con, chính là nói con có thể từ chối sao?"

Lâm Chi trầm mặc một chút: "Mẹ hi vọng con sẽ không từ chối."

"Được ạ." Lâm Ngữ Kinh hít một hơi, ngồi dậy, "Lúc mẹ đến thì gọi điện thoại cho con."

Lâm Chi nói thêm hai câu, cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh nhìn điện thoại trở về màn hình đen kịt hai giây, bỏ đến đầu giường cắm sạc pin, đặt ở bàn bên cạnh, trở lại giường kéo chăn, nhắm mắt.

Cô thực sự mệt mỏi. Một ngày hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện, tin tức mới không ngừng không nghỉ ủa vào đầu, từng đoạn chuyện ngán hết cái này đến cái khác lướt qua đầu một lần.

Hình ảnh cuối cùng trước khi mơ mơ màng màng say giấc, vậy mà lại là mặt của Thắm Quyên.

*

Một đêm này Lý Lâm ngủ rất ngon. Tháng cuộc thi hôm qua khiến tâm trạng thoải mái đến lòng tràn niềm vui, thậm chí nhớ đến mình còn chưa làm bài tập vật lý cũng không thấy hoảng loạn tẹo nào.

Cậu ta cảm thấy tuần này, không, ít nhất là một tháng này, đều là ngày may mắn của mình.

Dù sao bọn họ đã đánh thắng lớp 7, vận mệnh con cung.

Tuy rằng thắng lợi này căn bản chẳng có dính dáng gì tới cậu, có điều không quan trọng lắm. Sức mạnh của anh em chính là sức mạnh của mình, vận may của anh em cũng có thể là vận may của mình.

Lý Lâm trọ ở trường. Sáng sớm cậu ta đặc biệt bỏ qua căn tin, đi tới xe bán bữa sáng đối diện trường mình mua đồ ăn sáng.

Còn đựng với Tổng Chí Minh không trọ ở trường.

Tổng Chí Minh xem ra tinh thần cũng không khác biệt lắm, đang ngậm nga chờ đi bán xe bữa sáng rán bánh cá. Lý Lâm nhìn thấy cậu ta, chào hỏi cậu ta một chút: "Đã lâu không gặp nha đội trưởng! Nhớ tao không?"

"Nhớ mấy lần đó người anh em." Tổng Chí Minh nhiệt tình đáp lại cậu, "Hôm nay tao đem súp Bào đậm đặc vị xương heo, mày có đem trà hoa cúc không?"

Lý Lâm cười mắng cậu ta một trận.

Cậu muốn một phần bánh bao áp chảo*, lại cầm túi sữa đậu nành. Tổng Chí Minh đợi cậu một lúc, cùng nhau đi vào trường.

() Tên trên là tạm đặt. Tên tiếng Trung là 生煎 (tên tiếng anh: Pan-fried Pork Bun) - Một loại bánh phở biến ở Thượng Hải, Chiết Giang...*

"Hôm qua bọn mày đều không có chuyện gì à. Mợ nó nửa đêm tao tỉnh ngủ, đau đầu chết tao luôn." Tổng Chí Minh cắn bánh cá, "Mẹ tao hầm cho tao miếng canh, cũng rất hữu hiệu, chẳng qua là không dễ uống chút nào."

Hai người vừa tán gẫu vừa đi, đi được nửa đường, Lý Lâm nhớ hồi này mình đi ra vui vẻ quá, cặp cũng quên cầm rồi, lại trở về phòng ngủ một chuyến.

Tổng Chí Minh đi cùng cậu ta trở lại. Kết quả hai người vừa mới vào lầu, liền chạm mặt với Thẩm Quyên đi từ trong ra.

Thẩm Quyên không trọ ở trường, cho nên lúc Lý Lâm nhìn thấy cậu còn sững sờ một lát, dừng bước lại.

Tổng Chí Minh cũng ngăn người: "Ông chủ Thẩm, chào buổi sáng nha."

Thẩm Quyên rõ ràng chưa tỉnh ngủ, phờ phạc nhắc mí mắt: "Chào."

Không chỉ chưa tỉnh ngủ, cậu còn trông y như mới đánh nhau với người ta một trận. Và lại còn đỏ máu, trên sống mũi có vết sưng da, trên cằm còn có dấu răng nhỏ tròn tròn.

...

Hà?

Dấu răng á?

Tổng Chí Minh và Lý Lâm nhìn nhau một chút, thấy được trong mắt đối phương nỗi kinh hoàng cùng sợ hãi không cùng mức độ.

Tổng Chí Minh cảm thấy dường như đã ném vào giữa câu chuyện phức tạp này.

Cậu ta ngửa đầu ngoảnh nhìn ký túc xá nam sinh, lại nhanh chóng quay đầu, liếc sang ký túc xá nữ sinh bên kia, nghiêng đầu lại: "Ông chủ Thẩm, tớ nhớ cậu trước giờ không trọ ở trường mà?"

Thẩm Quyên buông mí mắt, giọng điệu buồn ngủ khàn khàn: "Ừm, hôm qua muộn quá, không trở về."

Hôm qua muộn quá.

Muộn quá.

Muộn.

Hôm qua bọn họ không tới chín giờ tối đã về, vừa khéo là thời điểm hết giờ tự học tối bình thường. Cái thời gian "Muộn quá" này khẳng định không phải là thời gian bọn họ về.

Tổng Chí Minh lại liếc nhìn dấu răng trên cằm lão đại, còn chưa nói gì, Hà Tùng Nam đã quẹo từ căng tin bên kia qua đây, đứng không xa phía trước gọi cậu một tiếng: "Quyên gia!"

Thẩm Quyên ngáp một cái đi tới chỗ cậu ta.

Tổng Chí Minh ở dưới lầu đợi một lúc. Lý Lâm mang theo cặp đi xuống, Tổng Chí Minh xoay đầu lại: "Mày nhìn thấy cái dấu răng trên cằm ông chủ Thẩm không?"

"Tao cũng không mù!" Lý Lâm ngậm cái bánh bao áp chảo, âm thanh mơ hồ, "Không biết ai mạnh như vậy, lão đại cũng dám cắn cơ đấy."

"..."

Tổng Chí Minh xoay đầu lại, bức bối nhìn cậu ta: "Mày đúng là không mù, nhưng sao mày lại có thể dần dần như vậy?"

"Mày thế là có ý gì hả." Lý Lâm nói, "Mày cảm thấy nể tao có thể khiến mày trông như IQ cao hả?"

"IQ của tao có cao hay không tao không biết, tao chỉ biết là câu hỏi này của mày thật sự rất thiếu não." Tổng Chí Minh nói, "Chỉ ngay trong trường chúng ta này, mày cho rằng còn ai dám cắn."

"Trường chúng ta à, " Lý Lâm ăn cái bánh bao áp chảo cuối cùng, suy nghĩ một chút, "Tao cảm thấy ngoại trừ Lâm muội thì chẳng còn ai khác đâu."

Lý Lâm chợt im bặt.

Tổng Chí Minh không lên tiếng, nhìn cậu ta.

Nửa cái bánh bao áp chảo trong miệng Lý Lâm suýt nữa thì rơi ra: "Đậu mợ? Thật hay giả vậy."

Tổng Chí Minh thờ dãi: "Mày cảm thấy nếu như ông chủ Thẩm đi đánh nhau với người khác, có thể để người ta cắn được cằm cậu ta sao?"

"Tuy rằng tao vẫn cảm thấy hai người bọn họ ấy ấy, nhưng mà, Quyên gia không phải kiểu đó, kiểu đó..." Lý Lâm có chút khó thốt khỏi miệng, thấp giọng nói, "Trước không phải có cái topic sao, chính là bức ảnh cậu ấy và Hà Tùng Nam lớp 12 ấy, Quyên gia bá đạo mà ăn người ta lên đó. Cái topic đó bị con gái trường chúng ta xây ước chừng cả ngàn tầng đấy, cái gì mà CP gì đó."

"Có khi là bá đạo mà ăn lên đó đánh một trận đấy." Tổng Chí Minh là một thiếu niên nên chẳng tầm tắp, cậu ta chỉ tin vào con mắt của chính mình, "Tao cảm thấy bước ngoặt của sự việc chính là ngày hôm qua, hôm qua sau khi trở lại ở giữa trận bóng, Quyên gia liền bắt đầu bộc phát thú tính."

"..." Lý Lâm im lặng. "Sốt sốt" hút cạn miếng sữa đậu nành cuối cùng, thờ dãi, "Quyên gia của chúng ta, từ khi quyết định không làm người, eo không mỏi, chân cũng không đau, không chừng cả người toàn là dấu răng."

*

Đối với chuyện đám bạn học lớp mình tự ý thêm thắt cho cậu nhiều tình tiết gay cấn như vậy, Thẩm Quyên không hề biết gì. Tối hôm qua đúng là vì thời gian khá trễ, chẳng muốn về nữa, bèn đi thẳng tới phòng ngủ của Hà Tùng Nam ngủ một đêm.

Sáng sớm lúc tắm rửa rửa mặt, cằm và sống mũi còn có chút đau rất lâm râm.

Ra tay cũng nặng thật.

Thẩm Quyên soi mình vào gương, ngửa cằm lên, liếc mắt nhìn vòng dấu răng đỏ đỏ trên đó.

Sau đó cậu cúi đầu, hai tay chống lên bồn rửa tay, bắt đầu cười.

Tuy rằng một phát này của Lâm Ngữ Kinh là bởi vì mới đánh cậu xù mà đã bị cậu giữ cả hai tay, tức giận không thêm suy nghĩ đã trực tiếp cắn tới.

Nhưng mà cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, bây giờ cậu thậm chí còn có thể nhớ lại xúc cảm mềm mại trong khoảng khắc bờ môi thiếu nữ dính sát đến, tuy rằng một giây sau đã bị cảm giác đau đón thay thế.

Đau một chút, cũng không đáng kể.

Thẩm Quyên đột nhiên cảm thấy mình thật giống tên biến thái.

Thời điểm cậu vào phòng học Lâm Ngữ Kinh đã ở đây, có vẻ tâm trạng không quá dâng cao, đang chống đầu xem sách tiếng Anh.

Thẩm Quyên mang theo hai cái bánh sữa lòng vàng*, đặt trên mặt bàn cô.

(*) Tên trên là tạm đặt. Tên tiếng Trung là 奶黄包 (tiếng Anh: Steamed Creamy Custard Bun). Đây là một món điểm tâm kiểu Quảng Đông.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu, đứng dậy nhường chỗ.

Thẩm Quyên đi vào ngồi xuống, nhìn cô một cái.

Cô cũng đang nhìn cậu, ngoẹo cổ, ngả người thấp xuống, nhìn chằm chằm vào cằm của cậu.

Thẩm Quyên nhượng mảy, thoải mái để mặc cô dán mắt nhìn.

Nhìn một lúc, cô cau mày, chỉ vào dấu răng trên cằm cậu, thấp giọng nói "Cái dấu này rõ ràng như vậy, sao cậu không dán băng keo cá nhân vào."

"Không có." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, kéo cặp ra, lấy từ ngăn bên một gói băng keo cá nhân đẹp đẹp, mở ra xé một cái đưa cho cậu: "Này."

Thẩm Quyên không nhận.

Lâm Ngữ Kinh giờ một lúc, ngẩng đầu lên: "Cho cậu đây."

"Tôi, không biết nó ở chỗ nào, không nhìn thấy." Thẩm Quyên chỉ chỉ cảm, nói, "Không phải người gây chuyện nên chịu trách nhiệm khắc phục hậu quả sao?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh nhìn bốn phía một vòng. Tự học sớm, các bạn học nên chép bài tập thì chép bài tập, nên tán gẫu thì tán gẫu. Cô lại quay đầu, đối diện với ánh mắt nóng rực của Lý Lâm.

Cũng không biết tại sao cậu ta lại nhiệt tình như thế.

Lâm Ngữ Kinh bình thản ngoảnh đầu đi, nằm nhoài lên bàn nhìn Thẩm Quyên, nhỏ giọng nói: "Nhiều người thế này, sao tôi dán cho cậu được..."

Nếu như là nửa tháng hay thậm chí là một tuần trước, Lâm Ngữ Kinh chắc chắn sẽ không có nửa suy nghĩ đen tối nào, không nói hai lời liền trực tiếp xé ra giúp cậu, "Phạch" một cái dán phịch lên.

Thế nhưng hiện tại, dường như không được rồi.

Quan hệ bạn cùng bàn của bọn họ, hình như đã không còn.

—— Thuần khiết như vậy nữa.

Không biết tại sao, cô chợt nảy sinh loại cảm giác cảnh còn người mất.

Tiếc thương nhàn nhạt.

Cô lại thờ dài, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Thẩm Quyên đang cời quần áo.

Lâm Ngữ Kinh: "...?"

Thẩm Quyên cời áo khoác đồng phục ra, bên trong vẫn là chiếc áo len hôm qua. Cậu giữ giữ áo khoác đồng phục, che trên đầu, tay cầm hai mép giường ra, ở dưới áo khoác đồng phục nhìn cô: "Vào đây."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh có chút không kịp phản ứng: "Bạn học Thẩm, bây giờ đang ở phòng học cậu cũng không nhận được mà bộp phát thú tính à?"

Thẩm Quyên bình tĩnh nói: "Không phải sợ nhìn thấy sao, vào đây dán, bọn họ liền không nhìn thấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Đây đúng là một phương pháp tuyệt vời nhì! Bạn học Thẩm!

Ngài đúng là một thiên tài!

Cái phương pháp này quả thực không có một chút nổi bật nào luôn nha!

Lâm Ngữ Kinh phục sát đất rồi, lườm một cái, rút băng keo cá nhân từ bọc giấy nhỏ thả trên mặt bàn phía cậu: "Tự cậu dán đi, không biết ở đâu thì dán hết luôn đi, dán một đây, miễn sao che được thì thôi."

Thẩm Quyên còn đang giương áo đồng phục, nhìn cô: "Tôi có phải nên nhắc nhở cậu một lần là cái dấu răng này do ai cắn không?"

"..."

Được thôi.

Lâm Ngữ Kinh nhón mở miếng băng keo cá nhân, lộ ra phần băng dán. Sau đó cô ngẩng đầu nhìn quanh một vòng lần thứ hai, xác định mọi người đều đang bận rộn chuyện của mình, không ai chú ý nhìn sang chỗ bọn họ.

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng chui vào, gần như cùng lúc đó, Thẩm Quyên không một tiếng động cong khốe môi, kéo mép áo khoác đồng phục ra phía trước, che phủ hai người bên trong.

Ánh sáng từ bên dưới truyền tới, mơ hồ có thể nhìn thấy dấu răng trên cằm cậu.

Bị áo khoác đồng phục phủ lên tạo thành một không gian nhỏ, hơi thở và cảm giác tồn tại của Thẩm Quyên bị phóng to vô số lần.

Cậu vẫn một mực rừ mắt, nhìn cô khe khẽ hỏi: "Nhìn rõ không?"

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Thẩm Quyên không nhận được liếm khốe môi dưới, cười: "Có muốn tới..."

"Không muốn." Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng ngắt lời cậu, "Cậu có thể ngâm miệng không hả?"

Vành tai cô lại bắt đầu nóng lên, mỗi tay kéo một đầu băng cá nhân giờ đến, kẻ sát dấu răng nho nhỏ trên cằm cậu.

Đầu ngón tay lạnh lạnh quét qua phần xương dưới cằm cậu, hai người đều khựng một chút.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm giác toàn bộ phòng học dường như đều yên tĩnh.

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, "Phạch" một cái, như trà bữa mà mạnh mẽ dán lên, dán chắc cứng.

Đại khái là sức lực hơi lớn, Thẩm Quyên khẽ "Shh" một tiếng, thấp giọng nói: "Nhẹ chút..."

Lâm Ngữ Kinh không chờ được nữa, vung tay cái "Xoạt" hất đồng phục của cậu, lộ đầu ra, thoáng nhìn đôi chân của một người đứng bên cạnh bàn.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên, cứng đờ rồi.

Thẩm Quyên bên cạnh không nhanh không chậm, ung dung thông thả mà kéo áo đồng phục xuống, cũng ngẩng đầu lên.

Lưu Phúc Giang chấp tay sau lưng, khom người, đứng trước bàn hai người, ôn hòa nhìn bọn họ: "Hai em đang làm gì vậy?"

Hết chương 49.

Tác giả có lời muốn nói:

Quyên gia cảm thấy được thôi, cần một cái so với hôn một cái càng kích thích hơn.

Dám giang hồ các người thật ghê gớm, dán miếng băng keo cá nhân cũng tình thú như thế:)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thảm Quyên cậu ta thật sự nghèo!

Trong lòng Thảm Quyên một giây trước còn rất đắc ý.

Lâm Ngữ Kinh đương nhiên biết là cậu cố ý, vậy nhưng cô vẫn cứ chui vào.

Chúng tò cô đã không tự chủ mà từ từ bắt đầu thỏa hiệp với cậu rồi.

Lâm Ngữ Kinh chui thoát thân như giành giật từng giây từng phút. Áo khoác đồng phục còn phủ trên đầu Thảm Quyên, cậu cũng không vội, một mình đắm chìm trong bóng tối hồi tưởng lại dư vị một lúc, lại giờ tay sờ sờ miếng băng keo cá nhân trên cằm, mới kéo áo khoác đồng phục xuống đầu.

Sau đó liền đối mặt với khuôn mặt hiền lành đang nhìn bọn họ của Lưu Phúc Giang.

Cả phòng học hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn về bên này.

Lâm Ngữ Kinh ngay cả con ngươi cũng không di chuyển, xem ra bị dọa điên rồi.

Thế nhưng phản ứng của cô từ trước đến giờ đều nhanh nhạy.

"Hai em..." Thảm Quyên mới mở miệng định nói chuyện, liền nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh mau chóng hoàn hồn, nhích người đến trước, tay lướt thật nhanh vào học bản, móc điện thoại di động ra, tiếp đó chỉ hơi cụp mắt liếc một cái, đầu ngón tay lướt vuu vuu trên màn hình, mở ra một game.

"Lạch cạch" một tiếng, điện thoại di động rơi xuống nền đá cẩm thạch trong phòng học, vang một tiếng lanh lảnh rõ ràng.

Lưu Phúc Giang lùi về sau nửa bước, cúi đầu ngó nhìn.

Cái điện thoại đó vừa vụn rơi ngay xuống khoảng giữa Lâm Ngữ Kinh và Thảm Quyên, màn hình hướng lên trên. Trò chơi vừa được cô tùy tiện mở ra đã tải xong xuôi, tiến vào cửa sổ game.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, về mặt hồ thẹn: "Thầy ơi, em xin lỗi, hai em không nên lên lút chơi game trong giờ tự học sớm."

"..."

Thảm Quyên nhìn mà cảm thán, nếu không phải vì lúc này điều kiện thực sự không cho phép, cậu thậm chí còn muốn cho cô một tiếng vỗ tay thật to.

Thật đúng là một bạn cùng bàn đáng tin cậy.

Tại sao cô có thể cảm thấy, tội danh chơi điện thoại trong giờ tự học sớm sẽ nhẹ hơn tội dán băng keo cá nhân một chút?

Lưu Phúc Giang cũng sưng sờ. Ông quả thực cũng hiểu rất rõ, trẻ nhỏ tuổi này đều thích chơi game. Có một lần, vào thời điểm nghỉ trưa, ông nhìn thấy đám Lý Lâm đang chơi game, còn đặc biệt lên lút lút đi vào từ cửa sau, hàn huyên với bọn họ năm phút về vấn đề chiến thuật của trò chơi đó.

Lưu Phúc Giang cảm thấy game cũng là một loại phương pháp giảm áp lực trong học tập, cuộc sống, chơi một chút theo cách hợp lý cũng không vấn đề gì.

Thế nhưng ông không nghĩ tới, Thảm Quyên và Lâm Ngữ Kinh cũng sẽ lên lút chơi, còn nấp trong đồng phục học sinh.

Điều này chứng tỏ vấn đề gì?

Điều này chứng tỏ áp lực học tập của hai đứa bé to lớn biết bao!

Hạng nhất hạng hai khối đương nhiên không phải để kiểm như vậy.

Xuất sắc nhất định sẽ khiến áp lực và ý thức trách nhiệm trên người chúng nặng nề hơn không biết bao nhiêu lần. Bởi vì làm đại diện cho học sinh giỏi, chúng cảm thấy mình phải làm gương tốt cho các bạn học, thậm chí còn không thể quang minh chính đại chơi game vào giờ nghỉ trưa như đám Lý Lâm.

Chỉ có thể trốn trong đồng phục lên lút chơi!

Lưu Phúc Giang cảm thấy mình làm chủ nhiệm lớp quá thất trách. Ông vậy mà không hề nhận ra chút nào, không thể giúp bọn họ giải tỏa áp lực kịp thời.

Đây cũng là một phần trách nhiệm của chủ nhiệm lớp.

Lưu Phúc Giang không muốn để các bạn học khác nhìn ra manh mối, mặt không biểu cảm, ngồi xỏm xuống nhật điện thoại trên đất lên, gọi hai người ra ngoài.

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh thật ra có hơi hốt hoảng, cô không xác định Lưu Phúc Giang gọi họ ra là vì chơi game lúc tự học sớm, hay là nhìn ra bọn họ đang nói dối.

Tuy rằng bọn họ thật sự chẳng làm gì.

Chỉ núp trong áo khoác dán miếng băng keo cá nhân thôi.

Thế nhưng Lâm Ngữ Kinh thực sự không biết nên giải thích thế nào, chuyện tại sao dán miếng băng cũng cần phải lấy áo che.

Thầy ơi, hai em chỉ nấp trong đó dán băng keo cá nhân.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Cô lúc này cực kỳ hối hận, vừa nãy sao lại vâng đầu mà nghe theo Thảm Quyên chui vào.

Hai người đi vào phòng làm việc của giáo viên. Lưu Phúc Giang đóng cửa lại, trước khi đóng lại, còn liếc mắt thăm dò ngoài hành lang.

Sau đó ông đi đến, kéo hai cái ghế ở trước bàn làm việc, lại đặt điện thoại của Lâm Ngữ Kinh mà mình vừa nhặt lên trên bàn.

Trên màn hình điện thoại vẫn là cửa sổ game cô vừa tùy tiện mở ra, trên góc trái có thể nhìn thấy ảnh đại diện hình một con mèo, ID game—— Người cha hiền.

Lưu Phúc Giang lặng thinh rồi.

Lâm Ngữ Kinh cúi thấp đầu, cực kỳ ngoan ngoãn, thái độ nhận sai nom vô cùng thành khẩn.

Lưu Phúc Giang thờ dãi: "Chơi đi."

"..."

Lâm Ngữ Kinh?

Cô ngẩng đầu lên.

Lưu Phúc Giang nhìn nhìn cô, lại nhìn nhìn Thẩm Quyên, than tiếp: "Bình thường áp lực học tập có phải rất lớn không, lứa tuổi các em này vốn là nên vui chơi, thầy cũng hiểu được. Thấy thấy các em bình thường cũng không hề chơi game, mỗi ngày chỉ chuyên cần học tập, thỉnh thoảng không nhịn được chơi một xíu cũng rất bình thường."

"..."

Lâm Ngữ Kinh ngờ ngác trong thoáng chốc. Cô không nhịn được nghiêng đầu liếc nhìn Thẩm Quyên bên cạnh.

Bạn học Thẩm cả ngày ngủ đến chuyên cần lại tiếp thu lời này tự nhiên như đúng rồi, không mấy may chột dạ.

"Vậy nên chơi đi, thầy canh giúp các em." Lưu Phúc Giang vỗ nhẹ mặt bàn, tiếp tục nói, "Tiết tự học sớm hôm nay, hai em đừng có đi đâu cả, cứ ngồi yên ở đây chơi game."

Thẩm Quyên: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh kinh ngạc đến không thốt nên lời.

Không biết tại sao, cô bỗng nhiên nghĩ đến mấy tháng trước, ngày đầu tiên mới vừa khai giảng, Lưu Phúc Giang vẽ mặt tươi cười đứng trên bục giảng nói với bọn họ: "Hướng mặt qua bạn cùng bàn của em".

Vào lúc ấy, cô liền cảm thấy vị chủ nhiệm này của lớp cô rất không bình thường, lối đi rất hoang dã, hẳn sẽ không theo con đường bình thường.

Bây giờ nhìn lại, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy bản thân trước đây vẫn đánh giá quá thấp Lưu Phúc Giang.

*

Giờ tự học sớm này trôi qua rất khổ sở, nếu như không phải có vở kịch phía trước làm nền, Lâm Ngữ Kinh thậm chí sẽ cho rằng ông đang nổi giận. Dù rằng Lưu Phúc Giang bảo bọn họ đừng đi đâu, ngồi chỗ này chơi game.

Nhưng bọn họ cũng không thể thật sự ngồi đó mà chơi.

Thế là ba người lớn như vậy lại mất to trừng mắt nhỏ ngồi đây nửa giờ. Giữa chừng Lưu Phúc Giang còn phải nhẫn nại mà thỉnh thoảng nghỉ vẫn —— "Các em đừng xấu hổ mà" "Các em đừng chỉ ngồi ở đây như thế" "Các em chơi đi."

Nửa giờ sau, chuông vào học vang lên, Lâm Ngữ Kinh thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Từ trước đến nay, cô chưa từng nghe thấy tiếng chuông vào học nào êm tai như thế.

Bọn họ ra khỏi văn phòng, đứng ở cửa, Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu qua, nhìn về phía Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên cũng nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt với cậu, không lên tiếng, nhưng ý trách móc trong mắt rất rõ ràng.

Thẩm Quyên bỏ tay vào túi áo khoác đồng phục, bởi vì lúc đi ra mới khoác lên, khóa kéo đồng phục còn chưa kéo lên, trông cả lợ phát phơ.

Soái thì vẫn soái, chỉ là trên cằm có dán một miếng băng cá nhân chênh chếch, màu xanh da trời, bên trên in hình gấu Rilakkuma màu sắc rực rỡ.

Trên sống mũi còn có chỗ rách da, có hơi xanh xanh, chắc là do cô đánh hôm qua.

Tạo hình thế này, trông vô cùng sáng tạo.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên có chút buồn cười.

Cô kiểm nắn vài giấy, vẫn là không nhịn được, tựa trên tường nhoeén cười giờ điện thoại lên, quẹt tay chuyển đến máy ảnh, thừa dịp cậu còn chưa phản ứng, "tách" một cái chụp cho cậu bức ảnh.

P phía sau cậu là hành lang trường học không một bóng người, cửa phòng học đóng kín. Ngoài cửa sổ trời xanh cao rộng, ánh dương mỏng manh buổi sớm tươi vào tòa nhà dạy học, gió cũng chứa đựng sức sống.

Thiếu niên trong bức ảnh không kịp phản ứng, biểu hiện có hơi mờ mịt. Hôm qua xem ra cậu không ngủ ngon lắm, mí mắt sụp xuống, phờ phạc biếng nhác, cứ như vậy bị cố định trong bức hình.

Tựa như ảnh của một nam chính trong bộ phim thanh xuân nào đó, thậm chí không cần cả kính lọc, cũng đã là đáng về tốt nhất mà năm tháng có thể lưu giữ lại.

Chỉ là phần đẹp dễ này chưa duy trì được bao lâu đã bị phá vỡ.

Vương khùng long thò đầu ra từ cửa phòng học lớp 10 cuối hành lang, xa xa nhìn hai người họ, tiếng rống giận dữ vang vọng cả tầng lầu: "Vào lớp đi thiếu gia tiểu thư! Chuông vào học kêu lâu như vậy rồi không nghe thấy hả?! Còn đứng rề rà ở đó! Chờ tôi đẩy hai cái xe lăn ra đón mấy người à?!"

*

Mấy ngày kể tiếp, Thẩm Quyên hết sức tự giác thu liễm rất nhiều.

Dù vậy, đồ ăn sáng thì vẫn ngày nào cũng có. Lâm Ngữ Kinh trọ ở trường, Thẩm Quyên biết cô thích ăn ở quán cơm nếp cuộn bên cạnh studio, liền mang đến mỗi ngày cho cô.

Còn là mỗi ngày đều đặn ba cái lòng đỏ trứng muối.

Lâm Ngữ Kinh lúc mới bắt đầu còn có thể giả vờ giả vịt chuyển tiền cho cậu gi đó, về sau liền mất cảm giác.

Thế nhưng ngắm lại tình cảnh gia đình Thẩm Quyên, mắt cảm giác một ngày, ngày hôm sau vẫn là trở lại như cũ.

Đây dù sao cũng là một thiếu niên khôn khổ, phí sinh hoạt còn phải do bản thân vừa học vừa làm kiếm ra.

Tuy rằng mấy lời hai người nói lúc tranh học bổng có khi đối phương cũng không tin, nhưng Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, Thẩm Quyên lúc đó phỏng chừng là nói nửa thật nửa giả, và lại trong tay cô ít nhiều vẫn có chút tiền.

Thẩm Quyên thì lại không giống thế.

Thẩm Quyên cậu ta thật sự nghèo!

Đã nghèo thành như vậy, còn kiên trì bền bỉ muốn nói chuyện yêu đương!

Đây là tình yêu vĩ đại cỡ nào chứ!

Lâm Ngữ Kinh thờ dài.

Thẩm Quyên này, thời điểm cậu muốn phát động thế tiến công với người cậu thích, kỳ thật làm cho người ta rất khó vùng vẫy.

Lúc cô ở chung với cậu, một mặt thậm chí còn thích những tiếp xúc tứ chi thân mật, một mặt khác lại nghe theo lý trí mà cực lực bài xích.

Loại sinh vật khác phái này, một khi xác định loại quan hệ nào đó, sẽ không còn giống như trước kia nữa.

Giữa bọn họ sẽ liên tục nảy sinh một loại hoang mang mờ mịt, vừa khó lường vừa yếu ớt tốt độ, đến mức không đỡ nổi một đòn.

Một khi tình hình khác thường phát sinh, tính nguy hiểm sẽ tăng cao, đồng thời còn ảnh hưởng sâu xa. Quả thực vô lợi mà bách hại.

Cô rõ ràng vẫn đang ngây ngốc trong thế giới nhỏ của mình rất tốt mà. Chuyện không chế tâm trạng thế này trước giờ cô đều rất am hiểu, chút "ý lại" bất tri bất giác này sinh với cậu này... Được rồi, là "thích", cô cũng có thể không chế rất tốt.

Thế nhưng Thẩm Quyên nhất định phải đến trên học cô.

Cậu đã nghèo như vậy rồi, lo mà học tập cho tốt đi không được sao!

Học người ta tìm đối tượng làm gì!

Lúc này là tiết tự học thứ hai từ đầu tính lên của thứ sáu. Thứ sáu không có tự học buổi tối, còn mỗi hai tiết là trực tiếp tan học, tâm trạng mọi người đều bay bay, ở trong phòng học nên ngủ thì ngủ, nên chơi thì chơi.

Lâm Ngữ Kinh ngồi đầu sang, Thẩm Quyên đang làm đề toán.

Người này ngay cả lúc làm bài cũng trông có vài phần thờ ơ lơ đãng, lười nhác tựa trên tường, chuyển bút, đọc đề rất nhanh, gần như đảo mắt qua liền viết đáp án.

Đề tự luận đơn giản chút thì chẳng buồn viết, trực tiếp viết trên đề mấy điểm quan trọng, ghi ra đáp án.

Vậy nhưng thật ra rất chăm chú.

Lâm Ngữ Kinh cứ như thể nhìn cậu ba bốn phút, cậu mới cảm giác được, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, nghiêng người tới gần: "Sao vậy?"

Cậu nói xong, một lần nữa cúi đầu, mắt còn nhìn chăm chăm vào câu tự luận cuối cùng.

Bộ đề này buổi trưa Lâm Ngữ Kinh đã làm xong, câu cuối cùng có chút khó khăn, cô phải ngẫm nghĩ nửa ngày xem vẽ đường kẻ phụ thế nào.

Cô không lên tiếng, Thẩm Quyên cũng không nói chuyện, cứ như thể nghiêng người dựa vào cô, ngòi bút chấm trên giấy. Khoảng chừng hai ba phút sau, cậu nhấc bút, lư loát vẽ vài đường kẻ phụ, bắt đầu viết ra bên cạnh.

Thiếu niên hơi cúi đầu, ngón tay thon dài đẹp đẽ cầm bút, xoạt xoạt viết từng hàng trên giấy, mỗi khi viết đến cuối hàng, ngòi bút khẽ nhấc theo thói quen.

Sắc mặt vừa nghiêm túc vừa lạnh nhạt.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu đi, không nhìn cậu nữa, trong lòng lặng lẽ thờ dài lần thứ hai.

Thời điểm nam sinh nghiêm túc với một chuyện gì đó, khắp người như được bao phủ một lớp khí nào đó, thực sự là chói mắt đến mức phạm quy rồi.

Ngay cả động tác nhỏ cũng khiến người cảm thấy soái.

Vì sao trước đây cô lại cảm thấy người này là loại học tra cần phải dùng đến quảng cáo cảm dỗ mới chịu học tập chứ?

Rõ ràng khắp người đều toả ra ánh sáng của học bá.

Thẩm Quyên dùng hai ba phút viết xong đề cuối cùng, đề bút xuống.

Cơ thể cậu còn đang nghiêng ngả, cánh tay hầu như dán vào cô, đáng vẽ nửa dựa nửa không, quay đầu lại: "Cậu vừa nảy định nói gì."

"Không có gì..." Lâm Ngữ Kinh đứng lên, nhỏ giọng nói, "Tôi đến phòng vệ sinh."

Thẩm Quyên nhướn nhướn mày, nở nụ cười: "Không nhầm chứ, hiện tại đi vệ sinh cũng biết báo cáo với tôi?"

"Làm bài tập của cậu đi." Lâm Ngữ Kinh tiện tay bắt được một tờ bài tập vỗ vào mặt cậu, ra khỏi phòng học.

Cuối thu ngày ngắn, lúc này đã có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng hoàng hôn. Trong hành lang rất yên tĩnh, không có một ai.

Lâm Ngữ Kinh rút điện thoại ra xem. Đối với chuyện này Bất Trung không quan tâm lắm, nếu là ở Phụ Trung trước đây, một giây trước cô rút điện thoại ra, một giây sau sẽ bị thu mất ngay.

Ba tiếng trước Lâm Chi gửi cho cô một tin tức, tuần sau bà sẽ đến thành phố A.

Một tin khác đến từ Phó Minh Tu, Lâm Ngữ Kinh vừa đi về hướng phòng vệ sinh vừa ấn mở, Phó thiếu gia lời ít ý nhiều: [Tuần này có về ăn cam không?]

Lâm Ngữ Kinh rẽ vào nhà vệ sinh nữ, nhanh chóng hỏi âm một tin: [Sao thế, em gái không ở đây bây giờ anh cảm thấy không quen rồi sao?]

Ba phút sau, cô từ gian phòng riêng đi ra, rửa sạch tay, lật điện thoại lên, Phó Minh Tu đã trả lời.

[... Có lẽ tôi rảnh đến phát ngán rồi mới muốn nói chuyện với cô đấy? Tạm biệt.]

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy buồn cười, đang suy nghĩ có nên trả lời không, trả lời cái gì, ra khỏi phòng vệ sinh, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người đứng ở vách tường đối diện.

Cô cũng sốt một chút, cảm điện thoại chớp chớp mắt: "Cậu chặn nhầm rồi phải không, ở đây là nhà vệ sinh nữ, hơn nữa Thẩm Quyên giờ đang ở trong lớp."

Ninh Viễn đứng dựa vào tường, nhìn cô: "Tôi không tìm nó."

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Cậu tìm tôi, tôi đã cảm thấy cậu sẽ không quên đi như thế, bị tôi tính toán đến ngoan ngoãn chạy vòng, sao có thể không nói tiếng nào." Cô hất hất cằm, "Bạn học Ninh Viễn, chấp nhận thua cuộc đi, lúc tôi cuộc với cậu cậu cũng đồng ý rồi."

Ninh Viễn cười cười: "Chấp nhận thua cuộc, hơn nữa chỉ chạy mười vòng, tôi cũng không đến nổi còn so đo với một nữ sinh. Tìm cậu chủ yếu là vì tôi rất thích cậu, muốn trò chuyện với cậu."

Lâm Ngữ Kinh đã bị dọa đến sắp nổi da gà.

Cậu ta rõ ràng có một tướng mạo rất vô hại, cười lên thậm chí còn ôn hòa, vậy mà lại không hiểu vì sao khiến người ta cảm thấy vô cùng không thoải mái, làm cho cô theo bản năng muốn trách né.

"Vậy làm sao bây giờ, tôi không muốn trò chuyện với cậu cho lắm, chúng ta cũng không có gì hay để nói chuyện." Cô nói xong còn khoát tay áo với cậu ta một cái, vẫn rất lễ độ cười nhẹ, "Cậu đánh bạn học lớp chúng tôi, tôi khiến cậu chạy mười vòng và xin lỗi, chúng ta hòa nhau. Bạn học Ninh, cô duyên gặp lại."

Ninh Viễn không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ, nói: "Tôi muốn trò chuyện với cậu về Thẩm Quyên."

Bước chân Lâm Ngữ Kinh khựng lại.

Cô ngoảnh đầu sang, tò mò nhìn cậu ta: "Cậu và Thẩm Quyên có thù sao?"

"Chắc là có..." Ninh Viễn suy nghĩ một chút, "Cũng không thể xem là có, vậy thì không có đi."

"Có thì có, không có thì không có, nếu như đã không có thì cậu im lặng một chút đi." Lâm Ngữ Kinh hơi thiếu kiên nhẫn, cũng không muốn giả bộ nữa, "Chuyện đấu bóng là các cậu có lỗi trước nhì, tại sao cậu phải cắn chặt Thẩm Quyên không tha? Và lại chuyện này liên quan gì tới tôi? Cậu là miếng thuốc cao dán gì à?"

Ninh Viễn cũng không tức giận, cười nhìn cô: "Cậu thật sự không tò mò sao? Nó còn trông như rất thích cậu nhì, xem phản ứng của cậu, cậu hẳn là cũng thích nó, các cậu đang ở bên nhau?"

Lâm Ngữ Kinh tựa trên tường, ánh mắt lạnh xuống từng chút từng chút một: "Cậu có phải bị bệnh không đây?"

"Cô gái nhỏ đừng nóng nảy như thế, bởi vì tôi trùng hợp, tham gia một chút chuyện lúc trước của nó, à mà cũng không tính là tham gia, chỉ là biết một chút." Ninh Viễn khoát tay lên bệ cửa sổ, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, "Tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở cậu một lần, cậu cẩn thận chút đi, người mà trước đây nó rất thích ——"

Cậu ta dừng câu chuyện, nghiêng đầu qua, tầm mắt khựng một chút, bỗng nhiên lại nở nụ cười.

Lâm Ngữ Kinh cũng quay đầu theo nhìn sang.

Phòng vệ sinh trong tòa dạy học này đều ở lầu một, cửa lớn mở ra, gió vô vũ thổi vào, lạnh lẽo. Lầu một có mấy lớp học, thấp thoáng có thể nghe thấy tiếng giáo viên giảng bài truyền đến từ phòng học phía cuối.

Thẩm Quyên bước xuống cầu thang rẽ tới đây, đi thẳng về hướng bên này, bước chân rất nhanh.

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, nhìn cậu đi tới, không hề nghĩ ngợi liền thẳng người lên định nghênh đón.

Cô không muốn nghe.

Không chỉ là mình cô không muốn nghe, cô càng không muốn để Thẩm Quyên nghe thấy.

Bất luận người này chuẩn bị nói cái gì.

Ninh Viễn tựa như không nhìn thấy, hoặc là trong nháy mắt đã nhìn thấu ý đồ của cô, cậu ta một lần nữa xoay đầu lại, cười nhìn cô. Âm thanh chậm mà khẽ, nhưng trong khung cảnh vẫn còn đang yên ắng, từng chữ từng chữ rõ mồn một truyền thẳng vào tai cả ba người: "Người mà trước đây nó rất thích, bởi vì nó, mà giờ còn đang nằm ở bệnh viện, đời này cũng không tỉnh lại."

Bước chân của Lâm Ngữ Kinh ngưng lại, cả người hơi cứng đờ.

Thẩm Quyên đã đi tới trước mặt họ, gần như không hề dừng lại, một quyền nện thẳng lên mũi cậu ta. Sức lực rất lớn, cả người Ninh Viễn lao đảo lui về sau nửa bước.

Cậu ta giơ tay che mũi, máu từ khe ngón tay chảy ra.

Thẩm Quyên đưa tay lôi cổ áo Ninh Viễn lại đây, cụp mắt nhìn cậu ta, đè nén giọng nói, thấp mà khàn, không nghe ra tâm trạng: "Mày muốn chết sao?"

Hết chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Muốn

Lần đầu tiên Thẩm Quyên gặp Lạc Thanh Hà là lúc sáu tuổi. Năm ấy cậu vừa mới lên tiểu học.

Ngày đó Lạc Thanh Hà trở về từ Hồng Kông, Thẩm Quyên lần đầu nghe thấy mẹ Thẩm nhắc đến chuyện về người cậu trẻ này của cậu.

Đại khái chính là mười mấy tuổi, trẻ người phản nghịch, thứ mình thích người trong nhà đều không ủng hộ, ông cũng không muốn từ bỏ. Sau khi làm âm ỉ một trận lớn thì ngày thứ hai liền cuốn gói rời đi, một mình chạy đến Hồng Kông, đi một chuyến liền mất mười năm.

Thời điểm Tiểu Thẩm Quyên nhìn thấy Lạc Thanh Hà thật ra có hơi bất ngờ, cảm thấy phần giới thiệu tóm tắt về con đường phản nghịch của ông cũng không tương xứng lắm với tướng mạo và khí chất của ông ấy.

Ông cậu trẻ này của cậu giống y như tên của ông ấy* vậy, là một người đàn ông dịu dàng như gió xuân ấm áp.

(*) 清河 - Thanh Hà: nghĩa là con sông trong trẻo, thanh khiết.

Thực tế cũng đúng là như vậy.

Thẩm Quyên từ nhỏ đã quậy (mồi mẹt, uế oái), những đứa trẻ khác chơi cái gì cậu cũng không thấy quá hứng thú. Trái lại rất thích chơi cung, mỗi ngày hề tan học là trốn trong phòng mình lò mò mấy cây cung nhỏ.

Những người bạn nhỏ khác vậy mà vô cùng nghe lời cậu, thích chạy theo sau móng cậu, ngày nào cũng gọi cậu ra ngoài nghịch bùn. Thế mà cậu chẳng thêm phản ứng người ta, ghét bỏ bọn trẻ nít cùng tuổi ấu trĩ.

Ba Thắm và mẹ Thắm thật ra rất sầu lo, so sánh đứa bé nhà mình với đứa bé nhà người khác, một chút tươi sáng cũng không có, thậm chí hình như còn hơi quái gở, làm con tim bọn họ tan nát. Họ cảm thấy liệu có phải là lấy tên sai rồi không.

Lúc trước vốn không nên đặt cái tên quyền gì đó, ai đã đặt ra cái tên tai hại vậy nè? Ảnh hưởng quá to lớn với tính cách của con trai mình!

Mẹ Thắm đã từng nỗ lực sửa tên cho cậu, gọi là Thắm Hoạt Bát, Thắm Vui Tươi gì đó.

Tuy rằng khó nghe chút, nhưng mà ngu ý tốt. Nếu như có thể khiến cậu từ đây có thể hoạt bát cùng những bạn học nhỏ kia nghịch bùn, vậy thì đáng giá quá rồi.

Thế nhưng khi đó Tiểu Thắm Quyền đã rất có chủ kiến, cậu không muốn, mẹ Thắm cũng không có cách nào, tên đành gọi như thế.

Loại hiện tượng này sau khi Lạc Thanh Hà trở về đã được giảm bớt, Lạc Thanh Hà trở về ở tại nhà cũ của Lạc gia, một căn nhà trong ngõ nhỏ. Những năm này ông cũng tích góp không ít tiền, mua lại luôn nhà sát vách, làm một studio.

Tiểu Thắm Quyền rốt cuộc đã biết Lạc Thanh Hà làm gì, ông là vẽ vời trên người người khác, còn là loại rửa không ra nữa đấy.

Tiểu Thắm Quyền cảm thấy không hiểu nổi ông cậu trẻ này của cậu cho lắm. Ông cậu thích vẽ vời sao lại không vẽ trên giấy.

Cũng có thể vẽ trên tường.

Tại sao lại muốn vẽ trên cơ thể người, còn không rửa được nữa chứ.

Vậy như sau này không thích nữa thì làm sao bây giờ, vẽ sai rồi làm sao bây giờ, hối hận rồi làm sao bây giờ, cũng đâu có cục tẩy để gôm.

Cậu tuy rằng không hiểu cho lắm, thế nhưng chuyện này mới mẻ.

Những chuyện mới lạ mới mẻ ít nhiều gì cũng sẽ hấp dẫn sự chú ý của người bạn nhỏ một chút. Hơn nữa công việc của ba Thắm mẹ Thắm rất bận, Thắm Quyền lại nhỏ, trước đây lúc Lạc Thanh Hà chưa về, trong nhà có mỗi vài di chăm sóc cậu, hiện tại Lạc Thanh Hà đã về, Tiểu Thắm Quyền liền nán lại chỗ ông suốt cả ngày.

Lạc Thanh Hà chỉ bảo cậu từ trên xuống dưới, chăm sóc ăn mặc của cậu, dạy cậu vẽ vời, nói cho cậu đạo lý, cũng tán gẫu với cậu mấy chuyện thú vị của ông trong những năm ở bên ngoài này.

Ông là người hết sức dịu dàng lại tinh tế tỉ mỉ. Nhân sinh quan của Thắm Quyền đã dần dần dựng thành hình trong mấy năm ở với cậu. Thời gian ở cùng cậu còn nhiều hơn thời gian ở cùng ba mẹ mình, rất nhiều đạo lý đối nhân xử thế và cả thói quen nhỏ đều bắt tri bắt giác chịu ảnh hưởng từ ông ấy.

Mãi đến một ngày, Lạc Thanh Hà dẫn theo một đứa trẻ trở về.

Đứa bé kia trông như xấp xỉ tuổi Thắm Quyền, cả người gầy gò nhỏ bé, cơ thể bần thiêu, da dẻ lộ bên ngoài toàn là vết thương xanh tím, nhìn thấy mà giật mình.

Thắm Quyền nhũn mảy cảm hôm thuốc từ phòng trong đi ra, lại đến nhà bếp rót cho cậu ta ly nước ấm.

Lạc Thanh Hà giúp đứa bé kia xử lý vết thương, đáng vẻ chăm chú lại ôn hòa: "Cháu tên Nhiếp Tĩnh Hà thật sao?"

Đứa bé hít hít mũi, "Vâng" một tiếng trầm thấp.

"Cháu xem, tên hai chúng ta đều không khác mấy kia." Lạc Thanh Hà liền cười nói, "Chúng ta có duyên biết bao."

...

Duyên cái con khi.

Hành lang lầu dạy học đâm hoảng hồn cuối thu. Cửa sổ đang mở ở sau lưng nằm trong phía bóng, quanh năm không thấy ánh mặt trời, lạnh lẽo âm thấp.

Thắm Quyền ra tay rất nặng, thậm chí nhìn còn không có ý định dừng lại. Lâm Ngữ Kinh tức tốc hồi phục tinh thần, gọi cậu một tiếng.

Cậu tựa như không nghe thấy, mạnh mẽ túm cổ áo Ninh Viễn xuống, lại là một đám. Ninh Viễn bị cậu kéo khuỷu người xuống, máu từ kẽ ngón tay tách tách chảy xuống, nhỏ trên áo khoác đồng phục cậu ta.

Lâm Ngữ Kinh lại gọi cậu một lần, có hơi gấp gáp: "Thắm Quyền!"

Động tác của Thắm Quyền rốt cuộc cũng đã ngừng lại, không quay đầu, vẫn cụp mắt như cũ.

Lâm Ngữ Kinh đi tới, kéo cổ tay cậu, thấp giọng nói: "Trong trường toàn là giám thị, cậu muốn tạm nghỉ học một năm nữa à?"

Thắm Quyền buông tay ra.

Ba người hiện giờ đang đứng cùng một chỗ. Lâm Ngữ Kinh vẫn là không nhìn được, nhìn lướt qua vị trí của giám thị, chếch nghiêng người tìm một góc chết, một cú đá vào vị trí then chốt của Ninh Viễn.

Suy cho cùng có cũng đã kiểm hãm sức lực rồi, Ninh Viễn vậy mà vẫn rên khẽ một tiếng, lao đảo lúi về sau nửa bước, dựa vào tường trượt xuống.

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu: "Bạn học Ninh, thống nhất khẩu cung một chút. Hôm nay cậu chặn đường tôi ở cửa nhà vệ sinh nữ, đồng thời tiến hành phát ngôn quấy rối và công kích trên tinh thần với tôi. Thắm Quyền đi ngang qua tiện tay giúp đỡ, vậy không sai chứ?"

Ninh Viễn mặt trắng nhợt ngược đầu lên, cứng đờ mà khó tin nhìn cô, mồ hôi lạnh sụt qua thái dương, nói không nên lời.

Lâm Ngữ Kinh nói tiếp: "Cậu không nói lời nào tôi coi như cậu ngầm thừa nhận, chúng ta xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Đương nhiên, cậu không đồng ý cũng phải đồng ý, bởi vì chuyện này tôi muốn làm nó là đen thì nó chính là đen, tôi muốn nó trắng thì nó chính là trắng, cậu chắc chắn là không nói lại tôi, đến lúc xui xẻo thì vẫn là chính cậu thôi, điểm này cậu tin chứ?"

Ninh Viễn dựa vào tường ngồi dưới đất nhìn cô: "Cậu đúng là không một chút dao động, thích nó như thế sao?"

Lâm Ngữ Kinh siết thật chặt ngón tay nắm lấy cổ tay Thắm Quyền.

Ninh Viễn miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng: "Đương nhiên cũng không phải không có chút nào nhĩ."

Lâm Ngữ Kinh không muốn nghe cậu ta nói nữa, kéo Thắm Quyền đi ra ngoài.

Trên thảo trường bên ngoài tòa nhà dạy học không một bóng người, chỉ có vài nam sinh chơi bóng ở sân bóng rổ ngoài trời xa xa bên kia. Lâm Ngữ Kinh lôi kéo cậu đi tới dưới một khung đỡ bóng rổ khác.

Cả quá trình Thắm Quyền đều không lên tiếng, mặc cho cô kéo đến phía trước. Cô dừng bước lại, cậu cũng dừng lại theo.

Lâm Ngữ Kinh ngừng đầu, nhìn cậu, ngọn lửa không tên tức thì vọt đến: "Có phải cậu tạm nghỉ học một năm vẫn chưa đủ? Còn muốn mua một tặng một, chờ sang năm trở lại làm đàn em của tôi?"

"À." Thắm Quyền trầm mặc một hồi lâu, khàn giọng, "À, xin lỗi."

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt nhìn cậu.

Cô không biết phải nói gì, lúc đó cũng không nghĩ nhiều như vậy, phản ứng của Thẩm Quyên quá mất khống chế, cô chẳng qua là cảm thấy không thể để cậu ở lại đó.

Lâm Ngữ Kinh hầu như chưa từng gặp Thẩm Quyên như vậy, lần gần nhất vẫn là lúc ở trên đường, cậu gặp phải bạn cùng bàn trước kia của mình.

Bản thân cô thời điểm đó cũng có chút không khống chế được.

Cái gì mà người trước đây nó rất thích, cái gì mà đời này cũng không tình lại. Thật lòng mà nói, không dao động, không ảnh hưởng là giả. Phản ứng của Thẩm Quyên rõ ràng nói cho cô biết, Ninh Viễn tuy rằng mềm mỏng lại còn thích ăn đòn, nhưng lời nói ra e là đã đúng phần nửa rồi.

Cậu ta dường như hiểu rất rõ Thẩm Quyên, từng câu nói ra như dao găm, từng đao từng đao đâm vào tử huyệt trên người cậu.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên có chút mờ mịt. Đây là quá khứ của cậu, còn là phần cậu không muốn để người khác tra xét đến.

Cô thật ra ngay cả lập trường bị dao động hay bị ảnh hưởng cũng không có.

Hai người đều không lên tiếng. Trầm mặc mấy phút, Thẩm Quyên thờ dài, nghiêng người tựa trên khung bóng rổ: "Cậu có câu hỏi nào —— "

Tiếng chuông tan học vang lên, Thẩm Quyên nói được nửa câu, bị cắt ngang.

Khoảng chừng một hai phút, học sinh lục tục đi ra từ tòa nhà dạy học. Trong nháy mắt, thao trường đã bị chiếm mất một nửa.

Thẩm Quyên không nói gì nữa, hai người im lặng đi vào lớp học. Thời điểm đi tới đầu cầu thang, Lâm Ngữ Kinh liếc về hướng phòng vệ sinh bên kia, Ninh Viễn đã không còn ở đó.

Tiết học cuối cùng sẽ bị Vương khủng long và giáo viên toán thay phiên chiếm giữ. Giáo viên toán nửa tiết đầu, Vương khủng long nửa tiết cuối, giảng bài thi lúc trước.

Vương khủng long tốc độ nói rất nhanh, điểm kiến thức giảng đến cũng tương đối nhiều. Lâm Ngữ Kinh không nói chuyện với Thẩm Quyên nữa, chuyên tâm nghe giảng bài, tuy rằng sau khi chuyện vừa nãy phát sinh, tập trung chú ý thật ra có hơi khó khăn.

Chuông tan học ngân vang, Vương khủng long nán thêm mấy phút, nói cho hoàn chỉnh bài thi, cuối cùng còn kích động dâng trào mà nhắc nhở bọn họ kì thi cuối kỳ đã gần ngay trước mắt.

Vương khủng long và Lưu Phúc Giang tuy rằng tính cách cứ như hai cực âm dương, thế nhưng lại có một điểm chung, chính là bọn họ đều ngập tràn nhiệt huyết với thành tích học tập của học sinh lớp 10, kiên định tin rằng cuộc thi lần sau bọn họ sẽ bỗng nhiên tỉnh ngộ mà bắt đầu nỗ lực học tập, bắt đầu đi lên.

Chờ ông cuối cùng cũng chịu đi, điện thoại Lâm Ngữ Kinh vừa vịn vang lên.

Cô vừa mới nhận, Phó Minh Tu bên kia đã hùng hổ hỏi ngay: "Cô có tan học không đấy?"

Âm thanh rất lớn, Thẩm Quyên nghiêng đầu qua.

"Tan rồi, ngài có gì chỉ giáo." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Tôi, hiện tại đang ở cổng trường của cô, vẫn là ở đầu phố phía trước đó." Phó Minh Tu nói, "Tôi hi vọng năm phút sau có thể nhìn thấy cô."

Động tác bỏ sách vật lý vào cặp của Lâm Ngữ Kinh dừng lại: "A? Tôi còn phải về phòng ngủ lấy hành lý nữa."

Phó Minh Tu cúp điện thoại.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Người này rốt cuộc có biết cách cư xử không vậy?

Điện thoại nói cúp liền cúp sao?

Cô liếc nhìn thời gian, lấy bài tập phát xuống gấp gọn nhét vào cặp, đứng dậy đi ra phía ngoài phòng học.

Thẩm Quyên trước sau trầm mặc nhìn cô.

Cậu đã nghe thấy âm thanh trong điện thoại vừa nãy, tuy rằng không nghe rõ nói gì, nhưng mà loáng thoáng nghe ra là tiếng của con trai.

Nếu là lúc bình thường, cậu có lẽ sẽ hỏi.

Không phải có lẽ, cậu nhất định sẽ hỏi.

Lâm Ngữ Kinh đi tới cửa phòng học, bước chân ngừng một chút, xoay đầu lại, không yên tâm nhìn về phía cậu: "Lát nữa cậu sẽ đi thẳng về, đúng không?"

Thẩm Quyên ngồi tại chỗ: "Ừm"

"Cậu sẽ không đi tìm Ninh Viễn nữa, đúng không?" Cô lại tiếp tục xác nhận.

"Ừm" Thẩm Quyên nhìn cô, giọng còn có chút khàn, ánh mắt nặng nề, thoạt nhìn ừ rừ vô cùng. "Tôi nghe cậu hết."

Lâm Ngữ Kinh không nói nên lời.

Cô cảm thấy trong lòng mình có một chỗ nào đó bỗng nhiên mềm nhũn.

Cô mím mím môi, không nói gì nữa, quay đầu ra khỏi phòng học.

*

Lâm Ngữ Kinh không thích xe đưa đón trực tiếp dừng ở cổng trường. Phó Minh Tu đưa cô qua hai lần, cũng biết tật xấu này của cô. Về điểm này, anh ta đúng là đã dành cho cô sự tôn trọng và săn sóc cơ bản.

Lúc Lâm Ngữ Kinh nhắc theo vali lên xe đã là mười lăm phút sau. Phó thiếu gia về mặt không kiên nhẫn ngồi ở ghế lái, nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Tôi tính thời gian, nếu như cô xuất hiện muộn một phút nữa, tôi sẽ lái xe đi thẳng."

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh nói: "Trường học bên này có tàu điện ngầm tốc hành, cũng là mười phút đi đường."

"..."

Phó Minh Tu chỉ vào cô: "Cô đừng có nói chuyện, tôi sợ tôi sẽ thật sự ném cô xuống xe."

Lâm Ngữ Kinh vô cùng biết điều mà dựa vào chỗ ngồi, yên tĩnh nhìn ra ngoài cửa xe, không nói nữa.

Trên đường đi, Phó Minh Tu nhìn cô qua kính chiếu hậu vài lần.

Hôm nay nha đầu này có chút ủ rũ nhỉ.

Anh ta đánh tay lái, thuận miệng hỏi: "Cô bị người ta đá à?"

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, nghiêng đầu qua: "Hà?"

"Dáng vẻ của cô hiện tại, cứ như bị người ta vứt bỏ." Phó Minh Tu cười nhạo cô, "Sao thế, nam sinh cô thích có người thích rồi?"

"..."

Âm âm

Một khối đá lớn từ trên trời giáng xuống, nặng nề đổ lên người Lâm Ngữ Kinh, suýt nữa đập cô đến thổ huyết.

Lâm Ngữ Kinh một lời khó nói mà trừng mắt anh ta. Trùng gần nửa phút, mắt cũng mờ mờ, cô chớp chớp mắt, thờ dài.

Phó Minh Tu nhìn phản ứng của cô, thực sự bất ngờ: "Đúng là bị đá?"

"Không chế biểu cảm vui cười trên sự đau khổ của người khác đi, khóe miệng cũng sắp toét đến đỉnh đầu rồi." Lâm Ngữ Kinh bỡ phờ nói.

"Tôi chỉ là không nghĩ tôi có quá thật là bị đá." Phó Minh Tu tiếp tục cười nhạo cô, "Không tận mắt nhìn thấy cũng rất tiếc nuối, lần sau có loại trò hay này cô nhớ nhắc tôi sớm nha."

"Đầu tiên, tôi không bị người ta đá, tôi ngay cả bạn trai cũng không có, cũng không định nói chuyện yêu đương." Lâm Ngữ Kinh nói.

Phó Minh Tu đợi vài giây, không nghe thấy câu sau: "Thứ hai đâu?"

"Không có thứ hai, thứ hai tôi còn chưa nghĩ ra." Lâm Ngữ Kinh tựa đầu trên cửa sổ xe, bỗng nhiên nói, "Anh trai."

Tay cầm vô-lăng của Phó Minh Tu run lên, cảnh giác liếc cô một cái: "Cô lại muốn làm gì."

"... Cái gì gọi là lại muốn làm gì?"

Phó Minh Tu nói: "Tiểu nha đầu cô một bụng ý xấu, mỗi lần gọi tôi như thế đều không có chuyện tốt."

"..." Lâm Ngữ Kinh quyết định không tính toán với anh ta, ngừng một chút, có chút gian nan hỏi: "Đàn ông các anh —— ừm nam sinh các anh, có phải ánh trắng sáng* là kiểu tồn tại mà cả đời cũng không thể quên không?"

(*) Cụm từ khởi nguồn từ tiểu thuyết "Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng" của Trương Ái Linh, ý chỉ một cô gái sáng rỡ như ánh trắng, là thứ không thể có được nhưng lại luôn tồn tại trong tim của mỗi người đàn ông.

"Cũng không nhất định là như vậy, làm gì có tình cảm nào là cả đời không quên được, gặp phải người thích hợp hơn chẳng phải sẽ là nói quên liền quên sao." Phó Minh Tu nói, "Hơn nữa cũng phải xem tình huống, xem cái ánh trắng sáng này vì sao lại biến thành ánh trắng sáng."

"Là kiểu "ánh trắng sáng" này vì anh mà nằm trong bệnh viện, cả đời cũng không tỉnh lại à?" Lâm Ngữ Kinh thăm dò hỏi.

Phó Minh Tu im lặng vài giây, thật bụng thật dạ hỏi: "Đời này cũng không tỉnh lại, lại còn nằm trong bệnh viện, vậy rốt cuộc là chết rồi hay là chưa chết."

Lâm Ngữ Kinh lại thờ dài: "Sao tôi biết được."

Phó Minh Tu lại nhìn cô một cái: "Nếu như là loại ánh trắng sáng này, tôi đề nghị cô từ bỏ đi, cả đời cũng không thể quên được."

Lâm Ngữ Kinh tựa đầu trên cửa sổ xe, không lên tiếng.

*

Phó Minh Tu lái xe nhanh hơn lão Lý một chút. Lúc về đến nhà Quan Hường Mai và Mạnh Vĩ Quốc đều ở nhà. Lâm Ngữ Kinh thay bộ quần áo, xuống lầu ăn cơm tối.

Quan Hường Mai vẫn như trước nhiệt tình nói chuyện cùng cô. Cả quá trình Lâm Ngữ Kinh có thể gián lược thì gián lược, nửa điểm hứng thú cũng không nhắc lên được, bình an vô sự ăn xong cơm tối liền đi lên lầu.

Lượng bài tập cuối tuần của Bát Trung không nhiều không ít. Cô liếc nhìn thời gian, rút hết bài tập từ balo ra, trước tiên bắt đầu làm bài tập tiếng Anh đơn giản nhất đối với cô. Không có phản nghe, viết xong bài viết cuối cùng còn chưa tới một giờ đồng hồ.

Sau đó cô rút vật lý ra, vừa xem đề, vừa dùng nắp bút chọc chọc cảm.

Cái gì mà người trước đây thích, cũng không nhất định phải là con gái.

Trước kia trong trường còn đồn thổi Thẩm Quyên đánh bạn cùng bàn trước gần chết kia, mà thời điểm gặp phải trên đường Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu ta cũng đâu có thiếu tay cụt chân.

Tin đồn không thể tin.

Lời trong miệng người khác thì sao có thể xem là thật.

Hơn nữa còn là cái người, đáng ghét như vậy.

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại mấy tiếng trước, thiếu niên đã nói câu "Tôi nghe lời cậu hết".

Âm thanh rất nhẹ, âm cuối còn có chút yếu ớt.

Cô vẽ bút lên bàn một cái, liếc mắt nhìn bài tập vật lý chỉ làm một nửa, lại liếc nhìn thời gian.

Tám giờ.

Cũng không tính là quá muộn.

Cô đẩy cạnh bàn đứng dậy, tiện tay cầm điện thoại và chìa khóa lên, ra khỏi phòng, xuống lầu.

Trong phòng khách không có ai, phòng bếp đèn đang sáng, hẳn là di Trương đang dọn dẹp. Lâm Ngữ Kinh khẽ tiếng nhẹ chân dấn sát vào mép tường mà đi tới cửa, mở cửa ra ngoài.

Chuyện này trước lạ sau quen, một loạt hành động lần này thậm chí còn không cần qua não, cơ thể đã tự động thao tác.

Cô đến 7-11 mua hai tá bia với một túi đồ ăn vặt, đi về hướng studio của Thẩm Quyên bên kia.

Cô đã quên gọi điện thoại cho cậu, cũng không gửi tin nhắn, cứ như thể nhấc theo một túi đồ nặng trĩu như mộng du đi thẳng đến cửa studio, cách cửa sắt nhìn vào một khoảng đen kịt bên trong, nửa tia ánh sáng cũng không thấy, mới hơi ngơ ngẩn hồi thần lại.

Đứng rồi.

Nhớ đâu người này không ở đây.

Nhưng mà cậu ấy không phải sống ở đây sao?

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, giờ tay, đầu ngón tay chống lên cửa sắt màu đen, nhẹ nhẹ ấn lên.

Cửa không khóa, đẩy ra.

Sân nhỏ bên trong hoàn toàn yên tĩnh, đèn cửa không mở, rèm cửa sổ kéo kín, phòng bên trong tối đen tối thui.

Cô đi tới cửa, giờ tay đẩy cửa ra.

Cánh cửa này cũng không khóa.

Nếu như Thẩm Quyên thật sự không ở nhà, thì người anh em này thực sự cũng quá to gan rồi, lúc về chắc gian nhà này sẽ bị người ta dọn sạch mất.

Lâm Ngữ Kinh đẩy cửa đi vào, một cái chân vừa mới giẫm vào, suýt chút nữa đã bị khối xộc cho chạy vọt ra ngoài.

Khắp cả căn phòng khói thuốc nối đuôi nhau tuôn ra ngoài, đến nỗi chỉ với ánh trắng mờ mờ và ánh sáng loáng thoáng bên ngoài cũng có thể thấy rõ mây mù lượn quanh trong phòng, làm người ta có loại ảo giác như đang ở cõi tiên.

Cô vỗ tay bật đèn, quét qua bốn phía một vòng, cuối cùng cố định trên người người đang ngồi ở chân ghế sofa.

Thẩm Quyên ngồi dưới đất dựa lưng lên sofa, ngậm đầu thuốc ngẩng đầu lên. Mắt ở lâu trong bóng tối vẫn chưa kịp thích ứng với ánh sáng đột nhiên xuất hiện, cậu hí híp mắt.

Trong gạt tàn xi-măng đặt trên bàn trà có tạo hình khác biệt nhờ đầy tàn thuốc, bên cạnh còn có mấy chai rượu chồng chất ngổn ngang.

Hình tượng thiếu niên chân chương tiêu chuẩn trong phim truyền hình và tiểu thuyết.

Lâm Ngữ Kinh thậm chí còn muốn đặt cho cậu cái tên —— Ai có thể nói cho tôi, cô đơn phải hát bài hát gì.

Còn phải là loại viết bằng tiếng sao Hỏa* nữa đấy.

(*) Thuật ngữ "Sao Hỏa" xuất hiện đầu tiên ở Đài Loan, dùng để chỉ những từ mà người trái đất không thể hiểu được, bao gồm các biểu tượng như emoji, ký tự truyền thống, tiếng Nhật, tiếng Hàn, các phần của ký tự Trung Quốc đã bị chia tách,... được sử dụng phổ biến trên internet.

Cô đứng ở cửa, mở cửa ra, thả khói một lát. Khoảng mười mấy giây sau, Thẩm Quyên rốt cuộc đã thích ứng với ánh sáng, nhìn thấy là cô rõ ràng ngăn người.

Lâm Ngữ Kinh đặt túi lên bàn trà, đi tới trước mặt cậu, buông mắt nhìn cậu: "Cậu định chìm trong chân chương như này à?"

Thẩm Quyên phản ứng kịp, dụi tắt thuốc: "Cậu sao lại..."

Tiếng của cậu khàn đặc, nói được một nửa, dừng lại.

Lâm Ngữ Kinh lấy chai nước khoáng trong túi đưa cho cậu. Thẩm Quyên nhận lấy vặn ra, ừng ực tu non nửa bình, lại háng giọng một cái: "Cậu sao lại đến đây."

Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm xuống trước mặt cậu, đếm đếm vô chai rượu bên cạnh cậu: "Cậu còn tỉnh táo sao?"

"Ừm, tỉnh."

Lâm Ngữ Kinh vỗ tay cho cậu: "Bạn học Thẩm tư lượng không tồi nha."

Thẩm Quyên cúi thấp đầu, liếm môi dưới, vậy mà lại nở nụ cười.

Cậu cười lại lại dựa ra sau, ngẩng đầu lên nhìn cô, lại hỏi một lần: "Cậu sao lại đến đây."

Lâm Ngữ Kinh mím mím môi: "Tôi cần thận suy nghĩ một chút, vẫn có vấn đề muốn hỏi cậu."

Thẩm Quyên nhìn cô, không lên tiếng.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên lại cảm thấy không chắc chắn: "Tôi chính là thực sự cảm thấy không quá —— cho nên đành đến, có điều nếu cậu không muốn nói cho lắm..."

"Muốn." Thẩm Quyên ngắt lời cô, "Tôi muốn, cậu muốn biết cái gì, tôi đều nói cho cậu."

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, trầm mặc vài giây, nhặt nhều "À" một tiếng: "Cái đó —— "

Thẩm Quyên bỗng nhiên ngồi thẳng lên, nghiêng người dựa lại đây, đưa tay ôm cô vào lòng.

Lâm Ngữ Kinh bất ngờ không kịp chuẩn bị, cả người ngã tới trước, thoát nhìn như sà vào lòng ngực cậu.

Tiếng nói của cô nín bật, người có chút cứng ngắc.

Thẩm Quyên một tay vắt ngang bên hông cô, một tay khác ghim sau đầu cô, vùi đầu vào gáy cô. Hô hấp hơi nặng hơn so với bình thường, ấm áp, ùi nóng vùng da nơi cổ cô.

Lâm Ngữ Kinh để mặc cho cậu ôm, vài giây sau tỉnh táo lại, cánh tay khe khẽ cử động.

Cậu có lẽ cho rằng cô muốn thoát khỏi cậu, cánh tay ôm chặt hơn một chút, khoảng cách giữa hai người trong phút chốc bị dồn ép đến không còn. Cô còn có thể cảm nhận được nhiệt độ có phần quá cao của cậu lúc này cách lớp quần áo.

Lâm Ngữ Kinh đặt cằm trên vai cậu, nhỏ giọng gọi cậu: "Thẩm Quyên..."

"Để tôi ôm một lúc, có được không?" Thẩm Quyên khàn giọng nói, "Chỉ một lúc."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Mà có hối hận không

Lần đầu tiên ôm ấp với người khác phái có cảm giác gì.

Là cảm giác hơi khó chịu.

Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm trước mặt Thẩm Quyên. Cậu đưa tay ôm lấy, cô bị ghim thẳng đơ tới trước, trọng tâm cả người đều dựa lên người cậu, miễn cưỡng giữ được cân bằng. Nói thật, không có thoải mái cho lắm.

Người này còn kiên quyết không cho cô động đậy.

Mãi đến khi Lâm Ngữ Kinh cảm thấy chân mình như bị chuột rút, Thẩm Quyên cũng không thả cô ra.

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, vẫn phải mở miệng: "Thẩm Quyên."

Thẩm Quyên chôn đầu trong cổ cô, khẽ cử động một chút.

Lâm Ngữ Kinh đã tê rần một lúc "Shh" một tiếng.

Cậu ta mới vừa cọ cọ một chút đúng không?

Có phải đã cọ cọ một chút không?

Có phải không!

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có phần không chịu đựng nổi, hắng giọng một cái: "Cậu ôm đủ chưa?"

Thẩm Quyên rầu rĩ cười một tiếng: "Tôi cứ tưởng cậu sẽ không hỏi."

"... Tôi không hỏi cậu sẽ tiếp tục ôm nữa sao?"

"Ừm." Thẩm Quyên buông lỏng cánh tay, thả cô ra, ngẩng đầu lùi lại dựa ra sau, "Cậu không hỏi thì tôi vẫn cứ thế ôm tiếp." Thẩm Quyên ngừng một chút: "Dù sao cơ hội chỉ có một lần mà."

Lâm Ngữ Kinh không biết phải nói gì. Chân cô đã tê rần, đặt mông ngồi trên sàn nhà.

Thẩm Quyên giờ tay kéo cái gối từ trên ghế sofa ném tới: "Mặt đất lạnh."

Cô nhận lấy, lót ở dưới mông, co chân, lặng lẽ xoa xoa mắt cá chân.

Thẩm Quyên chú ý tới động tác nhỏ của cô: "Sao thế?"

"Tư thế vừa nãy của ngài thật đúng là quá sáng tạo." Lâm Ngữ Kinh lườm một cái, "Chân tôi tê rần rồi."

Thẩm Quyên ngăn người, ngồi một cục ở đó cười: "Tôi giúp cậu xoa xoa?"

Lâm Ngữ Kinh hơi rụt chân lại, vội vã từ chối: "Ngài nghỉ ngơi đi, tôi không vội."

"Vậy cậu thông thả." Thẩm Quyên cào cào mái tóc. Trên người cậu toàn là mùi thuốc lá hòa lẫn mùi rượu, không dễ ngửi cho lắm. Cậu gập chân dài, chống tay lên sàn nhà mà đứng dậy, "Tôi đi tắm, chờ tôi."

"..."

Có thể là bởi vì, quan hệ bạn cùng bàn của bọn họ đã không còn thuần khiết nữa, dẫn đến lời nói này khiến Lâm Ngữ Kinh có ý nghĩ kỳ quái trong nháy mắt.

Thẩm Quyên đứng dậy đi vào phòng ngủ. Mấy phút sau, bên trong thấp thoáng truyền đến tiếng nước, vang ào ào.

Trời thu ban đêm gió lạnh thổi vào, khói thuốc trong phòng đã bay gần hết. Lâm Ngữ Kinh chờ một lúc, chân đã đỡ tê hơn, cô đứng dậy dọn đồng rác toàn tàn thuốc và vỏ chai rượu bỏ vào túi ni lông, đặt ở cửa, đóng cửa lại.

Vứt rác xong, trên ghế sofa còn một đồng thứ lung ta lung tung vung vãi, cô thờ dãi, khom lưng thu dọn.

Vừa dọn dẹp lại vừa không nhận được mà bắt đầu động viên chính mình.

Lâm Ngữ Kinh, mệt quá hiền lành rồi.

Thẩm Quyên chắc kiếp trước cứu vớt Vũ Trụ, mới có thể tình cờ gặp được... bạn cùng bàn tốt như vậy.

Có lấy mấy chai rượu còn nguyên xếp lại một chỗ, quay đầu nhìn thấy bên cạnh còn bày một quyển album ảnh mỏng mỏng.

Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút, tầm mắt rơi vào trang đang mở.

Thẩm Quyên thoát nhìn không giống kiểu người thích chụp ảnh kỷ niệm quá khứ, album ảnh này hẳn là cũng không phải của cậu. Trang đang mở ra có hai tấm hình, một tấm là cả đám trẻ con chụp ảnh chung, đại khái là chuyển đã ngoại mùa thu gì đó. Trên đầu mỗi người bạn nhỏ đều đội chiếc mũ rom nhỏ màu vàng, giáo viên ở hàng cuối cùng giờ tắm nắng — lớp 1-2.

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt là thấy ngay Tiểu Thẩm Quyên năm đó, người đáng yêu nhất, cậu bạn nhỏ béo mũm nính này cầm cung nhỏ trong tay, đứng ngoài rìa hàng thứ nhất, đáng người không ngờ lại rất thấp.

Phía dưới tấm kia là ảnh chụp chung của hai người, Thẩm Quyên vẫn là bộ quần áo đã ngoại mùa thu đó, đội mũ rom màu vàng, một người đàn ông ngồi xổm bên cạnh cậu, thoát nhìn anh tuấn mà dịu dàng.

Ở góc bầu trời trên tấm ảnh viết một hàng chữ: Lần đầu tiên A Quyên tham gia dã ngoại mùa thu.

Tiểu Thẩm Quyên sáu tuổi trên mặt còn mang theo vẻ múp míp của trẻ con, con mắt đen lay láy. Đôi mắt trong hình không giống với hiện tại cho lắm, tròn vo, đuôi mắt trái lại vẫn xếch lên như vậy.

Cậu mím đôi môi hồng hồng, một vẻ mặt không cảm xúc uest oải chán đời, trên khuôn mặt nhỏ non nớt tràn đầy "Thật nhàm chán".

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, bỗng nhiên kịp phản ứng.

Lúc này Thẩm Quyên học lớp 1 tiểu học, sáu tuổi.

Cô tính nhẩm rất nhanh, trong hình đều có ngày tháng năm, vừa tùy ý nhìn lướt qua, liền rất tự nhiên tính ra, cũng không biết vì sao lại tính toán cái này.

Cô còn nhớ Thẩm Quyện lúc trước đã gọi cô là cô nhóc, nói với cô mình lớn hơn cô hai tuổi.

Tạm nghỉ học một năm bỏ qua, còn một năm Lâm Ngữ Kinh vốn cứ tưởng là vì cậu bảy tuổi mới học tiểu học, học muộn hơn cô một năm, thế là vừa vặn lớn hai tuổi. Kết quả không phải, cậu cũng là sáu tuổi đến trường.

Vậy cái năm bỏ trống ở giữa của cậu đó, đi đâu rồi?

*

Mười phút sau, Thẩm Quyện từ phòng ngủ đi ra. Cậu đổi bộ quần áo, tóc nửa khô nửa ẩm, trên đầu còn đội chiếc khăn lông.

Đèn trong phòng đều mờ, ánh sáng có thừa. Lâm Ngữ Kinh ngồi xếp bằng trên ghế sofa, trừng trừng mà nhìn cậu.

Thẩm Quyện bị trừng đến có chút sợ hãi, tay cầm khăn lông vò vò tóc khựng lại một chút: "Sao thế?"

Lâm Ngữ Kinh sâu kín nói: "Cậu đúng là một bạn học Thẩm thần bí."

Thẩm Quyện: "..."

Bạn học Thẩm thần bí có hơi mờ mịt, không lên tiếng, đi tới kéo ghế ngồi xuống.

Nhà đã được Lâm Ngữ Kinh thu dọn sạch sẽ, chai rượu xếp thành hàng đặt bên góc tường, trong gạt tàn thuốc sạch sành sanh, gối tựa sô pha xếp chỉnh tề trên ghế sô pha.

Tầm mắt Thẩm Quyện rơi vào album ảnh trên khay trà, khựng lại trong nháy mắt.

Lâm Ngữ Kinh vốn là mang theo rượu đến, chủ yếu là cô sợ bản thân sẽ hỏi không ra, hoặc là bầu không khí lúng túng. Tìm hiểu bí mật của người khác gì đó, không phải sở trường của cô, cô cũng không thích quan việc không đầu, ai cũng có chút chuyện không muốn nói mà.

Thế nhưng cái ánh trắng sáng này của Thẩm Quyện, cô quả thực không buông xuống được.

Cũng không phải vì loại phát ngôn thiếu não rằng người cậu ta thích vẫn chưa tỉnh lại gì đó, Lâm Ngữ Kinh không thêm đề ý cái này, chủ yếu vẫn là bản thân người thích.

Hai người một ngồi trên ghế sofa, một ngồi trên ghế, đều im lặng không lên tiếng một lúc.

Lâm Ngữ Kinh ném túi đồ ăn vặt mình mua đến đây: "Cậu ăn tối chưa?"

Thẩm Quyện lấy khăn lông ẩm ướt khoát lên trên ghế, gầy gầy đầu tóc nửa khô: "Ăn rồi."

Cậu thoát nhìn không có gì khác thường, khôi phục lại dáng vẻ ông đây vô địch, thờ ơ lạnh nhạt bình thường, đáng vẻ suy sụp cầu ôm mười mấy phút trước nữa điểm cũng không thấy; Lâm Ngữ Kinh cũng không biết cô nên động viên cậu một câu khả năng hồi phục thật mạnh không.

Cô ngửa đầu, liếc nhìn đèn trần sáng sủa: "Ừm, có muốn tắt đèn không? Mờ đèn sàn đi, tối một chút."

Động tác gầy tóc của Thẩm Quyện khựng lại, ngón tay vùi trong tóc, nhấc mí mắt nhìn cô, bỗng nhiên cong môi: "Tắt đèn làm gì, tôi không có say, cũng không phải loại người như vậy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Tuy nhiên nếu mong muốn của cậu quá mãnh liệt, tôi cũng có thể phối hợp." Thẩm Quyện nói.

"Thẩm Quyện, lần thứ 100 nhắc nhở cậu, làm người đi." Lâm Ngữ Kinh nói, "Tôi chỉ muốn tạo chút bầu không khí kể chuyện xưa."

Thẩm Quyện cúi đầu bật cười một tiếng, đứng dậy đi tới cửa, "Tách" một cái đóng đèn trần.

Trong phòng bỗng chốc rơi vào khoảng tối tăm. Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy bóng người đen thùi lù của cậu đi tới, tới trước sô pha, lại tới trước mặt cô.

Sau đó chống một tay lên lưng tựa sô pha, cúi người, cúi đầu, tới gần.

Lâm Ngữ Kinh...?

Cô ngồi trên ghế sô pha, cậu đứng trước mặt cô, cánh tay lướt qua bên tai cô chống lên ghế sô pha, khoảng cách rất gần, sợi tóc nửa ẩm sượt qua, trên người mang theo mùi hương lúc mới tắm rửa xong.

Lâm Ngữ Kinh ở dưới tình thế cấp bách, quần bách mà hỏi một câu vô cùng ngốc nghếch: "Cậu muốn làm gì."

Cậu đừng tới đây!!

Cậu tới nữa tôi sẽ hét lên đó!!

Cô nói xong suýt chút nữa đã tự cắn đầu lưỡi mình, cảm thấy mình chính là đồ ngốc - tập hai.

Thẩm Quyện đè thấp giọng, hơi thờ ơ nhẹ từng chút một bao phủ xuống đây. Cậu nghiêng đầu sang một bên, chớp mũi kề sát bên mặt cô: "Tôi muốn..."

Trong bóng tối, tất cả xúc giác và thính giác đều trở nên mãnh cảm. Lâm Ngữ Kinh cảm giác được một cái tay khác cậu đưa tới bên eo mình, len vào bên dưới chỗ lưng dán vào ghế sô pha của mình, mang theo âm thanh vài vốc ma sát khe khẽ.

Chất còn ảnh hưởng, có thể cảm giác được nhiệt độ lòng bàn tay cậu hơi cao hơn so với bình thường.

Tôi?

Fuck?

Tôi vẫn là đánh giá quá thấp trình độ cảm thụ của cậu à...?

Lâm Ngữ Kinh như bị sét đánh, cả người cứng ngắc.

Ngay khi Lâm Ngữ Kinh cho rằng một giây sau mình sẽ trực tiếp hất phăng người này ra, Thẩm Quyện thu tay, ngón tay cạ eo cô, lờ ra một thứ từ phía sau cô, cùng lúc đó đèn sàn mờ nhạt sáng lên.

Thẩm Quyện ngồi dậy, cầm trong tay cái điều khiển nho nhỏ, từ trên cao cúi xuống nhìn cô, nhướng mày: "Lấy cái điều khiển."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Cậu cho là tôi muốn làm gì?" Cậu ngồi lại xuống ghế cười, "Lỡ tại lại đó."

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết những lưu manh khác có phải cũng là thể loại như cậu không, cầm cái điều khiển từ xa cũng cầm phải đưa cột một trận, ghê gớm đến mức hết như một kỹ năng gì đó, bởi lẽ trình độ lưu manh như thể này, trừ Thẩm Quyên ra cô còn chưa tiếp xúc qua người thứ hai.

Cột nhả kiểu gì đứng trước mặt Thẩm Quyên cũng đều âm thầm phai mờ.

Kỹ năng của học bá quả thực quá toàn diện.

Thẩm Quyên thấy ổn rồi thì thôi, ngã ra tựa vào ghế, chân dài duỗi thẳng, cánh tay khoát lên tay vịn: "Cậu muốn nghe cái gì."

Cậu bỗng nhiên đi vào đề tài chính, Lâm Ngữ Kinh sững lại: "À, tôi, không biết hỏi từ chỗ nào..."

Cô không biết hỏi trực tiếp có quá nhạy cảm hay không, nhưng những nghi vấn đặt trước mặt cô bấy giờ, dường như cũng không có vấn đề nào không trực tiếp, không nhạy cảm.

Lâm Ngữ Kinh quyết tâm, trực tiếp hỏi: "Ánh trắng sáng kia của cậu, không phải, người trước kia cậu thích, là nam hay nữ?"

"Nam." Thẩm Quyên thấy ánh mắt của cô có chút quái gở, "Cũng không phải như cậu nghĩ."

Lâm Ngữ Kinh chợt dạ trong nháy mắt: "Tôi muốn biết là loại n...".

"Là cậu tôi." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh sững sốt một chút, nhớ tới lời Ninh Viễn: "Bối vi..." Cô không nói ra được.

"Ừ." Thẩm Quyên biết cô muốn hỏi cái gì, trầm mặc vài giây, "Bối vì tôi."

"Khi tôi còn bé ba mẹ bận rộn công việc, lúc sáu tuổi cậu tôi về từ Hồng Kông, tôi được xem như là ông ấy tay cầm tay nuôi lớn. Phòng studio này, đầu ngón tay cậu nhẹ nhàng gõ gõ tay vịn, "Là của ông ấy."

"Tôi về vui gì đó đều là ông ấy chỉ dạy." Cậu đưa mắt lên, "Bức tranh mà cậu hỏi vào lần đầu tiên tôi đây, là tôi vẽ khi còn bé, bức đầu tiên."

"Thật ra thì tôi cảm thấy cậu vẽ cũng rất tốt, có chút giống cái kiểu, đẹp run run á." Lâm Ngữ Kinh nhanh nhẩu nói.

Thẩm Quyên nở nụ cười, ngón tay vuốt vuốt hộp điều khiển từ xa: "Cậu tôi là một, người tốt. Khi ấy gần bên có một đứa trẻ, ngày nào cũng bị cha nó đánh, thường xuyên chạy đến nơi này, ông liền giúp nó xử lý vết thương, cũng dạy nó xăm hình gì đó, thu nó làm học trò. Nhà đứa trẻ kia không có tiền, cậu tôi bèn giúp nó đến trường."

"Đứa bé đó tên là Nhiếp Tĩnh Hà, chính là người trước kia cậu gặp trên đường."

"Tôi không nhớ rõ khi đó tôi bao lớn, trái lại từ đó về sau, chính là tôi học ở trường nào nó liền học ở trường đó; hai chúng tôi luôn cùng một lớp, cùng nhau đi học, tan học lại cùng nhau về studio."

"Có điều khi đó tôi cũng đã bắt đầu không thích nó cho lắm, tuổi còn nhỏ, không nói rõ được vì sao, nhưng mà cũng không đến nỗi chán ghét, bởi vì cậu tôi thích nó. Hai người họ tên rất giống nhau, đều có chữ Hà, phát âm cũng na ná."

"Cậu tôi không có bạn gái, ông ấy không định yêu đương kết hôn sinh con, ông ấy muốn giao công việc studio này cho tôi sau này, nhưng mà tôi... Lúc đó đội xạ kích của trường thể dục thể thao đến sơ trung của bọn tôi chọn người, tôi đã đồng ý đi."

Thẩm Quyên nghiêng đầu, tầm mắt rơi trên bức tường có một chiếc phi tiêu màu đen cắm lên: "Tôi từ nhỏ đã cảm thấy khá hứng thú với phương diện này, cũng có chút năng khiếu nho nhỏ."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, thầm nghĩ cái danh xưng có chút năng khiếu nho nhỏ này quả thực khiêm tốn quá rồi.

"Ông ấy lẽ ra nên không vui, nhưng lại không nói gì, ông ấy nói muốn để tôi làm những gì tôi muốn. Tôi ở trường thể dục thể thao một năm, phải sống ở đó, không cách nào trở về, ông ấy dành ngày ngày chờ đợi cùng Nhiếp Tĩnh Hà."

"Sau đó liền càng ngày càng không đúng, Nhiếp Tĩnh Hà chính là tên điên."

"Nó từ nhỏ đã bị cha nó ngược đãi, nội tâm đã không được bình thường, nó che giấu rất tốt."

"Thế nhưng loại không bình thường này sẽ lây nhiễm, bản thân nó không bình thường, lại còn không muốn để cho người khác tốt. Tôi đi rồi, nó không còn gì để lo lắng, nó có thể không kiêng dè gì nữa."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy có chút rét run, cô bỗng nhiên không còn muốn nghe tiếp nữa.

Không muốn, hoặc là không dám.

"Chờ đến lúc tôi trở về nhận ra được, cậu tôi đã không đứng lăm, ông bắt đầu lo lắng, chán đời. Sau đó tôi mới biết, thời điểm ông ấy ở Hồng Kông đã từng có bệnh sử bệnh trầm cảm, từng gặp bác sĩ tâm lý một thời gian."

Thẩm Quyên thuở đó gần như không hề nghĩ tới phương diện, một người dịu dàng lại ti mỉ như vậy, thần kinh của ông ấy liệu có phải cũng là mỏng manh nhỏ bé.

"Tôi không biết chuyện, Nhiếp Tĩnh Hà lại biết, nó moi ra toàn bộ một mặt cực đoan của nó. Tôi cái gì cũng không biết, tôi cứ tưởng nó có thể... thay thế tôi chăm sóc ông ấy."

"Sau đó mẹ tôi giúp cậu tôi tìm một bác sĩ tâm lý, ông ấy đã đến gặp mấy lần."

"Sau đó, tôi không biết Nhiếp Tĩnh Hà nói gì với ông ấy, ông ấy không chịu đi nữa, trừ phi tôi trở về."

"Ông ấy muốn tôi trở về, ở đây với ông, ông không muốn để tôi về lại trường thể dục nữa, tôi dành một mặt đồ dành ông đi gặp bác sĩ, mặt khác lại đi huấn luyện, cứ như thể kiên trì đứt quãng một năm, huấn luyện viên đội tỉnh đến tìm tôi."

"Tôi..." Thẩm Quyên nhắm mắt lại, "Tôi không thể từ chối."

"Chúng tôi vẫn phải gạt ông ấy, không ngờ ông đã biết cả rồi, ông không đồng ý. Ông ấy cảm thấy trước kia tôi đều lừa dối ông, tôi phản bội ông. Có lẽ ông ấy đã xem tôi thành... nơi gửi gắm hi vọng hay tiếp nối giấc mơ gì đó."

"Một ngày trước khi tôi gia nhập đội tỉnh, ông ấy đến tìm tôi, muốn đưa tôi trở về, tôi không đồng ý." Thẩm Quyên cụp mắt, "Sau khi trở về, ông ấy tự sát."

Đầu óc Lâm Ngữ Kinh trống rỗng vài giây, con ớn lạnh từ sống lưng chạy thẳng một đường lên trên: "Cái gì...?"

"Ông ấy tự sát." Thẩm Quyên bình thản lập lại, "Như vậy tôi sẽ không đi được nữa, cả đời cũng phải ở chỗ này."

"Thẩm Quyên..." Lâm Ngữ Kinh nghe thấy giọng của mình đang run lên, không biết là vì những câu nói này của cậu, hay là bởi nghĩ khi bình thản đến tỉnh lặng khi cậu nói ra những lời này.

"Ông tự sát không thành, nên bấy giờ phải nằm như thế." Thẩm Quyên nói tiếp, "Tôi trở về đi học một lần nữa, lên Bát Trung, rất lâu sau, tôi mới nhận ra được Nhiếp Tĩnh Hà ở trung gian đóng vai một nhân vật như thế nào, nó rất đặc ý, nó không giấu được."

Nhiếp Tinh Hà này nắm giữ tất cả tính chất đặc biệt khiến người ta tin tưởng cậu ta, nhờ yếu ôn hòa, ngại ngùng vô hại.

Sau đó Thẩm Quyên tới tìm cậu ta, hỏi cậu ta tại sao.

Nhiếp Tinh Hà nói cậu ta đồ kị.

Vì muốn Lạc Thanh Hà hài lòng, cậu ta đã nỗ lực làm tốt tất cả mọi chuyện. Cậu ta sinh ra ở một gia đình khác thường, Lạc Thanh Hà là người đầu tiên khiến cậu ta cảm nhận được ấm áp.

Lạc Thanh Hà bị ốm là cậu ta chăm sóc, ông vui vẻ hay đau khổ, cậu ta đều là người đầu tiên phát hiện ra.

Cậu ta đem hết thủy tinh yêu đối với cha, đối với người thân dốc xuống người Lạc Thanh Hà. Cậu ta thậm chí còn cảm thấy Lạc Thanh Hà chính là cha cậu ta, hai người họ mới đúng là người thân thiết nhất trên thế gian.

Thế nhưng suy nghĩ trong lòng Lạc Thanh Hà mãi mãi cũng chỉ là Thẩm Quyên. Ông ấy để hết mọi thứ mình có cho Thẩm Quyên, cho dù sau đó Thẩm Quyên mấy tháng cũng không xuất hiện lấy một lần, cho dù Thẩm Quyên cần bản sẽ không cần phòng studio này, Lạc Thanh Hà vẫn cứ như thể muốn để lại cho cậu.

"Rõ ràng tôi đứng ngay bên cạnh ông ta, ông ta lại không nhìn thấy tôi; ông ta phân bội tôi, ông ta tốt với tôi, sau đó lại không cần tôi."

"Tôi cũng muốn cho ông ta nếm thử, cảm giác bị cháu ngoại mình thương yêu nhất phân bội là như thế nào. Hiện tại ông ta vẫn chưa tỉnh lại cũng không sao cả, tôi cũng sẽ tiếp tục chăm sóc ông ta, ông ta rồi cuộc cũng không còn nhìn cậu nữa rồi."

Trong hẻm nhỏ sâu thẳm u ám, thiếu niên nhỏ gầy bị cậu đè lên tường, mỉm cười nhẹ giọng nói: "Thẩm Quyên, mày có hối hận không, tất cả những thứ này đều là do mày tạo thành, tất cả đều bởi vì mày."

Hết chương 52.

Tác giả có lời muốn nói:

Thiếu nữ ngọt văn Tê Kiến buốt nhói!

Quyên bảo: Tôi, một nam chính bản chuẩn nhất trong toàn bộ nam chính, vì sao không cho tôi bản (?)

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Anh trai, mười sáu tuổi thì có thể làm cái gì?

Lâm Ngữ Kinh từng xem qua mấy quyển sách về phương diện này và phim điện ảnh liên quan.

Loại nhân vật phản diện có nhân cách phản xã hội này trong phim điện ảnh và sách có rất nhiều, ví dụ như James Moriarty* trong《Sherlock Holmes toàn tập》, ví dụ như bác sĩ Hannibal* trong《Sự im lặng của bầy cừu》.

(*)

Giáo sư James Moriarty là nhân vật phản diện trong bộ truyện trinh thám nổi tiếng của nhà văn Arthur Conan Doyle. Ông nổi tiếng bởi sự thông minh và là người giật dây phần lớn tội ác ở Anh quốc. Ông được mệnh danh là Napoléon trong giới tội phạm nhờ vào tài năng tổ chức và thao túng tội ác của mình.

Hannibal Lecter là một nhân vật hư cấu trong series truyện trinh thám kinh dị của Thomas Harris. Lecter được giới thiệu lần đầu vào năm 1981 trong cuốn tiểu thuyết kinh dị Red Dragon, là một bác sĩ tâm thần xuất sắc và là một kẻ ăn và giết người hàng loạt. (Wiki)

Tính cảm vận vẹn, hành vi hoàn toàn dựa theo dục vọng và bản năng, không hề có lòng cảm thông, không chút cảm giác tội lỗi, nhân cách thiếu hụt tri giác. Đa số là bắt đầu từ trước năm 14 tuổi, khởi nguồn từ những thứ lần đầu gặp phải thời thơ ấu, ảnh hưởng bởi những người xung quanh, cũng bị ảnh hưởng từ gia đình.

Có tính kích động và tính công kích cao, cực kỳ giỏi về việc dùng lời nói dối và sự nguy trang để thao túng tình cảm của người khác. Có cách thức đạt được khoái cảm mà người bình thường không thể nào hiểu được.

Trong cuộc sống hiện thực hóa ra cũng thật sự có người như vậy.

Thật đáng sợ.

Người bình thường có lẽ đều sẽ bắt tri bất giác mà bị ảnh hưởng. Huống hồ là một người bệnh trầm cảm có thần kinh mỏng manh nhạy cảm như thế, sớm chiều ở chung với người như vậy, sẽ phát sinh ra loại chuyện gì.

Thế loại này và người điên gì đó hoàn toàn không giống nhau. Loại nhân cách phản xã hội IQ cao thoát nhìn ôn hòa mà vô hại. Hẳn sẽ khiến bạn thích hẳn, tín nhiệm hẳn, sau đó lợi dụng thiện ý và tín nhiệm của bạn mà tùy ý làm bậy, đồng thời cũng không có căn rứt lương tâm nào. Hẳn sẽ không cảm thấy chuyện mình làm là sai.

Có lẽ hẳn cảm thấy trực tiếp hay gián tiếp giết người, cũng chỉ đơn giản như hút thuốc mà thôi.

Nhiếp Tinh Hà và loại nhân cách phản xã hội điển hình kia có chỗ khác nhau. Theo như lời Thẩm Quyên, cậu ta không có hành vi mang tính công kích trực tiếp.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới thiếu niên trên đường kia, thoát nhìn còn không cao hơn cô, gầy gầy nho nhỏ nhẹ bằng, rất khó tạo thành thương tổn trực tiếp cho người khác.

Những vấn đề tinh thần khác, có thể bản thân cậu ta chỉ đơn thuần là biến thái. Cậu ta xem cậu Thẩm Quyên như cứu rỗi, hay chỗ dựa duy nhất, cậu ta chưa từng cảm nhận được tình thân, cho nên Lạc Thanh Hà cũng không thể có.

Cậu ta không thể chấp nhận địa vị của mình trong lòng đối phương là không ngang bằng.

Thời điểm xem phim bị những nhân vật phản diện này làm cho hồi hộp và kích thích, cũng khiến nội dung bộ phim thêm phần hấp dẫn, cô đối với bọn họ là vừa yêu vừa hận. Nhưng khi thật sự gặp phải người có vẻ có vấn đề trong tự trong thực tế, Lâm Ngữ Kinh chỉ cảm thấy ớn lạnh.

Loại cảm giác sồn cả gai ốc kia, khiến lông tơ cả người như dựng đứng lên trong nháy mắt, tựa như bị dội phải một thùng nước đá trong mùa đông rét lạnh.

Nhiếp Tinh Hà tuổi tác xấp xỉ Thẩm Quyên. Thời điểm phát sinh sự việc, cậu ta nhiều nhất cũng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, so với cô bây giờ không chênh lệch nhiều.

Thẩm Quyên cũng chỉ mới, lớn như vậy.

Sau khi Thẩm Quyên nói xong, không còn ai nói chuyện, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Thời điểm Lâm Ngữ Kinh ý thức được đã phát hiện mình chẳng biết đã đứng lên từ lúc nào rồi.

Cô đứng trước sofa nửa ngày không nhúc nhích, không biết hiện tại mình có biểu cảm gì. Trong đầu nhói nhét cả đồng thứ, mờ mịt, hoảng sợ và không thể hiểu nổi hòa thành một cục.

Thật ra có rất nhiều câu Thẩm Quyên chỉ qua loa, cậu không muốn nói tí mĩ. Cho dù như vậy lượng tin tức cũng quá đỗi to lớn, cô phải lấy ra sắp xếp từng điểm một, cô có thể cảm giác được ngay cả ngón tay của mình cũng đang run lên.

Thẩm Quyên không nhúc nhích ngồi ở đó nhìn cô. Một lát sau, cậu thở dài, cầm hộp điều khiển trong tay đặt lên bàn trà, đứng dậy bước đến, đi tới trước mặt cô, giờ tay vỗ nhẹ nhẹ lưng cô.

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần.

"Đừng sợ." Động tác của Thẩm Quyên rất nhẹ, khẽ vuốt từng cái từng cái lên lưng cô, rũ mắt, thấp giọng nói, "Đừng sợ, Quyên gia bảo vệ cậu."

Mắt Lâm Ngữ Kinh bắt chợt đỏ hoe: "Tôi không sợ, và lại có phải cậu đã nói ngược rồi không."

Thẩm Quyên "Ừ" một tiếng.

Thái độ quá mức bình tĩnh trong suốt quá trình này của cậu, làm người ta có chút bất an.

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu, nỗ lực khống chế tâm trạng trong giọng nói của mình: "Thẩm Quyên, tuy rằng tôi... nói những câu nói này có thể không thích hợp lắm, nhưng mà chuyện này cậu không hề sai." Cô ngẩng đầu lên, "Không phải lỗi của cậu, kết quả này cũng không phải do cậu tạo thành, cậu không cần phải vì vậy mà hi sinh bất cứ thứ gì, ý của tôi cậu hiểu chứ...?"

"Hiểu." Thẩm Quyên buông tay, hơi lùi về sau một chút, kéo dài khoảng cách, "Tôi hiểu, tôi không cảm thấy chuyện này là lỗi của tôi, cũng không có thói quen tùy tiện gánh vác lỗi lầm cho người khác, tôi chính là —— cảm thấy mình phải có trách nhiệm."

"Sau khi Lạc Thanh Hà từ Hồng Kông trở về cũng vẫn còn uống thuốc, thế nhưng tôi trước sau vẫn không nhận ra, ông ấy nhìn không khác gì người khỏe mạnh."

Thẩm Quyên dời ánh mắt, chậm rãi nói: "Tôi không thể nào hiểu được tại sao ông phải làm như vậy, nhưng có lúc cũng sẽ nghĩ, nếu như tôi phát hiện ông uống thuốc sớm một chút, ông đi tiếp nhận điều trị sớm một chút, liệu có phải sẽ không có chuyện như vậy xảy ra hay không."

"Lần đầu tiên tôi nói với ông muốn đến trường thể dục, thời điểm ông bảo muốn tôi làm những gì mình thích, nếu như tôi phát hiện thật ra ông không mấy vui vẻ, có phải Nhiếp Tĩnh Hà sẽ không có cơ hội không. Tôi rất hối hận."

"Khi tôi còn bé, có lẽ là lúc mới lên sơ trung, ông ấy từng hỏi tôi, sau này ông giao phòng studio này cho tôi có được không, tôi đã đồng ý, ông ấy cảm thấy tôi cũng thích cái này." Thẩm Quyên nói.

Chán Lâm Ngữ Kinh dường như hơi nhũn ra, cô một lần nữa ngồi lại vào ghế sofa: "Vậy cậu thích không?"

"Không biết." Thẩm Quyên đi tới, ngồi bên cạnh cô, "Tôi lúc đó chẳng qua là quen thuộc, không có cảm giác gì là thích hay không thích."

Cậu ngả người dựa vào gối tựa, đầu gối ra tựa lên mặt tường, nhìn chằm chằm hình vẽ trên trần nhà: "Gia đình chúng tôi chẳng có ai ủng hộ ông làm việc này. Việc xăm hình này quá trừu tượng. Chỉ có tôi, ông cảm thấy tôi cũng thích, tôi hiểu ông, tôi có thể kế thừa ông —— "

Thẩm Quyên cười cười, giờ tay vỗ vỗ đệm sofa, "Kế thừa lý tưởng nơi này của ông."

"Cho nên, " Lâm Ngữ Kinh chậm rãi thu dọn, "Sau khi cậu đi rồi, cậu đối ý, ông ấy cảm thấy cậu xảo trá."

Thẩm Quyên dừng một chút, xoay đầu lại: "Cậu có cảm thấy dùng cái từ xảo trá này có hơi nặng rồi không?"

Lâm Ngữ Kinh nghe ra cậu muốn chọc cô cười, cho nên cô vô cùng nỗ lực nở nụ cười, tuy rằng hiện tại cô chẳng thể nào cười được.

Có loại cảm giác trong thời gian ngắn bản thân cũng sẽ không vui vẻ được.

"Nhưng mà khi đó cậu vẫn còn là một cậu bé mà." Lâm Ngữ Kinh nói, "Chỉ là lời của một học sinh trung học thôi. Tôi hồi bé còn muốn làm phi hành gia đấy."

Thẩm Quyên một lần nữa nghiêng đầu sang chỗ khác, âm thanh trầm thấp: "Có thể ông cảm thấy, ngay cả người thân duy nhất ủng hộ ông cũng không cần ông nữa."

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới một tin tức từng xem lúc trước. Một người mẹ đơn thân, bởi vì con gái muốn đi học đại học ở nơi khác mà tự sát.

Cô chưa từng cảm nhận kiểu tình thân mãnh liệt mà cô chấp nhận thế, cũng không biết người bị bệnh trầm cảm hoặc có khuynh hướng chán nản sẽ có phương thức tự duy như thế nào. Cô lúc này có chút không khống chế nổi, không nhận được mà oán giận Lạc Thanh Hà.

Cho dù ông rõ ràng cũng là người bị hại, thế nhưng cô có phần không khống chế được.

Còn chẳng bằng ông ấy đứng trở về mà ở Hồng Kông cả đời đi.

Thẩm Quyên quá vô tội, cậu hoàn toàn chính là tai bay vạ gió, xui xẻo tám đời mới gặp phải chuyện như vậy.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của cậu khi đó, hùng hục khí thế, khoa trương lại kiểu hãnh, một thiếu niên chói mắt như vậy.

Cậu đã xử lý chuyện này như thế nào, làm sao từ bỏ lựa chọn khi đó, làm sao quay về đây một lần nữa, sau đó làm công việc mình không thích cũng không ghét.

Thẩm Quyên vĩnh viễn cũng sẽ không nói, Lâm Ngữ Kinh cũng căn bản không muốn biết.

Cô lặng lẽ ngồi trên sofa, không lên tiếng, không biết nói gì cho tốt, hiện giờ cho dù nói cái gì cũng không thích hợp.

Cô có hơi hối hận, vấn đề này cô lẽ ra không nên hỏi.

Ánh trắng sáng ánh trắng tối đi chứ, cô, bạn học Lâm Ngữ Kinh lý trí vô song, vậy mà lại bị một tên khủng ác ý nói dối vài câu gây ly gián làm cho tâm trí không yên, quả thực là si nhục.

Cô vô cùng yên lặng ngồi trên sofa, thờ một tiếng thật dài.

Thẩm Quyên ở bên cạnh, cũng thờ dài: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh quay đầu sang.

Thẩm Quyên nhìn cô: "Quá khứ chính là quá khứ, chuyện đã xảy ra không cách nào thay đổi được, cuộc sống cũng không thể mãi mãi không có biến số. Hiện tại tôi ở đội tình cũng được, trở về học tiếp cũng được, đối với tôi mà nói thật ra không có ảnh hưởng gì quá lớn."

Cô mỉm cười nhìn cậu, trông mắt lẫn hàng mi đều buông xuống, trông không có tinh thần gì: "Cậu gạt người."

"Không gạt người." Thẩm Quyên bắt đầu đi nhấc tay, xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói, "Bất luận tôi ở nơi đâu, bất kể tôi làm cái gì, cũng đều có thể làm tốt. Cậu đừng không vui, cũng đừng sợ, không ai có thể làm gì tôi."

Cậu giờ ngón trỏ lên, gõ nhẹ lên trán cô một cái, cười nói: "Quyên gia không gì không làm được."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên nảy sinh một kích động rất mãnh liệt, muốn ôm cậu một cái.

Thời điểm cậu bình tĩnh kể những sự việc khiến người ta khó mà tiếp nhận nổi kia, cậu có mấy phút yếu ớt ngất ngủ. Hay thời điểm cậu mờ mịt nhìn cô, Lâm Ngữ Kinh cũng chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Mãi đến tận bây giờ, người này bỗng nhắc tựa lên số pha, cười nói ra câu lúc này.

—— Tôi không gì không làm được.

Bất kể tôi làm cái gì cũng đều có thể làm tốt nhất.

Không ai có thể đánh bại tôi.

Không có bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì có thể dập tắt hào quang của cậu.

"Quyện gia." Lâm Ngữ Kinh tận lực đè xuống suy nghĩ đang rục rã rục rịch muốn làm gì đó trong lòng mình, gọi cậu một tiếng. "Cậu, mỗi lần tự xưng như thế tôi đều cảm thấy cậu thật là trẻ trâu. Cậu có thể giống như một người trưởng thành không hả, chần chừ một chút được chứ?"

Thẩm Quyện nhìn cô, thật lòng tò mò: "Lá gan của cậu sao có thể to như thế vậy? Người nói tôi trẻ trâu lần trước bây giờ không còn ở trên thế giới này nữa đâu."

Lâm Ngữ Kinh ngoảnh mặt làm ngơ đối với sự uy hiếp của cậu: "Người ta đều tự xưng là anh (ca), sao cậu lại tự xưng là gia?"

"Bọn họ đều gọi như thế, tôi cũng quen rồi." Thẩm Quyện suy nghĩ một chút, "Có thể là vì Quyện ca (juàn gē) nghe không được êm tai?"

Lâm Ngữ Kinh thầm đọc hai cách gọi một lần, phát hiện hình như đúng là cách xưng "gia" (yé) này thuận miệng hơn một chút.

"Được thôi." Lúc này tâm trạng của cô đã khá hơn nhiều, kéo túi trên bàn trà qua, lấy lon bia bên trong ra, lại lục hai túi sandwich, đưa một trong số đó cho cậu, hai người mỗi người một cái.

Thẩm Quyện nhìn cô đá rơi giày xuống, ngồi xếp bằng trên ghế số pha kéo mở móc lon bia, ực ực uống mấy ngụm lớn, sau đó mở gói bọc sandwich ra.

Cậu biết cô từ lượng khá được, một lon hẳn là không vấn đề gì, cũng không ngăn cản: "Đói bụng?"

"Có chút." Lâm Ngữ Kinh liếc mắt nhìn đồng hồ, gần mười giờ, "Com tôi chẳng ăn bao nhiêu, không có khẩu vị gì."

Thẩm Quyện cũng liếc mắt nhìn đồng hồ: "Hôm nay vẫn muốn đi sao?"

Động tác nhai của Lâm Ngữ Kinh dừng lại, xoay đầu nhìn về phía cậu.

Thẩm Quyện chăm chăm nhìn cô, con ngươi đen láy, ánh sáng đèn sàn lò mờ như kính lọc màu ẩm, phác họa nên sự dịu dàng ám muội.

Cô phồng má, biểu cảm có chút ngốc, sandwich còn nhồi trong miệng, theo bản năng nuốt nước bọt một cái.

Thẩm Quyện nhếch khóe môi, nghiêng người đến gần một chút, rử mắt nhìn cô: "Hửm? Đi sao?"

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần: "Cậu đây là thế nào, mời gọi phạm tội à?"

"Tôi đây là hỏi thăm theo lễ nghĩa." Thẩm Quyện nhìn lướt qua có cái túi đặt trên bàn trà, thấy bên trong có hai tá bia, "Nửa đêm nào cũng chạy chỗ tôi uống rượu, yên tâm về tôi thế sao?"

Lâm Ngữ Kinh không biết vì sao đề tài bỗng nhiên lại chuyển tới thể loại drama nửa đêm không minh bạch này, tuy rằng hôm nay nói đến điều này không thích hợp lắm.

Nhưng mà chọn ngày không bằng gặp ngày.

Cứ lần lựa mãi thật phiền phức.

Thời thì huych toẹt ra đi.

Cô nuốt đồ ăn trong miệng xuống, lại lấy bao ni lông bọc kỹ miếng sandwich lại, lia tới bàn trà, nghiêng đầu lại, vô cùng nghiêm túc nhìn cậu: "Thẩm Quyện."

"Ừ?" Thẩm Quyện thờ ơ đáp một tiếng.

"Cậu muốn làm bạn trai tôi sao?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

Thẩm Quyện giữ nguyên biểu cảm lười biếng. Cậu im lặng ít nhất mười giây, hỏi một câu: "Cái gì?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh không có biểu cảm gì: "Không muốn thì thôi."

Cô nói xong, nhào người tới mò phía trước, định lấy sandwich ăn tiếp.

Thẩm Quyện nhanh chóng ngồi thẳng người, trực tiếp đưa tay đẩy sandwich cô đặt trên bàn trà ra xa: "Muốn."

Thẩm Quyện nhìn chăm chăm cô, lặp lại: "Tôi muốn, không có không muốn, cậu nói tiếp đi."

Lâm Ngữ Kinh có chút buồn cười, cô cúi thấp đầu lên lên cong khóe môi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn cậu: "Sau đó thì sao, giả sử như bây giờ cậu là bạn trai tôi, cậu định làm cái gì?"

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện có chút mờ mịt trong nháy mắt.

Cậu quả thật còn chưa nghĩ sâu đến, sau khi muốn xong sẽ làm cái gì.

Mục đích của Thẩm Quyện rất rõ ràng. Cậu đã xác định tâm tư của chính mình, về căn bản cũng cũng nắm được bảy, tám phần tâm tư của Lâm Ngữ Kinh, cậu hẳn không muốn dây dây dưa dưa nữa.

Rất đơn thuần, cậu muốn khắc tên của cậu lên người người này.

Cô gái của cậu.

Bạn gái, của cậu.

Sau đó thì sao, ôm ấp sao?

Tiếp đó thì hôn?

Sau đó nữa thì... nhỉ?

Lâm Ngữ Kinh vừa hỏi đến vấn đề này, đầu óc Thẩm Quyên liền nhanh chóng trôi lên hơn một ngàn tám trăm loại suy nghĩ.

Những thứ trước kia xem với đám Trường Hàn Hà Tùng Nam, những cảnh phim không thể nói ra ấy, đã bắt đầu lướt nhanh qua đầu cậu một lần.

Tới bây giờ cậu mới ý thức được hóa ra trí nhớ của mình lại tốt như vậy.

Lúc xem cùng đâu có để tâm lắm? Sao đến thời điểm cần dừng lại tích cực nhảy nhót như thế.

Loại suy nghĩ "sắc" này một khi đã xuất hiện, liền bắt đầu không ngừng sinh sôi như vi khuẩn như trong ống nuôi cấy. Bạn học Thẩm Quyên tuổi mười tám thanh xuân phơi phới, tràn đầy chính trực, đã bắt đầu có chút không bình tĩnh.

Thời điểm cậu suýt chút nữa đã không nhận được mà liếc quần mình một chút, ánh mắt xéo qua quét thấy Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên nhào đến đây.

Thẩm Quyên đưa mắt lên.

Lâm Ngữ Kinh vẫn còn ngồi xếp bằng trên ghế sofa, một tay chống lên đệm lót sát người đến, nửa người trên áp xuống, nhìn cậu từ dưới lên: "Có phải cậu đã quên rồi không, tôi chỉ mới mười sáu tuổi."

Thẩm Quyên: "..."

Thẩm Quyên cảm giác như có người ấn đầu của cậu lại, nhấn xuống một đồng tuyết, trong thoáng chốc đã tỉnh táo lại.

Cảnh phim này kia gì đó, biến mất toàn bộ.

Không chỉ biến mất, những cảnh phim này còn bắt đầu thật lụi, lụi qua những cái hôn, quay trở về cái ôm.

Lâm Ngữ Kinh vẫn còn nhào người nằm úp tới trước, thay đổi tư thế, khuỷu tay chống lên ghế sofa, đỡ lấy mặt, nghiêng nghiêng đầu nháy mắt nhìn cậu, nhếch khóe môi lên: "Anh trai, mười sáu tuổi thì có thể làm cái gì?"

... Fuck.

Mí mắt Thẩm Quyên nhảy một cái.

Cậu bình ổn hô hấp hai giây, cup mắt nhìn cô, tiếng có hơi khàn: "Lâm Ngữ Kinh, sau này một ngụm rượu cũng không được chạm vào cho ông đây."

Lâm Ngữ Kinh rút cuộc cũng không nhận được nữa, cô ngã lên ghế sofa cười bỏ.

Thẩm Quyên nhìn cô ở bên cạnh cậu co người thành một cục, cười đến nỗi không ngừng được, không nhận được nghiêng nghiêng răng.

Cậu đỡ người ngã vào sofa, thăm trầm nhìn cô, bị cô giầy vò đến nửa điểm tức giận cũng không có: "Chơi tôi vui không?"

Lâm Ngữ Kinh cuối cùng cũng ngừng cười, ngẩng đầu lên: "Tôi không hề nói đùa, tôi rất nghiêm túc. Dù sao tôi cũng phải tìm hiểu thử xem trong lòng cậu đang nghĩ gì chứ." Cô dừng một chút, "Thẩm Quyên, tôi không muốn yêu đương, tôi cảm thấy... nên hoãn lại một chút."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên: "Lỡ như sau này cậu không thích tôi nữa thì sao?"

"Không biết." Cậu thấp giọng nói.

"Vậy tôi không thích cậu thì sao?" Lâm Ngữ Kinh nói, "Mười sáu, mười bảy tuổi, niềm yêu thích có thể duy trì bao lâu chứ?"

Thẩm Quyên không lên tiếng, trầm mặc nhìn cô.

Hai vấn đề này vừa đặt xuống liền trực tiếp làm bầu không khí hơi ngưng đọng lại. Hai người im lặng hồi lâu, Lâm Ngữ Kinh đi chuyển trước tiên, cô nhảy xuống sofa mang giày vào: "Tôi phải về nhà."

Thẩm Quyên liếc mắt nhìn đồng hồ, gần mười giờ rồi.

Cậu hít một hơi thật sâu, đứng dậy, cầm áo khoác vắt lên sofa: "Tôi đưa cậu về."

"Không cần." Lâm Ngữ Kinh vừa lặn lên trên ghế sofa nửa giây, tóc hơi rối loạn, cô giơ tay buộc lại lần nữa, "Nhà tôi rất gần, tự tôi về được rồi."

Thẩm Quyên quay người lại: "Mười giờ rồi."

Lâm Ngữ Kinh chom chớp mắt nhìn cậu, lông mi thật dài vỗ vỗ một hồi: "Tôi về đến nhà thì gửi tin nhắn cho cậu?"

Thẩm Quyên mím môi nhìn cô hai giây, thờ dài, thỏa hiệp nói: "Gửi tin nhắn thoại."

"Được, tin nhắn thoại." Cô đồng ý rất thoải mái, đẩy cửa đi tới cổng sắt, xoay người.

Thẩm Quyên cũng đi theo tới, đưa áo khoác trong tay cho cô: "Mặc vào, lạnh."

Lâm Ngữ Kinh nhận lấy, chậm chạp khoác lên.

Thẩm Quyên bỏ tay vào túi, cũng không nói gì, cứ như thế cup mắt nhìn cô mặc.

Áo khoác lớn hơn một vòng, tay áo rất dài. Cô giơ cánh tay lên vẫy vẫy, ngón tay thoát ra từ ống tay áo.

Cô gái nhỏ hài lòng, ngẩng đầu lên.

Gió rất lớn. Thẩm Quyên giúp cô dựng cổ áo khoác, che khuất cần cổ lộ ra bên ngoài: "Đi đi."

Lâm Ngữ Kinh không nhúc nhích. Đứng yên hai giây, cô bỗng nhiên đi tới trước một bước, giơ tay, một đoạn ngón tay trắng nõn thò ra từ ống tay áo, đặt lên vai cậu, ngà người đến đây.

Thẩm Quyên không kịp phản ứng.

Chỉ cảm giác được cô chống vai cậu nhón chân lên. Độ cao vẫn còn chưa đủ, cô giơ tay kéo cổ áo cậu lôi xuống, đưa đầu đến bên tai cậu, âm thanh vừa mềm vừa khê: "Ngủ ngon, bạn trai."

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Bần cùng nhưng hạnh phúc

Cô nói xong mấy chữ này, Thẩm Quyên vẫn duy trì tư thế đứng đàng kia, nửa điểm phản ứng cũng không có.

Sau tám năm, sáu giây, Lâm Ngữ Kinh đã có thể cảm giác được vành tai của mình đang bốc cháy vùn vụt. Ngọn lửa lan đến đầu tai, gò má theo đó cũng hơi nóng lên.

Cô không biết hiện giờ mặt mình có hồng hay không, nhưng cô vừa mới trừu chọc một tay chơi thành thạo lão luyện như kia, lúc này không thể nao núng được.

Lâm Ngữ Kinh nói xong liền quay người nhanh chân bỏ chạy, cũng không dám nhìn xem Thẩm Quyên đang có phản ứng gì.

Đoạn đường này là một khu phần hoa, ra khỏi ngõ cũ chính là một khoảng rộng rãi sáng sủa. Trên người cô khoác áo khoác của Thẩm Quyên, men theo ven đường mà đi, đi một hồi lâu, mới hồi thần lại.

Cô len lén quay đầu liếc mắt nhìn lại. Phía sau không có ai, Thẩm Quyên không đuổi theo.

Cậu ta vậy mà không hề đuổi theo.

Không có một xíu nào giống với phim truyền hình như vậy, chẳng trách không được làm vai nam chính.

Xử.

Lâm Ngữ Kinh đúng là thực lòng không muốn yêu đương.

Không có nguyên nhân gì khác, cô chỉ đơn thuần cảm thấy những chuyện thích gì đó, yêu gì đó không đáng tin cậy.

Bộ quần áo mà khi đó tôi rất thích, không tiếc vay mượn để mua, sau khi mua về rồi liền không thích nữa. Mua thời son có màu mình thấy cực đẹp, mấy ngày sau sẽ cảm thấy cũng chỉ có vậy thôi. Theo đuổi thần tượng thì ba ngày hai bữa lại đổi một ông xã.

Kết hôn đã nhiều năm, nói một tiếng chia tay là chia tay. Tình cảm bồi đắp nhiều năm như vậy, thậm chí con cái cũng đã có, cũng không chống đỡ được nổi chán ghét không lồ mỗi khi nhìn nhau.

Tình cảm nói thay đổi là thay đổi ngay, không ai có thể bảo đảm cái gì.

Huống chi là, lứa tuổi... ngày ngộ mơ hồ.

So ra mà nói, ở thời điểm này của cô, những thứ thực tế có thể nắm được trong tay, ví dụ như điểm số gì đó, càng khiến người ta có thể an tâm hơn một chút.

Thế nhưng người này là Thẩm Quyên.

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh lần đầu tiên xuất hiện hai trăm vạn thứ xoắn xýt.

Cô muốn không để ý đến, nhưng lại không thể sáng khoái như vậy. Trong lòng niệm một vạn lần đại pháp *liên quan gì tới tôi*, nhưng vẫn sẽ không khống chế được mà bị cậu ảnh hưởng, bị cậu hấp dẫn, bị cậu kéo đến gần.

Vậy thì thử xem sao.

Làm gì có chuyện nào là trăm phần trăm chắc chắn, thi đại học còn có khả năng đau bụng bỏ lỡ kia mà.

Không thích yêu đương, nhưng lại thích cậu.

Không muốn tin vào chuyện tình yêu chó má gì đó, nhưng lại muốn tin cậu một lần.

Bởi vì đối tượng là cậu, nên cho dù trong lòng không mấy chắc chắn, tớ cũng muốn thử một chút xem.

Thực sự là một tiểu girl dũng cảm.

Trong lòng Lâm Ngữ Kinh lặng lẽ khích lệ chính mình một phen.

Dừng cảm! Đối mặt! Yêu sớm!

... nhỉ.

Lúc trở về chưa tới mười một giờ. Buổi tối gió lớn, Lâm Ngữ Kinh bước đi rất nhanh. Cái áo khoác này của Thẩm Quyên rất dày, nhưng mất cả chân của cô vẫn hở ra bên ngoài, sau khi vào cửa run lên lập cập.

Vừa bước vào liền cảm thấy có gì đó sai sai.

Lâm Ngữ Kinh cởi giày, đi vào nhà, quét mắt một vòng cũng không phát hiện ra chỗ nào không đúng.

Sàn nhà vẫn sạch bong như vậy, đèn đêm vẫn sáng sủa như vậy, kim đồng hồ của đồng hồ để sàn to lớn chỉ hướng 11, đồng hồ quả lắc tĩnh tịch, tĩnh tịch, im lặng đung đưa.

Gần mười một giờ rồi.

Vì sao đèn của phòng khách vẫn sáng.

Thông thường sau bữa cơm tối, mỗi người liền trực tiếp đi về phòng mình, chưa từng nán lại phòng khách giao lưu tình cảm gì đó.

Đại náo Lâm Ngữ Kinh định trở nưa giây. Ngay sau đó liền nhìn thấy ở mặt sau sofa, chậm rãi chậm rãi, trôi lên một cái đầu.

Phó Minh Tu cúi kín nhìn cô: "Về rồi?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Phó Minh Tu nói: "Cô còn biết quay về?"

"A." Lâm Ngữ Kinh đứng yên tại chỗ, có hơi ngớ ra, "A, Phó... ca?"

"Phó ca." Phó Minh Tu nhìn cô, "Sao vậy, cô còn muốn gọi tên đầy đủ của tôi sao?"

Lâm Ngữ Kinh phục hồi tinh thần, bỗng nhiên có loại cảm giác bản thân vừa mới vụng trộm về liền bị bắt gặp.

Tôi đây vừa mới yêu sớm luôn đấy!

Ngài sao lại chuẩn xác thế chứ!

Cô không được tự nhiên hắng giọng một cái: "Sao anh còn chưa ngủ thế."

"Tôi cảm thấy mình cần phải nhắc nhở cô một chút." Phó Minh Tu nhìn cô, nói, "Phòng của cô, ban công hướng ra tiền viện (*sân trước*) nhì."

Lâm Ngữ Kinh dè dặt gật gật đầu: "Vâng."

Phó Minh Tu cũng gật gật: "Vậy phòng của tôi, có lẽ cùng một hướng với cô đấy."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Sắc mặt Lâm Ngữ Kinh thay đổi.

"Không sai, xem ra cô đã nghĩ đến rồi." Phó Minh Tu nói, "Chính vì vậy, ban công của tôi cũng hướng ra tiền viện, hướng ra cổng lớn, hướng ra lối vào cửa chính. Cô ngày nào cũng nửa đêm chạy ra ngoài làm tôi còn tưởng cô đi tìm bạn trai nhỏ đấy, kết quả nghe được ý nghĩ của cô hai ngày trước, cô vẫn còn chưa theo đuổi được người ta?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh há miệng, muốn giải thích cho mình hai câu, thế nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nói gì cho phải.

Qua nửa ngày, cô mới ấp a ấp úng nói: "Tôi cũng không phải nửa đêm nào cũng chạy ra ngoài..."

Phó Minh Tu giờ ba ngón tay ra: "Theo như tôi phát hiện, ba lần."

"..."

Nội tâm Lâm Ngữ Kinh nói: Con mọc nó tôi đi ra ngoài có tông cộng ba lần thôi sao?!

Cô thở dài: "Anh muốn nói cái gì, nói đi."

Lâm Ngữ Kinh đã chuẩn bị xong sẽ bị Phó Minh Tu nhân việc này bắt bẻ cô một trận.

Dù sao cũng sẽ không có chuyện tốt gì.

"Không có gì khác muốn nói cả, cô không phải em gái ruột của tôi, tôi không quản được." Phó Minh Tu nói, "Nhắc nhở cô một câu, một con nhóc như cô, chọn đàn ông phải thận trọng."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, ngẩng đầu lên.

Phó Minh Tu ra ví dụ, biểu cảm vô cùng bất mãn: "Như loại này, nửa đêm nào cũng gọi cô ra ngoài, là đã không thể chấp nhận rồi."

Lâm Ngữ Kinh không biết nên giải thích thế nào, nếu như trước hôm nay, cô còn có thể sức lực dư dả mà nói một câu "Không phải, tôi không có bạn trai, chỉ là một người bạn bình thường."

Vì dễ tăng tính chân thực một chút, cô thậm chí còn có thể bồi một câu "Còn là một đứa con gái."

Thế nhưng hôm nay cô có chút chột dạ.

Cho nên cô gật gật đầu, ngoan ngoãn nói: "Anh trai, em cảm thấy anh nói đúng, ngày mai em sẽ nói chia tay với cậu ta."

Phó Minh Tu: "..."

Phó Minh Tu cảm thấy mình như một nhân vật phản diện chia rẽ đôi tình nhân, nói thêm: "Tôi cũng không nói muốn để bọn cô..."

"Anh không cần nói nữa." Lâm Ngữ Kinh vội vã lên lầu gửi tin nhắn cho Thẩm Quyên, không muốn dây dưa với anh ta nữa, lấy điện thoại ra đi lên lầu, nhanh nhẩu nói, "Bây giờ em liền nói chia tay với cậu ta, anh trai ngủ ngon."

Phó Minh Tu: "..."

*

Thẩm Quyên bắt đầu yêu đương được nửa giờ vẫn còn chưa biết mình lúc này đã bị bạn gái đơn phương chia tay. Cậu đứng trong gió thu lạnh lẽo có lẽ đã hơn một tiếng đồng hồ.

Cô gái nhỏ nhoài đến ghé vào tai cậu, trêu chọc nói một câu bạn trai liền vội vã chạy đi, Thẩm Quyên cũng còn chưa kịp phản ứng.

Trong ba phút đầu tiên, trong đầu của cậu toàn là "Vừa nãy mới xảy ra cái gì".

Thẩm Quyên vốn cứ nghĩ bọn họ chỉ trò chuyện thẳng thắn thôi.

Lâm Ngữ Kinh vừa hỏi hai vấn đề đó ra, không khí liền giống như bị đông lại.

Cậu không biết trả lời cô thế nào, muốn nói điều gì, cũng cảm thấy lúc này đây, ngôn từ gì đó thực sự quá nghèo nàn.

Có rất nhiều chuyện chỉ dùng lời nói thôi, thì không cách nào khiến người ta tin tưởng được.

Thẩm Quyên không vội, cậu có thể đi từ từ.

Chờ cô trưởng thành, chờ cô thi đại học, chờ cô tốt nghiệp.

Kết quả Lâm Ngữ Kinh vừa quay đầu lại chính là một câu bạn trai.

Ông chủ Thẩm trực tiếp bối rối. Sống mười tám năm, cậu từng tiếp thụ không ít thủ đoạn theo đuổi của con gái, cũng chưa từng thấy loại con đường này.

Cô là có ý gì?

Chính là ý muốn... cùng nhau?

Quá trình này thoáng qua trong đầu, tốc độ rất nhanh, sau khi Thẩm Quyên kịp phản ứng lại nghiền ngẫm một chút về Lâm Ngữ Kinh trước khi hỏi, cái gì dẫn đến vấn đề này.

Bạn gái nhỏ mười sáu tuổi.

Loại xao động hạn chế tuổi không biết xấu hổ đó thì không cần nghĩ đến, tạm thời bỏ qua.

Mười sáu tuổi có thể hôn một cái không?

Không thể hôn nhẹ một xiu sao?

Có thể bị đánh không?

Cô có thể, không muốn không?

Dù sao tối nay mình ôm có mấy phút mà cô đã nhịn đến rất miễn cưỡng.

Nếu là miễn cưỡng, thì bỗng nhiên lại như vậy, là vì sao.

Lâm Ngữ Kinh mới bắt đầu —— phải nói là cho tối nay, thái độ cực tuyệt đều rất rõ ràng, đột nhiên xuất hiện chuyển biến như này là vì sao.

Là vì cậu nói chuyện Lạc Thanh Hà sao?

Thời điểm này hầu hết mọi người đều đã ngủ. Đèn đường dựng nơi xa, ánh sáng chiếu đến mờ nhạt, ánh đèn trong sân nhỏ phía sau cậu trở thành nguồn sáng chủ yếu.

Thẩm Quyên không mặc áo khoác, cứ như thế đứng dựa vào cổng, cảm thấy hơi lạnh lần theo đầu ngón tay chui lên trên.

Cậu đứng một lúc, nhớ đến chuyện Lâm Ngữ Kinh đã nói về đến nhà sẽ gửi tin nhắn cho cậu, quay người đi vào phòng, lấy điện thoại từ dưới miếng lót sô pha, lướt mở ra, nhìn thấy một tin nhắn thoại của cô.

Thẩm Quyên dừng một chút, mở ra. Bên kia yên lặng, sau hai giây trống không, âm thanh của cô truyền tới: "Tôi về nhà rồi."

Âm sắc rất êm, khe khẽ, gửi tim người ta đến hơi ngứa ngáy.

Thẩm Quyên im lặng một lúc, đáp lại một chữ "Ừ".

*

Đối với chuyện sau khi yêu đương sẽ làm gì, Lâm Ngữ Kinh cũng chưa từng nghĩ đến, chủ yếu là cô cảm thấy Thẩm Quyên sẽ suy nghĩ.

Người này lớn lên mang một tấm mặt nhìn đầy đặn kinh nghiệm, lại còn đầy rẫy mấy trò cợt nhả. Vì vậy nên tuy chưa từng hỏi qua, cũng khiến Lâm Ngữ Kinh rất tự nhiên cảm thấy cậu ấy maybe là đã từng có tiền nhiệm.

Kết quả người này đáp lại cô một cách hết sức lạnh nhạt.

Lâm Ngữ Kinh trở về phòng gửi tin nhắn cho cậu, thậm chí cũng đã tắm rửa sạch sẽ đi ra rồi, mới nhận được một câu hỏi âm của cậu.

Chỉ có một chữ.

—— Ừ.

Sau đó thì hết rồi.

Vốn dĩ Lâm Ngữ Kinh muốn tán gẫu thêm với cậu hai câu, quay người đi sấy tóc rồi nằm lên giường, cầm điện thoại lên định nói chuyện, lại nhìn thấy cậu gửi tiếp một tin đến đây: [Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.]

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, liếc nhìn đồng hồ, thời gian vốn định tán gẫu với bạn trai mới nhậm chức trở nên trống không. Cô dứt khoát bỏ dây, trở lại ngồi trước bàn làm cho xong bài tập vật lý trước khi đi chưa làm hết kia.

Sau khi kết thúc thi giữa kỳ còn một lần thi tháng, sau đó chớp mắt sẽ đến kỳ thi cuối kỳ. Bài tập cần làm đã làm xong, cũng không thể quên ôn tập và đề nâng cao.

Hơn nửa tuần sau Lâm Chi sẽ đến, hôm nay có quá nhiều chuyện, cô cũng suýt nữa đã quên.

Cái này đại khái là bóng ma từ nhỏ đến lớn gì đó, dẫn đến khi cô nhớ tới Lâm Chi sẽ đến, đột nhiên cảm giác thấy áp lực phả vào mặt.

Sau cuộc thi giữa kỳ lần trước, điểm số của mấy người lớp thí nghiệm 1 đều ghim cô sát nút. Buông lỏng như thế rốt khỏi hạng hai cũng có thể lắm.

Lâm Ngữ Kinh dừng bút một chút, thờ dài.

*

Sáng ngày thứ hai Lâm Ngữ Kinh bị chuông điện thoại đánh thức.

Cô thậm chí còn không nhớ rõ mình đã ngủ lúc nào, nằm ý trên giường học bài viết tiếng Anh, học tới học lui liền đi vào mộng đẹp, hơn nữa còn ngủ rất thành thật, một giấc mơ cũng không có.

Thời điểm tỉnh lại sách tiếng Anh bị ép một nửa dưới người, quần chung với chăn. Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại, mò điện thoại tứ tung, mò mãi đến nửa ngày, mới tìm được ở góc giường.

Cô vui mặt vào gối, điện thoại di động kề sát bên tai: "Hửm..."

Đầu dây bên kia yên tĩnh một lúc, sau đó âm thanh của Thẩm Quyên truyền tới: "Rời giường nào, bạn gái."

"..."

Lâm Ngữ Kinh tỉnh táo trong nháy mắt.

Cô "Xoạt" một cái mở mắt ra, tối hôm qua lúc ngủ rèm cửa sổ mới kéo một nửa, ánh sáng tràn ngập trong phòng.

"A..." Lâm Ngữ Kinh chống mặt giường ngồi dậy, âm thanh còn mang theo vẻ lơ mơ buồn ngủ, chậm rì rì, kéo dài rất dài, "À."

Thẩm Quyên bên kia bật cười một tiếng: "Chưa tỉnh ngủ?"

"Tỉnh rồi." Cô ngáp một cái, thành thành thạo thạo nói, "Bạn trai, chào buổi sáng, cậu dậy sớm như thế sao?"

"Tớ đang mua cơm nếp cuộn cho cậu." Thẩm Quyên nói, "Tỉnh rồi đến đây chứ?"

"... A?" Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút, "Đến sao...?"

Thật ra trong quãng thời gian gần đây, Lâm Ngữ Kinh ngày nào, ngày nào cũng ăn cơm nếp cuộn cậu mua, bây giờ nghe thấy ba chữ này lập tức theo phản xạ có điều kiện mà không còn chút khẩu vị nào.

Đặc biệt là ba cái lòng đỏ trứng muối, cô thật sự sắp ăn đến ói ra.

Sau đó cô liền nghe thấy Thẩm Quyên nói tiếp: "Thêm ba cái lòng đỏ trứng muối."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh có chút tuyệt vọng.

Thế nhưng cô cũng không muốn trực tiếp từ chối bạn trai mới nhậm chức cho lắm, đặc biệt là thể loại như Thẩm Quyên này, lúc đi học thì ngu thẳng đến tiết thứ ba mới tỉnh, vậy mà sáng sớm chủ nhật lại đi mua bữa sáng cho cô.

Một com nếp cuộn trứng muối, cần sáu đồng.

Thêm ba cái lòng đỏ trứng muối, vậy phải thêm vài đồng nữa.

Mỗi sớm đều như vậy, tích lũy theo tháng ngày, đối với Thẩm Quyên mà nói hẳn cũng là một khoản tiền lớn.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình thực sự không thể nhẫn tâm, cứ nhìn bạn trai nghèo túng của cô tiêu xài vô độ như thế, mà vẫn ngồi yên không để ý đến.

Ăn bánh dầu bánh quây gì đó, không phải cũng rất tốt sao?

Cô nói một cách uyển chuyển: "Tớ cảm thấy mỗi sáng đều ăn com nếp cuộn ba cái lòng đỏ trứng muối như thế, đối với cậu... không phải, với chúng ta mà nói, có chút ——"

Lâm Ngữ Kinh cân nhắc tìm từ một lát: "Xa xỉ."

Thẩm Quyên đầu bên kia im lặng quý dị một quãng thời gian thật dài.

Cậu không biết Lâm Ngữ Kinh rốt cuộc đã nghĩ như thế nào, là cái gì khiến cô cố chấp mà kiên định cho rằng cậu nghèo túng như thế.

Hay là cô chỉ là không muốn ra ngoài ăn sáng với cậu, tìm một cái cớ.

Thẩm Quyên đứng tựa vào bức tường cạnh cửa sổ quán com nếp cuộn, híp híp mắt, dài giọng nói: "Tối hôm qua tớ không cách nào ngủ được."

Lâm Ngữ Kinh loạn tít: "Cậu sao lại không ngủ?"

"Không kịp phản ứng." Thẩm Quyên nhàn nhạt nói, "Chưa đến bạn bè, liền thành bạn gái như thế làm tớ có chút lờ mờ, tớ liền gọi..."

Thẩm Quyên dừng một chút, "Điện thoại cho ba tớ ở thôn Lá Sen xa xôi."

Lâm Ngữ Kinh: "...?"

Thẩm Quyên nói tiếp: "Hỏi ông một phen xem thời điểm ông với mẹ tớ bên nhau, đã dẫn bà đi ăn cái gì. Ba tớ nói ngày đầu tiên bọn họ bên nhau, ông tự mình làm một cuộn com nếp cuộn gia truyền, sáng sớm năm giờ đưa đến cửa nhà mẹ tớ."

"...?"

Lâm Ngữ Kinh đã không còn biểu cảm: "Sau đó thì sao."

"Sau đó thì tình cảm của bọn họ luôn tốt đẹp đến bây giờ, mỗi ngày cho heo ăn các loại gì đó." Thẩm Quyên thờ ơ nói, "Nhờ phúc của com nếp cuộn gia truyền, bản cùng nhưng hạnh phúc."

"..."

Đây thật đúng là.

Một câu chuyện tình yêu cảm động.

Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao Thẩm Quyên có thể tự nhiên mà nói ra điều này như thế, vừa nghe là biết ngay đang nói dối. Đáng sợ nhất chính là cái ngữ khí bình tĩnh lại chân thật của cậu ta, vậy mà có một thoáng đã suýt nữa làm cô tin là thật.

Tuy rằng cô không biết tại sao không thể ăn món khác mà nhất định phải ăn com nếp cuộn, nhưng bạn trai vì để cô ăn một bữa com nếp cuộn mà đã vất óc thành như vậy, cô thực sự không nghĩ ra lý do gì để từ chối nữa.

Cô nhắm mắt lại, ra sức khắc chế loại cảm giác nôn nao dạ dày mỗi khi nghĩ đến ba cái lòng đỏ trứng muối: "Tớ ăn, cậu ở đó chờ tớ nhé."

Lâm Ngữ Kinh đau khổ nói: "... Mang theo com nếp cuộn gia truyền của cậu."

Hết chương 54.

Sherry:

Ta da, cuối cùng cũng xác định quan hệ rồi ha~~~ Quà thật là trông mòn con mắt mà TwT.

Hai bạn trẻ in love rồi nên t phải đổi cách xưng hô cho mềm tai hơn xui, tuy rằng tớ-cậu làm độ ngẫu của Quyên gia tụt xuống một tạo u u u TvT

Chương sau phát đường nhé~~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Thẩm Quyên có phần không nhận nổi

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng rửa mặt, dùng tốc độ nhanh nhất đời này của cô đi ra ngoài. Sợ cậu chờ đến sốt ruột, cả quãng đường đều chạy, đến chỗ đó cũng đã là nửa giờ sau.

Thẩm Quyên ngồi trong một quán cháo bên cạnh quầy com nếp cuộn. Sáng sớm thứ bảy, lượng người vốn cũng ít hơn ngày làm việc bình thường, ăn sáng vào thời điểm này cũng đã tương đối trẻ, trong quán cháo không có người khách nào. Thẩm Quyên một mình ngồi tựa vào tường bên cạnh bàn ăn, cúi đầu bấm điện thoại.

Ánh mặt trời vào lúc gần chín giờ đã không còn giống với lúc sớm mai nữa, lặng lẽ lại mãnh liệt. Cậu một nửa ẩn trong bóng tối, một nửa dưới ánh mặt trời, đuôi tóc ở khóm mắt được phủ một lớp lông tơ màu nâu, môi khẽ mím lại, biểu hiện ư oán, đợi nửa giờ rồi, hơi có phần không kiên nhẫn.

Dường như cảm giác được có người nhìn mình, Thẩm Quyên ngẩng đầu lên, đối diện với ánh sáng ngoài cửa, nheo mắt lại.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Không biết nên hình dung như thế nào.

Chính là, không có cảm giác chân thực gì đó.

Cô đi tới, từ trên cao nhìn xuống.

Thẩm Quyên ngồi trước bàn, vai dựa vào tường, lười biếng nhìn cô: "Cậu lại đổi mới một lần đầu tiên của tớ trên đời đấy —— lần đầu tiên chờ người khác nữa giờ."

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên chống hai tay lên mặt bàn, khom người xuống, rút ngắn khoảng cách nhìn cậu.

Thẩm Quyên thẳng người lên: "Sao thế."

"Không có gì, nhìn cậu thôi." Đôi mắt cô cong cong, "Nhìn bạn trai của tớ."

Thẩm Quyên ngẩn người, chút không kiên nhẫn vừa nãy biến mất sạch sẽ, giờ tay véo nhẹ mặt cô một cái: "Làm gì, nhìn tớ?"

"Không thể nhìn sao?"

"Có thể, nhìn đi." Cậu khẽ cười, "Thế nào, có phải rất đẹp trai không?"

Lâm Ngữ Kinh ngồi xuống đối diện cậu, hai tay nâng mặt nhìn cậu: "Vốn dĩ tớ muốn đến ngồi bên cạnh cậu."

Thẩm Quyên lập tức kéo một cái ghế đến ghép đôi, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình: "Lại đây."

Lâm Ngữ Kinh lắc lắc đầu, không nhúc nhích: "Như vậy tớ sẽ không nhìn cậu được nữa."

Thẩm Quyên nhìn cô.

Hắn là cô đã chạy tới, thời điểm mới đến đứng đây hô hấp còn hơi dồn dập. Tóc tùy ý buộc lỏng sau gáy, có một vài sợi rơi rớt ra, uốn lượn dán vào cằm cổ tinh tế bên trong cổ áo.

Bạn gái nhỏ mềm mại, đáng yêu.

Trong lòng bỗng cảm thấy hơi ngứa ngáy.

Thẩm Quyên không thể nhẫn nhịn, cô gái nhỏ chẳng làm gì cả, chỉ ngồi đối diện nhìn cậu như thế, vậy mà đối với cậu lúc này là một loại trêu chọc trực tiếp mà hữu hiệu.

Cậu nghiêng người đến, lúc đưa tay lên định làm chút gì đó, bà chủ đã bung hai bát cháo đi tới, nói một đoạn tiếng địa phương rất dài, sau đó cười híp mắt nhìn Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyên từ nhỏ đã lớn lên ở đây, bà chủ quán cháo này cũng quen với cậu. Cậu nở nụ cười, cũng trả lời một câu.

Cả quá trình Lâm Ngữ Kinh đều mang vẻ mặt mờ mịt.

Thẩm Quyên nhìn biểu cảm có chút ngốc của cô, cong môi: "Thế hệ trước ở đây đều không giỏi nói tiếng phổ thông."

Lâm Ngữ Kinh gật gật: "Vừa nãy cậu nói cảm ơn sao?"

"Cảm ơn, là bạn gái của cháu." Thẩm Quyên không ngừng đầu phiên dịch cho cô.

"Ày." Lâm Ngữ Kinh có hơi xấu hổ, nhỏ giọng, "Cái tên này sao lại thế chứ, không thể kín đáo một chút sao?"

"Kín đáo viết thế nào." Thẩm Quyên đẩy bánh bao nhân gạch cua tới trước một cái, "Ăn đi, bạn gái."

Hai bát cháo, mấy đĩa dưa cải, với một lồng bánh bao canh gạch cua.

Nước canh bánh bao nóng hổi hổi, lớp vỏ mềm mềm trắng như tuyết. Cắn một cái, nước canh bên trong tràn ra bốn phía, làm bông đầu lười và nụ vị giác của người ta.

Tối hôm qua Lâm Ngữ Kinh hơi đói bụng, túi sandwich cầm hai miếng để quên ở chỗ Thẩm Quyên, liên tục ăn hết mấy cái bánh bao mới nhớ là còn có chuyện cơm nếp cuộn.

Cô cắn cái bánh bao trong miệng, chỉ cảm chút vỏ ngoài, thôi thôi khí vào trong, bắt đầu trêu chọc cậu: "Com nếp cuộn gia truyền của cậu đâu?"

"Không mua." Thẩm Quyên lại gấp cái bánh bao canh đặt vào bát sứ nhỏ của cô, "Không phải cậu không muốn ăn sao."

"Ồ." Lâm Ngữ Kinh nói, "Cậu nghe ra sao."

Thẩm Quyên giương mắt: "Tớ nghiên cứu rất lâu."

"Nghiên cứu cái gì?"

"Nghiên cứu xem cậu là không muốn ăn sáng với tớ, hay là không muốn ăn com nếp cuộn."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người: "Tại sao lại cảm thấy tớ không muốn ăn sáng với cậu?"

Bởi vì không biết có phải cậu nghe xong chuyện về Lạc Thanh Hà nên nảy sinh lòng cảm thông mà ở bên tớ hay không, bởi vì không xác định được cậu thích tớ đến mức độ nào.

Thẩm Quyên không ngờ rằng bản thân cũng sẽ có ngày như thế, có ngày lo nghĩ không yên...

Cậu thờ dãi: "Nghe cậu trong điện thoại chưa tỉnh ngủ cho lắm."

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Vây cuối cùng sao cậu lại cho ra kết luận là tớ không muốn ăn com nếp cuộn?"

Thẩm Quyên vén mí mắt: "Bởi vì dù cậu có không muốn ăn sáng với tớ cũng vô dụng, nhất định phải ăn."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Đây là kịch bản tổng giám đốc bá đạo yêu tôi gì đó sao?

Lâm Ngữ Kinh để đĩa xuống, không nhịn được hỏi: "Không đúng, bạn trai à, vậy sáng sớm hôm nay cậu cột nhà một trận trong điện thoại như thế là vì cái gì hả?"

"Lừa cậu ra ngoài trước đã." Thẩm Quyên lại nói.

Lâm Ngữ Kinh rút cuộc cũng mỉm cười: "Tại sao cậu cho rằng tớ sẽ tin vào cái com nếp cuộn gia truyền gì đó?"

Thẩm Quyên cũng mỉm cười: "Có tin hay không cậu cũng sẽ tới."

*

Hai người ăn một bữa sáng no nê. Trong quá trình này, Lâm Ngữ Kinh từ từ tiêu hóa thân phận mới của mình, theo Thẩm Quyện ra khỏi quán ăn sáng.

Mấy quầy bán sáng bên cạnh hẻm nhỏ này cũng đã không còn người. Lâm Ngữ Kinh xoa xoa cái bụng, không chịu được mà thoải mái ngáp một cái.

Về mặt của cô buống lơi mà khoan khoái, Thẩm Quyện nhin không được nhìn chăm chăm nhìn một lúc.

Lâm Ngữ Kinh cảm nhận được ánh mắt của cậu, ngừng đầu lên: "Sao thế?"

Tối hôm qua thật ra Thẩm Quyện đã nghĩ đến rất nhiều vấn đề mà trước giờ không đề ý đến, ngồi trên ghế sofa đến khoảng hai ba giờ sáng.

Kỳ thật cậu không phải là người thích cân nhắc tí mĩ những chuyện mình gặp phải, chủ yếu là vì, cậu rất ít khi gặp phải loại chuyện khiến cậu cảm thấy đáng giá để lãng phí chút tế bào não.

Lâm Ngữ Kinh hẳn là một ngoại lệ.

Rốt cuộc cô có phải là vì đồng cảm với chuyện này nhưng trước tiên đặt sang một bên không nhắc tới không. Cô nhóc đúng là còn nhỏ tuổi, chính là thời điểm quan trọng nhất trong cuộc đời, không thể chịu được bất kỳ lỗi lầm lỡ hay sai lầm nào.

Thẩm Quyện suy xét một lúc, mình trong khoảng thời gian này, có phải đã hơi quá kích động và hấp tấp với cô rồi không.

Nghĩ tới nghĩ lui không có kết quả gì, ham muốn và lý trí bên nào cũng cho mình là đúng mà đấu tranh đến độ không phân cao thấp, Thẩm Quyện từ bỏ việc suy nghĩ vấn đề này.

Mãi đến lúc này, khi thật sự nhìn thấy cô.

Cô gái nhỏ chạy cả quãng đường đến bên cạnh cậu, mắt ngọc mảy ngai, một đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa ý cười nhìn cậu, nói "Như vậy tớ sẽ không nhìn cậu được nữa".

Ngồi đối diện cậu, rũ đôi mi cực dài, hết sức nghiêm túc mà chuyển tâm thối khí vào bên trong bánh bao nóng.

Đáng vẻ thỏa mãn sau khi ăn no, như một chú mèo duỗi mình dưới ánh dương.

Thẩm Quyện cảm thấy mình toi mọe nó rồi.

Mặc kệ đi.

Mọe nó đáng yêu quá thế này, ai mà nhịn được chứ.

Bất kể Lâm Ngữ Kinh là vì nguyên nhân gì, là cảm thông hay thế nào đó, cậu đều không đề ý.

Thời khắc này, trong hẻm cũ không một bóng người, Thẩm Quyện bỗng nhiên nói: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh giương mắt: "Ừm?"

Thẩm Quyện bước đến gần một bước, cụp mắt: "Tớ nói hôm qua không thể ngủ được là sự thật, tớ đã nghĩ rất nhiều." Thẩm Quyện nói, "Tớ mặc kệ cậu là vì nguyên nhân gì, dù sao cậu cũng là của tớ rồi, đồ của tớ, người của tớ thì mãi mãi cũng phải là của tớ."

Đôi mắt cậu đen kịt, ngược hướng sáng, không nhìn ra tâm trạng.

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, há miệng, không lên tiếng.

"Bây giờ tớ sẽ trả lời câu hỏi tồi qua của cậu." Thẩm Quyện khom người tiến đến gần, cúi thấp đầu: "Tớ rất thích cậu, không biết phải làm sao thì mới khiến cậu có cảm giác an toàn hơn một chút."

Tốc độ nói của cậu rất chậm, tựa như sợ cô không hiểu được, rồi từng câu từng chữ: "Không nghĩ tới sẽ thích cậu bao lâu, không nghĩ tới sẽ bắt đầu lúc nào, chỉ thích lúc nào, chỉ muốn có tương lai của cậu."

"Nếu như lúc này cậu còn chưa thích tớ như vậy, thế thì cậu phải nỗ lực, vì cậu không còn cơ hội hối hận nữa rồi, cũng không còn cơ hội trốn, là chính cậu tự vào vào."

"Nếu như ngày nào đó cậu nhận ra mình không thích tớ nữa, tớ có thể cho phép cậu bỏ đi một lúc, sau đó tớ lại kéo cậu về, cột chặt lại, trói cậu vào với tớ."

Thẩm Quyện tựa đến đây, trán khẽ kháng sượt qua trán cô, hơi thở quanh quẩn khắp nơi đây, thấp giọng thì thầm, "Lâm Ngữ Kinh, tớ sẽ không buông tay."

*

Vào hai ngày nghỉ, Thẩm Quyện vẫn rất bận bịu. Trước đây cô không biết điều này, nhưng bây giờ đã có thể đoán được bảy tám phần.

Lâm Ngữ Kinh nhớ lại thời điểm gặp phải cậu ở trước cửa hàng tiện lợi 7-11, trên người cậu khi đó có một ít mùi nước khử trùng như có như không.

Lần đầu tiên yêu đương, cô không biết ngày thứ hai sau khi xác định quan hệ thì nên hẹn nhau đi đâu. Tuy nhiên cô cảm thấy Thẩm Quyện hẳn sẽ không có thời gian, xế chiều hôm nay cô cũng được Văn Từ Tuệ hẹn đi xem phim rồi.

Ở nơi này cô không có người quen nào, hoạt động giải trí ít đến thăm thương, nhưng có điều cô vốn cũng không phải người thích xã giao, không có ảnh hưởng gì. Trái lại là vì một trận bóng rổ mà mới chính thức có thêm mấy người bạn.

Quan hệ tốt của bọn con gái thể hiện trong các việc sau, thứ nhất, tìm bạn đi vệ sinh lúc ở trường, thứ hai, cùng nhau ra ngoài chơi vào cuối tuần.

Văn Từ Tuệ đưa Lâm Ngữ Kinh vào vòng bạn bè của mình. Hai người cũng coi như không đánh thì không quen. Lâm Ngữ Kinh phát hiện ra cô nhóc này thật ra rất thẳng thắn dứt khoát, yêu ghét gì cũng đều rõ ràng mà đơn giản. Trải qua sự kiện đấu bóng rổ lần đó, cô ấy đã xem Lâm Ngữ Kinh là chí cốt rồi.

Văn Từ Tuệ đã trực tiếp nhấn hỏi trong nhóm nhỏ Đội toàn bộ của lớp 10 kia. Từ khi đến thành phố A Lâm Ngữ Kinh vẫn chưa có dịp đi xem phim, bèn dứt khoát đồng ý. Giữa chừng còn bị bọn Tổng Chí Minh xen vô quấy rối, bị từ chối bằng lý do "Buổi tụ tập của chị em thân thiết".

Phim bắt đầu lúc một giờ rưỡi, là bộ phim mới chiếu gần nhất, series Marvel. Lâm Ngữ Kinh đến lúc một giờ chiều. Khi cô đi thang cuốn lên rạp chiếu phim ở tầng cao nhất, Văn Từ Tuệ đã đến rồi, đứng ở cửa vẫy vẫy tay với cô.

Sau đó, cô liền tro mắt mà nhìn Tổng Chí Minh và Lý Lâm xông tới từ phía sau cô ấy: "Tối rồi hà tối rồi hà? Để tớ xem xem quần áo bình thường của em gái Lâm chúng ta thế nào nào!"

Tổng Chí Minh đập một cái vào đầu Lý Lâm: "Ai cũng có thể tùy tiện nhìn được hả người anh em, không muốn sống nữa hả?"

Lâm Ngữ Kinh: "Không phải buổi tụ tập của chị em thân thiết sao?"

Lý Lâm cảm thấy không có gì khác thường: "Chẳng lẽ tớ không phải là anh em bàn sau chân thành nhất của cậu sao?"

Cậu ấy vừa nói như thế, Lâm Ngữ Kinh nhất thời cũng cảm thấy không có gì khác thường.

Đám người xếp hàng mua đồ uống và bóng ngô, thời gian vừa khéo. Chỗ ngồi Lâm Ngữ Kinh chọn ở hàng cuối cùng cách bên phải một vị trí, đây là thói quen khi xem phim của cô, cơ thể cũng dựa qua bên phải, ngồi đến khá thoải mái.

Lâm Ngữ Kinh ngồi ở mé ngoài, chỗ của Văn Từ Tuệ ở bên trái cô, bên phải không có ai. Phim vẫn chưa bắt đầu, bọn họ ngồi hàng cuối nhìn người phía trước lục tục đi vào. Khoảng năm, sáu phút sau, bộ phim mới bắt đầu.

Lâm Ngữ Kinh đeo kính 3D được phát lên, người ở hai bên bỗng chốc đã bị chắn khuất hơn nửa, chỉ còn mỗi màn ảnh trước mắt.

Lúc nhìn thấy Tiểu Robert Donny* đi ra, trong rạp chiếu phim có mấy cô gái nhỏ giọng nói chuyện: "Người sắt đẹp trai quá!"

(*) Robert Donny là một diễn viên người Mỹ, nổi tiếng với vai người sắt trong loạt phim Iron Man.

Cô nhìn khuôn mặt được đặc tả của người đàn ông bên trong màn hình, nghĩ thầm, là cực kỳ đẹp trai.

Một đôi mi đẹp.

Lông mi của Thẩm Quyên thật ra không phải là rất dài, nhưng mà cũng là như vậy, dày rậm, đuôi mi hơi dài hơn phía trước một chút.

Lâm Ngữ Kinh chống đầu nghiêng người ngồi tại chỗ, vừa thờ ơ nghĩ ngợi.

Cô loáng thoáng nghe thấy vị trí bên phải truyền đến tiếng va chạm sột soạt, có lẽ người ngồi bên cạnh đã đến rồi. Cô ngồi thẳng người dậy, thu lại khuỷu tay đặt trên tay vịn bên cạnh.

Cô cũng không nhìn qua bên kia, cảm giác được người bên cạnh ngồi xuống, yên tĩnh lại.

Khoảng tám hai ba phút sau.

Người kia bỗng nhiên đi chuyển, tay mò tới cầm lấy tay vịn giữa hai người, chậm rãi đẩy lên trên, cài lại.

Vật ngăn cách duy nhất giữa hai vị trí trong nháy mắt đã không còn nữa.

Làm gì vậy?

Có bệnh sao?

Quấy rối trong rạp chiếu phim à?

Hay là nhận làm người?

Lâm Ngữ Kinh cau mày quay đầu qua, nhìn về phía người kia.

Thẩm Quyên cũng đang nhìn cô.

Một khoảng tối om, màn hình chiếu bóng phía trước là nguồn sáng duy nhất. Hình ảnh xoay chuyển, ánh sáng rơi trên mặt cậu không ngừng xoay nhanh, thoáng sáng thoáng tối.

Lâm Ngữ Kinh sùng sốt hai giây, cũng kịp phản ứng lại.

Ngay cả Tổng Chí Minh và Lý Lâm cũng đã tới, Thẩm Quyên đến cũng không kỳ lạ.

Cô còn đang thắc mắc, tại sao vào thứ bảy tốt như vậy, mà hàng cuối trong rạp chiếu phim có thể còn chỗ trống.

Kính 3D quá lớn, không giữ vững nổi, ngồi bất động một chỗ thì còn đỡ, động đây một cái là rớt xuống ngay. Lâm Ngữ Kinh buộc lòng phải ngẩng đầu lên, nỗ lực ngăn cho vật này không rơi xuống.

Thẩm Quyên nhờ vào ánh sáng sáng tối đan xen, nhìn thấy cô ngẩng đầu lên nhìn sang phía cậu, khẽ nghiêng qua đây một chút.

Vai dần lên, xúc cảm mềm mại.

Thẩm Quyên có phản không chịu nổi.

Tay vịn giữa hai người bị cậu đẩy lên trên, ở giữa không có vật ngăn trở. Thẩm Quyên nghiêng người, cánh tay chống lên mép lưng ghế của cô áp người đến gần, một cái tay khác giờ ngón trỏ lên, móc lấy kính 3D trên mặt cô kéo xuống.

Một đôi mắt thiếu nữ xinh đẹp lộ ra từ phía trên.

Dường như không ngờ cậu sẽ trực tiếp móc lấy kính của cô đi, cô có hơi bất ngờ nhìn cậu, cảm nhỏ trắng trắng nhon nhon ngẩng lên, khẽ bĩu môi, chớp chớp mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyên nheo mắt lại: "Có ý gì?"

Cậu chăm chú nhìn thẳng vào cô, đê thấp giọng, có hơi khàn khàn, "Muốn hôn? Hửm?"

Hết chương 55.

Chị Tê:

Thẩm Quyên: Tôi không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Ông chủ Thẩm có thể sẽ bị chặt chân rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bên trái là Văn Từ Tuệ chuyên tâm xem phim, mà bên phải chính là cái tên đang giờ trò lưu manh này.

Ở nơi công cộng mà dám ngang nhiên nói mấy lời cợt nhả.

Còn là kiểu cợt nhả tưởng bờ như thế.

Lâm Ngữ Kinh tốn mấy giây mới hiểu được tại sao cậu lại nói như vậy, có phần may mắn là trong rạp chiếu phim ánh sáng tối tăm, lại bị kính 3D bịt đùng che khuất hơn nửa khuôn mặt, hẳn là mặt cô trông không

có chút cảm xúc nào đâu.

Cho nên cô bình tĩnh nói: "Cậu nghĩ hay quá nhỉ."

Thẩm Quyên lại là đáng về hoàn toàn không bị biểu hiện bình tĩnh của cô làm lung chuyển, giọng nói nghe ra ý cười: "Có phải tai lại dò nữa không?"

"..."

Cứ y như một loại ám hiệu nào đó, cậu nói xong câu này, Lâm Ngữ Kinh cảm giác được vành tai mình hơi nóng nóng thật.

Thẩm Quyên lại sắp đến: "Lại đây, tớ sờ một xíu sẽ không nóng nữa."

"..."

Lâm Ngữ Kinh né qua bên cạnh, không nhìn được la vội lên: "Cậu cảm miệng."

Câu này có hơi lớn tiếng, Văn Tử Tuệ quay đầu lại, nghiêng đầu về phía cô: "Cậu nói gì thế?"

Lâm Ngữ Kinh như bị điện giật mà xoay phắc người lại, đeo kính 3D bị Thẩm Quyên kéo xuống lên: "Không có gì, tớ nói Iron Man thật đẹp trai."

Cánh tay Thẩm Quyên còn đang chống lên lưng tựa của ghế cô, đối diện với bên này.

Cũng may lúc này màn hình chợt tối lại, cách một người, Văn Tử Tuệ có lẽ không nhìn thấy rõ, không chút phản ứng nào mà quay người lại lần nữa: "Cậu thích Iron Man à, tớ cảm thấy đội trưởng đẹp trai hơn một chút í, tớ khá thích kiểu này, kiểu đàn ông chừng chạc đang hoảng ấy."

Lâm Ngữ Kinh "À" một tiếng.

Trong bóng tối, cơ thể Thẩm Quyên từng chút từng chút một nghiêng qua phía trái, vai hai người lần thứ hai chạm vào nhau.

Cách hai lớp quần áo, có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của thiếu niên và cả một chút sức nặng. Lâm Ngữ Kinh mím mím môi, làm như không có chuyện gì nhìn vào màn hình điện ảnh, duỗi một ngón trỏ chọc lên bả vai của cậu, khẽ đẩy qua bên cạnh một cái.

Thẩm Quyên nhếch môi, không một tiếng động mà nở nụ cười.

Cậu đưa tay, móc ngón trỏ vào ngón tay nhỏ nhỏ của cô mà kéo xuống, kéo được xuống rồi lại cầm trong tay ngắm ngía.

Tay của thiếu niên lạnh lạnh, cảm ngón trỏ của cô dịu dàng mẩn mê, từ ngón tay đến khớp xương lại đến lòng bàn tay, cuối cùng xoa xoa đầu ngón tay.

Trong bóng tối, xúc giác lại càng thêm nhạy cảm. Ngón tay Lâm Ngữ Kinh bị cậu nắm lại mẩn mê đến mức cả người bất thường, theo bản năng hơi rụt vai, có phần ngồi không yên.

Ở trước mặt mọi người làm việc bất chính như vậy, thậm chí còn có loại kích thích thầm kín không tên, khiến người ta cảm thấy hơi xấu hổ.

Không chỉ xấu hổ, cô còn cảm thấy rất thích thú.

Lâm Ngữ Kinh, mấy có thể dè dặt chút không hả?!

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình càng ngày càng sa đoạ. Cô vừa định rút tay lại, Văn Tử Tuệ ngồi bên cạnh chợt vỗ vỗ cánh tay cô: "Iron Man nhà cậu! Mau nhìn kia!"

Câu "Iron Man nhà cậu" vừa thoát ra, một giây sau, cô cảm giác được đầu ngón tay của mình bị bấm mạnh một cái.

Lâm Ngữ Kinh theo phản xạ có điều kiện: "A!"

Thẩm Quyên cũng đã khổng chế sức lực, trái lại cũng chẳng đau đớn bao nhiêu, chẳng qua là giật mình một cái, do cảm giác nhói nhói ần ần kia bỗng nhiên xuất hiện.

Văn Tử Tuệ lại xoay đầu qua: "Sao vậy?"

"Không sao cả." Lâm Ngữ Kinh cắn răng, cùng lúc rụt tay lại, "Thật đẹp trai."

Thẩm Quyên liếc chết kéo ngón tay cô, không cho cô rút lại. Thời điểm nghe thấy một tiếng "Thật đẹp trai" đó, lại bấm đầu ngón tay cô một cái.

Đậu! Xanh!

Thẩm Quyên cậu cũng quá đáng lắm rồi đấy!

Lâm Ngữ Kinh quay đầu sang, hằm hằm nhìn cậu, sợ lại nào động đến bạn học Văn bên cạnh, âm thanh cực kỳ cực kỳ nhỏ: "Buông tay ra."

Thẩm Quyên vẫn không buông, nắm đầu ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt ve, cứ như đang xoa dịu, động tác rất dịu dàng.

Cô nghiêng người đến gần, cẩn thận từng li từng tí nhích tới bên tai cậu, âm thanh càng thấp hơn: "Cậu chú ý một chút được không hả, bị bọn họ phát hiện thì biết làm sao?"

Cô nói "Bọn họ", chính là chỉ ba người bạn Lý Lâm Văn Tử Tuệ.

Thẩm Quyên nghe vậy nhấc mắt lên, nghiêng đầu, đưa mắt nhìn sang phía bạn Lý Lâm bên kia.

Ba cái đầu mang kính 3D bị chỉnh xếp thành một hàng ngang, đồng loạt quay qua đây một góc bốn mươi lăm độ, nhìn về hướng của bọn họ.

Ngó thấy cậu ngừng đầu nhìn lại đây, ba cái đầu này lại đồng loạt quay lại mà "Xoẹt" một phát quay đầu lại, toàn bộ xoay trở về, bình tĩnh tiếp tục nhìn màn hình điện ảnh phía trước.

Mọi người đều xem như không có chuyện gì xảy ra.

Mà người đang quay lưng với họ - Lâm Ngữ Kinh, không may may hay biết gì với tất cả những chuyện này.

Thẩm Quyên thu hồi tầm mắt, mặt không đổi sắc nói: "Bọn họ không phát hiện."

Kết thúc bộ phim điện ảnh hơn hai tiếng, Lâm Ngữ Kinh cũng không biết bộ phim này nói về cái gì. Cô hoàn toàn chìm đắm trong sự nghiệp vụng trộm với Thẩm Quyên.

Nói là vụng trộm, thật ra cũng chỉ là vuốt vuốt đầu ngón tay. Mới bắt đầu Lâm Ngữ Kinh còn lười để ý đến cậu, kết quả là xu hướng càng chơi càng hăng của người này vô cùng lớn mạnh, mà cũng không quá đáng gì, chỉ lười biếng co ro trong chỗ ngồi, cảm ngón tay cô từ từ xoa xoa nắn nắn.

Cuối cùng, Lâm Ngữ Kinh bị chọc cho bực mình, thực sự không nhịn được, rút ngón tay ra, đảo tay nắm lấy tay cậu.

Tay nam sinh và tay nữ sinh chênh lệch nhau rất nhiều. Tay của cậu lớn hơn tay cô một vòng, có thể cảm nhận được đại khái hình dáng của khớp xương, cũng không mềm mại, sờ lên cứng cứng.

Lâm Ngữ Kinh cảm lấy tay cậu kéo qua, để lên bên môi, như cho hà giận mà cắn ngón giữa của cậu một cái.

Bờ môi của thiếu nữ mềm mềm, ẩm ẩm. Răng cửa nhỏ nhỏ cắn tới, như thú con mài răng. Đầu lưỡi lơ đãng trượt qua đầu ngón tay cậu, xúc cảm ẩm ướt, ngứa ngáy đến tê tê dại dại.

Thẩm Quyên cứng đờ, ngay cả hô hấp cũng ngừng một giây, tiếp đó hơi thở có phần hỗn loạn.

Lâm Ngữ Kinh ngậm đầu ngón tay của cậu, nhẹ nhàng cạ cạ răng lên, sau đó cứ như thú lớn đã báo, lạnh lùng tàn nhẫn quăng tay cậu đi.

Chiều này đạt được hiệu quả kinh người.

Thẩm Quyên thế mà thật sự yên tĩnh lại, cứ thế mãi đến lúc bộ phim kết thúc. Người này đến vội vã đi cũng vội vàng, ngay cả cơm tối cũng không ăn chung với bọn họ.

*

Thời gian nghỉ ngơi lúc nào cũng trôi qua nhanh hơn thời gian học tập. Một hai ngày nghỉ chớp mắt đã trôi qua. Buổi tối chủ nhật, Lâm Ngữ Kinh nhận được điện thoại của Lâm Chi, sáng sớm ngày mai bà ấy sẽ đến, bảo cô buổi trưa đi ăn một bữa cơm.

Lâm Ngữ Kinh đồng ý.

Từ nhỏ đến lớn đã nhiều năm như vậy, việc Lâm Chi đặt nặng vấn đề thành tích ít nhiều gì cũng làm cô nảy sinh một chút áp lực. Buổi tối hôm đó cô liền gặp ác mộng.

Trong mơ Lâm Chi và Thẩm Quyên thay phiên xuất hiện dưới ống kính. Bối cảnh câu chuyện trở lại lần đầu thi thặng nấy thặng trước, Thẩm Quyên cầm phiếu thành tích của cô, vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc: "Điểm cậu mới thi chỉ có chút này thôi à?"

Lâm Chi biểu cảm nhạt nhẽo: "Mày nghĩ lại xem tại sao mày đến Bát Trung lại chỉ có thể thi được hạng hai khối, tao thấy người thứ ba cũng chỉ thấp hơn mày một hai điểm thôi đấy."

Thẩm Quyên nói tiếp: "Học hành đúng là chẳng ra sao."

Ngày hôm sau Lâm Ngữ Kinh vác theo hai vành mắt thâm đen đi đến trường. Lý Lâm còn liếc nhìn cô thêm vài lần: "Em gái Lâm, ngủ không ngon hả?"

Lâm Ngữ Kinh buổi tối mơ một giấc mơ, bây giờ trong đầu toàn là Thẩm Quyên hai lần kiểm tra đều cao hơn cô hai điểm, còn nói cô chỉ thi được có chút điểm, học hành thật chẳng ra sao.

Cô dờ dẫm ngồi trên ghế, lẩm bẩm nói: "Thẩm Quyên tên khốn này..."

Lý Lâm: "..."

Tên khốn Thẩm Quyên đến tiết 3 mới khoan thai đến trễ, ngáp một cái đi vào phòng học, trong tay cầm một hộp kẹo đường giòn* thủ công, đặt trên bàn Lâm Ngữ Kinh: "Chào buổi sáng, bạn gái."

(*) Tên tiếng trung là 糖酥 (HV: đường tô – tô là giòn). Nó giống giống loại kẹo đậu phộng của mình.

Lâm Ngữ Kinh ngủ không ngon, còn chưa có tinh thần lắm. Tuy nhiên trải qua lễ rửa tội dài ba tiết học, đã tỉnh người từ trong giấc mộng. "Ài" một tiếng, thấp giọng nói: "Tớ nhắc nhở cậu lần thứ ba nha, cậu chú ý một chút."

Thẩm Quyên nhướng mày: "Chú ý cái gì."

"Bạn học Thẩm, yêu sớm là một tình huống rất nghiêm trọng." Lâm Ngữ Kinh nói, "Vậy nên bình thường cậu không được lớn lối như vậy. Chuyện đó trời biết cậu biết tớ biết, chúng ta phải hơi chú ý một chút, không nên để bạn học cùng lớp nhìn ra."

Thẩm Quyên trầm mặc, cậu không biết nên nhắc nhở cô thế nào, lúc này mới bắt đầu chú ý như vậy hình như đã hơi muộn rồi.

Lâm Ngữ Kinh cho rằng cậu không lên tiếng là do không được vui vẻ: "Cậu muốn bị Luru Phúc Giang gọi đi nói chuyện sao?"

Thẩm Quyên suy tư đôi chút về phương thức giải quyết của Lưu Phúc Giang.

—— Thầy cũng không phải là không hiểu được các em. Thường ngày áp lực học tập quá lớn, nói chuyện yêu đương cũng rất bình thường. Tiết tự học sớm này hai em đừng có vào, cũng đừng đi đâu cả, ngồi yên trong văn phòng của thầy nói chuyện yêu đương đi.

Tuyệt thay.

Cậu gật gù, phối hợp nói: "Được, vậy hộp kẹo đường giòn này đưa cho cậu cũng không thích hợp lắm——", cậu nói xong liền định cầm hộp kẹo đường trên bàn cô về.

Lâm Ngữ Kinh nhanh nhẩu cầm lấy hộp kẹo đường trước khi cậu ra tay, ôm vào trong lòng: "Tình huống bạn cùng bàn mang đồ ăn vặt cho nhau vẫn còn chưa lớn." Cô trịnh trọng nói, "Hôm nay hai chúng ta phải giữ khoảng cách, cố gắng chỉ thể hiện dáng vẻ hữu nghị một hộp kẹo đường của bạn cùng bàn mà thôi."

Thẩm Quyên nhìn cô ôm hộp kẹo đường giòn mà như đang bảo vệ con trai mình, ánh mắt đề phòng nhìn nhìn cậu, dáng vẻ cứ như một giây sau cậu sẽ nhào tới cướp vậy, tựa lên tường cười đến mức không nói nên lời.

Sao có thể đáng yêu thế chứ.

*

Lâm Ngữ Kinh nói được là làm được, hai người họ hôm nay phải giữ khoảng cách. Khoảng cách sinh ra tình yêu, khoảng cách sinh cái đẹp. Bọn họ chỉ im lặng một cách bình thường, chỉ có quan hệ bạn cùng bàn với tình hữu nghị một hộp kẹo đường giòn rẻ mặt.

Quan hệ mỏng manh như thế, làm sao có thể cùng nhau ăn trưa, không thích hợp. Cho nên vào buổi trưa, kết thúc tiết học cuối cùng, chuông tan học vừa vang, Thẩm Quyên đã đi với bọn Hà Tùng Nam rồi.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, thu dọn đồ trên bàn một lát, vừa ra khỏi tòa nhà dạy học đã nhìn thấy Lâm Chi đứng ở cửa ra vào.

Sau khi Lâm Chi ly hôn với Mạnh Vĩ Quốc, Lâm Ngữ Kinh chưa từng gặp lại bà. Người phụ nữ mặc một chiếc quần dài màu đen lam từ lông dê, trang điểm tinh xảo, ngũ quan thật ra có vẻ ôn hòa êm dịu, nhưng khí chất lại hơi lạnh lùng.

So với Mạnh Vĩ Quốc, dung mạo Lâm Ngữ Kinh càng giống Lâm Chi hơn. Từ nhỏ đến lớn cô đã nhận được không biết bao nhiêu lời nhận xét "Giống mẹ con như đúc". Cô còn nhớ hồi mình còn rất nhỏ, mỗi lần có người nói như vậy, thật ra cô đều sẽ lên lút vui vẻ rất lâu.

Khi đó Lâm Chi vẫn còn là thần tượng của cô.

Khi đó cô có thể kiêu ngạo nói với đám trẻ con cùng lớp rằng: "Mẹ tớ là người xinh đẹp nhất trên đời, là người lợi hại nhất".

Khi đó là bao nhiêu năm trước đây?

Lâm Ngữ Kinh đã sớm không còn nhớ rõ.

Không gặp nhau quá lâu, cô có hơi lúng túng. So với cô, Lâm Chi quả thực bình thản như không. Lúc cô ăn cơm không thích nói chuyện lắm, hai người trầm mặc ăn xong bữa trưa, Lâm Chi đặt đĩa xuống.

Trong đầu Lâm Ngữ Kinh có một giây thần kinh căng lên trong nháy mắt.

Thật ra cô vẫn không sao hiểu được, Lâm Chi đặc biệt đến tìm cô để ăn một bữa cơm rốt cuộc là muốn làm gì.

"Hôm nay mẹ tôi, đã gặp chủ nhiệm lớp con một lát, biết đôi chút về tình hình học tập của con rồi." Lâm Chi cuối cùng cũng mở miệng, "Hạng nhất khối của trường các con cũng là ở lớp con, thật sao?"

Lâm Ngữ Kinh chọc đồ ăn trong đĩa, "Vâng" một tiếng.

Lâm Chi hỏi: "Cậu ta cao hơn con bao nhiêu?"

Lâm Ngữ Kinh thở dài: "...Hai điểm."

"Thi tháng, thi giữa kỳ, cái đầu tiên mẹ còn có thể lý giải là vì trạng thái của con không tốt lắm, nhưng đến hai lần." Lâm Chi bình thản nói, "Mẹ cảm thấy con không nên chỉ ở trình độ này."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Cô bắt đầu cảm thấy hơi phiền phức.

"Vẫn là vấn đề lần trước mẹ nhắc đến trong điện thoại với con, chuyện của mẹ và ba con, mẹ không hy vọng sẽ ảnh hưởng đến con, tự con phải điều chỉnh tâm lý cho tốt. Con đột nhiên thay đổi một hoàn cảnh sống mới——"

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên ngược đầu lên, nhìn bà: "Mẹ đã tính thử chưa?"

"Giờ cơ?"

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh nói: "Đã bao lâu rồi mẹ không nói nhiều lời với con như vậy?"

Lâm Chi ngẩn người.

"Mẹ, buổi chiều con còn có tiết, thời gian nghỉ trưa không bao nhiêu." Lâm Ngữ Kinh rũ mắt, lạnh nhạt nói, "Mẹ muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi."

*

Trong phòng học, thời gian nghỉ trưa.

Mấy người Lý Lâm, Tổng Chỉ Minh và Văn Từ Tuệ chui vô góc xi xào bàn tán.

Bọn họ cảm thấy câu chuyện có phần không đúng lắm.

Cái đôi bạn cùng bàn học bá mà ngày nào cũng tương thân tương ái đến mức sắp dính lấy nhau của lớp họ, hôm nay có chỗ nào đó khang khác.

Cho tới bây giờ, ông chủ Thẩm đối với Lâm Ngữ Kinh đều là loại quan tâm từng li từng tí, nay bỗng nhiên lại biệt tâm biệt tích. Vừa tới buổi trưa là đã đi mất, thậm chí một câu cũng không nói với cô ấy.

Lâm Ngữ Kinh càng không cần phải nói, cô ấy ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn Thẩm Quyên một cái.

Buổi trưa hai người còn không ăn cơm với nhau.

"Chuyện gì thế này." Văn Từ Tuệ khó hiểu, "Hai người họ có phải đã cãi nhau rồi không."

"Chờ đã, tớ xác định cái đã." Tổng Chỉ Minh giơ tay lên một cái, "Hai người bọn họ là đang yêu đương đúng chứ."

Văn Tử Tuệ tỏ vẻ thấu hiểu: "Tiểu tình nhân á mà, bình thường ầm ĩ cãi cọ đánh nhau gì đó, cũng rất bình thường."

"Cãi cọ đánh nhau ầm ĩ là rất bình thường, nhưng tớ cảm thấy chuyện này đặt trên người ông chủ Thẩm lại không bình thường chút nào." Tổng Chỉ Minh nói, "Cậu ấy đối với em gái Lâm, tớ thật sự, hai người bọn họ có thể ầm ĩ sao? Ông chủ Thẩm thật sự có thể tức giận với em gái Lâm sao?"

Văn Tử Tuệ hồi tưởng lại cảnh tượng lúc Thẩm Quyên tức giận.

Trong khoảng trăm dặm, xác chết khắp nơi, cả một biển máu, không một ngọn cỏ, không một sinh vật sống.

Văn Tử Tuệ run lấy bầy rồi.

Hai người bọn họ anh một câu tôi một câu, chỉ có Lý Lâm từ đầu tới cuối đều giữ im lặng, không nói tiếng nào.

Cậu nói tới câu nói của Lâm Ngữ Kinh sáng sớm hôm nay, mang theo nỗi hận khắc cốt ghi xương "Thẩm Quyên tên khốn này."

Lúc đó cậu không nghĩ nhiều làm gì, nhưng bây giờ kết hợp với phản ứng của Lâm Ngữ Kinh hôm nay rồi ngẫm nghĩ lại, cậu cảm thấy câu nói này quá là thâm ý.

Não bộ của Lý Lâm điên cuồng bổ sung nội dung vở kịch tay ba của ba trăm bộ phim điện ảnh, tiểu thuyết ngôn tình, cuối cùng dựa vào kinh nghiệm mà đưa ra một kết luận có khả năng nhất.

"Tớ cảm thấy," Lý Lâm nghiêm nghị nói, "Ông chủ Thẩm có thể sẽ bị chặt chân rồi!"

Hết chương 56.

Chị Tê:

Lý Lâm, yên ổn sống không tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Quyên gia thương cậu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhà hàng tư nhân yên tĩnh, tại một bàn bên cửa sổ.

Lâm Ngữ Kinh nói ra câu này, bên trăm mặ đã trở thành Lâm Chi.

Bà nhìn cô một lúc, đặt cái ly trong tay xuống, khẽ đẩy tới trước một cái: "Vây mẹ nói thẳng." Bà nhàn nhạt nói, "Lần này mẹ đến, chủ yếu là muốn biết con đã từng có ý định trở về chưa."

Rõ ràng là một câu nói hết sức đơn giản lại rất dễ hiểu, nhưng Lâm Ngữ Kinh nghe vào lại bất chợt dấy lên cảm giác mờ mịt.

Thực sự nghe không hiểu.

"Gi ạ?"

Lâm Chi nói thẳng: "Mẹ cảm thấy con có phần không thích ứng được. Hiện giờ con rõ ràng không hề quen thuộc cuộc sống nơi này, thành tích cũng bị ảnh hưởng. Con có muốn theo sống với mẹ không?"

Lần này bà nói vô cùng rõ ràng.

Lâm Ngữ Kinh nhìn bà, hơi nghiêng đầu, dường như vẫn đáng vẻ nghe không hiểu như trước: "Tôi nhớ là," Lâm Ngữ Kinh chậm chạp nói, "Thời điểm mẹ ly hôn với ba tôi, dường như không phải nói như vậy."

Lâm Chi đặt ngón tay lên miệng ly, trượt dần xuống theo nếp ly: "Thời điểm mẹ và cùng Mạnh Vĩ Quốc ly hôn, không nghĩ nhiều đến vậy, mẹ chỉ muốn thoát khỏi đó."

Ánh mắt của bà vô cùng thờ ơ, "Mẹ đi cùng ông ta hai mươi năm, hành hạ lẫn nhau đã đủ lâu rồi, một phút cũng không muốn chậm trễ nữa. Mẹ muốn lời ông ta ra khỏi sinh mệnh của mình, khiến cho những chuyện liên quan tới ông ta, dấu vết của ông ta, chứng cứ ông ta từng tồn tại, hết thảy những thứ khiến mẹ nhìn thấy là có thể nghĩ đến ông ta, mẹ đều không muốn để lại."

Lâm Ngữ Kinh khẽ nói: "Bao gồm tôi."

Lâm Chi trăm mặ một lát, mới nói: "Bao gồm con."

Cô gật gù, nói: "Chúc mừng mẹ, mẹ đã chặt đứt toàn bộ mối liên quan tới Mạnh Vĩ Quốc rồi, lúc này nên vui vẻ không chút buồn phiền nhì."

Lâm Chi lắc lắc đầu: "Tiểu Ngữ, mẹ và con trước giờ đều không thể chặt đứt."

"Cho nên, bây giờ mẹ muốn tôi trở về? Mẹ hỏi hận rồi?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Con họ Lâm." Lâm Chi nói, "Con mãi mãi cũng là con cháu Lâm gia, toàn bộ Lâm gia sau này, toàn bộ những thứ mẹ nắm giữ, cuối cùng đều sẽ là của con."

Lâm Ngữ Kinh nhếch môi: "Tôi tưởng mẹ vốn định sinh cho tôi một em trai nhỏ gì đó mới đúng chứ?"

Lâm Chi lặng thinh một lát, bình tĩnh nói: "Sau này mẹ không thể mang thai nữa."

Lâm Ngữ Kinh ngăn người: "Có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Lâm Chi nhàn nhạt nói, "Ung xơ từ cung, sắp tới mẹ sẽ sắp xếp thời gian rảnh để làm phẫu thuật cắt bỏ."

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh hơi tê lạnh: "Từ cung... sao?"

Lâm Chi không lên tiếng.

Lâm Ngữ Kinh cũng tự hiểu, câu hỏi này của cô dư thừa đến mức nào.

Cho nên, đây là nguyên nhân.

Bà ta trở về tìm cô, bà ta muốn cô về, đây chính là toàn bộ nguyên nhân.

Bởi vì bà ta không thể mang thai, bởi vì cô lúc này là người thừa kế duy nhất của Lâm gia.

Cô cảm thấy trong lòng mình dường như có một đám lửa, bắt đầu từ khoảng khắc nhìn thấy Lâm Chi. Đám lửa kia bởi vì bà ta mà bốc lên từng chút một, càng cháy càng dữ dội.

Nhiên liệu là khổ sở, còn có phần nộ.

Trong đó phần nộ chiếm phần cao nhất, cô thậm chí còn cảm giác được bàn tay giấu dưới bàn của mình bắt đầu run rẩy.

Cô nhếch môi cười cợt: "Anh trai mới của tôi hình như là họ Phó, tôi cần phải đổi tên à?"

Lâm Chi hơi nhú mày.

Lâm Ngữ Kinh trước giờ chưa từng nói chuyện với Lâm Chi nhiều như thế.

Cô cảm thấy mình là một người rất mâu thuẫn.

Có một số thời điểm, có một số việc, cô buồn bực chết đi được. Cho dù thất bại 100 lần, cũng sẽ không chút do dự mà thử thêm lần thứ 101.

Nhưng có lúc cô lại vô cùng tin vào số mệnh.

Chẳng hạn như cô cảm thấy bản thân có lẽ là người có duyên nợ với ba mẹ, cũng từng nỗ lực muốn níu giữ, nhưng mỗi lần đều phí công.

Vậy thì quên đi.

Thuở nhỏ muốn ăn một miếng bánh ngọt, liều mạng muốn ăn, nhưng làm thế nào cũng không ăn được.

Sau khi lớn lên rồi, cái bánh ngọt này cuối cùng cũng đặt ở trước mặt, ai ngờ bỗng phát hiện ra, dường như đã không còn muốn ăn như vậy nữa.

Hết thấy mọi chuyện rồi sẽ thành thói quen, không được yêu thương cũng như vậy.

Lâm Ngữ Kinh hiểu rõ Lâm Chi.

Hoặc nói là, bởi vì cô đã thất vọng về Lâm Chi quá nhiều lần rồi, cho nên cô đã sớm học được cách không ôm ấp bất cứ hy vọng nào.

Không muốn tranh chấp, không muốn tranh thù, không muốn tổn nhiều miệng lưỡi.

Lâu lâu một cú điện thoại, báo cáo thành tích học tập một chút, lại báo cáo chút biểu hiện gần đây, cứ như báo cáo công việc, không phải cũng rất tốt à.

Thế nhưng hôm nay, cô có phản không nhin nổi nữa.

Cảm giác này, là kiểu được nâng lên cao, rồi lại bị người ta nặng nề ném xuống một lần nữa.

Mà loại thái độ này của cô chỉ đủ để Lâm Chi hơi nhú mày, về mặt của bà vẫn cứ bình thản như cũ: "Con là con của mẹ, mẹ đương nhiên là yêu con rồi."

Trong đầu vang lên một tiếng nhỏ, lý trí bị ngọn lửa cắt phăng.

Bà vai cô sụp xuống, cơ thể trái lại đã thả lỏng hơn nhiều.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy khó mà tin nổi.

Cô không biết tại sao bà ta có thể không chút do dự mà tổn thương con của chính mình xong, lại quay đầu tìm lại, cứ như lẽ đương nhiên mà nói mẹ vẫn yêu con.

Lúc đó mẹ không cần con chỉ là vì quá kích động, mẹ sai rồi.

Làm con phải tủi thân rồi nhĩ, nhưng không sao, mẹ lại cần con rồi, bởi vì mẹ cần một người thừa kế.

"Vậy mẹ có ý gì đây?" Lâm Ngữ Kinh nực cười nhìn bà, "Hôm nay mẹ tới tìm tôi chính là muốn nói cái này sao?"

"Mẹ nghĩ thông suốt rồi, mẹ không muốn để tâm vào những chuyện vụn vặt nữa, mẹ bỗng nhiên tỉnh ngộ chợt nhận ra mẹ yêu thương tôi nhiều hơn chán ghét tôi một chút, vậy nên mẹ liền chạy tới phát tay với tôi một cái, sau đó thì sao?"

Tiếng của cô rất nhẹ, không một gợn sóng. "Bà cảm thấy chỉ cần bà đến tìm tôi, tôi phải nên ném phăng hiểm khích lúc trước, cảm động đến nước mắt nước mũi lẫn lộn, như một đứa con ngoan chạy ào vào lòng bà, sau đó cùng bà diễn một cảnh mẹ con tình thâm sao? Bởi vì tôi là đứa chẳng ai cần sao?"

Cô nói lời quá đáng này mà không có chút thái độ nào, Lâm Chi rốt cuộc đã bắt đầu bất mãn, hoặc nói là đã đến lúc bà ta không nhẫn nại được nữa, nhú mày nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Lâm Ngữ Kinh, bây giờ con đang nói cái gì thế này? Trước đây con ——"

"Tôi trước đây thế nào bà biết sao, e là bà vẫn còn chưa biết đấy. Từ nhỏ đến lớn bà có từng cố gắng tìm hiểu tôi một chút nào không?" Lâm Ngữ Kinh đứng bật dậy, chân ghé ma sát với sàn nhà, vang lên "Ken két" một tiếng.

Cô hít sâu một hơi, "Mẹ, nếu như mẹ đặc biệt đến tìm tôi ăn một bữa cơm, chính là vì hỏi cái này, vậy tôi cũng nói thẳng."

"Tôi không có ý định trở lại, cũng không muốn sống với bà, trước đây đúng là cảm thấy không cách nào thích ứng nổi, nhưng mà hiện tại, tôi đã bắt đầu yêu thành phố này rồi."

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh nói: "Người ở nơi này, chuyện ở nơi này tôi đều thích cả. Khí hậu tôi cũng thích, đến con đường nhựa và cái nắp cống ở đây tôi cũng yêu, đời này cũng không định rời đi."

Lâm Chi nhìn cô, sống lưng mãi mãi luôn ưỡn thẳng bỗng nhiên sụp xuống, giọng của bà mềm xuống một chút, cất tiếng khẽ khàng đến vô cùng: "Tiểu Ngữ, con đang trách mẹ, có phải không?"

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Ngọn lửa lách tách cháy đến cuối cùng, chỉ để lại một nắm tro tàn. Những đốm lửa sáng tắt lấp lánh muốn kéo hơi tàn, sau đó từng đốm từng đốm một biến mất không còn một mảnh.

Phần nộ bị thiêu đến gần như không còn, cuối cùng chỉ còn sót lại nỗi trống trải, ngơ ngác đến đứng cũng không đứng vững.

Trách bà sao, nhất định là trách rồi.

Thậm chí vào thời điểm Lâm Ngữ Kinh mới đến thành phố A, trong một quãng thời gian rất dài, đặc biệt là sau khi cô và Mạnh Vĩ Quốc tranh cãi, cô luôn mong mỏi đến cảnh tượng Lâm Chi sẽ bắt ngờ xuất hiện ở đây, nói muốn dẫn cô về nhà.

Lâm Ngữ Kinh hạ thấp tầm mắt, nhìn thứ còn dư lại trên mặt bàn trước mặt, bát canh chưa uống hết.

Canh gà hầm đông trùng hạ thảo chứa trong nồi đất nhỏ, đã nguội lạnh. Hương vị tươi mới thơm ngon đã bị hủy hoại trong chốc lát. Trên bề mặt có một lớp dầu mỡ đông đặc vàng óng đang trôi nổi, nhìn ngấy đến mức khiến người ta có chút buồn nôn.

"Hiện tại tôi đã không trách bà nữa rồi. Mẹ, một tia hi vọng cuối cùng của tôi với bà là do chính bà tự tay bóp tắt." Lâm Ngữ Kinh nói, "Chính vào hôm các người ly hôn ấy, bà nói không cần gì cả, bao gồm cả

tôi."

*

Buổi trưa, lúc Lâm Ngữ Kinh về trường, Thẩm Quyện vẫn chưa quay về.

Cô đỏ mắt đi vào lớp.

Chuyện sáng nay Lý Lâm không có nói chi tiết với đám Tổng Chí Minh. Cậu cảm thấy bản thân với tư cách là người duy nhất biết chuyện, có nghĩa vụ giữ bí mật, anh em thân thiết cũng không thể nói.

Và lại chuyện còn chưa được xác định, có khi là cậu nghĩ quá nhiều đấy. Lý Lâm quyết định nấp trong bóng tối quan sát một chút.

Lần quan sát này quan sát được buổi trưa, Lý Lâm nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh về trước, biểu hiện thoát nhìn không có gì không đúng. Lại nhìn kỹ lại, hai mắt của cô ấy còn hồng hồng, chưa bình thường trở lại.

Lại qua mười phút, Thẩm Quyện cũng về rồi.

Ông chủ Thẩm thoát nhìn thoải mái phần chân, thờ ơ lười nhác, cùng với một chút vui vẻ.

Trong đầu Lý Lâm nện xuống bốn chữ lớn.

—— Gió, xuân, phơi, phơi.

(Nguyên văn là thành ngữ "Xuân phong đắc ý" 春风得意)

Lý Lâm cảm thấy cái này hoàn toàn có thể đập vào sự thật rồi.

Hai người không chỉ không ăn com cùng nhau vào buổi trưa, mà sau khi tách ra rồi trở về, một người thì đỏ hoe mắt, một người khác thì phần chân vui vẻ.

Não bộ của Lý Lâm thậm chí còn bỏ sung vào một việc gì đó phát sinh trong buổi trưa, Lâm Ngữ Kinh một thân một mình cô đơn đi ăn com, ở quán com nào đó nào đó, cửa tiệm nào đó nào đó gặp phải Thẩm Quyện và niềm vui mới của cậu, hoặc nói là đối tượng chật chội—— với một tiêu yêu tình không biết tên nào đó. Ông chủ Thẩm bị tiêu yêu tình lừa đến cực kỳ sung sướng, mà Lâm Ngữ Kinh bên cạnh xanh* đến dãi cả lông, không nhận được mạt ức đến đỏ cả vành mắt.

() Xanh (đội mũ xanh): ám chỉ việc bị cầm chừng.*

Mà Thẩm Quyện thì sao?

Đương nhiên là chỉ thấy người mới cười, không nghe được người cũ khóc.

Hèn chi người ta nói mấy tên đẹp trai toàn bạc tình bạc nghĩa, đều là chân lý.

Lý Lâm thực sự tức lắm rồi, cậu muốn lời cô áo Thẩm Quyện chất vấn cậu ta một câu tại sao. Loại chuyện sai lầm nghiêm trọng mang tính nguyên tắc thế này, cho dù lúc này cậu đã xem Thẩm Quyện là anh em của mình, cũng không thể tha thứ cho loại hành vi này.

Nhưng mà cậu không dám, cậu sợ Thẩm Quyện đánh thành cậu cái vô sùi cào dính bẹp trên tường.

Lần đầu tiên Lý Lâm hận mình quá đỗi nhỏ bé yếu ớt.

Cậu không nói hai lời quay đầu lao ngay ra khỏi phòng học, chuẩn bị trừng phạt mình xuống lầu chạy vài vòng để phát tiết, thuận tiện xoắn xuýt xoắn xuýt xem có nên liều chết tìm Thẩm Quyện nói chuyện, tìm hiểu tìm hiểu tình hình hay không.

Cậu tự viết thêm cho mình một đồng drama, đồng thời tuyệt không có chút gánh nặng tâm lý nào, thậm chí còn cảm thấy đây là lời tuyên bố kinh nghiệm của mình.

Dựa vào kinh nghiệm phong phú đã xem qua ba trăm bộ tình tay ba của cậu.

*

Bên này Thẩm Quyện vẫn không hề biết mình sắp sửa sẽ bị bạn gái chia tay rồi còn bị chặt chân, cậu quay về một cái liền để ý thấy Lâm Ngữ Kinh không đúng lắm.

Tuy rằng thoát nhìn cô chẳng khác gì so với bình thường cả.

Thẩm Quyện khựng một chút, hết sức nghe lời bạn gái, vẫn tiếp tục không nói chuyện với cô như trước, rút điện thoại từ túi áo khoác ra chơi.

Nửa phút sau, Lâm Ngữ Kinh cảm giác được điện thoại của mình trong học bàn rung rung một chút, cô lấy ra cúi đầu nhìn xem.

Thẩm Quyện: [Buổi trưa ăn gì thế?]

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Cô không trả lời ngay.

Cô không biết mình phải nói chuyện buổi trưa hôm nay như thế nào, tuy rằng Lâm Chi cuối cùng cũng nói là chỉ hỏi một chút, nếu như Lâm Ngữ Kinh không có bất mãn gì với tình trạng cuộc sống hiện tại, vậy bà cũng không miễn cưỡng.

Lâm Ngữ Kinh có chút lòng riêng không muốn để Thẩm Quyện biết quan hệ phức tạp trong nhà cô, nhưng cô cũng chưa hề nghĩ đến sẽ gạt cậu.

Nếu như có cơ hội thích hợp có thể nói ra chuyện này, cô sẽ kể cho Thẩm Quyện nghe.

Thẩm Quyện tin tưởng cô, bất cứ cái gì cậu cũng đồng ý kể với cô, cho cô biết.

Lâm Ngữ Kinh cũng muốn ít nhất là có thể làm được như cậu.

Thế nhưng cô không biết nên nói thế nào.

Lâm Ngữ Kinh phải thừa nhận, thời điểm Lâm Chi nói rằng bà cần phải phẫu thuật cắt bỏ, cô không biết mình nên phản ứng như thế nào.

Đối với chuyện phẫu thuật của bà, cô không có bất cứ một thông tin trực quan mà cụ thể nào. Hơn nữa ngữ khí và thái độ của Lâm Chi quá mức bình tĩnh, cho nên trước khi những tâm tình khác đến, thứ Lâm Ngữ Kinh cảm nhận được đầu tiên chính là nỗi phẫn nộ và khổ sở không có giới hạn chen chúc lẫn nhau.

Mãi đến lúc này khi cô bình tĩnh lại, cô mới bắt đầu hậu tri hậu giác mà nghĩ, cắt bỏ một bộ phận ra khỏi cơ thể là khái niệm gì.

Cuộc phẫu thuật này sẽ tổn hại nhiều thế nào đối với thân thể.

Loại cảm giác trong cơ thể bỗng nhiên có một nơi trống rỗng, sẽ kinh khủng đến mức nào.

Cô có một chút hối hận, lời cô nói vừa nãy có hơi quá đáng rồi.

Bất luận thế nào, người này dù sao cũng là mẹ của cô, là người mang thai cô, người cho cô sinh mệnh.

Bà sao có thể không đau, sao có thể không cảm thấy lo sợ?

Lâm Ngữ Kinh khó chịu mà dụi dụi mắt.

Cô dùng một chút, đầu ngón tay điểm lên bàn phím gỗ từng chữ từng chữ, động tác có hơi chậm: [Sao cậu lại muốn gửi tin nhắn?]

Thẩm Quyên: [Bạn gái không cho tớ nói chuyện với cô ấy, tớ phải tạo nên một loại quan hệ bạn cùng bàn bình thường miễn cưỡng chỉ có thể dựa vào một hộp đồ ăn vặt mà duy trì giao tình.]

Lâm Ngữ Kinh có chút buồn cười. Cô đẩy điện thoại đi động vào trong học bàn một cái, ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn cậu.

Thẩm Quyên cũng nghiêng đầu sang.

Cô liếc mắt nhìn cậu, một lần nữa cúi đầu.

Hai người rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng lại không nói câu nào, ngồi một chỗ tán gẫu bằng cách gửi tin nhắn.

Lâm Ngữ Kinh nghĩ nghĩ đều cảm thấy hơi ngốc, vẫn không nhìn được mỉm cười, quay đầu đi, vùi đầu xuống. Lần thứ hai rút điện thoại ra gõ chữ: [Bạn trai, có một chuyện muốn nói cho cậu, cậu muốn nghe không?]

Thẩm Quyên đọc xong tin nhắn, nhìn cô một cái, mới tiếp tục đáp: [Muốn, mời bạn gái nói.]

Lâm Ngữ Kinh chậm chạp gõ chữ, gửi từng cái một đến: [Tớ vừa làm một chuyện có phần không tốt lắm, nói một vài lời ích kỷ.]

[Tớ lúc đó không khống chế được, cũng không nghĩ nhiều đến vậy.]

[Tớ cực kỳ khó chịu, cực kỳ cực kỳ tức giận.]

Lâm Ngữ Kinh liên tiếp gửi tới mấy tin nhắn, Thẩm Quyên vẫn chưa hồi âm. Lia mắt xéo qua cô có thể nhắc thấy cậu nhìn chằm chằm điện thoại đi động, ngón tay khựng lại, qua nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Cô không muốn mình tỏ ra quá khác thường, xoa nhẹ dưới chóp mũi, thay đổi ngữ khí: [Haiz, tớ, một đứa trẻ không ai yêu thương.]

Cô còn đặc biệt gửi qua một nhãn dán tiểu Loli.

Vô cùng tui thân. jpg.

Thẩm Quyên vẫn không hồi âm, nhưng cậu cứ động.

Lâm Ngữ Kinh thoáng nhìn thấy cậu nhồm đậy, liền ngẩng đầu nhìn sang.

Thẩm Quyên không nhìn cô, kéo mép ghế tựa, hơi di chuyển vị trí gần sang phía cô. Khoảng cách giữa hai người được rút ngắn. Sau đó cậu kéo khóa áo khoác đồng phục của mình xuống, kéo vạt áo khoác sang hai bên, hát ra, để lộ áo len bên trong.

Động tác này có chút cợt nhả, Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy mà bối rối một trận.

Một giây sau, cô cảm giác được có người mào vào theo ống tay áo đồng phục của cô, chạm một cái vào ngón tay cô.

Ngón tay Thẩm Quyên hơi lạnh lạnh, nhưng lòng bàn tay lại ấm áp. Tìm thấy tay cô, kéo ngón tay ra bên ngoài, lôi ra khỏi ống tay áo, sau đó kéo vào tay áo đồng phục của cậu, giấu trong đó.

Hai cái ống tay áo áo khoác đồng phục liên kết, tay Lâm Ngữ Kinh bị lôi vào. Không gian rất rộng, đủ để tay hai người chui vào đó lần qua lộn lại.

Sau khi giấu kỹ, cậu nhẹ nhàng bóp bóp đầu ngón tay cô trong tay áo, sau đó từng ngón một len qua kẽ hở tay cô, siết tay nắm lại.

Mười ngón tay đan xen.

Lòng bàn tay của cậu khỏe khàng, như trấn an mà cọ khớp xương trên mu bàn tay cô.

Áo khoác đồng phục vốn lớn, vừa bị cậu kéo lái một phen như vậy, đã che khuất phần nửa hai tay áo nối liền nhau của hai người.

Cho dù có người nhìn qua một cái, cũng chỉ sẽ cảm thấy, hai người họ ngồi hơi gần nhau.

Bọn họ rõ ràng chỉ là ngồi trong phòng học, giấu trong tay áo, len lén nắm tay nhau.

Thế nhưng Lâm Ngữ Kinh lại cảm thấy căng thẳng không chịu nổi, trái tim "thình thịch", từng nhịp từng nhịp, đập đến mạnh mẽ mà gấp gáp.

Vành tai nóng lên.

Nhịp thở cũng có phần không ổn định.

Nắm tay thôi mà, Lâm Ngữ Kinh, mà có thể có chút tiền đồ không hà.

Cô nỗ lực duy trì dáng vẻ như không có chuyện gì, lên lút ngoài đầu liếc mắt nhìn, phát hiện cái tên Thẩm Quyên này thế mà vờ vạy thật, đang cúi đầu giả bộ chơi điện thoại, đầu ngón tay còn đang đặt trên màn hình gỗ từng chữ từng chữ với một tay, giống y như thật.

Cô cảm giác được tay cậu hơi động, cứ tưởng cậu muốn buông tay, bèn nói lỏng ra, rút tay ra bên ngoài.

Kết quả ngón tay Thẩm Quyên càng siết chặt hơn, thậm chí còn giống như có chút bất mãn, ghim chặt tay cô kéo lại vào trong.

Cùng lúc đó điện thoại của cô nằm trong học bàn rung lên một chút.

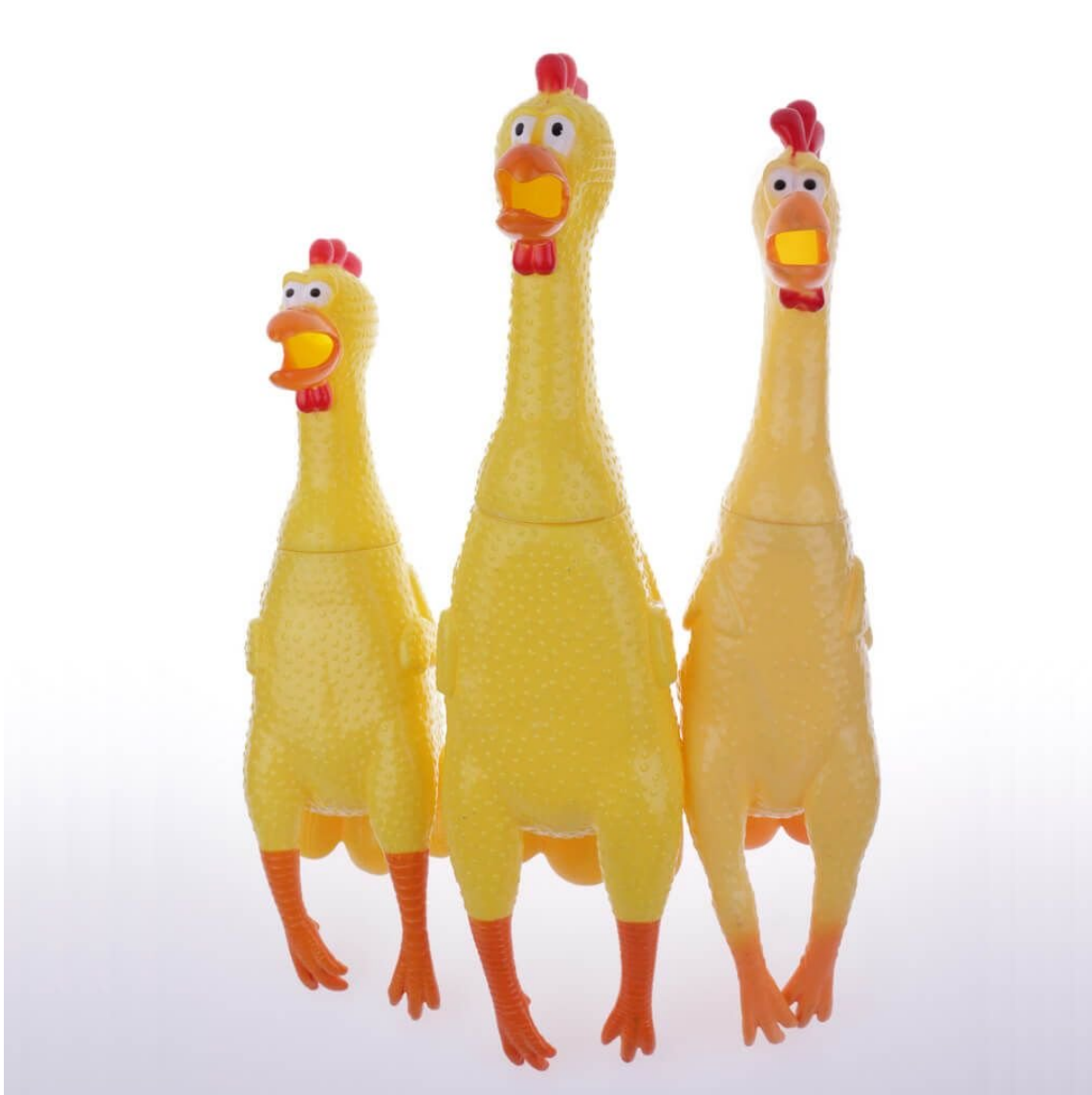
Một tay Lâm Ngữ Kinh bị cậu nắm lấy, chỉ có thể dùng một tay khác lấy điện thoại ra, dùng một tay lướt mở màn hình, ấn vào.

Thẩm Quyên gửi đến đây một tin nhắn, bốn chữ.

[Quyên gia thương cậu]

Hết chương 56.

Tác giả có lời muốn nói:

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Cả ngày cứ ôm ôm ấp ấp như vậy sao được

Lâm Ngữ Kinh nói với Thắm Quyên chuyện nhà mình một lần.

Nói rất đơn giản, sau khi giải thích đại khái hai ba câu, Lâm Ngữ Kinh chợt phát hiện tình huống gia đình cô thật ra vẫn rất đại chúng.

Tình cảm ba mẹ không hòa thuận, ly hôn lâm lại từ đầu, đứa con có phần thiếu tình thương.

Kịch bản bình thường lại phổ thông biết bao.

Cô cũng không nói quá nhiều, những chuyện về ba cô ở rể gì đó cũng lược qua không đề cập đến. Thắm Quyên là một người vô cùng thông minh, từ lúc cậu mới bắt đầu quen biết cô, thời điểm giúp cô kí xuống mấy chữ "Phụ huynh Mạnh Vĩ Quốc" trong lòng cũng đã có rất nhiều loại suy đoán. Trước giờ cậu chưa từng hỏi, trước giờ đều không nhắc đến là bởi vì giáo dưỡng và EQ của cậu.

Hiện tại, Lâm Ngữ Kinh đã nói đến mức như thế, những việc kia phỏng chừng cậu cũng đã đoán được bảy tám phần.

Thời điểm cô nói những điều này vẫn là giờ tự học buổi chiều, Vương khùng long vào được nửa tiết, nửa tiết còn lại Lưu Phúc Giang thả cho bọn họ tự học.

Tiết đầu tiên của buổi chiều, khoảng thời gian đã ăn uống no đủ này, vốn là lúc dễ buồn ngủ nhất. Toàn bộ học sinh trong lớp hầu như đều đang ngủ, Lâm Ngữ Kinh và Thắm Quyên liền nằm nhoài lên bàn lặng lẽ nói chuyện.

Lúc nói đến chuyện Lâm Chi hôm nay, Thắm Quyên thốt ra câu nói đầu tiên từ khi bắt đầu nghe chuyện xưa đến giờ: "Sao cậu lại cảm thấy mình đã làm một chuyện không tốt lắm."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, dường như chưa hề nghĩ tới cậu sẽ hỏi vấn đề này, hoặc là chưa hề nghĩ tới đáp án của vấn đề này là gì.

Cô nằm nhoài trên bàn, im lặng trong chốc lát, cau mày, có chút khó nói khỏi miệng, "Tớ không biết nên nói thế nào, tớ lúc đó chính là, vì thực sự quá buồn bực, cho nên khi nghe nói bà ấy sinh bệnh thì thứ đầu tiên nghĩ đến cũng vẫn là chính mình. Tớ không hề nghĩ đến chuyện bà ấy sinh bệnh, chuyện phải làm phẫu thuật, tớ cảm thấy mình có phần ích kỷ."

Cô thở dài, "Tuy rằng không sống cùng nhau, có lẽ cũng chẳng có quá nhiều tình cảm gì đó, nhưng tớ cũng không muốn nhìn thấy bà ấy sinh bệnh, hi vọng bà ấy có thể yên ổn vượt qua, dù sao cũng là... mẹ của tớ."

Thắm Quyên nghiêng đầu nhìn cô, không lên tiếng.

Suy nghĩ duy nhất chính là, quá dịu dàng.

Lâm Ngữ Kinh này, bên ngoài cô che phủ bằng một lớp, trong tim lại ẩn giấu một lớp khác.

Cô dùng vẻ mềm mại giả tạo để giấu đi những góc cạnh sắc bén trên khắp người mình; xây tường thành, dựng súng pháo, thời khắc gặp phải nguy hiểm hay kẻ địch sẽ không chút do dự mà xuất trận, cũng sẽ không để cho bất cứ kẻ nào tới gần.

Kết quả khi bạn đục mở pháo đài tường đồng vách sắt của cô ra, vén lớp gai nhọn của cô lên, sẽ phát hiện, bên trong này vẫn là mềm mại.

Thế giới đối xử với cô chưa đủ tốt, cho nên cô đem sự dịu dàng của mình giấu đi, không cho thế giới nhìn thấy.

Cô tốt đến mức phải đáng giá tất cả.

Thắm Quyên lặng lẽ nhìn cô hồi lâu, không lên tiếng. Lâm Ngữ Kinh mím mím môi: "Sao cậu không nói chuyện."

"Không muốn nói." Thắm Quyên bình tĩnh nói, "Nói chuyện sẽ làm phân tán lực chú ý của tớ, thế nhưng hiện tại tớ phải hết sức tập trung kiểm chế ham muốn ôm cậu một cái của tớ."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh thỉnh thoảng không kịp chuẩn bị lại bị trêu chọc một phát, ngoác một lát cũng nhếch khóe môi lên, nhỏ giọng nói: "Tớ thật sự không nhìn ra cậu còn có loại giác ngộ này đây, bạn trai."

"Tớ đương nhiên có." Ngón tay Thắm Quyên dưới bàn lên lút mò tới, len ngón tay vào kẽ hở bàn tay cô, chưa đến vài giây đã buông ra, thu lại, bình thản nói, "Bạn cùng bàn với nhau, cả ngày cứ ôm ôm ấp ấp như vậy sao được."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Tuần này cuộc thi bóng rổ diễn ra vòng bán kết. Trước đó lớp 10 trở thành hắc mã thắng hiếm lớp 7 mà tiến vào bán kết, tình thế mãnh liệt kia khiến người ta mở rộng tầm mắt. Tất cả mọi người đều tò ra tràn ngập kỳ vọng vào lớp 10 năm nay.

Đặc biệt là người dự bị lớp họ còn là một cô gái nhỏ.

Có người tò mò đi thăm hỏi một chút, thế là mọi người lại biết thêm một tin tức. Cô gái nhỏ dự bị đánh tiền phong hết sức mạnh mẽ kia, chính là cái người hai lần thi đều đứng thứ hai – Lâm Ngữ Kinh vạn năm đệ nhị.

Lâm Ngữ Kinh ngồi cùng bàn với lão đạo.

Tiền thể lan truyền luôn cái scandal của Lâm Ngữ Kinh.

Một cô gái có vận mệnh buộc chặt với lão đại Thắm Quyên.

Kết quả vào ngày lớp 10 đấu bán kết, lúc mọi người chen chúc ở sân bóng rổ này muốn chứng kiến phong thái của hắc mã, thì lại phát hiện không chỉ có Lâm Ngữ Kinh không ở đây, mà ngay cả Thắm Quyên cũng không đến.

Trước đó lớp 10 đã mang đến hai người dự bị. Tuy rằng kỹ thuật đánh bóng của đám Tổng Chỉ Minh Vu Bằng Phi đều nằm trên top, nhưng cũng không đỡ nổi Lý Lâm quá gà.

Đồng chí Lý Lâm nhận nhiệm vụ lúc cấp bách, không phụ sự phó thác của tổ chức, đã thể hiện trọn vẹn kỹ xảo bóng rổ "cái chân thật" gà què của mình, trở thành nơi dễ dàng nhất của lớp 10, là chỗ thủng mà ai cũng có thể luồn qua, trở thành đồng đội thứ sáu của đội địch.

Cậu ta vậy mà còn càng đánh càng nóng tay, càng gà càng thuận tay. Bạn vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu nổi vì cái quái gì mà cậu ta có thể càng chơi càng dở như vậy.

Đến cuối cùng, lớp 10 lấy bốn mươi hai điểm nhỏ bé đáng thương, thành công bại trận, thua trong tay lớp 3.

Cũng may người lớp 10 thật ra cũng không có khát khao chiến thắng với cuộc thi bóng rổ này cho lắm. Toàn bộ ham muốn thắng thua của bọn họ đã tiêu hao gần hết trong trận quyết chiến sinh tử với lớp 7 rồi.

Cuộc thi bóng rổ có thể thua, nhưng lớp 7 nhất định phải chết.

Trận bán kết thua cực thảm này, khó vượt qua nhất hẳn vẫn là Lưu Phúc Giang.

Mà Lý Lâm đem cái sự gà của cậu ta đổ cho —— bây giờ cậu cũng là một Lý Lâm có chuyện xưa.

Cậu có một bí mật nhỏ không thể cho ai biết, tâm trạng uất ức không có nơi giải tỏa, tự nhiên cũng ảnh hưởng đến khả năng phát huy lúc thi đấu.

Thậm chí còn ảnh hưởng đến thành tích học tập của cậu!!

Bài kiểm tra nhỏ trong tiết toán cậu vốn nên làm được sáu mươi điểm*! Đều do Thắm Quyên! Cậu làm còn có năm mươi lăm!

() Thang điểm tối đa ở Trung Quốc thường là 150. Bạn nhớ Lý Lâm...ìm 55/150*

Lý Lâm cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, cậu phải tìm một người để chia sẻ một chút về nỗi thống khổ của mình.

Cậu đã nói với Tổng Chỉ Minh chuyện này. Sau khi trận bóng rổ kết thúc, hai người ngồi xỏm trong sân bóng rổ lặng lẽ nói chuyện.

Tổng Chỉ Minh nói: "Đậu xanh, Lý Lâm, tao phát hiện mày có dừng khí lắm nha. Tại sao ý nghĩ tao bạo như vậy mà mày cũng dám có há."

Lý Lâm tròn to mắt: "Ông đây chính miệng nghe được, tận mắt nhìn thấy. Hôn nữa hôm đó lúc trở về vào ban trưa, em gái Lâm khóc, khóc đấy, mày có biết là khái niệm gì không?" Lý Lâm chọc hai ngón trỏ lên khóe mắt mình, kéo kéo xuống dưới, khoa tay về cho mình hai hàng lệ nóng, "Hai mắt đỏ hoe."

Cậu nói những câu tình thâm ý thiết, nghe đến chân thực vô cùng, Tổng Chỉ Minh cũng có chút dao động.

Hai người ngồi chồm hổm trong góc than ngắn thờ dài cả nửa ngày, cuối cùng Tổng Chỉ Minh nói: "Chuyện này không liên quan tới chúng ta, trước tiên không nói có phải hiểu lầm không, tính cách của em gái Lâm cũng không phải dễ bắt nạt."

Lý Lâm gật gù: "Tao chỉ nói cho mày, mày đừng có nói cho ai biết đấy."

Tổng Chỉ Minh cũng gật gù: "Mày yên tâm, tao chính là chết rồi. Cho dù bị đóng trong quan tài, tao cũng phải khàn giọng lớn tiếng hét —— Tôi không biết cái gì cả."

Lý Lâm: "..."

*

Về bệnh của Lâm Chí, buổi tối sau khi tan học, lúc về phòng ngủ Lâm Ngữ Kinh đã tìm kiếm rất nhiều tư liệu.

Thuộc một trong các loại khối u lành tính thông thường trong cơ thể, nếu như không phải nghi đoán trở nên ác tính hoặc triệu chứng bệnh phát triển khá nghiêm trọng, thì bình thường chưa đến mức cần phải cắt bỏ toàn bộ tử cung.

Vậy mà hôm nay nghe ý tứ của Lâm Chí, rõ ràng là bà đã chuẩn bị ổn thỏa, nhất định phải làm cuộc phẫu thuật này.

Tình huống của bà đã nghiêm trọng đến mức độ này.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, trong lúc nhất thời cảm thấy tâm trạng thật phức tạp.

Từ khi cô bắt đầu có ký ức, công việc của Lâm Chí vẫn luôn bận rộn, bà hết như một người máy không cần nghỉ ngơi.

Nếu như căn bệnh này của bà đã thật sự nghiêm trọng đến mức phải làm loại phẫu thuật này, thì tám phần cũng là vì bản thân bà cần bản không chú ý tới, hoặc là cần bản không buồn để ý, kéo dài đến tận bây giờ.

Cô do dự rất lâu, cần nhắc xem có nên gọi điện thoại cho Lâm Chí hay không.

Vào lần hai người gặp gỡ rồi tan rã không mấy vui vẻ, cuối cùng vẫn là Lâm Chí lui một bước. Lâm Ngữ Kinh là lần đầu tiên, biểu hiện ra tâm tình chống đối với bà.

Liên tiếp mấy ngày, Lâm Ngữ Kinh đều có chút mất tập trung.

Tiết cuối cùng của thứ sáu được Lưu Phúc Giang đổi thành tự học, cô nhào người lên bàn làm bài tập vật lý, Thẩm Quyên bỗng nhiên thờ dài.

Lâm Ngữ Kinh không phản ứng.

Thẩm Quyên đưa tay đến, khẽ gõ lên mặt giấy của cô.

Cô phục hồi tinh thần, ngẩng đầu lên.

Đầu ngón tay Thẩm Quyên chỉ lên mặt giấy: "Câu này, cậu đã nhìn năm phút rồi, đừng nhìn nữa, chọn C."

Thẩm Quyên bình tĩnh nói: "Dạng đề điện học cơ bản của học sinh trung học."

Lâm Ngữ Kinh "À" một tiếng, khoanh vào C, cũng thờ dài theo.

Thẩm Quyên nhìn cô một cái: "Hôm nay về nhà?"

Lâm Ngữ Kinh "À" một tiếng.

"Cùng nhau?" Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người, bỗng nhiên ý thức được, cô với cậu còn chưa từng cùng nhau về nhà.

"À." Cô gật gù, do dự một chút, lấy điện thoại ra chuẩn bị gửi cho bác Lý cái tin nhắn, lại liếc nhìn thời gian, hắn là ông ấy đã đi tới nơi rồi. Lâm Ngữ Kinh suy tư không biết nên nói thế nào, "Nhà tớ ấy à..."

Thẩm Quyên không lên tiếng, về mặt như cười như không nhìn cô.

Cô chớp chớp mắt: "Làm sao?"

"Ý của tớ là," Thẩm Quyên nói, "Cùng nhau về nhà."

Lâm Ngữ Kinh ngờ nghệch vài giây, mới phản ứng lại ý của cậu, mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Bạn học Thẩm, mời ngài tự trọng một chút, tớ chưa hề nghĩ đến sẽ cùng cậu về nhà."

Thẩm Quyên lười nhắc ngà ra sau, cúi đầu nở nụ cười: "Vậy cùng đi đến cổng trường đi, chúng ta đi đằng sau, không để cho người khác phát hiện."

Lâm Ngữ Kinh đặc biệt nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc nói: "Có thể."

Không biết hình dung như thế nào, trái lại chính là một luồng đáng yêu không tên hiện ra.

Thẩm Quyên không nhận được muốn vò vò đầu cô một cái, lại nghĩ tới quan hệ bạn cùng bàn phổ thông mỏng manh lại rє mặt của mình với bạn gái, ngón trỏ khum lại, chuyển thành gõ nhẹ xuống trán: "Lúc làm bài tập chú tâm một chút, đừng mãi tán gẫu với bạn cùng bàn."

Bị cậu không biết là vô tình hay cố ý mà chen ngang vào như thế, tâm trạng của Lâm Ngữ Kinh đã khá hơn nhiều, một lần nữa tập trung lực chú ý, làm xong một đề thi vừa khéo là lúc tan học.

Thẩm Quyên không chờ cô gì cần thu dọn, tiện tay cầm mấy xấp bài thi trên bàn nhét vào balo, sau đó đứng bên cạnh chờ cô.

Thời điểm tan học, trong trường hết sức náo nhiệt. Trong hành lang rộn rịp rầm rầm đầu đầu cũng là người, hai người bọn họ không nhanh không chậm đi phía sau. Ra khỏi lớp học, Thẩm Quyên chờ cô về phòng ngủ lấy hành lý, sau đó dọc theo ven đường mà đi về hướng cổng trường.

Hai người đều không lên tiếng, cũng không cảm thấy lúng túng.

Bát Trung có rất nhiều người có tiền, ở cổng trường học đỗ một hàng xe riêng, trước lối đi bộ xe cộ cũng tấp nập không ngớt, đèn đường đồng loạt sáng trưng.

Bọn họ đi tới cổng trường học, dừng lại.

Thẩm Quyên quay lưng với ánh sáng ngoài cổng, cup mắt nhìn cô. Lúc này cổng trường đang ồn ào, người nào cũng đang cười nói đi ra, không ai chú ý tới người ở cổng đang làm gì.

Thẩm Quyên rút cuộc cũng không nhận được, gơ tay xoa xoa đầu cô. Đầu ngón tay hơi mát lạnh lần tìm xuống dưới, nhẹ nhàng vơn về vành tai mềm mại.

Có chút nhột, Lâm Ngữ Kinh rút cổ một cái, ngẩng đầu lên, tầm mắt đảo qua phía sau cậu.

Thẩm Quyên cảm giác được người trước mặt ngáy ra một tiếng, sau đó cứng đờ lại.

Cậu còn chưa kịp phản ứng, Lâm Ngữ Kinh lại bất chợt hết như đã hồi thần, bỗng nhiên gơ tay đẩy cậu ra, lùi người về sau vài bước.

Thẩm Quyên kinh ngạc hai giây, sau đó mím mím môi, không lên tiếng, nhắc chân đi vào trường học.

Lâm Ngữ Kinh đứng tại chỗ liếm môi dưới, như không có chuyện gì xảy ra mà đi lướt qua cậu, ra khỏi trường.

Thẩm Quyên đi vào trong trường một đoạn, mãi đến vị trí không nhìn thấy cổng trường, mới dừng bước lại, rút điện thoại đi động ra.

Gần như trong tích tắc lúc cậu bị đẩy ra, đã ý thức ngay rằng có chỗ không đúng, cấp tốc phản ứng lại.

Điện thoại di động trong tay rung rung, màn hình sáng lên một cái, Thẩm Quyện tưởng là tin nhắn của Lâm Ngữ Kinh, cúi đầu ấn xem.

Tin nhắn tình thâm ý thiết của Hà Tùng Nam, khiến người ta thay đổi sắc mặt: [Quyện gia, cậu yên tâm, bất kể người khác nói thế nào, tôi đều vĩnh viễn tin tưởng cậu.]

Thẩm Quyện có phần mờ mịt trong nháy mắt, không hiểu tại sao cái tên dần nảy lại bắt đầu hai ngày ba bữa giờ trò tình tứ rồi.

Cậu hơi để tâm đến phía Lâm Ngữ Kinh, không có tâm trạng nói nhảm với cậu ta, nhủ nhủ mảy, định xem tin nhắn của cậu ta như tin nhắn rác mà bỏ đi, vừa định thoát ra.

Hà Tùng Nam lại nói tiếp: [Tôi biết, cậu không phải là loại người vứt bỏ vợ như cá mập.]

Thẩm Quyện:...?

Hết chương 58.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Người đã có vợ

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt liền thấy ngay Lâm Chi không biết tại sao lại xuất hiện ở đây, đang đứng ở lề đường bên cạnh công trường. Buổi tối tầm nhìn rất ngắn, cách một đoạn như thế không nhìn rõ được biểu cảm, chỉ có thể thấy bà ôm cánh tay nhìn sang bên này, bóng dáng yên lặng đứng ở nơi đó.

Cô vừa đi ra khỏi công trường, vừa suy ngẫm xem mình vờ như không thấy bà thì độ tin cậy được bao nhiêu.

Sau khi suy nghĩ năm giây, cô nghiêng đầu, lia mắt nhìn qua chỗ Lâm Chi một cái, phát hiện bà tựa hồ là đang nhìn chăm chăm vào cô.

Lâm Ngữ Kinh từ bỏ, thờ dài đi tới.

Cô vốn cho rằng, qua nhiều ngày như vậy, Lâm Chi hẳn phải đi rồi.

Biểu cảm Lâm Chi bình thản, gọn gàng dứt khoát, hoàn toàn không dây dưa lằng nhằng: "Người vừa này, là ai?"

Lâm Ngữ Kinh khựng một chút: "Bạn cùng bàn."

"Bạn cùng bàn?" Lâm Chi nheo mắt lại, biểu cảm này của bà thoát nhìn giống hệt như Lâm Ngữ Kinh, "Mẹ thấy các con cùng đi ra, quan hệ rất tốt?"

"Đúng thế." Lâm Ngữ Kinh giả vờ hồ hững, mặt không đổi sắc nói, "Thành tích của cậu ta cũng được, chúng tôi thỉnh thoảng sẽ thảo luận học tập một chút."

Lâm Chi bật cười một tiếng, không rõ ý tứ.

Lâm Ngữ Kinh ép buộc bản thân nỗ lực bày ra dáng vẻ bình tĩnh, cố gắng để không biến sắc, ánh mắt chán thành lại vô tội.

Cái này thuộc về lĩnh vực cô khá am hiểu, bình thường cô đều có thể dẫn đến mặt không đổi sắc từ trong ra ngoài. Tuy nhiên hôm nay không giống bình thường cho lắm, cô có chút chột dạ.

Lâm Chi là một người nhạy cảm biết bao, ánh mắt của bà đã có phần lạnh lẽo: "Thỉnh thoảng thảo luận một chút? Mẹ thấy không chỉ thế đâu nhỉ, các con thảo luận liên quan đến học tập thật à?"

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Lâm Chi hít một hơi thật sâu, biểu cảm lạnh băng: "Có phải con đã yêu đương rồi không."

Cả người Lâm Ngữ Kinh có chút cứng ngắc, vẫn không lên tiếng như cũ.

Có phần không thốt ra được lời phủ nhận.

Chuyện giả bộ làm bạn cùng bàn thuần khiết lúc bình thường so với việc —— chính miệng nói ra câu "Không có" hay "Không phải" dưới bầu không khí nghiêm túc thế này, thật giống như cô đã phủ định sự tồn tại của người này.

Cô suy nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy tội thân cho Thẩm Quyện.

Ánh mắt Lâm Chi hoàn toàn lạnh xuống, lại hỏi: "Con không muốn đi theo mẹ, có phải là vì đứa con trai này không?"

Không biết do đâu mà Lâm Ngữ Kinh cuống cuống một trận.

Cô ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu. Con gió cuối thu tràn vào trong phổi, khí lạnh ngấm vào người khiến cô trở nên thông suốt.

"Không phải." Lâm Ngữ Kinh nói, "Không phải là vì cậu ấy."

Lâm Chi cười lạnh một tiếng: "Bây giờ con không chỉ không lễ phép, mà cả cách lừa người cũng học được rồi à."

Lâm Ngữ Kinh nhìn bà: "Tôi không muốn đi cùng mẹ chỉ là vì tôi không muốn, tôi sẽ không vì ai mà quyết định vấn đề đi ở của mình."

Lâm Chi bực lộ ra một nụ cười trào phúng ngấm ngấm.

Lâm Chi không kiên nhẫn nói: "Chuyện đi ở trước tiên không nói nữa, hiện giờ chuyện quan trọng nhất của con là cố gắng học tập! Tự con nhìn xem từ khi con đến đây đã làm ra những chuyện gì! Thành tích trượt, tranh cãi, bày giờ ngay cả học hành cũng không muốn cố gắng? Chỉ muốn đi yêu đương?"

Lâm Ngữ Kinh ương ngạnh nói: "Tôi cũng sẽ không để ảnh hưởng đến học tập."

"Mày nói không ảnh hưởng thì có thể không ảnh hưởng?!" Lâm Chi cuối cùng cũng nổi giận, "Mày mới bao lớn? Mày biết cái gì là yêu? Hiện tại là thời điểm quan trọng nhất của mày đấy mày có biết không? Lâm Ngữ Kinh tao nói cho mày biết, tao tuyệt đối không cho phép."

Lâm Ngữ Kinh ôn hòa nhã nhặn nói: "Mẹ, thế giới này không phải xoay quanh bà, rất nhiều chuyện bà đã từng ra quyết định, sự việc đã xảy ra, ảnh hưởng đã tạo thành. Bà không thể nói muốn thay đổi, thì tất cả sẽ quay về điểm bắt đầu một lần nữa."

Lâm Chi trừng mắt nhìn cô, cuối cùng vẫn không nói gì. Hai người cứ như thế đứng ở công trường, đôi bên đều giữ yên lặng, Thẩm Quyện từ đầu đến cuối cũng không đi ra.

Mãi cho đến khi bác Lý gọi điện thoại cho Lâm Ngữ Kinh, yên lặng mới được phá vỡ. Lâm Ngữ Kinh đi về nhà, Lâm Chi cũng không thêm liếc mắt một cái.

Lúc cô đi đến đầu phố quay đầu đưa mắt nhìn lại, bên lề đường đã không còn ai, Lâm Chi đi rồi.

*

Thẩm Quyên dùng hơn mười phút mới hiểu được lời này của Hà Tùng Nam có ý gì.

Lớp 11 không có tự học buổi tối vào thứ sáu, nhưng lớp 12 có. Thời điểm bọn họ tan học Hà Tùng Nam còn đang ở trong phòng học, trên đường "múa bút thành văn" đào ngũ một phen, làm người lớp 12 bận bịu tranh thủ lúc rảnh rỗi mà gửi tin nhắn cho cậu.

Vì vậy nên, cậu ta trả lời cực kỳ chậm. Không chỉ chậm, cũng không biết có phải đã học tập đến lúc người hay không, mà năng lực biểu đạt ngôn ngữ của cậu ta bắt đầu thoái hóa vùn vụt, cứ nhất định phải gửi loại tin nhắn chỉ có đám ba cái chữ. Mà đồng thời bởi vì tin hiệu ở lầu Bắc của lớp 12 không tốt cho lắm, nội dung gửi đến lộn xà xộn xộn, tối nghĩa y như tác phẩm cổ văn, mức độ khó hiểu có thể sánh với câu hỏi rằng cao cuối cùng trong đề toán.

Chút kiên nhẫn còn sót lại của Thẩm Quyên rốt cuộc cũng bị bào mòn sạch sẽ, cấu kinh đến mức hận không thể vọt vào lầu Bắc lôi cô Hà Tùng Nam ra khỏi phòng học, giáp mặt nói chuyện cho rõ ràng.

Đơn giản mà nói, tieba của Bát Trung gần đây lại có một tin đồn.

Dựa theo lời của một vị tự xưng là "người biết chuyện đáng tin" đầu tên tiết lộ, gần đây Bát Trung mới có thêm một cặp tình nhân nhỏ thành đôi.

Thành đôi không phải trọng điểm, tuy rằng trường học nghiêm cấm chuyện như vậy, nhưng mà loại chuyện này, từ trước đến giờ "lừa rừng thiêu không hết", "gió xuân thổi lại sinh".

Xuân về hoa nở, nơi nơi hồi xuân, vạn vật cũng sẽ bắt đầu khôi phục lại.

Trọng điểm là đây là một đôi tuấn nam mỹ nữ, không chỉ có nhan sắc, mà năng lực nghiệp vụ còn rất mạnh, mũi nhọn trong truyền thuyết, con cưng của giáo viên.

Đương nhiên, quá trình này rất gian nan, nhưng những cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là người nam bắt cá hai tay*.

(*) Ở đây nguyên văn là 劈腿 (HV: phách chân) tức là từ chặt chân mà mấy chương trước đã nhắc đến, có hàm ý là ngoại tình, không chung thủy. Tình huống này mình thay bằng từ "bắt cá hai tay" để dễ hiểu hơn.

Đối tượng khiến cậu ta bắt cá hai tay là thanh mai trúc mã của cậu ta, lớn lên bên nhau từ bé. Năm đó hai người là hai đứa bé vô tư, cặp đôi trời phú, chẳng biết thế nào mà cha mẹ nhà gái vượt qua trùng dương, mang theo cô gái ra nước ngoài sinh sống. Thế là cặp đôi trời đất tác hợp nên nước mất chia ly, cuối cùng trở thành ánh trăng sáng vĩnh viễn trong lòng đối phương.

Mãi đến tận mười năm sau, vị ánh trăng sáng nho nhỏ này trở về, liền vén lên bức màn câu chuyện xưa.

Thẩm Quyên nghe ngóng đến đây, đã mặt không cảm xúc.

Hà Tùng Nam nói dối là đi WC chạy xuống tìm cậu. Hai người đang tựa ở một khoảng trống phía sau tòa nhà dạy học. Thẩm Quyên rút ra một điều thuốc: "Tò? Bắt cá hai tay?"

Hà Tùng Nam nói: "Anh trai, người ta không nói nhân vật nam này chính là cậu, người ta đã nói, chỉ là một người mặt đẹp, năng lực nghiệp vụ cũng rất mạnh, là mũi nhọn thôi."

Thẩm Quyên gật gù: "Trong gia đình tôi, giống cái duy nhất lớn lên bên tôi từ bé, chính là con chó nhà tôi."

Hà Tùng Nam vội nói: "Ai da Quyên gia, sao lại còn tự chuốc lên đầu mình thế này."

Thẩm Quyên dừng một chút, hờ hững nhìn cậu ta: "Cậu muốn chết sao?"

Nhưng Hà Tùng Nam cũng không sợ chết, cực kỳ hống hót mà sáp đến đây, cầm gác lên bả vai cậu: "Quyên này, cậu thật sự thành đôi với Nữ Vương đại nhân?"

Thẩm Quyên không đáp, cau mày giữa người ra sau, duỗi một ngón tay, ghét bỏ mà đẩy đầu cậu ta ra: "Quá ông ọo rồi, lẩn xa ra một chút."

"Mẹ nó?" Hà Tùng Nam cảm thấy bị tổn thương, "Thẩm Quyên cậu thế này là sao? Có vợ liền quên anh em à?"

Thẩm Quyên cười ngắc đầu lên: "Cậu biết là được rồi, ông đây là người đã có vợ. Cậu, cái thể loại bị cả trường ngầm thừa nhận là gay này, đừng có truyền mùi gay cho tôi."

"Tôi... fuck." Hà Tùng Nam khiếp đảm rồi, "Con mẹ nó tôi cũng không thích đàn ông được không hả! Lịch sử nghi vấn hóa gay duy nhất của tôi chính là để ai không bị dỗi bạn cùng bàn hả! Mẹ nó chứ Thẩm Quyên cậu ra đáng con người chút đi!"

*

Cả hai ngày cuối tuần Lâm Ngữ Kinh đều kinh hồn bạt vía.

Lâm Chi cố chấp mấy chục năm, đã là tính cách khắc vào trong xương, không phải người sẽ dễ dàng thỏa hiệp.

Nhưng mà cả hai lần trước, bà đều trầm mặc đến mức quá dễ qua mặt, khiến người ta cảm thấy có hơi bất an.

Mãi cho đến buổi trưa chủ nhật, Lâm Chi cũng không có động tĩnh gì. Thời điểm Lâm Ngữ Kinh gần như đã an tâm, Lâm Chi gọi điện thoại cho cô.

"Chúng ta nói chuyện đi." Lâm Chi đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Lâm Chi chờ một lát, không đợi được câu trả lời, bà thở dài, ngữ khí mềm hơn vừa rồi một chút: "Tiểu Ngữ, ngày mai mẹ bay rồi."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người: "Về sao?"

"Ừ." Lâm Chi lạnh nhạt nói, "Trước khi đi ra ngoài ăn một bữa cơm đi."

Khẩu vị của Lâm Chi thiên về thanh đạm, ăn uống cũng chuộng những nhà hàng tư nhân yên tĩnh trang nhã. Vì bà thường xuyên chạy đến các nơi công tác, nên cũng rất quen thuộc với các nhà hàng ở thành phố A. Lần này nhà hàng được chọn chính là một quán ăn chay.

Lúc ăn cơm Lâm Chi không nói lời nào, Lâm Ngữ Kinh cũng ngậm miệng lẳng lặng ăn. Lúc lấp gần đầy bụng rồi, cô mới ngẩng đầu lên, do dự nhìn bà: "Lúc trước tôi có tìm hiểu một chút, căn bệnh này của mẹ không coi là quá lớn, thật ra cũng không nhất định phải... cắt bỏ tất cả."

Lâm Chi ngừng một chút, ngẩng đầu lên, biểu cảm có chút bất ngờ: "Bạn rộn công việc, trước đây có lẩn lữa một khoảng thời gian."

Bà cúi thấp đầu, ăn miếng đậu được tạo hình như thịt cừ cuối cùng, "Hon nữa phương pháp trị liệu bảo thủ khả năng tái phát rất cao, phiền toái, không bằng cắt."

Lâm Ngữ Kinh nhất thời có chút nghẹn lời, không biết nên nói gì cho phải.

Ngữ khí nhẹ như mây gió lúc bà nói ra lời này khiến người ta cảm thấy hơi lạnh lẽo. Ngay cả đối với bản thân Lâm Chi cũng lạnh lùng như vậy.

"À, vậy sao." Cô nhạt nhẽo nói.

"Vấn đề này không cần con quan tâm, hôm nay mẹ chủ yếu là muốn nói chuyện về vấn đề của con." Lâm Chi để đầu xuống, ngừng đầu lên, "Hai ngày nay mẹ đã hỏi thăm tình hình một chút. Đứa nhóc kia, tên là Thẩm Quyện đúng không?"

Lâm Ngữ Kinh mỉm môi.

Bất luận Lâm Chi muốn nói cái gì, cô cũng đã nghĩ xong sẽ ứng phó thế nào.

Hai ngày nay cô suy nghĩ 1200 kiểu lời giải thích, chính là để chuẩn bị cho khoảnh khắc Lâm Chi có thể sẽ tìm cô nói chuyện này.

Lâm Chi nhìn cô, một lúc lâu sau, bỗng nhiên nói: "Trước kia có rất nhiều người từng nói con giống hết mẹ, tính cách, dáng vẻ cũng giống. Nhưng bản thân mẹ trước giờ đều không thấy vậy, mẹ cảm thấy con và Mạnh Vĩ Quốc giống nhau như đúc."

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, nhất thời không kịp phản ứng.

Lâm Chi nói tiếp: "Lần đầu tiên mẹ nhìn thấy ông ta là lúc báo danh sinh viên đại học năm nhất. Đến giờ mẹ vẫn còn nhớ ngày ấy, còn nhớ khi đó ông ta đã mặc quần áo gì, còn nhớ ông ta đã nói với mẹ câu gì đầu tiên."

Đây là lần đầu tiên, Lâm Chi nói với Lâm Ngữ Kinh về Mạnh Vĩ Quốc.

Mà trước đây, hai người ngay cả nãy câu đối thoại cũng rất hiếm hoi. Lâm Chi căn bản sẽ không nói với cô những thứ bà cho rằng "Hoàn toàn không cần thiết" kia.

Lâm Ngữ Kinh gần như là cảm thấy khó thể tin nổi.

"Mẹ khi đó đã cảm thấy ông ta chính là người sở mệnh an bài cho mình. Mẹ cứ tưởng rằng bọn mẹ sẽ có thể đi cùng nhau cả đời. Nhưng kết quả thế nào, con cũng thấy rồi đấy."

Lâm Chi bình tĩnh nhìn cô, ngữ khí rất nhạt, "Tiểu Ngữ, có rất nhiều thời điểm, có rất nhiều chuyện, dù thế nào cũng sẽ không đi về hướng chúng ta mong muốn. Con chỉ mới mười sáu tuổi, bất luận hiện giờ người đó khiến con cảm thấy khác cốt gì tâm như thế nào, các con cũng sẽ không có sau đó."

Hết chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bảo bối

Cái luận điểm này của Lâm Chi hết sức lệch lạc, hơn nữa cực kỳ không phù hợp với phong cách cứng rắn từ trước đến nay của bà.

Bà bắt đầu đi theo con đường đồ dành, ra chiều bất ngờ, khiến Lâm Ngữ Kinh suýt nữa đã không kịp phản ứng.

Thật ra cô cũng chẳng muốn nghe Lâm Chi kể về tình sử của bà và Mạnh Vĩ Quốc cho lắm. Gì mà lần đầu tiên gặp nhau ông ấy mặc quần áo gì, nói câu gì, đầu sao thì có nghe đẹp đề đến đâu, đến giờ cũng đã đồ nát cả rồi.

Những thứ hồi ức kia lúc này lại lòi ra kể, nghe cứ như một câu chuyện cười.

Lúc ý nghĩ này xuất hiện chớp nhoáng qua, không biết vì gì mà cô lại hoảng hốt một trận.

"Bà là bà, tôi là tôi." Lâm Ngữ Kinh nói, "Tình cảm của bản thân bà trải qua không mấy vui vẻ, cái này có thể nói lên điều gì? Cái này cũng di truyền sao?"

"Điều này và việc tình cảm của chính mẹ không suôn sẻ không có liên quan gì. Ở tuổi này của con, con nên tự biết cái gọi là tình yêu chính là sẽ rất khó có kết quả. Mẹ lấy ví dụ này chỉ là muốn nói cho con biết, khi nào cần quyết đoán thì phải quyết đoán, không phải cứ dây dưa đến cuối cùng thì sẽ có gì đó thay đổi."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, trầm mặc nhìn bà, trong ánh mắt đều là không phục.

"Các con không có sau đó, hiểu ý mẹ không?" Lâm Chi nói, "Bây giờ con kiên trì, con giữ gìn hoàn toàn là đang lãng phí thời gian, không có kết quả."

Lâm Ngữ Kinh: "Có rất nhiều chuyện trước khi quyết định làm đều không biết kết quả, chẳng lẽ chuyện làm ăn của bà không có rủi ro sao, mua cổ phiếu còn có thể giảm?"

"Mẹ đương nhiên sẽ giảm thiểu rủi ro đến mức tối đa." Lâm Chi nhún mày, cắt ngang cô, "Nếu như vừa bắt đầu mẹ đã biết cổ phiếu này sẽ giảm, vậy tại sao mẹ lại phải mua?"

Lâm Ngữ Kinh không buồn nghĩ ngợi: "Làm sao bà biết nó nhất định sẽ giảm? Nếu ánh mắt của bag thật sự tốt như vậy, tại sao lúc trước lại chọn tên phế phẩm Mạnh Vĩ Quốc này."

Lâm Chi lạnh lùng nói: "Lâm Ngữ Kinh!"

Lâm Ngữ Kinh mỉm môi, cúi thấp đầu: "Xin lỗi."

Lâm Chi hít sâu một hơi, cả người nhanh chóng bình ổn lại: "Được, mẹ đổi cách nói khác." Giọng của bà lại tiếp tục bình tĩnh như trước, "Giả sử như bây giờ con không phải là năm hai phổ thông mà là năm hai đại học, là mười tám mười chín tuổi, chứ không phải mười sáu tuổi, vậy mẹ sẽ không quản con. Thế nhưng hiện tại không phải thời điểm để con nói chuyện yêu đương, bản thân con nên hiểu rõ, con không phải đứa bé không hiểu chuyện, con nên biết rõ thời điểm nào làm việc nào."

"Mẹ, mẹ cảm thấy tôi hiểu chuyện, chỉ là vì tôi chưa có cơ hội không hiểu chuyện." Lâm Ngữ Kinh nhẹ giọng nói, "Bây giờ tôi đã gặp được người có thể khiến tôi không hiểu chuyện, tôi không thể tùy hứng một lần sao?"

"Độ tuổi gì làm chuyện gì, con cảm thấy lúc này là thời điểm con có thể tùy hứng sao? Con cho rằng hành động lúc này của con là đúng sao? Nhà trường, giáo viên, phụ huynh tại sao lại cấm yêu sớm? Chính là bởi vì có rất nhiều tiền lệ! Vì mặt tiêu cực mà chuyện này tạo ra lớn hơn nhiều so với mặt tích cực!"

Kiên nhẫn của Lâm Chi đã bị cô mềm cứng không vào bào mòn đến gần như tiêu sạch, giọng của bà không khống chế được mà cao lên: "Con mới bao lớn mà cho rằng mình đã gặp được? Lâm Ngữ Kinh, chuyện này mẹ không thể cho phép."

"Mấy đứa nhóc ở tuổi này có mấy ai là thật lòng? Con phải đi nói rõ với thằng nhóc này ngay, con không nói được thì mẹ thay con nói."

Lâm Ngữ Kinh biết rõ, điều Lâm Chi nói đều đúng.

Thành thật mà nói, vốn không cần Lâm Chi nói ra, chính Lâm Ngữ Kinh cũng không nghĩ tới sẽ có sau này với Thẩm Quyện.

Không phải không hề nghĩ, mà là không nghĩ tới.

Lâm Ngữ Kinh không cách nào tưởng tượng được tương lai của cô với người nào đó sẽ ra sao. Cô thậm chí còn chưa từng cảm thấy trên đời sẽ có một người có thể mãi mãi ở bên cô.

Thế nhưng sự tồn tại của Thẩm Quyên, đã khiến cô lần đầu tiên muốn thử nhìn xem "sau này" của cô với người ấy.

Cô muốn thử xem một chút.

Cô muốn biết, câu "Có tương lai của cậu" mà cậu ấy đã thốt ra đến cuối cùng sẽ như thế nào.

Thẩm Quyên cho cô thấp thòm và chờ mong, cho cô ảo tưởng và dừng khí, khiến cô dấy lên lòng dũng cảm muốn khao khát một lần. Nếu như đã bước ra một bước, thì không thể nào có chuyện lùi bước.

Lâm Ngữ Kinh không muốn cứ phải lùi hết bước này đến bước khác như vậy, điều này không phù hợp với tính cách của cô. Cô hẳn phải là quyết chí tiến lên, quyết định là thực hiện, có đường hay không cũng phải đi tới trước trước đã, mũi tên đã rời cung thì không thể quay đầu.

"Tôi không thể." Lâm Ngữ Kinh nói.

Lâm Chi đột nhiên đẩy cái ly trong tay tới trước một cái.

Tính cách của bà là nói một không nói hai, cứng rắn và được người khác phục tùng đã thành thói quen. Lâm Ngữ Kinh lớn như vậy rồi, chưa từng làm trái ý của bà, cũng chưa từng thấy người khác làm trái.

Trực tiếp chống đối và ngộ nghịch với bà như thế, là lần đầu tiên của cô.

Dưới ánh mắt chăm chăm đầy mạnh mẽ này của bà, Lâm Ngữ Kinh bắt đầu căng thẳng.

Lâm Chi và Mạnh Vĩ Quốc không giống nhau.

Đối với Mạnh Vĩ Quốc cô có thể hoàn toàn không để ý, bị chọc giận là bắt đầu không giữ nể mặt miệng, trắng trợn không kiêng nể thích nói gì thì nói đó. Nhưng đối với Lâm Chi thì lại không thể được.

Từ nhỏ đến lớn đã luôn như vậy, cứ như một thói quen, hoặc là, một bóng ma.

Thuở nhỏ, cứ mỗi lần Lâm Ngữ Kinh cho rằng Lâm Chi hoàn toàn không thích cô, bà lại khiến cô cảm thấy, dường như không phải như vậy.

Bà sẽ liên tục một tuần không thèm liếc mắt nhìn cô, nói chuyện với cô không vượt quá ba câu; cũng sẽ vào một buổi tối nào đó cho rằng cô đang ngủ mà lặng lẽ mở cửa phòng cô, lẳng lặng nhìn cô một cái qua khe hở.

Sẽ lạnh mặt chỉ vào đầu cô mà mắng khi cô thi không được điểm tối đa, lại sẽ vào lúc cô làm bài tập suốt đêm mà nói với người giúp việc mình đói bụng, muốn ăn một bữa khuya.

Những ký ức xa xôi này bị tầng tầng lớp lớp lạnh nhạt bao phủ lên, khiến Lâm Ngữ Kinh thậm chí đã cảm thấy bản thân lúc đó chính là vì quá thiếu tình yêu mà tưởng bở, nảy sinh một loại ảo giác nào đó.

Bên trong nhà hàng yên tĩnh, âm nhạc du dương âm vang bên tai. Lâm Chi nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, dè dặt giọng nói: "Mẹ nói lại một lần cuối, con nhất định phải rời khỏi cậu ta, bằng không đến lúc bị thương thì sẽ là chính con."

Lâm Ngữ Kinh lặp lại: "Tôi không thể."

Lâm Chi hoàn toàn bị chọc giận, nhưng giáo dưỡng của bà khiến bà không có cách nào nổi nóng với Lâm Ngữ Kinh ở nơi công cộng.

Bà ngồi dựa vào ghế, ra sức điều hòa hô hấp: "Không phải do con muốn hay không, con còn vị thành niên, con không có lựa chọn nào khác."

Lâm Ngữ Kinh mím chặt môi: "Bà không có quyền nuôi dưỡng."

"Nếu như mẹ muốn quyền nuôi dưỡng con, thậm chí cũng không cần lên tòa án. Sở dĩ mẹ không làm, là vì muốn thử tôn trọng suy nghĩ của con." Sắc mặt Lâm Chi rất tệ, lạnh lùng nói, "Vốn dĩ mẹ muốn nói chuyện cẩn thận với con, lại cho con một chút thời gian. Nhưng mà bây giờ xem ra cũng không có gì để nói, mẹ sẽ nhanh chóng làm thủ tục chuyển trường cho con."

Lời bà nói chính là sự thật.

Nếu như bà trực tiếp đến gặp Mạnh Vĩ Quốc đòi quyền nuôi dưỡng, Mạnh Vĩ Quốc hẳn cũng sẽ chẳng buồn tranh với bà, nhưng Lâm Chi vẫn lựa chọn đi đến hỏi thử mong muốn của cô.

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại: "Tôi không chuyển trường, tôi không đi, tôi chỉ ở đây, ở đâu cũng không đi."

Lâm Chi làm như không nghe thấy: "Phẫu thuật mẹ trước tiên hoãn lại đã, tối nay mẹ về trả vé, ngày mai đi tìm chủ nhiệm lớp con —— "

Bà nói còn chưa dứt lời, Lâm Ngữ Kinh đột ngột đứng dậy. Ghế ma sát với mặt đất tạo nên âm thanh bén nhọn lại chói tai. Giọng nói của cô suy tụt nửa đã không khống chế được: "Tôi đã nói tôi không đi."

Cô đứng trước bàn, cúi thấp đầu, thấp giọng nói: "Bà dựa vào cái gì mà quản tôi."

Lâm Chi: "Cái gì?"

"Nói thật, tôi thật sự không biết bà dựa vào cái gì mà cảm thấy mình còn có thể quản tôi." Lâm Ngữ Kinh ổn định hô hấp, ngẩng đầu lên, "Dựa vào cái gì mà bà nói trở về thì trở về, nói thay đổi thì thay đổi, nói thay tôi quyết định liền thay tôi quyết định, không muốn tôi làm gì tôi liền không thể làm. Lời của bà nói đều phải nghe răm rắp, bà muốn thế nào thì nhất định phải thế đó, bà không thể cứ sống mãi như vậy đâu."

Vành mắt cô đỏ hoe, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh như thế: "Là bà không muốn tôi trước, là bà vứt bỏ tôi. Tôi không hiểu nổi, rốt cuộc bây giờ bà có lập trường và tư cách gì mà quyết định cuộc đời tôi?"

Lâm Chi sững người.

Lâm Ngữ Kinh cảm áp khoác vắt trên ghế dựa, xoay người ra ngoài.

Nhà hàng này là Lâm Chi dẫn cô đến, Lâm Ngữ Kinh trước giờ chưa từng qua bên này, cô hoàn toàn không biết đường. Đi qua hành lang, vòng qua hồ phun nước ra khỏi cửa lớn, cô xuôi theo vỉa hè bước nhanh tới phía trước.

Cô bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

Cô biết Lâm Chi nói được là làm được, bà vẫn luôn là người như vậy. Chỉ cần là chuyện bà nghĩ tới, thì bà nhất định phải làm được.

Hoang mang, lo sợ, khó chịu, còn có cảm phần hòa lẫn nhau, làm cô không khống chế được tâm trạng của chính mình.

Ngón tay cũng không nịn được mà run lên.

Chờ cô bất thành linh hồi thần lại, mới ý thức tới hàm răng của mình vẫn đang không ngừng run lên, không biết có phải vì sắp vào đầu đông, buổi tối quá lạnh hay không.

Lâm Ngữ Kinh liên tục đi qua mấy con phố, mới dám dừng bước lại.

Cô mờ mịt đứng ở góc đường, ngần ngợ hai phút, mới bắt đầu nghĩ xem sau đó phải làm sao.

Lâm Chi sẽ đi tìm Lưu Phúc Giang, sẽ đi tìm Mạnh Vĩ Quốc, biết đâu còn có thể tìm Thẩm Quyên.

Chương 61: Không ai có thể tốt hơn cậu

Rất lâu sau đó, mỗi khi Lâm Ngữ Kinh nhớ tới thời cấp ba của cô, nhớ tới Thẩm Quyên, đều sẽ không không chế được mà nghĩ tới ngày này.

Đầu đông, khí lạnh vù vù tràn vào qua cửa sổ. Không mở điều hòa, trong phòng lạnh lẽo.

Ngón tay và đôi môi của Thẩm Quyên đều lạnh băng, tiếp xúc với da thịt tạo nên kích thích đến muốn run cả người, một bàn tay khác đặt sau cổ cô vuốt ve tựa như vỗ về.

Cả người Lâm Ngữ Kinh đều bị sự dịu dàng ấy bao quanh.

Cô nhắm mắt lại, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, cảm nhận được ngón tay của cậu, hơi thở của cậu, mùi hương của cậu, hòa lẫn mùi nước khử trùng và mùi thuốc lá, một loại cảm giác sạch sẽ hỗn độn.

Cô mở mắt ra, Thẩm Quyên đang nhìn cô, cơ thể lùi lại dựa ra sau kéo dài chút khoảng cách, tay dời khỏi phần ớn, xoa xoa tóc của cô.

Trạng thái của cậu không tốt lắm, quầng mắt có màu xanh đen nhàn nhạt, mí mắt hơi sụp xuống, có phần mệt mỏi.

Vừa này cô đều không chú ý.

Lâm Ngữ Kinh giờ tay lên, dùng mu bàn tay chùi chùi hai mắt. Chỉ mất mấy phút, trạng thái mờ mịt trống rỗng gần như tuyệt vọng kia đã được khống chế bảy tám phần.

Cô thanh thanh cổ họng khàn khàn, do dự một chút, hỏi: "Cậu đi bệnh viện? Cậu của cậu còn..."

Cô nói được một nửa, dừng lại.

Thẩm Quyên đưa tay, sờ sờ khóe mắt còn hơi đỏ của cô: "Không được tốt lắm, thật ra cũng không khác mấy so với suy nghĩ của tớ. Ông đã nằm rất lâu rồi, khả năng miễn dịch gì đó cũng phải thấp hơn bình thường, vốn dĩ thân thể cũng không tốt lắm, phổi nhiễm trùng, tim bắt đầu suy yếu."

Lâm Ngữ Kinh ngồi dờ tại chỗ, há miệng không nói nên lời, môi trắng bệch, không biết nên nói gì cho phải.

Thẩm Quyên tiếp tục nói: "Tớ gặp phải Nhiếp Tinh Hà."

Lông tơ tóc gáy Lâm Ngữ Kinh đều dựng lên cả rồi. Sự tồn tại của người tên Nhiếp Tinh Hà này hoàn toàn vượt qua phạm vi tiếp nhận của cô, thậm chí khi vừa nghe thấy cái tên này, cô đã cảm thấy cả người lạnh run.

"Cậu ta có phải lại định làm chuyện xấu không? Cậu ta nói gì với cậu sao?" Cô khần trương mà bắt lấy tay cậu, "Bắt luận cậu ta nói cái gì cậu cũng đừng nghe, cậu đừng để bị ảnh hưởng."

"Tớ sẽ không dễ dàng bị ai ảnh hưởng như vậy, cậu đừng bận tâm chuyện này." Một tay Thẩm Quyên xoa nhẹ dưới thái dương, ngón tay lướt theo mái tóc mềm mại của cô, quần lấy đuôi tóc của cô, kéo một lọn đến, cuốn cuốn từng vòng trên đầu ngón tay mà ngắm nghía, "Tớ nói với cậu những điều này, là vì tớ muốn cậu biết, cái gì tớ cũng có thể nói hết cho cậu."

Lâm Ngữ Kinh ngăn người.

Thẩm Quyên rừ mắt, giọng nói hơi khàn khàn môi mết: "Cậu cũng thế, dù là chuyện làm cậu vui hay không vui, chỉ cần cậu nói với tớ, tớ sẽ luôn lắng nghe."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Cô cắn bản không thể nói với Thẩm Quyên.

Từ nhỏ đến lớn Lâm Ngữ Kinh sớm đã như vậy, cô không giỏi thổ lộ, cũng đã thành thói quen từ lâu, không phải nói thì đôi thì đôi ngay được.

Mà sau khi Thẩm Quyên nói với cô những chuyện này, cô lại càng không mở miệng được.

Chính cậu cũng có rất nhiều chuyện, cậu của cậu, Nhiếp Tinh Hà, từng cái từng cái một đè lên người cậu. Cô không muốn khiến cậu lại phải gánh thêm một người là cô. Chuyện của cô thì phải do bản thân cô xử lý, không lý nào lại đẩy xuống cho cậu.

Huống chi, mâu thuẫn và vấn đề giữa cô và Lâm Chi, không chỉ đơn thuần là vì một Thẩm Quyên.

Cậu có chuyện của cậu, cô cũng có. Nếu xem chúng như một bảng biểu nho nhỏ, mỗi việc được hệ thống theo mức độ quan trọng của nó, thì ít nhất là ngay lúc này đây, nó đều xếp trước "Mối quan hệ này của bọn họ".

Không ai có thể vứt bỏ cuộc sống của bản thân, sống theo cách muốn làm gì thì làm.

Chỉ ít thì hiện giờ không thể.

Lâm Ngữ Kinh hít sâu một hơi, đứng dậy: "Tớ đi đây."

Thẩm Quyên không lên tiếng, nhìn thẳng vào cô, đôi mắt tâm tối âm u.

Lâm Ngữ Kinh mím mím môi, thấp giọng nói: "Cậu ngủ sớm một chút, tớ đi rồi cậu phải ngủ luôn đấy, không cho thức khuya."

Thẩm Quyên vẫn không lên tiếng, tìm được hộp thuốc lá trên bàn trà, gõ ra một điếu, cắn trong miệng.

Lông mi đen nhánh buông xuống, không nhìn rõ tâm trạng.

Lâm Ngữ Kinh hít hít mũi, xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Quyên ngừng đầu lên, nhìn cô đi tới cửa, kéo cửa ra, hàm răng ghim điếu thuốc cọ xát hai cái, lại rút ra, ném qua một bên.

Thẩm Quyên tức giận đến trực tiếp bật cười.

Cậu cảm thấy mình đã dùng hết kiên nhẫn cả đời này, từng tí từng tí thấm dò vào thế giới của cô, nhưng vẫn không thể nào mở được lớp vỏ bọc của cô.

Lần nào cũng vậy, thời khắc cậu tưởng mình đã thành công, cô lại rụt người trở lại.

"Lâm Ngữ Kinh." Cậu nâng mắt lên, ngửa người ra sau, tựa lên tay vịn ghế sofa, "Cậu định cứ đẩy tớ ra ngoài như thế cả đời sao?"

Lâm Ngữ Kinh khựng một chút, xoay người lại nhìn cậu, bỗng nhiên gọi cậu một tiếng: "Thắm Quyên."

"Có thể tớ phải quay về nhà rồi."

Thắm Quyên nheo mắt lại.

"Tớ phải về nhà." Lâm Ngữ Kinh lặp lại lần nữa.

Thắm Quyên rút cuộc đã ý thức được gì đó, ngón tay vô thức giơ lên, ngồi thẳng người, nặng nề nhìn chằm chằm cô: "Có ý gì?"

"Ý tứ chính là, có thể cậu phải đối bạn cùng bàn, sau đó bắt đầu một đoạn yêu xa, cho tới khi tốt nghiệp." Lâm Ngữ Kinh muốn cố gắng để giọng cho mình nghe nhẹ nhàng một chút, "Thật ra cũng không lâu lắm đâu, nhiều nhất là một năm... rưỡi thôi?"

Thắm Quyên đã nghe rõ.

Sự khác thường của cô trước công trường, chuyện ngày hôm nay, và lời cô muốn nói.

Thật ra cậu nên sớm nhận ra được.

Thắm Quyên nhắm mắt lại: "Tớ không đồng ý."

Lâm Ngữ Kinh nhẹ giọng nói: "Bạn trai, có một số việc không phải cậu có thể quyết định được, tớ cũng không thể, cậu cứ xem như tớ đã dùng trước cơ hội cậu cho tớ."

"Con người tớ không dùng cảm lắm đâu, rất nhiều lúc đều sẽ muốn trốn tránh, tớ cũng không biết liệu có một ngày nào đó tớ sẽ chạy mất không nữa."

Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, nói tiếp: "Nhưng tớ đã nhớ kỹ lời cậu nói rồi."

Thắm Quyên nhìn cô, ánh mắt hơi mơ hồ, cổ họng khàn đặc: "Nói cái gì."

"Cậu có thể cho phép tớ bỏ đi một lúc, nhưng cậu sẽ kéo tớ trở lại." Cô chớp chớp mắt, cố giữ nước mắt không rơi xuống. "Cậu không thể vứt bỏ tớ, cậu sẽ không buông tay."

*

Lúc Lâm Ngữ Kinh trở lại trong nhà không có ai. Mạnh Vĩ Quốc và Quan Hường Mai đều không có ở đây, Phó Minh Tu đã về trường lúc chiều, cô lên lầu ngồi xuống giường, ánh mắt trống rỗng.

Bắt đầu từ khoảnh khắc nhìn thấy Thắm Quyên, toàn bộ lý trí đã đánh mất của Lâm Ngữ Kinh cũng đã bắt đầu về lại. Cả người cô dần dần tỉnh táo.

Lâm Chi cứng rần và cổ chấp thể nào, cô rõ ràng hơn bất cứ ai.

Cô không thể ngang ngạnh hơn bà.

Giúp cô chuyển trường, quyền nuôi dưỡng, dẫn cô đi, những chuyện như vậy đối với bà mà nói dễ như trở bàn tay.

Một cô nhóc mười sáu tuổi có thể làm cái gì đây? Điện loạn phản kháng sao? Tuyệt thực sao? Trốn học bỏ nhà đi sao?

Không có cách nào.

Thật ra tỉnh táo suy ngẫm lại, sự việc cũng chưa đến nỗi gay go như vậy.

Cô hiện giờ đang học lớp 11, chuyển sang nơi khác, kết thúc học kỳ sau của lớp 11, lên lớp 12.

Nhiều nhất cũng chỉ cần một năm rưỡi.

Lúc này Lâm Ngữ Kinh không thể chọc giận Lâm Chi. Hiện giờ Lâm Chi phản đối, chỉ là vì cô còn nhỏ tuổi. Yêu cầu của bà chính là cô bây giờ nhất định phải toàn tâm toàn ý học tập, bất kể là gì, chi cần có khả năng ảnh hưởng đến thành tích của cô, bà đều sẽ ngăn cản.

Thế nhưng một khi loạn lạc cả chết lưới rách với Lâm Chi, không chi không mang đến bất cứ kết quả nào, biết đâu Lâm Chi còn có thể bắt đầu phản đối Thắm Quyên?

Không thể hành động theo cảm tính.

Hiện giờ cô phải tạm thời thuận theo.

Một năm rưỡi thôi mà, không có gì ghê gớm, bọn họ có điện thoại, có thể gọi video, cuối tuần, nghỉ đông và nghỉ hè cũng có thể gặp mặt.

Những thứ này đều không phải vấn đề, sở dĩ nguyên nhân khiến Lâm Ngữ Kinh chống cự như thế, là vì cô cảm thấy bất an.

Một năm rưỡi, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng đối với cô mà nói, thực sự là dài đằng đẳng.

Cô không có lòng tin có thể duy trì loại liên hệ mỏng manh này mà không bị khoảng cách ảnh hưởng. Cô không biết Thắm Quyên có thể kiên trì hay không, cô thậm chí còn không biết sau một năm rưỡi bản thân sẽ trở nên như thế nào.

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại mò tìm di động từ trên giường, lướt lướt lung tung cả nửa ngày mới mở đến số điện thoại của Lâm Chi.

Cô gọi tới, Lâm Chi nhận rất nhanh. Bên phía bà yên tĩnh, không có âm thanh gì.

"Tôi nghĩ xong rồi." Lâm Ngữ Kinh khẽ khàng nói, "Tôi cũng không muốn sống cùng ba tôi, tôi về với bà."

Lâm Chi nghe vậy có hơi kinh ngạc: "Mẹ không ngờ con lại nghĩ thông nhanh như vậy."

"Tôi có quyền lựa chọn sao?" Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh hỏi.

Lâm Chi trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Tiểu Ngữ, lúc này con có thể giận mẹ, hoặc hận mẹ. Mẹ thừa nhận, những năm này mẹ đã không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, nhưng mẹ dù sao cũng là mẹ con, mẹ không thể ngồi yên không để ý đến."

"Mẹ cũng từng trải qua tuổi trẻ, rất nhiều chuyện đều sẽ dần phai nhạt. Bây giờ con cảm thấy sự việc oanh oanh liệt liệt như thế đấy, nhưng thời gian trôi qua, con sẽ nhận ra, không có chuyện gì là không thể quên. Chờ sau này con gặp được một cậu bé tốt hơn, con sẽ phát hiện mình lúc nhỏ kiên trì như vậy là ảo tưởng đến thế nào."

Lâm Ngữ Kinh nằm thẳng trên giường, im lặng chốc lát.

"Ừm." Cô nói, "Tôi biết rồi."

*

Lâm Ngữ Kinh không ngờ tốc độ của Lâm Chi lại nhanh như vậy, cứ như sợ cô đổi ý vậy.

Bà nhanh chóng đến nói rõ với Mạnh Vĩ Quốc mục đích của mình, Mạnh Vĩ Quốc mới đầu còn có ra vẻ ăm ỉ với bà một trận, cuối cùng đương nhiên không từ chối, chuyện này liền quyết định như thế.

Lâm Ngữ Kinh giống như một bóng quả cao su, bị người ta đá đến, lại đá đi.

Thời điểm nghĩ đến ví dụ này, cô thậm chí còn có chút buồn cười, ngay cả cảm xúc khổ sở cũng không có.

Khóc cũng không khóc nổi nữa rồi.

Thủ tục chuyển quyền nuôi dưỡng không thể xong nhanh như vậy. Trước tiên Lâm Chi giúp cô làm một loạt thủ tục chuyển trường.

Mà toàn bộ quá trình này, Lâm Ngữ Kinh đều không xuất hiện.

Lâm Chi có một căn nhà ở thành phố A. Lâm Chi chuyển hết đồ đạc của cô tới đó, cửa bị khóa trái, điện thoại bị tịch thu, cô đã bị nhốt trong nhà, hoàn toàn tách biệt với xã hội như thể hai ngày.

Lâm Ngữ Kinh không chống đối không ăm ỉ. Buổi tối ngày thứ hai, cô thừa dịp Lâm Chi tắm rửa, lén lút lấy điện thoại của mình từ tủ quần áo trong phòng ngủ của bà.

Trong nhà không có mạng, SIM cũng bị rút ra, nhưng những thứ trong điện thoại vẫn còn đó.

Đầu tiên Lâm Ngữ Kinh mở lịch sử trò chuyện với Thẩm Quyên. Thật ra hai người họ trò chuyện không nhiều, bình thường đều ở chung với nhau cả ngày ở trường, hai ngày nghỉ lại mỗi người bận mỗi việc riêng, cả hai cũng không phải kiểu quá dính người, nhiều nhất là buổi tối trước khi ngủ sẽ tán gẫu vài câu.

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng chạy về phòng, lấy máy ảnh ra, chụp lại từng tấm từng tấm những ghi chép trò chuyện của bọn họ, sau đó mở album ảnh ra.

Ảnh của cô cũng không nhiều, mấy tấm gần đây nhất đều là đồ ăn.

Kéo lên trên nữa, là ngày cô và Thẩm Quyên bị Lưu Phúc Giang gọi vào văn phòng ấy.

Thiếu niên trong ảnh đứng ở hành lang, mặc áo khoác đồng phục màu trắng trên người, không kéo dây kéo, có phần cả lơ phát phơ, cầm dán băng keo cá nhân hình gấu con hoạt hình màu xanh da trời, biếng nhác mà buông mí mắt, đáng vẻ lơ mơ buồn ngủ, hơi nghiêng đầu nhìn vào ống kính.

Con người đen nhánh, khỏe mắt hơi xếch, ngay cả độ cong lông mi rũ xuống cũng đẹp.

Thời điểm Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy tấm hình này rốt cuộc cũng sụp đổ.

Cô cầm điện thoại ngồi xồm trên sàn nhà, vành mắt đỏ lên từng chút từng chút một.

Ngày thứ ba, Lâm Ngữ Kinh thuyết phục Lâm Chi, để cô có thể tự đến Bát Trung thu dọn đồ đạc của mình.

Lâm Chi đưa cô đến cổng trường. Xuống xe, Lâm Ngữ Kinh không còn tâm tư nào khác, vội vàng chạy thẳng một đường từ cổng trường đến cửa phòng học, không thể chờ thêm giây phút nào nữa mà ba chân bốn cẳng chạy lên lầu bốn, chạy đến cuối hành lang.

Muốn gặp cậu.

Dù thế nào cũng phải gặp cậu một lần cuối.

Cửa phòng học mở, bên trong lại hiếm có dịp không một ai nói chuyện, đang làm bài kiểm tra nhỏ môn vật lý.

Lâm Ngữ Kinh đứng bên tường cạnh cửa ra vào, bỗng nhiên lại có phần chùn bước.

Cô hít sâu một hơi, đi tới trước hai bước, bước vào phòng học, gõ nhẹ nhệ lên cửa.

Vương khùng long quay đầu lại, nhìn cô, gật gật: "Vào đi."

Lâm Ngữ Kinh xoay người, nhìn sang chỗ ngồi của mình.

Vị trí của Thẩm Quyên trống trơn, trên bàn vẫn là tình trạng giống như lúc cậu về nhà hôm thứ sáu, tùy tiện bày hai cuốn sách, một cây bút.

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới cậu khi đó, cầm lấy hai tờ đề thi, tiện tay xếp lại nhét vào trong balo, nhếch khóe môi nhìn cô, cười đến có chút lưu manh, kẻ sát vào cô thấp giọng hỏi: "Cùng nhau về nhà?"

Rõ ràng là rất gần, chỉ là chuyện mới xảy ra mấy ngày trước, tại sao lại bỗng nhiên lạ lẫm đến thế.

Lâm Ngữ Kinh khịt khịt mũi, cắn môi, nỗ lực không chế khát vọng bật khóc của mình, đi tới bên cạnh chỗ ngồi của mình, chậm chạp thu dọn từng quyển sách một.

Cô lục đến quyển sách lúc trước, quyển sách được cậu kẹp đơn xin ở kí túc xá.

Lâm Ngữ Kinh đem quyển sách kia đặt lên bàn Thẩm Quyên, sau đó lén lút lấy đi cuốn đó của cậu.

Cô mở tờ đầu tiên ra, bên trên viết hai chữ lớn —— Thẩm Quyên.

Cô còn nhớ dáng vẻ của Thẩm Quyên lúc viết cái tên này, lười nhác ngồi nghiêng người tựa trên mặt tường, xoay xoay mà đề bút viết lên giấy. Tư thế viết chữ không chuẩn cho lắm, ngón cái sẽ móc nhẹ lên đầu ngón trỏ.

Lâm Ngữ Kinh lấy quyển sách kia của cậu nhét vào balo mình. Lục sâu vào trong học bàn, tìm được một cây kẹo que bị cô bỏ quên trong góc.

Lúc trước cô mua vì đồ Từ Như Ý, mua một nắm lớn, toàn bộ đều nhét trong đó. Lúc không có việc gì thì lấy một cái ra ngâm ăn, cô cứ tưởng mình đã ăn hết cả rồi.

Kết quả không biết thế nào, hóa ra vẫn còn thừa một cái.

Que màu trắng, giấy kiếng bọc lấy viên kẹo, màu trắng mịn.

Vị mật đào.

Cô vốn cứ tưởng không có cây vị mật đào.

Cô nhớ mình đã chọn mỗi loại một cây, vị mật đào kia cô đã đưa cho Thẩm Quyên.

Lâm Ngữ Kinh hơi chớp mắt, nước mắt lại bất chợt dâng lên, "Tanh tách" một tiếng rơi xuống mặt bàn.

Cô cầm cây kẹo que kia, đặt trên bàn Thẩm Quyên.

Trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh. Buổi sáng đầu đông, ánh mặt trời yếu ớt mà đẹp đẽ, chiếu lên trên người hầu như không cảm nhận được nhiệt độ.

Thời điểm cô đến đây là tháng chín.

Dưới bầu trời phương nam, Lâm Ngữ Kinh giẫm lên cái đuôi của mùa hè, đi đến thành phố xa lạ này. Trong lúc đang bất an và hoảng loạn, đã gặp được một thiếu niên dưới ánh dương chói chang của mặt trời mùa hạ.

Một thiếu niên kiều ngao, lười nhác tùy tiện, khoa trương lại dịu dàng.

Lúc cậu nhìn thấy một đứa bé chạy đến trên lối đi bộ, sẽ theo bản năng mà hơi khom lưng gió tay bỗng lên, rất tự nhiên mà bảo bọc một lát, dịu dàng lại tình tế.

Cũng sẽ đứng dưới ánh đèn sáng ngời trong sân bóng rổ, xoay người cười nói với cô "Quyện gia không gì không làm được", ngao nghể khắp người.

Cậu vĩnh viễn luôn tỏa sáng, vĩnh viễn không chịu khuất phục.

Cậu có linh hồn kiên định nhất.

Lúc Lâm Chi nói với Lâm Ngữ Kinh, sau này cô sẽ gặp được người tốt hơn, Lâm Ngữ Kinh đã không mở miệng phản bác.

Thật ra trong lòng cô nghĩ thế nào, tự bản thân cô biết, Lâm Chi cũng hiểu rõ.

Chi trong thời gian mấy tháng gần gũi, Thẩm Quyện đã khiến cô cảm thấy mình đã gặp được phong cảnh tốt nhất đời này.

Cô sẽ không gặp được người như vậy nữa.

Không ai có thể tốt hơn cậu.

Hết chương 61.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tìm kiếm cậu

Lâm Chi không quay về Đê Đồ, bà mang theo Lâm Ngữ Kinh đến Hoài Thành.

Chi nhánh mới của Lâm gia tại Hoài Thành mấy năm qua vẫn rất phát triển. Hiện giờ, trọng tâm công việc của Lâm Chi đều đặt ở đây. Bà dựa vào quan hệ đưa Lâm Ngữ Kinh vào một trường cao trung ở Hoài Thành, cơ sở thí nghiệm của ban khoa học tự nhiên tỉnh.

Với tên gọi *Bồi dưỡng đệ thi theo kiểu ngục tù*, ti lệ học lên và ti lệ đậu vào trường top đầu cực kỳ khủng bố. Bầu không khí học tập ở Bát Trung chắc chắn là không thể bì được với nơi này, thậm chí ngay cả Phụ Trung cũng vẫn hơi kém một chút.

Cường chế sống ở trường, mỗi tuần về nhà một lần, tự học buổi tối đến mười một giờ đêm, sáng sớm sáu giờ luyện tập, lớp 11 cũng đã rất sớm hòa vào bầu không khí học tập của lớp 12.

Lại là một hoàn cảnh mới, xa lạ, cần phải thích ứng lần nữa.

Lâm Ngữ Kinh tự cảm thấy khả năng thích ứng với hoàn cảnh mới của mình còn rất mạnh, chí ít là nhìn bề ngoài nom vẫn rất tự nhiên. Nhưng mới chưa bao lâu lại phải đối mặt một hoàn cảnh mới, ít nhiều gì vẫn có chút không thích ứng.

Lâm Ngữ Kinh ở trong phòng hiệu trưởng nghe chủ nhiệm lớp mới của cô nói với Lâm Chi những điều này một cách nghiêm túc mà đúng đắn, chợt nhớ tới ngày đầu tiên mình đến Bát Trung. Cô đứng trong văn phòng của Lưu Phúc Giang, nghe vị chủ nhiệm lớp không thích hợp làm chủ nhiệm lớp chút nào này vô cùng phấn khởi mà nói với cô "Em có biết ti lệ học sinh học lên của trường chúng ta là bao nhiêu không?! Chín mươi tám phần trăm!"

Thời điểm Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy đám bạn học cùng lớp liền cảm thấy Lưu Phúc Giang chính là dọa người.

Người trong cả phòng học ấy, ngoại trừ học hành ra thì cái gì cũng làm, khiến cho cô lúc ấy bất chợt có cảm giác học sinh không học lên nổi đại học ở cái trường cao trung này có khi đều nằm hết trong lớp bọn họ.

*

Thẩm Quyện xin Lưu Phúc Giang cho nghỉ ba ngày, sáng sớm ngày thứ ba đúng giờ đi đến trường.

Ở cổng trường, cậu gặp được Tổng Chỉ Minh và Vương Nhất Dương đang gặm bữa sáng cùng nhau đi vào trường. Sau khi Vương Nhất Dương bị Ninh Viễn đá vào chân, đã gài cậu ta tốn một khoảng phí kiểm tra lớn, cả người đều phải được kiểm tra cực kỳ đầy đủ, thậm chí còn làm cái CT não, nói tạo rằng mình hình như có hơi chấn động não.

Kết quả kiểm tra được là đầu gối bong gân, đã sớm nhảy nhót khắp nơi.

Cậu ta nhìn thấy Thẩm Quyện liền lao tới ngay tức khắc, vừa chạy vừa cao giọng gào lên papa của tôi, vô bánh khoai trong miệng văng khắp sân bãi. Người trong sân trường nhao nhao quay đầu ngó sang, trở thành một phong cảnh đẹp để buổi sớm mai.

Thẩm Quyện vờ như không thấy đứa con trai ngoan này của mình.

Mãi đến khi Vương Nhất Dương với Tổng Chỉ Minh chạy đến bên cạnh cậu, một tay Vương Nhất Dương gác lên vai cậu: "Papa! Mẹ nó ngai đã đi đâu vậy, điện thoại không nhận nhắn tin không trả lời, đến studio cũng không có ai, mẹ nó tôi gấp đến độ suýt nữa đã nổi mẹn luôn rồi này."

Thẩm Quyện nhấc mắt, "Ừ" một tiếng vô nghĩa.

Âm thanh như hòa lẫn cùng cát.

Vương Nhất Dương và Tổng Chỉ Minh bên cạnh trực tiếp ngây người. Ngay ngắn hai giây, Vương Nhất Dương kịp phản ứng: "Đậu xanh, cổ họng này của cậu là nuốt phải son à?"

Thẩm Quyện cười cười, trên mặt đều là vẻ mòi mẹt do ngủ không đủ giấc, muốn giấu cũng không được.

Vương Nhất Dương cau mày: "Đã bao lâu rồi cậu không ngủ?"

"Không biết." Thẩm Quyện khàn giọng nói.

Tổng Chỉ Minh lập tức đưa túi sữa đậu nành trong tay mình cho cậu: "Trước tiên nhuận giọng đã."

Thẩm Quyện nhận lấy, nói cảm ơn, ừng ực uống hết cả túi sữa đậu nành, tiện tay ném vào thùng rác cạnh đó.

Túi sữa đậu nành bằng nhựa sụt qua miệng thùng rác, rơi xuống đất.

Không ném trứng.

Vương Nhất Dương liếc mắt nhìn cậu, chạy tới bỏ túi sữa đậu nành vào thùng rác, lại chạy về.

Thẩm Quyên đứng yên tại chỗ thờ dài.

Thấy không, xạ thủ thần đồng trầm lặng Thẩm Quyên, mày cũng không phải bách phát bách trúng.

Hôm cuối cùng lúc Lâm Ngữ Kinh vừa đi, cậu bị một cú điện thoại của bệnh viện gọi đến.

Thẩm Quyên vốn đã tưởng chuyện sẽ không nào tệ hại thêm nữa. Cả đời này cậu cũng không nghĩ tới bản thân sẽ có thời điểm khốn đốn như thế.

Hiện giờ cậu cũng không biết, bản thân trước đây có phải đã quá lạc quan với cuộc sống rồi hay không.

Tình trạng của Lạc Thanh Hà không tốt lắm, tim suy kiệt, phổi nhiễm trùng nghiêm trọng. Lần này rút ra được rất nhiều dịch ứ đọng mang mù. Bác sĩ cuối cùng cũng nói chỉ còn khoảng hai đến sáu tháng nữa.

Mẹ Thẩm sau khi nhận được tin tức đã đặt hết công việc xuống, bay về nước, khóc liên tục khoảng mấy ngày, lại bắt đầu phát sốt.

Bên phía studio còn có mấy khách hàng, Thẩm Quyên lui lại toàn bộ, lại miễn cưỡng lên tinh thần gọi tới từng người một hẹn thời gian lần nữa.

Hết chuyện này tới chuyện nọ từng cái một tràn không ngớt vào đầu, căn bản không có thời gian lắng xuống. Thẩm Quyên thử hỏi tương lai xem mấy ngày nay mình rốt cuộc đã bao lâu không ngủ đàng hoàng.

Đường như từ tối chủ nhật cuối cùng cô đi tới bây giờ, tổng cộng còn chưa ngủ được mấy tiếng.

Sau cùng lúc cô đi.

"Cậu ngủ sớm một chút, tớ đi rồi cậu phải ngủ luôn đây, không cho thức khuya."

Fuck.

Đầu đau rung rức từng đợt, huyết Thái Dương cứ như một gậy sau sẽ nhảy ra. Thẩm Quyên cúi đầu, một tay che bên phải mắt, trì hoãn vài giây, mới ngẩng đầu lên: "Đi thôi."

Vương Nhất Dương và Tống Chí Minh nhìn nhau một chút, đều không lên tiếng, đồng thời đi theo tới trước.

Đi tới cửa lớp, Vương Nhất Dương cuối cùng cũng không nhịn được: "Papa, tuần trước em gái Lâm đã đi rồi. Tôi nghe Lão Lưu nói hình như là chuyển trường ——"

Vương Nhất Dương chưa nói xong, Tống Chí Minh ở phía sau cậu ta đã đập cậu ta một phát. Vương Nhất Dương nín bật, quay đầu trừng mắt với cậu ấy.

Tống Chí Minh không một tiếng động làm khẩu hình —— Cậu bị ngu à?

Vương Nhất Dương không để ý đến cậu ấy, một lần nữa quay đầu lại: "Thẩm Quyên, tính cách tôi thế nào cậu cũng biết, chuyện tôi thật sự không nhịn được, thì tôi không thể nhịn." Vương Nhất Dương thờ dài, "Cậu và em gái Lâm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, tôi thấy lúc cậu ấy đến thu dọn đồ đạc còn khóc đấy."

Chỉ có trong loại thời điểm nghiêm túc này, cậu ta mới gọi tên đầy đủ của cậu.

Thẩm Quyên mím môi, khóe môi hơi trĩu xuống: "À." Cậu khàn giọng, "Tôi cũng không biết."

Là thật sự không biết.

Lâm Ngữ Kinh cứ như một tra nam, không có bất kỳ lời giải thích nào, cũng không hề bàn bạc tính toán với cậu, tự mình ra quyết định rồi trực tiếp nói cho cậu; tớ phải đi, tớ phải về ngôi trường ban đầu, hai chúng ta yêu xa đi.

Làm người ta không hề có sự chuẩn bị nào, ngay cả bước đệm lẫn thời gian thích ứng cũng không có.

Thẩm Quyên lúc đó cũng không kịp phản ứng.

Hon mấy tiếng sau, lúc cậu ngồi trong phòng bệnh ở bệnh viện, nghe những tiếng động khê khàng của máy móc bên trong, ý thức mới dần dần quay trở lại.

Hình như bị đá rồi.

Mà hình như cũng không phải.

Thẩm Quyên gọi cho cô không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, từ đầu đến cuối luôn là trạng thái tắt máy.

Trong lòng là ngọn lửa đang bị kìm nén.

Thật sự tức giận.

Thẩm Quyên thiếu chút nữa đã đập nát điện thoại. Chờ trận hỏa này trôi qua, lại có hơi mờ mịt.

Ngay cả liên lạc cũng không liên lạc được, thậm chí cậu cũng không biết trạng thái của hai người lúc này rốt cuộc là chia tay, hay vẫn còn bên nhau.

Cô không chịu nói với cậu, nhưng Thẩm Quyên cũng không phải ngốc. Tình hình gia đình cô, phản ứng tối thứ sáu, cộng thêm lời cô nói hôm đó, kết hợp với nhau ít nhiều gì cũng có thể đoán được mấy phần.

Cái này không phải là vấn đề.

Cô phải đi, cậu có thể chờ. Hiện giờ không được, vậy thì chờ cô lớn lên.

Nguyên nhân cậu nổi giận là ở chỗ —— Cậu không biết cái loại tính cách cực kỳ không có cảm giác an toàn kia của Lâm Ngữ Kinh đến cùng là đã hình thành như thế nào. Đường như bất luận làm cái gì, cô đều cảm thấy mình chỉ có thể một thân một mình.

Một mình khóc, một mình cười, một mình giải quyết bất cứ vấn đề gì, một mình tùy ý ra quyết định. Cô chưa hề nghĩ rằng, cho dù có chuyện gì thì cậu cũng có thể gánh vác cùng cô.

Ngay cả ý nghĩ có thể thương lượng với cậu một lần, để hai người cùng nhau ra quyết định, cô cũng chưa từng nghĩ đến.

Thẩm Quyên bỗng nhiên có loại cảm giác bất lực mà trước giờ chưa từng có.

Cậu cho rằng mình có thể đủ kiên trì, có thể không ngại phiền, từng chút từng chút một kéo cô ra, lôi cô ra khỏi lớp vỏ bọc cứng rắn của mình.

Thế nhưng như vậy cũng vô dụng. Thẩm Quyên nhận ra mình bận rộn đến cuối cùng, hoàn toàn là phí công.

Bản thân cô không muốn ra.

Cô trước giờ đều không thật sự tin tưởng cậu.

Thời điểm Thẩm Quyên đi vào lớp, bọn Lý Lâm như ong vỡ tổ mà nhào đến. Tất cả mọi người có một đồng câu hỏi, nhưng nhìn thấy trạng thái của Thẩm Quyên, cuối cùng cũng không hỏi gì cả.

Chỉ có mỗi tên đàn Vương Nhất Dương, Thẩm Quyên cảm thấy rất hài lòng, lúc này cậu đã mệt đến mức sức lực mờ miệng nói chuyện cũng không có.

Vẫn là chỗ ngồi hàng đầu tiên sát cửa ra vào, hai cái bàn kê bên nhau, chỉ là cái bàn bên ngoài đã trống trơn rồi.

Mặt bàn sạch bong, trong học bàn không còn gì cả.

Lâm Ngữ Kinh chẳng hề để lại một thứ gì.

Thẩm Quyên giờ tay, đẩy ghế của cô ra, ngồi xuống chỗ của mình.

Đồ của cậu không có ai động đến. Thứ sáu tuần trước lúc về xếp thể nào thì lúc này vẫn như thế đó, ngoại trừ đồng bài tập các môn giáo viên phát mấy ngày nay được Vương Nhất Dương giữ lại giúp cậu.

Một xấp dây đặc rải trên mặt bàn, từng tờ một xếp chồng lên nhau.

Chính giữa đồng bài tập lòi lên một cục nho nhỏ, cứ như bên dưới có đồ gì đó.

Thẩm Quyên nhấc xấp bài tập dây đặc lên, nhìn thấy đồ vật bị dè ở dưới.

Một cây kẹo que lẳng lẳng nằm trên mặt bàn, giấy bọc màu hồng nhạt, vẫn là vị mật đào.

Ký ức thoáng một cái lùi về mấy tháng trước, thời điểm hai người còn chưa quá thân quen, cậu giúp cô viết đơn xác nhận, cô loay hoay đến nỗi một câu cảm ơn cũng không nói ra được.

Cô gái nhỏ mím mím môi nhìn cậu cả nửa ngày, cuối cùng vẫn không nói ra được, thờ dãi, ấp a ấp úng mà bảo cậu đưa tay, cho cậu một cây kẹo là đã muốn xua đi.

Hình ảnh quá đối rõ ràng, cứ như chỉ mới xảy ra một giây trước.

Thứ đầu tiên cô cho cậu, cũng là thứ cuối cùng cô để lại.

Cái cách thức từ biệt này.

Tâm trạng từ đầu đến cuối vẫn luôn bị quá nhiều chuyện ép chặt bỗng nhiên không hề có điểm báo trước mà cuốn cuộn ủa đến.

Thẩm Quyên nhắm mắt lại, cắn răng, câu giận đến bật cười, cười đến cay cay mắt.

Đây mẹ nó thật là.

Đến nơi đến chốn nhì.

*

Nhất Trung ở Hoài Thành là kiểu hoàn toàn khép kín. Trường học ở vùng ngoại thành, đồng thời cực kỳ phản đối phụ huynh cho con mình mang điện thoại đi động.

Dùng lời chủ nhiệm lớp mới của Lâm Ngữ Kinh mà nói, trẻ con không chịu được cám dỗ, cho nên tuyệt đối không nên để những thứ cám dỗ đến trước mặt bọn cô. Một khi đã thư giãn rồi, muốn căng thẳng lần nữa sẽ rất khó khăn.

Lâm Chi cắn bản không có ý định đưa điện thoại cho cô. Thời điểm Lâm Ngữ Kinh ý thức được điều này, cuối cùng đã không nhận được mà nào loạn với bà một trận.

Nhưng mà bất kể có âm ỉ thế nào, Lâm Chi thậm chí đến biểu cảm cũng không có nhiều thay đổi: "Cho con điện thoại đi động, để con liên lạc với cậu bé kia? Vậy mẹ mang con đi còn có ý nghĩa gì?"

"Tôi sẽ không nói chuyện nhiều với cậu ấy." Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại, cảm thấy rất mệt, "Tôi chỉ là muốn, nói với cậu ấy một tiếng. Lúc tôi đi còn chưa gặp được cậu ấy, dù thế nào tôi cũng phải nói với cậu ấy một tiếng."

Lâm Chi không hề bị lay động.

Lâm Ngữ Kinh cuối cùng cũng sụp đổ, nói: "Tôi cũng đã đi theo bà, bà còn không yên lòng cái gì? Tôi cũng đã từ bỏ rồi."

Lâm Chi ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Con không phải là từ bỏ, con sợ mẹ tìm cậu ta."

Lâm Ngữ Kinh cứng đờ.

"Tiểu Ngữ, con cảm thấy con hiểu rõ mẹ, mẹ cũng hiểu rõ con. Trong lòng con nghĩ thế nào mẹ đều rõ rõ ràng ràng, con muốn báo vệ cậu ta, thì phải ở đây cố gắng học tập." Lâm Chi nói, "Chất lượng dạy học ở Nhất Trung Hoài Thành cá nhân mẹ cảm thấy còn cao hơn Phụ Trung một chút, mẹ tìm cho con lớp thí nghiệm, trạng nguyên tỉnh cả ba năm nay đều là ở nơi này mà ra."

Lâm Ngữ Kinh thờ ơ gật gật đầu.

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng vui đầu vào một cuộc sống mới.

Cô nội trú ở trường, mỗi thứ sáu Lâm Chi sẽ đến đón cô. Lần này không còn là một người một phòng ngủ, trong phòng có tổng cộng bốn người, mỗi người đều phù hợp với hình tượng học sinh ở nơi này —— Trong mắt chỉ có học tập.

Thế tín dụng của Lâm Ngữ Kinh là thế phụ của Lâm Chi, hơn nữa cũng không ra khỏi trường được. Lâm Ngữ Kinh còn đặc biệt quan sát bạn cùng phòng và bạn học mới của cô thử xem có điện thoại hay không, chẳng có kết quả gì, trong lòng bọn họ dường như chỉ có học tập.

Lượng bài tập và độ khó ở Nhất Trung cao hơn trước đây không chỉ một ít. Mỗi sớm mai mở mắt ra là bài thi, nhắm mắt lại là bài tập, người ở chỗ này trông cứ như không biết cái gì gọi là mệt mỏi, không thiếu nhất chính là đầu óc thông minh.

Lâm Ngữ Kinh bắt đầu nhiều lần đi động trong ba người hàng đầu khối, thường xuyên không lấy được hạng nhất. Mười mấy người đứng đầu cạnh tranh rất khốc liệt, thậm chí có rất nhiều lúc xuất hiện tình huống cùng điểm. Cô nhất định phải ép toàn bộ những thứ trong đầu mình xuống để bản thân tiến bộ, bởi vì người khác cũng đang tiến bộ.

Lớp 11 trôi qua, lớp 12 đã tới.

Lâm Ngữ Kinh phát hiện, một khi đã quá chú tâm tập trung vào một chuyện, con người thật sự có thể quên rất nhiều thứ.

Cô càng ngày càng trở nên trầm mặc, bắt đầu rất hiếm khi nhớ tới Thẩm Quyên. Vì bảo đảm đạt được hiệu suất cao nhất trong thời gian ngắn nhất, lúc cô làm bài không còn tí mi viết từng đề một nữa, câu nào đơn giản trực tiếp quẹt mấy chữ rồi bỏ qua, thời gian chủ yếu đều dùng để đối phó với mấy câu khó phía sau.

Bạn cùng bàn mới của cô là một cô gái mặt tròn tròn, trông mềm mại yếu ớt, lúc nói chuyện giọng cũng như làm nũng, khá giống Từ Như Ý.

Cô lẽ là thiếu cái gì liền thích cái đó. Bản thân Lâm Ngữ Kinh không mềm yếu, đối với kiểu con gái đáng yêu này trước giờ đều rất có hảo cảm, cho nên quan hệ của hai người cũng không tệ lắm.

Cô gái này hẳn là một trong số ít người không ngày ngày liêu mạng học tập ở Nhất Trung, thành tích không tệ, thấy thi cử như hiện giờ là tốt rồi, tính tình cũng xem như khá hoạt bát. Đôi lúc tự học tối mà làm xong hết bài tập rồi thì còn có thể mở cuộc bài công nho nhỏ. Lâm Ngữ Kinh làm bài, cô ấy liền quay đầu sang nhìn cô làm, mắt to chớp chớp: "Ồi, Lâm Ngữ Kinh, sao mấy cái đề tự luận cậu đều không làm vậy."

"Hả?" Lâm Ngữ Kinh không ngẩng đầu, "Tiết kiệm thời gian."

"Nhưng giáo viên nói lúc luyện tập thì quá trình làm bài cũng phải viết vào, chứ không đến khi thi thật thì sẽ theo thói quen mà quên mất." Em gái nhỏ mềm mại nghiêng đầu nhìn bài thi của cô một chút, lại nói, "Tuy nhiên cậu chắc là không quên đâu, học bá các cậu đều như vậy, mấy câu hỏi linh tinh kiểu này là có thể ghi ra đáp số ngay ấy chứ."

"Mà tư thế cầm bút của cậu hình như cũng không đúng lắm." Em gái nhỏ mềm mại lấy bút của mình ra, ngón trỏ móc móc lên trên, thử viết hai chữ, "Như thế này sẽ viết chữ nhanh hơn sao?"

Ngòi bút của Lâm Ngữ Kinh khựng lại, sững sờ.

Cô đưa mắt lên, nhìn hai đề tự luận bên trên, tìm những thông tin mấu chốt trong đề, đánh dấu rõ trọng điểm, tiện tay vẽ hai đường kẻ phụ trên hình, trực tiếp viết đáp số ra.

Lúc Thẩm Quyên làm bài vẫn là như vậy.

Trong lúc bàn thân cô cũng không nhận ra, cô đã vô thức biến chính mình thành đáng vẽ của cậu.

Cứ như thế này, thì có thể chứng minh gì đó.

Rõ ràng hiện giờ cô đều rất hiếm khi nhớ đến cậu.

Một năm rưỡi thôi mà, qua rồi cô lại trở về, có gì to tát đâu chứ.

Không có gì to tát cả.

Lâm Ngữ Kinh chôn đầu xuống, một lần nữa cất bút, làm cho xong đề tự luận cuối cùng: "Không đâu." Cô khịt khịt mũi, giọng hơi khàn, "Như thế viết chữ xấu chết ấy, cậu đừng bắt chước."

*

Buổi tối hôm đó, Lâm Ngữ Kinh mơ một giấc mộng.

Giấc mộng rất dài, cũng rất ngắn. Khi cô tỉnh lại là ba giờ sáng, đã không nhớ được mình vừa mơ thấy cái gì.

Trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều đang ngủ say. Rèm cửa sổ không kéo kín, lộ ra bầu trời đen kịt và nửa vầng trăng mờ mờ.

Lâm Ngữ Kinh không còn buồn ngủ nữa, ngồi yên trên giường. Lần đầu tiên sau khi đi tới nơi này, cô thử nhớ lại mấy tháng mình ở Bát Trung.

Một chủ nhiệm lớp không thích hợp làm chủ nhiệm lớp tí nào, nhưng lại là chủ nhiệm lớp tốt nhất mà cô từng gặp trên đời.

Trà hoa cúc địa ngục pha lẫn súp đậm đặc, chưa từng ngắt quãng buổi nào của Lý Lâm.

Lần đầu thi tháng ngoài dự đoán.

Báo bảng ngược nghech lại đường sinh đứng thứ nhất từ dưới tính lên.

Khẩu hiệu đại hội thể thao dờ hơi đến không chịu nổi.

Trận bóng rổ dùng hết toàn lực mới giành được thắng lợi.

Lâm Ngữ Kinh cố gắng lách qua hết thấy những hồi ức có chứa Thẩm Quyên, nỗ lực nghĩ đến những chuyện mà cậu không phải là nhân vật chính.

Cuối cùng cô lại nhận ra từng giây từng phút của mình, mỗi một chuyện nhỏ nhặt, thật ra đều có cậu tham gia.

Cô căn bản không phải là đang né tránh cậu, cô đang liêu mạng lực tung toàn bộ kí ức của mình, chỉ để tìm kiếm cậu.

Hết chương 62.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mơng Giữa Ban Ngày* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Mọc nó ngay cả lông mi cũng rõ môn một

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi đến Nhất Trung Hoài Thành một tháng, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình có phần không đúng lắm.

Cô bắt đầu mất ngủ nhiều lần.

Lâm Ngữ Kinh cho rằng mình lúc này rất bình tĩnh. Cô thật sự không nghĩ gì cả, mỗi ngày đầu óc bị bài thi với bài học chen chúc đến căng đầy, không có thời gian nghĩ những thứ khác.

Cũng không biết tại sao, chỉ là ngủ không được.

Mất ngủ là một chuyện rất khó sở, không giống như thức đêm, là kiểu nằm trên giường, nhắm mắt lại nỗ lực thả cho đầu óc trống rỗng, nhưng lần qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được. Cảm giác từng giây từng phút chờ thời gian trôi qua, chờ đợi đến hừng đông, về lâu về dài sẽ khiến con người ta cực kỳ sốt ruột.

Cô đem quyển sách của Thẩm Quyên đặt dưới gối, vậy mà thật sự có chút hiệu quả, không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không.

Chỉ là sau khi ngủ cũng không yên ổn, thường xuyên mơ rất nhiều giấc mơ lung ta lung tung, sáng sớm tỉnh dậy cũng không nhớ rõ gì cả, chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào đến bức bối.

Theo đó mà đến chính là bệnh kén ăn.

Cái gì cũng không muốn ăn, dạ dày khó chịu như đang dờn sóng lấp biển, ép buộc mình ăn vào rồi lại nôn ra mất nửa ngày, thế nhưng chẳng thể nôn ra cái gì cả.

Tình trạng bình quân mỗi ngày ngủ hai ba tiếng, cộng thêm bệnh kén ăn cứ thế kéo dài gần nửa tháng, ngay cả bạn cùng bàn em gái nhỏ mềm mại cũng nhìn ra rồi, hỏi cô: "Gần đây cậu có phải đã gầy xuống quá

nhANH rồi không?"

Đôi lúc Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, trái tim rộng lớn đến khó tin của bạn cùng bàn nhỏ của cô quả thực là một đóa hướng dương trong hoàn cảnh đầy áp lực học tập này. Nghe cô ấy nói chuyện, tâm trạng của cô có thể thả lỏng đi không ít.

Cô cúi đầu làm đề tiếng Anh, đôi mắt dõi theo ngòi bút nhanh chóng xem lướt qua từng hàng của bài viết, không dừng lại: "Tớ không biết, đã lâu lắm rồi tớ không cân thờ."

Có khi cô cảm giác bản thân hiện giờ rất lợi hại, bất kể tối qua chất lượng giấc ngủ có kém bao nhiêu, ngủ mấy tiếng, hay dạ dày không thoải mái thế nào, chỉ cần ban ngày ngồi trong phòng học, tay cầm bút dưới đặt bài thi, thì cả tinh thần lẫn sự chú ý đều có thể hoàn toàn tập trung ngay tức khắc.

Em gái nhỏ mềm mại than thở: "Cậu cũng không soi gương sao, tớ cảm thấy sắc mặt của cậu cũng không tốt lắm, ở đây ——" Cô ấy xoa xoa khuôn mặt lúc nhúc thịt của mình, "Gầy trơ xương rồi."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên, nhìn cô nàng: "Đang trong tiết tiếng Anh."

Em gái nhỏ mềm mại: "Tớ biết mà."

Lâm Ngữ Kinh hỏi: "Cậu học từ đơn xong chưa?"

Em gái nhỏ mềm mại im lặng một giây, sau đó oa oa kêu đi dịch bài tiếng Anh, miệng lầm bầm xong rồi xong rồi xong rồi.

Sau khi kết thúc tự học tối, trở về phòng ngủ, Lâm Ngữ Kinh tắm rửa xong chà chà tắm gương đầy hơi nước, nghiêm nghiêm túc túc nhìn chính mình trong gương.

Dường như đã thực sự gầy đi rất nhiều, mắt thoát nhìn có vẻ hơi to hơn trước, quầng mắt thâm đen nghiêm trọng, cảm nhận hoặc như được khâu lại.

Tiểu tụy đến mức giống hệt như một đứa trẻ lang thang ăn bữa nay lo bữa mai.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, đi căng tin mua một phần cháo thỏ*, ép buộc bản thân ăn vào non nửa bát. Không đến hai phút, lại bỏ thìa xuống vọt vào toilet, ôm bồn cầu bắt đầu một quá trình nôn mửa mới.

(*) 生滾粥: là một trong món ăn truyền thống của Quảng Đông. Nó là một loại cháo được nấu bằng cháo trắng nấu sẵn và thịt tươi, vv...

*

Lớp 11 còn có thể mỗi tuần về nhà một lần, chờ đến lúc lên lớp 12 thì đến cả thứ bảy và chủ nhật cũng phải lên lớp, nửa tháng nghỉ ngơi một ngày. Cuối tuần, Lâm Chi đến đón cô về nhà.

Hai tuần nay sắc mặt của Lâm Chi vẫn rất khó coi, hôm nay càng đặc biệt hơn. Trước kia lúc bà ở trên xe đều sẽ hỏi thăm tình hình học tập tuần này của cô, thành tích thi tháng thế nào, bao nhiêu điểm. Vậy mà hôm nay một câu cũng không nói, hai người trầm mặc cả quãng đường.

Mãi đến khi sắp về tới nhà.

Lâm Chi bỗng nhiên vung tay đánh tay lái, xe thắng "Kít" một tiếng, đột nhiên dừng ở ven đường.

Lâm Ngữ Kinh còn đang nhìn ra ngoài cửa xe, qua mười mấy giây, mới hồi thần lại, chậm chạp quay đầu qua.

Lâm Chi nhìn cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt lạnh băng: "Con làm cho ai xem?"

Lâm Ngữ Kinh có chút ngơ ngác nhìn bà, tựa như nghe không hiểu.

"Con thử nhìn xem bản thân con hiện tại đã biến thành cái dạng gì? Có ý gì? Trả thù mẹ sao?" Lâm Chi cười lạnh một tiếng, nói, "Chắc con sẽ không cho rằng như vậy sẽ hữu hiệu chứ. Tính tình mẹ thế nào con cũng biết rồi, con cảm thấy con như bây giờ có thể ảnh hưởng đến mẹ à? Mẹ nói cho con biết Lâm Ngữ Kinh, con không cần làm như thế, vô dụng với mẹ thôi."

Lâm Ngữ Kinh nghe hiểu rồi.

Cô hờ hững quay đầu đi lần nữa, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe.

Ngoài cửa xe là mùa đông Hoài Thành, người đi trên đường quần chật áo khoác dày, đi sát vào tường, cúi đầu đi tới phía trước.

Cô không biết thành phố A lúc này như thế nào, nhưng nhiệt độ vào mùa đông ở Hoài Thành cao hơn Đé Đô không ít, vậy nhưng vẫn lạnh giá.

Loại âm thấp lạnh lẽo đến thấu xương kia cách một lớp kính xe dày cộp cũng có thể cảm nhận được, một cơn lạnh không thấy được không sờ được.

"Mẹ." Lâm Ngữ Kinh nhìn ra ngoài cửa sổ, nói, "Tôi ăn không vào, cũng ngủ không được."

Lâm Chi không lên tiếng, mím môi, mắt có hơi đỏ, cứ như đang cực kỳ gắng sức kiềm nén cơn giận hay gì đó.

"Mỗi ngày đều như vậy. Tôi rất cố gắng làm bản thân tốt lên, thể nhưng không có tác dụng gì." Lâm Ngữ Kinh lạnh nhạt nói, "Người tìm cho con một bác sĩ tâm lý đi."

*

Bác sĩ tâm lý mà Lâm Chi tìm có mở một phòng khám tâm lý tư nhân, tên là Ngõn Hành, thoát nhìn khoảng bốn mươi tuổi, đeo cặp kính mắt, tuấn tú nhã nhặn, tốc độ nói rất chậm.

Phòng khám ở tầng cao nhất của một tòa văn phòng. Lâm Ngữ Kinh đẩy cửa đi vào, người đàn ông để sách trong tay xuống, ngẩng đầu lên: "Lâm Ngữ Kinh?"

Lâm Ngữ Kinh lễ phép chào hỏi một tiếng: "Chào ngài."

Ngõn Hành cười cười: "Dung mạo của cháu rất giống mẹ cháu."

"A." Lâm Ngữ Kinh ngắt người, "À..."

"Hồi bà ấy mười sáu, mười bảy tuổi ấy, giống cháu y như đúc." Ngõn Hành nói rồi khép sách lại, đứng dậy, "Mẹ cháu có phải rất phiền không?"

Lâm Ngữ Kinh: "...?

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cách nói chuyện của người này có phần thâm thúy thế nào ấy.

Cô háng giọng một cái, không biết nói gì cho phải.

Ngõn Hành chỉ chỉ ghế sofa đơn trước cửa sổ sát đất: "Ngồi đi."

Lâm Ngữ Kinh đi tới, ngồi xuống, nhìn ông lấy cái ly từ ngăn kéo bên tường ra: "Cháu uống cà phê chứ? Ở chỗ bác có cà phê Geisha* lúc trước được người ta biếu, bác vừa pha một bình." Ông xoay người lại, nháy nháy mắt với cô, "Bác còn chưa từng được uống loại cà phê quý như thế đâu, có người nói có thể ném ra vị nước trái cây đấy."

() Geisha là một loại cà phê cực kỳ hiếm hoi, xuất xứ từ thị trấn Gesha ở tây nam Ethiopia, có hương vị vô cùng phong phú, có cả mùi trái cây chín như xoài, đu đủ, đào pha mật ong, vv... Được mệnh danh là cà phê đắt tiền nhất thế giới.*

Lâm Ngữ Kinh cười cười, tâm trạng đã buông lỏng một chút, nhìn ông bụng hai tách cà phê đến đây, không nhịn được nói: "Kiểu như viên nén canxi, có vị trái cây sao ạ."

Ngõn Hành ngắt ra một chút, sau đó mím cười đi đến chỗ ngồi đối diện cô: "Cháu thú vị hơn mẹ cháu nhiều đấy. Lúc bà ấy bằng cỡ cháu là một đại tiểu thư xem mình là lớn nhất, còn có bệnh công chúa."

Lâm Ngữ Kinh rút cuộc cũng không nhịn được: "Ngài với mẹ cháu..."

"Bạn học cấp ba." Ngõn Hành ngồi xuống đối diện cô, "Tuy nhiên cháu không cần phải lo lắng, chuyện hôm nay cháu nói với bác, bác sẽ không nói một câu nào với bà ấy. Phản đạo đức nghề nghiệp ấy bác vẫn phải có, hơn nữa bác cũng chẳng ưa gì bà ấy."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, nâng tách cà phê được người ta nói là rất đắt kia lên nhấp một hớp.

Hình như thật sự có chút vị trái cây.

"Mẹ cháu đã nói sơ với bác tính hướng của cháu, lúc trước cháu ở thành phố A, thật sao?" Ngõn Hành đặt tách cà phê lên bàn, nói một câu tiếng địa phương.

Lâm Ngữ Kinh sững sốt, ngẩng đầu lên.

"Bác là người thành phố A." Ngõn Hành nở nụ cười, "Cao trung học ở Đé Đô, sau đó lại trở về."

Lâm Ngữ Kinh không nghe rõ ông ấy đã nói gì sau đó, thời điểm cô nghe được câu tiếng địa phương quen thuộc kia, đầu óc cô đã hơi mông lung.

Thẩm Quyện có lúc cũng sẽ nói.

Tiếng của cậu rất dễ nghe, so với bạn cùng lứa thì thiên về kiểu trầm gọi cảm hơn. Lúc nói tiếng địa phương có thể êm tai hơn khi nói tiếng phổ thông một chút, trầm thấp lại dịu dàng.

Trước đây, cậu còn dạy cô vài câu thường ngày hay dùng. Cô nói không chuẩn cho lắm, cậu liền dựa lưng vào tường chống đầu cười, nghe phát âm sứt sạo của cô, lười biếng trêu chọc: "Cậu là người Tân Cương đến thành phố A phải không?"

Cô gái nhỏ liền trừng mắt với cậu. "Bá chủ trường học, cậu phách lối quá đấy, tôi có một trăm loại phương pháp khiến cậu không thể tiếp tục đặt chân ở Bát Trung nữa đấy, cậu tin không."

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng cúi đầu, gờ tay quệt mũi một cái.

Ngõn Hành là một người vô cùng dễ làm người khác nảy sinh cảm giác thân thiết. Có thể bác sĩ tâm lý đều như vậy, bọn họ có biện pháp khiến người khác hình thành tín nhiệm với bọn họ trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Lâm Ngữ Kinh nói qua loa xong, Ngõn Hành vẫn không chen lời, chỉ ngẫu nhiên hỏi hai câu. Mãi đến lúc cuối cùng, ông nhìn Lâm Ngữ Kinh, ôn hòa hỏi: "Cháu có muốn gọi điện cho cậu bạn nhỏ kia không?"

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Muốn.

Lúc mới đi đến Nhất Trung đã muốn đến phát điên.

Hiện tại thì sao?

Trong phòng ngủ tuy rằng không có điện thoại, nhưng thật ra trong phòng của di quản lý ở tầng một của mỗi tòa kí túc đều có một chiếc điện thoại bàn riêng, thường ngày học sinh cũng hay gọi điện nói chuyện với phụ huynh.

Nửa tháng trước Lâm Ngữ Kinh mới phát hiện ra cái này, nhưng cô cũng không đi gọi.

Ngõn Hành chăm chú nhìn cô: "Cháu lo sợ đúng không?"

Lâm Ngữ Kinh cup mắt: "Cháu không biết, cháu cảm thấy nếu bản thân nghe được giọng nói của cậu ấy, có khi sẽ không kiên trì được nữa."

Thời điểm không nghe được tiếng của cậu, sẽ cảm thấy nghe một tí âm thanh, có thể gọi điện thoại là tốt rồi.

Nhưng ham muốn là thứ sẽ bành trướng.

Chờ đến khi thật sự nghe được, có phải sẽ bắt đầu muốn gặp mặt cậu không.

Có phải sẽ liều mạng muốn chạy trốn khỏi cái nơi như ngục tù này không.

"Bác vẫn hi vọng cháu có thể nói thật với bác." Ngôn Hành nói, "Cái cháu sợ không chỉ có cái này đúng chứ."

Lâm Ngữ Kinh không trả lời.

"Cháu cũng lo sợ thái độ của cậu bạn nhỏ kia, đúng không?" Ngôn Hành nói, "Từ lúc đó đến nay, các cháu chưa từng gặp mặt, cũng không hề liên lạc, cháu cảm thấy thời gian này đã đủ dài để một người này sinh chút thay đổi. Từ đầu tới cuối, cháu đều không hề có tí lòng tin nào đối với đoạn quan hệ này của các cháu. Hơn nữa cháu hiện đang học ở một ngôi trường đầy áp lực, mấy loại áp lực mới cộng lại, dẫn đến tình trạng lo lắng hiện giờ này, áp lực của cháu quá lớn."

Lâm Ngữ Kinh trầm mặc mím mím môi, vẫn không lên tiếng.

Ngôn Hành dựa vào sô pha, cuối cùng vẫn không nhin được nói: "Lâm Chi rốt cuộc đã tạo cái nghiệp gì thế này, một đứa bé khỏe mạnh lại bị bà ấy biến thành như vậy."

Lâm Ngữ Kinh uống một hớp cà phê, nghe câu nói này lại còn rất có tâm trạng mà nở nụ cười: "Cháu chính là không quá tin tưởng vào điều này, cháu không cách nào tin rằng trên thế giới này thật sự có người sẽ... mãi mãi thích cháu. Con người đều sẽ thay đổi."

Người ngay cả tình yêu của ba mẹ cũng không chiếm được.

Làm sao có thể vọng tưởng được người khác yêu mình.

"Bác rất hiếm khi thấy một đứa trẻ chỉ ở độ tuổi này, mà lại có suy nghĩ... lý trí lại tiêu cực như thế." Ngôn Hành thở dài, nói, "Cháu có muốn nghe chút kiến nghị của bác không?"

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu: "Ngài nói đi."

"Trái lại bác lại cảm thấy, các cháu xa cách một năm rưỡi này thật ra cũng rất tốt."

"Cháu có nhận ra không, mẫu thuẫn chủ yếu nhất trong quan hệ của cháu và cậu bạn nhỏ ấy không phải là vì mẹ cháu, không phải là vì hiện giờ các cháu phải chia xa, mà là ở chỗ cháu. Cho dù hiện giờ cháu không chuyển trường, nhưng cháu vẫn sẽ luôn ôm loại suy nghĩ này, vẫn đề giữa các cháu vẫn sẽ tồn tại, sớm muộn cũng có một ngày sẽ bùng phát."

"Cháu không có cảm giác an toàn, cậu ấy vẫn luôn kéo cháu đến gần, cháu lại không chịu động đậy. Thời gian lâu dài, cậu ấy nhất định sẽ cảm thấy mệt mỏi."

"Vì vậy cháu không thể vừa nhút nhát lại vừa chờ đợi cậu ấy có thể mãi lôi kéo cháu, mãi đến một ngày rốt cuộc cậu ấy đã có thể giúp được cháu rồi, cậu ấy có thể kéo cháu ra, nhưng cuối cùng bản thân cháu có đồng ý bước ra hay không."

Ngôn Hành nói với tốc độ rất chậm, ánh mắt hiền hòa nhìn cô: "Cô bé, cháu phải thử tin rằng mình vẫn có thể được yêu."

*

Trong quãng thời gian từ đó đến nay, Tieba và diễn đàn của Bát Trung vẫn rất đặc sắc, bình quân mỗi mấy phút sẽ xuất hiện một bài đăng mới, chủ đề thảo luận vẫn là câu chuyện tình yêu của bá chủ trường học.

Thật ra không có gì khác, chủ yếu là sự kiện bá chủ trường học họ Thẩm không thể tiết danh tính nào đó bắt cả hai tay đã được chứng thực.

Nguyên nhân là vì vai nữ chính đáng thương bị phản bội, đau lòng tội độ, cô đơn chuyển trường.

Bát Trung mất đi một nhân tài có thể đột khởi trạng nguyên tình —— chỉ ít là hạt giống trạng nguyên. Thầy chủ nhiệm và một đám giáo viên văn văn đã mất mát một quãng thời gian.

Đặc biệt là chủ nhiệm lớp 10 Lưu Phúc Giang, quả thực có thể dùng từ "cực kỳ bi thương" để hình dung.

Ông vẫn luôn thích Lâm Ngữ Kinh, học sinh mình thích nhất nói đi là đi, đối với cái tuổi già và chức chủ nhiệm lớp mới tính này chính là một cú đá kích không thể nói là không lớn.

Thế nhưng ông vẫn quyết định tin tưởng Thẩm Quyên. Từ sau sự kiện fanfiction CP Thẩm Lâm lần trước, thầy giáo Lưu Phúc Giang đã học được cách xem tieba và diễn đàn. Sau khi sự kiện "bá chủ trường học họ Thẩm không thể tiết danh tính nào đó bắt cả hai tay" phát sinh, Lưu Phúc Giang gọi Thẩm Quyên vào văn phòng, hồn bay phách lạc mà nói: "Thẩm Quyên à, em không cần áp lực, thầy tin tưởng em"

Thẩm Quyên rũ mắt, không lên tiếng, có hơi thất thần.

Lưu Phúc Giang tức giận, tiếp tục nói: "Em và Lâm Ngữ Kinh đều là đứa bé ngoan, em đừng nghe những người kia nói, bọn họ đều là rảnh quá nên kiếm chuyện làm đây, nhàn rồi mà không học hành lại chỉ lo nghĩ linh tinh. Thầy đây chẳng hề nhìn ra giữa em với Lâm Ngữ Kinh có cái quan hệ gì mà không thể lộ ra ánh sáng!"

Lưu Phúc Giang vỗ bàn: "Hai người các em là quan hệ bạn cùng bản thân thiết lại thuần khiết như thế nào chứ! Há? Mỗi ngày giúp đỡ nhau học tập! Còn đám người này thì mỗi ngày chỉ biết bịa đặt!"

Thẩm Quyên: "..."

*

Hà Tùng Nam có thể xem như một trong số ít người bạn có đầu óc của Thẩm Quyên. Cậu ta bắt đầu hoài nghi không biết người anh em của mình có phải đã dính trúng thứ gì không sạch sẽ hay không, thời gian gần đây dường như quá đổi xui xẻo.

"Cậu xem cậu kia." Giờ ăn cơm trưa, Hà Tùng Nam cầm cái thìa gắp com rang hai cái, ngẩng đầu lên, "Bây giờ bạn gái đi rồi, không rõ tung tích, trực tiếp chứng minh cho sự thật bất cả hai tay của cậu."

Tổng Chí Minh nắm tay trái gõ nhẹ lên trên tay phải một cái: "Thực sự nặng cân, không lay chuyển được luôn rồi."

Quán com nhỏ, không cấm hút thuốc. Thẩm Quyên ngồi phía trong, dựa vào tường, miệng ngậm điều thuốc, không nhúc nhích nhìn com rang trước mặt một cái.

Thuốc là đã cháy một đoạn, tàn thuốc vương ở phần đầu, Thẩm Quyên cũng không để ý, cup mắt không biết đang nghĩ gì.

Gần đây cậu thường xuyên mang trạng thái này, tuy rằng không biểu hiện rõ tâm trạng chán chường, nhưng mà cơ bản chẳng buồn nói chuyện, thoát nhìn lạnh nhạt lại thờ ơ, trong mắt hết như có thứ gì đó đang chìm xuống.

Hà Tùng Nam và Tổng Chí Minh nhìn nhau một chút, Hà Tùng Nam thở dài: "Quyên gia, ăn com trước đi, dù không còn bạn gái cũng đâu thể ngày ngày u ám đến bỏ mặc tất cả như thế chứ."

Thẩm Quyên nhấc mắt lên: "Ai nói với cậu tôi không còn."

"Vậy cậu nói tôi biết cô ấy đang ở đâu đi." Hà Tùng Nam nói, "Trong suy nghĩ của cậu?"

Thắm Quyên lấy điều thuốc trong miệng xuống, gõ tòn thuốc vào gạt tòn nhựa bên cạnh, đã chất bốn năm cái đầu lọc trong đó, lại dụi tất: "Cmn tôi đang nghĩ cách yêu xa với bạn gái vô lương tâm của tôi, không được à?"

Tổng Chí Minh: "..."

Hà Tùng Nam ôm quyền: "Quá được ấy chứ."

Hon một tháng sau khi Lâm Ngữ Kinh đi, Bát Trung nghỉ đông, Thắm Quyên bắt đầu ngày ngày chạy qua chạy lại giữa studio và bệnh viện.

Tình trạng của Lạc Thanh Hà vẫn không lạc quan như cũ. Mẹ Thắm dời lại toàn bộ công việc ở nước ngoài, trở về thành phố A.

Suy cho cùng cũng là mẹ ruột, mẹ Thắm gần như là liếc mắt một cái đã nhìn ra Thắm Quyên là lạ.

Trong bệnh viện yên tĩnh, mẹ Thắm ngồi bên giường, nhìn Thắm Quyên đứng tựa vào trước cửa sổ, thấp giọng hỏi: "Trừ cậu con ra, gần đây con còn có chuyện gì sao?"

Thắm Quyên không trả lời, dựa vào bệ cửa sổ, tựa đầu lên mặt tường trắng tinh, nhìn Lạc Thanh Hà nằm trên giường, biểu cảm lạnh nhạt, một lát mới nói: "Không có gì ạ, một con mèo chạy mất."

Mẹ Thắm ngăn người: "Con nuôi mèo?"

"Vâng, nhặt được." Thắm Quyên thẳng người lên, cúi đầu, nhớ tới buổi chiều hôm đó, thiếu nữ mặt đầy mồ mị đứng ở cửa studio, "Tự mình mò đến studio."

"Chạy thì chạy thôi, con thích thì đến cửa hàng mèo chọn một con." Mẹ Thắm nói, "Đa số mèo hoang đều không quen được chăm sóc, chạy mất cũng là bình thường."

Không quen được chăm sóc?

Thắm Quyên híp mắt: "Không quen chăm sóc thì chờ sau này tóm được về rồi cột lại."

*

Ba tháng sau khi Lâm Ngữ Kinh đi, năm sau, Bát Trung khai giảng.

Cả một học kỳ, đồ đạc của Thắm Quyên chủ yếu là để hết ở trường, không buồn lấy về. Học kỳ mới đổi sách mới, cậu bèn lấy những quyển sách mà cả học kỳ đều không hề dùng đến ra khỏi học bàn.

Sách vở và bài tập, một đồng lớn dày cộm. Thắm Quyên xếp hết lại để lên bàn, một chồng cao cao.

Vương Nhất Dương như một cơn gió xông ào vào từ cửa phòng học, chuyện đầu tiên làm chính là nhào đến đây, tính cho cậu một cái ôm thân thiết: "Papa! Papa! Đã lâu không gặp! A!"

Cậu ta va và một cái lên trên, chồng sách vở cao cao trên bàn Thắm Quyên bị đụng đổ xuống. Loạt xoạt loạt xoạt, mấy quyển rơi trên mặt đất, còn có một quyển rơi xuống bàn học trống không bên cạnh, trang sách tung bay.

Thắm Quyên thờ dài, nhìn lướt qua Vương Nhất Dương: "Đến khi nào con mới có thể khiến papa bớt lo đấy?"

Vương Nhất Dương cong cái mõng tìm sách rớt xuống đất. Thắm Quyên nhặt quyển sách rơi xuống mặt bàn của Lâm Ngữ Kinh lên. Bìa sách gấp lại, lộ ra tờ đầu tiên, bên trên không có tên của cậu.

Thắm Quyên khựng lại.

Sách của cậu thì chắc chắn sẽ viết tên của cậu, cũng không có nguyên nhân gì khác, chỉ là đồ của cậu, thì cậu nhất định sẽ theo thói quen mà đánh dấu lên.

Thắm Quyên cup mắt, tiện tay lật lật cuốn sách mà rõ ràng không phải của cậu. Bên trên cũng có chữ viết, thỉnh thoảng xuất hiện ở những mặt giấy trống, lười nhác tùy tiện, kiểu chữ rất quen thuộc.

Thắm Quyên ngó người, đứng đờ ở đó lật lật hai trang, một tờ giấy ghi chép màu trắng từ trong đó rơi ra.

Thắm Quyên rũ mắt, nhặt tờ giấy kia lên.

Bên trên viết một bài *Từ**, chữ viết hơi ngoáy, vô cùng bay bổng, có thể thấy đã viết rất gấp.

() Từ là một thể loại văn học, hình thành từ thời Đường và phát triển mạnh vào thời Tống ở Trung Quốc. Từ vốn bắt nguồn từ dân gian, phát triển theo sự phồn vinh của kinh tế thành thị ở đời Đường, cùng sự phát đạt của âm nhạc (nhạc nước Yên) thời bấy giờ. Đây là một loại thơ, nhưng có mối liên kết chặt chẽ với âm nhạc.*

Đầu thảo giai tiền sơ kiến,

Xuyên châm lâu thượng tầng phùng.

La quần hương lộ ngọc thoa phong.

Tĩnh trang mi thám lục,

Tu kiểm phấn sinh hồng.

Lưu thủy tiện tụy xuân viễn,

Hành vân chung dữ thủy đồng.

Từ tình trường hận cảm bình không.

Tương tầm mộng lý lộ,

Phi vũ lạc hoa trung.

- Án Kỳ Đạo*.

() Bản dịch của Cao Tị Thanh:*

Đầu có trước thềm sơ ngộ,

Xuyên kim trên gác tương phùng.

Quần là gió thoảng ngọc thoa rung.

Mực tô mây thấm biếc,

Mặt thẹn phấn sinh hồng.

Nước chảy rồi theo xuân khuất,

Mây trôi sẽ với ai cùng.

Mén phai nghĩ giận ngọc bình phong.

Tìm nhau trên lối mộng,

Hoa rụng bóng mưa lồng.

(Nguồn thivien.net)

Nếu có hứng thú có thể tham khảo thêm ở: <https://hoasinhanhca.wordpress.com/tag/an-ky-dao/>

Thẩm Quyên cảm thấy môn văn của Lâm Ngữ Kinh – môn học duy nhất cô được hạng nhất toàn khóa, đều là do chép bài mà ra, cái bài từ trẻ con chẳng chút ý nghĩa gì hết mà cũng dám để lại cho cậu.

Cậu nhìn tờ giấy kia, lúc lâu sau, bà vai bỗng nhiên sụp xuống.

Ngon lửa nổi trong lòng vẫn cứ luôn hùng hực cháy, càng cháy càng mạnh, không phát ra được, kim nén.

Vừa nhắm mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh thiếu nữ với đôi mắt đỏ hoe nhìn thẳng vào cậu.

"Cậu có thể cho phép tớ bỏ đi một lúc, nhưng cậu sẽ kéo tớ trở lại."

"Cậu không thể vứt bỏ tớ, cậu sẽ không buông tay."

Mọc nó ngay cả lông mi cũng rõ mồn một.

Thẩm Quyên ngả người ra sau, ngồi phịch xuống ghế, ngẩng đầu, khoát mu bàn tay lên mắt cười một tiếng: "Mợ nó kiếp trước ông đây nợ cậu."

Vừa tức, cũng vừa bắt đắc dĩ.

Còn có thể làm sao.

Chờ thôi.

Hết chương 63.

Sherry:

Đáng thương cho Lâm tỷ, tranh thủ thời gian viết bài thơ ẩn ý chứa chan cho bạn học Thẩm, kết quả bạn nhỏ chẳng hiểu cóc khô gì hết, còn si nhục ngược lại mình. =))))))

T xem mà t tức á Ồ~~~~Ồ

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thẩm Quyên cậu ấy cũng không có tiền

Ở Nhất Trung Hoài Thành từ sau học kỳ cuối của lớp 11 đã bắt đầu cắt bỏ kỳ nghỉ. Kỳ nghỉ đông bị ngắt đầu bỏ đuôi chiếm mất một nửa, cuối cùng chỉ còn sót lại mười mấy ngày nghỉ tết.

Đến lớp 12 thì ngay cả mười mấy ngày cũng không có. Ngày ba mươi bắt đầu nghỉ, đến mùng ba đi học lại, cả kỳ nghỉ đông gom góp lại cũng không đủ một tuần lễ.

Nghỉ đông năm lớp 12, Lâm Ngữ Kinh và Lâm Chi không về Đệ Đô, trực tiếp đón năm mới ở Hoài Thành.

Năm trước, Lâm Chi vừa mới làm phẫu thuật, cắt bỏ tử cung.

Cuộc phẫu thuật này bà đã kéo dài rất lâu, từ đầu đến cuối để mất gần một năm mới chịu đi làm. Có lúc Lâm Ngữ Kinh cảm thấy, Lâm Chi đúng là hoàn toàn không xem chuyện sức khỏe của mình là việc to tát gì, bà dường như hoàn toàn không thêm để ý đến điều này.

Nhưng suy cho cùng cũng là một cuộc phẫu thuật không nhỏ, Lâm Chi ở bệnh viện hơn một tuần, tháo băng mới về nhà.

Hôm ba mươi ấy, tất cả đi giúp việc trong nhà đều được cho nghỉ, về nhà ăn tết. Dì nấu com là người địa phương, biết người phương bắc bọn họ tết đến đều ăn sủi cào, cho nên trước khi đi đặc biệt làm sủi cào đông lạnh đầy một ngăn đông, lại làm thêm đồ ăn nấu sẵn đặt trong ngăn mát tủ lạnh.

Bình thường Lâm Chi rất bận bịu, ngoại trừ mỗi nửa tháng kiên trì từ đến trường đón cô, gặp mặt một lần, còn lại hai người rất ít khi gặp mặt, nói chuyện cũng không bao nhiêu.

Lâm Ngữ Kinh vốn cứ tưởng năm nay cô sẽ đón năm mới một mình.

Kết quả mười một giờ, ngoài cửa có người về. Thời điểm tiếng mở khóa cửa vang lên, Lâm Ngữ Kinh đang bụng khay sủi cào nóng hổi của mình ngồi xồm trên ghế sofa xem tiết mục cuối năm.

Lâm Chi đi vào, đứng ở cửa, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau mười mấy giây.

Trên TV, Thái Minh và Phan Trường Giang* đang nhảy vũ điệu quảng trường Tăng-gô, gọi nhau là "Chiếc dép nhỏ" "Đỉnh ốc nhỏ", ngọt ngọt ngào ngào khiến người hâm mộ biết bao, phá tan yên tĩnh trong căn phòng.

(*) Thái Minh và Phan Trường Giang là hai nghệ sĩ xuất hiện thường xuyên trong Gala cuối năm của đài CCTV. "Chiếc dép nhỏ" và "Đỉnh ốc nhỏ" là biệt danh hai người đặt cho nhau.

Cuối cùng vẫn là Lâm Ngữ Kinh háng giọng một cái, thay đổi tư thế từ ngồi xồm trên ghế sofa thành ngồi xuống: "Mẹ, người năm mới vui về?"

Lâm Chi vội vàng cúi đầu, đổi giày: "Ừm, năm mới vui về."

Hai mẹ con cứ lúng túng lại quy củ mà dùng một câu nói không rõ là phức tạp hay đơn giản để miêu tả một năm. Lúc tiết mục cuối năm cuối cùng kết thúc, Lâm Chi xoay đầu khỏi khung cảnh "Khó quên đêm nay khó quên đêm nay" náo náo nhiệt nhiệt trên TV, nhìn Lâm Ngữ Kinh, mãi đến lúc cô cũng phải quay qua.

Lâm Chi nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, cứ như muốn nói gì đó.

Nhìn đến khi Lâm Ngữ Kinh cảm thấy ánh mắt của bà đã từ nhìn chăm chăm biến thành trừng, bản thân sắp bị ánh mắt của bà bắn thủng, bà rút cuộc cũng mấp máy miệng, cuối cùng lạnh nhạt nói: "Chuẩn bị cho kỳ thi thế nào rồi?"

"À." Lâm Ngữ Kinh đặt cái khay đã ăn hết lên bàn trà, "Cũng được."

Lâm Chi gật gù: "Lần trước —— "

"Lần thi tháng gần đây nhất là hạng nhất." Lâm Ngữ Kinh vội vàng nói.

Lại là trăm mực.

Lâm Chi không nói gì nữa, xoay người đi vào phòng ngủ. Phòng khách rộng lớn còn lại một mình Lâm Ngữ Kinh ngồi trên sô pha.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại, tiếp tục xem ti vi.

Bài Khó quên đêm nay này cuối cùng cũng sắp hát xong rồi.

*

Năm mới này hai người trải qua vô cùng yên lặng. Đến ngày mừng ba tháng giêng, Lâm Ngữ Kinh quay về trường.

Có đến sớm, thời điểm đi vào phòng học còn có phần nửa người chưa tới. Mới vào cửa liền vừa khéo nhìn thấy lúc ủy viên học tập chép thời khóa biểu đã tiện tay lật qua vài tờ của tấm bảng đếm ngược trước bảng đen.

Phía trước phòng học có hai tấm bảng đếm ngược, một cái đếm ngược kỳ thi thử, một cái đếm ngược kỳ thi ĐH.

—— Thời gian đến kỳ thi đại học chỉ còn 110 ngày.

Chỉ lớn đồ tươi mang đầy cảm giác tồn tại.

Lâm Ngữ Kinh nhìn con số bên trên, ngăn người.

Thời gian trôi qua vừa nhanh lại vừa chậm, mỗi ngày đều giống như lặp lại ngày trước.

Đôi khi Lâm Ngữ Kinh sẽ hơi hoảng hốt, cảm thấy bản thân giống như Makoto Konno trong《Cô gái vượt thời gian》vậy, thời gian mỗi ngày đều không ngừng lặp lại, mỗi sáng sớm tỉnh giấc cô sẽ lại quay về thời gian một ngày trước.

Năm sau lại trở về vòng tổng ôn thứ hai, thi tuần, thi tháng, tiếp đó là hai kỳ thi thử.

Trong đám bài tập che ngọn bầu trời, ngay cả bạn cùng bàn em gái nhỏ mềm mại của cô cũng không đỡ dẫn lười biếng trong giờ tự học nữa. Từ sớm đến tối lặng lẽ trong phòng học, chỉ có thể nghe thấy tiếng ngòi bút cọ sột soạt trên giấy, thỉnh thoảng còn có âm thanh lật sách.

Lâm Ngữ Kinh có khi sẽ bớt ra một chút thời gian để nghỉ ngơi, nghĩ xem đám lớp 10 bên kia hiện giờ đang như thế nào.

Môn toán của Lý Lâm vẫn là sáu mươi điểm sao?

Nhóm người bọn họ đều không thích học chút nào, tất cả đều chỉ có mục tiêu là nằm trong đám 100 tuyển thủ đạt tiêu chuẩn, không biết lên lớp 12 có bắt đầu cố gắng ít nhiều gì không, chú tâm hơn một chút, không còn hồ đồ như vậy nữa.

Quan hệ của Thẩm Quyện với bọn họ đã rất tốt, hẳn cũng nên giúp đỡ họ nhỉ?

Thẩm Quyện...

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, không biết tại sao lại bất chợt nghĩ đến, bây giờ cô đi rồi, cuối cùng cũng không còn ai tranh học bổng loại một với Thẩm Quyện nữa.

Cô ngẩng đầu lên, lại liếc nhìn con số trên bảng đếm ngược bên cạnh bảng.

—— Thời gian đến kỳ thi đại học chỉ còn 33 ngày.

Ngày tháng cứ như vật giả, mỗi ngày đều khô khan lặp lại. Thế nhưng kỳ thi mô phỏng và đếm ngược là thật, không ngừng nhắc nhở mọi người thời gian đang trôi qua.

Thời gian cô ở đây đã nhiều gấp mấy lần mấy tháng cô ở cùng Thẩm Quyện.

*

Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông một ngày, toàn bộ học sinh lớp 12 trên cả Hoài Thành được thống nhất cho nghỉ, để thí sinh thi đại học nghỉ ngơi điều chỉnh.

Lâm Ngữ Kinh đi tới phòng khám tâm lý của Ngõn Hành một chuyến.

Tình trạng lo âu lúc trước của Lâm Ngữ Kinh không tỉnh là quá nghiêm trọng, phát hiện đúng lúc, hơn nữa bản thân cô cũng rất rõ ràng trạng thái bất thường của mình, đều hết sức phối hợp với các loại trị liệu điều hòa.

Lúc mới bắt đầu là vì phải gặp bác sĩ, sau đó trạng thái đã từng chút từng chút tốt lên, cô cũng vẫn như cũ cách một tháng tới một lần, chỉ nói chuyện phiếm.

Ngõn Hành vô cùng giỏi về việc "dụ dỗ" người khác kể chuyện xưa, là một đối tượng rất thích hợp để tâm sự, mà Lâm Ngữ Kinh từ nhỏ đến lớn, thứ thiếu hụt nhất chính là tâm sự.

Lúc nhỏ cô không có ai để kể, người bên cạnh cô không ai có thể đóng vai thính giả mà lắng nghe cô, cho nên cô chưa bao giờ nghĩ sẽ nói ra, mười mấy năm qua cũng đã quen từ lâu rồi.

Lúc cô đến Ngõn Hành đang trêu chim, hai người đã rất quen thuộc, Ngõn Hành chỉ quay đầu chào hỏi cô một chút, rồi lại tiếp tục trêu chọc chú chim của mình.

Chú chim nhỏ lông trắng yên lặng đứng trên lồng sắt, trên đầu có hai nhúm lông vàng bé tí dựng thẳng, mắt to tròn xoe, còn có hai chấm hồng trên má.

Lâm Ngữ Kinh tò mò đi tới: "Đây là chim gì ạ?"

"Vẹt Cockatoo." Ngõn Hành dùng ngón tay sờ sờ cánh chim nhỏ, mới xoay người, "Ngày mai thi đúng không?"

Lâm Ngữ Kinh gật gù: "Vâng."

Ngõn Hành đi tới trước sô pha ngồi xuống: "Cảm giác thế nào, căng thẳng không?"

Lâm Ngữ Kinh nở nụ cười: "Ngài thấy cháu căng thẳng sao?"

"Bác đương nhiên cảm thấy kỳ thi của cháu sẽ không vấn đề gì." Ngõn Hành cũng nở nụ cười, "Ý bác là cháu sắp được gặp cậu bạn nhỏ của cháu rồi, căng thẳng không?"

"À." Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, "Thật ra cháu đã nghĩ đến một ngàn tám trăm cách gặp lại cậu ấy."

"Vẫn là mấy cô nhóc tuổi này thích lo nghĩ." Ngón Hành cười hỏi, "Đã có phương án hài lòng nhất chưa."

"Có ạ." Lâm Ngữ Kinh nói.

Thật ra không nghĩ nhiều cách như vậy, chỉ định vọt tới studio của cậu, trực tiếp đến gặp cậu.

"Thật ra," Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút, nói, "Năm trước cháu có gọi cho cậu ấy một cú điện thoại."

Khi đó trạng thái cơ thể của cô chuyển biến tốt, Lâm Chi lại phải phẫu thuật, tranh thủ tối chủ nhật gọi điện thoại cho Thẩm Quyên.

Ngón Hành hỏi: "Hừm, sau đó thì sao."

"Không nhận, có thể là vì bận bịu cái gì đó, chủ nhật cậu ấy vẫn luôn rất bận rộn." Cô cúp máy, qua nửa ngày, thờ dài, hơi thất vọng bĩu môi, "Có phải cậu ấy giận rồi không?"

Ngừng một chút, lại nhỏ giọng lầu bầu một câu: "Cậu ấy sao lại nhỏ mọn như vậy..."

Ngón Hành bật cười.

Lâm Ngữ Kinh đưa mắt nhìn lên, mặt không cảm xúc nhìn ông ấy.

Người đàn ông cười đến không ngừng được, một lát sau mới ho nhẹ một tiếng: "Xin lỗi, bác chỉ là cảm thấy, dường như chỉ có thời điểm cháu nhắc đến cậu bạn nhỏ kia, cháu mới trông giống với độ tuổi thực tế của mình."

"Cậu ấy không nhận, sau đó thì sao?" Ngón Hành hỏi.

"Cháu gửi tin nhắn cho cậu ấy," Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất.

Ánh mặt trời tháng sáng chói chang rực rỡ, có hơi chói mắt, cô nhíu mắt lại: "Nếu như cậu ấy thật sự không để ý tới cháu, cháu liền ——"

"Cháu liền?"

Cô gái nhỏ lại thở ra một hơi thật dài: "Cháu cũng không biết, cháu chưa từng đổ dành cậu ấy, bình thường đều là..."

Cậu ấy đổ cháu.

Đổ dành cô, cung chiều cô.

Rõ ràng phải là một người tính khí rất không tốt, nhưng những lúc ở cùng cô, dường như thật sự nhẫn nại đến tận cùng, cho dù trong lòng tức giận thì cũng sẽ kiềm nén, cái gì cũng nghe cô.

Bá chủ trường học mà lại không có dáng vẻ của một bá chủ trường học.

Còn ra thể thống gì chứ bạn học Thẩm

Ngón Hành ở bên cạnh lại bắt đầu cười.

Lâm Ngữ Kinh không nhìn được nhìn ông ấy: "Thầy Ngón, hôm nay tâm trạng của ngài rất vui vẻ nhỉ."

"Bác đúng là rất vui vẻ, hơn một năm nay cháu đã thật sự thay đổi rất nhiều." Ngón Hành nói, "Vào lần đầu tiên bác nhìn thấy cháu, trạng thái cháu lúc ấy, nói thế nào nhỉ, khiến người ta chỉ muốn lôi Lâm Chi đến đánh một trận."

Hôm đó Lâm Ngữ Kinh ở phòng khám ăn trưa rồi mới đi, cuối cùng lúc đi Ngón Hành tiễn cô đến cửa thang máy: "Sau khi cháu thi đại học thì nên về thành phố A, đôi khi bác cũng sẽ trở về, rảnh rỗi có thể ăn bữa cơm, thuận tiện mang theo cậu bạn nhỏ của cháu."

Lâm Ngữ Kinh đứng trong thang máy, ấn nút cửa, xoay đầu lại: "Hơn một năm nay cháu thật sự..." Cô hướng về phía ông cúi thấp người chào, "Không phải đặc biệt cháu sẽ không nói cảm ơn, nhưng cảm ơn ngài."

Người đàn ông vẫn là dáng vẻ như lần đầu tiên gặp mặt, mặt mày ôn hòa, "Không cần cảm ơn bác, bác cũng không làm gì cả, quan trọng nhất vẫn là chính cháu, đừng cảm ơn hơn một chút, có một số việc chưa thử qua thì đừng mãi trốn tránh."

*

Tháng sáu giữa hè năm ấy, ve kêu râm ran, đề thi đại học ban tự nhiên có người nói là đề thi khó nhất sau năm 2003 địa ngục.

Ngày thứ chín sau khi thi xong, Lâm Ngữ Kinh trở về Nhất Trung Hoài Thành.

Cho dù là trường học như vậy, vào ngày này, phòng học lớp 12 cũng là chiêm trống huyền thuyên tiếng pháo vang dội.

Trong hành lang có người ôm sách gào thét chạy như bay, có người ôm bài thi theo ném rào rào lên sân trường, chủ nhiệm khóa ở dưới tòa nhà dạy học gầm lên giận dữ: "Này! Mấy lớp các em! Chưa nghe nói không được ném bài thi xuống à!? Chủ nhiệm lớp các em là ai!?"

Nam sinh kia cũng vịn hành lang thò đầu xuống, to gan không chịu nói: "Ngài tự tìm chủ nhiệm lớp chúng em đi thôi!"

Chủ nhiệm khóa chống nạnh ngẩng đầu nhìn lên, chưa kịp nói chuyện thì lại có một xấp bài thi ào ào bay xuống ở phía khác, trực tiếp bị chọc tức đến bật cười.

Một đám bạn học cũng lóp ít nhiều gì cũng có chút tình cảm, dù sao cũng đã ở chung hơn một năm, ngày thường cúi đầu không gặp ngẩng đầu gặp, huống chi mọi người đã cùng nhau trải qua đoạn thời gian cuối cấp khó khăn nhất này.

Lâm Ngữ Kinh vừa vào phòng học, đã bị em gái nhỏ mềm mại trực tiếp ôm chặt lấy, cô gái nhỏ dính trên người cô gào khóc: "Tớ cứ tưởng tớ sắp chết rồi hu hu hu hu, Kinh Ngu, rốt cục tớ đã sống rồi sao? Tớ đã vượt qua rồi sao? Cậu đánh tớ một cái đi, hiện tại là sự thật đúng không? Hu hu hu hu hu hu"

Lâm Ngữ Kinh buồn cười vỗ vỗ đầu cô ấy, quay đầu đi, nhìn thấy ủy viên học tập bên cạnh vẻ mặt dửng dm khoái trá, tay cầm một xấp bài thi dày cộp đứng trên bàn, quay đầu ra ngoài cửa sổ rống một tiếng: "Vật lý đi chết đi!!!"

"..."

Giờ Lâm Ngữ Kinh mới biết hóa ra ủy viên học tập cũng không phải thật sự yêu thích học tập.

Trong trường có thu hồi sách cũ và bài thi, những quyển sách này Lâm Ngữ Kinh đều để lại không lấy, quay về phòng ngủ thu dọn một vòng nữa. Đồ của cô không nhiều, lúc đến mang một vali hành lý, lúc đi cũng chỉ vậy.

Cô xấp gọn những món đồ trên bàn, lại lên giường mò mẫm một phen, lấy ra một quyển sách nằm dưới gối đầu.

Lâm Ngữ Kinh kéo ra, ngồi bên giường, cúi đầu.

Cuốn sách đó đã hơi cũ, mỗi ngày đều bị ma sát như thể, góc sách đã nổi lên một chút bông, được người ta dùng băng keo trong cẩn thận dán lại.

Lâm Ngữ Kinh lật mở tờ thứ nhất, bên trên là một cái tên được viết bằng bút màu đen trung tính, bên dưới kẹp một tấm ảnh, mép màu trắng của bức ảnh cũng đã hơi ố vàng.

Tấm ảnh đó là ảnh chụp bức hình trên điện thoại, còn chụp thấy hai bên viền hẹp hẹp của điện thoại. Trong hình là một thiếu niên, đáng vẻ biếng nhác, mặt mày đều ưa nhìn.

Lâm Ngữ Kinh đã không nhớ nổi tấm hình này đã giúp cô kiên trì qua bao nhiêu ngày đêm, trước sau đều nhờ vào nó.

Cô đứng dậy, đi tới ban công bên ngoài phòng ngủ, đứng một hồi lâu.

Bầu trời xanh thẳm, bóng cây chập chờn, gió nhẹ mà ấm, bên tai là tiếng hoan hô lẫn gào khóc.

Ồi lớp 12.

Chính cô cũng không biết mình đã vượt qua một năm rười này như thế nào, chung quy cũng đã là quá khứ.

Không có chuyện gì là không vượt qua được.

Chi là quá khứ, cũng sẽ không quay lại được nữa.

*

Sau khi có thành tích thi đại học, Lâm Ngữ Kinh dùng thời gian ba ngày độ sức với Lâm Chi.

Ý tứ của Lâm Chi rất đơn giản, muốn cô báo danh vào đại học B, quay về Đế Đô.

Lâm Ngữ Kinh từ chối cũng rất rõ ràng, cô phải báo vào đại học A.

Cô chưa từng hỏi Thẩm Quyên sau này sẽ vào trường nào, nhưng cô biết.

Lâm Ngữ Kinh vẫn luôn nhớ kỷ câu nói kia của thiếu niên "Tôi không đi được nữa, cả đời cũng phải ở chỗ này."

Mỗi một lần nhớ tới, trong lòng cô đều sẽ nổi lên chua xót.

Thẩm Quyên sẽ không đi.

Cậu nhất định sẽ ở lại thành phố A.

Cậu sẽ vào trường học tốt nhất thành phố A.

Thành phố A cũng rất tốt, đại học A cũng không thua kém đại học B bao nhiêu, Lâm Ngữ Kinh gần như không chút do dự.

Trong một số chuyện nào đó, Lâm Chi có ham muốn khống chế rất mạnh. Hai người giằng co ba ngày không có kết quả. Lần này Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn không tiếc giá nào, không hề dao động một chút nào.

Cô không có cách nào thuyết phục Lâm Chi, cuối cùng vẫn đành phải lén lút liên lạc với Lâm Thanh Tông.

Ông cụ Lâm năm nay không tới bảy mươi, thân thể cường tráng, mỗi ngày ở nhà nuôi hoa chơi chim, cùng bà nội Lâm chơi cờ, hầu như không màng thế sự, Lâm Chi thích tự dằn vò kiểu gì cứ việc.

Từ nhỏ đến lớn Lâm Ngữ Kinh chưa gặp bọn họ mấy lần, cũng không có tình cảm sâu sắc gì đó, cho nên lần này cô gọi điện thoại tới, Lâm Thanh Tông còn cảm thấy rất kỳ diệu.

"Tình tình của cháu đúng là mềm mại hơn mẹ cháu nhiều, ông còn tưởng hai người là y si một kiểu chứ, tự mình chống cự đến cùng, chuyện gì cũng không tìm đến ông đây." Ông nội Lâm chậm rãi nói, "Ông cũng già rồi, mẹ cháu lại là con gái một như thế, hiện giờ cũng chỉ còn một mình đứa cháu ngoại là cháu. Cháu cho ông một lý do vì sao không muốn trở về đi, ông già này nghe thử xem."

"Ông nội, ông có bà nội phụng bồi mình rồi, không thể ích kỷ mà không cho cháu đi tìm một cháu rể về cho ông chứ." Lâm Ngữ Kinh không chút do dự nói.

Ông nội Lâm sững sốt một lúc, cười đến thâm trầm: "Theo đuổi tình yêu chứ gì?"

Lâm Ngữ Kinh: "Phải đấy ạ."

"Tiểu nha đầu này còn dám nói với ông chuyện này cơ đấy." Lâm Thanh Tông nói, "Cháu có biết mẹ cháu vì theo đuổi tình yêu với thằng nhãi họ Mạnh kia, mà đã bị ông đánh mấy lần không?"

Năm đó, chuyện Lâm Chi và Mạnh Vĩ Quốc bên nhau, cả ba lần mẹ đều cực lực phản đối.

Tình hình gia đình Mạnh Vĩ Quốc không tốt, nhà ở nông thôn, ba vào thành phố rồi cũng không trở về, mẹ nuôi nấng ông, bên trên còn có một anh một chị.

Khi đó Lâm Thanh Tông chỉ nói hai câu —— Bản hàn khó sinh quý tử. Hơn nữa ánh mắt của tên nhãi này không kiên định, không thể gả.

Tính cách Lâm Chi từ nhỏ đã vậy, nhiều năm như vậy mà chưa từng thay đổi, chuyện muốn làm thì nhất định phải làm được.

Khi đó bà tin chắc rằng Mạnh Vĩ Quốc chính là người tốt nhất bà gặp được trên đời, bất luận thế nào cũng không muốn ai khác ngoài ông ta.

Lâm Thanh Tông cũng là một người tính tình cứng rắn, giao thiệp trong thương trường nhiều năm như vậy, xưa nay đều nói một không hai. Dùng lời của bà nội Lâm mà nói, chính là ba và con gái hệt như đúc ra từ một khuôn, vì chuyện này mà âm ỉ rất lớn, thậm chí còn có một lần thiếu chút nữa đã đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Đến cuối cùng vẫn là ba mẹ thỏa hiệp, Lâm Chi và Mạnh Vĩ Quốc kết hôn, sinh ra Lâm Ngữ Kinh, chỉ có điều từ đó về sau, Lâm Thanh Tông cũng không còn xen vào bất cứ chuyện gì của họ nữa.

Thích tự dằn vặt thì cứ dằn vặt đi thôi, cuộc sống không dễ chịu cũng đều là do tạo hóa.

Chuyện này khi Lâm Ngữ Kinh còn bé đứng là đã nghe bà nội Lâm nhắc qua một lần, dừng một chút, nói: "Ánh mắt mẹ cháu không tốt, ông không vừa mắt là bà ấy thích. Cháu rể này của ông bà ấy lại không vừa mắt, khi đó cháu liền cảm thấy ông nhất định sẽ thích. Ông nội, cháu khẳng định là vô cùng tin tưởng vào ánh mắt nhìn người của ông."

"..."

Lúc trước Lâm Chi làm âm ỉ với Lâm Ngữ Kinh về chuyện này, ông thật ra là cũng biết. Ông già gần bảy mươi tuổi, chuyện gì lại chưa nhìn thấy, mấy chuyện kiểu này đối với ông mà nói căn bản chính là trò đùa trẻ con.

Con cháu của Lâm gia, nếu chỉ tí chuyện này cũng không vượt qua được, vậy cũng quá mất mặt rồi, nhân lúc chưa muộn thì đòi họ đi thôi.

Kết quả hôm nay vừa nghe, Lâm Thanh Tông liền cảm thấy đứa cháu ngoại bé nhỏ này của ông quả thực không giống với mẹ nó, ngại biện một lần lại một lần, đành hoàng trịnh trọng mà nói hươu nói vượn, có thể mồm mép đến nỗi khiến mình cảm thấy có lý có tình, làm người tin phục.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, còn có thể nói đến mức khiến người ta nảy sinh nổi hung phần quái gở.

Ngay lập tức gọi điện cho Lâm Chí: "Con cái trưởng thành rồi, muốn học ở đâu thì cứ tùy nó đi." Giọng ông nội Lâm khoan thai, cũng không nung tay, rành rọt đâm vào chỗ đau của con gái mình, "Năm đó cô lập gia đình với ai tôi cũng mặc kệ đấy, bây giờ con gái cô học đại học ở đâu cô cũng muốn thò chân vào à?"

Lâm Chí: "..."

Lâm Chí cuối cùng cũng thỏa hiệp, cúp điện thoại, nhìn cô: "Con nhất định phải đi tìm thằng nhóc kia, đúng không?"

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Lâm Chí nói: "Con nhất định sẽ hối hận."

Lâm Ngữ Kinh nhìn bà, ôn hòa nhã nhặn nói: "Mẹ, tôi không phải bà, cậu ấy cũng không phải Mạnh Vĩ Quốc."

Lâm Ngữ Kinh trầm nghĩ, tôi cũng không mù, hai mắt tôi đều 5.0 đấy.

Lâm Chí không nói gì nữa.

Lâm Ngữ Kinh rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Vừa thở ra một hơi, trong chốc lát, lại nhấc lên lần nữa.

Năm đó Lâm Thanh Tông có một phần lớn nguyên nhân là vì nhà Mạnh Vĩ Quốc nghèo, mới không đồng ý cho ông ta và Lâm Chí bên nhau.

Vậy giờ Thẩm Quyện phải làm sao đây.

Thẩm Quyện cậu ấy cũng không có tiền..

Lâm Ngữ Kinh thở ra một hơi thật dài, lo lắng đến độ hơi đau đầu.

Phải làm sao mới tốt đây.

Hết chương 64.

Tê Kiến:

Lâm Ngữ Kinh: Bạn trai quá nghèo, người nhà có khả năng không đồng ý cho bọn tôi yêu đương, phải làm sao đây?

Thẩm Quyện:?

Xin các bạn đừng thất vọng vì sao Tiểu Kinh Ngư ngồi xồm ở ven đường khóc, có thể cô nàng chỉ uống say treo chân thôi.

Thẩm Quyện, cậu nói đi, tại sao cậu không nghe điện thoại hả? Có phải cậu không muốn vợ của mình nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Bạn trai tôi ở đây

Sau khi nhận được thư thông báo trúng tuyển, Lâm Ngữ Kinh không lập tức trở về thành phố A, trước tiên cô quay về Đế Đô một chuyến.

Thứ gì cô cũng không mang theo, một chiếc vali bên trong trống không, chứa một quyển sách, trong sách kẹp theo tấm hình.

Cô đổi một chiếc điện thoại mới, lại đi làm số mới. Mặt khẩu WeChat gì đó đã sớm quên mất rồi, tài khoản lại liên kết với số điện thoại cũ, Lâm Ngữ Kinh đành tạo một WeChat mới, suy nghĩ một chút, nhập số điện thoại của Thẩm Quyện vào tìm thử.

Không tìm ra WeChat của cậu.

Cô ngồi trong phòng chờ máy bay, gọi điện thoại cho Thẩm Quyện.

Đây là một chuyện rất kỳ quái, thật ra trước giờ cô và Thẩm Quyện dường như cũng không thường liên lạc qua điện thoại, cô cũng chưa từng để ý xem số điện thoại của Thẩm Quyện là bao nhiêu, vậy mà cô vẫn nhớ rõ.

Lâm Ngữ Kinh quy công chuyện này cho bộ não học bá của mình.

Bạn học Lâm Ngữ Kinh 721 điểm, hóa ra đã bắt tri bất giác nắm giữ kỹ năng xem qua là nhớ trong người.

Trong sân bay người đến người đi, một cô gái nhỏ xinh xắn kéo chiếc vali xách tay màu trắng bạc đi tới ngồi xuống bên cạnh cô. Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu qua, kéo vali xách tay của mình qua bên cạnh, sau đó gọi điện thoại.

Lần này sau khi vang lên ba tiếng, đối phương nhận cuộc gọi.

Hồ hấp của Lâm Ngữ Kinh chạm mắt một nhịp.

Đối phương là một nam sinh, mở đầu đã cười toe toét: "Alo, xin chào, ai vậy ạ?"

Rõ ràng không phải giọng của Thẩm Quyện.

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, nhất thời không kịp phản ứng, vẫn chưa kịp nói chuyện.

Đối phương lại hỏi một câu: "Ai vậy?"

Lâm Ngữ Kinh khẽ chớp mắt: "Chào ngài, đây có phải điện thoại của Thẩm Quyện không?"

"Đừng vậy, hiện giờ cậu ấy đang bận, không rảnh nghe điện thoại. Cậu có chuyện gì không, việc gấp thì tôi chuyển máy giúp cậu, cậu không vội thì, " Nam sinh dừng một chút, có lẽ liếc nhìn đồng hồ, "Sau sáu giờ tôi gọi lại cho cậu ấy."

Giọng có hơi quen tai, nhưng Lâm Ngữ Kinh cũng không nghe ra là ai.

"Không có việc gì gấp." Cô ngừng đầu, liếc nhìn đồng hồ điện tử trên sân bay, "Không có gì, để cậu ấy lo việc bận đi, cảm ơn cậu nha."

"Hầy, không có gì không có gì, vì con gái phục vụ——" Nói được một nửa, đối phương bỗng nhiên yên lặng, tí xú âm thanh cũng không có.

Một giây sau, Lâm Ngữ Kinh liền nghe thấy nam sinh này rống lên một tiếng, âm thanh nghèn nghẹn, hình như đang che điện thoại sợ bị người ta nghe thấy: "Không đúng, đậu má!! Quyền gia! Là nữ!! Con mẹ nó cậu ——!"

Lâm Ngữ Kinh không nhận được bật cười một tiếng, cúp điện thoại.

Mã số chuyển bay di động trên màn hình công đăng ký, loa thông báo của sân bay vang lên. Lâm Ngữ Kinh tắt điện thoại di động, đứng dậy đăng ký.

Thành phố A, Tướng Hàn giờ điện thoại vọt tới cửa phòng làm việc, mờ to hai mắt: "Thẩm Quyền, nữ đấy."

Tay Thẩm Quyền mang bao tay màu đen, đang đi nét.

Nam sinh này chọn vị trí rất kêu gọi, ở lõm lưng. Hình xăm cũng rất kêu gọi, một đôi môi đỏ rực.

Thời điểm người này mới cảm hình xăm đến, ngay cả Tướng Hàn cũng không nhớ nước bọt nổi, đứng kiêu thị cảm ba mươi năm trước. Thẩm Quyền phỏng chừng cũng không nhìn nổi, giúp cậu ta chỉnh lại, đổi thành đôi môi đỏ rực bị thiêu đốt trong ngọn lửa, ngọn lửa xanh lam, trông lạnh lẽo.

Tướng Hàn nói xong, nam sinh đang nằm nhòai ở kia xoay đầu lại, về mặt trừu học: "Có nữ sinh gọi điện thoại cho ông chủ Thẩm không phải rất bình thường sao, nếu tôi là nữ sinh tôi cũng theo đuổi ấy."

"Không phải thế, người anh em, cậu không hiểu đâu." Tướng Hàn cười nói, "Lão Thẩm của chúng ta, quy y cửa Phật, bất động phạm tâm. Số điện thoại của cậu ta căn bản là không có nữ sinh nào biết, ngoại trừ ——"

Cậu ta mới nói được nửa câu này, bỗng nhiên tự sững sờ.

Động tác rạch trên tay Thẩm Quyền khựng lại trong phút chốc.

Tướng Hàn còn đang giờ điện thoại di động, nhìn cậu, ngập ngừng mở miệng: "Quyền gia, vừa nãy tôi còn không nghe ra, bây giờ nghĩ lại, cậu đừng nói là, thật sự giọng có hơi giống..."

Thẩm Quyền thả máy trong tay xuống, đứng lên, duỗi thẳng đôi chân dài đang co lại.

Cậu cup mắt, âm thanh khuất sau khẩu trang màu đen có hơi ồm ồm, nghe có vẻ nặng nề lạnh nhạt: "Có đau không?"

Nam sinh kia cũng cảm nhận được bầu không khí khác thường, nhưng cậu ta không rõ đã xảy ra chuyện gì, ăn ngay nói thật: "Vẫn ổn, không có cảm giác gì, chỉ hơi tê tê."

Thẩm Quyền gắt gât, kéo bao tay màu đen xuống, ném vào thùng rác bên cạnh, ngón tay gỡ khẩu trang xuống: "Vây trước tiên nghỉ ngơi một lúc."

Nam sinh có phản mơ hồ: "À... Được."

Thẩm Quyền đứng dậy, rút điện thoại từ trong tay Tướng Hàn, đi thẳng ra ngoài, trở tay đóng cửa lại.

Nam sinh kia còn chưa kịp phản ứng, nghiêng đầu, hỏi Tướng Hàn: "Vừa nãy tôi nói không đau đúng không?"

"Chuyện không liên quan tới cậu." Tướng Hàn vỗ vỗ vai cậu ta, an ủi, "Trong chuyện xưa này, cậu đã định trước là không cách nào chen tên vào."

Nam sinh về mặt mờ mịt: "Ờ...?"

Ngoài cửa, Thẩm Quyền nhẩn vào lịch sử cuộc gọi tìm số của cú điện thoại vừa đến, lấy ra, đồng thời đẩy mở cửa phòng, đứng trong sân nhỏ.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nữ lạnh nhạt, tắt máy.

Điện thoại vang lên ba tiếng báo bận, sau đó trở lại yên tĩnh.

Thẩm Quyền thờ dài, khoanh tay để điện thoại xuống, lấy điều thuốc từ túi quần ra ngâm vào, châm lửa.

Cậu lùi người ra sau dựa trên cửa, đầu tựa lên ván cửa nhìn lên trên, híp híp mắt.

Hẻm nhỏ hoang tàn lại trầm lặng, lộ ra nửa khoảng trời bị tầng mây dày giăng đầy tầm mắt, lại bị đám dây điện hỗn loạn cắt tới chia năm xẻ bảy.

Thời tiết hôm nay không tốt chút nào.

Ngày Lạc Thanh Hà ra đi, tiết trời dường như cũng không được tốt.

Âm thấp mà ngột ngạt, không rõ đã có mưa không.

Không nhớ rõ nữa.

*

Lâm Ngữ Kinh mua vé máy bay buổi chiều, cô gái nhỏ xinh xắn kéo vali hành lý lúc nãy ngồi ở ngay bên cạnh cô.

Nhìn em gái nhỏ mềm mại an an tĩnh tĩnh trên sân bay, không ngờ lại đặc biệt lấy giúp người làm niềm vui, vừa lên máy bay, mím môi nhắc vali hành lý của Lâm Ngữ Kinh lạch cạch nhét lên trên.

Hai người hàn huyên vài câu. Cô gái nhỏ một mình đến Đế Đô du lịch, nhìn nhỏ, kết quả còn lớn hơn cô vài tuổi, học y.

Lâm Ngữ Kinh thuận miệng hỏi: "Sau này làm bác sĩ hẳn sẽ rất bận rộn nhì, hơn nữa bây giờ quan hệ giữa bác sĩ với bệnh nhân gì đó cũng khá căng thẳng."

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt to, nhìn cô: "Tôi không xem bệnh cho người sống."

"Ồ...?" Lâm Ngữ Kinh nói, "Pháp... Pháp y sao?"

Cô gái nhỏ gât gù: "Người chết rồi, mới đưa tới quán."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Chuyến bay này không bị trễ, năm rưỡi tối đúng giờ đáp xuống đất. Lâm Ngữ Kinh đi từ sân bay ra, liếc mắt liền thấy Trình Dật đang chờ cô.

Dường như cũng đã gần hai năm không gặp rồi, người này vẫn tí tiện như vậy, tay giờ cái bảng hiệu to to, bên trên còn vẽ một trái tim màu hồng nhạt, chính giữa là chữ lớn màu vàng——Lâm Ngữ Kinh, con gái bảo bối vĩnh viễn của papa.

Phối màu mới quê làm sao.

Lâm Ngữ Kinh lườm một cái.

Đa số thiếu niên phát dục muộn, lại lớn nhanh. Hơn một năm nay cả người Trình Dật cũng cao lên một khúc, đáp lên cánh tay cô chính là hai cú đấm chào hỏi: "Không phải cậu có ý gì đấy chứ, năm ngoái anh em còn đến Bất Trung tìm cậu, kết quả người ta nói cậu đã sớm đi rồi, đi cũng không nói cho bọn tớ một tiếng?"

"Chuyện xảy ra quá đột ngột." Lâm Ngữ Kinh cười nói, ngừng một chút, lại hỏi, "Cậu có thấy Thẩm Quyên không?"

"Cái bạn cùng bàn lão đại của cậu ấy à, có thấy." Trình Dật nói, "Tớ cũng chẳng dám đi qua nói chuyện với cậu ta, trạng thái của người anh em đó lúc ấy có hơi khiến người ta ngán ngại á."

Lâm Ngữ Kinh ngăn người.

"Tớ hình dung không ra loại cảm giác đó, cứ cho là suy sụp đi." Trình Dật xoay đầu lại, thay đổi đề tài, "Đưa cậu về đâu, nhà của Lâm gia?"

Lâm Ngữ Kinh mím mím môi, "Ừm" một tiếng.

Có thể ở lại thành phố A là nhờ cả vào Lâm Thanh Tông, ông cụ không có yêu cầu gì khác, chỉ bảo cô nghỉ hè trở về một chuyến, nán lại phụng bồi một khoảng thời gian.

Lâm Ngữ Kinh vốn cũng không gấp gáp chút thời gian này, dù sao cũng đã chờ một năm rưỡi rồi, thế nhưng khi Trình Dật nói xong lời này, cô có phần không chờ được nữa.

Cô quyết định ngày người một tuần lễ, rồi về thành phố A tìm Thẩm Quyên.

Ai ngờ Lâm Thanh Tông làm như hoàn toàn không nhìn thấy loại tâm trạng nồn nóng này của cô, mỗi ngày nhàn nhai lôi kéo cô, dạy cô chơi cờ vây, trồng hoa đất chó đi dạo, làm cái gì cũng được, chẳng qua là không cho cô đi.

Lâm Ngữ Kinh hết sức tuyệt vọng, cắn răng nghe ông lão Lâm dạy vẹt nói chuyện, mấy chục ngày cũng chỉ có mỗi một câu—— "Yêu đương có cái gì tốt! Yêu đương có cái gì tốt!"

Đến trước khai giảng một tuần lễ, Lâm Ngữ Kinh cũng không ngo ngược, nghe vẹt đứng ở đó "Yêu đương có cái gì tốt!", chết lặng nói: "Ông nội, ông chính là có ý đúng không."

Ông lão cười đến quá đổi vui sướng, nụ cười xán lạn làm ông thoát trông trẻ ra ít nhất mười tuổi: "Con nha đầu thói vô lương tâm này, từ khi cháu còn nhỏ đến lúc lớn ông đã gặp cháu mấy lần? Sao không thấy cháu nhớ đến thăm ông vài lần?"

Bà nội Lâm liếc ông một chút: "Cũng không biết là ai lúc trước sống chết không chịu thừa nhận đứa cháu gái nhỏ này của mình."

Bà nội Lâm là người Giang Nam, lúc nói chuyện không nhanh không chậm, dịu dịu dàng dàng. Bà xoay đầu lại, nhìn về phía Lâm Ngữ Kinh: "Khi cháu còn bé, hồi mới vừa biết đi đó, bà có đan cho cháu đôi tất lông nhò, bị ông nội cháu nhìn thấy, hừ hớ không cho, phắc một cái cướp mất, còn nổi giận, sống chết không cho bà đưa. Buổi tối bà lên lút đi qua nhìn một cái——"

Bà nội Lâm gợn tay, khoa tay một cái, "Một đôi tất bé tí như thế này, tự mình chụp vô ngón tay giờ lên nhìn đến đặc ý luôn đấy."

Lâm Thanh Tông mặt lạnh, vành tai hơi hồng hồng: "Nói lung tung!"

Lâm Ngữ Kinh ngó người.

Nhà cũ bên này ngoại trừ mấy dịp lễ tết thì cô căn bản rất ít khi trở về, một năm cũng không gặp mặt được mấy lần. Thuở bé chỉ nhớ mỗi lần trở về, Lâm Thanh Tông đều trưng mặt lạnh với cô từ đầu đến cuối, có khi không thèm nhìn cô một chút. Trong ánh mắt của trẻ con thì chính là vừa nghiêm túc lại đáng sợ, cực kỳ xa cách.

Lâm Ngữ Kinh vẫn luôn cho là Lâm Thanh Tông cũng không thích mình, sau khi lớn rồi cũng cơ bản là không chủ động liên lạc đến.

"Con người ông nội cháu ấy á, cả đời đều như vậy, xưa nay không chịu chủ động đi giảng hòa, thừa nhận cái gì." Bà nội Lâm nói tiếp, "Lúc còn trẻ ông ấy nghèo, điều kiện gia đình bà tốt, sau khi yêu đương rồi lại muốn đường ai nấy đi với bà, còn nói cái gì, không thích bà, khiến bà phải chạy đuổi theo ông ấy đấy."

"Đó chẳng phải là tôi không nỡ để bà theo tôi chịu khổ sao." Ông nội Lâm hơi bất đắc dĩ, sờ sờ mũi: "Ày, chuyện cũ cả rồi, sao lại còn tính toán chứ?"

Bà nội Lâm lườm ông một cái: "Tôi vẫn còn tính toán lắm, ông cực kì xấu xa."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Hai cụ già gần bảy mươi tuổi, ở ngay trước mặt cháu ngoại mình, không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình, đến tốt cùng là không có đạo đức hay là đánh mất nhân tính đây.

Lâm Ngữ Kinh tựa trong sô pha, nhìn hai người nói tới những oán trách và tủi thân trong câu chuyện cũ phủ đầy bụi kia, vô thức cong khóe môi.

Đời người nào có cái gì, tình cảm thuận buồm xuôi gió bền lâu gì đó, chính là cùng người trải qua chia ly và cãi vã. Vài năm sau tóc tóc trắng bạc phơ, tôi già yếu lợm khòm, mà làm bạn bên cạnh tôi vẫn luôn là người.

Hai ngày trước khi về thành phố A, Lâm Thanh Tông gọi Lâm Ngữ Kinh vào trong thư phòng trò chuyện rất nhiều.

Ông lão đứng trước tủ sách, thân hình có hơi lợm khòm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khi thế khi trẻ: "Tính tình mẹ cháu giống ông, quá cứng rắn, quá mạnh mẽ, có chấp, còn dễ dàng trở nên cực đoan, điểm xấu của ông toàn truyền hết cho con bé."

"Nhưng nó không may mắn như ông, ông gặp được bà nội cháu. Bà nội của cháu lúc đó điều kiện gia đình khá giả, từ nhỏ đã được nuông chiều, cái gì cũng không biết. Một cô gái như thế, lại làm cần một mình trốn đến phương bắc tìm ông. Thời ấy điện thoại gì đó đều không có, bà cũng không sợ, nói đến là đến. Khi đó ông đã nghĩ, ông phải đối xử tốt với bà ấy cả đời, cái gì ông cũng nghe bà."

"Có bà nội của cháu dẫn lối cho ông, sát bên ông, ông cũng không đến nỗi đi nhầm đường. Mẹ cháu lại không giống vậy, đời này con bé không gặp được người như thế."

"Không ai đi sát bên nó, không ai nói với nó làm thế nào cho phải, làm thế nào là xấu, cho nên nó vẫn sai lầm như thế. Nó có lỗi với cháu, ông đây, ban đầu ông đã nói mặc kệ, ông liền kiên quyết mặc kệ, ông đã nghĩ sẽ chờ nó chịu xuống nước. Nhiều năm như vậy vẫn luôn mạnh mẽ, lạnh nhạt nhìn cháu, cũng có lỗi với cháu."

Lâm Ngữ Kinh rừ mắt, không biết tư vị trong lòng là gì: "Cháu không trách ông."

"Cháu cũng không phải kiểu ngốc nghếch như ông, mà lại giống với bà nội cháu, có thể mềm xuống, nhưng ẩn trong xương là sự kiên cường. Tiểu nha đầu tuổi còn nhỏ, chủ kiến đã thật sự đúng đắn." Lâm Thanh Tông nhìn cô, than thở, "Muốn làm gì thì làm đi, đừng sợ, cũng đừng tránh né, người Lâm gia chúng ta, cho dù cái gì cũng không có, cũng phải mang theo nguồn sức mạnh này đi thẳng tới trước."

*

Lâm Ngữ Kinh trở về thành phố A vào ngày tân sinh viên báo danh, lên máy bay vào sáng sớm.

Thời điểm đến thành phố A là buổi trưa, Lâm Ngữ Kinh ăn bát mì ở sân bay, sau đó ngồi trong quán trà xem đi tàu điện ngầm đến đại học A thế nào.

Đúng là có tàu điện ngầm có thể đi tới cổng lớn đại học A, khoảng tầm hai giờ.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, kéo cái vali lớn của cô lên tàu điện ngầm một cách khó khăn. Ngày khai giảng, người trên sân bay và tàu điện ngầm đều nhiều hơn. Bên ngoài oi bức đến sắp nghẹt thở, bên trong tàu điện ngầm lại mờ điều hòa vũ vũ, lạnh đến mức nổi một lớp da gà.

Sau hai giờ, cô từ cửa tàu điện ngầm đi ra, nhìn thấy một đám học trường học tỳ mặc áo T-shirt tình nguyện đứng trước cổng, tay giờ cái tấm bảng xấp lỏn, vẽ tay, bên trên viết —— "Hoan nghênh tân sinh viên đại học A nhập học [tung hoa] [tung hoa]".

Trình độ hội họa rất hợp với bài báo bảng hoa cúc của Lý Lâm.

Cô vừa đi tới, hai tên nam sinh bên cạnh đều đã sáng mắt lên, mảy đánh tao một tao đánh mảy một mà chạy chậm đến đây: "Xin chào bạn học, bạn là tân sinh viên sao?"

Nữ sinh nâng bảng bên cạnh lờm một cái: "Đức hạnh."

"À." Lâm Ngữ Kinh kéo vali từ bậc thang trạm tàu điện ngầm đi lên, "Phải."

Học trường rất nhiệt tình, không nói hai lời liền nhận lấy hành lý của cô giúp cô mang lên, dẫn cô đi về hướng trường học, vừa đi vừa chậm rãi nói, "Nghe giọng học muội không phải người địa phương nhì."

Lâm Ngữ Kinh không biết anh ta làm thế nào mà có thể nhận ra được khẩu âm qua hai âm tiết —— "À" và "Phải" này của cô, cảm thấy học bá quả nhiên là có chút thần kỳ, gật gù: "Đề Độ."

Học trường ngạc nhiên: "Xa như vậy lại đến đại học A sao, năm nay điểm chuẩn của đại học B dường như cũng không cao hơn mấy điểm so với bên này."

Thành thật mà nói, học trường thoát trông còn rất thanh tú, thể nhưng có Thẩm Quyên đề đối chiếu, hiện giờ Lâm Ngữ Kinh cảm thấy toàn bộ nam sinh đều trông giống khoai tây.

Hơn nữa củ khoai tây này mục đích quá rõ ràng, Lâm Ngữ Kinh có hơi không muốn tán gẫu với anh ta, thẳng thắn nói: "Bạn trai tôi ở đây."

Học trường: "..."

Học trường: "À..."

Học trường rất mắt mát, mắt mát đưa cô đến nơi báo danh, mắt mát thả vali của cô xuống, mắt mát nhưng cũng nghiêm túc trách nhiệm mà dặn dò một loạt quy trình phía sau, sau đó mắt mát rời đi.

Đại học A báo danh hai ngày, cả ngày hôm qua, nguyên ngày hôm nay.

Thẩm Quyên là người thành phố A, cậu hẳn sẽ không đến ngay vào hôm qua, cho nên hôm nay Lâm Ngữ Kinh mới tới.

Lúc nhìn thấy ông nội Lâm và bà nội Lâm ở cùng nhau, đồng thời sau khi ông nội Lâm tìm cô trò chuyện, cô bỗng nhiên nảy sinh một loại mê đắm với cảm giác số mệnh.

Khi đó ông nội Lâm chia ly với bà nội Lâm, bà nội Lâm dứt khoát kiên định chạy đến Đề Độ.

Bọn họ không có điện thoại di động, không có cách thức liên lạc nào, ông thậm chí cũng không biết bà đã đến.

Nhưng mà cuối cùng bà vẫn tìm được ông, ở một Đề Độ rộng lớn như vậy.

Huống chi là hiện tại cô chỉ ở một cái! Đại học A nhỏ nhỏ!!!

Sau khi Lâm Ngữ Kinh xếp hàng báo danh xong, đem hành lý đặt ở ký túc xá. Phòng ký túc xá bốn người, trên giường dưới bàn, trừ cô ra thì ba người còn lại đã đến đông đủ.

Giường của cô ở bên tay trái cạnh ban công. Lâm Ngữ Kinh thả hành lý xuống, chào hỏi đơn giản một chút, bốn người làm quen với nhau đôi lát, sau đó không buồn thu dọn gì cả mà đi thẳng ra cửa.

Cô muốn ở chỗ đại học A bé bé này, ngẫu nhiên gặp mặt với bạn trai.

Ngẫm lại còn có chút hưng phấn nhỏ.

Một tiếng sau.

Bạn học Tiểu Lâm thi đại học 721 điểm đứng thứ tư trong tỉnh ngồi xồm dưới tàng cây, bắt đầu thật lòng thật dạ mà hoài nghi đầu óc của mình có phải đã bị đồ đẩy sữa đậu nành rồi không.

Hoặc là thi đại học xong, chút IQ này đã chạy theo bài thi hết rồi.

Cô không biết là cái gì đã cho cô tự tin như vậy, làm cô cảm thấy mình có thể từ cái KTX nữ nhỏ bé này đi lượn quẩn gần hai mươi phút quanh đại học A, ở trong một đám tân sinh viên, tình nguyện viên học trường học tỳ mà tình cờ gặp gỡ với bạn trai một năm rưỡi chưa gặp của cô.

Lâm Ngữ Kinh từ bỏ, cô cảm thấy quan niệm về số mệnh vẫn là vô căn cứ, quyết định tin tưởng khoa học.

Cô móc ra điện thoại ra, gọi điện cho Thẩm Quyên.

Đại khái là vì mấy lần gọi trước đều không thể thành công nói chuyện với Thẩm Quyên, cho nên lúc cô thực hiện cuộc gọi này động tác vô cùng trời cháy, cực kỳ tự nhiên, thời điểm đưa lên bên tai thậm chí còn đang suy nghĩ "Cái thời tiết nóng chết người quái quỷ gì vậy nè", cho đến khi điện thoại vang lên hai tiếng, đối phương nhận cuộc gọi.

Lâm Ngữ Kinh khựng lại.

Đối phương cũng không nói chuyện.

Xung quanh tiếng động âm ỉ, luôn có học sinh đến đến đi đi tạt qua, vali hành lý lăn trên mặt đường vọng đến tiếng vang lộp lộp cộp cộp.

Qua vài giây, giọng của Thẩm Quyên truyền đến qua loa điện thoại, hơi trầm, thấp mà nhạt: "Lâm Ngữ Kinh."

A.

Là tót.

Đã lâu không gặp.

Lâm Ngữ Kinh nắm điện thoại trong tay, ngẩng đầu lên.

Bóng cây xén vụn ánh nắng rơi trên đất, gió lay, dưới chân cô hết như một hồ nước sóng gợn lặn tẩn.

Thanh âm này quá quen thuộc, xuyên qua một năm là tám tháng, quen thuộc đến nỗi cô thậm chí còn chưa kịp phản ứng. Nước mắt như đã mọc được chân, tự mình đi xuống theo khóe mắt.

Lâm Ngữ Kinh cũng không biết tại sao mình lại khóc.

Lúc cô đi, thời điểm nhìn thấy cậu lần cuối cũng không khóc.

Lo lắng đến mất ngủ cả đêm, ăn cái gì nôn cái đó, nửa tháng gầy còm cũng không khóc.

Thời điểm nước rút đếm ngược kỳ thi đại học, toàn bộ người trong phòng ngủ đều vì áp lực mà lớn tiếng khóc òa, cô cũng không khóc.

Thậm chí trước khi nghe thấy giọng nói của cậu, một chút cảm giác muốn khóc cô cũng không có.

Cô là Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh mà lý trí, cực kỳ mạnh mẽ.

Thế nhưng hiện giờ Lâm Ngữ Kinh cực kỳ mạnh mẽ đó đã không cách nào không chế được.

Tựa như thứ đã chống đỡ lấy cô vào khoảng khắc nghe cậu gọi tên mình, đã bỗng nhiên sụp đổ mất.

Không thể ngừng lại, không thể thu về.

"Thắm Quyên." Lâm Ngữ Kinh ngồi xổm dưới tàng cây, cúi đầu, ngẩng đầu lên đầu gối, gọi cậu cùng tiếng khóc nức nở, "Tớ không tìm được cậu, tại sao cậu còn chưa tới đón tớ."

Hết chương 65.

Sherry:

Nhìn lại mới thấy thật ra 5 chương này cũng không đến nỗi bị thương như vậy, hôm trước tui khóc oe oe thế kia chắc chắn là do chính tui quá ỉu điu =]]]]

Dọa mn một phen rồi hí hí

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mong Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đòi mạng

Thời điểm điện thoại di động vang lên, Thắm Quyên đang ở trong phòng ngủ.

Bốn người trong kí túc xá đều đã đến đủ. Hai người còn lại trong số ba người địa phương, đều đang sắp xếp đồ đạc.

Thắm Quyên không có đồ đạc gì, mang quần áo nhét vào túi đồ xong, cái vali cần bàn đã rỗng mất một nửa.

Giường đối diện tên là Tôn Minh Xuyên, người Đông Bắc, bản tính vốn tự nhiên, lúc này đang kéo tung mùng ra, xoay một vòng nhìn bọn họ một chút: "Các cậu đều không mang mùng sao?"

Thắm Quyên ngẩng đầu lên.

Tôn Minh Xuyên gãi đầu một cái: "Mẹ tôi bảo tôi mang á, vốn dĩ tôi cũng không muốn mang, ai ngờ mẹ tôi cứ ép tôi mang. Đàn ông con trai mà dùng mùng có phải hơi bảnh bèo quá không."

Vu Gia Tông bàn đối diện nở nụ cười: "Vậy mà cậu còn găng há?"

"Giăng chứ." Tôn Minh Xuyên giừ mùng ào ào, kiên định nói, "Đàn ông Đông Bắc bọn tôi á, không có ưu điểm gì, chỉ là sống quá tí mị, có khi bọn tôi tí mị đến mức chính mình cũng sợ á."

Vu Gia Tông cười đến không ngừng được.

Tôn Minh Xuyên nói: "Ày, thôi thôi, mấy cậu đừng cười nữa nói chuyện chính sự đi, mấy cậu thật sự không găng mùng á? Lúc trước tôi lên Tieba xem, thấy học trưởng học tỷ nói muỗi bên này y như vũ khí sinh học vậy, chích một phát là sưng to như năm đầm."

Một phía khác, Lộ Tu Nhiên từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng lời từ vali ra một hộp nhang muỗi, ung dung thong thả nói: "Không giăng, ở đây bọn tôi có một loại đồ vật, gọi là nhang muỗi điện."

Tôn Minh Xuyên nhìn cậu ấy hai giây, lại nhòm nhòm hộp nhang muỗi trong tay cậu ấy: "Tôi thua, người anh em, ý kiến hay nha."

Tôn Minh Xuyên vỗ tay bộ phận, "Tôi phát hiện cậu đúng là vừa tí mị lại vừa không bảnh bèo đâu, người anh em"

Thắm Quyên cúi đầu, cũng cười cười, lôi mấy cuốn sách cuối cùng ra đặt lên bàn.

Điện thoại di động trên bàn vừa vắn vang lên, đặt chế độ yên lặng, nhưng tiếng rung rất rõ ràng.

Thắm Quyên lếc mắt nhìn, bên trên là dãy số cậu không lưu. Cậu nhìn chăm chăm vài giây, mãi đến khi nhìn qua khóa mắt thấy ba người còn lại đều nhìn sang, mới cầm điện thoại lên nhận.

Đầu dây bên kia không lên tiếng.

Thắm Quyên nghe thấy tiếng người huyên náo bên phía cô, rất hỗn loạn.

Ngón tay cậu hơi cứng lại, tay cầm điện thoại di động siết thật chặt: "Lâm Ngữ Kinh."

Đối phương vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Một giây sau, cậu nghe thấy một tiếng động rất nhỏ, một tiếng nức nở gần như hòa lẫn vào khung cảnh đầy tạp âm.

Thắm Quyên loạn tim.

Tiếng của cô gái nhỏ từ thân không chịu nổi, khóc lóc gọi tên cậu, hỏi cậu tại sao còn chưa tới đón cô, nghẹn nghẹn, mang theo tiếng khóc nghẹn ngào không kim nén được.

Hệt như có một bàn tay tóm lấy trái tim của cậu, từng chút từng chút một mà kéo ra bên ngoài.

"Cậu đang ở đâu." Cậu cất lực đè thấp giọng.

"Thư viện..." Lâm Ngữ Kinh vừa khóc vừa nói nặng lung tung, "Tớ ở cửa thư viện, cái trường rách này sao lại lớn như vậy chứ, tớ tìm cậu một tiếng rồi. Để Đồ lớn như vậy, bà nội cũng có thể tìm ra ông nội mà, Thắm Quyên, chúng ta có phải không có duyên phận không?"

Thắm Quyên không hiểu cô đang nói về cái gì, chỉ cảm thấy câu "không có duyên phận" kia cực kỳ chói tai. Cậu dừng một chút, thấp giọng nói: "Cậu ở đại học A?"

Lâm Ngữ Kinh khịt khịt mũi: "Chứ không tớ có thể ở đâu."

Thắm Quyên xoay người bước nhanh ra khỏi kí túc xá: "Ồ đó đợi tớ."

*

Trong khoảng thời gian ở tại nhà cũ, Lâm Ngữ Kinh đã nghĩ rất nhiều.

Những thứ kia trước khi thi đại học cô không có thời gian phân tâm lo lắng, không dám nghĩ đến, bây giờ rốt cuộc cũng rảnh rồi, cô suy ngẫm từ đầu đến cuối một lần.

Cô đương nhiên cũng nghĩ tới bọn họ sẽ gặp nhau thế nào.

Vốn dĩ cô đã quyết định, mình sẽ đến studio của cậu tìm cậu, cho cậu một niềm vui bất ngờ. Cô giáo Tiểu Lâm hào quang vạn trượng, vô cùng xinh đẹp mà đẩy cửa đi vào, nhìn bạn học Thẩm Quyên sờ tại chỗ.

Gặp mặt lúc khai giảng cũng được, trên con đường rậm rạp đủ loại ngô đồng nước Pháp ở đại học A, xung quanh đầy học sinh và phụ huynh lui tới, bọn họ đứng từ xa đối mặt nhìn nhau giữa dòng người tấp nập.

Sau đó mọi thứ xung quanh đều trở thành phông nền, trong mắt bọn họ chỉ có đối phương.

Tế bào lông mày mười mấy năm chưa từng xuất hiện của thiếu nữ nay bắt đầu rục rã rục rịch.

Lâm Ngữ Kinh thật sự chưa hề nghĩ tới bọn họ sẽ gặp nhau như vậy.

Lúc cô ngồi xổm dưới bóng cây trước cửa thư viện, trán gục lên đầu gối khóc bù lu bù loa, nhất định rất xấu xí.

Cô cho rằng mình không thể như vậy.

Cửu biệt tương phùng, con gái nhất định phải đẹp.

Cô thờ dài một hơi, vừa điều chỉnh lại tâm trạng, vừa dùng mu bàn tay lau lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một cặp chân dài ngay trước mắt.

Lâm Ngữ Kinh ngửa đầu, khóe mắt còn vương vài giọt nước mắt chưa lau khô.

Thẩm Quyên đứng trước mặt cô, cúi đầu xuống nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh nhận ra những nỗi băn khoăn trước kia của cô, nỗi chờ mong lẫn lo lắng bất an đều đã biến mất toàn bộ.

Đầu óc cô có mấy giây trống rỗng.

Khung cảnh này đã xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của cô hơn một năm qua. Thiếu niên luôn luẩn quẩn trong trí nhớ của cô lúc này đang đứng trước mặt cô. Cậu gầy đi rất nhiều, hình dáng góc cạnh rõ ràng, môi mím lại thành một đường lạnh băng, từ dưới nhìn lên thấy được hàng mi dày rậm phủ xuống của cậu.

Khí chất cả người cũng trầm lặng đi không ít.

Lâm Ngữ Kinh hơi hoảng hốt, luôn cảm giác đây vẫn là một giấc mộng, một giây sau cô sẽ bị đồng hồ báo thức đánh thức, sau đó rời giường đi tự học sớm, vào giờ học.

Mãi đến khi Thẩm Quyên cũng ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Khoảng cách hai người được rút ngắn, Thẩm Quyên nhìn cô, mắt đen kịt, ánh mắt nặng nề: "Lá gan của cậu lớn thật đấy."

Giọng của cậu khàn khàn.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, vẻ mặt vẫn ngờ ngác như cũ.

Đầu óc cô nhanh chóng vận hành xem có thể nói gì, hai giây sau vẫn không có kết quả, cô nhận ra mình hoàn toàn không biết nên nói gì.

Tức khắc bật thốt lên: "Cậu thi đại học mấy điểm?"

Nhìn đi, cái gì gọi là khả năng tự trau dồi của học bá.

Chính là đây này.

Bạn học Lâm Ngữ Kinh, bạn đúng thật là một nhân tài ưu tú.

Thẩm Quyên: "..."

Thẩm Quyên còn không kịp phản ứng.

Lâm Ngữ Kinh cũng đã hồi thần lại. Lúc thốt được nửa câu này, thật ra cô cũng đã phản ứng lại, thiếu chút nữa đã cắn lưỡi mình.

Cô cảm thấy mình cứ như con ngốc.

Cho nên để bù đắp một chút, ra về mình không phải kẻ đần độn như vậy, cô nhanh nhẩu phản ứng mà nói tiếp: "Tớ thi được 721."

Thẩm Quyên: "..."

Bạn gái chia xa một năm rưỡi sau khi gặp lại câu đầu tiên nói với cậu là —— Cậu thi đại học mấy điểm?

Sau đó câu thứ hai, cô nói với bạn —— tớ thi được 721.

Đây mẹ nó rốt cuộc là thao tác trâu bò gì?

Thẩm Quyên suýt nữa đã bị chọc tức đến bật cười: "Thi tốt quá nhỉ."

Câu thoại này có phần quen tai.

Phảng phất như nháy mắt xuyên không đến thời điểm cô còn ở lớp 10, sau lần công bố thành tích thi tháng đầu tiên. Chỉ có điều hiện tại, người nói câu nói này đã từ cô biến thành cậu.

Lâm Ngữ Kinh tuyệt vọng mà nhắm hai mắt lại, cũng tự hện mình: "À, cũng được thôi."

Cậu không nói nữa.

Lâm Ngữ Kinh đợi hai giây, mờ mắt ra, tầm mắt đối diện với cậu.

"Lâm Ngữ Kinh." Đôi mắt đen nhánh của Thẩm Quyên nhìn chăm chăm vào cô, "Tại sao cậu lại tới đại học A."

Lâm Ngữ Kinh dùng mu bàn tay xoa xoa đôi mắt khóc đến hồng hồng, lau sạch nước mắt trên mặt, mới nói: "Đến tìm cậu."

"Sao cậu biết tớ chắc chắn sẽ vào đại học A?" Thẩm Quyên hí hí mắt, "Nếu như tớ không ở đây."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy vấn đề này của Thẩm Quyên có hơi si nhục trí thông minh của cậu.

Bởi vì muốn biết cậu ở đâu quả thực quá đơn giản.

Cô chớp chớp mắt: "Tớ chính là biết."

Thời điểm diễn nguyện vọng cô đã biết cậu nhất định sẽ báo danh vào đại học A, thế nhưng ít nhiều gì cũng có một chút không chắc chắn.

Cho nên vào ngày cuối cùng trước khi nộp nguyện vọng, Lâm Ngữ Kinh đã đi xem trang web của Bát Trung.

Trang đầu là một mảng đỏ rực, vui vẻ bùng bùng, tiêu đề của chuyên đề đầu tiên chính là kiểu chữ thô to màu đen in đậm——NHIỆT LIỆT CHÚC MỪNG BẠN HỌC THẨM QUYỀN TRƯỞNG CHÚNG TA LẤY THÀNH TÍCH XUẤT SẮC 723 ĐIỂM VINH QUANG GIÀNH ĐƯỢC TRẠNG NGUYÊN BAN TỰ NHIÊN CỦA TỈNH.

Trạng nguyên ban tự nhiên của tỉnh.

Không biết tại sao, thời điểm Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy cái chuyên đề này, vậy mà một chút cũng không bất ngờ, thật giống như điều này đã hoàn toàn là một chuyện nằm trong dự liệu.

Cậu hẳn phải như vậy.

Cậu dù thế nào cũng luôn chói lóa, mãi mãi luôn tỏa sáng.

Nên hình dung loại cảm giác đó như thế nào đây.

Tự hào đi.

Có loại cảm giác con trai mình thi được trạng nguyên tỉnh, tự hào.

Thứ duy nhất khiến bạn học Lâm 721 điểm khó chịu trong lòng chính là, ngay cả thi đại học, con mọt nó cái tên Thẩm Quyền này cũng cao hơn cô hai điểm.

Lâm Ngữ Kinh không biết đây rốt cuộc là cái tài môn huyền giáo gì, hoặc là dùng từ "nguyên rùa" cho chuẩn xác chút đi, cho dù cô có đến một nơi xa như Hoài Thành học tập, nhưng sống chết gì cũng không thoát khỏi con số hai này.

Bên này cô đã thất thần mất một hồi lâu, bên kia Thẩm Quyền đã đứng dậy rồi, từ trên cao nhìn xuống cô, bỗng nhiên nhếch nhếch môi, chậm rãi nói: "Đừng vậy, cậu biết tất cả mọi chuyện."

Kì nghỉ hè ấy, sau khi thi đại học, Lâm Ngữ Kinh gọi cú điện thoại kia tới, về sau Thẩm Quyền tinh táo cân nhắc lại, đã nghĩ tới vô số khả năng.

Khả năng thứ nhất xộc vào đầu, chính là cô gái nhỏ buông một câu "Tớ đây không thích cậu nữa rồi".

Tình yêu của Lâm Ngữ Kinh từ đầu tới cuối đều quá giáo hoạt.

Cho tới nay đều là cậu đuổi theo cô.

Cô trốn tránh, cô lùi bước, cô giữ cho mình đủ đường lui. Sau đó thì trải qua hơn một năm, đột nhiên xuất hiện một cú điện thoại, khiến người ta không cách nào không nghĩ nhiều.

Gọi đến cú điện thoại này, cô sẽ nói cái gì, Thẩm Quyền không muốn nghĩ thêm nữa.

Cậu ngay cả hỏi cũng không muốn hỏi, thật giống như cứ tiếp tục duy trì như vậy thì có thể ngăn cản điều gì đó xảy ra.

Hiện tại cô đã trở về, cô đứng trước mặt cậu, cô đến tìm cậu.

Cô trở về rồi, cô không đi nữa.

Nhận thức này khiến những ngón tay cứng cỏi của cậu đều đang run lên.

Sau đó thì sao.

Sau đó phục hồi tinh thần lại, ngọn lửa trong lòng trực tiếp bị nhen lên. Loại cảm giác hoang mang, mờ mịt lại vô lực lẫn lộn với nhau, con giận bị mạnh mẽ đè nén mười mấy tháng nay cuối cùng cũng bùng nổ, ép cũng không ép được.

Một năm rưỡi này Thẩm Quyền cậu thực sự trải qua quá ngọt ngào.

Mẹ nó cậu quá oan ức.

Cậu khép mắt lại, ép giọng đến cực thấp, như là đang ra sức kiềm chế: "Cậu biết tất cả mọi chuyện, cậu muốn đi thì đi, nguyên một năm rưỡi cả một chút tin tức cũng không gửi cho tôi, hiện giờ muốn trở về thì trở về, là như vậy sao?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người.

"Tôi cái gì cũng không biết, con mẹ nó đáng đời tôi luôn là một kẻ ngu, từ đầu đến cuối phải đứng yên ở đây chờ cậu, là như vậy sao?" Thẩm Quyền nhẹ giọng nói.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng lên đầu nhìn cậu yên lặng nổi giận, có chút không biết làm sao.

Đây là lần đầu tiên cậu nổi giận với cô.

Cô vội vàng đứng dậy, ngồi cũng khá lâu, chân đều đã tê rần. Cô cúi đầu chống đầu gối, trì hoãn một lúc lâu, việc đầu tiên làm là xin lỗi: "Xin lỗi."

Một tiếng xin lỗi này lại kích thích thêm một luồng lửa giận trong Thẩm Quyền.

Cô cúi thấp đầu, thấp giọng nói: "Tớ không phải... không muốn gọi điện thoại cho cậu, ban đầu tớ không có điện thoại."

Thẩm Quyền trầm mặc nhìn cô.

"Sau đó..."

Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, có chút do dự.

Cô không muốn nói chuyện mình đi gặp bác sĩ tâm lý cho Thẩm Quyền, cũng không phải vấn đề lớn lao gì, cô không muốn khiến bản thân như đang tỏ ra bi thảm như thế.

"Sau đó," Lâm Ngữ Kinh tiếp tục nói, "Vào kì nghỉ đông năm ngoái, tớ đã gọi điện thoại cho cậu, nhưng mà tớ không gọi được."

Thẩm Quyền khựng lại: "Khoảng cuối năm ngoái?"

"Tớ còn gửi tin nhắn cho cậu, nhưng cậu cũng không trả lời tớ." Lâm Ngữ Kinh bĩu môi, cũng hơi uất ức, "Cậu sao lại không trả lời tớ, cậu không trả lời tớ, tớ liền không dám gửi nữa, ai biết cậu có phải đã có con cầu khác bên ngoài không."

Thẩm Quyên không lên tiếng, có chút sững sờ.

Kì nghỉ đông năm ngoái, Lạc Thanh Hà qua đời, tình trạng của Thẩm Quyên trước sau cứ ngơ ngơ ngác ngác. Mẹ Thẩm không yên lòng để cậu một mình ở đây, mang cậu về nước Anh, đến trước khai giảng mới trở về.

Cậu im lặng nhìn mỗi nhìn cô, qua một lát, thấp giọng nói: "Thi đại học xong, cú điện thoại mà cậu gọi cho tớ, là Tường Hàn nhận, lúc đó tớ đang bận."

"Tớ biết." Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt: "Khi ấy tớ phải về Để Đó, ở sân bay, tớ định nói với cậu một tiếng, nhưng cậu không nghe máy."

"Khi đó quá nhớ cậu, nên không nghĩ cái gì cả, chỉ muốn gọi điện thoại cho cậu. Sau đó bình tĩnh lại, tớ nhận ra nếu tớ gọi điện thoại tới, cậu nhận, dường như tớ cũng không biết nên nói gì." Lâm Ngữ Kinh nói.

Một năm rưỡi quá dài. Khi đó nhớ cậu, chưa suy nghĩ gì nhiều đã trực tiếp gọi điện thoại, kết quả không gặp được.

Chờ đến khi xuống máy bay trở về nhà cũ, rảnh rỗi nhưng cũng tỉnh táo lại rồi, Lâm Ngữ Kinh có chút mờ mịt, cũng hơi lo sợ.

Cô chợt nhận ra dường như mình không biết nên nói gì với Thẩm Quyên trong điện thoại.

Bởi vì thật sự đã quá lâu.

Giữa hai người họ có một khoảng thời gian bỏ không dài như vậy là sự thật. Phải nói gì đây, liệu có thể lúng túng không, có thể đã không còn tiếng nói chung không, có thể sẽ bắt máy trong trầm mặc không.

Lâm Ngữ Kinh nhỏ giọng, ăn ngay nói thật: "Qua lâu như vậy, tớ không biết... chúng ta liệu có còn tiếng nói chung không, liệu có thể bắt đầu nói chuyện qua cú điện thoại không thấy mặt nhau không, tề nhạ thì phải làm sao đây, gượng gạo thì phải làm sao đây. Tớ liên, không muốn nữa, lại nghĩ đủ sao cũng không bao lâu nữa là gặp lại nhau rồi, gặp mặt nói cũng được."

Cô ngừng một chút, cup mắt, thờ giờ tay chạm vào đầu ngón tay cậu một cái: "Thật ra kể cả trước lúc sắp gặp được cậu, tớ cũng hơi lo sợ, sợ cậu có thể sẽ trở nên thay đổi, sợ gặp mặt có thể sẽ lúng túng, gì đó."

Thẩm Quyên rũ mắt.

Cậu từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, cũng không nhúc nhích. Lâm Ngữ Kinh thả ngón tay cậu ra, lại cực kỳ ừ rừ mà chọc chọc mu bàn tay của cậu: "Tớ nói như vậy cậu đừng giận, tớ chính là muốn... đem suy nghĩ trong lòng nói hết cho cậu."

Ngón Hành nói, cháu không thể để cậu ấy mãi lôi kéo cháu, tự bản thân cháu phải đi về phía cậu ấy.

Lâm Ngữ Kinh cũng muốn thử một chút.

Lôi kéo cậu, níu cậu đi về phía trước.

Lâm Ngữ Kinh hít một hơi thật sâu: "Trong sách dạy "một xông lên, hai suy tàn, ba kiệt sức"* đấy, lần đầu tiên cậu không để ý đến tớ, lần thứ hai cũng không thành, tớ liền không dám nữa."

(*) Trích từ tác phẩm "Tào Quế luận chiến" của Tả Khâu Minh. Câu nói trên là lời dạy kinh nghiệm của Tào Quế - người đã giúp nước Lỗ nhỏ bé đánh bại nước Tề lớn mạnh. Hàm ý là lần đầu tiên đánh trống dừng khi bùng bùng, lần thứ hai đánh trống dừng khi giảm xuống, lần thứ ba đánh trống dừng khi đã khó cạn.

"Tớ không có ý phớt lờ cậu, cũng không hề cố ý không nói với cậu." Cô ngừng đầu lên, nhìn cậu, lại lặp lại một lần, dè dặt từng chút một, "Cậu đừng giận mà."

Không đợi được cậu đáp lại, Lâm Ngữ Kinh thờ dãi trong lòng.

Đời này chưa từng dỗ ai bao giờ.

Đỗ một người sao lại khó như thế chứ, sớm biết vậy đã tìm Trình Dật học hỏi kinh nghiệm, loại chuyện như này, cậu ta rành nhất.

Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, thờ dãi: "Được rồi, cậu tức giận cũng phải, cô Tiểu Lâm đồ dành cậu."

Cô đi tới trước một bước, tới gần một chút.

Đã đi dưới nắng hè một tiếng đồng hồ, lại đứng ở chỗ này quá lâu, tay cô gầy nhỏ có nhiệt độ hơi cao, nóng hằm hập kề đến đây.

Cô cẩn thận từng li từng tí nắm đầu ngón trỏ của cậu kéo qua, cảm trong tay véo vào lác lác, sau đó lại móc lấy. Giọng nói của cô còn mang theo chút âm mũi do vừa mới khóc, mềm nhũn: "Bạn trai, tớ rất nhớ cậu."

Yết hầu của Thẩm Quyên lăn một cái.

Không thể chịu nổi cô như vậy.

Cực kỳ uất ức mà ăn vạ làm nũng một cái, có thể đòi mạng.

Hết chương 66.

Bà She thô bỉ: Đoán xem chương sau có "first kiss" hông nè =))))))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mong Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 67: Sau này đều phải đổ như vậy

Trong chuyên mục trên website của Bát Trung tuy rằng có viết trạng nguyên Thẩm đã đến ngôi trường nào, nhưng cũng không tỉ mỉ đến mức ghi rõ cậu ấy học chuyên ngành nào.

Lâm Ngữ Kinh đành dựa vào đoán bừa.

Chuyên ngành nổi trội nhất của đại học A chỉ có mấy cái, sau khi sàng lọc một hồi thật ra cũng rất dễ đoán. Lâm Ngữ Kinh chọn ra mấy chuyên ngành nổi bật, lại dựa theo hứng thú của mình đoán giữa tài chính và máy tính nửa ngày, cuối cùng cảm thấy khí chất Thẩm Quyên khá là phù hợp với máy tính, không buồn do dự chọn ngay cái này.

Kết quả cậu ta học tài chính.

Lâm Ngữ Kinh suýt chút nữa đã tức đến đau tim.

Tuy nhiên nếu là đoán bừa thì nhất định phải có rủi ro, sau khi cô tức một chập rồi cũng không để ý nữa, dù sao có thể học chung một trường là được rồi, chuyện chuyên ngành khác nhau này Lâm Ngữ Kinh không quá miễn cưỡng.

Việc cấp bách là, hiện giờ Thẩm Quyên đang tức giận.

Xế chiều hôm đó phải đến lớp nhận sách, lại phải đến tòa nhà thể dục nhận đồng phục huấn luyện quân sự, thời gian rất sít sao, Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên chưa thể ôn xong chuyện cũ.

Cô ngay cả mặt mũi cũng không cần, không tiếc giá nào mà nhún mình làm nhũn, kết quả Thẩm Quyên không hề bị lay động.

Vậy mà không chút phản ứng nào.

Thực sự tức giận không nhẹ.

Buổi tối trở về phòng ngủ, Lâm Ngữ Kinh lôi laptop ra, mở một trang word mới, chuẩn bị viết một kế hoạch đồ dành bạn trai.

Cô chậm rì rì mà gõ xuống kí hiệu thứ nhất 《 》—— Kí hiệu chỉ tên sách.

Sau đó bắt đầu phát ngôn hơn năm phút.

Lâm Ngữ Kinh bỏ cuộc, thờ dài, đóng máy tính lại mở sổ ra.

Hơn một năm ở Hoài Thành ấy, cô đã tập thành thói quen viết nhật ký, mỗi buổi tối đều phải dành ra mấy phút để viết. Cho dù hôm nay và hôm qua không có gì khác biệt, cô cũng sẽ viết đôi lời, để nhắc nhở bản thân ngày tháng đang trôi về phía trước.

Viết đầy hai cuốn sổ, vài nét bút ít ỏi ghi chép lại sự trôi chảy của năm tháng.

Cô rút ra một cây bút từ ống đựng bút, viết ngày tháng và thời tiết hôm nay, sau đó xoạt xoạt viết một hàng chữ bên dưới, suy nghĩ một chút, vẽ một biểu cảm không vui phía sau.

—— "Hôm nay bạn trai đổi rồi-("

Viết xong ngừng bút lại, dừng một chút.

Đây có lẽ là cơ hội của cô.

Từ trước tối giờ đều là cậu lôi kéo cô, bây giờ đến phiên cô đi bắt lấy cậu.

Thiếu nữ dừng cảm Lâm Ngữ Kinh mím mím môi, vùi đầu bổ sung một hàng.

—— "Tôi phải tìm cách câu dẫn cậu ấy:-)" "

*

Một ngày trước khi đại học A bắt đầu huấn luyện quân sự, buổi tối ngày trước đó, Lâm Ngữ Kinh đi ăn cơm với bạn cùng phòng, thuận tiện dạo quanh khu phố thương mại gần đó một vòng, mua cả đồ đồng vật dụng vệ, tiện thể mỗi người mua một tuýt kem chống nắng.

Lâm Ngữ Kinh mua hai tuýt, vốn định buổi tối tìm Thẩm Quyên đưa cho cậu. Bạn trai có giá trị nhan sắc cao, đen hay không cũng không ảnh hưởng tới vẻ đẹp trai của cậu, nhưng huấn luyện quân sự phơi nắng cả ngày như thế, tia hồng ngoại rất có hại cho cơ thể.

Kết quả buổi tối mấy cô gái nhỏ mới quen trong phòng ngủ bắt đầu lập hội tán gẫu, làm quen một chút. Lâm Ngữ Kinh không thể không tham gia, cũng đánh trò chuyện với các cô ấy trước.

Mấy cô gái nhỏ trời Nam biển Bắc nơi nào cũng có, cùng ăn tối xong cũng đã quen thuộc dần. Tính cách khác nhau, vậy mà cũng tán gẫu rất hài hòa.

Giữa chừng, Lâm Ngữ Kinh gửi cho Thẩm Quyên cái tin nhắn WeChat: [Bạn trai, khoa kinh doanh các cậu ngày mai tập hợp ở đâu?]

Thẩm Quyên trả lại trả lời rất nhanh, cũng không làm chiến tranh lạnh với cô, lúc Lâm Ngữ Kinh mở cái tin nhắn này, trước khi nhìn thấy nội dung tâm trạng còn rất hớn hơ.

Thẩm Quyên: [Há?]

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Há cái mông cậu ấy.

Lâm Ngữ Kinh còn có thể tự phiên dịch ý tứ của cậu trước một chữ cái cộng thêm dấu chấm hỏi này.

—— Có chuyện gì sao?

Được.

Thẩm Quyên cậu gọi lắm.

Lâm Ngữ Kinh trừng một cái, vút điện thoại đi động qua một bên.

Suy nghĩ một chút, lại cảm lên lần nữa, vừa nén nhịn mà khổ não xem xem có thể nói gì để phá vỡ cục diện bế tắc của cuộc đối thoại khô khan này, vừa nghe giường đối diện tán dóc.

Giường đối diện là một cô gái nhỏ bản địa, rất dễ gần, tóc ngắn ngang vai đáng yêu, tính cách cũng hoạt bát, như một cục nắm nhỏ dồi dào sức sống.

Nắm Nhỏ đang phổ cập kiến thức cho hai cô gái vùng khác về trạng nguyên tình Thẩm Quyên năm nay.

"Đừng, vốn là như vậy á, Bất Trung, tớ có một người bạn sơ trung học ở Bất Trung, đã nói với tớ đôi chút. Dù sao cũng chính là thể loại hot boy trong trường họ ấy, thành tích đã tốt mà còn đẹp trai." Nắm Nhỏ nói, "Có điều bạn tớ nói với tớ người này có hơi đáng sợ, lúc học 11 lưu ban một năm, tiếp đó năm học lại lớp 11 hình như có yêu đương với một bạn gái, sau đó dường như cậu ta bắt cả hai tay, bạn gái thương tâm chuyển trường."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh gửi tin nhắn được nửa chừng, dừng lại, ngây ngốc ngẩng đầu lên: "Hử?"

Nắm Nhỏ nhìn cô, nghiễm nghị quả quyết mà gât gât đầu: "Tớ cũng là nghe bạn tớ nói, nhưng mà chuyện này rất nổi tiếng ở trường bọn họ, dù sao cũng là nhân vật làm mưa làm gió mà, trái lại là bắt cả hai tay với thanh mai trúc mã."

"... "

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh còn lơ lửng trên màn hình di động, có phần ngờ ngác, đồng thời ngẫm nghĩ hình như cũng chưa từng nghe nói Thẩm Quyên có cái thanh mai trúc mã nào.

"Có người nói người bạn gái đó của cậu ta trông cũng rất xinh đẹp, kiểu tiểu ty tỷ nữ học bá." Nắm Nhỏ nói, "Bạn tớ nói hai người này có thời kỳ ngọt đến ngấy chết người đấy. Có lần bọn họ thi cùng một phòng thi, sau đó sáng sớm tiểu ty tỷ mua sữa đậu nành cho cậu ấy, cậu ấy đến liền đưa ngay cho cậu. Ai ngờ cậu ấy liền cực kỳ cực kỳ tự nhiên giúp tiểu ty tỷ vận ra, sau đó tiểu ty tỷ nhận lấy rồi cực kỳ cực kỳ tự nhiên mà uống hai ngụm, mới phản ứng lại, nói là mua cho cậu ấy. Sau đó cậu ấy bèn nói, vậy cậu để đó đi, lát nữa tớ uống."

Nấm Nhỏ che mặt: "A a a ngọt chết tớ rồi."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Sau đó ——" Nấm Nhỏ dùng một chút, ngẩng đầu lên, cường điệu nói, "Các cậu có biết tại sao hồi lớp 11 cậu ấy lại tạm nghỉ học một năm không?"

Một bạn cùng phòng khác tên Khúc Thi Hàm rất nôn nóng: "Tại sao tại sao?"

Nấm Nhỏ đột nhiên vỗ bàn một cái: "Bởi vì cậu ta đánh bạn cùng bàn của mình thành người thực vật!!"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Trái lại có người nói lão đại là một người tính khí rất nóng nảy, thế nhưng lại cực kỳ chiều chuộng bạn gái trước của cậu ta, đánh không đánh trả mắng không mắng lại." Nấm Nhỏ nói, "Tiết chế dục, cậu ấy chống đấy, tiểu tử ty kia ở bên cạnh đánh cậu ấy, làm một cái, tát cậu ấy một cái, làm một cái, tát cậu ấy một cái. Có người nói đánh còn rất tàn nhẫn, vậy mà lão đại hoàn toàn không hề tức giận nha, còn cười đến xán lạn, đau cũng vui về."

Khúc Thi Hàm nghe vậy rất kích động, cũng bất chợt vỗ bàn một cái: "Đây là một câu chuyện tình yêu đẹp để thế nào chứ?"

"Sau đó cậu ta bắt cả hai tay." Nấm Nhỏ xòe hai tay ra, nói, "Tình yêu không còn nữa, tiểu tử ty thương tâm chuyển trường."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh về mặt lơ ngo.

Loại chuyện nghe người khác kể về chuyện xưa của bạn và bạn trai trạng nguyên tình làm mưa làm gió của bạn, còn bị thêm mắm dặm muối chế biến một trận, cuối cùng còn phát triển thần kỳ đến nỗi bạn trai bạn bị cường chế mang tiếng bắt cả hai tay, làm cho tâm trạng cô lúc này có phần vi diệu.

Lâm Ngữ Kinh háng giọng một cái: "Các cậu có biết bạn gái cậu ta tên gì không?"

Nấm Nhỏ quay đầu lại, chớp mắt: "Không biết, ôi, bạn tớ có nói với tớ một lần, mà tớ quên mất rồi, hình như họ Lâm hay sao ấy."

"Là họ Lâm." Lâm Ngữ Kinh gật gù, "Tên Lâm Ngữ Kinh."

Nấm Nhỏ: "..."

Khúc Thi Hàm: "..."

Một bạn cùng phòng khác tên Cố Hạ vẫn ngồi bên cạnh tô vẽ móng tay mà thờ ơ dự thỉnh quet lệch cọ sơn móng tay đi, một vết lõm màu đỏ quét lên khớp xương.

Cô ấy ngẩng đầu lên, há miệng: "Cậu á."

"À." Lâm Ngữ Kinh nói, "Hình như là tớ đấy."

Yên lặng ba giây.

"Được rồi." Cố Hạ đẩy lọ sơn móng tay một cái, "Không nói chuyện cũ nữa, chúng ta bắt đầu đề tài tiếp theo."

*

Huấn luyện quân sự của Đại học A phong phú hơn hồi cao trung không ít, đầu tiên là mở đại hội động viên trong sân vận động.

Đồng hồ sinh học của Nấm Nhỏ đặc biệt đúng giờ, năm giờ cô nàng đã lo đây, rón rén rửa mặt xong đến sáu giờ mới đứng giờ gọi các cô.

Thật ra Lâm Ngữ Kinh có tí tật tức giận lúc rời giường, thời điểm không ngủ đủ giấc tâm tình sẽ rất nóng nảy. Thế nhưng nhiều năm như vậy cô cũng đã quen dần từ lâu, nhin cũng nhin được rồi, chẳng qua là giai đoạn mới tỉnh dậy khi áp đều rất thấp, cũng không muốn nói chuyện, phải phát nổ một chút.

Người trong phòng ngủ lần lượt đi rửa mặt. Lâm Ngữ Kinh là người cuối cùng bò xuống giường, rửa mặt xong mặc áo rằn ri tay lờ bên trong, áo khoác quần dài, phía dưới là giày cao su, còn nghiêng cứu nửa ngày xem làm sao thắt dây lưng.

Thời điểm đến tòa nhà thể dục thời gian vẫn còn sớm, trong tòa nhà còn vắng phàn nửa. Các cô men theo lẻ đường đi thẳng tới trước, tìm đến khoa máy tính ngồi xuống.

Lâm Ngữ Kinh ngồi dựa vào lan can bên lối đi, sau khi ngồi xuống đưa đầu nhìn quanh một vòng, nhìn thấy xa xa là khoa quản lý tài chính hình như ở chếch đối diện.

Phóng tầm mắt nhìn tới toàn là một mảng xanh mon mơn*, toàn là bắp cải nhỏ, căn bản không thấy Thẩm Quyên ở đâu.

(*) Đồng phục huấn luyện quân sự có màu xanh rằn ri.

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt nhìn thời gian, cách thời gian tập hợp mà hướng dẫn viên nói còn một lúc nữa, cô đem mũ mượn được đặt lên ghế, nói một tiếng với Cố Hạ bên cạnh, rồi nhảy xuống từng bậc từng bậc, xuyên qua tòa nhà thể dục đi về hướng chếch đối diện.

Cô tìm tới khoa tài chính, cũng không biết Thẩm Quyên là lớp mấy, đánh tới từng lớp tìm, đứng dưới bậc tam cấp nhìn ngó lên trên.

Tôn Minh Xuyên ngồi xuống, liếc nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh vừa đi về hướng bên này.

Hội nghị cổ vũ cho cuộc huấn luyện quân sự, ngồi trong sân vận động đều là một đám tân sinh viên, toàn bộ người bước vào đều mang vẻ mặt hoang mang ngơ ngác mà nhìn chăm chăm vào các bảng hiệu, lần lượt tìm xem từng cái. Chỉ có cô gái này, trực tiếp băng qua tòa nhà thể dục to lớn, dứt khoát đi thẳng đến bên này, thoạt nhìn vô cùng tiêu sái.

Tôn Minh Xuyên vỗ vỗ Vu Gia Tông bên cạnh: "Ê, cậu nhìn cô gái này nè, cậu mau nhìn đi mau nhìn đi."

Vu Gia Tông ngẩng đầu lên: "Ai đâu?"

"Kìa kìa! Ở đó đó! Người nữ thần nhất á! Sắp đi đến trước mắt cậu rồi." Tôn Minh Xuyên nói, "Lão Vu, tôi yêu rồi, cô ấy ở khoa chúng ta sao?"

Cô gái có vẻ đang tìm gì đó, đi thẳng từ lớp tài chính bên kia sang đây, tầm mắt quét qua từng hàng từng hàng.

"Không phải đâu, chắc là đến tìm người." Vu Gia Tông nghiêng đầu, buồn cười nhìn cậu ta, "Cậu mới nhìn người ta một cái là đã yêu rồi à."

"Mọi thứ dù sao cũng phải có mở đầu, đúng chứ?" Tôn Minh Xuyên nâng cằm, nhìn cô đến gần, "Thời gian thích hợp gặp được người thích hợp, tôi cảm thấy tôi sắp mở ra một câu chuyện tình yêu học đường oanh anh liệt liệt rồi. Thừa dịp Thẩm Quyên còn chưa tới, không ai có thể che lấp khuôn mặt đẹp trai tòa ra sức hấp dẫn trí mạng này được, mau mau, anh trai phải đến bắt chuyện với nữ thần."

Tôn Minh Xuyên nói xong, giờ tay vuốt vuốt tóc mái, đứng dậy: "Thế nào, anh đây có đẹp trai không?"

Vu Gia Tông không buồn phản ứng với cậu ta, để điện thoại xuống đứng đây, vẫy vẫy tay về phía trước: "Thẩm Quyên, ở đây!"

Tôn Minh Xuyên tức thì nhìn thấy nữ thần của cậu ta sau khi nghe thấy cái tên này bước chân liền khựng lại, sau đó nhìn qua hướng của bọn họ.

Tôn Minh Xuyên chạm mắt cùng cô hai giây, lâm bắtm: "Đậu mợ."

Sau đó cậu ta lại nhìn thấy cô dời tầm mắt, nhìn về phía Vu Gia Tông bên cạnh, theo ánh mắt của cậu ấy mà quay đầu đi, nhìn sang phía Thẩm Quyên đi tới.

Tôn Minh Xuyên: "Đậu mợ?"

Tôn Minh Xuyên tức khắc nhìn thấy tiểu nữ thần của cậu ta bạch bạch bạch mà chạy về phía Thẩm Quyên. Thẩm Quyên cúi đầu xuống, nữ thần ngẩng đầu lên, hai người đứng giữa tòa nhà thể dục nói chuyện.

Nói được một hai câu, nữ thần liền lấy thứ gì đó từ trong túi ra, nhét vào lòng Thẩm Quyên, sau đó chạy đi.

"Không phải chứ." Tôn Minh Xuyên chấn động rồi, "Thẩm Quyên cái tên trâu bò này làm thế nào vậy, chỉ gọi cậu ta có một tiếng mà cũng bị hoành đao đoạt ái* sao?"

(*) Chém ngang đao, đoạt tình yêu

Vu Gia Tông là người địa phương, cũng phản ứng kịp, vịn bả vai cậu ta mà cười: "Cậu khỏi cần phí lời, trạng nguyên tính của chúng ta đấy, soái kinh người. Đã bước một bước vào cổng trường này thì nhất định bốn năm phong vân này của cậu ta sẽ không thể thiếu oanh oanh yển yển."

"Tôi kể cậu nghe nha người anh em, cậu đừng có không tin." Tôn Minh Xuyên xoay đầu lại, nghiêm túc nhìn cậu ấy, "Tôi hồi cao trung cũng là một nhân vật tương đối nổi danh trong trường đấy, lớn lên đẹp trai ——" Cậu ta chỉ chỉ mặt mình, "Học giỏi, nam thần loại cao cấp."

Nam sinh vốn hay quên, tính tình lại nghịch ngợm, thấy một cô gái dung mạo xinh đẹp thì gào rú một trận thôi. Lúc này chuyển sang tán gẫu những chuyện khác, Tôn Minh Xuyên liền không nhắc đến việc vật vãnh này nữa, bắt đầu ba hoa về đoạn tình sử lãng mạn nhưng chưa thành, cảm động mà phức tạp của mình trong mười tám năm nay.

Đại hội động viên không dài lắm, nói một lần về nội dung huấn luyện quân sự và bố trí thời gian trong mỗi ngày huấn luyện. Thời hạn mười lăm ngày, nội dung bao gồm đội hình đội ngũ, đấm bốc quân đội, bắn súng đạn thật, cấp cứu và sơ tán phòng không, hai ngày một lần vào buổi tối sau khi kết thúc huấn luyện còn có thể có buổi tọa đàm kiến thức an toàn phòng cháy chữa cháy.

Huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu.

Cuối tháng tám, ba bốn ngày liền mặt trời vẫn mãi chói chang. Mấy ngày mới bắt đầu nội dung huấn luyện cũng còn đơn giản, nhưng đứng sắp xếp hàng ngũ giữa trời nắng chang chang, cũng phơi cho một đám rau cải nhỏ khô không thể tả.

Lâm Ngữ Kinh mỗi tối đều phải ghi vài trang vào cuốn sách quý "đồ dành bạn trai". Lâm Ngữ Kinh không vội, hôm nay đưa cho cậu tuyết kem chống nắng, ngày mai nhấn mẫu tin nhắn nhắc cậu hôm sau mức độ tia tử ngoại có hơi cao. Mỗi ngày đều tuần tự mà phát triển.

Ban ngày ở trên bãi tập hầu như không thấy bóng dáng Thẩm Quyên, cậu cũng không chủ động đi tìm cô.

Cậu bây giờ cũng không thêm chủ động đi tìm cô rồi!

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, đi ra từ phòng ngủ. Buổi tối có buổi tọa đàm về kiến thức an toàn phòng cháy chữa cháy, thời gian còn sớm, cô đi mua ly trà sữa.

Khu phía Nam trường học bên này có mấy quán trà sữa, quán này hằng ngày đông khách nhất. Lâm Ngữ Kinh vừa xem điện thoại vừa cúi đầu xếp hàng, bỗng nhiên cảm giác được có người vỗ vỗ vai cô.

Cô ngẩng đầu lên.

Một nam sinh rất cao đứng bên cạnh cô, không mặc đồ huấn luyện quân sự rằn ri, trên người là áo T-shirt trắng đơn giản và quần jean, cho nên không phải năm nhất.

Anh ta nhìn cô, cười híp mắt: "Bạn học, chào em"

Lâm Ngữ Kinh khẽ gật đầu một cái: "Xin chào."

Lúc cô nói lời này thật ra chẳng có ngữ điệu gì, nhưng chất giọng vốn mềm nhẹ êm tai, nam sinh cười cười: "Anh thấy em thường mua trà sữa ở đây, nên muốn đề cử cho em, vị Ô Long Macchiato của quán này khá ngon."

Mấy ngày nay thật ra Lâm Ngữ Kinh đã gặp phải vài loại này, lại đây bắt chuyện, hoặc là trực tiếp xin số. Cô liếc mắt qua dư quang, thoáng thấy có bóng người quen thuộc. Lâm Ngữ Kinh sững sốt một chút, nghiêng nghiêng đầu.

Không có ai.

Nam sinh cũng nghiêng đầu theo: "Sao thế?"

"Không có gì." Cô quay đầu lại lần nữa, "Bình thường tôi không hay uống loại này, bạn trai tôi thích."

"Hà." nam sinh ngẩn người, "Được thôi, bạn trai em thích uống trà sữa sao."

"Đừng vậy." Lâm Ngữ Kinh thờ ơ nói, "Bạn trai tôi là một Tiểu ĐiemĐiem*, tôi không mua cho cậu ấy cậu ấy còn giận dỗi đấy."

Nam sinh: "..."

(*) Điem là ngọt, cụm từ trên có thể hiểu là một người ngọt ngào, thích ngọt.

Thái độ của cô vô cùng thẳng thắn mà rõ ràng, nam sinh kia cũng rất thức thời, không nói hai lời liền rời đi. Lâm Ngữ Kinh nâng ly trà sữa khoai môn, chậm rãi đi về hướng hội trường nghe tọa đàm bên kia.

Chạng vạng ngày hè, trong sân trường náo nhiệt, tốp hai tốp ba sinh viên năm nhất mặc đồ rằn ri cũng đang đi về hướng hội trường bên kia. Lâm Ngữ Kinh vừa cắn ống hút, vừa rút điện thoại đi động ra, gửi một tin nhắn cho Thẩm Quyên: [Hối cậu một chuyện, cậu có thích uống trà sữa không?]

Thẩm Quyên không trả lời.

Lâm Ngữ Kinh bấu môi.

Hội trường ở bên cạnh thư viện, đi vòng qua là tới. Cô đi qua con đường rậm bóng cây, đi tới thư viện, trực tiếp đẩy cửa bên hông bước vào, định đi xuyên qua bên trong, nghiêng đầu một cái, chợt nhìn thấy Thẩm Quyên đứng ngay trước thư viện.

Lần đầu tiên tình cờ bắt gặp trong mấy ngày nay.

Thật đúng là quá khó khăn.

Thời điểm cô quay đầu, Thẩm Quyên cũng vừa khéo ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau. Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, nhà ống hút trà sữa chạy tới: "Này, soái ca, chờ ai sao?"

Thẩm Quyên không lên tiếng

Lâm Ngữ Kinh bước đến gần, cười đến cong cong đôi mắt, khóe mắt hơi nhếch mang theo chút mê hoặc, nhìn cậu: "Chờ tớ sao?"

Thẩm Quyên cup mắt.

Mùa hè vào thời điểm này nhiệt độ cao, cô gái nhỏ mặc áo rằn ri, áo khoác không mặc khoác trên cánh tay, trên người là áo ngắn tay mỏng manh, lộ ra cánh tay trắng bóc và một đoạn cẳng cẳng nõn nà bên trên cổ áo.

Vạt áo nhét vào quần, đai lưng buộc lại, để lộ toàn bộ vòng eo thon gọn, đường cong xinh đẹp, câu dẫn người ta đến ngứa ngáy trong lòng.

Cô gái nhỏ lớn rồi.

Chẳng trách đi mua ly trà sữa cũng có người nhưng nhỏ.

Cậu trước sau không nói một lời nào, Lâm Ngữ Kinh lẳng nhẳng nhiều ngày như vậy, nửa điểm hiệu quả cũng không thấy, cũng hơi nóng nảy rồi.

Thế nhưng lần này đúng là cô không đúng.

Phải kiên trì một chút.

Nụ cười của cô sụp xuống, khóe môi trĩu xuống nhìn có hơi ừ rừ, vẫn là nhẵn nhụi: "Bạn học Thẩm, tớ cũng đã đỡ cậu đến thế rồi, cậu định tức giận tới khi nào."

Thẩm Quyên bình tĩnh nói: "Cậu đỡ tớ như nào."

"Tớ đưa kem chống nắng cho cậu, còn mua nước cho cậu, mỗi ngày còn đứng giờ báo tin nhắn dự báo thời tiết cho cậu." Lâm Ngữ Kinh xòe ngón tay tính cho cậu, "Tận tâm tận lực, cậu cũng thật là lạnh nhạt, cậu thật sự không để ý đến tớ."

Thẩm Quyên híp híp mắt, lười nhác dựa lên cây cột hướng về phía thư viện, nhìn cô: "Lâm Ngữ Kinh, ai nói với cậu đỡ người là đỡ như thế?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh cũng phát bực rồi, mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Tớ đây chỉ biết làm như vậy, ai giỏi hơn thì cậu đi tìm đi, tớ cũng chưa từng qua lại với người khác, cũng không ai dạy tớ phải đỡ bạn trai thế nào cả."

Trầm mặc hai giây.

Thẩm Quyên "Xùy" một tiếng, bỗng nhiên giờ tay đến, kéo cổ tay cô tới trước.

Lâm Ngữ Kinh không kịp phản ứng, cả người bị kéo qua, dấn vào người cậu.

Cô chỉ mặc một lớp áo rằn ri ngắn tay, cơ thể liền dính sát như thế.

Cơ thể cô gái nhỏ mềm mềm ấm ấm

Thẩm Quyên sững lại, cup mắt, ngón tay chậm rãi lướt qua bờ môi mềm mại đỏ tươi của cô, thấp giọng nói: "Tớ dạy cho cậu."

Ngón tay cậu lạnh lạnh, lòng bàn tay trượt qua đôi môi mẫn cảm, kích thích đến mức Lâm Ngữ Kinh theo bản năng hơi rụt ra sau.

Thẩm Quyên cảm giác được cô đang trốn, một cái tay khác nhẹ nhàng giữ sau gáy cô, kéo cô tới trước người mình, bỗng nhiên cúi đầu.

Trên môi có thứ gì đó mềm mềm man mát áp xuống.

Xúc cảm mềm mại mà lạ lẫm.

Hai mắt Lâm Ngữ Kinh còn đang mở to, cơ thể còn không kịp phản ứng.

Cho đến khi cô cảm giác một cách rõ ràng môi dưới bị ngậm lấy, sau đó bị cắn nhẹ một cái, lại được thả ra.

Một chút đau đớn hòa lẫn với gì đó khác, đầu óc Lâm Ngữ Kinh có phần không kịp xoay chuyển, cả người trở nên cứng ngắc.

Thẩm Quyên thoáng mở rộng chút khoảng cách, áp trán lên trán cô, con ngươi đen kịt mà sâu thẳm, chăm chăm nhìn thẳng vào cô: "Biết chưa?"

Ngón tay giữ sau gáy của cậu lách qua những sợi tóc, nhẹ nhàng ma sát lần da nhẵn nhụi nơi đây, âm thanh khàn khàn: "Sau này đều phải đỡ như vậy."

Hết chương 67.

Tê Kiến tỷ tỷ có lời muốn nói:

Thẩm Quyên: Tôi đã không cầm thú quá lâu quá lâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Súng cũng không cầm được

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy tên Thẩm Quyên này càng ngày càng đòi mạng.

Làm thế nào mà hơn một năm không gặp, bản thân cô vẫn còn đậm chân tại chỗ, thế nhưng công lực của cậu ta đã càng ngày càng tăng cao?

Thiếu niên áp trán vào trán cô, hơi thở ấm áp. Đầu ngón tay áp lên vùng da mỏng nơi cổ cô mà ma sát, động tác nhẹ nhàng chậm rãi. Mỗi một cử động đều khiến người ta run lên một phen.

Đầu óc Lâm Ngữ Kinh còn hơi mơ màng, xúc cảm ấm ướt trên môi vẫn còn đọng lại.

Cô dựa vào người cậu, ngửa đầu, sau khi phục hồi tinh thần lại theo bản năng mà nuốt nước miếng một cái: "Này, không đúng, cái tên này cậu bị sao vậy?"

Bàn tay ghim sau gáy cô của Thẩm Quyên nhẹ nhàng dùng sức, nặn nặn: "Hả?"

Lâm Ngữ Kinh mím mím môi.

Người ta cũng đã dạy mí rồi.

Học tập á, đây là thứ cô Tiểu Lâm rành nhất mà.

Một tay cô còn đang cầm ly trà sữa uống được một nửa, không thoát ra được, cơ thể bất chợt bật nhón lên trên, chỉ dùng một tay choàng lấy cổ cậu kéo xuống.

Thẩm Quyên còn đang tựa người trên cột, bị cô kéo xuống như thế, hơi khom mình, còn chưa kịp phản ứng. Lâm Ngữ Kinh đã trực tiếp hôn đến.

Thẩm Quyên bất ngờ không kịp chuẩn bị, có hơi ngạc nhiên.

Vừa nãy cô cũng không dám hôn quá mãnh liệt, kiềm chế, ngấm ngấm chịu đựng mà cẩn thận từng chút một chạm khẽ, chỉ lo làm cô sợ.

Nhưng cô không hề.

Lâm Ngữ Kinh một tay ôm lấy cổ cậu, dán môi vào vai giấy, sau đó đưa đầu lưỡi ra, từng chút từng chút một phác họa lòng môi của cậu, tìm thấy khe hở, đầu lưỡi mềm mại tiến vào, dè dặt từng li từng tí mà liếm láp.

Hôn đến vùng về mà táo bạo.

Thẩm Quyên bị động tác của cô trêu chọc đến căng cứng cả người, bàn tay đang giữ cô không tự chủ mà dùng sức siết chặt, ngón tay len lên vùng sau đầu bên trên gáy, lách qua sợi tóc mềm mượt.

Lâm Ngữ Kinh chưa từng ăn thịt heo, nhưng kiến thức lý thuyết cơ bản cô vẫn phải có, có điều khi thực sự tiến hành thao tác vẫn có chút khó khăn.

Cô thận trọng mà dè dặt luồn vào trong, chạm đến vật gì đó mềm mại, cứng đờ, lại thật về, dừng ở biên giới, không dám cử động lần nữa.

Cô loáng thoáng nghe thấy Thẩm Quyên thở dài một tiếng trầm trầm, sau đó cậu hơi lùi đầu lại, trốn đi một cách cực khẽ.

Lâm Ngữ Kinh cảm nhận được động tác né tránh của cậu, mờ mắt ra, cánh tay khoắc trên người cậu nói lỏng, kéo dần khoảng cách một chút, vành tai bắt đầu toả nhiệt.

Cô chớp chớp mắt, ngược đầu nhìn cậu, to gan, nhưng âm thanh lại bé tí ti, còn mơ hồ có phần bất mãn: "Cậu không hôn tở sao?"

Ngọn lửa vừa mới bị dè xuống của cậu chỉ vì một câu nói như vậy mà xoẹt một cái nổi bùng lên rồi.

Thẩm Quyên nhăn nhim mà nhắm mắt lại, đầu ngón tay vuốt ve tóc cô một hồi, không biết là đang vỗ về cô hay đang vỗ về chính mình.

Yên lặng vài giây, cậu mờ mắt ra, tầm mắt rơi vào bờ môi ướt át của cô, khẽ giọng nói: "Địa điểm không tốt lắm."

Địa điểm gì?

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, bỗng nhiên kịp phản ứng bọn họ hiện đang ở chỗ nào.

Cửa thư viện.

Bên cạnh chính là hội trường.

Mà một lúc nữa sẽ bắt đầu buổi tọa đàm kiến thức an toàn phòng cháy chữa cháy, về cơ bản tất cả các sinh viên đại học năm nhất đều sẽ đi ngang qua chỗ này.

Cô cứng đờ cả người, một tay đang chống lên ngực cậu thỉnh linh dấy ra, lùi người về sau, kéo dài một đoạn khoảng cách.

Thẩm Quyên nhìn cô hai tai đỏ ửng mà há há miệng, sau đó hậu tri hậu giác trở nên lúng túng xấu hổ.

Cậu cong môi.

Cô gái này luôn như vậy, bất kể xấu hổ đến thế nào, về mặt cũng vĩnh viễn bất biến, thoát nhin cứ như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có vành tai, ửng hồng ửng hồng, vừa giải trí vừa đáng yêu.

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, giả bộ bình tĩnh: "Sao lúc này cậu không nhắc nhở tở?"

"Bạn gái nhiệt tình như lửa." Thẩm Quyên liếm môi dưới, cười nói, "Tở không kịp phản ứng."

"Cậu cảm miệng." Lâm Ngữ Kinh thẹn quá hóa giận, "Cái đó không phải do cậu bảo tở dễ thế à."

Thẩm Quyên tựa trên cột, cười đến hai vai run run, không dừng lại được.

Cô chỉ vào cậu, bình tĩnh buông lời cảnh cáo: "Thẩm Quyên, cậu không được cười nữa."

"Được." Thẩm Quyên gạt đầu, nhin cười đứng thẳng dậy, đưa tay sửa sang quần áo một chút.

Áo khoắc rần rì của cậu không kéo khóa, vừa rồi cô dựa cả người đến đây, cọ xát đến hơi rối loạn.

Không biết có phải vì mới vừa làm chuyện không thể miêu tả hay không, Lâm Ngữ Kinh lúc này nhìn vào cái gì cũng cảm thấy không thuần khiết.

Động tác này của cậu rõ ràng là trông rất bình thường, vậy mà vẫn cứ làm cô nảy sinh một chút cảm xúc không thể nói thành lời.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài một hồi, quay đầu đi không nhìn nữa, cảm thấy suy nghĩ của mình có vấn đề.

Im lặng vài giây, cô nhắc mắt lên: "Vậy cậu còn tức giận nữa không?"

Thẩm Quyên cup mắt nhìn cô, một lát sau, thờ dài.

Cậu đi tới trước hai bước, nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Tở tức giận, không phải là giận cậu bỏ đi, mà vì cậu chuyện gì cũng không muốn nói với tở."

"Lâm Ngữ Kinh, tở hi vọng cậu có thể lại tin tưởng tở thêm một chút." Thẩm Quyên thấp giọng nói.

Lâm Ngữ Kinh mặc cho cậu ôm, chôn đầu trong ngực cậu, chần chờ một chút, cọ cọ chớp mũi, âm thanh khẽ khàng: "Được."

*

Tâm trạng của Tôn Minh Xuyên lúc này hơi phức tạp.

Nửa tiếng trước, cậu và hai đứa bạn cùng phòng cùng nhau đi về hướng hội trường bên kia, chuẩn bị đi nghe tọa đàm kiến thức an toàn phòng cháy chữa cháy.

Ban đầu vốn là cậu và ba đứa bạn cùng phòng, nhưng một người trong đó —— người có điểm số cao nhất ấy, lúc đi ngang qua một quán trà sữa thì chợt phát hiện mình đã quên mang thứ gì đó, liền quay về lấy.

Tôn Minh Xuyên rất sung sướng.

Nhận thức "Trạng nguyên cũng sẽ quên đem đồ" này khiến cậu vô hình trung cảm thấy, khoảng cách của mình với thiên tài đã bị rút ngắn.

Còn lâu mới đến lúc toạ đàm bắt đầu, bọn họ cũng không vội, đến quầy bán đồ ăn vặt mua chút gì đó ăn, cả đoạn đường vừa ăn vừa đi về hướng bên kia.

Mãi cho đến khi bọn họ sắp đi đến hội trường, thời điểm đến cửa thư viện, Tôn Minh Xuyên trơ mắt mà nhìn bạn cùng phòng trạng nguyên quên đem đồ của cậu đi từ bên cạnh thư viện tới đây.

Ký túc xá nam sinh cách xa nơi này, Tôn Minh Xuyên thăm nghĩ đi cũng nhanh thật đấy.

Mãi cho đến khi cậu nhìn thấy đi phía trước người này còn có một cô gái nhỏ.

Cô gái nhỏ đi hai bước quay đầu nói với cậu ta một câu, cậu ta vừa đi vừa xoa xoa đầu cô gái nhỏ, bước chân dừng một chút, lại đưa tay kéo lấy trang phục nữ sinh khoác trên cánh tay, một tay tung ra, khoác lên người cô gái.

Cô gái kia có lẽ là ghét nóng, không muốn mặc cho lắm, dựng thẳng vai một phen, cả người lắc qua lắc lại, muốn hắt áo khoác đi.

Thẩm Quyên lấy ly trà sữa trong tay cô, một tay khác gỡ đầu cô, nói câu gì đó.

Cô gái nhỏ phui phui tay cậu ta, bắt đắc dĩ mà đuổi cánh tay, trông tay áo lên, sau đó xoay đầu lại, xòe tay đòi cậu ta trà sữa.

Trong chớp mắt quay đầu đó, Tôn Minh Xuyên từ xa đã thấy rõ dáng vẻ cô gái kia, ngăn người: "Ồi, đây không phải là nữ thần của tôi sao?"

Tôn Minh Xuyên đếm đầu ngón tay, tính toán một chút: "Không đúng, tính ra cũng chỉ mới có mấy ngày, sao đã có thể phát triển đến như vậy?"

Vu Gia Tòng cũng nhìn thấy, thờ dài: "Trạng nguyên Thẩm của chúng ta ngay cả thiết lập quan hệ nam nữ cũng là hiệu suất cấp bậc trạng nguyên."

Chỗ ngồi toạ đàm cũng chia theo từng khoa, khoa máy tính và khoa quản lý tài chính cách nhau rất xa. Lâm Ngừ Kinh và Thẩm Quyên tách ra, Thẩm Quyên đi vòng quanh hội trường nửa vòng, tìm tới đám Tôn Minh Xuyên.

Thẩm Quyên đi tới mép ngoài cùng, ngồi xuống vị trí trống mà bọn họ đã giúp cậu giữ lại.

Lộ Tu Nhiên mỉm cười.

Tôn Minh Xuyên chán nản.

Vu Gia Tòng vô cùng đồng tình: "Kê đáng thương."

Thẩm Quyên nhú mày.

Tôn Minh Xuyên không nhận được, giơ ngón tay, đưa số bốn về phía cậu: "Bốn ngày."

"Cái gì."

"Hôm nay là ngày thứ năm." Tôn Minh Xuyên nói, "Cậu đã cùng nữ thần phát triển đến mức độ này?"

Thẩm Quyên liếc mắt nhìn cậu ta: "Nữ thần gì cơ."

"Nữ thần của cậu ta." Vu Gia Tòng nghiêng người, với đầu qua nói tiếp, "Chính là cô gái hôm bữa đến đây đưa kem chống nắng cho cậu á, tình nhân trong mộng của ông chủ Tôn đó."

Thẩm Quyên nở nụ cười.

Cậu đuổi chân dài ra phía trước, lười nhác hỏi: "Cậu thích?"

"Ê?" Tôn Minh Xuyên mau chóng xua tay, "Đừng nha, người anh em, tôi hiểu ý cậu rồi."

Tôn Minh Xuyên hết sức cảm động: "Chúng ta không cần như vậy, cậu tuyệt đối đừng nói cái gì mà thích thì không theo đuổi nữa mà tặng cho tôi gì đó nha, tôi không hứng thú với cái này, tôi chỉ là cảm thấy cô gái kia lớn lên trông rất xinh đẹp, cũng không có ý đồ gì khác, tôi chẳng qua chỉ nghĩ nghĩ thế thôi."

Thẩm Quyên nhìn cậu ta, bình tĩnh nói: "Ý của tôi là, cậu đừng có mơ."

Tôn Minh Xuyên: "..."

Tôn Minh Xuyên vốn cũng là tuyến thủ tâm tư rất lớn, vừa nghe Thẩm Quyên nói như vậy, liền càng tò mò hơn, chọn rộn đến gần: "Không phải chứ, các cậu bây giờ đã phát triển đến giai đoạn nào rồi, là giai đoạn tìm hiểu, hay là giai đoạn mờ ám, hay đã là bạn gái của cậu rồi?"

Thẩm Quyên nhướn mày: "Cậu cảm thấy thế nào?"

"Tôi cảm thấy là mờ ám." Tôn Minh Xuyên quả quyết nói, "Mới mấy ngày như vậy mà đã thành người yêu, tốc độ cũng hơi nhanh quá rồi."

"Không nhanh." Thẩm Quyên dựa vào trong ghế, nâng mu bàn tay đỡ mặt, thuận miệng buông một câu, "Ông đây đợi cô ba nghìn năm rồi."

Tôn Minh Xuyên cũng không phải tên đàn, câu này cậu đã nghe rõ ràng.

Hóa ra hai người là người quen, đã biết nhau từ trước.

Đại khái còn trải qua một đoạn chuyện xưa không thể nói ra gì đó.

Có điều sự chú ý của cậu ta không đặt ở chỗ này.

Là một kẻ có lối nghĩ ngược đời* của tổ quốc trong thế kỷ mới, cậu ta phát huy đầy đủ thuộc tính này của mình, nhìn Thẩm Quyên, "A" một tiếng: "Vay lâu lắm luôn nhì, Trung Hoa tổng thể cũng chỉ mới năm nghìn năm thôi." Cậu ta tính toán một chốc, "Hai cậu đã quen từ thời Tây Chu."

(*) 杠精 (tiếng anh: devil's advocate) là một ngôn ngữ mạng phổ biến ở Trung Quốc, dùng để chỉ những người thích tìm niềm vui thông qua việc cố tình giữ ý kiến ngược lại, nghĩ theo hướng lệch pha khi tranh luận. Họ không thực sự quan tâm đến sự thật và tính đúng đắn của quan điểm, họ chỉ muốn phản đối và đàn áp ý kiến của người khác để tìm kiếm cảm giác vượt trội. (Cụm từ phía trên là đặt tạm vì tạm thời mình chưa tìm ra từ phù hợp hơn.)

Thẩm Quyên nhìn cậu ta, còn rất do dự: "Cậu nói bây giờ tôi nên cười, hay là không cười thì tốt hơn?"

Vu Gia Tòng bên cạnh đã cười vang.

"Hãy, không phải chứ, tôi thật lòng á, cái này có gì buồn cười chứ?" Tôn Minh Xuyên nói, "Nếu là người yêu của cậu, thì chính là em dâu nhỏ của tôi rồi, lúc nào thì cùng nhau ăn một bữa cơm đây?"

"..."

Thẩm Quyên dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc ngố cậu ta.

"Ui." Tôn Minh Xuyên nói, "Nói sai rồi, cùng chị dâu nhỏ."

Vu Gia Tòng thờ dài, thực lòng thực bụng thăm hỏi: "Lão Tôn, cậu làm thế nào mà thi vào được khoa tài chính của trường này vậy, có phải cậu gian lận lúc thi đại học không?"

"Tôi nhìn không giống một học bá à?" Tôn Minh Xuyên quay đầu lại, trừng mắt với cậu ấy, "Ông đây học hành gian khổ mười chín năm, còn học lại một năm, tôi yêu học tập biết bao nhiêu."

Cứ thế đề tài này bị bề sang hướng khác, Tôn Minh Xuyên bắt đầu kể lể, lần đầu tiên cậu ta thi đại học thiếu năm điểm, không đậu đại học A, sau đó vô cùng đau khổ, cùng với những tháng ngày chuẩn bị học lại gian nan.

Đề cập đến hai lần mà đều không thể nói tiếp, nhưng lòng hiếu kỳ đối với vị chị dâu nhỏ này vẫn còn đó.

Thẩm Quyên quá trầm, ở trong phòng ngủ cũng đa phần không tham gia hoạt động tán gẫu, chỉ ngẫu nhiên nói theo hai câu. Cũng không phải kiểu giả vờ già vịn gì, chính là có thể cảm nhận rất rõ ràng, người này tính tình lãnh đạm, cứ như bắt kể với cái gì cũng không nhắc lên được hứng thú quá lớn, hơn nữa thoát nhìn còn có chút suy sụp không tên.

Lẽ nào con gái bây giờ đều thích kiểu như vậy?

Tôn Minh Xuyên hơi khó mà tưởng tượng nổi, người yêu của một người như vậy, phải là một cô gái như thế nào.

Và lại thật ra chỉ mới nhìn hai lần từ xa, cậu ta cũng chưa thể nắm nghĩa rõ ràng xem mặt mày vị کیا rốt cuộc ra sao.

Cơ hội đến rất nhanh, thời gian bỏ tới phía trước ngày qua ngày lại. Nội dung của hai ngày huấn luyện quân sự cuối cùng là bắn súng* đạn thật.

(*) Ở đây nguyên văn là xạ kích - 射击, bao gồm hết thảy các hoạt động bắn như bắn cung, bắn súng.... Trong những trường hợp đặc biệt mà bắn súng chiếm đa số thì mình sẽ thay "xạ kích" thành "bắn súng" để dễ hình dung.

Đại học A có đội xạ kích của riêng mình. Bên cạnh bãi tập, cách tòa nhà thể dục có tòa nhà xạ kích độc lập, là trụ sở huấn luyện của đội xạ kích đại học A. Hằng năm, hạng mục huấn luyện quân sự bắn súng đạn thật của tân sinh viên cũng đều diễn ra ở đây.

Đối với hạng mục huấn luyện này, tất cả mọi người đều hết sức nhiệt tình. Dù sao so với việc mỗi ngày đứng kiểu quân đội sắp xếp hàng ngũ dưới cái nắng chang chang, việc này cũng quá giải trí rồi. Mà Lâm Ngữ Kinh vào lúc nghe nói đại học A có đội xạ kích, thì hai mắt đều sáng bừng lên.

Trước kia cô thật sự không biết.

Thế nhưng Thẩm Quyên có biết hay không, cô không rõ.

Buổi tối hôm đó cô tìm kiếm một đồng tư liệu, phát hiện đội xạ kích của đại học A này vậy mà rất trâu bò.

Bọn họ có huấn luyện viên đội chuyên nghiệp và rất nhiều vận động viên xạ kích tuyển thẳng, năm ngoái còn giành được huy chương bạc trong cuộc thi của sinh viên đại học toàn thế giới.

Ngày thứ hai vẫn bắt đầu như thường lệ, chỉ là địa điểm tập hợp chuyển từ bãi tập thường ngày sang cửa tòa nhà xạ kích. Huấn luyện viên còn chưa tới, một đồng cây cải nhỏ ằm ỉ tụ tập thành đám nọ đám kia nói chuyện ngay cửa ra vào, có nam sinh vừa ăn bữa sáng vừa khoác lác, phở cập kiến thức súng ống cho cô gái bên cạnh.

Lâm Ngữ Kinh trái lại là nghe không hiểu, cô chỉ biết có vài loại súng, vẫn là từ hồi lớp 11 đám Lý Lâm mang cô chơi game.

Hắn là mỗi khoa có mỗi cách sắp xếp thời gian khác nhau, mãi đến lúc nhóm Lâm Ngữ Kinh đi vào cũng không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Quyên. Lăn gần nhất cô vào chỗ bắn súng cũng vẫn là cái lần cậu dẫn.

Chỉ có điều thứ cô chơi là cung, nguyên nhân là vì cô vị thành niên.

Sinh nhật của Lâm Ngữ Kinh vào tháng 10, vẫn còn hơn một tháng. Nếu tính như vậy, cô hiện giờ cũng còn chưa thành niên.

Cô vừa đi vào trong theo đội ngũ, vừa liếc quanh một vòng. Tòa nhà thể dục của đại học A và cái nơi giải trí lần trước về tính chất không giống nhau, bầu không khí cũng không giống, nơi đây càng giống với một trụ sở huấn luyện hơn. Điều hòa trong tòa nhà mở đến mức thừa thãi, hai bên đường đi vào phòng khách treo cả đồng ảnh và giới thiệu, trên tường ở hành lang toàn là bản vẽ về tư liệu súng ống.

Từ cửa sau ra ngoài là một khoảng sân bắn ngoài trời rất lớn, có mấy trăm thanh 56 bán và Type 95*, trên mỗi trên đường ngắm bia đều đặt một băng ghế gỗ nhỏ. Vừa đứng lại, liền cảm giác được Cổ Hạ phía sau chọc chọc eo cô.

(*) 56 bán (nguyên văn 56 半) tức là súng trường bán tự động loại 56, là vũ khí do Trung Quốc sản xuất vào năm 1956 dựa theo súng trường bán tự động SKS của Liên Xô. Nó có lợi thế về trọng lượng nhẹ, độ chính xác cao và cơ chế đáng tin cậy.

Type 95 (nguyên văn 95 式) tức là súng trường tự động Type 95 (hay QBZ-95). Type 95 là súng trường tấn công, một trong những súng trường tiêu chuẩn hiện tại của Quân đội Trung Quốc.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại.

Cổ Hạ nghiêng nghiêng người tới trước, kề đến bên tai cô: "Nhìn sang bên phải."

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu nhìn qua bên phải.

"Nhìn thấy không?"

"Thấy cái gì?" Lâm Ngữ Kinh lơ lơ.

"Kìa kìa, chính là người đó đấy, đứng bên cạnh lớp 2 á, ôi, có chút đẹp trai."

Cả một kỳ huấn luyện quân sự Cổ Hạ cái gì cũng không làm, hai mắt rà quét như ra-đa, 360 độ không góc chết tìm kiếm trai đẹp ở khoa máy tính, cuối cùng hậm hực thờ dài, đưa ra kết luận —— Gần như không còn hi vọng gì vào việc câu soái ca ở cái khoa này.

"Tại sao tôi phải tới khoa máy tính chứ! Không phải là cảm thấy ở đây nhiều nam sinh, số lượng lớn sao!" Cổ Hạ phẫn nộ mà đập bàn.

Có điều ánh mắt của cô nàng vẫn còn rất cao, Lâm Ngữ Kinh nhìn sang theo, đích thực là một anh trai nhỏ rất đẹp trai. Đồ đang mặc hắn là đồng phục đội xạ kích của đại học A, áo khoác thể thao trắng đỏ, chỗ khuy tay trên tay áo có hai sọc chéo màu đỏ.

Thoạt nhìn vô cùng trẻ tuổi, cũng không chênh lệch nhiều với bọn họ, vóc dáng không cao lắm, mắt rất to, như một Tiểu Đường tăng mặt trắng.

"Nhìn như học sinh." Lâm Ngữ Kinh thấp giọng nói.

"Đâu chỉ như học sinh, còn trông như một học sinh cấp ba." Cổ Hạ nói, "Về ngoài sao trông còn nhỏ hơn tớ vậy nè?"

Lâm Ngữ Kinh cười cười: "Thích thì tới mau, muốn theo đuổi thì theo đuổi nhanh, ngày mai huấn luyện quân sự kết thúc rồi, muốn tạo cơ hội thì làm ngay hôm nay đi."

"Không phải kiểu tớ thích mà." Cô Hạ nhỏ giọng lầu bầu, "Tớ đây đứng chung một chỗ với cậu ta, cứ như Đường tăng với Nhện tinh á."

Lâm Ngữ Kinh "A" một tiếng, cảm thấy cách hành động này thật chuẩn xác.

Bắn súng đạn thật trái lại có độ nguy hiểm nhất định, người của đội xạ kích cũng đều sẽ đến hỗ trợ, làm phối hợp tổ chức và một vài công tác hướng dẫn.

Tiểu Đường tăng mặt trắng vẫn luôn đứng bên cạnh lớp các cô, vừa rồi huấn luyện viên đội xạ kích còn sang giới thiệu cậu ta cho bọn họ. Vị Tiểu Đường tăng này vậy mà lại là một tuyển thủ rất lợi hại, đạt được cả đồng lớn huy chương bla bla.

Lâm Ngữ Kinh cầm súng trong tay nằm bò trên mặt đất, thân súng gác trên băng ghế gỗ. Đường Tăng liền ngồi xổm xuống, sửa lại chỗ sai trong động tác của cô.

Vừa mở miệng, âm thanh lại ngoài dự đoán của mọi người, âm sắc trong trong trẻo trẻo, có phần lạnh nhạt.

Thế nhưng bất luận cậu ta chỉ giảng thế nào, Lâm Ngữ Kinh vẫn duy trì trạng thái y hệt như mấy năm trước. Mấy năm này hình như càng ngày càng tiến bộ xuất sắc hơn, toàn bộ đạn đều trượt khỏi bia, đập thành một cái hố ở trên tường.

Tiểu Đường tăng mặt trắng nhìn cô bằng một ánh mắt sâu xa, cuối cùng thờ dài một hơi.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác ánh mắt đũa nhóc này nhìn mình không giấu nổi một điểm xem thường.

Sao hả?

Có ý gì?

Loại ánh mắt tràn đầy cảm giác vô lực này là ý gì?

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình bị coi thường.

Không gian của bãi bắn bia ngoài trời này rất lớn, hết tiểu đội này đến tiểu đội khác ra vào rất nhanh. Lớp của Lâm Ngữ Kinh là lớp cuối cùng trong khoa máy tính, thời điểm cô nằm úp sắp những sinh viên khoa khác cũng đã đi vào.

Thẩm Quyên vừa mới bước vào, tầm mắt đã bị âm thanh khoan nhurong kia kéo qua.

Kết quả vừa lia mắt một cái, liền nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh ôm Type 95 nằm bò trên mặt đất.

Thiếu niên nọ lúc này đang ngồi xổm bên cạnh cô, nghiêng người khẽ cúi đầu, kể đến bên cạnh cô nói chuyện với cô.

Thẩm Quyên híp híp mắt, cứ như thể nhìn hai người kia kề sát nhau với khoảng cách gần như vậy, một nói một nghe, còn gật đầu một cái.

Vô cùng hài hòa.

Hài hòa đến mức Thẩm Quyên cực kỳ khó chịu.

Ông chủ Thẩm liếc mắt nhìn huấn luyện viên bên cạnh, vòng từ phía sau đội ngũ đi qua, đi tới chỗ khoa máy tính, đến bên cạnh Lâm Ngữ Kinh, cũng ngồi xổm xuống theo: "Tay, run cái gì, cả cái băng ghế đều để cho cậu mà còn có thể run như vậy hả?"

Tiếng động này thỉnh linh xuất hiện, Lâm Ngữ Kinh "Đoàng" một phát bắn ra ngoài, lần thứ hai lệch khỏi bia, viên đạn đập ra một hố bom mới trên tường.

Cô nằm trên mặt đất xoay đầu lại, chớp mắt nhìn, không hiểu vì sao cậu lại đột nhiên xuất hiện: "Hả?"

Tiểu Đường tăng mặt trắng nghe thấy âm thanh này cũng quay đầu lại, trông thấy là Thẩm Quyên thì ngăn người, đáng vẻ ngờ ngác: "Sur huynh?"

Lâm Ngữ Kinh: "Ồ...?"

Thẩm Quyên không hề liếc mắt nhìn cậu ta, cứ như không nghe thấy lời cậu ta vậy, đưa tay nắm chặt tay của Lâm Ngữ Kinh, ngón tay thon dài bao phủ lên mu bàn tay trắng nõn của cô gái nhỏ, cúi đầu: "Ừm chút, lắc lắc cái gì? Sức lực có tí tẹo như vậy, súng cũng không cầm được? Là bình thường tớ không cho cậu ăn cơm hay là ngược đãi gì cậu?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh không biết tại sao, nghe được trong mấy lời này chút khó chịu và bức bối nhỏ nhỏ.

Tại sao đang không lại tức giận với cô?

Cô nghiêng đầu, lườm cậu một cái: "Lực tớ dùng không bé chút nào đâu biết không, cậu có biết cây súng này nặng bao nhiêu không hả?"

Thẩm Quyên ngồi xổm trên đất, lúc này trên bãi bắn bia ngoài trời đã đông người, có nằm có ngồi, cậu nghiêng người ở sau lưng cô như vậy, trái lại cũng không quá lạ lẫm.

"Không biết." Cậu thờ ơ thuận miệng nói, "Rất nặng?"

"Chính là tớ không cầm nặng như vậy được, tay tớ bây giờ cũng tê rồi này." Cô nhỏ giọng nói.

Thẩm Quyên khựng lại, di chuyển con người nhìn cô một cái.

Tiếng động xung quanh rất lớn, tiếng súng đùng đùng xen lẫn tiếng nói chuyện không ngớt bên tai. Cậu bỗng nhiên nhếch môi, hạ hạ mình, nhào người bên tai cô, dùng âm lượng chỉ để hai người nghe được thấp giọng nói: "Vậy không được, chỉ mới một lúc thế mà."

Lâm Ngữ Kinh nghe không hiểu ý gì, chỉ cảm thấy cậu sắp đến quá gần, tai hơi nhột, rụt cổ một cái.

"Mới cảm như thế đã thôi rồi, vậy sau này phải làm sao đây?" Thẩm Quyên khẽ nói, âm thanh nghe đến ý vị thâm trường, "Phải luyện một chút."

Hết chương 68.

Tê tỳ tỳ có lời muốn nói:

《 Tại sao bạn gái của tôi lại có nhiều hoa đào như vậy 》

Thẩm Quyên: Súng này không cầm được cũng không sao, sau này tớ dạy cậu cầm súng khác (?)

Sherry:

Mị thể là mị hồng hiểu gì đâu, hồng hiểu hồng hiểu hồng hiểu ("ε` ;)("ε` ;)

Ps: Để mn chờ lâu rồi >A<

Chương 69: Làm cho giống người đi

Tên lưu manh Thẩm Quyện này giờ trở công cong vẹo vẹo, đúng thực là không nằm trong phạm vi thông hiểu và chống đỡ được của Lâm Ngữ Kinh.

Hiểu biết của con gái đối với phương diện này, suy cho cùng vẫn tương đối hạn hẹp.

Hồi mới biết những thứ này, bọn Trình Dật có khi cũng sẽ tán gẫu về phương diện này. Tuy rằng bình thường bọn họ là anh em thân thiết không phân nam nữ, nhưng mấy đề tài nói chuyện thế này, họ vẫn muốn tránh đi một chút.

Lâm Ngữ Kinh cũng không gắng sức đi tìm hiểu sâu, cô không phải người có lòng hiếu kỳ.

Nhưng mà có một số việc, cho dù chẳng biết cái gì, cũng phải hiểu được.

Cô phản ứng một lúc lâu, vốn là cảm thấy trí tưởng tượng của mình quá là khủng khiếp rồi, thế nhưng Thẩm Quyện lại tận lực đè thấp giọng, hoàn toàn là đang ám chỉ rõ ràng rằng với cô rằng ——

Tớ chính là ý này!

Tớ chính là đang đùa giỡn lưu manh!

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, Type 95 trong tay bỗng chốc trở nên nặng hơn gấp mấy lần, không chỉ nặng thêm, dường như còn có chút phồng tay.

Cầm không được không cầm cũng không được, quái quái đi đi.

Lâm Ngữ Kinh muốn trực tiếp phang cái báng súng lên đầu cậu.

Cô hít một hơi thật sâu, hạ thấp giọng: "Thẩm Quyện, làm cho giống người đi, cậu là biến thái sao?"

Thẩm Quyện nghiêng người về sau, kéo dài khoảng cách, nhếch môi nhìn cô: "Tớ đây không phải là, thiện ý nhắc nhở sao?"

Lâm Ngữ Kinh tròn trĩnh mắt, mắt còn nhìn bìa ngắm phía trước, không nhìn cậu: "Tớ thực sự cảm ơn cậu đó, hát bài 《Lúc tình mong》* cho cậu nghe được không."

() Một bài hát của Trần Thục Hoa. Link: <https://zingmp3.vn/bai-hat/Luc-Tinh-Mong-Tran-Thuc-Hoa/ZWZEFFWE.html>*

Thời điểm chợt dạ đi dễ dàng cậu thì dịu dàng vô cùng, còn có thể làm nũng, đáng yêu không gì chịu nổi.

Hòa thuận lại một cái, là lập tức lộ rõ bản chất, nhún nhường làm nũng gì đó, biến mất không còn một mống.

Xùy, bọn con gái.

Thẩm Quyện "Xùy" một tiếng, còn chưa kịp nói chuyện, Tiểu Đường tăng bên cạnh bị lạnh nhạt hỏi lâu rồi cuộc cũng không nhận được mà đi tới.

Lâm Ngữ Kinh bản trượt phát súng cuối cùng, bỏ dây từ dưới đất. Huấn luyện viên vừa khéo sang bên đây, Tiểu Đường tăng mặt trắng đi theo đến. Một giây lạnh nhạt trước đó hoàn toàn không còn sót lại chút gì, cậu ta hệt như một cái đuôi nhỏ lơ lửng theo sau mông Thẩm Quyện: "Sur huynh! Sur huynh anh đi đâu vậy, mấy năm qua anh đã ở đâu?"

Thẩm Quyện không lên tiếng.

Tiểu Đường tăng cũng không nán lòng: "Ngay em quay về bọn họ liền nói anh không ở đây nữa, em đã khóc rất lâu đấy. Anh cũng không nói với em, em chỉ có một tấm ảnh chụp chung với anh, em cất mình anh xuống dân ở đầu giường, mỗi ngày ba quý chín lạy ——"

Mấy người họ đi tới cuối đội, Lâm Ngữ Kinh dừng chân lại, suýt chút nữa đã bật cười.

Thẩm Quyện cũng ngừng bước, quay đầu, mặt không cảm xúc: "Tôi chết rồi à?"

"Sur huynh, anh đừng nói gở." Tiểu Đường tăng mặt trắng nghiêm túc cau mày, nói tiếp, "Sao anh gầy đi nhiều thế?"

Lâm Ngữ Kinh nghe vậy, nhấc mắt lên.

Thẩm Quyện nhìn cô một cái, lại quay đầu đi, gơ tay gõ gõ đầu Tiểu Đường tăng: "Sao vẫn còn nói nhiều vậy hả?"

Lâm Ngữ Kinh đã quan sát Thẩm Quyện tí ti mỉ mỉ.

Trước đây cô còn chưa có cơ hội quan sát cậu kỹ càng, chỉ cảm thấy góc cạnh của thiếu niên trở nên sắc bén hơn, khí chất cả người trầm mà lạnh. Khi đó cô chỉ nghĩ là vì một năm rưỡi không gặp, hơn nữa cậu khi ấy lại đang tức giận.

Sau khi xa cách quá lâu, thành thật mà nói, Lâm Ngữ Kinh ít nhiều gì cũng có chút cảm giác xa lạ và xa cách không nói ra được. Từ đầu đến cuối cô đều nỗ lực quên đi, làm mình chủ động một chút, tươi vui một ít, chậm rãi làm nhạt đi cảm giác này, cố gắng tìm lại cách thức ở chung của hai người trước đây.

Đầu óc bị nhồi nhét quá nhiều suy nghĩ, rất nhiều vấn đề đều bị bỏ sót.

Chẳng hạn như Thẩm Quyện đã trải qua một năm rưỡi này như thế nào.

Cậu đã gặp phải chuyện gì.

Studio thế nào rồi.

Cậu của cậu thế nào rồi.

Còn có lời Trình Dật nói lúc trước, năm ngoái tới thành phố A, trông thấy dáng vẻ của cậu rất suy sụp là có chuyện gì.

Cũng không kịp hỏi.

Tiểu Đường tăng vẫn còn đang nói, cái miệng ba la bô lỏ y như súng liên thanh. Sau đó nói được một nửa, Tiểu Đường tăng nhìn cô một cái, lại kéo Thẩm Quyện sang bên cạnh lặng lẽ trò chuyện vài ba phút.

Lâm Ngữ Kinh cũng không để ý lắm, có hơi thất thần.

Hạng mục bắn súng đạn thật này là lấy điểm theo đội, hình như còn có trận thi đấu. Thẩm Quyện bị Đường Tăng kéo đi một lúc, lại bị lớp bọn họ gọi tới. Tiểu Đường tăng hai mắt sáng rực, chạy theo.

Lâm Ngữ Kinh cũng theo qua.

Thẩm Quyện đang giờ súng nằm trên mặt đất, động tác của cậu rất chuẩn xác. Một đôi chân dài lớn cực kỳ thu hút ánh mắt người khác, một thân đồ rắn ri màu xanh lục, thoát trông cứ như một con ếch đập thẳng chân.

Lâm Ngữ Kinh không biết mình vừa này có phải cũng trông giống như vậy không.

Có thể là xấu hơn một chút, dù sao động tác của cô dám cá là không đúng tiêu chuẩn.

Hai mắt Tiểu Đường tăng lúc này vẫn còn sáng bùng, mãi đến tận khi Thẩm Quyện bắn xong hai phát súng đầu.

Tiểu Đường tăng ngăn người, sau đó mím môi lại.

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt nhìn cậu ta.

Sắc mặt tiểu thiếu niên không tốt lắm, cậu ta thờ dài, lùi về sau hai bước.

Lâm Ngữ Kinh thấp giọng hỏi: "Sao đấy?"

Thiếu niên nhìn cô một cái, chậm chạp nói: "Sư huynh nói cậu là vợ anh ấy, hai người các cậu bao giờ đi lĩnh chứng?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh suýt nữa đã bị sặc nước bọt.

Thẩm Quyện!

Cậu bị cái gì vậy!

"Không phải." Lâm Ngữ Kinh hơi kinh hãi nhìn cậu ta, "Bọn tôi còn chưa tới tuổi kết hôn theo pháp luật, chuyện này cậu phải biết chứ."

Tiểu Đường tăng: "..."

"Ồ, đúng, vẫn chưa tới." Tiểu Đường tăng gật gù, bỗng nhiên đưa tay về phía cô, tự giới thiệu mình, "Chào cậu, tôi tên Dung Hoài, rất vui được biết cậu."

"..."

Đang hoảng, nghiêm túc lại giọng gao.

Lâm Ngữ Kinh cũng phối hợp với tác phong của cậu ta, hết sức cứng nhắc tự mình giới thiệu một chút, do dự chốc lát, hỏi: "Cậu gọi Thẩm Quyện là sư huynh, hai người các cậu quen nhau lúc nào thế."

"Lúc ở trong đội." Dung Hoài nói cũng như không.

Chắc cũng ý thức được điều này, cậu ta chậm rì rì bổ sung: "Lúc tôi vào đội thành phố thì anh ấy đã có ở đó rồi. Hồi đó tôi nhỏ, chắc lớp năm lớp sáu tiểu học* gì đó, đều là sư huynh chăm sóc tôi."

() Bậc tiểu học ở Trung Quốc có 6 lớp, cấp hai 3 lớp, cấp ba 3 lớp.*

Lâm Ngữ Kinh hơi kinh ngạc: "Tiểu học sao?"

Dung Hoài gật gù: "Xạ kích là hạng mục đào tạo người trẻ, từ nhỏ đã phải luyện rồi. Nhưng mà sư huynh vẫn là người giỏi nhất trong đó, mới có một năm đã được đội tỉnh gọi lên rồi." Hai mắt Dung Hoài lại sáng lên, "Cậu không thể tưởng tượng được anh ấy lúc đó lợi hại cỡ nào đâu."

"Bây giờ cậu ấy cũng lợi hại." Lâm Ngữ Kinh không nhen được nói.

"Hiện giờ không được, anh ấy đã bỏ huấn luyện mấy năm rồi." Dung Hoài lắc lắc đầu, lại cau mày, "Các cậu nhìn thì thấy lợi hại, bọn tôi lại không thấy vậy. Hơn nữa lúc này anh ấy không còn giống vậy rồi, tôi không nói rõ được, dù sao chính là, không giống với trước đây."

Lâm Ngữ Kinh phát hiện, cô thật sự không thể chịu nổi khi nghe người khác nói Thẩm Quyện không được.

Thẩm Quyện tẩy não cho cô quá thành công, dẫn đến bây giờ cô cứ khăng khăng mù quáng cảm thấy cậu tốt, cậu lợi hại, cậu thực sự không gì không làm được.

Lâm Ngữ Kinh nheo mắt lại: "Mấy năm thì thế nào? Người khác có thể mấy năm không được, nhưng cậu ấy không phải người khác, phải nhặt kiể lên thì không nhặt được kiể không đứng lên."

Dung Hoài sững sờ nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh thờ dãi: "Xin lỗi, giọng điệu hơi căng, có điều tôi không có ý tứ gì khác."

Dung Hoài đột nhiên nói: "Cậu nói đúng."

Lâm Ngữ Kinh chớp mắt: "Cái gì?"

Dung Hoài đã chạy đi rồi.

Thiếu niên tung tăng bước đi, hệt như một cơn gió, va vào vai người trước mặt mà nhảy nhót chạy ra bãi bắn bia ngoài trời.

Cố Hạ xoa xoa bờ vai bị cậu ta đụng vào mà đi đến: "Tiểu Đường tăng trông vui vẻ ghê nhỉ, cậu với cậu ấy bày tỏ thành công rồi?"

Lâm Ngữ Kinh bật cười: "Cậu nghĩ linh tinh gì thế hà, đó là sư đệ của bạn trai tớ."

"Tớ phát hiện cậu đúng là một bạn học nữ rất có chuyện xưa nha." Cố Hạ nói, "Tớ có thể mạo muội hỏi một câu không, vị trạng nguyên kia của cậu là bạn trai cũ hay vẫn là bạn trai hiện tại, xảy ra chuyện gì vậy?"

Cố Hạ không thể không biết xấu hổ mà nói toẹt chuyện bất cá hai tay, dừng một chút, lại bổ sung: "Đương nhiên, tớ chỉ thuận miệng hỏi thôi, nếu cậu không muốn nói thì chúng ta lại chuyển sang đề tài tiếp theo."

"Có gì mà không muốn nói chứ." Lâm Ngữ Kinh thờ dãi: "Hai vấn đề."

Cố Hạ: "Hà?"

Lâm Ngữ Kinh giờ một ngón tay: "Thứ nhất, là bạn trai, không phải bạn trai cũ." lại nhấc tiếp một ngón, "Thứ hai, tớ biết cậu có chuyện ngại không dám hỏi, cậu ấy không bất cá hai tay, tớ cũng không biết sự kiện bất cá hai tay ù ù cạc cạc này truyền ra như thế nào, rốt cuộc là chuyện gì."

Cố Hạ gật gù, hiểu rõ chuyện tình cảm của bạn cùng phòng mình bây giờ rất tốt là được rồi, nếu không cũng không biết lúc tám chuyện về trạng nguyên tình thì phải dùng thái độ tích cực hay tiêu cực nữa, cũng

không hỏi nhiều: "Vậy cậu hỏi cậu ta thử đi chứ."

*

Lâm Ngữ Kinh không thể ngay lập tức đến hỏi Thẩm Quyên vị Tiểu Thanh mai cùng cậu tình chàng ý thiếp kia chui từ đâu ra. Ông chủ Thẩm vừa mới bò dậy từ dưới đất thì đã bị một đám nữ sinh lớp bọn họ bao vây, lủ ra lủ riu đủ thể loại.

Lâm Ngữ Kinh phát hiện số lượng nữ sinh ở khoa tài chính có lẽ còn nhiều gấp đôi so với khoa máy tính.

Một buổi sáng qua rất nhanh, vừa vận đến giờ nghỉ trưa, Lâm Ngữ Kinh cũng không vội, bước ra xa hai bước, đứng ở cửa, lấy điện thoại từ trong túi quần hướng về phía Thẩm Quyên chụp cái "tách" một tấm.

Cô ra khỏi bãi bắn bia ngoài trời, tựa lưng bức tường bên trái trong hành lang, gửi tấm hình kia cho Thẩm Quyên, thiếu niên đứng chính giữa, một đám con gái gây có béo có bao vây xung quanh.

Lâm Ngữ Kinh gõ chữ: [Đây chính nguyên nhân cậu đi học tài chính?]

Thẩm Quyên không trả lời ngay.

Cậu chưa ra khỏi tòa nhà xạ kích, đã bị Dung Hoài chặn ở cửa, kéo qua một phía của hành lang: "Su huynh, chúng ta nói chuyện."

Cố chấp buộc cậu nói chuyện.

Thẩm Quyên: "..."

Thật ra ban đầu, lúc Thẩm Quyên mới nhìn thấy Dung Hoài đã có vài phản xúc động.

Thằng nhóc được gia đình quá nuông chiều, cao dong dỏng rồi mà còn khóc nhè, huấn luyện một ban đêm còn lên lét lét trèm chân khóc, bây giờ cũng đã lớn như vậy rồi.

Dung Hoài bao lớn rồi?

Hình như nhỏ hơn cậu hai tuổi, tuy rằng khi đó cậu nhóc vẫn còn ấu trĩ khóc đến sưng mũi cứ như chỉ mới hai tuổi.

Cùng tuổi với Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyên nhớ tới đáng về hết sức yếu đuối trẻ con của thiếu niên nhỏ năm đó, không nhìn được bắt đầu tưởng tượng xem Lâm Ngữ Kinh khi đó sẽ như thế nào.

Tiểu cô nương này toàn thân đều là phản nghịch ngầm, vào thuở ấy hẳn phải rất phách lối. Đầu óc Thẩm Quyên liên tưởng đến một cô gái nhỏ đáng yêu buộc hai bím tóc đuôi ngựa, đi theo đám anh em đánh nhau, ngờ thấy có người đến thì một giây sau lập tức biến thành đáng vẻ ngoan ngoãn ngồi chồm hổm dưới đất khóc, nhìn không được bật cười thành tiếng.

Thế là Dung Hoài nhìn thấy vị sư huynh tôn kính của cậu ta đang đứng ở cửa, bỗng nhiên cúi đầu khẽ cười hai tiếng.

"Sư huynh..." Dung Hoài yếu ớt nói, "Em vừa gọi điện thoại cho huấn luyện viên Tiết."

Thẩm Quyên khựng lại, đưa mắt lên.

"Em không nói gì hết." Dung Hoài vội nói, "Em chỉ hỏi ông ấy nghỉ tập mấy năm mà quay về huấn luyện lần nữa thì có cơ hội tìm lại trạng thái lúc trước không. Hồi đó anh đi gấp, còn chưa chờ em thi đấu về đã đi rồi. Em sẽ không hỏi thì sao anh bỏ đi, đoán là em có hỏi anh cũng sẽ không nói, thế nhưng bây giờ chẳng phải anh đã về rồi sao?"

Thẩm Quyên nhìn cậu ấy: "Cậu muốn nói cái gì?"

"Em chính là muốn nói," Dung Hoài nói với tốc độ rất nhanh, "Em cảm thấy anh vẫn còn kịp, hơn nữa em đã hỏi rồi, cũng không phải là không có tiền lệ. Mấy năm trước có một sư huynh họ Thôi, trở về huấn luyện lại hai năm, năm trước còn đoạt được huy chương đồng ở đại hội thể thao thành phố."

Giọng nói của Dung Hoài có chút mong chờ và gấp gáp: "Sư huynh, anh cũng đã đi mấy năm rồi, nếu anh quay về tiếp tục huấn luyện..."

Thẩm Quyên cắt ngang cậu ấy: "Cậu cũng đã nói là huy chương đồng."

Cậu cười cợt: "Tại sao cậu lại cảm thấy tôi sẽ đồng ý làm người đứng thứ ba?"

Dung Hoài há miệng, lời nói được một nửa bị mạnh mẽ chặn lại.

"Anh không giống thế." Dung Hoài cứng rắn nói, "Anh với người đó dĩ nhiên không giống nhau."

"Dung Hoài, tôi đi bốn năm rồi." Thẩm Quyên bình tĩnh nói, "Đối với một vận động viên mà nói, bốn năm có ý nghĩa thế nào, tôi có thể có mấy cái bốn năm? Thời gian rất công bằng, mỗi người đều giống nhau."

Dung Hoài yên lặng.

"Bản thân cậu cũng hiểu rõ mình đang nói cái gì." Thẩm Quyên nói, "Chuyện của quá khứ thì đã là quá khứ, đòi người trải qua những việc như vậy cũng rất tốt. Cậu hãy đi về phía trước, đừng quay đầu lại, cũng đừng có những suy nghĩ kỳ lạ."

Lúc Thẩm Quyên nói những lời này biểu cảm lạnh nhạt, ngữ khí không chút nhấp nhô, khiến người ta cảm thấy cậu thật sự đã là quá khứ, tựa như không cách khơi dậy hứng thú trước kia nữa.

Dung Hoài đột nhiên cảm thấy hơi hoảng sợ.

Lần đầu tiên Dung Hoài nhìn thấy Thẩm Quyên là lúc tiểu học, sắp sửa lên sơ trung, vẫn còn là một cậu nhóc.

Thẩm Quyên khi đó cũng không lớn. Tiểu thiếu niên trở mã muộn, vóc dáng thấp hơn hiện tại mấy cái đầu, một tay cầm cây súng lục, tay khác cho vào túi áo, nghiêng người, cánh tay cầm súng kéo căng đến mức thẳng tắp, khẽ nâng lên một chút, nòng súng hướng đến cái đài trước mặt.

Trong thời gian Tiểu Dung Hoài chớp mắt, thiếu niên gơ cánh tay lên, đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng bắn một loạt năm phát súng tới năm tám bia ngắm trước mắt.

Cậu rất chăm chú, thậm chí hoàn toàn không chú ý tới Dung Hoài đã đứng bên cạnh nhìn rất lâu, biểu hiện thờ ơ, có loại kiểu ngạo thần nhiên.

Dung Hoài cảm thấy mình bị vẻ đẹp trai này mê hoặc rồi.

Cậu ta đôi hạng mục, không chút do dự vùi đầu vào hoài bão *súng ngắn bắn nhanh*, vừa khéo lại được phân vào cùng phòng ngủ với Thẩm Quyên. Từ đó về sau, Thẩm Quyên có thêm một em trai nhỏ cuồng si bắn đất.

Cái tên Thẩm Quyên này tính khí chẳng tốt lành gì, hiện tại đã khá hơn nhiều lắm đấy. Thời còn trẻ trâu ấy quả thực kinh người không chịu nổi, ánh mắt nhìn tất cả mọi người đều giống như đang nói "Đám các người đều là cặn bã", đối xử hết sức bình đẳng.

Dung Hoài cũng không để tâm, Thẩm Quyên mặt lạnh nhìn cậu ta như đồ bỏ đi cậu ta cũng không để ý, nhiệt tình đóng vai em trai nhỏ cuồng si, theo sau mộng cậu gọi sư huynh sư huynh.

Sau đó cậu ta phát hiện Thẩm sư huynh sẽ vào thời điểm cậu ta nửa đêm trốn trong chân khóc nhè mà xốc phắt chân cậu lên, rót cho cậu bát súp gà độc*, sau đó dẫn cậu đến sân huấn luyện chạy vòng.

(*) Trong trường hợp này, có thể hiểu là lừa gạt, nói dối điều gì đó để làm người khác cảm thấy tốt hơn (Xuất phát từ thiện ý).

Là một người dịu dàng lại kiêu ngạo, vô cùng lợi hại.

Thế nhưng hiện tại cậu không giống vậy nữa rồi.

Cậu cứ như bị thứ gì đó đè lên, cả người đều không đứng dậy nổi.

Dung Hoài cắn răng: "Em không cam lòng."

Thẩm Quyên nghiêng đầu, nhìn ảnh vận động viên treo trên hành lang tòa nhà xạ kích, hồ hững nói: "Bản thân tôi còn chẳng có gì không cam lòng, cậu không cam lòng gì chứ."

"Em chính là không cam lòng, anh còn chưa đi đến đỉnh núi xem thử thi đã từ bỏ rồi." Dung Hoài nhìn cậu, mắt đỏ lên, "Sư huynh, anh còn chưa từng nhìn qua một cái, tại sao lại không tiếp tục leo lên chứ?"

Thẩm Quyên nghiêng đầu nhìn cậu ấy, không lên tiếng.

Một lát sau, cậu thở dài: "Phía trên kia bây giờ đã không còn vị trí của tôi nữa." Thẩm Quyên nói, "Tôi đã bị đè dưới chân núi rồi."

*

Ở nơi khuất bóng, Lâm Ngữ Kinh dựa lưng vào tường, đứng bên cạnh cửa thoát hiểm trong hành lang, đầu tựa lên mặt tường, nhìn chằm chằm đám mạng nhện bé nhỏ mềm yếu trong góc, trừng mắt nhìn.

Cô nghe thấy Dung Hoài hỏi tại sao.

Cậu ta không biết tại sao, cậu ta không biết thứ đè lên người Thẩm Quyên đó là gì, nhưng Lâm Ngữ Kinh biết.

Cô vốn dĩ đã định hôm nay hoặc ngày mai, sau khi huấn luyện quân sự kết thúc, hai người sẽ hẹn gặp nhau, bọn họ ngồi xuống nói chuyện dằng hoàng với nhau.

Trước đây không dám nói, không thể nói. Bây giờ cô đồng ý nói cho Thẩm Quyên tất cả mọi chuyện cậu muốn biết, cũng muốn hỏi xem sau khi xa nhau cậu có ổn hay không, có mệt hay không, có chuyện gì không vui hay không.

Cô muốn tham gia vào khoảng thời gian mình đã lỡ mất của cậu.

Bây giờ Lâm Ngữ Kinh đã biết đáp án rồi.

Cậu trải qua không tốt một chút nào.

Hết chương 69.

Thông báo về pass:

Ừm, tôi nói ngắn gọn thôi. Trước đây tôi có báo sẽ đặt pass đúng chứ, nhưng bây giờ tôi đổi ý rồi, không đặt nữa. Dù gì thì lúc đầu tôi cũng định sẽ gỡ pass sau khi hoàn truyện, với lại tôi cũng ngại phiền, thôi vì đáng yêu của các bạn đọc, tôi sẽ không set pass nữa ÷)))) (bớt biện minh cho sự lười biếng của mình đi ÷)

Nhưng mà á, vì một lý do mà ai cũng hiểu÷-), có vài ba chương xx yy nào đó đã bị khóa mất tiêu (Cụ thể là 79 87 92). Đương nhiên tôi vẫn tìm được raw ㄟ(ㄟ" ㄟ), tuy nhiên để bảo vệ sự thuần khiết của các chị em, tôi sẽ set pass mấy chương này nhá hí hí hí hí ÷)

Bao giờ đến đó tôi sẽ nói chi tiết hơn, okey cảm ơn mọi người đã đọc thông báo:)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mong Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chúng ta thế này có tính là cưới trước yêu sau không?

Sau bữa trưa, buổi chiều vẫn là huấn luyện bắn súng đạn thật.

Buổi sáng Lâm Ngữ Kinh đã nhận đủ sự suy sụp và gầy vò của việc bắn trượt bia, hơn nữa còn bị Thẩm Quyên làm cho bây giờ hề nhìn thấy súng là sẽ có thêm ý nghĩ kỳ quái, cũng không muốn chạm thử thêm nữa.

Cô ngồi gần người trong góc bãi bắn bia.

Ánh nắng buổi chiều trực diện mà gay gắt, chiếu xuống không góc chết, bóng râm, nướng đỉnh mũ người ta đến nóng ran, cứ như một giây sau sẽ bùng cháy, mà cô lại như không cảm giác được.

Mãi đến khi một cái bóng phủ xuống, che khuất toàn bộ ánh nắng mặt trời.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên.

Thẩm Quyên đứng trước mặt cô, cúi xuống nhìn cô từ trên cao. Vành mũ kéo thấp, lại quay lưng về phía mặt trời, chỉ có thể nhìn được hình dáng khuôn cằm.

Lâm Ngữ Kinh ngậy người.

Loại cảm giác một giây trước còn đang suy nghĩ đến, một giây sau người đã xuất hiện ngay trước mặt thực sự khá tuyệt.

Đã lâu lắm rồi cô không cảm nhận được cảm giác này.

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh tốt hơn một chút, ngược đầu, nhìn Thẩm Quyên ngồi xổm xuống trước mặt cô, tay cầm một chai nước khoáng, vịn ra đưa tới: "Nghĩ gì thế?"

Cô nhận lấy, uống hai ngụm, bờ môi dính nước, ướt át tron bóng: "Tôi đang nghĩ —— "

Cô kéo dài giọng, cả nửa ngày mới nói: "Đường như chúng ta bên nhau chưa bao lâu đã xa nhau."

Thẩm Quyên nhấc mí mắt, nhìn cô một cái, không lên tiếng.

"Vậy nên thật ra bây giờ chúng ta có hơi lúng túng đấy, rốt cuộc nên xem là cặp vợ chồng giả hay vẫn là đôi vợ chồng son đây?" Lâm Ngữ Kinh nói tiếp, "Chúng ta cũng chỉ xác định quan hệ, sau khi xác định vẫn chưa kịp bồi dưỡng tình cảm đó."

Thẩm Quyên có chút buồn cười nhìn cô.

Cậu phát hiện có bạn gái nhỏ này của cậu đúng thật là có nhiều ý tưởng. Cô thường nghĩ đến những chuyện người khác căn bản chẳng thể nghĩ đến, những vấn đề kỳ kỳ quái quái.

Cậu trầm ngâm chốc lát, suy nghĩ xem trả lời thế nào, còn chưa kịp nói gì.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên vận nắp chai nước khoáng, chống chai nước lên mặt đất, lòng bàn tay dè lên nắp chai lấy thể nhào người đến, kẻ sát tới nhìn cậu: "Thẩm Quyên, chúng ta thể này có tính là cưới trước yêu sau không?"

Thẩm Quyên: "..."

Thẩm Quyên cúi đầu, không nhìn được liếm môi khẽ cười một tiếng, lại đưa mắt nhìn lên: "Tớ cảm thấy có thể tính."

Cậu cũng cố ý nhích đến trước, rút ngắn khoảng cách rừ mắt nhìn cô, chậm rãi từ tốn nói: "Cưới trước yêu sau không phải chỉ nói không, còn phải có chút quyền lợi vợ chồng."

Nói xong câu này, Thẩm Quyên mặt không đổi sắc mà thường thức hiệu quả một chốc.

Cậu hài lòng nhìn thấy vành tai giấu trong mũ tóc của Lâm Ngữ Kinh khẽ động động, đoán chừng lại đỏ rồi.

Cô gái nhỏ lẽ lẽ người ra sau, dùng ánh mắt lên án không lời nhìn cậu vài giây. Sau đó, cô chớp chớp mắt, bất chợt nói: "Tớ nhắc nhở cậu một chuyện."

Thẩm Quyên lười nhác đáp một tiếng: "Hừm?"

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mi dài: "Sinh nhật mười tám tuổi của tớ, hiện tại còn chưa đến đâu."

Thẩm Quyên: "..."

"Cho nên mong cậu lúc nói chuyện với trẻ vị thành niên thì nên chú ý một chút, đừng có quá nhiều suy nghĩ không sạch sẽ như thế." Lâm Ngữ Kinh nói, "Tớ đây, hiện tại chỉ có thể hôn hít gì đó với cậu thôi."

Lâm Ngữ Kinh lập lại nội dung then chốt lần nữa: "Một nụ hôn đơn thuần."

Mí mắt Thẩm Quyên nháy một cái.

Lâm Ngữ Kinh vẫn còn chưa xong, cô thả nhẹ giọng, dịu dàng hỏi cậu: "Được không anh trai?"

Giọng cô gái nhỏ vốn đã mềm mại nhẹ nhàng, lại cố ý ép giọng một chút như thế, âm thanh êm ái đến mức khiến xương cốt người ta nhũn ra từ sau gáy thẳng đến xương cụt.

Mẹ kiếp.

Thẩm Quyên cúi đầu, hạ giọng cực thấp bật ra một câu thô tục.

Lâm Ngữ Kinh rốt cuộc đã không nhìn được nữa, ngửa người ra sau, tựa lên bức tường bắt đầu cười.

Mũ của cô bị ép trên tường, vành nón lật lên một cái, lộ ra khuôn mặt xinh xắn, nở nụ cười, mày mắt cong cong, xinh đẹp lại mê người.

Thẩm Quyên bị trêu chọc đến không còn cách nào, híp híp mắt, thấp giọng nói: "Tớ phát hiện lá gan cậu bây giờ lớn thật đấy, ban ngày ban mặt mà dám câu dẫn tớ như thế?"

Lâm Ngữ Kinh lên lên lút lút xem xét bốn phía một vòng.

Bầu không khí lúc này khá thoải mái. Huấn luyện viên các lớp đang nằm bên kia thi đấu với nhau, học sinh bên cạnh tụ tập thành một vòng cổ vũ cho huấn luyện viên lớp mình, ào ào gọi vòng chín vòng mười, phía sau còn có học sinh cầm cây súng không đạn tung hứng trên đỉnh đầu một cái, cảm xúc mạnh mẽ bùng nổ.

Không ai chú ý đến bên này.

Lâm Ngữ Kinh một lần nữa nghiêng đầu lại, đưa tay, lẹ lẹ kéo ngón tay Thẩm Quyên đến phía trước, tự nhiên đan vào ngón tay thon dài của cậu, len từng ngón một vào kẽ hở tay cậu.

Mười ngón tay đan xen.

Lòng bàn tay Lâm Ngữ Kinh dán vào khớp xương tay cậu, nhẹ nhàng cọ xát: "Chuyện này sao lại là câu dẫn, tớ đây không phải đang dỗ cậu sao?"

Động tác của cô cẩn thận hết như tên trộm.

Hoàn toàn quên mất bọn họ lúc này đang là tự do yêu đương, không còn là thời cấp ba nắm tay một cái cũng phải giấu trong tay áo đồng phục nữa.

"Buổi trưa tớ muốn chờ cậu đi ăn cơm chung, sau đó không cần thận nghe thấy cậu và sư đệ của cậu nói chuyện." Lâm Ngữ Kinh nắm tay cậu lác lác lên xuống, chủ động xin lỗi, "Xin lỗi, tớ không muốn nghe trộm, nhưng mà sau khi nghe được, tớ đã suy nghĩ rất lâu."

Thẩm Quyên mặc cho cô lôi kéo tay cậu đùa nghịch.

"Chợt cảm thấy các cậu tán gẫu về đề tài không tích cực như thế, cậu nhất định là chẳng mấy vui vẻ." Lâm Ngữ Kinh thờ dãi nói, "Tớ muốn dỗ cậu, muốn làm cậu vui vẻ."

Thẩm Quyên loạn tim.

Cậu không ngờ Lâm Ngữ Kinh sẽ nói như vậy.

Không phải là không cam lòng nhìn cậu thể này gì đó, không phải là cậu không nên là đáng về bây giờ gì đó.

Chính là rất đơn thuần, tớ muốn làm cậu vui vẻ.

Trong lòng như bị thứ gì đó nhồi vào chặt chẽ chẽ chẽ, sau đó là một mảnh mềm mại.

Thẩm Quyên mới ý thức được, Lâm Ngữ Kinh đã thật sự thay đổi.

Cô gái nhỏ tự nhốt mình trong vỏ cứng hơn một năm trước đây, hiện tại đang vụng về dè dặt bước từng bước một đến bên cậu, sau đó đưa tay ra kéo lấy cậu.

Bãi bãi bia ngoài trời hơi ẩm ỉ, tiếng súng đoảng đoảng và tiếng trò chuyện hoan hô không dứt bên tai. Ở trong góc có hai người đang trầm mặc.

Thẩm Quyên không lên tiếng, thế nhưng Lâm Ngữ Kinh có thể cảm nhận được, bàn tay đang nắm tay cô của cậu, bắt đầu lạnh lên từ đầu ngón tay.

Một lúc lâu sau, Thẩm Quyên nhẹ giọng mở miệng: "Lạc Thanh Hà không còn nữa."

Lâm Ngữ Kinh sững sờ.

Cô ngẩng đầu lên, dùng năm giây nghe hiểu câu nói này, sau đó cả người cứng ngắc từ đầu đến chân.

Bàn tay đang nắm tay cậu của cô run lên, ngón cái Thẩm Quyên như động viên mà cọ cọ chỗ gan bàn tay cô: "Thật ra cũng không đột ngột lắm, lúc cậu đi bác sĩ đã nói, phổi nhiễm trùng rất nhanh, đại khái chỉ còn

ba đến sáu tháng, ông đã chịu đựng lâu lắm rồi."

Thời điểm cậu nói đến ba chữ "lúc cậu đi" này, Lâm Ngữ Kinh cảm thấy lòng mình như bị thứ gì đó đâm ngoáy một trận.

"Tớ đã chuẩn bị tốt tâm lý." Thẩm Quyên nghiêng đầu, nhìn một cây cỏ dại khô cằn nơi góc tường, nhàn nhạt nói, "Thế nhưng việc một người nằm yên ở đó, so với việc từ nay về sau hoàn toàn biến mất trên đời, suy cho cùng vẫn không giống nhau."

Lâm Ngữ Kinh nói không nên lời.

Tay cô lạnh lẽo, cảm giác đầu óc mình đều đã đông băng.

Thật ra từ trưa đến giờ cô vẫn luôn nghĩ, Thẩm Quyên phải làm thế nào.

Lâm Ngữ Kinh không quan tâm Thẩm Quyên làm chuyện gì. Cậu muốn làm chuyện gì thì làm chuyện đó thôi, nhưng mà đầu tiên, đó phải là chuyện cậu muốn làm.

Thẩm Quyên và cô không giống nhau. Thứ ràng buộc cô chính là một gia đình có gốc gác không mấy vững chãi, cùng với một người mẹ có ham muốn khống chế rất mạnh. Những thứ này chờ cô lớn lên rồi, chờ đến khi cô có khả năng vùng vẫy, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ được giải thoát.

Nhưng Thẩm Quyên thì phải làm sao đây.

Trên người cậu có một thứ không thể thoát ra được, trước đây có, hiện tại dường như càng quấn chặt hơn.

Lại như chính cậu nói, cậu biết rõ chuyện này không hề liên quan gì đến cậu, không phải do cậu tạo thành, cậu sẽ không vì thế mà oán giận bản thân điều gì, thế nhưng vẫn không có cách nào vứt bỏ gánh nặng trong lòng mà làm như không có chuyện gì xảy ra, muốn thế nào thì làm thế đó.

Không thể không có ảnh hưởng.

Chuyện kiểu này không thể gấp, phải chậm rãi đi, cũng cần có thời gian làm phai nhạt.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên cúi đầu, dán môi lên mu bàn tay của cậu, nhẹ nhàng hôn một cái.

Lông mi thật dài rũ xuống, thanh mảnh dây rậm che phủ.

Một nụ hôn thành kính lại đầy tiếc thương.

Cô ngẩng đầu lên, học dáng vẻ khi đó của cậu, nắm lấy tay cậu véo véo: "Cô Tiểu Lâm thương cậu."

Thẩm Quyên run lên hai giây, bỗng nhiên nở nụ cười.

Cậu dứt khoát ngồi thẳng xuống đất, chân dài duỗi một cái, một tay nắm tay cô, một tay khác chống lên mặt đất bị ánh mặt trời hun nóng: "Cô Tiểu Lâm, cô rất lớn lối đấy nhé."

"Cô định thương tôi thế nào đây?" Thẩm Quyên như cười như không nhìn cô, "Cô muốn một phần đề cương trong kỳ thi của khoa Tài chính không, huh? Cô Tiểu Lâm?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh cũng hiểu rõ Thẩm Quyên đang muốn đổi đề tài, trừu trừu cô, không muốn cô phải suy nghĩ điều này.

Cậu luôn như vậy, phong khinh vân đạm* mà nói xong những lời này, cứ như bản thân chẳng hề liên quan đến, còn có thể nói chuyện đùa giỡn với bạn.

(*) Nhẹ như gió mây

Nhưng mà chuyện đùa này của cậu, quả thực là vết nhơ lớn nhất trong đời Lâm Ngữ Kinh, không phải một trong.

Tuyệt đối không thể nhận.

Lâm Ngữ Kinh rút tay lại, từ chối nắm tay với cậu: "Thẩm Quyên, hai chúng ta hiện vẫn còn trong giai đoạn tập làm quen lúng ta lúng túng lại lúng lay để vỡ trần ngập nguy cơ, còn chưa nói thời thế bấy giờ tìm một người bạn gái như tớ khó khăn thế nào, tớ đề nghị cậu nên quý trọng."

Thẩm Quyên quyết định cứu vãn một phen, tuy rằng đã cách xa bao nhiêu năm tháng: "Thật ra tập đề cương kia của cậu thật sự rất hữu dụng, lần thi tháng kia, môn vật lý của tớ đều dựa cả vào tài năng của nó... mới làm được điểm tối đa."

Thẩm Quyên còn chưa nói xong đã kịp phản ứng lại, thầm nghĩ cmn mày bị ngu rồi à?

Quả nhiên, một giây sau, Lâm Ngữ Kinh đột nhiên đứng dậy, mặt không cảm xúc nhìn cậu: "Ngày hôm nay cậu đừng có nói chuyện với tớ, hai chúng ta chia tay tới 12 giờ hôm nay, ngày mai sẽ làm hòa lại, cậu có ý kiến gì không?"

Thẩm Quyên tùy tiện dang người ra ngồi dưới đất, co một cái chân dài lên, hai tay chống lên đất giữa người ra sau ngẩng đầu nhìn cô.

Mặt trời chói chang, cậu bị chiếu đến hơi híp mắt, thoát nhìn lười lười biếng biếng cả lơ phát phơ, như là trở lại thời cao trung: "Có thể giảm hai giờ không. " Thẩm Quyên đề nghị, "Mười giờ làm lành được không?"

Lâm Ngữ Kinh xoay người bỏ đi, dùng một cái bóng lưng trả lời cậu.

Lạnh lùng lại vô tình.

*

Về mấy câu giai đoạn tập làm quen mà Lâm Ngữ Kinh nói hôm nay, tuy rằng trước đó cô đã nguy trang bằng mấy lời kiểu như cười trước yêu sau, nhưng Thẩm Quyên vẫn có thể hiểu đại khái ý của cô.

Thẩm Quyên vốn không nghĩ đến những điều này, chính cậu cũng không cảm thấy có gì không ổn. Bất luận xa cách bao lâu, dù cô có thay đổi hay không, cô đều là Lâm Ngữ Kinh, chỉ cần là cô thì thế nào cũng được.

Thế nhưng suy nghĩ của đám con gái hẳn là không giống với bọn con trai. Vừa mới xác định quan hệ đã chia xa lâu như vậy, rồi thoát một cái lại quay về trạng thái sớm chiều ở chung, có lẽ nữ sinh cần phải có chút thời gian tìm lại cảm giác.

Tựa như dây cót và bánh răng bị vứt bỏ rất lâu một lần nữa chập lại.

Thẩm Quyên vốn không phải người có cực nhiều kiên nhẫn.

Thẩm Quyên cảm thấy cần phải thêm chút dầu bôi trơn.

Cậu suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra gọi điện thoại.

Buổi tối hôm đó, vào thời điểm Lâm Ngữ Kinh còn đang "chia tay" với Thẩm Quyên, cô nhận được tin nhắn của bạn học cũ Lý Lâm.

Đã lâu không gặp, bạn học Lý Lâm vẫn nhiệt tình như vậy. Tốc độ tay kinh người, tin nhắn gửi đến hết cái này tới cái khác, nhiệt tình đến mức hơi ồn ào, nhiệt tình đến nỗi Lâm Ngữ Kinh phải cố nén suy nghĩ kéo cậu ta vào danh sách đen.

Bên trong kí túc xá mỗi người mỗi chuyện, Lâm Ngữ Kinh thả điện thoại lên mặt bàn, nhìn tin nhắn của Lý Lâm chen chúc tràn tràn ngập ngập màn hình, bất chợt nở nụ cười.

Lý Lâm bên kia vẫn còn đang nói chuyện: Cậu thật sự quay về thành phố A rồi?

Lý Lâm: Aiz em gái Lâm, tuy rằng chúng ta chỉ ở chung có mấy tháng, nhưng tớ thật lòng cảm thấy tình cảm của chúng ta bền vững như keo sơn, vậy mà cậu trở lại thành phố A cũng không nói với bọn tớ một tiếng. Hồi cậu mới đi Văn Từ Tuệ còn rơi mấy hạt đậu vàng đấy, tớ học buổi tối lên trốn sau rèm cửa sổ khóc thút tha thút thít.

Lý Lâm: Còn có Quyện gia, trạng thái của Quyện gia khi đó tớ cũng không muốn nói.

Lâm Ngữ Kinh sững sờ, cảm đi động lên gõ chữ hỏi: Trạng thái gì.

Lý Lâm: Chính là trạng thái chú chó hoang nhỏ bị vứt bỏ á, chỉ liều mạng học tập, điên cuồng thi hạng nhất.

Lâm Ngữ Kinh nghe đến cái này liền tức tối: Lúc tớ ở đó cậu ta cũng điên cuồng thi hạng nhất!

Lý Lâm trực tiếp gửi tin nhắn thoại đến đây: "Không phải, không giống khi đó, mọe nó tớ thi đại học 90 điểm văn mà cũng không biết hình dung thế nào luôn này. Dù sao chính là, căn bản không để ý tới người khác, căn bản chỉ cần tớ nhìn thấy cậu ấy, thì từ sớm đến tối đều là đang làm bài, người gầy đến mức tớ nhìn thôi cũng muốn khóc."

Lâm Ngữ Kinh đem điện thoại đặt lên bên tai, nghe xong ngẩn người, còn chưa kịp đáp lời, Lý Lâm lại gửi một tin nhắn thoại tới đây.

Lý Lâm: "Hon nữa gia đình Quyện gia dường như rất khó khăn thì phải, hình như cuối tuần còn phải làm công kiểm tiền, hợp phụ huynh cũng không thấy ai đến họp cho cậu. Tớ thấy có khi bữa trưa cậu ấy cũng không buồn ăn, phải giảm ăn giảm tiêu, thắt lưng buộc bụng, vừa muốn kiểm tiền lại vừa muốn học tập."

Gia đình Thẩm Quyện có bao nhiêu khó khăn, đương nhiên Lâm Ngữ Kinh biết rõ.

Cô chau mày, trong lòng có phần không thoải mái.

Lý Lâm: "Cái móc chìa khoá mà cậu ấy dùng, nhìn cũng cực kỳ cũ, chính là loại đồ chơi nhỏ chỉ có mấy đồng một cái. Một con thỏ nhỏ, còn mặc váy hồng nhạt, nữ tính hết sức, rất không tương xứng với khí chất của Thẩm Quyện. Tớ cảm thấy cái đó y như món đồ chơi mà trẻ con không thích, bị cậu ấy nhặt về dùng."

Móc chìa khoá thỏ mặc váy hồng nhạt...

Lâm Ngữ Kinh sững người, theo bản năng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn chú gấu đặt trên giường mình.

Lúc cô ở Nhất Trung Hoài Thành, nhà trường không cho mang theo, đành đặt ở căn hộ của Lâm Chi ở thành phố A. Quay về nhập học đại học một cái, vừa báo danh xong Lâm Ngữ Kinh đã ngồi tàu điện ngầm một tiếng đồng hồ đi đến nhà kia, ôm nó đến trường.

Mỗi lần nhìn thấy nó, đều có thể nhớ ngay đến đáng về khi đó của thiếu niên mang cái tiểu ác ma bắt đắc dĩ nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh phát ngốc một lát, lại hồi thần nhìn vào điện thoại một cái, Lý Lâm đã gửi mấy cái tin nhắn thoại đến đây, mỗi cái đều rất dài.

Nếu như là bình thường, tin nhắn thoại dài như thế cô đều chẳng thèm nghe, việc nghe tin nhắn thoại này rõ là phiền phức.

Trình Dật nắn cổ không chỉ một lần, gửi tin nhắn thoại chẳng bao giờ nghe, không biết là cái tật xấu gì.

Thế nhưng chuyện Lý Lâm nói chính là về Thẩm Quyện.

Lâm Ngữ Kinh mở một cái ra, lần thứ hai giờ lên bên tai.

"Tớ nói để tớ đưa cậu ấy một cái, cậu ấy còn không chịu! Nhất quyết muốn con thỏ kia!"

Đầu bên kia điện thoại, Lý Lâm nhìn vào nội dung chép đầy cả trang giấy, vừa áp ủ tình cảm, vừa lưu loát đọc chậm, tình cảm đủ đầy, một chữ cũng không thiếu.

Có khi cậu ta còn tự gia tăng ngữ khí cho câu: "Một cái móc chìa khoá cũng không mua nổi! Cậu nói xem những ngày tháng kia trải qua bí thảm biết bao!"

"Haiz, em gái Lâm, trước đây tớ thật sự không biết điều kiện gia đình Thẩm Quyện lại kém như thế."

Lý Lâm đau thương nói: "Một năm lớp 12 này cậu ấy trải qua thực sự quá khổ! Nếu như lên Đại học lại không có cô bạn gái đối xử với cậu ấy nhiệt tình như lửa một chút thì làm sao bây giờ?!"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh luôn cảm thấy câu nói cuối cùng này nghe sao có hơi là lạ ấy.

Hết chương 70.

Tê tỳ tỳ có lời muốn nói:

Thẩm Quyện: Tôi nói rồi, tôi thật sự không thích diễn kịch, có thể nhận được cái giải Oscar Nam chính xuất sắc nhất này hoàn toàn là do bị bạn gái tôi ép thành.

Sherry:

Mọi người tin thôi đừng tin quá =))))))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Phim con heo trong nước

Thời điểm Lý Lâm nhận được điện thoại của Thẩm Quyện đã rất kích động, quen biết Thẩm Quyện hai năm, đây là lần đầu tiên người này chủ động gọi điện thoại cho cậu.

Đặc biệt là khoảng thời gian sau khi Lâm Ngữ Kinh chuyển đi, gửi WeChat QQ cho Thẩm Quyện đa phần đều là không trả lời, vừa đến cuối tuần là lập tức biến thành trạng thái mất liên lạc.

Lý Lâm luôn cho là Thẩm Quyện vẫn chưa đổi sang điện thoại thông minh, không thể download được mấy thứ như WeChat.

Điện thoại được kết nối, một tiếng "Quyện gia" vang dội của cậu ta vừa mới bật thốt ra, Thẩm Quyện bên kia đã gọn gàng dứt khoát buông câu đầu tiên: "Nào, tôi nói cậu viết."

Câu thứ hai: "Cái gì cũng dừng hỏi, cầm bút, viết, một câu cũng không được sai."

Lý Lâm: "..."

Hỏi cao trung Lý Lâm đã từng hiểu lầm Thẩm Quyên có hồng nhan khác, cuối cùng mới biết là bậy bạ. Tuy rằng đã từng giải thích bác bỏ tin đồn, nhưng vẫn bị lan truyền không ít. Thẩm Quyên không vì chuyện này mà đánh chết cậu ta, Lý Lâm cảm thấy mình đã nợ cậu một mạng.

Trái tim tràn đầy nhiệt tình và mong muốn báo ân không có chỗ phát ra, hôm nay bỗng có cơ hội từ trên trời rơi xuống, cho nên cậu ta không nói hai lời đã bắt đầu xoạt xoạt xoạt chuyển bút, còn chăm chú nỗ lực hơn so với hồi học lớp mười hai.

Chép xong một trang giấy, Thẩm Quyên lại báo cậu ta gửi tin nhắn cho Lâm Ngữ Kinh.

Lý Lâm cũng không phải kẻ ngốc, Thẩm Quyên muốn làm gì lúc này cậu ta đã hiểu.

Hơn một năm nay trạng thái của Thẩm Quyên thế nào, tất cả mọi người đều biết. Hầu như cũng đều biết nguyên nhân, chỉ cần tùy tiện nói một chút về Lâm Ngữ Kinh cũng có thể đâm thẳng vào sâu trong tim cậu.

Kết quả bây giờ Thẩm Quyên báo cậu viết những việc kia, nhưng từ đầu đến cuối đều mơ mơ hồ hồ.

Những chuyện đau lòng thật sự, một câu cũng không có.

Lý Lâm rất khó hiểu, cậu ta cũng không biết tại sao mình phải nói với Lâm Ngữ Kinh là Thẩm Quyên nghèo đến không ăn cơm nổi, còn dùng cái móc khóa rách nát được từ tay một đứa trẻ đến tận hai năm, cậu ta căn bản còn chưa nhìn thấy cái móc khóa kia lần nào cơ mà.

Thật ra Thẩm Quyên cũng có lúc khó hiểu.

Cậu không biết rốt cuộc là chuyện gì đã khiến Lâm Ngữ Kinh cảm thấy cậu nghèo đến cơm cũng không ăn nổi.

Mới bắt đầu là vì cậu phối hợp theo câu chuyện kia trêu đùa cô, nhà tôi ở thôn Lá Sen tên tôi là Trầm Thiết Trụ. Cậu nói thiếu não lại ngốc nghếch như thế, bình thường Lâm Ngữ Kinh cũng không phải đồ ngốc, chắc chắn phải không tin mới đúng.

Mà cô là đồ ngốc cũng không tin cái này.

Cậu nghi ngờ bản thân đã làm ra chuyện gì đó trong cuộc sống hàng ngày, trước đây hoặc sau này, khiến Lâm Ngữ Kinh cảm thấy những câu nói kia là biểu lộ cảm xúc, cậu thật sự từng thiếu.

Thẩm Quyên bị Lâm Ngữ Kinh ngấm ngầm ám thị một cách rõ ràng như thế trong thời gian quá dài, cho nên thời điểm cảm điện thoại niệm bài diễn thuyết cho Lý Lâm, vậy mà trong thoáng chốc chính cậu cũng có chút mơ hồ, cảm thấy gia đình mình dường như thật sự rất khó khăn.

Vậy thì phối hợp đi, đầu sao chuyện thế này cũng chẳng có gì to tát.

Thẩm Quyên tự cảm thấy bản lĩnh văn chương của mình vô cùng thâm hậu, bản thảo vô cùng hoàn mỹ. Bắt đầu từ "Cậu biết không? Trạng thái Thẩm Quyên thâm biết bao nhiêu", đến kết thúc "Một năm lớp 12 này cậu ấy trải qua thực sự quá khó". Lâm Ngữ Kinh chính là một người miệng cứng tim mềm, cần phải có một thùng dầu bôi trơn đúng lúc đúng chỗ.

Cậu không hề biết anh bạn Lý Lâm đã giúp cậu bổ sung thêm một câu thoại định đoạt sinh tử.

Vì thế nên, thời điểm cậu thành thoi đuổi chân ngồi i trên ghế trong phòng KTX, nhận được tin nhắn của Lâm Ngữ Kinh, tâm trạng thực sự không tệ.

Cậu cảm điện thoại lên, lướt mở màn hình khóa, đưa mắt nhìn.

Lâm Ngữ Kinh: Kết thúc huấn luyện quân sự có phải còn có hai ngày nghỉ rồi mới vào học không.

Thẩm Quyên đáp: Ừ.

Lúc này Lâm Ngữ Kinh gửi đến một tin nhắn thoại, hẳn là đang ở trong hành lang, âm thanh hơi vọng một chút, vẫn mềm mại: "Bạn trai, huấn luyện quân sự xong có muốn một cuộc hẹn không?"

Cô đang chủ động hẹn cậu.

Tâm trạng của Thẩm Quyên thực sự quá tốt rồi.

Từ sau khi Lâm Ngữ Kinh đi, cậu đã quá lâu không cảm nhận được cảm giác bay bổng này, sung sướng, thả lỏng, chẳng hiểu sao lại khiến người ta không nhận được mà có hơi muốn cười.

Cậu nhếch môi, tay gác trên mặt bàn, đầu ngón tay không ngừng gõ nhịp, tràn trề cảm giác tiết tấu mà gõ "cộc cộc cộc cộc" lên góc bàn. Vu Gia Tông bên cạnh xoay người lại: "Phòng chúng ta có chuột vào à."

Thẩm Quyên để điện thoại xuống, ngả người dựa ra sau một cái, xoay đầu lại, mỉm cười: "Các cậu đói bụng không?"

Nụ cười này vô cùng dịu dàng, thế nhưng lại xuất hiện trên mặt một người như Thẩm Quyên, ba người còn lại trong phòng ngủ đều cảm thấy hơi lo sợ.

Tôn Minh Xuyên điên cuồng lắc đầu: "Không có không có không có... nhì."

Thẩm Quyên bắt chéo hai chân, cảm điện thoại lên, bắt đầu tìm thức ăn ngoài: "Không đói? Không đói cũng ăn chút gì đi, tôi đặt tôm hùm nhỏ nhé, bốn hộp đủ không, các cậu thích vị gì?"

Bạn học Tôn Minh Xuyên một tháng chỉ có 1500 đồng tiền sinh hoạt phí ngập ngừng nói: "Bốn... Bốn hộp sao?"

"Mỗi người một hộp." Thẩm Quyên không ngần đầu, đầu ngón tay quẹt quẹt trên màn hình điện thoại, không hài lòng lắm, "Tôm hùm nhỏ này sao lại rẻ như vậy? Lại gọi thêm mấy món khác đi. Các cậu ăn của lòng Thượng Hải không?"

Vu Gia Tông gờ tay ngăn cản: "Ày, Thẩm Quyên... Ông chủ Thẩm, không cần, vẫn là tôm hùm nhỏ thôi."

"Không sao cả, hôm nay tôi muốn tiêu tiền." Thẩm Quyên lại đặt cua lòng, nhìn một chút vẫn cảm thấy không hài lòng, cậu ngừng đầu lên, tâm trạng vui vẻ nhìn bọn họ, lại hỏi, "Hay là ra ngoài ăn đi, các cậu có muốn ăn sò tuyết hay vậy cá hấp ở quán Phẩm Phúc không?"

Bạn cùng phòng: "..."

*

Ngày cuối cùng kết thúc huấn luyện quân sự, buổi sáng biểu diễn báo cáo kết quả, sau đó đi tạm biệt huấn luyện viên.

Mười lăm ngày huấn luyện quân sự trôi qua, tất cả mọi người đều mệt đến mức không nhấc nổi tay chân. Lâm Ngữ Kinh cũng không ngoại lệ, sau khi kết thúc một đợt huấn luyện như thế, bây giờ cô chỉ muốn tắm nước nóng, sau đó nằm trong phòng ngủ thoải mái mãi mãi ngủ một giấc.

Vừa khéo là thứ sáu, hai ngày thứ bảy chủ nhật dừng để nghỉ ngơi điều chỉnh trạng thái. Lâm Ngữ Kinh hẹn Thẩm Quyên thứ bảy ra ngoài chơi.

Cuộc hẹn trong truyền thuyết.

Lâm Ngữ Kinh không hện thời gian, cô vốn định ngủ thẳng đến lúc tự tỉnh. Mấy giờ đi mấy giờ gặp nhau để đến lúc gọi điện thoại rồi tỉnh, dù sao cũng ở chung một trường.

Kết quả là mới sáng sớm, cô đã nhận được điện thoại của Thẩm Quyện.

Giọng Thẩm Quyện lười nhác, nghe ra tâm trạng không tốt: "Còn chưa dậy?"

Lâm Ngữ Kinh lặng lẽ mò tìm cái đồng hồ báo thức tí hon bên gối, liếc mắt nhìn thời gian —— Tám giờ rưỡi sáng.

Thẩm Quyện nói: "Đã tám giờ rưỡi rồi đấy, sao còn chưa dậy, không muốn ăn sáng à?"

Mọi nó ai nói với cậu hện hồ là bắt đầu từ lúc ăn sáng hả?!

Lâm Ngữ Kinh vốn có hơi tức giận lúc rời giường, nhắm mắt lại ngáp một cái, không muốn nói chuyện.

Thẩm Quyện biết tật xấu này của cô. Hồi cao trung chỉ ngủ bù có 3 phút vào giờ nghỉ trưa mà lúc ngồi dậy đã không muốn nói chuyện, cũng không vội: "Tinh táo chút nào, đi rửa mặt, tiện thể nghỉ xem muốn ăn sáng cái gì."

Lâm Ngữ Kinh chả thêm phản ứng với cậu, cúp điện thoại.

Trong phòng, bạn cùng phòng đều đang ngủ, chỉ có mình Nấm Nhỏ đã dậy rồi, ngồi trước bàn học tiếng Anh, nhìn thấy cô leo xuống thì hơi bất ngờ: "Sớm vậy."

Lâm Ngữ Kinh đáp một tiếng, kéo rèm cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Thẩm Quyện đang đứng dưới cái cây ở dưới lầu KTX nữ, cúi đầu chơi điện thoại.

Sáng sớm thứ bảy xung quanh KTX nữ không một bóng người, ngẫu nhiên có vài cô gái người vùng này hôm qua lui lại chưa về nhà, hôm nay mới kéo vali đi về, thời điểm đi ngang qua sẽ như có như không mà dừng tằm tằm trên người cậu một lúc.

Trái lại là không ai đi đến bắt chuyện, con trai sáng sớm đứng dưới KTX nữ sinh, quá rõ ràng, tám phần là đang đợi bạn gái.

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh xoay người đi vào phòng vệ sinh, vừa mới bước ra, đã thấy Cố Hạ tóc tai rồi bù đứng trước bàn, tay cầm một miếng mút trang điểm hình trứng: "Đến, ngồi."

Lâm Ngữ Kinh: "...?"

"Cậu biết lúc tốt nghiệp trung học muốn báo danh cái gì không?" Cố Hạ đi vào phòng vệ sinh rửa sơ tay, lại đi ra, "Tớ muốn đến trường Cao đẳng Kỹ thuật Sơn Đông Lan Hương học trang điểm làm tóc, tớ cảm thấy mình có thiên phú đấy bầm."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Nhưng mà tớ quên mất mọi là chọn trường đại học xét từ nguyện vọng một." Cố Hạ lòi ra một đồng mỹ phẩm dưỡng da của mình, bắt đầu bôi quét trên mặt Lâm Ngữ Kinh, "Không hiểu sao lại đến học cái khoa Máy Tính rách này."

Cố Hạ quả thực có thiên phú đấy bầm, động tác nhanh nhẹn thành thạo, thậm chí Lâm Ngữ Kinh còn cảm thấy cô ấy không cần đến Lan Hương học, cô nàng có thể trực tiếp mở lớp được rồi.

Sau cùng, Lâm Ngữ Kinh từ chối khát vọng mạnh mẽ muốn gắn lông mi giả cho cô của Cố Hạ. Da dẻ cô rất tốt, không cần sửa soạn quá nhiều. Về một đường kẻ mắt mảnh mảnh, hơi uốn uốn đuôi mắt lên trên, sửa sửa hình dạng lông mày, cuối cùng thoa son môi dề thay đổi khí sắc là xong rồi.

Gần chín rưỡi, Lâm Ngữ Kinh không nhanh không chậm đi xuống lầu.

Tư thế đứng của Thẩm Quyện đã biến thành ghẹo người dựa lên thân cây, không còn chơi điện thoại nữa, tựa đầu trên cây khô ngáp một cái. Đợi gần một tiếng đồng hồ, dáng vẻ của cậu bày phần biếng nhác hai phần không kiên nhẫn, còn có một chút buồn ngủ.

Dư quang quét thấy có người đi từ KTX ra, cậu nhấc mí mắt lên, nhìn thấy Lâm Ngữ Kinh, khẽ nhướng nhướng mày.

Lâm Ngữ Kinh đi tới trước mặt cậu, ngẩng đầu, hỏi: "Tớ xinh không?"

Thẩm Quyện nhìn cô một lúc, chậm rãi nói: "Xinh."

Tuy rằng qua thực rất đẹp, nhưng trọng điểm không phải là ở đây, vì trong mắt Thẩm Quyện thì trông cô thế nào cũng đẹp để, dù cô có trùm bao tải nước mắt nước mũi tèm nhem cũng vẫn xinh đẹp.

Trọng điểm là ở chỗ, Lâm Ngữ Kinh chấp nhận hi sinh thời gian ngủ để trang điểm hện hồ với cậu hôm nay, khiến Thẩm Quyện cảm nhận được một loại vui sướng không tên, không gì sánh nổi.

Buổi tối hôm ấy cậu vốn đã cảm thấy, tâm tình của mình không thể nào tốt hơn được nữa.

Thế nhưng bạn gái của cậu, sao lại có thể đáng yêu như vậy?

Thẩm Quyện nhìn cô, không nhịn được lặp lại lần nữa: "Xinh lắm."

Lâm Ngữ Kinh gật gù, bỗng nhiên nói: "Tớ cho cậu nghe cái này."

Thẩm Quyện đương nhiên là đồng ý, cho dù bây giờ Lâm Ngữ Kinh có muốn cậu lên trời hái sao cho cô thì cậu cũng bắn đại bác lôi xuống ấy chứ.

Lâm Ngữ Kinh rút điện thoại ra, mở khóa, mở khung chat với Lý Lâm, sau đó bật tiếng to lên, lướt xuống từng cái từng cái.

Lướt thẳng một đường đến cuối.

Tiếng của Lý Lâm đầu xột lại bi thương: "Nếu như lên Đại học lại chẳng có cô bạn gái đối xử với cậu ấy nhiệt tình như lửa một chút thì phải làm sao đây?!"

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện nghĩ ngờ điểm thi đại học hơn 500 của Lý Lâm đều là do gian lận mà ra.

Cậu ta làm sao có thể thi đậu đại học?

Với cái trí thông minh này, còn không biết xấu hổ mà tự mình thêm thoại?

Phát xong tin nhắn thoại, Lâm Ngữ Kinh ung dung thông thả nhìn cậu: "Bạn trai, giải thích chút chứ?"

Thẩm Quyện trầm mặc hai giây, bỗng nhiên nói: "Hôm nay cậu thoa son sao?"

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người: "Hả?"

Thẩm Quyện hỏi: "Vị gì vậy, mấy món đồ này của đám con gái các cậu chẳng phải đều có hương gì đó sao?"

"Vị mặt sao hay sao ấy, có lẽ vậy." Lâm Ngữ Kinh kịp phản ứng, hip hip mắt: "Không đúng, Thẩm Quyện, cậu đừng hòng lảng sang chuyện khác, vốn dĩ tớ còn nghe Lý Lâm nói lúc trước tớ còn —— "

"Phải không." Thẩm Quyện cắt ngang cô, đột nhiên đi tới trước một bước, giữ lấy cằm cô nhấc lên, ngón cái ấn lên khóe môi cô, cup mắt kẻ sát vào, thấp giọng nói, "Tớ ném thư xem sao..."

Hơi thở cậu ấm áp, Lâm Ngữ Kinh cứng đờ người.

Tuy rằng hiện giờ ở đây không có ai, nhưng mà giữa ban ngày ban mặt, ở ngay dưới KTX nữ sinh.

Lâm Ngữ Kinh giờ tay đẩy cậu một cái, vội la lên: "Này, cậu có thể để ý tình huống chút không hả, bây giờ không thể hôn như lúc ở cửa thư viện đâu."

Thẩm Quyện bị cô đẩy ra, một lần nữa dựa vào thân cây, nhìn cô cười.

Cậu nở nụ cười, Lâm Ngữ Kinh càng tức giận hơn.

Thẩm Quyện cười hất hất cằm về phía KTX bên kia: "Đó có phải bạn cùng phòng của cậu không?"

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu theo.

Nấm Nhỏ đang phơi quần áo trên ban công, tay cầm một chiếc T-shirt trắng nhỏ nhỏ nước. Cô nàng vừa cầm T-shirt, vừa ngẩng ngốc nhìn về phía bọn họ.

Một giây sau, ở cửa ban công xuất hiện nửa người Cổ Hạ. Cổ Hạ giờ tay, một tay bịt mắt Nấm Nhỏ, một tay kéo cánh tay cô ấy, lôi cô nàng từ ban công vào phòng.

Còn tiện tay đóng cửa ban công lại.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Nợ phải thanh toán, hẹn cũng phải hẹn. Lâm Ngữ Kinh thực sự vẫn rất muốn ra ngoài chơi với Thẩm Quyện, tận dụng trọn vẹn thời gian nghỉ ngơi.

Đại học A dù sao cũng là trường đại học có tên tuổi trên toàn quốc. Lâm Ngữ Kinh đã thử xem qua lịch học của hai người, tiết học xếp kín mít, đoán chừng sau khi khai giảng phần lớn thời gian bọn họ đều phải hẹn hò ở thư viện.

Bạn trai bạn gái ra ngoài hẹn hò phải làm những chuyện gì?

Phim phải xem.

Ăn một bữa cơm.

Rồi đi hát?

Còn phải hôn hít chi đó.

Trong phòng KTV dường như không có camera.

Hai tai Lâm Ngữ Kinh đỏ lên.

Buổi hẹn hò này của bọn họ bắt đầu từ sáng sớm, hai người đi đến một quán trà rất nổi danh ăn bữa trưa sớm, sau đó tới khu phố thương mại gần nhất.

Lâm Ngữ Kinh cân nhắc đến việc phải có chút cảm giác nghi thức, đề nghị đi xem phim.

Thẩm Quyện đương nhiên nói được, tuy rằng sắp xếp ban đầu của cậu không phải cái này, nhưng nếu là chuyện Lâm Ngữ Kinh muốn làm, cậu có thể theo tiết tấu của cô.

Rạp chiếu phim ở tầng cao nhất của trung tâm thương mại. Hai người đến cửa hàng đồ uống mua trà sữa cho Lâm Ngữ Kinh, lại đi vào trung tâm thương mại, vừa đi Lâm Ngữ Kinh vừa mở điện thoại tìm vé xem phim.

Gần đây có không ít phim bom tấn, hơn nữa suất chiếu buổi sáng vốn không nhiều như buổi chiều, tuy rằng cũng không ít, nhưng giờ chiếu gần đây vẫn có một vài ghế trống có thể lựa.

Lâm Ngữ Kinh vốn định hỏi Thẩm Quyện, muốn xem cái nào.

Kết quả bọn họ vừa lên thang máy vào rạp chiếu phim, Thẩm Quyện đã trực tiếp đi xếp hàng mua vé.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, dùng hai giây suy ngẫm.

Trước khi đi, bạn học Cổ Hạ kinh nghiệm phong phú đã làm một buổi phổ cập kiến thức cho cô.

Lần đầu tiên hẹn hò, nam sinh nhất định phải trả tiền, tuyệt đối không nên tranh với cậu ta, cũng đừng AA*, sau đó có thể tặng quà lại cho cậu ta, nhưng mà hiện tại, phải để cậu ta trả tiền.

() Chia 50 - 50*

Hơn nữa bọn họ cũng không thích dùng Group Purchase* hoặc bất kỳ ứng dụng mua cơm, đặt hàng trên điện thoại nào.

() Một hình thức mua chung để nhận giá ưu đãi.*

Đây là sự chấp nhất và lãng mạn của đàn ông.

Lâm Ngữ Kinh tuy rằng không hiểu rõ đây là cách nghĩ quái gì, nhưng vẫn quyết định nghe lời Cổ Hạ. Cô do dự một chút, thu điện thoại lại.

Bữa sáng hôm nay là do Thẩm Quyện chi trả, tuy rằng cô không hỏi tổng cộng tốn bao nhiêu tiền, nhưng giá tiền cũng không hề rẻ.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên lại nghĩ tới những lời Lý Lâm nói với cô hôm qua.

Tuy rằng có tính mục đích, nhưng vẫn có độ chân thực.

Lâm Ngữ Kinh vừa nghĩ vừa đi qua, theo phía sau Thẩm Quyện.

Thẩm Quyện cúi đầu hỏi cô: "Muốn xem gì?"

Lâm Ngữ Kinh nhanh chóng đưa mắt nhìn lên màn hình điện tử di động, cùng với giá cả bên dưới.

Máy bộ phim bom tấn mới chiếu gần đây đều phải sáu mươi, bảy mươi đồng một vé!

Đây rốt cuộc là xem phim hay là cướp bóc vậy!!

Cô quét qua một vòng, màn hình di động lật sang trang thứ hai, ánh mắt Lâm Ngữ Kinh dừng lại, rất nhanh đã có quyết định.

Cô chỉ tay lên trên đó: "Cái kia đi."

Âm thanh ở đại sảnh rạp chiếu phim hơi âm ỉ, Thẩm Quyên khẽ cúi người, sát lại gần cô: "Hả? Cái nào?"

"Chính là cái cuối cùng, hàng cuối cùng, ở phòng chiếu số 9 kia kia." Lâm Ngữ Kinh thành thật nói, "Không biết tại sao, hôm nay tớ đặc biệt muốn xem phim điện ảnh cũ."

Thẩm Quyên đưa mắt lên, liếc nhìn bộ phim cũ rích ở hàng cuối cùng.

——《Chuyện cũ ở miền cao lương》

Nhìn đúng là cũ rích.

Không chỉ cũ rích, tên bộ phim này còn nghe quái quái ấy, không biết sao lại khiến người ta cảm thấy rất là thâm ý.

Nghe hơi giống mấy bộ phim con heo trong nước mà Tướng Hàn ngày ngày rù rê cậu xem cùng.

Khi vận may đến thì con người cũng linh hoạt hơn, Thẩm Quyên bỗng nhiên linh hội được gì đó, chuyển tầm mắt xuống phía dưới, nhìn qua một cái.

Giá vé, mười chín chấm chín mươi chín đồng. (19.99)

Thẩm Quyên: "..."

Quả nhiên là vậy.

Hết chương 71.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Nóng thật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Quyên đã hiểu cái gì gọi là tự bẽ mặt đập chân mình.

Chuyện này biết sửa thế nào đây.

Chuyện này nên nói hay không nói đây.

Nói thì phải nói sao đây.

Bạn gái quan tâm tiết kiệm cho gia đình, thấu hiểu lòng người lại hết mực chu đáo mà để tâm đến lòng tự ái của cậu, khăng khăng bảo mình chỉ muốn xem phim cũ.

Mợ nó cậu còn có thể nói cái gì?

Buổi sáng thứ bảy, người xếp hàng mua vé ở quầy cũng chẳng ít, vẫn chưa đến lượt của họ. Thẩm Quyên trầm mặc vài giây, uyển chuyển nói: "Gần đây cũng có mấy bộ phim mới chiếu, cậu có muốn chọn một trong số đó không?"

"Không muốn xem" Lâm Ngữ Kinh nói, "Tớ đã quyết định phải xem phim cũ."

Lâm Ngữ Kinh nói xong, trong lòng còn thờ dài một cái.

- - Sao mình lại tốt như vậy chứ!

Bản thân cô cũng tự thấy cảm động.

"À." Thẩm Quyên nhìn cô, ánh mắt phức tạp, lặp lại, "À, vậy thì, cái này?"

Lâm Ngữ Kinh kiên định gật đầu: "Chọn cái này đi."

Đôi tình nhân phía trước vừa đúng lúc mua vé xong, Thẩm Quyên đi tới. Chị gái bán vé đưa mắt nhìn lên, không nhận được nhìn cậu thêm hai lần, mỉm cười, lộ tám cái răng, giọng nói cũng tươi vui hơn ban nãy không ít: "Chào quý khách, xin hỏi chọn phim gì?"

"..."

Thẩm Quyên trầm mặc, cậu bất chợt cảm thấy có chút khó mở miệng.

Lần đầu tiên cậu ý thức được, mình cũng là một người mang gánh nặng tư tưởng.

Thẩm Quyên giương mắt, nhân nhật nói: "《Chuyện cũ ở rừng cao lương》." "

Chị gái bán vé vẫn duy trì nụ cười vui tươi như cũ, nhìn cậu: "Sao ạ?"

"《Chuyện cũ ở rừng cao lương》" Thẩm Quyên bình tĩnh nhìn cô ấy mà nói, "Lấy hai vé."

Chị gái bán vé: "..."

Nụ cười của nhân viên bán vé có hơi cứng ngắc.

Ở cái nơi tập trung các loại phim bom tấn hằng tháng này, một đại soái ca "hình người dạng chó" dẫn bạn gái của anh ta đến mua hai tấm vé rẻ nhất toàn rạp, Chuyện Cũ Ở Rừng Cao Lương -- chỉ có mười chín phẩy chín chín đồng.

Thời điểm cậu mang vé mặt vô cảm nói ra mấy chữ này, làm chị bán vé cảm thấy có phần sụp đổ hình tượng.

Lâm Ngữ Kinh xem phim thích ngồi hàng cuối cùng, vốn dĩ định chọn vị trí mé phải ở hàng cuối cùng, nhưng nhìn thấy ánh mắt chòng chọc hơi hơi quái dị của nhân viên bán vé, lại cảm thấy có chút chột dạ.

Cũng không biết rốt cuộc là chột dạ cái gì.

Cuối cùng bọn họ chọn vị trí nằm ngay trung tâm, hết sức quang minh chính đại, vô cùng đứng đắn.

Từ giờ đến lúc bắt đầu soát vé chiếu phim còn một lúc nữa, hai người ngồi trước bàn gỗ dài trong đại sảnh, đợi chưa được mấy phút, đã bắt đầu soát vé. Lúc sắp sửa đi vào, Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên ghé lại gần nhau, tra một lúc xem bộ phim này nói về cái gì, diễn viên chính là ai.

Thẩm Quyên cảm thấy rất ngạc nhiên, cái tên nghe giống phim con heo thế này, mọe nó thế mà lại nói về cuộc sống của tầng lớp nhân dân lao động khá giả.

Bộ phim lành mạnh cỡ nào chứ.

Bọn họ đứng dậy đi vào soát vé, cùng lúc với phòng số ba chiếu phim bom tấn mới đây nào đó. Sau khi đi vào tất cả mọi người đều rẽ qua trái, chỉ có mỗi hai người Thẩm Quyên và Lâm Ngữ Kinh quẹo phải, đi đến phòng chiếu số chín.

Lâm Ngữ Kinh ngoái đầu liếc mắt nhìn, đằng sau chỉ có một đôi tình nhân nhỏ là đi cùng phương hướng với bọn họ.

Mười chín phẩy chín chín đồng cũng đúng thôi, cái phim rách này căn bản chẳng có ai xem.

Phòng chiếu này có lẽ là phòng chiếu nhỏ nhất trong rạp chiếu phim, nhìn qua chỉ có sáu bảy hàng. Hơn nữa toàn là ghế tình nhân, kiểu ghế số pha liền nhau dành hai người, mềm mại mà dễ chịu, lưng ghế số pha cao cao, Lâm Ngữ Kinh ngồi lên chỉ có thể lộ ra một xui đỉnh đầu. Cô ngồi bên trong, Thẩm Quyên ngồi ở mép ngoài, phía sau là đôi tình nhân cùng đi vào chung, và cả một ông cụ hơi đầu.

Hết rồi.

Tổng cộng năm người.

Đôi tình nhân kia cười cười giỡn giỡn đi đến hàng cuối cùng, cụ ông ở hàng thứ nhất, ngả người nằm lên số pha, bắt đầu hưởng thụ cảm giác như rạp chiếu phim tại nhà.

Ánh đèn tối lại, bộ phim chính thức bắt đầu.

Cùng với điệu son ca* sôi nổi hào hùng, máy chiếu chiếu ra màn ảnh thước phim về rừng cao lương óng ánh sắc vàng. Những bông cao lương đỏ rực, đung đưa đung đưa theo gió.

() Ca hát dân gian, lưu hành ở khu vực miền núi phía nam, Trung Quốc*

Lắc lư một cái, trong màn hình xuất hiện một người phụ nữ quần khăn hoa văn, ngoảnh đầu mỉm cười nhìn lại, còn có hai má hồng hồng tròn tròn. Công bằng mà nói, bỏ qua bộ đồ hoa hòe đỏ thắm trên người cô và cái khăn đội đầu xanh xanh kia đi, thì trông cô ấy quả thực rất đẹp.

Một giây sau, sáu nét bút lông viết tên phim nện xuống, to bự đỏ tươi, mạnh mẽ hữu lực.

-- Chuyện cũ ở rừng cao lương

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh nghe thấy Thẩm Quyên bên cạnh cười khẽ một tiếng.

Tâm tình Lâm Ngữ Kinh có chút phức tạp.

Cô nghiêng đầu sang, nhìn thấy Thẩm Quyên ngoẹo người dựa lên số pha, khuỷu tay khoát trên tay vịn ghế số pha, đang dùng mu bàn tay chống đỡ mặt mà xem phim.

Hắn là chú ý tới tầm mắt của cô, cậu xoay đầu lại, đôi mắt đen nhánh dưới ánh sáng của màn hình chiếu phim nom có vẻ lấp lánh, cảnh phim xoay chuyển.

Lâm Ngữ Kinh đã bắt đầu hối hận tại sao lại vì tiếc tiền mà đi chọn bộ phim rách này.

Thẩm Quyên cậu ta muốn tiêu tiền thì cứ để cho cậu ta tiêu đi, rốt cuộc có liên quan gì đến cô chứ?

Lâm Ngữ Kinh thở dài, quay đầu đi. Ôm suy nghĩ "Lâm Ngữ Kinh hoàn mỹ vô song cho dù xem phim cũng phải dùng ánh mắt như đang tìm hiểu một tác phẩm văn học mà đối xử với nó", cô định bụng sẽ nghiêm túc cẩn thận mà xem hết bộ phim 《Chuyện cũ ở rừng cao lương》 này.

Bộ phim chiếu được 15 phút, nam nữ chính ngẫu nhiên gặp nhau trong rừng cao lương, sau đó hát đối son ca.

Bộ phim chiếu được 25 phút, nam nữ chính hẹn nhau trong rừng cao lương, sau đó hát đối son ca.

Bộ phim chiếu được 35 phút --

Lâm Ngữ Kinh cụp mắt ngồi nhồi trên số pha, ngáp cái ngáp có lẽ là thứ mười.

Ý thức của cô có hơi mơ hồ, buồn ngủ.

Chính vào thời điểm cô sắp ngủ, cô bỗng nghe thấy phía sau có động tĩnh gì đó vang lên.

Tựa như mưa lớn xối xuống vũng nước, lúc lên lúc xuống, bị tiếng phim che đậy, hầu như không nghe thấy được.

Âm thanh trong phim yên tĩnh lại trong nháy mắt, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy cô gái đó kêu một tiếng cực khẽ.

Cô mơ màng màng mà ngoái đầu ra sau.

Thẩm Quyên vẫn luôn ngồi yên bên cạnh bỗng nhiên di chuyển, cậu nhanh chóng ngồi thẳng người, áp người đến đây, dùng một tay che mắt cô.

Lâm Ngữ Kinh ngăn người.

Thẩm Quyên bịt mắt của cô, ôm lấy đầu cô kéo đến trước người mình, vùi vào hõm vai, thấp giọng nói: "Tò mò vậy sao?"

Phản ứng này của cậu, cùng với âm thanh sau cùng, khiến Lâm Ngữ Kinh cũng đã kịp nhận ra đôi tình nhân phía sau đang làm cái gì.

Con buồn ngủ của cô trong nháy mắt rồi mất phần nửa, trán tựa trên xương quai xanh của cậu, sững người há miệng: "Con bà nó..."

Thẩm Quyên vẫn giữ tư thế ngồi trong số pha, nhìn màn hình. Một tay khác giữ trên gáy cô, những ngón tay xuyên qua lọn tóc nhẹ nhàng vuốt ve.

Cậu cảm giác được cô dựa vào người cậu, nghe âm thanh sột sột soạt soạt phía sau, cả người đều có chút cứng ngắc.

Thẩm Quyên cúi đầu, hôn một cái lên tóc cô: "Chúng ta không xem nữa."

Lâm Ngữ Kinh chôn đầu trong lòng cậu điên cuồng gật đầu.

Toàn là mấy chuyện gì thế này.

Giữa ban ngày ban mặt, làm gì vậy chứ?!

Lâm Ngữ Kinh vội vàng ngồi dậy, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vào màn hình phim, gương gạo lại cứng nhắc, gần như cùng tay cùng chân đi xuống từng bậc từng bậc.

Đi tới bậc thang cuối cùng, cô chạy thật nhanh ra cửa, toàn bộ quá trình mắt đều nhìn thẳng.

Chờ vài giây, Thẩm Quyên cũng đi ra từ phía sau, giờ tay vỗ vỗ đầu cô: "Đi thôi."

Lâm Ngữ Kinh lên lút liếc mắt nhìn cậu.

Sắc mặt Thẩm Quyên vẫn như thường, lười nhác bình thản.

Thế nhưng Lâm Ngữ Kinh lại cực kỳ lúng túng.

Nếu đi cùng bạn nữ giới gì đó thì cũng đành đi, đằng này lại cùng bạn trai, gặp phải loại chuyện này trong rạp chiếu phim.

Ngồi phía sau hôn nhau bình thường không được sao đôi tình nhân kia?! Cần phải gấp gấp tiến hành giữa canh trưa thế sao?

Bọn tôi đây là một lòng muốn xem bộ phim về nhân dân lao động khá giả thỉnh thoảng lãng mạn hát đối sơn ca đây!

Đi thẳng ra rạp chiếu phim, đứng trước các cửa hàng chuyên doanh* ở trung tâm thương mại, Lâm Ngữ Kinh vẫn còn lúng túng.

() Cửa hàng chuyên về một dòng sản phẩm.*

Cô cũng không dám nghiêng đầu nhìn Thẩm Quyên lần nữa.

Ông chủ Thẩm không hổ là người từng thấy sóng to gió lớn, cậu xem như không có việc gì mà liếc mắt nhìn đồng hồ, sau đó đi đến xem bản đồ của mỗi một tầng, bình tĩnh hỏi cô: "Trước tiên ăn một bữa cơm đi, muốn ăn cái gì?"

Lâm Ngữ Kinh duy trì vẻ mặt bình tĩnh, ra về cũng là một thiếu nữ từng va chạm xã hội, háng giọng một cái, tiện tay chỉ một quán ăn Nhật: "Cái này đi..."

Thẩm Quyên không có ý kiến gì.

Bảng hiệu của quán này là Lẩu Sukiyaki*. Hai người chọn một lẩu Sukiyaki thịt bò với hai khay sashimi*, ăn không nhanh không chậm.

() Sukiyaki là một món lẩu nổi tiếng của Nhật, được đun trong một nồi lẩu rất nóng làm bằng hợp kim sắt. Nguyên liệu chính của lẩu sukiyaki là thịt bò thái mỏng và nấm, đậu phụ, hành, shirataki....*

Sashimi là một món ăn truyền thống Nhật Bản mà thành phần chính là các loại hải sản tươi sống.

Trong lúc ăn Thẩm Quyên khơi lên mấy đề tài, Lâm Ngữ Kinh và cậu trò chuyện Đông Nam Tây Bắc, gần như quên sạch chuyện vừa nãy, ăn xong một bữa cơm cũng không còn cảm giác lúng túng.

Cho dù đã lâu như vậy, người này vẫn tinh tế như thế.

Giữa chừng Thẩm Quyên giúp cô đến quầy lấy hoa quả, Lâm Ngữ Kinh gấp một miếng sashimi chấm vào mù tạt và tương, cho vào miệng, bất chợt nhớ đến gì đó, lên lút mở thực đơn ra xem.

Ban này lúc gọi món không tập trung, quên xem giá cả mất rồi.

Quán ăn trong trung tâm thương mại làm gì có chỗ nào rẻ.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, có chút rầu rĩ, nhân tiện bắt đầu một vòng suy nghĩ mới.

Dựa theo chỉ giảng của Cổ Hạ, sau đó tốt nhất cô nên tặng cho Thẩm Quyên một món quà nhỏ.

Phải tặng quà gì có tâm và ý nghĩa một chút.

Không thể quá rẻ, quá rẻ thì trông có vẻ không coi trọng lại qua loa, cứ như tùy tiện mua cho vậy.

Cũng không thể quá đắt.

Quá đắt sẽ làm cậu có áp lực.

Dù sao điều kiện gia đình của bạn trai cô sở sở ra đấy. Hơn nữa Thẩm Quyên lại là một người, kiêu ngạo thế kia, lòng tự ái cao thế kia.

Nếu như cô tặng cho cậu món quà sinh nhật quá quý giá, có thể trông giống đang khoe giàu không?

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên lóe lên một ý tưởng.

Lúc trước cô chỉ nói với Thẩm Quyên quan hệ gia đình mình có chút vấn đề nhỏ, cũng chưa có kể rõ điều kiện trong nhà.

Nếu không cô giải vờ nghèo?

Để Thẩm Quyên cảm thấy trình độ kinh tế của gia đình bạn gái mình cũng tương đương với cậu, làm trong lòng cậu sẽ không quá khó chịu.

Thời điểm cô rút điện thoại ra Thẩm Quyên vừa đứng lúc bùng một đĩa hoa quả nhỏ trở về. Lâm Ngữ Kinh có tật giật mình, không một tiếng động nghiêng người sang bên cạnh, xoay lưng điện thoại về phía Thẩm Quyên, mở trình duyệt ra, search một lúc.

- - Bạn gái cực nghèo nên tặng bạn trai món quà gì thì tốt.

Cũng có rất nhiều người phiền não vấn đề này, cái gì cũng nói, tương đối đúng đắn là bật lửa -- Hình như có thể đấy, Thẩm Quyên cũng có hút thuốc.

Còn không đúng đắn là mấy thứ chẳng cần dùng tiền, đồng phục tình thú, bao cao su, tự thắt nơ bướm lên người nửa đêm đến gõ cửa phòng bạn trai..

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Toàn là mấy trò gì đâu không vậy!

Lâm Ngữ Kinh úp điện thoại xuống cái phắt. Giữa nơi công cộng bỗng nhiên có loại ảo giác tất cả mọi người đều thấy cô lướt xem website đồi trụy, tràn ngập cảm giác xấu hổ khó diễn tả thành lời.

Động tác của cô hơi lớn, Thẩm Quyên nghiêng đầu qua, nhìn cô một cái: "Sao thế."

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái: "Không có gì."

Thẩm Quyên nhìn cô chằm chằm, hơi híp mắt: "Lâm Ngữ Kinh, cậu đã làm chuyện gì có lỗi với tớ đúng không?"

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt: "Hả?"

Hai người họ hôm nay ngồi ăn ở cùng một phía, Thẩm Quyên áp sát lại, khoát cánh tay lên ghế tựa của cô, nhìn chằm chằm tai cô, ý vị thâm trường: "Coi báo động, lại đó."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyên không chờ cô phản ứng, bỗng nhiên nhấc ngón tay, đầu ngón tay lướt qua lỗ tai trên xương tai của cô. Động tác dịu dàng, sờ đến Lâm Ngữ Kinh hơi nhột, không nhịn được rụt cổ một cái.

"Trước đây tớ đã muốn hỏi rồi." Thẩm Quyên tựa như không để tâm, thấp giọng nói, "Bấm ở đây, không đau sao?"

"Cũng được, không đau lắm thì phải, tớ không nhớ rõ nữa." Lâm Ngữ Kinh cụp mắt, "Trước đây nghe người ta nói, người đi bấm lỗ tai cùng mình vào ngày sinh nhật sẽ ở bên mình đến kiếp sau."

Động tác của Thẩm Quyên khựng lại, chuyển con ngươi nhìn cô, nhủ mảy: "Cho nên cậu đi với ai?"

"Bản thân tớ." Lâm Ngữ Kinh nở nụ cười, "Bạn học Thẩm, trước đây tớ chưa từng yêu đương. Khi đó cảm thấy không ai có thể theo mình đến kiếp sau, chuyện kiếp này còn chưa biết thế nào thì làm sao mong được đến kiếp sau."

Lúc ấy chính là sinh nhật, cả Lâm Chi và Mạnh Vĩ Quốc dường như đều không nhớ, trong nhà cũng chẳng có ai, cô liền một thân một mình ra ngoài rong chơi.

Đi ngang qua một cửa tiệm thẩm mỹ nhỏ bé, liền đi vào xò.

Khi đó chính là muốn làm mình đau đớn một chút, cứ như vậy thì có thể nhớ kỷ niệm gì đó.

Hồi phục cũng thực sự không tốt. Lúc đó chẳng thấy đau đớn gì, về sau thay que bị nhiễm trùng. Lỗ tai vừa mới bấm xong đều khó mà giữ lâu, không gắn gì đó để giữ thì rất dễ bị lại. TỰ cô dùng cùn sắt trừng khử trùng cái que, sau đó mạnh mẽ cho đâm cho hở ra, chảy một đồng máu.

Đau đớn đến mức không phụ sự mong đợi.

Sau đó sinh nhật hằng năm cô đều sẽ đi bấm một cái. Cứ thế liên tục bốn, năm năm, Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên kịp phản ứng.

Nếu như thật sự làm mỗi năm một cái, chẳng cần bao xa, đến tầm hai mươi tuổi, cái lỗ tai này của cô sẽ bị biến thành cái dạng gì chứ.

Đành từ bỏ.

Thẩm Quyên không chớp mắt nhìn cô vài giây, dòi tầm mắt, cũng không biết có đang nghe hay không.

Cậu hơi nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào tai cô, biểu hiện chăm chú, đầu ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc, bỗng nhiên nặn nặn vành tai mỏng manh, nở nụ cười, nói sang chuyện khác: "Nóng thật."

Lâm Ngữ Kinh bị cậu làm cho run lên một hồi, không hề dễ chịu.

Cô gờ tay, nắm ngón tay cậu kéo xuống, nhìn một vòng, nhỏ giọng nói: "Có thể đúng đắn chút không hả, sao cậu lại lưu manh thế chứ?"

Thẩm Quyên bật cười: "Tớ sờ tai bạn gái tớ một chút cũng là lưu manh?"

Bọn họ ngồi ở góc bàn, xung quanh không ai chú ý bên này, Thẩm Quyên lùi người dựa ra sau, miễn cưỡng nói: "Sau này tớ đây sờ sang chỗ khác, có phải cậu sẽ báo cảnh sát không?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

"Cầm miệng." Lâm Ngữ Kinh mặt không cảm xúc chỉ vào cậu, "Thẩm Quyên, cậu im ngay."

Thẩm Quyên gật gù, hắt hắt cằm về phía nồi lẩu sukiyaki không còn lại gì trên bàn ăn: "Ăn no rồi?"

Lâm Ngữ Kinh ăn được kha khá rồi, cô ăn chút trái cây Thẩm Quyên lấy đến lúc cuối, để đĩa xuống, ngả người dựa ra sau: "No rồi."

Cậu gật đầu: "Vậy đi thôi."

Lâm Ngữ Kinh theo cậu đến trước quầy tính tiền, nhìn lướt qua hóa đơn.

Ồi...

Lâm Ngữ Kinh quay đầu sang chỗ khác, lại là một trận đau lòng.

Yêu đương tổn kém quá đi.

Quán ăn này có bảy một khay kẹo trước quầy thanh toán, có bạc hà và mấy viên kẹo cứng vị trái cây, vị mật đào, vị ô mai, vị chanh, có cả đồng. Lâm Ngữ Kinh không đành lòng nhìn Thẩm Quyên tính tiền, bèn chuyển tâm chọn mấy viên kẹo trái cây từ trong khay. Lúc chọn xong cậu cũng tính xong tiền, hai người ra khỏi quán ăn.

Lâm Ngữ Kinh vừa đi vừa xé vỏ kẹo ra, nhét một viên vào trong miệng, tiện thể đưa cho Thẩm Quyên một viên.

Thẩm Quyên cup mắt, không nhận.

Vừa vặn đi tới cửa thang máy, buổi chiều vào giờ này người đã đông hơn nhiều so với buổi trưa. Cửa thang máy đầy áp người, đại khái không thể chờ hết trong một chuyến.

Lâm Ngữ Kinh giờ tay, chỉ chỉ thang cuốn bên cạnh: "Chúng ta đi thang cuốn xuống?"

Thẩm Quyên gật đầu, nắm tay cô, kéo cô đi về hướng ngược lại.

Cửa của trung tâm thương mại dày nặng, sơn màu trắng. Cậu đè lên tay đẩy đẩy ra, sau đó đóng lại, đi tới phía trước, đến lối thoát hiểm thông với cầu thang, đẩy cửa sắt ra.

Lâm Ngữ Kinh buộc miệng nói: "Thang cuốn ở ngay bên cạnh, cậu leo cầu thang làm gì?"

Nói xong cô liền cảm thấy mình giống như một con ngựa.

Cậu đây là định leo cầu thang sao?

Rõ ràng là không phải.

Cô đang nghĩ ngợi, Thẩm Quyên chợt trở tay đóng cửa, đề cô lên cánh cửa.

Quần áo mùa hè mỏng manh, cánh cửa lạnh ngắt. Lưng Lâm Ngữ Kinh dán lên đó, lạnh đến mức rụt cổ xuống.

Thẩm Quyên kẻ đến gần. Bàn tay lần đến sau lưng cô, ngăn nó khỏi cánh cửa lạnh lẽo, lòng bàn tay mang theo nhiệt độ cách lớp vải áo tìm thấy nơi lõm xuống của xương cột sống. Cậu cúi đầu áp sát đến, nhẹ nhàng hôn một cái lên khe môi cô: "Lúc ở trong rạp chiếu phim tớ đã muốn làm như vậy... Sợ làm cậu sợ..."

Lâm Ngữ Kinh đưa mắt lên, hàng mi khẽ động, như một chiếc bàn chải nhỏ gãi vào tim người.

Bàn tay lót sau lưng cô của Thẩm Quyên cách lớp quần áo đưa xuống phía dưới, vuốt xương cột sống của cô, xuống một đốt lại một đốt, động tác nhẹ nhàng chậm rãi.

Mọi cảm giác cậu mang đến cho cô đều là những trải nghiệm lạ lẫm, khiến Lâm Ngữ Kinh có chút choáng váng.

Thẩm Quyên lùi ra một chút, cup mắt nhìn cô, đề thấp giọng nói, tựa như mê hoặc: "Bảo bối, há miệng."

Lâm Ngữ Kinh sững một lát, ngoan ngoãn há miệng ra.

Thẩm Quyên cúi đầu, đưa đầu lưỡi vào trong cổ họng cô, móc lấy viên kẹo trái cây trong miệng cô, kẹp lấy đưa sang phía mình, sau đó cắn nát, âm thanh răng rắc rắc rắc khê khê vang lên.

Chút năng lực chống cự cuối cùng của Lâm Ngữ Kinh cũng bị nhai nát theo tiếng răng rắc rắc rắc này.

Hai tai cô đỏ ửng, quay đầu sang chỗ khác, giờ tay đẩy cậu.

Thẩm Quyên không cho cô cử động, thân thể lại kẻ đến phía trước, gất gao áp cô lên trên cửa.

Lâm Ngữ Kinh hơi không khống chế được mà run lên một hồi. Cô cảm giác mặt mình cũng bắt đầu nóng lên, cô cúi thấp đầu, tựa đầu lên xương quai xanh của cậu, không muốn để cậu nhìn ra: "Cậu xong chưa, xong rồi thì..."

Thẩm Quyên không tha cô ra, cậu nghiêng đầu tiến đến bên tai cô, cười một tiếng cực khê, hơi thở sục sôi nhiệt độ, nóng đến khiến người ta rụt vai lại: "Chưa xong."

Thẩm Quyên giờ tay, nhẹ nhàng vắn vẽ vành tai mềm mại của cô, vuốt ve, đầu ngón tay lướt qua bên gáy nâng cằm cô lên, buộc cô ngẩng đầu nhìn cậu, "Nhìn tớ."

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu, vô thức nuốt nước bọt một cái, không nhúc nhích.

Thẩm Quyên chăm chú nhìn cô, tựa như ám thị mà nhẹ nhàng xoa xoa cằm cô, giọng nói mất tiếng: "Ngoan nào, há ra lần nữa."

Hết chương 72.

() 《Chuyện cũ ở rừng cao lương》là tên gọi khác của "Cao lương đỏ", bộ phim được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên, từng đạt giải Nobel của nhà văn Mạc Ngôn.*

Bối cảnh câu chuyện là những năm 1920 và 1930 tại miền quê Cao Mật ở miền Nam Trung Hoa. Câu chuyện được kể từ ngôi thứ nhất, với nhân vật chính là bà nội của người kể chuyện. Cô gái trẻ đầy khát vọng yêu đương đã bị gả cho một người đàn ông mắc bệnh phong. Ngày lên kiệu hoa, cô gái đẩy chân chướng ấy đã gặp và say mê một trong những người phu kiệu khỏe mạnh, mà sau này đã trở thành tư lệnh Đr Chiêm Ngao, người anh hùng phục kích đoàn xe Nhật. Ngày hôm ấy chính anh đã cứu cô khỏi tay bọn cướp.

Hai ngày sau ở nhà chồng, cô thức trắng với con dao trong tay. Ngày thứ ba được trả về, người phu kiệu đã cướp cô chạy vào rừng cao lương đỏ. Ba ngày hạnh phúc trong rừng đã đem lại cho cô một đứa con trai, cha của người kể chuyện.

Năm 14 tuổi, người con trai gia nhập đoàn quân của Đr Chiêm Ngao mà ông vẫn coi là cha nuôi. Người con gái giờ đây đã là người thiếu phụ, ngày ngày vẫn làm bánh đem ra chiến trường khao quân. Trong một lần gánh bánh gặp đúng lúc xe giặc đang đi qua, bà đã hy sinh. Trước khi chết bà nói cho con trai biết về người cha thật sự, và ra đi nhẹ nhàng trên đệm cây cao lương, nơi đã chứng kiến tình yêu và hạnh phúc của bà.

Cao lương đỏ đã được chuyển thể thành phim điện ảnh năm 1987, Trương Nghệ Mưu đạo diễn với hai diễn viên chính Củng Lợi và Khương Văn. Tác phẩm này một lần nữa được chuyển thể thành phim truyền hình năm 2014, Trịnh Hiểu Long đạo diễn, hai diễn viên chính là Châu Tấn và Chu Á Văn.

Sherry:

Về cái tên phim á, ban đầu tớ đặt là "Chuyện cũ ở miền cao lương", sau tớ quyết định đổi thành "Chuyện cũ ở rừng cao lương" cho nó giống với liên tưởng của Quyên gia. =))) Với lại cách đặt này cũng chuẩn xác hơn.>

Ngất chương ở chỗ gay cần hax

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mong Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tớ phát hiện hình như cậu có chút thiếu dạy bảo đấy

Lâm Ngữ Kinh vốn cứ nghĩ mình cũng là người đã biết cách hôn rồi, nhưng vì lần trước ở cửa thư viện lần đầu tiên chủ động muốn hôn lại bị từ chối, cô Tiểu Lâm cảm thấy có đôi chút khó chịu.

Sau đó thậm chí cô còn đặc biệt đi tra Baidu —— Lâm thế nào để nắm giữ kỹ thuật hôn khiến con trai chết mê chết mệt.

Bởi vì nội dung quá đỗi sắc dục, cô chỉ xem lướt qua một lần, không cách nào nghiền ngẫm tỉ mỉ.

Mà xem cái tư thế này của Thẩm Quyên, chắc chắn là cậu đã tỉ mỉ nghiền cứu một phen rồi.

Không chừng còn ghi chép lại không biết bao nhiêu trang ấy chứ.

Lâm Ngữ Kinh cũng không phải người lập dị. Hôn hít lúc yêu đương, một chuyện hết sức bình thường. Chẳng qua là yêu cầu của cậu khiến người ta cảm thấy có chút thẹn thùng.

Tại sao không thể tiến dần từng bước chứ, trước tiên bắt đầu từ một nụ hôn phổ thông nhẹ nhàng từ cấp độ của người mới nhập môn không được sao?

Lâm Ngữ Kinh thực sự xấu hổ, Thẩm Quyên từ đầu đến cuối luôn ghim chặt cô không tha. Tay giữ lấy cổ cô, đầu ngón tay ve vuốt trên vùng da mỏng manh hết lần này đến lần khác.

Quên đi, thích hôn thế nào thì hôn.

Lâm Ngữ Kinh gất gao nhắm tịt hai mắt, vô đã mê còn nức lần thứ hai hé miệng ra.

Thẩm Quyên cúi đầu, dịu dàng hôn cô.

Răng môi của cậu, đầu lưỡi của cậu, hơi thở dẻo cùng nhiệt độ cơ thể nóng bừng của cậu. Tựa như xâm chiếm địa bàn, chậm rãi len vào liếm láp từng chút một, tay ghim sau gáy cô buộc cô phải ngẩng đầu lên.

Mềm mại quấn quýt, có vài mảnh kẹo trái cây li ti do cậu cắn nát khi này bị đẩy tới, sau đó không biết ở trong môi lưỡi ai, ở trong cổ họng ai mà dần dần tan ra.

Vị ngọt lan tỏa.

Một nụ hôn sâu vị chanh.

Dịu dàng, mãnh liệt lại đầy dứa.

Lâm Ngữ Kinh chẳng biết vì sao một nụ hôn đơn thuần của tình nhân người ta, lại có thể bị người này biến thành ngập tràn đen tối như thế.

Cô cảm thấy mình sắp chết ngạt rồi, thở hít thở, kết quả phát hiện độ khó quá cao. Toàn bộ lý trí của cô đều phải dùng để miễn cưỡng ứng phó với sức tấn công của cậu.

Mãi đến khi đầu lưỡi của cậu quét qua vùng lợi trên cắn cảm, nút đến cuống lưỡi thì dạt, Lâm Ngữ Kinh mới không chịu được mà bật ra một tiếng nước nở từ cổ họng, hơi thụt ra sau, giờ tay đẩy cậu.

Thẩm Quyên tựa như vỗ về mà nhẹ nhàng cắn cắn cô, rút ra khỏi, chớp mũi chạm chớp mũi, cặp mắt nhìn cô, hơi thở có phần loạn, âm thanh khàn khàn, mang theo ý cười hỏi cô: "Ăn ngon không?"

Lâm Ngữ Kinh còn hơi mơ hồ, phản ứng một lúc, mới ý thức được cậu chính là đang nói viên kẹo trái cây vị chanh này.

Biến thái a...

Lâm Ngữ Kinh thở hỗn hển, ngạt đến mức mắt hồng cả rồi, trừng mắt nhìn cậu, nhất thời không nói nên lời, qua nửa ngày, mới lên tiếng, giọng cũng hơi khàn khàn: "Tại sao cậu..."

Ánh mắt Thẩm Quyên nặng nề, đầu ngón tay quệt qua tia nước vương bên môi cô chưa kịp nuốt vào: "Hửm?"

Lâm Ngữ Kinh giờ tay, quệt mu bàn tay qua đôi môi tê dại một cái: "Lại sắc như thế?"

Thẩm Quyên: "...?"

Thẩm Quyên hết sức vô tội mà bắt đầu đi: "Tớ làm gì chứ, tớ chỉ hôn cậu một cái, sờ cũng không sờ."

Đầu óc đình trệ do hoảng hốt của Lâm Ngữ Kinh lúc này cũng đã dần bình thường trở lại. Cô có hơi ngại ngùng, vì để che giấu loại cảm giác xấu hổ ngây ngô này, cô lựa chọn nói chuyện không ngừng: "Tớ thấy trong phim ảnh cảnh tượng tình nhân nhỏ người ta hôn nhau đều đẹp để biết bao, kiểu khiến trái tim thiếu nữ đập thình thịch ấy, tại sao đến phiên cậu lại y như AVI thế này? Hôn nữa —— "

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt cậu: "Cậu sờ lưng tớ."

"Đồ không phải sợ cậu lạnh sao." Thẩm Quyên thờ dãi, "Cái này mà gọi là sờ soạng? Vậy sau này có phải tớ phải mang cậu cột lại, đỡ phải đến lúc làm một nửa cậu lại bỗng nhiên xù lông đánh tớ không "

Thẩm Quyên ngừng một chút, tựa như nghĩ tới gì đó, bỗng nhiên nhếch môi, ý vị thâm trường nhìn cô, kéo dài giọng nói: "Hình như, cũng không tồi nha..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh lười phản ứng với cậu, lờ mờ một cái, kéo cánh cửa dày nặng thông với lối thoát hiểm, quay đầu đi ra ngoài.

Thẩm Quyên ở phía sau khẽ cười một tiếng, theo cô ra ngoài.

Hai người kì kèo trong lối thoát hiểm một lúc, phim bọn họ xem mới có một nửa đã chạy ra, bây giờ trở về lại quá sớm, không trở về lại chẳng có chuyện gì làm.

Cuối cùng hai người tìm một quán kem ăn. Lâm Ngữ Kinh gọi một suất kem sữa vị xoài lớn, đặt ở chính giữa, hai người mỗi người một chén nhỏ, múc ăn.

Thẩm Quyên chẳng động bao nhiêu, chỉ ăn tượng trưng một chút, hơn nửa xoài cũng để hết cho Lâm Ngữ Kinh, vô cùng tự nhiên mà tránh khỏi những chỗ có xoài ăn.

Lâm Ngữ Kinh mới bắt đầu cũng không để ý lắm, chờ đến khi ý thức được bỗng ngăn người, đột nhiên có loại cảm giác khó mà diễn tả bằng lời, vừa chua xót vừa vui vẻ.

Cô chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày có thể trở nên bánh bèo như vậy.

Bạn trai điều kiện không tốt thì sao nào!

Có tiền hay không cũng đều hạnh phúc!

Kiểu yêu đương tưng quần này mang đến cho người ta cảm giác thỏa mãn mà kẻ có tiền chẳng bao giờ cảm nhận được!

Lâm Ngữ Kinh cup mắt, nhìn đồng xoài chồng chất trước mặt mình, khẽ nói: "Cậu không thích ăn xoài sao?"

"Không phải." Thẩm Quyện nhàn nhạt nói, "Tớ dị ứng."

"..."

Chút tâm tư thiếu nữ vừa rục rạ rịch rịch trong lòng Lâm Ngữ Kinh trong nháy mắt tiêu hết trụ. Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, nỗ lực duy trì nụ cười nói: "Ồ."

Thẩm Quyện khó hiểu nhìn cô một cái.

Giữa chừng, Lâm Ngữ Kinh đi đến phòng vệ sinh. Nó ở cách quán kem họ ăn hơi xa, cô đi loanh quanh nửa vòng mới tìm được. Sau khi đi ra nhìn vào gương lớn quan sát một hồi, không có chỗ nào khác thường cả, chỉ là son môi đã hết sạch rồi.

Lúc cô trở lại, Thẩm Quyện đang gọi điện thoại.

Từ đầu đến cuối cậu đều không lên tiếng, nghiêng đầu dựa vào tường nghe, biểu hiện hờ hững.

Nghe xong một lát, cậu biểu lộ vẻ mặt có chút không kiên nhẫn: "Không có, tôi đang nghe."

Đối phương không biết còn nói gì đó, Thẩm Quyện thờ dài: "Lúc trước tôi cũng từng nói với cậu rồi, Dung Hoài, đừng có những ý nghĩ kỳ quái."

Lâm Ngữ Kinh nghe được cái tên này, ngẩng đầu lên, miệng ngậm cái muỗng nhìn sang.

Thẩm Quyện rũ mắt, không nhìn cô, tiếp tục nói: "Bốn năm bỏ mắt của tôi, không phải nói qua là qua. Tháng ba thì, tự cậu tính xem chỉ còn lại mấy tháng, tôi đây mỗi ngày huấn luyện hai mươi tiếng cũng không kịp, hơn nữa tôi cũng sắp vào học rồi, rất nhiều tiết."

"Tôi không phải thiên tài, không kham hết nổi." Thẩm Quyện xoa xoa xương dưới thái dương, bắt đầu dĩ, "Tôi cũng đâu phải vừa sinh ra là biết hết tất cả, khi đó mỗi ngày tôi huấn luyện đến mấy giờ cậu không biết sao?"

Lại yên tĩnh chốc lát, Thẩm Quyện nhấc mắt lên, nhìn cô một cái.

Lâm Ngữ Kinh mặt đối mặt với cậu, chớp chớp mắt, sau đó cúi đầu xuống, tiếp tục ăn kem.

Thẩm Quyện đứng dậy, ra khỏi cửa tiệm.

Năm phút sau trở về.

Lâm Ngữ Kinh đưa mắt lên: "Tiểu đường tăng mặt trắng sao?"

Thẩm Quyện nhướn mày một cái.

"Tớ nói là, tiểu sư đệ Dung Hoài." Lâm Ngữ Kinh sửa lời.

"Ừ." Thẩm Quyện đặt điện thoại lên mặt bàn, ngừng một chút, giải thích, "Tháng 3 có một cuộc thi, cậu ta muốn tớ đi."

Vừa nãy nghe cậu nói chuyện Lâm Ngữ Kinh cũng đã đoán được đôi chút, gật gật, lại xúc một muỗng kem, thờ dài nói: "Bạn học nhỏ Dung Hoài thật đúng là em trai cuồng si hết lòng của cậu."

"Cậu không phải à?" Thẩm Quyện nở nụ cười, "Không muốn xem xem trước đây bạn trai cậu đẹp trai cỡ nào sao?"

Lâm Ngữ Kinh liếc nhìn cậu: "Bấy giờ cậu không đẹp trai sao?"

"À." Thẩm Quyện ngăn người, rất nhanh hồi thần lại, ngả người dựa vào ghế, cả lo phát pho, tựa như đùa giỡn, "Quyện gia chắc chắn là đẹp trai rồi."

"Được rồi được rồi." Lâm Ngữ Kinh nghe không nổi, mất kiên nhẫn vung vung tay, "Nói nữa là tớ thấy phiền đấy."

Thẩm Quyện ngồi bất động trên ghế phì cười.

Đùa giỡn xong rồi, Lâm Ngữ Kinh cắn muỗng: "Tớ còn chưa hỏi cậu, hạng mục trước kia cậu luyện, là cái gì thế?"

Thẩm Quyện thẳng thắn người, khoát cánh tay lên mép bàn, cầm lấy cái muỗng dài, thờ ơ nói: "Bắn nhanh."

Lâm Ngữ Kinh ngăn người, không khống chế được buột miệng thốt ra: "Đàn ông mà luyện hạng mục nhanh kiểu này, thích hợp sao?"

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện thả muỗng xuống, một lần nữa chậm rãi ngả người dựa ra sau, nhìn cô, hí hí mắt, "Cô gái nhỏ, tớ phát hiện hình như cậu có chút thiếu dạy bảo đấy."

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái: "Xin lỗi, tớ không phải nghi ngờ cậu, cũng không hề có ý gì khác, tớ chính là đơn thuần nhằm vào hạng mục này."

"Tớ thì có." Vẻ mặt của Thẩm Quyện trông có hơi nguy hiểm, "Tớ thì có ý nghĩ không đơn thuần, không nhằm vào hạng mục này đấy. Tớ thấy chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay hôm nay đi, tớ đến nói cho cậu biết đàn ông luyện hạng mục này rốt cuộc có thích hợp hay không."

Lâm Ngữ Kinh lập tức xích ghế ra sau một chút, cảnh cáo cậu: "Thẩm Quyện, tớ còn chưa thành niên, tháng sau mới là sinh nhật tớ, cậu không thể vì thẹn quá hóa giận mà như vậy."

"..."

Thẩm Quyện nhẹ giọng nói: "Thẹn quá hóa giận?"

"Không phải, không có." Lâm Ngữ Kinh phủ định ba lần liền, thái độ nhận sai hết mực thành khẩn, "Tớ dừng từ không đúng."

Khí áp của Thẩm Quyện liên tục xuống thấp không ngừng, như cười như không nhìn cô: "Lâm Ngữ Kinh, tháng sau là đến sinh nhật cậu rồi, bây giờ còn dám lớn lối như vậy?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn xung quanh một vòng, xác định không ai chú ý tới đề tài nói chuyện nội hàm bên này, mới thấp giọng nói: "Qua thì qua, tớ qua sinh nhật mười tám tuổi thì cậu định làm gì hả? Cậu định tính trước thời gian làm cảm thụ sao? Có phải còn bấm giờ từng giây từng phút rồi không?"

Bạn gái thành niên.

Thắm Quyên trầm mặc một chút, trong đầu không khổng chế được mà lóe lên vô số cảnh tượng cảm thú, trong đó xen lẫn vòng eo thiếu nữ mảnh khảnh, chân nhỏ dài, mềm mại...

Mí mắt Thắm Quyên giật một cái, cảm nhận được một bộ phận nào đó của cơ thể bắt đầu rục rà rục rịch.

Không được nghĩ.

Cậu nhắm mắt lại, dự định kết thúc đề tài này: "Cho nên, cậu hỏi cái này để làm gì?"

Giọng nói của cậu có chút khàn.

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, chớp mắt nhìn cậu.

"Hửm?" Nét mặt Thắm Quyên thản nhiên.

Lâm Ngữ Kinh bỗng nhiên thả muỗng xuống, đẩy kem sữa trước mặt về phía trước, áp người sát lại gần, dùng âm lượng chỉ mình hai người nghe được nhẹ giọng nói: "Anh trai, có phải cậu đã cứng rồi không."

"..."

Fuck đây.

Cổ Thắm Quyên căng lên trong nháy mắt, yết hầu lẩn lẩn.

Lâm Ngữ Kinh nhìn nhìn bạn trai hai mươi tuổi máu nóng của mình, tỏ ra đã hiểu. Cô một lần nữa ngồi lại vào ghế, cười tủm tỉm nói: "Tớ chưa nói gì hết."

Thắm Quyên nhìn cô, cả nửa ngày không lên tiếng.

Dựa người ra phía sau, vắt khuỷu tay lên tay vịn ghế nhìn cô vài giây, cuối cùng trực tiếp giận đến bật cười: "Mẹ nó ông đây chưa bị cậu chơi chết đúng thật là mạng lớn."

*

Ăn chút kem, lại hàn huyên đủ chuyện có đen có trắng, một buổi trưa chả hiểu sao cứ thế mà trôi qua. Bụng Lâm Ngữ Kinh hiện giờ đã bị nhét đến căng đầy, cũng chẳng thể ăn thêm gì nữa.

Bọn họ ra khỏi trung tâm thương mại, dạo quanh phố xá một vòng, cuối cùng vẫn lại đi ăn tối.

Lâm Ngữ Kinh chọn một quán lẩu tokbokki. Thời điểm này vừa vặn là giờ cơm, quán ăn nào cũng đông người, hàng người cầm số đứng xếp trước cửa dài cực. Quán này vẫn xem như ít người, đợi tầm nửa giờ là đến lượt rồi.

Quán này giá cả phải chăng, hơn nữa mùi vị cũng không tồi. Lâm Ngữ Kinh vô cùng hài lòng với sự lựa chọn của mình.

Ăn uống no nê, bọn họ đi tàu điện ngầm về trường.

Mấy ngày nay Lâm Ngữ Kinh đã nghiên cứu bản đồ tuyến đường tàu điện ngầm. Từ nhà Thắm Quyên bên kia sang đây cũng phải cỡ một tiếng, còn phải chuyển tàu điện ngầm hai lần, đi về một chuyến cũng phiền phức. Có điều studio của cậu cuối tuần đều có việc, Thắm Quyên không về nhà mà trực tiếp cùng cô về trường. Lâm Ngữ Kinh còn hơi bất ngờ.

Ngồi tàu điện ngầm nửa giờ về trường. KTX nam sinh nữ sinh cách nhau khá xa, Thắm Quyên đưa Lâm Ngữ Kinh về. Thành phố A vào mùa hè nóng ẩm oi bức, đến buổi tối một cơn gió hiếm hoi thổi qua cũng làm lòng người khoan khoái. Bọn họ không nhanh không chậm đi tới trước, đèn đường trong sân trường sáng choang, thỉnh thoảng có chiếc xe đạp cùng với tiếng chuông lanh lảnh "Ding dong ding dong" lướt qua bên người.

Lâm Ngữ Kinh nắm tay Thắm Quyên, cánh tay dựa sát vào cánh tay cậu, vừa ngăn đầu chính là đường nét gò má góc cạnh rõ ràng của cậu, tâm trạng vô cùng tốt.

Cô nắm tay cậu, vung vẩy trước trước sau sau thật mạnh, bất chợt gọi cậu: "Thắm Quyên."

Thắm Quyên cup mắt: "Hả?"

Lâm Ngữ Kinh hỏi: "Khi còn bé tại sao cậu lại đi luyện cái này?"

Thắm Quyên ngừng một chút, nhận ra cô đang nói đến cái gì, khẽ cười một tiếng: "Hồi nhỏ thấy cô giáo chưa giảng qua sao?"

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu: "Giảng cái gì?"

"Huy chương vàng đầu tiên của Trung Quốc, là đạt được vào thế vận hội Olympic năm 1984 tại Los Angeles." Thắm Quyên miễn cưỡng nói, "Hạng mục xạ kích."

Lâm Ngữ Kinh "A" một tiếng.

Quả thực rất phù hợp với tính cách của Thắm Quyên.

Cậu chính là thích kiểu mang đậm tính biểu trưng này, soái đến phách lối lại ngạo mạn.

Lâm Ngữ Kinh còn chưa nói xong, lại nghe Thắm Quyên tiếp tục nói: "Có điều nguyên nhân lớn nhất vẫn là tớ thiên phú dị bẩm."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Người này đúng là không phụ sự đánh giá của cô về cậu.

Lâm Ngữ Kinh lờm một cái, yên lặng một lúc, lại gọi cậu một tiếng: "Thắm Quyên."

Thắm Quyên kiên nhẫn: "Ừ."

Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ đôi chút, chậm chạp nói: "Từ nhỏ tớ đã chẳng có gì muốn làm, không có gì theo đuổi, cũng không thích thú thứ gì, chẳng qua là không ngừng học tập, thi cử. Người khác đều nỗ lực học tập thật giỏi để sau này thi vào trường đại học nào đó, vào Thanh Hoa Bắc Đại gì đấy. Mục tiêu phấn đấu kiểu thế, chỉ mình tớ không có."

Cô dừng một chút, "Tớ chính là rất đơn thuần thi cho có thành tích, sau đó phải làm gì, phải đến ngôi trường nào, sau này làm cái gì, tớ cũng không biết."

Thắm Quyên không lên tiếng, nhẹ nhàng nắm tay cô.

"Thời điểm mới đến thành phố A hẳn là giai đoạn tốt không vui nhất." Lâm Ngữ Kinh nói, "Lúc ấy càng hoang mang hơn, căn bản không biết sau này mình sẽ ra sao, phải làm thế nào. Không biết cậu có hiểu loại cảm giác đó hay không, chính là trống rỗng mờ mịt."

Thắm Quyên nắm tay cô, vuốt vuốt lòng bàn tay: "Hiểu."

"Khi đó rất chán nản, tâm trạng rất tệ, mỗi ngày đều trôi qua một cách qua loa hỗn loạn." Lâm Ngữ Kinh nói tiếp, "Có đôi lúc ước ao được như những người có mục tiêu sống kia, biết mình thích gì, có thể hiểu rõ"

mình muốn cái gì, sau đó không ngừng đi về hướng đó, cảm thấy đó là một chuyện vô cùng tốt đẹp."

"Thật ra tớ không để tâm chuyện cậu làm cái gì, như cậu nói đó, cậu làm gì cũng có thể làm tốt, cậu ở đâu cũng đều phát sáng, tớ tin cậu. Nhưng mà những chuyện đó không giống nhau." Lâm Ngữ Kinh nói, "Chuyện làm tốt, so với chuyện cậu muốn làm tốt, có được cảm giác thỏa mãn là hoàn toàn khác nhau, cậu hiểu ý tớ không?"

Thẩm Quyên không lên tiếng.

Bọn họ đi tới dưới lầu KTX nữ, Lâm Ngữ Kinh dừng bước, xoay người lại, ngẩng đầu nhìn cậu: "Xưa nay tớ chưa từng nói những câu thế này, mấy lời tớ nói với cậu đây là tớ đã nghĩ đi nghĩ lại cả một buổi chiều. Chỉ hi vọng bất luận là chuyện gì, cậu thích thì cứ việc làm, bất kể cậu chọn thế nào, sau này sẽ ra sao, đừng sợ, cũng đừng né tránh."

Thẩm Quyên cụp mắt.

Thiếu nữ đứng dưới ánh đèn đường, âm thanh mềm mại, ánh mắt dịu dàng, cả người tựa như một vật ấm áp tỏa ánh sáng. Trong màn đêm tối tăm, không ngừng, không ngừng dụ dỗ người khác tới gần.

Thẩm Quyên yên lặng vài giây, bỗng nhiên bước đến một bước, cúi người xuống, ôm lấy cô.

Nhiệt độ bóng người truyền tới.

Thẩm Quyên cúi thấp đầu, tựa trán ở bên cổ cô, trái tim hết như được ngâm trong làn nước ấm, chua xót lại ấm áp, gần như muốn tan ra.

Lâm Ngữ Kinh do dự một chút, giờ tay, sờ sờ tóc cậu.

Dưới lầu KTX nữ sinh lúc này đang rất náo nhiệt. Các cô gái cuối tuần ở trường không về nhà kết bè kết nhóm ra ra vào vào, có người ngồi xỏm tám chuyện ở cửa tòa KTX, cười cười nói nói.

Thẩm Quyên biết Lâm Ngữ Kinh đã mất mộng, sợ cô xấu hổ, chỉ ôm một lát liền buông ra, lùi về sau một bước.

Kết quả cậu vừa mới lùi, Lâm Ngữ Kinh lại theo đó tiến đến một bước, chống tay lên ngực hấn, bỗng nhiên nhón chân lên, nhẹ nhàng mỗ mỗ cái lên môi cậu: "Thế nên trao cho cậu một chút tự tin này."

Thẩm Quyên ngẩn người.

Lâm Ngữ Kinh lại sắp đến hôn cậu một lát, sau đó hạ người xuống, choàng lấy cổ cậu, treo cả cơ thể mình trên người cậu, nhìn cậu chăm chú: "Dù sao Quyên bảo của chúng ta không có việc gì là không làm được."

Hết chương 73.

Lời của Tê tỷ tỷ:

*Kính muội: Hà? Hạng mục gì cơ? Ờ, bán nhanh sao... *khuôn mặt lo lắng**

Thẩm Quyên:?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đánh đấm đến máu chảy thành sông, thấy chất đầy đồng

Nếu như đặt vào thời điểm một năm rưỡi trước đây, Lâm Ngữ Kinh khi ấy tuyệt đối không thể nói được những lời như vậy.

Lúc cô nói xong lời này, cũng tự cảm thấy hơi sững sốt. Phảng phất như trông thấy được một bản thân từ ngời xỏm trên mặt đất giờ đang chậm rãi đứng dậy, nói ra những lời mà cô cứ tưởng sẽ mãi mãi chẳng thể nói ra, hôn lên môi bạn trai của cô.

Hai người đứng ngay trước cửa KTX nữ, dưới ánh đèn đường, hơn nửa đáng về cũng chẳng mờ nhạt xui nào, mà còn thực sự rất thu hút.

Lâm Ngữ Kinh dưới cái nhìn chăm chăm của một đám con gái, hậu tri hậu giác mà cảm thấy hơi xấu hổ. Thế nhưng thốt ra được lời thoải ngẫu như thế, có khi cả đời cũng chỉ có một lần này thôi, chả nhẽ cuối cùng lại chùn bước, phải thêm một động tác đặc biệt cool ngẫu mới xuống sân khấu được.

Cô buông Thẩm Quyên ra, lùi về sau một bước, bình tĩnh mà thờ ơ vẫy vẫy tay với cậu: "Vây nhé bạn học Thẩm, chúc cậu khai giảng vui vẻ."

Thẩm Quyên bị câu "Chúc cậu khai giảng vui vẻ" vừa giọng gao vừa cứng ngắt này chọc cho trực tiếp bật cười.

Mất thấy cô gái nhỏ này híp mắt lại, dường như lại muốn xù lông, cậu nhanh nhạy thảng lại, hắng giọng một cái, giờ tay xoa xoa đầu cô: "Đi đây, ngủ sớm một chút."

Lâm Ngữ Kinh kéo tay cậu xuống, nhéo nhéo hai lần, mới thả ra.

Thẩm Quyên thu tay lại, thọt vào túi áo: "Ngày mai có dự định gì không?"

"Không định làm gì cả." Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ một chút, "Có điều tớ muốn xem qua bài vở một chút, ngày kia khai giảng rồi."

Thẩm Quyên gật gù, lại hỏi: "Thư viện à?"

Lâm Ngữ Kinh nghiêng nghiêng đầu, mở rộng câu nói này một chút —— Vây ngày mai chúng ta có thể gặp nhau ở thư viện không?

Lâm Ngữ Kinh cười nhìn cậu: "Sao thế bạn trai, không nhớ xa tớ như vậy hà."

Thẩm Quyên hết sức bình thản "Ừ" một tiếng, "Không nhớ, chỉ muốn gặp cậu mãi."

Đã gặp qua quá nhiều đáng về không đứng đắn của cậu rồi, đột nhiên cậu lại bình thản mà chân thành nói ra lời tình cảm như thế, vậy mà càng khiến người ta mặt đỏ tim đập hơn.

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái, sắp đến ôm cậu một cái chóng vánh.

Cái ôm của thiếu nữ ấm áp lại dịu dàng, cánh tay mảnh mai bao lấy cậu, thân thể nhẹ nhàng áp đến, thoáng qua rồi vụt mất, âm thanh khe khẽ: "Tớ đi đây."

Nói xong, cô quay đầu chạy vào ký túc xá, đi đến cửa kính, bỗng nhiên xoay đầu lại.

Thẩm Quyên vẫn đứng dưới đèn đường nhìn cô, còn chưa đi. Bóng dáng bị ánh đèn nhạt nhòa kéo đến dài lê thê. Khoảng cách khiến gương mặt của cậu có chút mơ hồ, đường nét ngũ quan càng lộ vẻ góc cạnh rõ ràng.

Lâm Ngữ Kinh đứng ở cửa, bỗng nhiên giờ tay, chụm ngón trỏ và ngón cái lại với nhau, đưa đến bên môi hôn một cái, sau đó vươn cánh tay về phía cậu.

Còn bắn tìm hôn gió với cậu.

Thắm Quyên ngẩn người, một giây sau khẽ cười lên.

Cô đột nhiên như vậy, trái lại càng khiến người ta cảm thấy có xú, ngượng ngùng.

Lần đầu tiên Thắm Quyên mới biết hóa ra mình cũng sẽ xấu hổ.

Cậu rũ mắt cười cười, lại ngừng đầu nhìn cô. Khỏe mỗi cong lên, biểu cảm lãnh đạm bình tĩnh bị đánh vỡ, mang đến cảm giác lười nhác yêu chiều.

Lâm Ngữ Kinh không đi, đứng ở cửa nhìn cậu.

Thắm Quyên cũng tiếp tục đứng như thế.

Hai người một đứng dưới ánh đèn đường, một đứng ở cửa KTX, cách một khoảng không xa không gần nhìn nhau mười mấy giây. Không ai đi trước, cũng không ai cử động.

Lâm Ngữ Kinh vô cùng cố chấp chờ đợi cái gì đó.

Thắm Quyên dường như hiểu được ý của cô. Cậu nhìn đáng vẻ không định rời đi của cô, cực kỳ cực kỳ bất đắc dĩ thờ dài, cuối cùng thỏa hiệp.

Thắm Quyên rút tay từ trong túi ra, ngón cái và ngón trỏ thon dài đẹp đẽ chụm lại vào nhau, không thuận thực lắm mà bắn nhanh một trái tìm đến cô, sau đó nhanh chóng thu tay lại, làm như không có chuyện gì mà nhét vào túi áo lần nữa.

Biểu cảm trở về vẻ tuấn tú lãnh đạm.

Trải qua thời gian một năm rưỡi, bá chủ trường học- Thắm lão đại lãnh khốc vẫn cứ mang theo gánh nặng tư tưởng như thế.

Lâm Ngữ Kinh cười đến dựa luôn lên cửa kính KTX, cảm thấy cậu thực sự quá là đáng yêu.

Rõ ràng là sau khi xác định quan hệ đã chốt nhà đến chẳng thể chịu nổi vậy mà.

Hôn hôn, ôm ôm, còn nhân tiện lên làm mấy trò đen tối gì đó đều rất tình nguyện, thông thạo hết sức. Thế mà làm mấy chuyện ngáy ngồ thế này thì cứ khăng khăng khoác tẩm tư tưởng nặng 300 tấn.

Lâm Ngữ Kinh cuối cùng cũng khoát tay áo với cậu một cái, cười như điên đại chạy vào KTX.

Thời điểm cô bước vào cửa phòng ngủ, bên trong đang sôi nổi bùng bùng, Ngoại trừ Cổ Hạ thì hai nhò bạn cùng phòng còn lại đang vừa hú hát vừa nhảy nhót nhót nhót, tiếng hét chói tai liên tục kéo đến.

Lâm Ngữ Kinh sột hốt hồn, đóng cửa phòng ngủ lại: "Chuyện gì xảy ra với đám học bá thế này, sắp khai giảng nên hưng phấn thế sao, không dè nên được khao khát ngao du trong vũ trụ tri thức phải không."

Cổ Hạ đang đắp mặt nạ, nghe vậy bình thản mà khép gương nhỏ lại, đầu ngón tay ấn ấn mép mặt nạ, miệng mồm không rõ nói: "Nói cho cậu một tin tức, vừa nãy hai người bọn họ núp ngoài ban công nhìn một lúc lâu."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh nhường nhường mày.

Khúc Thi Hàm không phải người địa phương, lúc này đang bụm mặt cười he he nhìn cô: "Vừa rồi là trạng nguyên tình các cậu sao?"

Nấm Nhỏ vỗ cánh tay cô ấy: "Đứng! Đứng! Tớ đã thấy hình..."

Nấm Nhỏ cũng bụm mặt, cười hi hi nhìn cô: "Cổ Hạ vừa nói với bọn tớ, trạng nguyên không có thanh mai trúc mã há?"

"À." Lâm Ngữ Kinh hơi buồn cười, "Đùng thế."

Nấm Nhỏ hỏi: "Vậy hai người các cậu ở bên nhau từ cao trung tới giờ sao?"

"Cái đó..." Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ một chút, "Giữa chừng tớ chuyển đến một trường học khác học lớp 12."

Khúc Thi Hàm vỗ đùi: "Lãng mạn vãi chương! Đây chính là tình yêu trong mơ của tớ!"

Nấm Nhỏ hết như một quả lắc đồng hồ, kích động đến lắc trái lắc phải, cười khúc khích: "Hơn nữa vị lão đại này không hề giống như tớ nghe nói nha, vừa nãy là cậu ấy bắn tìm với cậu sao? Còn lên lút như vậy, tư tưởng của cậu ta nặng thật đấy, ôi chao đáng yêu chết rồi."

Lâm Ngữ Kinh không nhận được nờ nụ cười: "Phải đó, đáng yêu đúng không." Cô cười thả tuí xuống, đặc biệt hăng hái thuận miệng tăng thêm thuộc tính cho Thắm Quyên, "Là một Tiểu Đỉnh Đỉnh, còn có thể làm nũng đây."

Ba người còn lại trong phòng ngủ của cô đều không có bạn trai. Nấm Nhỏ có một bạn trai cũ, là một kẻ trước mười tám tuổi trong mắt chỉ có học tập, cô nàng làm "mẹ đơn thân" đến bây giờ, vô cùng hứng thú với câu chuyện tình yêu gần trong gang tấc của bạn cùng phòng.

Lâm Ngữ Kinh nghe Nấm Nhỏ kể về tiền nhiệm của cô ấy, Cổ Hạ ở bên cạnh chơi điện thoại, bỗng nhiên "A" một tiếng, gọi cô: "Kinh nhì."

Lâm Ngữ Kinh đưa mắt lên.

Cổ Hạ giờ điện thoại lên cho cô xem

Một đoạn video ngắn, trạng nguyên idol có tư tưởng rất nặng nề đó đứng dưới ngọn đèn đường, cả quá trình từ cúi đầu cười đến giờ tay bắn tìm, cuối cùng làm như không có chuyện gì xảy ra.

Kiểu quan sát từ góc nhìn thứ ba này, mang đến một cảm giác hoàn toàn khác lạ.

Chủ topic: [Thật ra phía trước còn có một đoạn không quay được, bạn gái của cậu ấy chạy đến cửa tòa KTX bỗng nhiên quay đầu lại bắn tìm với hôn gió. Hiu hiu mị chẳng kịp phản ứng lại, tiểu tỷ tỷ trêu ghẹo giới quá đi.]

Cư dân mạng A: Đây là trạng nguyên tình A năm nay phải không, mẹ nó loại tiểu ca ca học giỏi đẹp trai lại ngọt ngào như vậy thực sự tồn tại sao?

Cư dân mạng B: Ngọt??? Bồn "cầu tài chính" may mắn được cùng lớp với trạng nguyên, hôm nhập học gặp ở phòng học một lần, thật sự chẳng đáng tí ti gì với chữ ngọt này...

Cư dân mạng C: Người này ở Bát Trung phải không, đầu mé chẳng phải là vị trong truyền thuyết kia sao, đánh đắm đến máu chảy thành sông, thấy chất đầy đồng.

Cư dân mạng D: Đại khái là chỉ ngọt với bạn gái thôi ấy.

Lâm Ngữ Kinh ngừng đầu, buồn cười: "Đại học A chẳng lẽ không có trai đẹp sao? Bây giờ còn chưa vào học cơ mà, sao bọn họ lại biết rõ như thế."

"Người địa phương đây cậu hiểu không." Cổ Hạ nói, "Lại là trạng nguyên tình, mang đây đề tài tám chuyện. Hơn nữa hỏi cao trung cũng có người biết Thắm Quyên rồi, không giống với đám trai đẹp nơi khác, phải

cần có thời gian để mọi người phát hiện ra mỹ nhân thịnh thế của bọn họ."

Lâm Ngữ Kinh cầm điện thoại đang đặt trên bàn của mình lên, xem lại video kia hai lần, khoe môi cong lên từng chút một, cười đến như một kẻ ngốc.

Lâm Ngữ Kinh cảm giác IQ của mình càng ngày thấp xuống.

Cô đóng trang web lại, chọc ngón trỏ lên khoe môi đang nhếch cao, kéo nó xuống từng chút từng chút, khôi phục lại hình dáng ban đầu, không biểu cảm.

Làm sao vậy hà Lâm Ngữ Kinh, yêu đương có phải đã làm đầu óc của mi mất sạch không?

*

Video nhỏ này nổi rần rần một thời gian, sau đó thế nào Lâm Ngữ Kinh không quá quan tâm. Đối với loại chuyện này cô không có hứng thú gì, cũng như trước đây lúc còn ở Bát Trung, cô thoáng loáng có biết mình có một khoảng thời gian rất hot trên Tieba, nhưng cô cũng lười vô xem.

Thứ hai, đại học A chính thức khai giảng. Sau khi khai giảng, Lâm Ngữ Kinh rất cuộc đã hiểu rõ cái gì gọi là bận bịu.

Sinh viên đại học năm nhất có rất nhiều tiết, nhiều việc. Hôm đến báo danh đã nhận được vô số tờ rơi của các CLB, tuy rằng nửa tháng sau đó mới bắt đầu chiêu tân.

Hoạt động cũng nhiều, hôm nay một cái ngày mai một cái, còn phải đi tự học sớm tối, làm cho đám người đáng thương cứ tưởng lên đại học là có thể thoát khỏi tự học sớm tối khổ không thể tả.

Vào tuần đầu tiên khai giảng, nhà trường tiến hành kỳ thi đầu tiên từ sau khi vào đại học, kỳ thi phân cấp Tiếng Anh.

Cuộc thi thống nhất toàn trường, chia thành tích làm ba loại ABC. Dựa trên thành tích này mà tiến hành phân cấp dạy học, nội dung Anh văn trên lớp, thời gian dài ngắn không giống nhau, thời gian báo danh tham gia thi CET* cũng không giống nhau.

(*) CET (College English Test) – là bài kiểm tra tiếng Anh quốc gia do bộ Giáo dục Trung Quốc thực hiện nhằm đánh giá năng lực Anh ngữ của sinh viên Đại học. Bao gồm kì thi cấp 4 (CET-4) và cấp 6 (CET-6), được tổ chức 2 lần trên năm.

Trải qua kì nghỉ hè dài, năng lực làm việc của mọi người ít nhiều gì cũng có phần giảm xuống. Thời điểm gần đến kỳ thi, một lần sóng ôn tập điên cuồng đã nổ ra. Mỗi ngày đến mười giờ rưỡi là trong thư viện đã chật kín người, khiến Lâm Ngữ Kinh cảm nhận sâu sắc được cái gì gọi là áp lực trong đám học bá.

Lúc này chỉ mới khai giảng được một tuần.

Lâm Ngữ Kinh âm thầm lừ lười.

Bọn họ đúng là thật lòng yêu thích học tập.

Hôm có thành tích kỳ thi phân cấp, cả Thẩm Quyên và Lâm Ngữ Kinh đều kín tiếng, chỉ cùng nhau ăn một bữa trưa rồi người nào về học viện của người nấy đi học. Mãi đến lúc tự học tối, hướng dẫn viên mới cảm thành tích đến đây.

Tiếng Anh của Thẩm Quyên không tính là thế mạnh, nhưng dù sao người ta cũng là trạng nguyên, không có điểm yếu nào quá rõ ràng. Điểm số cũng nằm trong nhóm những cái tên đứng đầu, phía trước cậu đều là ba cô gái.

Có thể thi vào ngành mũi nhọn của đại học A, ít nhiều gì cũng đều có chút ngạo khí. Thành tích thi vào đại học của mọi người đều tương đương, trái phải không kém bao nhiêu, nghe nói trạng nguyên Thẩm không lấy được hạng nhất, thậm chí phía trước vẫn còn đến mấy người, đều không khỏi xoay đầu lại.

Thẩm Quyên và bạn cùng phòng ngồi ở hàng cuối cùng trong phòng học. Cậu dựa lên bờ tường, người lười biếng co ro trên chỗ ngồi, chân dài duỗi ra giẫm lên thanh ngang dưới chân bàn. Nghe thành tích xong, một lần nữa cúi đầu chơi điện thoại, chỉ khẽ nhếch môi, biểu hiện vẫn là hờ hững, không buồn đếm xỉa đến mọi tầm mắt.

Toàn thể các bạn học khoa Tài chính thực sự chẳng có cách nào tưởng tượng nổi một anh trai cool ngầu và lo phát phơ như thế với tiêu ca ca bản tìm cho bạn gái còn xấu hổ trong video kia là cùng một người.

Một cô gái nhỏ ngồi ở hàng thứ hai nhanh nhẹn xoay đầu lại, nhỏ giọng nói với bạn cùng phòng của mình: "Tớ cảm thấy không phải một người đâu, chắc là do trời quá tối không quay rõ được, thật ra chỉ là đáng và giống nhau thôi á? Có khi chủ topic kia nhìn lầm đấy."

Cô bạn cùng phòng cũng thấp giọng nói: "Tớ cảm thấy chính là cậu ấy đó, cậu quên mất móc chìa khóa con thỏ của cậu ấy rồi sao?"

Cô gái nhỏ trầm mặc.

Cô nàng vẫn còn nhớ rõ, hôm đó là ngày khai giảng thứ ba. Tôn Minh Xuyên bỏ quên điện thoại ở phòng ngủ, lại không mang chìa khóa phòng ngủ, mượn của Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên lúc đó đang bận nói chuyện với người khác, để cậu ta tự lấy.

Sau đó Tôn Minh Xuyên dưới ánh mắt của tất cả mọi người, từ balo của lão đại lấy ra một cái móc chìa khóa hình thỏ.

Chế tác cầu thả, tạo hình quế mùa, còn mặc váy hoa nhỏ hồng nhạt.

Không chỉ bánh bèo, còn cực kỳ cổ lỗ sĩ.

Tôn Minh Xuyên khi ấy run rẩy hỏi: "Quyên à, cái này là của cậu sao?"

Thẩm Quyên quay đầu lại, nhướn mày nhìn cậu ta: "Không phải của tôi chẳng lẽ là của cậu?"

Từ đó về sau, hình tượng của trạng nguyên bị người người hoài nghi.

Đám người khoa Tài chính cảm thấy phải chẳng trạng nguyên Thẩm có sở thích và gu thẩm mỹ hơi quái dị.

Thậm chí còn có người giấu tên làm một cái phân tích tính cách, nói cậu Thẩm Quyên này hẳn là không chỉ có thẩm mỹ quái lạ, mà có khả năng còn rất tự luyến. Dù sao người ta muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn năng lực có năng lực, tự luyến một chút cũng rất chi là bình thường.

Có cơ hội có thể xem thử list nhạc của cậu ta một chút. Trong tình huống bình thường, list nhạc của một người, những bài hát thường nghe, có thể phản ánh rất nhiều thứ. Bao gồm thẩm mỹ, tính cách, thói quen và cả quan niệm đối với một số chuyện của người đó, vân vân.

Phân tích nặc danh này được rất nhiều khen ngợi, không ít người vô cùng tán thành.

Đối với những chuyện này Thẩm Quyên hoàn toàn không quan tâm. Thẩm lão đại làm nhân vật nổi tiếng nhiều năm như vậy, đã quen với các loại ánh mắt sẫm soi từ lâu, là một người sống to gió lớn gì mà chưa từng thấy, người khác nói thế nào chẳng chút ảnh hưởng gì với cậu.

Lúc hướng dẫn viên cầm bảng thành tích kỳ thi đi vào, cậu đang tán gẫu với Lâm Ngữ Kinh.

Hướng dẫn viên lớp Lâm Ngữ Kinh đại khái là làm xong sớm, cô đã biết thành tích của mình rồi.

Thoạt nhìn hẳn là thi không tệ, cô gái nhỏ hệt như một chú khỉ không tước nhỏ kiêu ngạo. Từ câu chữ của cô cũng có thể cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của cô, đuôi cũng sắp vênh cao rồi, cực kỳ đắc ý đến hỏi cậu

thì bao nhiêu.

Lúc này đã đọc xong ba cái tên phía trước, Thẩm Quyên nghe một chút. Bạn gái nhỏ đúng là thì không tồi chút nào, điểm của cô ở trong lớp cậu cũng là hạng nhất.

Vừa khéo hạng tư là của cậu, Thẩm Quyên nghe xong, gõ một số lượng từ gửi qua.

Thì được thấp hơn cô.

Lâm Ngữ Kính: [!!!!!!!]

Gõ một chuỗi dấu chấm than.

Thẩm Quyên nhếch nhếch môi, chân tâm thực ý mà khen ngợi cô: [Lợi hại.]

Câu này vừa được gửi đi, Lâm Ngữ Kính bên kia cũng đồng thời gửi một bài hát đến cho cậu.

Một cái tên nhỏ màu xanh lục, bài hát tên là 《 Vô địch 》.

Lâm Ngữ Kính muốn bay rồi.

Thẩm Quyên bình thường không hay nghe nhạc, có nghe cũng chỉ là mấy bài cổ định. Tưởng Hàn cứ luôn nói cậu chẳng sống theo trào lưu gì cả.

Cậu không có ấn tượng gì với bài hát này, cũng không nghĩ nhiều, bấm vào giữa cái nút tam giác kia, mở nghe.

Lúc này hướng dẫn viên vừa mới đọc xong điểm của cậu, còn đang nhìn cậu: "Trạng nguyên của chúng ta đứng thứ tư trong lớp nhỉ."

Hướng dẫn viên không lớn tuổi lắm, tính cách thoải mái, bình thường cũng rất thích đùa giỡn, cười ha ha trêu chọc: "Điểm số này cũng rất cao, tiếng Anh của trạng nguyên Thẩm không tồi nha!"

Bạn học cả lớp lần thứ hai ngồi đầu nhìn sang.

Một giây sau, tất cả mọi người liền nghe thấy từ điện thoại của trạng nguyên Thẩm, một nam giọng trầm cất giọng hát đẹp, âm vang hùng hồn hát: "Vô địch nhiều quá ~ cô quạnh biết bao ~ "

Âm thanh to lớn, vang vọng khắp nửa cái lớp học, ca từ cực kỳ ngạo mạn, như đang đáp lại lời khích lệ của hướng dẫn viên: "Vô địch nhiều quá ~ trống vắng biết bao ~ "

Hướng dẫn viên: "..."

Toàn thể bạn học Tài chính: "..."

Thẩm Quyên: "..."

Tiếng hát trong điện thoại của trạng nguyên Thẩm vẫn tiếp tục, giọng nam trầm vang dội mà kích động hát: "Một mình ở trên đỉnh cao!! Gió lạnh không ngừng —— "

Thẩm Quyên mặt không cảm xúc, "kính kịch" một tiếng khóa điện thoại lại, bài hát《 Vô địch》 bị ngừng bật.

Thẩm Quyên cũng không biết loa điện thoại của cậu rốt cuộc đã to đến thế từ khi nào.

Hết chương 74.

Tê tỳ tỳ:

Thẩm Quyên: Mẹ nó tôi...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Loại tiểu bạch kiểm không đứng đắn này

Trong khung cảnh hoàn toàn tĩnh lặng, Thẩm Quyên đặt bàn tay cầm điện thoại lên mặt bàn. Ngón tay thon dài đẹp đẽ, đầu ngón tay nhón rìa điện thoại, vang một tiếng nhỏ, biểu cảm thân nhiên lại lạnh lùng.

Đường như người vừa mở bài hát ngốc nghếch kia không phải cậu vậy.

Thẩm Quyên để điện thoại xuống. Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, chậm rãi mà lười nhác dựa ra sau ghế một lần nữa, mắt to tròn mắt nhỏ với hướng dẫn viên năm giây.

Có vẻ hướng dẫn viên không định nói gì cả, Thẩm Quyên hơi khoát khoát tay, bình tĩnh mà lịch sự: "Ngại quá, khúc nhạc dạo ngắn, thầy tiếp tục đi ạ."

Như một vị lãnh đạo không câu nệ tiểu tiết.

Hướng dẫn viên: "..."

Toàn thể bạn học lớp 1 khoa Tài Chính: "..."

Lời trạng nguyên nói cũng không sai, đúng là một khúc nhạc dạo ngắn.

Nữ sinh vừa hoài nghi Thẩm Quyên và tiểu ca ca trong video đó không phải một người kia lần thứ hai quay đầu đi, lặng lẽ nói với bạn cùng phòng: "Tớ đoán là cậu ta có chút bệnh tâm thần phân liệt đấy?"

Bạn cùng phòng thấp giọng: "Bây giờ đang trend kiểu này à? Đáng yêu ngược sao?"

Cô gái nhỏ khề giọng lẩm bẩm: "Nhưng được cái vẫn rất đẹp trai, trai đẹp làm cái gì cũng đẹp."

Hướng dẫn viên lúc này cũng kịp phản ứng.

Hướng dẫn viên tự cảm thấy thường ngày mình là một người rất hài hước, không nghĩ tới Thẩm Quyên còn hài hước hơn anh ta.

Hơn nữa khí thế của vị trạng nguyên này cũng là khí thế cấp độ trạng nguyên. Anh ta suyết chút nữa đã bật thốt ra "Vâng thưa lãnh đạo."

Anh ta hắng giọng một cái, cười nói: "Thẩm trạng nguyên của chúng ta không chỉ học giỏi, mà còn rất chu đáo nhỉ. Đây là ki thi đầu tiên sau khai giảng, em sợ mọi người quá căng thẳng nên mới khuấy động bầu không khí một chút phải không?"

"Không phải đâu ạ, bạn gái ghen ghét." Thẩm Quyên hơi nhếch môi, lộ ra một nụ cười vô cùng kín đáo, nhàn nhạt nói, "Thì được cao điểm nhất toàn trường, thế nào cũng phải gửi một bài hát qua, khoe khoang

với em một lát."

Mọi người: "..."

Sau đó cậu liền đến khoe với bọn tôi?

Nói thì được điểm cao thôi không được sao? Cần phải nhấn mạnh là toàn trường hả?

Cậu còn có là người không đấy???

Mẹ nó cậu show ân ái thế mà được à?!

Tôn Minh Xuyên thực sự nghe không nổi nữa rồi, sắp đến gần thấp giọng nói: "Quyên à, đó là bạn gái cậu thi, không phải cậu thi, cậu kiêu ngạo như thế làm gì?"

Vu Gia Tông bày tỏ lòng thương xót đối với Tôn Minh Xuyên từ tận đáy lòng: "Bạn gái giỏi giang làm mình cảm thấy vui sướng hơn nhiều so với chuyện bản thân giỏi giang, cậu hiểu chưa? Biết tại sao cậu sống gần hai mươi năm rồi mà ngay cả một lần yêu đương thành công cũng chưa từng có không? Nhìn thấy thao tác này chứ, đây gọi là câu trả lời thêm điểm, cậu phải học hỏi một chút."

Sau phút bối rối, hướng dẫn viên lại một lần nữa gục ngã. Một câu nói này của Thẩm Quyên, không chỉ mang hình tượng tưởng chừng như đang bên bờ sụp đổ của cậu kéo trở lại, mà còn tăng thêm một thuộc tính cung chiêu không lối thoát, thuận lợi show ân ái, đồng thời còn bắt động thanh sắc mà khoe khoang bạn gái một chút. Một hòn đá trúng ba con chim, xuất sắc đến làm người ta tê cả da đầu.

Đúng như dự đoán, sau khi các bạn học lớp 1 khoa Tài chính kịp phản ứng —— đặc biệt là các bạn nữ, trực tiếp xào nấu cho trạng nguyên một hình tượng mới.

Từ một kẻ có thâm mỵ kỳ quái, tâm thần phân liệt, biến thái lại tự luyện biến thành một người thoát nhìn có vẻ rất nuông chiều bạn gái, thậm chí còn dẫn dắt đến rất nhiều chi tiết nhỏ, chẳng hạn như cái móc chìa khóa kia.

Một ngày nào đó, sau khi hết tiết chuyên ngành, cô gái ngồi bàn trước Thẩm Quyên vẫn ngồi ở lại, cuối cùng dưới sự khích lệ của mọi người, lấy dũng khí quay đầu lại, hỏi cậu: "À ừm, bạn học Thẩm Quyên?"

Thẩm Quyên đang viết dở, không ngẩng đầu, đáp một tiếng, giọng mũi trầm thấp.

Cô gái đỏ mặt: "Tớ có thể hỏi cậu một vấn đề không?"

"Cậu hỏi đi."

Giọng của cô gái có chút hưng phấn: "Cái móc chìa cực kỳ đáng yêu kia là bạn gái cậu bảo cậu mang sao?"

"..."

Thẩm Quyên dừng bút lại, hơi nâng mắt lên: "Cô ấy tặng."

Cô gái che mặt, thấp giọng gào lên ngoảnh đầu lại, sắp đến nữ sinh bên cạnh: "A a a ngọt quá ngọt quá rồi!"

Cô bạn cùng bàn: "Quá đáng yêu rồi! Móc chìa khóa xấu như vậy! Vì là bạn gái đưa, Má! Vãi! Luôn! Dùng!"

Thẩm Quyên: "..."

Tôn Minh Xuyên nhìn thấy mà than thở: "Tớ phát hiện có một số thời điểm hành động và suy nghĩ của những cô gái này thật khiến người ta không thể đoán nổi á. Cô gái vừa quay xuống hỏi cậu ấy, CMN tớ còn tưởng cô ấy đến tò tính cơ đấy."

Vu Gia Tông thờ dài: "Tình địch còn chưa xuất hiện, đã phát triển ra một nhóm fan CP."

Tôn Minh Xuyên tỏ ra rất hiểu biết: "Thời điểm thế này phải chú ý vào. Bình thường trong những lúc tưởng chừng như chẳng có chuyện gì này, bên phía kia chưa hẳn đã yên ổn, công tác chống trộm nhất định phải làm tốt. Đặc biệt là chị đầu nhỏ trông còn xinh xắn như tiên nữ, mềm mại hết sức, nhờ đâu vô tình gặp phải loại tình trường lão luyện điên cuồng bám lấy treu chọc thì sao —— Đậu má Vu Gia Tông cậu đập tớ làm gì!"

Vu Gia Tông: "..."

Thẩm Quyên khép sách lại, lấy sách bút cất vào balo, đứng dậy nhìn cậu ta bằng khuôn mặt vô cảm, bình tĩnh nói: "Cậu ta đang nhắc nhở cậu quý trọng sinh mạng."

Tôn Minh Xuyên: "..."

"Đáng thương cho thân tôi quá, mỗi ngày đều sống dưới áp bức của cường quyền." Tôn Minh Xuyên thờ dài, cũng đứng dậy theo. Mấy người ra khỏi lớp học, đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy Dung Hoài đứng chờ trong hành lang.

Thằng nhóc Dung Hoài này mấy năm không gặp, nghị lực càng ngày càng kinh người. Cho dù Thẩm Quyên đã từ chối cậu nhóc mấy lần, cậu vẫn không may mắn tực giận. Chiến rồi lại bại, bại rồi lại chiến, liên tục đến tìm cậu tán gẫu.

Tiểu thiếu niên nhìn thấy bọn họ đi ra, ánh mắt sáng lên, thẳng người dậy, như cái đuôi nhỏ lơ lửng đi theo phía sau: "Sur huynh."

Bọn Tôn Minh Xuyên cũng đã không cảm thấy bất ngờ nữa rồi, đánh tiếng một cái rồi đi trước.

Chờ bọn họ đi rồi, Thẩm Quyên quay đầu lại.

"Sur huynh, buổi trưa anh muốn ăn cái gì?" Dung Hoài đuổi theo sau mông cậu, tỏ vẻ nhất quyết phải ăn trưa với cậu, "Căn tin số hai bên kia có món sườn xào chua ngọt ngon lắm nha, anh ăn thử chưa?"

Dung Hoài vào đại học A năm ngoái, do đội xạ kích đặc biệt chiêu mộ vào, năm nay là đại học năm hai, so với kẻ hồi cao trung vừa lưu ban vừa tạm nghỉ học như Thẩm Quyên còn lớn hơn một khóa.

Thẩm Quyên thờ dài: "Dung Hoài."

Dung Hoài giờ cao hai tay: "Hôm nay em tuyệt đối không nói những chuyện khác, cũng sẽ không khuyên anh tham gia giải đấu vào tháng ba."

Thẩm Quyên: "Lần trước nhóc cũng nói như thế."

"À" Dung Hoài gỡ tóc, "Ừm..."

"Tôi hoài nghi tôi hiện giờ có phải đã quá tốt tính rồi không." Thẩm Quyên tựa lên tường, "Cho nên cậu mới có loại ảo giác rằng tôi đã trở nên rất kiên nhẫn?"

"Sur huynh, em cảm thấy anh bây giờ thật sự kiên nhẫn lắm ấy." Dung Hoài thật thà nói, "So với trước kia quả thực không phải cùng một người."

Thẩm Quyên gắt gù: "Tôi trước đây thế nào."

Dung Hoài nói: "Anh của trước đây, nếu như em dám lơ lửng theo sau anh không ngừng như thế, anh sẽ trực tiếp đánh em."

Thẩm Quyên nhìn cậu ấy: "Hiện tại tôi đã muốn đánh cậu rồi."

Dung Hoài lập tức lùi về sau ba bước, ở khoảng cách xa cậu ba bốn mét, lớn tiếng đầu hàng: "Chủ yếu là tháng 3 đối chúng ta thật sự không có ai. Lệ sư huynh xuất ngoại huấn luyện rồi, gấp quá không về kịp. Sư huynh, anh coi như cứu trợ một phen đi, được không?" Trước hết chúng ta thử huấn luyện xem đã, dù sao vừa mới khai giảng bài vở vẫn còn khá đơn giản, cũng có ——"

Thẩm Quyên đau đầu: "Được thôi."

Dung Hoài còn chưa kịp phản ứng: "Thời gian nữa, anh cũng có thể mang theo người nhà..."

Dung Hoài nói được một nửa, nín bật, há miệng nhìn cậu: "Hả?"

"Tôi nói, luyện thì luyện đi." Thẩm Quyên hơi thiếu kiên nhẫn, tựa trên tường khoanh tay nhìn cậu nhóc, "Trước thanh minh, đến tháng ba thì đầu tranh giải. Trước tiên luyện mấy tháng thử xem, được thì được không được thì thôi, tôi không thể đảm bảo với cậu điều gì."

Dung Hoài mừng rỡ như điên, làm gì còn lo được nhiều đến vậy, gật đầu lia lịa, không nói hai lời đã tính nhào đến cho cậu cái ôm thăm tình: "Sư huynh ——!!"

Thẩm Quyên giờ tay, mặt không cảm xúc chỉ vào cậu nhóc: "Đứng yên đấy."

Dung Hoài ngoan ngoãn đứng lại.

Thẩm Quyên thắng người dậy, đồng thời rút điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Lâm Ngữ Kinh, còn chẳng buồn ngẩng đầu: "Đề tài này kết thúc, đừng có dính lấy tôi ăn cơm, tôi bận."

Tết toán cao cấp của Lâm Ngữ Kinh, bị kéo giờ thêm hai phút, cũng vừa tan học không bao lâu.

Giáo viên dạy toán cao cấp của bọn cô họ Lý, là một "Đạ Trung Hải"*, thoát nhìn hơn sáu mươi tuổi, là một thầy giáo già rất dễ gần, cười lên có hơi giống Lưu Phúc Giang.

() Ý chỉ hơi tóc*

Lần đầu tiên Lâm Ngữ Kinh nhìn thấy ông còn có hơi sững sờ. Sau khi thi đại học xong cô vẫn chưa đến chào hỏi Lưu Phúc Giang. Hồi cô còn ở Bát Trung Lưu Phúc Giang đã vì cô mà tổn không ít tâm tư, nên đến thăm hỏi.

Cô ra khỏi lớp học, vừa về phía căn tin vừa định gọi điện thoại cho Thẩm Quyên. Kết quả cô còn chưa kịp lấy ra, điện thoại trong túi đã reo lên trước.

Lâm Ngữ Kinh còn chẳng buồn nhìn số, vừa nói chuyện với Cố Hạ vừa lấy ra nghe, nói trước: "Cậu tan học rồi sao?"

"Tôi đã bắt đầu thực tập luôn rồi." Phó Minh Tu nói.

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Cô trầm mặc ba giây, lấy điện thoại từ bên tai xuống, liếc mắt nhìn số điện thoại gọi đến.

Đúng là một số lạ chẳng biết là ai, thuộc về thành phố A.

Phó Minh Tu chắc là lại nói gì đó, không đợi được hồi đáp, bắt đầu lớn giọng lên, loáng thoáng nghe thấy anh ta ở đầu kia: "Này! Này! Nói chuyện!"

Cố Hạ bên cạnh cũng nghe thấy, cho rằng hai người cãi nhau, hơi ngạc nhiên làm một khẩu hình: "Trạng nguyên?"

Lâm Ngữ Kinh lắc lắc đầu, xoắn xuýt một lúc chẳng biết giới thiệu mối quan hệ này thế nào: "Anh... tớ."

Hiện tại cũng không tính là anh mà nhì.

Thế thì còn biết nói thế nào, bạn tớ?

Cô đưa điện thoại lên tai lần nữa, lịch sự mà thoải mái chào hỏi: "Chào ngài, xin hỏi ngài là?"

Phó Minh Tu trầm mặc vài giây, mở miệng: "Lâm Ngữ Kinh, mấy năm không gặp, cô vẫn đối trá đến mức khiến người ta kinh sợ."

Lâm Ngữ Kinh đổi giọng tức thì: "Rõ ràng cũng chỉ hơn một năm, anh tự ý thêm vào nhiều năm như vậy làm gì, anh lấy số của tôi từ từ đầu đấy?"

Phó Minh Tu có phản đặc ý: "Tôi muốn biết cái gì mà chẳng được? Nghe nói cô thi vào đại học A à?"

Lâm Ngữ Kinh đáp một tiếng, đồng thời đi về hướng căn tin số 1. Căn tin này cách Học Viện Quản trị kinh doanh khá gần, Thẩm Quyên có khi sẽ đến sớm chờ cô ở cửa.

Bên phía Phó Minh Tu nghe cũng có hơi âm ỉ: "À, vậy bình thường cô ăn cơm ở căn tin nào? Tôi giờ đang ở ——" Anh ta kéo dài giọng, có vẻ đang nhìn gì đó, "Căn tin số 1 nè?"

Lâm Ngữ Kinh: "...?"

Lâm Ngữ Kinh không kịp phản ứng: "Hử?"

"Tôi đang ở trường cô đấy, vốn định đến tìm bạn tôi, ai ngờ hôm nay cậu ta không có ở đây." Phó Minh Tu nói, "Tôi đang ở cửa căn tin số một."

Nói một cách khách quan, Lâm Ngữ Kinh không cảm thấy mình và Phó Minh Tu có giao tình sâu đậm gì, hoặc là tình cảm tốt đến mức có thể làm như không có gì mà ôn lại chuyện cũ.

Cô là kiểu người khó kết giao bạn bè, trước khi đến thành phố A bạn bè quan hệ tốt cũng chỉ có hai người kia, sau khi sang bên này quen thân được với đám Lý Lâm ở Bát Trung cũng là chuyện ngoài dự đoán.

Thật ra Phó Minh Tu này, nói về phương diện nhân phẩm tuyệt đối là người đáng để kết giao. Thế nhưng vì ngay lúc mới bắt đầu hai người đã ở trong quan hệ đối nghịch, nhìn thấy là chán, cho nên muốn bồi đường tình bạn cũng phải cần thời gian tương đối dài.

Nhưng Lâm Ngữ Kinh phải thừa nhận, Phó Minh Tu đúng là đã giúp cô đôi chút. Tên này tính cách thiếu gia, lại là một kẻ đông dài phát mệt, giải thích một chút là độc miệng ngay. Có điều tâm địa rất tốt, giai đoạn sau này quan hệ của hai người quả thật không tệ.

Hồi còn lén lút qua lại với Thẩm Quyên ấy, buổi tối có khi cô lén chạy ra ngoài, Phó Minh Tu thậm chí còn yểm trợ cho cô.

Cho nên thời điểm anh ta nói mình đang ở đại học A, Lâm Ngữ Kinh ngăn người, sau khi hỏi thần lại cô còn hơi xúc động.

Cô đi tới cửa căn tin số một, cách rất xa đã trông thấy Phó Minh Tu.

Người này vòng qua vòng lại ở cửa căn tin số một cứ như một kẻ đần, vừa đi sang một bên gọi điện thoại, giọng nghe có vẻ rất tức tối: "Tao biết bên trên viết số 1, bà mẹ nó đây chính là căn tin số 1 nè! Tao hỏi rồi! Tao cũng không có đui! Mấy nói hôm nay mày ở trường nên tao mới đến đây, mày chơi tao à?"

Người này lớn giọng, thoát nhìn vô cùng gât gồng, sinh viên hai bên lao nhao ghé mắt.

Tuy rằng hiện giờ anh ta đã không phải là anh của cô, nhưng Lâm Ngữ Kinh vẫn có cảm giác cực kỳ mất mặt.

Cô đứng ở cửa căn tin số một, dựa vào lan can bên trái, nhìn Phó Minh Tu chuyển tầm mắt sang, cũng nhìn thấy cô.

Lâm Ngữ Kinh vẫy vẫy tay về phía anh ta.

Phó Minh Tu nói thêm hai câu, cúp điện thoại đi đến, vừa mở miệng là trực tiếp hỏi cô: "Đây có phải là căn tin số 1 không?"

Lâm Ngữ Kinh nhìn anh ta với ánh mắt thương xót: "Anh trai, hai năm không gặp, IQ của anh sao giống như càng ngày càng thấp vậy."

"..."

Phó Minh Tu trừng mắt nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh đối mặt với anh ta.

Phó Minh Tu bỗng nhiên nở nụ cười.

Anh ta cảm thấy rất thần kỳ. Lần đầu tiên nhìn thấy thì phiền đến không chịu được thế đấy, một em gái nhỏ kỳ quái đến gây dựng lại gia đình với anh ta. Sau khi thật sự đi rồi vậy mà anh ta cũng sẽ tình cờ nhớ tới, trước đây có một người như vậy, một người khi anh ta nói mình sốt thì đã bảo gọi 119 tìm nhân viên phòng cháy chữa cháy.

Thời điểm đến đại học A tìm người chợt nhớ ra có lần Mạnh Vi Quốc và Quan Hường Mai đã nói một câu, cô ấy cũng ở đại học A, còn chưa kịp phản ứng đã gọi điện thoại tới.

Tình huống gia đình cô trong khoảng thời gian cô rời đi ấy, Phó Minh Tu cũng có biết đôi chút. Lúc trông thấy cô vẫn giống như trước đây, vẫn là mềm mại không xương mà chọc cho người ta tức đến nghẹn một ngụm máu, đứng ở đó, anh ta không hiểu tại sao lại thờ phào nhẹ nhõm, tiếp đó liền nở nụ cười.

Cô vẫn không thay đổi quá nhiều, Lâm Ngữ Kinh vẫn là Lâm Ngữ Kinh trước đây, Phó Minh Tu rất vui vẻ.

Anh ta cười chẳng đầu chẳng đuôi, Lâm Ngữ Kinh dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh ta. Phó Minh Tu cũng không để ý, hỏi: "Không về Đê Đô sao."

"À." Lâm Ngữ Kinh không có ngữ khí gì, hiện tại cô đã không còn thuộc sự quản lý của Mạnh Vi Quốc nữa, tự nhiên cũng không cần duy trì quan hệ anh em hòa thuận gì với Phó Minh Tu, dù sao hai người họ cũng đã sớm biết đối phương là người thế nào, "Vi bạn trai mà không chút do dự quyết định ở lại đây, tình yêu xúc động lòng người, hiểu không."

Phó Minh Tu ngắt người: "Cô vì bạn trai cô?"

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, ánh mắt nhìn anh ta như đang nói, tại sao anh lại hỏi câu hỏi nhảm nhí này.

Phó Minh Tu thực sự không phản ứng kịp: "Chính là, cái tên hồi cao trung kia? Hai người các cô chưa chia tay á?"

"Đúng vậy." Lâm Ngữ Kinh nói.

"Không phải chứ." Phó Minh Tu ngạc nhiên nhìn cô, "Loại con trai như thế, nửa đêm nào cũng gọi cô ra ngoài, vừa nhìn là biết chẳng phải hạng tốt lành gì rồi. Hồi ấy cô qua lại loại cận bã này thì thôi đi, dù sao cũng là người trẻ, vui đùa một chút cũng chẳng sao."

Phó Minh Tu cảm thấy khó mà tin nổi: "Thế nhưng tại sao đến giờ cô vẫn chưa chia tay với loại tiểu bạch kiểm không đứng đắn này chứ?!"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Thẩm Quyên vừa tới căng tin số 1 đứng ở góc tường vô tình nghe được: "..."

Thẩm Quyên cũng cảm thấy khó mà tin nổi. Cậu chẳng biết tại sao cô bạn gái mà từ đầu đến cuối điện thoại luôn ở trạng thái máy bận không gọi được của mình, lại đang đứng ở cửa phòng ăn phí lời với thằng con trai mà mẹ nó cậu chả biết là từ đâu chạy tới.

Mà cái tên này, sau khi dùng một loạt các cụm từ kẻ cận bã, vừa nhìn là biết chẳng phải hạng tốt lành gì, không đứng đắn, tiểu bạch kiểm hình dung cậu rồi, còn đang không ngừng lôi kéo Lâm Ngữ Kinh chia tay với cậu?

Hết chương 75.

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Quyên:??? Tôi hiền quá rồi sao?

Sherry:

Anh trai Phó tsundere của mị đã comeback rồi =))))))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cái gì mãnh liệt cơ?

Thẩm Quyên không ngờ rằng tên gốc Tôn Minh Xuyên này, vậy mà cũng có ngày "một lời thành sấm".

Bên phía Lâm Ngữ Kinh đúng là đã xảy ra vấn đề.

Thẩm Quyên bị Dung Hoài dây dưa một lúc, đến hơi trễ. Từ xa đã trông thấy Lâm Ngữ Kinh đang đứng quay lưng với cậu ở kia, thời điểm bước đến vừa vắn nghe được câu "Hai người các cô chưa chia tay á?"

Tiếp đó là "Sao đến giờ cô vẫn chưa chia tay với loại tiểu bạch kiểm không đứng đắn này".

Thẩm Quyên cảm thấy kể từ sau khi quen biết Lâm Ngữ Kinh, tính khí của cậu đã bị cô rèn đến cực kỳ tốt. Đặc biệt là hơn một năm chia xa kia, cái tính khó ở đã bị mài dũa đến sắp tiêu tan.

Hóa ra chỉ là ảo giác.

Lâm Ngữ Kinh không nhìn thấy cậu. Thẩm Quyên cũng không vội đi qua đó, cứ tiếp tục đứng yên ở đây, nhìn cái tên này nói cho hết mấy lời ngứa đòn.

Thẩm Quyên khẽ nhắm mắt lại, hơi hắt hắt cảm, cười gằn.

Phó Minh Tu ban đầu còn chẳng buồn để ý tới Thẩm Quyên. Thế nhưng người này cứ đứng lì ở đó dòm dòm anh ta, toàn thân đều là vẻ lạnh tanh khó chịu, cứ như một giây sau sẽ xông lên đánh anh ta vậy.

Phó Minh Tu không để tâm, toàn bộ sức chú ý của anh ta đều đặt lên việc Lâm Ngữ Kinh vẫn chưa chịu chia tay với cái thằng qua lại hồi cao trung, đặt lên câu chuyện khó mà tin nổi này.

Thằng con trai kia, hồi cao trung đêm nào cũng gọi Lâm Ngữ Kinh ra ngoài.

Lâm Ngữ Kinh khi đó mới mười lăm mười sáu tuổi, ngày nào cũng lén lút chạy ra ngoài, nửa đêm mới về nhà.

Đây còn không phải là làm hư con bé sao?

Đâu ra cái kiểu đó chứ? Vừa nhìn là biết chẳng phải thằng nhóc đứng đắn gì.

Hơn nữa theo như mấy lần quan sát của Phó Minh Tu, lần nào Lâm Ngữ Kinh cũng tự về một mình?

Hơn nữa đêm mà lại chẳng đưa bạn gái về nhà, thân làm bạn trai mà không thấy xấu hổ sao?

Phó Minh Tu lúc đó đã cảm thấy, nếu như đây là em gái ruột của anh ta, anh ta đã sớm mắng cho khóc lên khóc xuống, rồi dè thằng nhóc này ra đánh cho một trận.

Thế mà, không chia tay, lại vẫn có thể bên nhau tới đại học.

Quả nhiên tình yêu khiến người ta mù mắt.

Phó Minh Tu thực sự có phần không nhịn được, vẫn là ngựa miệng nói mấy câu. Nhưng mà cuối cùng như nào vẫn phải tùy vào suy nghĩ của Lâm Ngữ Kinh, anh ta cũng không phải người thích lo chuyện bao đồng.

Thế nhưng ông anh phía trước kia ơi, ông có thể thôi nhìn chăm chăm tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo phát cóng kia không? Ông liên tục nhìn trừng trừng vào tôi như thế rốt cuộc là có ý gì?

Phó Minh Tu cuối cùng cũng ngừng đầu lên. Hai người đàn ông cứ như thế đối mặt với nhau qua đỉnh đầu Lâm Ngữ Kinh.

Phó Minh Tu có hơi ngỡ ngàng, luôn cảm thấy người anh em này hình như nhìn khá quen mắt ấy.

Anh ta không nói lời nào, nhìn chăm chăm phía sau cả nửa ngày. Lâm Ngữ Kinh cũng quay người lại theo, nhìn thấy Thẩm Quyên đứng ngay phía sau.

Nét mặt trạng nguyên Thẩm trông có vẻ cực kỳ không thoải mái, mắt hơi buồn, không có biểu cảm gì.

Lâm Ngữ Kinh hiểu rất rõ đáng về đó của cậu, người này là đang kiềm nén cơn giận đấy mà.

Cũng không biết vì chuyện gì.

Cô chớp chớp mắt, nhìn cậu: "Hôm nay cậu hơi trẻ đấy."

Thẩm Quyên nghiêng đầu, rũ mắt nhìn cô, bình tĩnh lên tiếng: "Lại đây."

Lâm Ngữ Kinh không nhúc nhích, cô do dự một chút, mau chóng ngẩng xem vì sao lão đại lại bỗng nhiên không vui.

Không nghĩ ra nổi. Sáng sớm đến đưa bữa sáng cho cô còn rất bình thường cơ mà.

Điều này làm cho Lâm Ngữ Kinh nhớ đến hồi cao trung ấy, Thẩm Quyên cũng là kiểu nắng mưa thất thường như thế, có khi chợt trở nên khó chịu.

Mấy năm trôi qua, người đàn ông này vẫn trước sau như một, vẫn khiến người ta không thể nhìn thấu như thế.

Chuỗi hoạt động nội tâm này của cô mất khá thời gian, không cử động ngay, cũng không nói chuyện. Nhưng dưới góc nhìn của Thẩm Quyên, điều này cứ như đang chống cự.

Cô từ chối đến đây, nhất quyết phải đứng chung một chỗ với cái tên này.

Thẩm Quyên kéo căng khóe môi, mất kiên nhẫn. Cậu đi thẳng tới, túm một cái kéo Lâm Ngữ Kinh ra phía sau, nhìn Phó Minh Tu: "Anh có chuyện gì sao?"

Phó Minh Tu còn chưa kịp phản ứng: "Hử?"

Lâm Ngữ Kinh cũng không kịp phản ứng. Cô đứng phía sau Thẩm Quyên, nghiêng nghiêng người qua, thò đầu ra nhìn sang.

"Anh tìm bạn gái của tôi, có chuyện gì không?" Thẩm Quyên nhìn Phó Minh Tu, lạnh nhạt nói, "Tôi phát hiện anh đây thật là thú vị quá đấy, thừa dịp bạn trai người ta không ở đây đến khuyên người ta chia tay hả? Anh rành đến phát chán rồi phải không?"

Vừa nói vừa như mọc thêm một cơn mắt bên người, giờ tay đẩy trán cô về lại, hơi nghiêng người, che chắn kín kẽ.

Còn không cho cô nhìn.

Phó Minh Tu: "..."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy hình như mình đã hiểu.

Cho nên người này...

Cô nghiêng người dựa vào lưng Thẩm Quyên, đứng sau cậu cười đến run cả vai.

Thẩm Quyên khó chịu "Xìu" một tiếng, cuối cùng cũng nghiêng người cúi đầu nhìn cô: "Cậu còn vui lắm hả?"

"À." Lâm Ngữ Kinh nói, "Cũng tạm tạm."

Thẩm Quyên kéo dài giọng gọi tên cô, cảnh cáo: "Lâm - Ngữ - Kinh."

Lâm Ngữ Kinh không sợ tí nào, cười đến không ngừng được, còn không khống chế nổi mà giờ tay đập đập lưng cậu.

Thẩm Quyên: "..."

Thẩm Quyên cầm nín nhìn cô, một lát sau, cúi đầu thấp giọng nói: "Lát nữa trùng trị cậu sau."

Cậu nói xong, quay đầu đem sức chú ý đặt lại lên người Phó Minh Tu một lần nữa.

Lâm Ngữ Kinh cười đủ rồi, lại nhìn nhìn cửa phòng ăn, hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào, chỉ sợ bá chủ trường học tìm lại cảm giác tiết tấu của trước đây, nhanh nhẩu kéo cánh tay cậu lôi người ra sau, nghiêng mình nhìn về phía Phó Minh Tu: "Bọn tôi phải đi ăn cơm, ngài tùy ý nhé."

Phó Minh Tu ngăn người, khó tin nhìn cô: "Có ý gì? Cô đến một bữa cơm cũng không mời tôi ăn nổi á? Cô nghĩ tôi rành rồi, đến dạo chơi một chuyến sao?"

"Phó tổng trăm công nghìn việc." Lâm Ngữ Kinh túm tay Thẩm Quyện lôi cậu đi về phía trước, không quay đầu lại, xoay lưng khoác tay với Phó Minh Tu, "Ngài lo mà bận rộn đi, sau này có thời gian lại nói tiếp."

Phó Minh Tu: "..."

Phó Minh Tu tức giận đến suýt nữa đã không thở nổi.

Anh ta nhìn chăm chăm bóng lưng Thẩm Quyện, lại nhìn thêm lúc nữa, nhủ nhủ mảy.

Quả thật có chút quen mắt đấy, nhưng lại không nhớ là gặp được ở đâu.

*

Thẩm Quyện bất đắc dĩ bị Lâm Ngữ Kinh kéo đi, đi một mạch ra thật xa.

Cô lôi cánh tay cậu, Thẩm Quyện lặng lẽ đi theo phía sau. Hai người không nói một lời, mãi đến khi Lâm Ngữ Kinh cảm thấy hơi là lạ, mới dừng bước chân, xoay người lại.

Thẩm Quyện cup mắt nhìn cô.

Khu vực lân cận tòa nhà thể dục, buổi trưa vào giờ này mọi người đều đã đi ăn cơm, không có lấy một người.

Lâm Ngữ Kinh thả cậu ra, ngẩng đầu lên.

Giữa trưa hè, mặt trời lên cao. Cô đặc biệt đi tới chỗ đổ bóng, bóng cây trên đầu chấp chờn, che khuất ánh nắng chói chang, nhưng không khí vẫn khô nóng như thế.

"Đến đây đi." Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu.

Thẩm Quyện không phản ứng lại: "Làm gì."

Lâm Ngữ Kinh nhếch môi: "Trùng trùng trị tớ."

Thẩm Quyện: "..."

Dáng vẻ Lâm Ngữ Kinh trông cực kỳ thích thú, chậm rãi nói: "Tớ đặc biệt dẫn cậu đến một nơi vắng vẻ như thế rồi ——"

Cô hơi nghiêng đầu. Trong tầm mắt toàn là ánh nắng gay gắt và những cây xanh bị phơi đến héo rũ, xa xa là sân thể dục yên tĩnh trống trải.

Lâm Ngữ Kinh bình thản như không, cất tiếng: "Chỉ là có hơi hiếu kỳ, cậu muốn trùng trùng trị tớ thế nào?"

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện phát hiện cô gái nhỏ này bây giờ đã thực sự lì đến mức hơi thiếu dạy dỗ rồi.

Cứ như một giấy sau cô sẽ muốn lên trời luôn ấy.

Cậu gật gật đầu, không chút biến sắc kéo cô nhích vào trong một chút nữa, xoay người dựa trên thân cây, sau đó kéo cô sát đến trước người mình, một tay vịn bên eo cô, thấp giọng nói: "Cậu muốn tớ trùng trùng trị cậu thế nào?"

Rừng cây nhỏ không một bóng người. Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, nhón chân đến gần hôn cậu một cái.

Mới bắt đầu người nắm quyền chủ động vẫn là cô, sau đó không biết thế nào, bỗng biến thành cậu.

Cuối cùng vẫn là cô hơi không chịu được, đẩy cậu ra ngược đầu lên.

Thẩm Quyện ôm cô vào lòng, sau khi hôn môi hô hấp không ổn định, giọng hơi khàn, vẫn còn khó chịu: "Tên vừa nãy là sao hả?"

Cậu kẻ đến bên tai cô, như trả thù mà cắn cắn vành tai, nói từng chữ từng chữ: "Tiểu bạch kiểm? Không đứng đắn? Muốn cậu chia tay? Hừm?"

Lâm Ngữ Kinh hơi rụt lại theo phản xạ có điều kiện, gờ tay đẩy đầu cậu ra, quẹt quẹt tai lên đồ cậu, không lên tiếng.

Thẩm Quyện lùi hoàn toàn ra sau, kéo cô ra khỏi người mình, híp mắt: "Lâm Ngữ Kinh, đừng giả chết, cậu tưởng câu dẫn tớ xong là có thể cho qua à?"

"Không phải." Lâm Ngữ Kinh nói, "Tớ đang nghĩ xem nói thế nào thì có thể đỡ xấu hổ hơn."

Thẩm Quyện cười gằn: "Giờ cậu mới biết lúng túng, vừa nãy lúc tớ gọi cậu đến cậu còn giả điếc cơ mà, là ý gì hả?"

Lâm Ngữ Kinh liếc mắt nhìn cậu, bình tĩnh nói: "Cái tớ nói là, tớ đang nghĩ phải nói thế nào để cho cậu bớt xấu hổ hơn."

Thẩm Quyện: "..."

"Người vừa nãy," Lâm Ngữ Kinh thật ra không tình nguyện cho lắm, nhưng vẫn cố chấp nhận, "Là anh của tớ."

Thẩm Quyện: "..."

Lâm Ngữ Kinh còn thiện ý mà bỏ sung: "Thì là, ba tớ không phải đã tái hôn sao, kia là anh trai đấy."

Biểu cảm của Thẩm Quyện cứng lại rồi.

Sau mười giây trầm mặc, Lâm Ngữ Kinh phá lên cười.

"Tớ phát hiện người anh này của cậu tính khí tốt thật đấy. Tớ nói anh ta như vậy mà anh ta cũng không nổi giận?" Thẩm Quyện phục hồi tinh thần, vô cùng bất đắc dĩ, "Tớ chính là nhìn anh ta ngứa mắt, muốn đánh anh ta một trận đấy."

Thẩm Quyện thờ dài, "Tớ như thế chẳng lẽ không được tính là khiêu khích hữu hiệu à?"

"Rất hữu hiệu mà, có điều anh ta không quen ứng phó kiểu này, có khi lúc đó còn chưa kịp phản ứng." Lâm Ngữ Kinh cười nói, "Nếu mà là tớ chắc đã đánh nhau với cậu tới nơi rồi."

Thẩm Quyện nhủ mảy.

Lâm Ngữ Kinh bên này còn đang say sưa suy diễn: "Ồi, mà nói kiểu gì thì tớ cũng vẫn là một cô gái. Nếu như tớ là một nam sinh á hả, hai chúng ta chắc hẳn là cực kỳ bất hòa luôn đấy, chắc phải là kiểu nhìn là thấy ghét, tuần nào cũng phải đánh đũa ba bữa hiệp ấy chứ."

Thẩm Quyện nhất thời này sinh một ngàn hai trăm vạn ý nghĩ vô danh, không được đẹp đẽ cho lắm.

Cậu không cảm xúc thăng người dậy, giờ tay gõ nhẹ đầu cô: "Đi ăn cơm."

Lâm Ngữ Kinh không buông tha cho cậu, đầu óc kỳ quái: "Ông chủ Thẩm, tớ nói thật đấy, nếu như tớ là con trai, cậu có thích tớ không?"

Thẩm Quyên chẳng thèm phản ứng với cô, đi về hướng căn tin.

Lâm Ngữ Kinh vừa đi theo cậu vừa nói: "Thẩm Quyên, nếu khi ấy cậu vẫn còn thích tớ, vậy chẳng phải rõ ràng cậu có khuynh hướng "cong" sao?"

Thẩm Quyên trầm mặc.

Lâm Ngữ Kinh nói tiếp: "Còn nếu cậu không thích tớ, vậy chứng tỏ cậu vốn cũng chẳng thích tớ nhiều lắm."

Lâm Ngữ Kinh nổi giận: "Cậu vậy mà vì tớ không phải là nữ mà lập tức không muốn bên tớ nữa."

Lâm Ngữ Kinh nhảy không chịu nổi, vẫn còn thờ dài: "Thẩm Quyên, cậu nói đi, cậu chọn một đi, rốt cuộc là sẽ thích tớ hay là sẽ không thích tớ. Cậu phải cho tớ một đáp án thoả mãn, không hợp ý là tớ không chịu đầu, tớ mà không chịu thì sau đó cũng không cho hôn, không cho ôm, cũng không cho ——"

Thẩm Quyên rốt cuộc không thể nhịn được nữa, bước chân bỗng chốc dừng lại.

Cậu quay đầu lại, đề thấp giọng gọi cô: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu: "Hơ?"

Thẩm Quyên nhìn cô, quai hàm khẽ động, cạ cạ răng dưới: "Cậu còn nói thêm gì nữa, không cần chờ đến tháng sau, ngay tối nay ông đây sẽ làm lễ trưởng thành cho cậu."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Sinh nhật Lâm Ngữ Kinh ở cuối tháng mười. Loại chuyện sinh nhật này, sau khi cô hiểu chuyện đã không còn quá thích nữa.

Buổi tối về phòng ngủ, Cố Hạ vừa hay có hỏi một câu. Sau khi cô nói ngày tháng, Cố Hạ tròn mắt nhìn: "Chòm sao Thiên Yết hả."

Chòm sao gì, vận mệnh gì, đây là loại chuyện nữ sinh cảm thấy hứng thú nhất. Nắm Nhò thả sách bài tập toán cao cấp trong tay xuống, ngoái đầu lại: "Chòm sao Thiên Yết là tháng mấy thế?"

"Cuối tháng mười đến cuối tháng mười một, đến khoảng ngày hai mươi mấy tháng mười một ý. Tớ còn rất thích chòm sao Thiên Yết đấy." Cố Hạ đếm đầu ngón tay nói, "Yêu ghét rõ ràng nè, tính cách cứng cỏi nè, tương đối "lão đại", ham muốn cũng rất mãnh liệt."

Lâm Ngữ Kinh đang uống nước, lúc nghe đến câu cuối cùng suýt nữa đã bị sặc.

Nắm Nhò hưng phấn nói: "Cái gì mãnh liệt cơ?"

Lâm Ngữ Kinh đặt ly nước xuống, quay đầu nhìn cô ấy, bình tĩnh nói: "Ham muốn chiến thắng."

Nắm Nhò lắc đầu tỏ vẻ bất mãn, vô cùng sốt sắng hỏi: "Tớ không muốn biết cái này, có cái ham muốn mãnh liệt nào khác không?"

"Tính dục mãnh liệt." Cố Hạ khẽ ho khan một cái, "Hôn nữa có người nói, dân ông mà thuộc chòm sao Thiên Yết, về phương diện kia bất kể là phần mềm hay là phần cứng đều ——" Cô nàng không nói hết, lặng lẽ giờ giờ ngón cái.

Nắm Nhò lập tức nghiêm nghị lại, vẻ mặt "Tớ hiểu rồi".

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh nhớ mang máng Nắm Nhò hỏi mới khai giảng không phải là người như thế.

Cuộc sống đại học thật là đáng sợ. Chỉ mới vèn vèn nửa tháng, đã mang một thiếu nữ nhỏ ngây ngô trong trắng ném cái "Phốc" vào đồng thuốc nhuộm đen sì mà lăn một vòng.

Có điều sinh nhật của Thẩm Quyên ngày mấy, cô thực sự vẫn chưa biết.

Cô vẫn chưa tán gẫu với cậu về chuyện liên quan đến phương diện này.

Bên kia Cố Hạ và Nắm Nhò đã vô cùng hưng phấn mà bắt đầu tám chuyện về những đề tài cấm kỵ trong ký túc xá nữ, trước khi tám Cố Hạ còn đi tới xoay đầu Lâm Ngữ Kinh sang chỗ khác: "Cậu nghe cái gì mà nghe? Tiếp đến là thời gian của người lớn, vị thành niên phải đeo tai nghe, trẻ con không nên tò mò biết chưa."

"..."

Lâm Ngữ Kinh thầm nghĩ tớ thật sự chẳng tò mò xui nào, nhưng mà nghe cậu nói như vậy sao tớ lại cảm thấy hình như mình cũng hơi tò mò thế nhỉ?

Cô xoay người, cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Thẩm Quyên: [Bạn trai, sinh nhật cậu ngày mấy vậy?]

Thẩm Quyên có lẽ đang bận, không trả lời ngay. Lâm Ngữ Kinh để điện thoại xuống, đi tắm rửa sạch sẽ.

Sau khi đi ra trong điện thoại có thêm mấy tin nhắn mới.

Cô cứ tưởng đều là Thẩm Quyên, tùy tiện bấm vào một cái, không ngờ là yêu cầu thêm bạn của Phó Minh Tu.

Chắc là anh ta tìm được thông qua số điện thoại. Lâm Ngữ Kinh nhấn chấp nhận, sau đó mở khung chat với Thẩm Quyên ra.

Thẩm Quyên: [1611.]

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Tay Lâm Ngữ Kinh run lên, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Hạ: "Hạ tổng, cậu vừa nói sinh nhật đến ngày mấy là thuộc chòm sao Thiên Yết?"

Cố Hạ nói: "Tháng mười một, ngày 22."

"..."

Hừ.

Mấy thứ chòm sao này, có gì đáng tin đâu chứ.

Đây không phải là lừa gạt mấy cô gái nhỏ sao?

Hon nữa Thẩm Quyện... có liên quan gì tới cô?

... Mà hình như cũng không phải là không liên quan ha?

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh mà hắng giọng một cái, làm bộ không để tâm.

Vừa khéo có tin nhắn của Phó Minh Tu nhảy ra.

Lâm Ngữ Kinh quả thực giống y như nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng, vội vàng mò ra.

Phó Minh Tu: [Tôi biết rồi.]

Một câu ù ù cạc cạc, Lâm Ngữ Kinh đáp: [Anh biết cái gì?]

"Tên bạn trai kia của cô." Phó Minh Tu gửi một tin nhắn thoại đến đây, "Tôi cứ cảm thấy trước đây đã gặp cậu ta ở đâu đó rồi, bà mẹ nó tôi suy nghĩ cả buổi trưa."

Lâm Ngữ Kinh nghe xong tin nhắn thoại này, cậu bé thất thường Phó Minh Tu lại bắt đầu gõ chữ.

Phó Minh Tu: [Chính là hai năm trước, tôi với bạn tôi đi đến một buổi đấu giá, từng nhìn thấy cậu ta một lần. Họ Thẩm, đúng không.]

Lâm Ngữ Kinh ngăn người.

Phó Minh Tu nói tiếp: [Khi đó cậu ta đấu giá một bức tranh, vừa mở miệng đã gọi giá khởi điểm lên đến tám con số*.]

(*) Nghĩa là từ 10000000 nhân dân tệ đến 99999999 nhân dân tệ, hay là 10 triệu nhân dân tệ đến 99 triệu nhân dân tệ. (tầm 33 triệu đến 330 triệu VND)

Hết chương 76.

Tác giả có lời muốn nói:

Phó Minh Tu: Còn muốn giả nghèo với tôi? Cậu tưởng cậu mặc cái áo vest là qua mặt được tôi hả?

Sherry:

Thẩm Quyện cậu xong đời rồi ==)))

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Khiến Thẩm Quyện khóc ròng mà gọi cô là Papa

Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp phản ứng, Phó Minh Tu bên kia vẫn tiếp tục gõ chữ không ngừng: [Bức tranh đó giá khởi điểm một triệu, đấu tới ba triệu là cùng, thế mà cậu ta lại trực tiếp tăng thêm một đơn vị.]

Phó Minh Tu: [Có bị bệnh không??]

Phó Minh Tu: [Đối tượng này của cô thật sự không được đâu, đầu óc hình như có chút vấn đề. Là một thằng ngốc lắm tiền, mà không đúng, lắm tiền cũng không thể hoang phí như thế chứ.]

Cuối cùng Phó Minh Tu nói: [Nếu như cô thực sự thích cậu ta, hay là dẫn đi khám thử đi, coi có phải mắc bệnh thần kinh không.]

Lâm Ngữ Kinh: "...?"

Lâm Ngữ Kinh vẫn có phản không kịp phản ứng.

Cô thực sự chẳng có cách nào đem những từ... then chốt như buổi đấu giá, nghìn vạn, thằng ngốc lắm tiền, mà đặt lên người Thẩm Quyện.

Lâm Ngữ Kinh cũng gần như đã quên mình bắt đầu từ lúc nào, vì bước ngoặt gì mà cảm thấy điều kiện gia đình Thẩm Quyện như thế, cũng đã sắp quên mất, tại sao mình lại chắc chắn về quan điểm này như vậy.

Thế nhưng, vì từ nhỏ đến lớn Lâm Ngữ Kinh đã sống trong hoàn cảnh ấy, cho dù không tiếp xúc với những vòng tròn kia, cô cũng hiểu quá rõ đám con nhà có tiền kia trông như thế nào.

Không phải nói nhìn một cái là biết được ngay, mà trải lại thì cũng tám chín phần, chung quy đều sẽ không khác nhau lắm.

Chẳng hạn như kiểu của Phó Minh Tu này, tuy không phải điển hình của loại con nhà có tiền, hơi thiếu tình ý, nhưng lại không phải đồ ngốc, chẳng qua khi làm việc hay nói chuyện đều sẽ chẳng thêm bận tâm đến người khác.

Trình Dật, Lục Gia Hành, tính khí thiếu gia đều hết sức rõ ràng.

Thẩm Quyện lại hoàn toàn khác bọn họ.

Cậu quá trưởng thành, cảm giác như sắp nhìn thấu mọi thứ rồi. Có lẽ vì từ nhỏ cậu đã lớn lên bên Lạc Thanh Hà, biết được những trải nghiệm của ông ấy, hoặc đã sớm tiếp xúc với những khách hàng trải đời ở studio. Tính cách của cậu, giọng điệu nói chuyện của cậu, cách suy xét vấn đề của cậu, thoát nhìn chừng chặc hơn xa so với bạn cùng lứa.

Không hề tương xứng với khí chất của thiếu gia nhà có tiền.

Về phương diện quần áo cũng không hề kén chọn, chỉ tùy tiện vợ một chiếc áo len đơn sắc kiểu dáng đơn giản nhất trông qua đâu. Ở studio lại càng T-shirt đen quanh năm, có người nói là năm đó Hà Tùng Nam dùng 30 đồng mua nguyên cả thùng.

Chưa từng thấy thiếu gia nào tùy tiện với bản thân như thế.

Huống chi, hai người bọn họ đã cùng nhau vượt qua nhiều ngày tháng gian khổ như vậy.

Com nắm thêm ba cái lòng đỏ trứng muối cũng là một bữa sáng xa xỉ.

Phim chi có thể xem loại mười chín đồng.

Đề tiết kiệm ít tiền cho bạn trai, Lâm Ngữ Kinh phải vất hết óc, lại buộc phải làm về mặt không đối sắc, cố gắng không gây tổn thương đến lòng tự ái của cậu. Lâm Ngữ Kinh cảm giác lòng của mình cũng bị chơi nạt cả rồi.

Vậy mà bây giờ Phó Minh Tu đến nói với cô, bạn trai cô không hề nghèo. Không chỉ không nghèo, người ta còn là một kẻ ngốc thích tiêu tiền, bức tranh ba triệu là cùng, mà cậu ta phải gọi thêm một đơn vị nữa

mới chịu.

Lâm Ngữ Kinh cảm thấy không thể chấp nhận.

Cô nhất thời có hơi ngỡ ngàng, cũng không rõ là nên tin tưởng chính mình, hay nên tin tưởng lời Phó Minh Tu bảo anh ta tận mắt nhìn thấy.

Lâm Ngữ Kinh để điện thoại xuống, quay đầu lại, nhìn về phía Nấm Nhỏ và Cổ Hạ còn đang ngồi bên kia nói về chủ đề hạn chế tuổi, trước hết đặt ra một tình huống giả thiết, hỏi: "Có một vấn đề thế này. Nếu như nhà cậu rất nghèo, bạn trai cậu ít nhiều cũng biết được đôi chút, sau đó có một ngày anh ta bỗng nhiên tỏ thái độ khác thường mà hỏi cậu —— "Này, nhà em có phải rất giàu không?" Các cậu cảm thấy anh ta có ý gì?"

Cổ Hạ bình tĩnh nói: "Chăm chọc tở, anh ta chê tở không có tiền."

Nấm Nhỏ buồn bã: "Có phải là chê điều kiện tở không tốt, không thể cho anh ta cuộc sống mong muốn, cho nên đang ám chỉ chia tay với tở?"

Lâm Ngữ Kinh: "Đôi góc độ đi, không thăm như vậy."

"Đôi góc độ khác, tích cực một chút." Cổ Hạ nói, "Thế thì chính là tại sao anh ta lại đột nhiên hỏi vấn đề này, phải chăng anh ta cảm thấy thật ra tở có tiền, chẳng qua là không muốn tiêu phí cho anh ta."

"Có thể là vì tò mò sợ anh ta chiếm đoạt gia sản ngăn ti nhà tở." Nấm Nhỏ tiểu tụy âu sầu, lo lắng cứ y như thật, "Nhờ đâu anh ta yêu tở vì tiền của tở thì sao?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Đầu óc Lâm Ngữ Kinh bổ sung cảnh tượng Thẩm Quyện đứng trong mưa bị thương gào thét: "Cậu căn bản không hề yêu tở thật lòng, cậu chỉ là yêu tiền của tở!"

Lâm Ngữ Kinh run lấy bẫy.

Cô đang run lấy bẫy, Phó Minh Tu bên kia trực tiếp gửi cho cô một lượng lớn tin tức.

Phó Minh Tu: [Tìm bạn bè hỏi thăm chút rồi, tên Thẩm Quyện chứ gì?]

*

Thành phố A lớn thì lớn, nhưng vòng tròn quan hệ cũng chỉ có mấy cái, rất nhiều lúc sẽ xảy ra trùng lặp.

"Bạn ăn bạn chơi" của Phó Minh Tu cũng rất nhiều. Anh ta không quen người nào, đi ra hỏi một vòng, luôn sẽ có người biết, chỉ 15 phút đã hỏi thăm được về người tên Thẩm Quyện này.

Đám bạn chỉ dùng hai chữ, trầm lặng.

Xưa nay không tiếp xúc nhiều với bọn họ, bản thân có vòng tròn của chính mình, trông có vẻ cũng không định tiếp quản công việc nhà. Ba mẹ cậu ta cũng mặc kệ cậu ta, thả cho cậu ta tự do sinh sống.

Phó Minh Tu hỏi: "Quan hệ gia đình cậu ta thế nào?"

Bạn: "Cũng ổn đấy, hai ông bác một bà cô, ba cậu ta nhỏ nhất, quan hệ đều rất hòa thuận. Ngoại trừ ông bác lớn không có con, thì có một chị họ và một anh họ..."

Phó Minh Tu: "Tao hỏi ba mẹ cậu ta đó, để ý ông bác lớn của cậu ta có con hay không làm gì?"

Bạn...

Người bạn cũng không hiểu hành động này của Phó Minh Tu rốt cuộc là có ý gì, hỏi mấy vấn đề cứ như đang chọn rẽ vậy: "Tình cảm rất tốt, hạnh phúc mỹ mãn. Bên nhà ngoại cậu ta không có bối cảnh gì, có người nói chỉ là một gia đình bình thường, gả vào nhà giàu Thẩm gia, điển hình cho câu chuyện cô bé lọ lem và..."

Phó Minh Tu mất kiên nhẫn: "Mày có thể nói một chút về Thẩm Quyện không hà. Nó yêu chưa, có "tra" không thì không nói, đi kể chuyện tình yêu của ba mẹ nó với tao làm gì?"

(*) Tra trong "tra nam" – tên căn bã, đồ tồi, lừa gạt tình cảm của người khác.

Người bạn nhin hơn nửa ngày rồi, cũng không nhin nổi nữa, xem tí quảng điện thoại: "Con mẹ nó sao mày nhiều chuyện quá vậy? Mày hỏi người ta yêu đương chưa làm gì? Tra không hay tra thì liên quan gì tới mày? Mày đi thổ lộ à?"

Phó Minh Tu: "..."

Phó Minh Tu cúp điện thoại, vừa nói hết những chuyện mới biết cho Lâm Ngữ Kinh một lần, vừa tâm tình phức tạp mà suy ngẫm tại sao mình lại rành đến phát điên thế này. Lâm Ngữ Kinh muốn yêu đương với ai thì liên quan cái gì gì với anh ta?

Chủ yếu vẫn là do ấn tượng của anh ta với Thẩm Quyện vô cùng không tốt.

Hỏi cao trung vẫn chưa biết cậu ta là ai, mới nhìn sương sương đã cảm thấy chẳng phải kẻ tốt lành gì. Bây giờ còn biết là một thiếu gia, ấn tượng lại càng thêm tệ.

Loại "quần áo lụa là" này anh ta đã thấy quá nhiều, yêu đương cứ như chơi đùa.

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh cũng phức tạp.

Cô xem xong những tin tức liên quan với Thẩm Quyện mà Phó Minh Tu gửi tới, mặt vô cảm để điện thoại xuống.

Loại cảm giác này hình như đã từng trải qua.

Là lúc nào?

Dường như là, vào thời điểm Thẩm Quyện được hạng nhất khối trong lần thi tháng đầu tiên.

Lâm Ngữ Kinh thích ứng rồi.

Cô phát hiện "hăng lực thích nghi của con người" quả là một thứ rất đáng sợ.

Hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua sau đó, cô nghĩ tới thời điểm mình chọn về xem phim, cảm thấy về xem phim sáu mươi, bảy mươi đồng đất đó, lời kẻ "phụ tam đại" đến xem《Chuyện cũ ở rừng cao lương》19.99 đồng, vậy mà cũng không cảm thấy mình ngu ngốc.

(*) Phụ tam đại là thế hệ thứ ba của một gia đình mấy đời giàu có, tức là đời cháu, con của con mình. Tương tự với "phụ nhị đại" là thế hệ thứ hai.

Lại nghĩ đến mấy cái tin nhắn thoại tình thâm ý thiết của Lý Lâm lúc đó.

Nghèo đến không ăn nổi cơm?

Lượm cái móc khóa rách mà trẻ con không thèm để xài?

Ha, ha.

Lâm Ngữ Kinh cười gần một tiếng, không nói hai lời mở khung chat với Thẩm Quyên ra, nội dung còn đang dừng ở tin nhắn cuối cùng [1611] kia.

Cô *tách tách tách tách* chụp lại toàn bộ cuộc trò chuyện với Phó Minh Tu, vừa định gửi tới cho cậu, bỗng khựng lại.

Cô lại xóa hết những ảnh chụp tin nhắn kia, khóa điện thoại, không để ý đến nữa.

Trải qua thời gian hai năm, thiếu nữ nóng nảy Lâm Ngữ Kinh cũng đã được thăng cấp.

Cô phải nhẫn nhịn.

Sau đó nghĩ ra một cách nào đó, khiến Thẩm Quyên tự mình nói ra, khiến Thẩm Quyên khóc ròng mà gọi cô là Papa, nói xin lỗi cô.

*

Gần đây Thẩm Quyên cảm thấy bạn gái có gì đó không đúng lắm.

Tuy rằng vẫn đưa bữa sáng, vẫn cùng ăn trưa, buổi tối cũng cùng đi thư viện, nhưng rõ ràng đã ít nói chuyện hơn hẳn.

Cô không vui.

Rõ ràng là đang nén giận.

Hơn nữa con giận này, còn là vì cậu.

Thẩm Quyên ti mi hồi tưởng lại tuần này một lúc, thực sự không nghĩ ra bản thân rốt cuộc đã có điểm nào làm Nữ Vương đại nhân không hài lòng.

Kiểu không thể nhìn thấu, không tìm được nguyên nhân mà lại chẳng thể nói ra này, bỗng nhiên bất ngờ xuất hiện khiến người ta cảm thấy cực kỳ phiền muộn.

Tình huống như thế kéo dài chưa hết một tuần sau, Thẩm Quyên rốt cuộc đã không nhịn nổi.

Cuối tháng chín, rất nhanh sẽ đến kì nghỉ dài 1 tháng 10*. Tâm tư của mọi người ít nhiều gì cũng có phần lơ lửng. Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên ngồi trong góc thư viện, vừa mới đọc sách cả buổi tối, hiện giờ mỗi người đang nghỉ ngơi một lúc.

(*) Ngày Quốc Khánh Trung Quốc

Thẩm Quyên ngồi bên cạnh cô, đặt bút lên bàn, vang một tiếng nhỏ: "Cậu không vui hả?"

Lâm Ngữ Kinh không nhìn cậu, cúi đầu nghịch điện thoại: "Cậu có nhớ không."

Thẩm Quyên cau mày: "Gi cơ."

"Lời thoại này." Lâm Ngữ Kinh nói, "Hồi cao trung vào lúc làm xong bài thi tháng đầu tiên, cậu cũng hỏi tớ như vậy."

Thẩm Quyên ngẩn ra.

Cậu còn chưa kịp phản ứng, Lâm Ngữ Kinh đã đổi chủ đề: "Bạn học Thẩm, 1 tháng 10 chúng ta đi thế nào."

Trước đây bọn họ đã nói sẽ ra ngoài chơi vào 1 tháng 10. Khi ấy Lâm Ngữ Kinh chỉ tiện tay chọn bữa một chỗ trên bản đồ, còn chọn một chỗ đặc biệt xa.

Có điều vừa hay cô chưa từng đến đó, Thẩm Quyên cũng không có ý kiến gì, cứ thế quyết định xong.

Ra ngoài vào dịp 1 tháng 10 nhất định là rất đông đúc, hiện giờ đặt vé gì đó cũng đã hơi trễ rồi.

Lâm Ngữ Kinh hỏi vấn đề này làm Thẩm Quyên có phần hoang mang. Một nơi xa như thế, ngoại trừ mua vé máy bay, còn có thể đi thế nào?

Một giây sau, Lâm Ngữ Kinh liền giải đáp nghi vấn của cậu.

"Chúng ta ngồi xe lửa đi." Lâm Ngữ Kinh nói.

Thẩm Quyên: "..."

Thẩm Quyên tưởng mình nghe lầm: "Cái gì?"

"Chúng ta, ngồi xe lửa qua đó." Lâm Ngữ Kinh kiên nhẫn lặp lại, "Chỗ kia xa quá, tớ vừa xem một chút, vé máy bay đắt lắm đấy, tàu cao tốc cũng mắc, chúng ta ngồi xe lửa đi."

"..."

Thẩm Quyên trầm mặc.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, lo lắng nói: "Chứ không thì tốn tiền quá, bây giờ trên lớp bạn bè như vậy, từ khai giảng đến giờ cậu chỉ có mỗi cuối tuần mới về studio được, cũng không nhận được bao nhiêu việc, cậu làm gì có nhiều tiền như thế."

Thẩm Quyên há miệng, vừa định nói chuyện.

Lâm Ngữ Kinh ngắt lời cậu, răn dạy: "Nhà chúng ta cũng đâu phải gia đình giàu có dư dả gì, sao có thể bay tới bay lui nay một chỗ mai một chỗ mà du hí chứ? Đặc biệt là bọn mình vẫn còn đang đi học, chuyện tiền nong này mỗi một đồng đều phải tính toán cẩn thận. Một tám vé máy bay một hai ngàn, chúng ta làm gì có nhiều tiền mà lãng phí vào vé máy bay."

Thẩm Quyên: "..."

Lâm Ngữ Kinh sống chết không buông tha cho cậu, cứng rắn hỏi: "Cậu nói xem có đúng hay không?"

"...Đúng." Thẩm Quyên thờ dài, dựa ra sau một cái, "Xe lửa đi."

Lâm Ngữ Kinh vui vẻ bắt đầu đặt vé xe lửa. Thành phố A đến Diên Thành, giường mềm tám chín trăm, giường cứng hơn năm trăm.

Thời điểm Thẩm Quyên nhìn thấy thời gian 35 tiếng kia liền trực tiếp cảm nín.

Kì nghỉ 1 tháng 10 tổng cộng chỉ có 7 ngày, mất mất ba mươi lăm tiếng này mọe nó cậu còn lại mấy ngày?

Một lời nói dối phải cần đến trăm lời nói dối khác để che lấp. Cậu cũng không biết lúc trước mình đã bị cái gì mà lại cần thừng dầu bôi trơn từ cái tên Lý Lâm kia, dẫn đến bây giờ bạn gái vì tiết kiệm tiền cho cậu

mà nhất quyết đòi ngồi xe lửa 35 giờ đi chơi, mà cậu ngay cả một lời giải thích cũng không thốt nổi.

Với cái tính khí đó của Lâm Ngữ Kinh, biết cậu lửa cô, trước tiên không nói phải mất bao lâu mới có thể đỡ được, chỉ ít chuyến du lịch này chắc chắn sẽ bị lờ.

Lúc trước vì thi điểm tối đa môn vật lý mà đã dối biết bao lâu.

Bình thường hai người có rất nhiều tiết, chờ mãi mới đến lúc được sớm tối bên nhau 7 ngày. Thẩm Quyện muốn nói cái gì cũng sẽ không mở miệng vào lúc này.

Dù sao cũng là ở cùng với cô, bao nhiêu giờ cũng không đáng kể.

Thẩm Quyện nhắm mắt lại, nhện.

Quên đi, theo cô hết đi.

Ngồi thì ngồi.

Cậu không để ý tới, Lâm Ngữ Kinh cũng đang lén lút lút lút mà quan sát cậu.

Thời điểm cô nhìn thấy thời gian ba mươi lăm tiếng đó, cũng thiếu chút nữa không thở ra hơi. Phản ứng đầu tiên chính là mặt không đổi sắc liếc nhìn Thẩm Quyện, thầm nghĩ cậu còn chưa đầu hàng sao?

Thấy cậu nửa ngày không phản ứng, Lâm Ngữ Kinh thăm dò hỏi: "Vậy thì xe lửa nha."

Thẩm Quyện lại thờ ra: "Ừ."

Lâm Ngữ Kinh làm như mới vừa trông thấy, chỉ vào chỗ 35 tiếng 46 phút kia: "Cần hơn ba mươi giờ á? Tàu lửa hai ngày một đêm sao?"

Thẩm Quyện không phản ứng gì.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, nhắc nhở cậu: "Một tháng mười mọi người đều ra ngoài chơi, trong xe lửa nhất định rất đông người, buồng xe hơi hám bẩn thỉu, còn phải ngồi góc ba mươi mấy tiếng." Cô dừng một chút, "Ngày cả tắm rửa cũng không được."

Thẩm Quyện cắn răng một cái, thế mà vẫn phai an ủi ngược lại cô: "Cũng chỉ là một buổi tối, đến khách sạn tắm cũng được."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh không ngờ Thẩm Quyện lại biết phản đòn như thế.

Lâm Ngữ Kinh cũng cắn răng một cái, bất chấp tất cả: "Giường cứng cũng phải hơn 500, tớ thấy ghế cứng chỉ cần 200 đồng, chúng ta ngồi ghế cứng tới đó đi."

Cô nhắm mắt lại, thấy chết không sờn nói: "Dù sao cũng chỉ ngồi hơn ba mươi tiếng, có thể tiết kiệm 200 đấy."

Thẩm Quyện: "..."

Thẩm Quyện: "?"

Hết chương 77.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Ngữ Kinh: Cậu định liều chết diễn tới cùng với tớ phải không?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Làm một hồi là ổn ngay

Từ khi Lâm Ngữ Kinh sinh ra đến nay cũng đã gần mười tám năm, coi như bỏ qua mấy năm còn nhỏ đi thì cũng mười hai mười ba năm rồi. Tuy rằng từ đầu đến cuối luôn thiếu tình yêu, nhưng cô không có thiếu tiền.

Cô thậm chí còn chưa từng bỏ công tìm hiểu xem mình có bao nhiêu thê, bao nhiêu tiền mặt với cả tổng cộng các loại tài sản gộp lại là bao nhiêu. Dù sao bất kể có mua cái gì, tạm thời vẫn chưa từng gặp phải chuyện không đủ tiền.

Vậy cho nên, thời điểm cô mang cái balo da nhỏ nhỏ ngồi ở quán cà phê chờ Thẩm Quyện mua cà phê tới sau khi đi qua cửa kiểm tra an ninh, cô vẫn còn hơi ngơ ngẩn.

Cô phát hiện hóa ra mình vẫn chưa từng đi xe lửa.

Xe lửa, một phương tiện giao thông thoát nghe bình thường mà phổ biến như thế, cô lại chưa từng ngồi qua?

Lâm Ngữ Kinh vốn dĩ còn có vài phần hưng phấn, nhưng vừa nghĩ tới phải ngồi hơn ba mươi tiếng, cô liền tụt hứng ngay lập tức.

"Ngồi" hơn ba mươi tiếng.

Bạn học Lâm Ngữ Kinh vì ép bạn trai của cô đầu hàng, cuối cùng đã quyết tâm, cắn răng mua ghế cứng.

283 đồng một vé, rẻ hơn giường nằm 250.

Đúng là đần độn mà, cô tự hỏi không biết có phải mình đã điên rồi không. Cô cũng là một người được sống trong nhung lụa từ nhỏ đến lớn, một thiếu nữ luôn thích hưởng thụ vật chất, tại sao phải buộc bản thân chịu loại tù khổ này?

Hơn nữa cái tên Thẩm Quyện này rốt cuộc là thứ quý yếu gì vậy?

Lâm Ngữ Kinh muốn tóm cổ áo cậu đến ép hỏi một phen, nhà cậu rốt cuộc có đúng là không có tiền hay không?

Cái tội này cậu có thể lờn lẹo được chắc?

Còn một lúc nữa mới soát vé xe lửa, Thẩm Quyện bụng một bàn ăn nhỏ đến đây, mua một phần bánh crepe ngàn lớp dầu tây và hai ly cà phê. Trước khi đi cậu còn mua một túi đồ ăn vặt cho cô ăn trên xe lửa, thoát nhìn khá là thông thạo, năng lực nghiệp vụ không tồi.

Ga xe lửa trong dịp 1 tháng 10, người người chen chúc. Phòng chờ xe bị nhồi kín người, hàng người xếp trước cửa soát vé dài lê thê, có thể so với giờ cao điểm ở trạm tàu điện ngầm.

Đa phần là người trẻ tuổi kết bè kết hội ra ngoài chơi, lưng đeo balo bị nhét căng phồng, nhóm hai nhóm ba ngồi xôm trong góc tán gẫu.

Lâm Ngữ Kinh không mang balo đựng đồ, cô kéo theo cái vali nhỏ, bên trong chứa quần áo để thay, đồ ngủ với đồ rửa mặt. Lúc này cái vali đã được giao cho Thẩm Quyên giữ.

Hai người soát vé lên tàu vào sân ga. Lâm Ngữ Kinh đứng trước sân ga, nhìn trái ngó phải quan sát một vòng, nhìn số toa trên vé xe rồi đi sang đó.

Xe lửa này vậy mà vẫn là mẫu xe mới có điều hòa gì đó, hơi lạnh trong khoang xe vô cùng đầy đủ, bên ngoài oi bức, vừa bước vào liền cảm nhận được sự chênh lệch nhiệt độ lớn.

Chẳng qua rất âm ỉ. Thời điểm bọn họ tới tỉnh ra cũng sớm, tìm tới ghế mình ngồi xuống một lát, các chỗ trống bắt đầu được lấp đầy dần. Lối đi giữa toa xe đầy áp người, người thả hành lý, người tìm chỗ ngồi, tiếng trẻ con ồn ào, khiến cho người ta hơi đau đầu.

Thẩm Quyên nghiêng đầu: "Có lạnh không?"

Lâm Ngữ Kinh quay đầu, nhìn ra ngoài cửa xe, một chút cũng không muốn phản ứng với câu.

Tức lắm rồi.

Tức đến mức cô suýt chút nữa đã không muốn ra ngoài chơi với cậu.

Nào có ai yêu đương hẹn hò thế này chứ?

Thẩm Quyên có phải là có bệnh không!!!

Thế nhưng không sao, Lâm Ngữ Kinh từ nhỏ đến lớn, cái gì nhất định là nhịn.

Cô cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ với Thẩm Quyên, ngồi trên ghế cứng từ sáng sớm đến rạng sáng 5 giờ ngày thứ hai. Trừ đi vệ sinh ra thì chưa hề nhích mông, cái gì cũng không ăn, cổ chấp nhận hai mươi tiếng, giữa chừng chẳng ngủ được mấy, trong toa xe ồn, ngủ cũng không yên nổi.

Lúc hơn năm giờ lại tỉnh một lần nữa, trời mới tờ mờ sáng. Lâm Ngữ Kinh dụi dụi mắt ngồi thẳng dậy, không ngủ tiếp, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Thẩm Quyên càng ngày càng trầm, khỏe miệng căng thẳng một đường, rõ ràng tâm trạng cũng không tốt chút nào.

Cậu nghiêng đầu nhìn cô: "Ngủ thêm chút nữa?"

Lâm Ngữ Kinh lắc đầu, mi mắt sụp xuống, phờ phạc dựa người vào khung cửa sổ, quãng mắt có màu xanh nhàn nhạt, đáng vẻ mệt mỏi.

Thẩm Quyên mím môi, không lên tiếng.

Ngày đó sau khi Lâm Ngữ Kinh nói muốn mua ghế cứng, Thẩm Quyên đã cảm thấy là lạ chỗ nào đó.

Lâm Ngữ Kinh bình thường sẽ không như vậy, sẽ không nhắc đi nhắc lại chuyện cậu không có tiền này. Tâm tư của cô vô cùng miễn cảm, cho rằng cậu không thích chuyện này, bình thường giúp cậu tiết kiệm tiền đều mắt không biến sắc, chỉ sợ cậu nhìn ra sẽ cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Hơn nữa một tuần nay, cô gái nhỏ rõ ràng có phần không vui, nhưng mà cho dù hỏi thế nào, cô đều nói không có chuyện gì.

Loại phiền muộn tội độ này, mơ hồ biết có gì đó là lạ, nhưng vẫn không rõ vì sao, chỉ có thể kìm nén như thế cũng khiến Thẩm Quyên không hề thoải mái.

Cậu không biết cô tính toán cái gì, chỉ cảm thấy nếu cô đã nói như vậy, vậy thì đều nghe theo cô.

Thẩm Quyên rốt cuộc cũng muốn xem xem cô có thể diễn tới lúc nào.

Kết quả Lâm Ngữ Kinh cũng là một kẻ cứng đầu, thật sự mua vé rồi.

Thường ngày cô gái nhỏ rõ ràng là một người được nuông chiều từ bé đến lớn, có lẽ nửa điểm vất vả cũng chưa từng chịu qua. Thế mà lại dám ngồi ghế cứng ở toa xe náo loạn, cả một ngày một đêm, không được nghỉ ngơi, gì cũng không ăn, môi cũng trắng bệch rồi.

Trong lòng Thẩm Quyên dấy lên một cơn giận không tên, kìm nén hết lần này đến lần khác, đau lòng không chịu được.

Cậu lại hỏi: "Có đói bụng không, tớ đến toa đồ ăn lấy cho cậu chút cháo nhé?"

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại, giương mắt, nhìn đến hai mắt đều đỏ, bất chợt có chút tủi thân nhìn cậu, lắc đầu.

Cái nhìn này của cô đã quất thẳng vào lòng Thẩm Quyên, cậu cảm thấy bản thân thật đúng là tên khốn kiếp.

Thẩm Quyên không thể nhịn thêm một lúc nào nữa. Cậu im lặng vài giây, đột nhiên đứng dậy, đi ra khỏi toa.

Chốc lát sau, cậu lại trở về, không ngồi xuống mà đứng ngay ở lối đi, một tay chống lưng ghế, khom mình xuống, cúi thấp người cup mắt nhìn cô: "Mười phút sau có một trạm dừng, lát nữa chúng ta trực tiếp xuống đó."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng, hơi nghi hoặc nhìn cậu. Cô vừa mới tỉnh ngủ, lại mệt mỏi, không muốn mở miệng.

Trông như chẳng buồn nghĩ ngợi gì nữa.

Thẩm Quyên thờ dài, dịu giọng dỗ cô bàn bạc cùng mình: "Bảo bối à, chúng ta không ngồi cái tàu rách này nữa, có được không?"

Lâm Ngữ Kinh thật sự không thể chịu tội thêm được nữa. Hiện tại cô đã hiểu một cách trọn vẹn cái gì gọi là tự bề đập chân mình.

Trên chặng đường đến Điền Thành có rất nhiều trạm dừng. Bọn họ xuống xe lửa tại trạm gần đó nhất. Hơn năm giờ sớm tinh mơ, giờ này trên sân ga không một bóng người, thi thoảng có nhân viên tàu và bảo vệ đi dọc theo đường vạch vàng, vắng lặng trống trải.

Kết quả là chỗ cần đến thì không đến, lại đi tới một chỗ trung gian không biết là ở đâu.

Lâm Ngữ Kinh buồn ngủ cực điểm, toàn thân đều không muốn nói chuyện, đi theo đứng phía sau Thẩm Quyên. Tới cổng ga xe lửa, Thẩm Quyên chặn một chiếc taxi. Hai người lên xe, Thẩm Quyên mang vali bỏ vào cốp sau, hỏi thăm khách sạn gần nhất.

Tài xế nom chừng năm mươi tuổi, rất dễ gần, nói tiếng phổ thông không chuẩn cho lắm, nhưng lại cực kỳ lễ mễ, cười híp mắt hỏi: "Gần ga xe lửa chắc chắn đều đã hết phòng rồi, các cháu muốn đến nơi giá cả thế nào, tốt một chút hay là rẻ một chút, khách sạn có sao hay là khách sạn nhanh tiện đây? Trên đường Nam Sơn phía trước có một cái rất tốt, cũng gần, người có tiền đều đến đó. Có điều bác thấy các cháu có vẻ vẫn còn là học sinh phải không, đi lên trước nữa có một chuỗi khách sạn cấp tốc*, chẳng qua hơi xa một chút."

(*) Khái niệm khách sạn cấp tốc (khách sạn bình dân) bắt nguồn từ Mỹ và được phổ biến ở Trung Quốc mấy năm gần đây. Là loại khách sạn được đơn giản hóa, giá rẻ, ít dịch vụ, tập trung vào dịch vụ cốt lõi là cung cấp phòng nghỉ, đối tượng dịch vụ là khách du lịch vừa và nhỏ. Khách sạn cấp tốc có thương hiệu chuỗi có lợi thế hơn về nhiều mặt.

Thẩm Quyên lúc này chỉ muốn để Lâm Ngữ Kinh thoải mái ngủ một giấc, cũng không để tâm nữa: "Không cần, đến đường Nam Sơn kia đi."

Lâm Ngữ Kinh buông thông thân thể tã tã, nhưng vẫn không quên sự mạng của mình. Cô vốn đang nhắm mắt dựa vào lưng ghế, nghe vậy "Xoẹt" một cái mở mắt ra, nhanh chóng ngồi dậy: "Chỗ kia đất tiền quá rồi, bác tài, đưa bọn cháu đến cái cấp tốc ——"

Thẩm Quyên ghì lấy đầu cô ấn vào lồng ngực, chặn họng, lạnh nhạt nói: "Đừng nghe cô ấy, đến khách sạn đường Nam Sơn đó đi ạ."

Mặt Lâm Ngữ Kinh bị ấn lên cơ bụng của cậu, xúc cảm rắn chắc. Cô gầy giữa bò dậy, thấp giọng nói: "Cậu không nghe tài xế nói sao, người có tiền mới ở, cậu là người có tiền đấy à?"

Thẩm Quyên mặt không cảm xúc nhấn đầu cô trở lại, choàng thêm cánh tay lên trên, ép đến chặt chẽ.

Lâm Ngữ Kinh thử chui ra ngoài hai lần, phát hiện vùng vẫy thế nào cũng không thoát, và lại cứ cảm thấy mình y như con chuột nang* thò ra thụt vô.

(*) Gopher - Họ Chuột nang hay họ Chuột túi má là loài động vật gặm nhấm, đào hang. Search google để biết thêm

(Các cậu tưởng tượng hành động này như con chuột thò lên thụt xuống trong trò đập chuột i)

Cô không di chuyển, chớp mũi dán vào bụng cậu, dùng một chút, bỗng nhiên cắn nhẹ vào cơ bụng của cậu qua lớp vải áo T-shirt.

Thẩm Quyên cứng người trong nháy mắt.

Lâm Ngữ Kinh còn chưa chịu để yên, ngón tay lần theo vạt áo của cậu muốn thò vào, đầu ngón tay thăm dò thắt lưng quần jeans, mò bấp thịt bên eo cậu.

Một cái tay khác của Thẩm Quyên bấm lấy tay cô qua lớp quần áo, giữ không cho cô động, cúi đầu sắp đến bên tai cô: "Cậu có biết chiếc xe này giờ đang đi đến chỗ nào không?"

Động tác của Lâm Ngữ Kinh khựng lại.

Giọng Thẩm Quyên phát khàn: "Còn dám trêu chọc tớ thế không?"

Lâm Ngữ Kinh không cử động, e dè lặng lẽ mà rút tay về, chôn đầu giả chết.

Thẩm Quyên cười một tiếng.

Tài xế này lái xe rất ổn, chưa đầy mười phút đã đến khách sạn. Lâm Ngữ Kinh lại sắp ngủ gục rồi.

Cô thực sự chẳng muốn cử động chút nào, gắng gượng xuống xe, đi theo vào đại sảnh làm thủ tục nhận phòng.

Lâm Ngữ Kinh bơ phờ tựa người lên quầy, ngáp một cái nhìn Thẩm Quyên lấy chứng minh thư ra làm thủ tục, muốn hai phòng giường lớn.

Chị gái đứng trước quầy tiếp tân mỉm cười xác nhận lại: "Chào ngài, hai phòng giường lớn, đúng không ạ?"

Lâm Ngữ Kinh lại lên tinh thần, đi đến bên cạnh Thẩm Quyên: "Hai phòng tốn bao nhiêu tiền? Hay là lấy một phòng thôi."

Thẩm Quyên: "..."

Thẩm Quyên không nhin nổi nữa, trực tiếp tức đến mỉm cười, nghĩ một chút cũng không yên lòng để cô ngủ một mình, lại ngắt đầu hỏi: "Còn phòng two-room không?"

Lâm Ngữ Kinh thấp giọng: "Phòng two-room? Loại phòng two-room đó không phải càng mắc hơn sao? Cậu làm gì có nhiều tiền như vậy mà đặt phòng two-room?"

Thẩm Quyên trực tiếp không để ý đến cô, mặt vô cảm đặt xong phòng, lạnh lùng dùng một tay kéo hành lý, một tay xách cô vào thang máy, quẹt thẻ lên lầu.

Phòng bọn họ nằm ở tầng cao. Lâm Ngữ Kinh nhìn con số đồ đậm trong thang máy nhảy dần lên trên. Bị giầy vò hồi lâu như thế, cô đã buồn ngủ đến cạn mắt hơn nửa sức lực, suy nghĩ xem lát nữa phải nói chuyện thẳng thắn với Thẩm Quyên thế nào.

Vừa đến phòng, Thẩm Quyên quẹt thẻ mở cửa, cầm thẻ phòng xong, đẩy hành lý qua góc tường ngay cửa một cái. Xoay người lại, Lâm Ngữ Kinh đang kéo quần áo của mình lên người người như con cún nhỏ.

Người xong, cô buồn bực nhíu mày lại: "Tớ muốn tắm, trên người toàn là mùi xe lửa."

Thẩm Quyên gật gật đầu, đưa vali nhỏ của cô cho cô, Lâm Ngữ Kinh kéo nó vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ phòng two-room có một phòng tắm, bên ngoài còn có thêm một cái. Thẩm Quyên tắm rửa sạch sẽ ở phòng ngoài, đổi một bộ quần áo, ngồi trên sofa vừa chơi điện thoại vừa đợi. Đợi một lúc lâu, cửa phòng ngủ của Lâm Ngữ Kinh mới mở ra.

Cô đổi sang đồ ngủ, đứng ở cửa bình tĩnh nhìn cậu: "Thẩm Quyên, chúng ta nói chuyện."

Thẩm Quyên liếc qua cô một chút, dời tầm mắt: "Trước tiên đi ngủ đã, ngủ dậy rồi cậu muốn nói chuyện thế nào cũng được."

"Không được, tớ ghen cả một tuần, không nói rõ thì bây giờ tớ không ngủ được." Lâm Ngữ Kinh vô cùng uể oải, ngồi vào cuối giường trong phòng ngủ gọi cậu tới.

Thẩm Quyên bất đắc dĩ, đi tới, dựa vào cạnh cửa nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh ngồi xếp bằng trên giường, ngược đầu, bình thản nhìn cậu: "Có thể cậu không nhìn ra, gần đây tớ rất tức giận, giận đến mức bất kỳ lúc nào tớ cũng muốn ấn cậu xuống đánh một trận."

Thẩm Quyên không lên tiếng.

Cậu cũng không ngốc, kết hợp với hành động và mấy phát ngôn kì lạ của Lâm Ngữ Kinh khoảng thời gian này, cậu hiện tại cũng đã loáng thoáng đoán được nguyên nhân.

Chẳng qua không biết tại sao cô lại phát hiện.

Lâm Ngữ Kinh tiếp tục nói: "Bởi vì quãng thời gian trước, tớ đã vô tình biết được cậu từng mua một bức tranh cả ngàn vạn ở một buổi đấu giá?"

Thẩm Quyên: "..."

Lâm Ngữ Kinh lạnh lùng nói: "Quyên gia ra tay thật hào phóng nha, có người nói bức tranh đó chỉ trị giá tầm ba trăm vạn là cùng, cậu đến liền nâng ngay lên một chữ số."

"..."

Thẩm Quyên có chút đau đầu.

Chuyện bức tranh này, cậu thật sự chẳng biết nói sao.

Khi đó là đại thọ bảy mươi tuổi của ông nội Thẩm. Ông cụ tuổi già đã giao hết mọi chuyện cho con trai con gái. Bình thường cũng không có ham mê gì, chỉ thích mấy thứ như tranh này chữ này, thu thập về nhà cả đống. Trương Đại Thiên* Lâm Phong Miên* gì đó, mỗi lần nói đến là hai mắt sáng bừng.

Thẩm Quyên khi ấy vừa khéo nghe nói trong buổi đầu giá đó có một bức tranh của Phó Bảo Thạch*, thuộc loại quý hiếm mà có tiền cũng không thể mua được, liền đi tới, muốn lấy về làm quà mừng thọ cho ông lão.

(*) Đầu là các họa sĩ người Trung Quốc. Tên tiếng Trung lần lượt là: 张大千, 林风眠, 傅抱石

Giữa chừng đi tới phòng vệ sinh một chuyển, lát sau quay lại liền thấy bên trên đã bắt đầu đấu giá tranh. Thẩm Quyên cũng không hiểu mấy thứ này, tò đơn phát xuống cho cậu cậu cũng không nhìn kỹ, chỉ quét mắt qua danh mục, tưởng rằng chính là bức này, không thèm nghĩ ngợi bèn trực tiếp ra giá mang đi.

Có người nói tranh của Phó Bảo Thạch mấy năm gần đây ra giá mấy ngàn vạn cũng chẳng lạ gì, thậm chí giá chốt của hàng độc nhất còn hơn cả triệu.

Lúc đó Thẩm Quyên còn tưởng mình được hời.

Kết quả sau buổi đấu giá người ta mang tranh tới cho cậu, ông cụ nhìn một cái, không phải của Phó Bảo Thạch.

Vì cái vụ này, ba Thẩm đã gọi một cú điện thoại vượt đại dương đến gào thét một trận, anh cậu còn điên cuồng cười nhạo cậu một phen.

Cậu kể gần lược chuyện này cho Lâm Ngữ Kinh. Lâm Ngữ Kinh nghe đến ngầy người.

Cũng có khả năng là vì không ngủ đủ giấc, khiến cho đầu óc xoay chuyển hơi chậm chạp.

Cô ngồi xếp bằng ở cuối giường, còn chưa nói gì, Thẩm Quyên chậm rãi nói tiếp: "Tớ biết cậu giận, nhưng chúng ta phải nói cho rõ ràng, sau này nếu lại xảy ra chuyện kiểu này, cậu hãy nói thẳng, đừng giận đối với tớ như thế, có được không?"

Thẩm Quyên càng nói càng nóng nảy, lại đau lòng đến bực bội, dựa vào tường nhìn cô, neho neho mắt: "Ngồi ghế cứng hơn ba mươi giờ, không ngủ không ăn cơm, cậu là đang giày vò tớ hay giày vò chính mình hả?"

Lâm Ngữ Kinh cũng phát cáu. Cô nhìn hơn tuần lễ, còn buộc phải ra vẻ như không có chuyện gì, lúc này nói ra như núi lửa phun trào: "Thế ý cậu đây vẫn là lỗi của tớ rồi? Lúc tớ mua cậu đang nghĩ cái gì? Ý tớ rõ mồn một vậy rồi mà sao lúc đó cậu vẫn không hề rằng một lời? Không phải cậu cũng quyết tâm theo tớ tới cùng mới vừa lòng sao? Hơn ba mươi tiếng chẳng phải cũng mặc tớ thích ngồi thì ngồi sao? Vậy mà bây giờ cậu còn muốn nói giận?"

Cô gái nhỏ mặc đồ ngủ ngồi trên giường, vừa tằm xong, tóc dài rối tung, cả người đều mềm mại, thế nhưng lời nói ra lại vừa cứng vừa cay.

Cả người đặng đặng sát khí, thoát trông một giây sau sẽ nhảy lên đánh cậu một trận.

Thẩm Quyên nhìn quãng mắt xanh nhạt của cô, thờ dãi: "Xin lỗi."

Lâm Ngữ Kinh chỉ vào cậu: "Tự cậu nói xem cậu có còn là người nữa không?"

"Tớ không phải người." Cậu đi tới, chống tay lên mặt giường khom người xuống, hôn tóc cô một cái, hạ thấp tư thế, "Tớ sai rồi."

Hắn là cô đã tự mang theo đầu gối đầu gối đó của mình, trên tóc có hương hoa hồng hòa lẫn vị ngọt ngào cực kỳ quen thuộc. Nghi vấn của Thẩm Quyên đến bây giờ cuối cùng đã được giải đáp, đây có lẽ là mùi đầu gối đầu hoặc mùi của sữa tắm

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu né tránh, cười lạnh: "Không nhận nổi, Quyên gia đúng là vô cùng nóng tính."

Thẩm Quyên giờ tay, xoa xoa đầu cô, cup mắt nhìn cô, hơi bất đắc dĩ: "Ông đây đối với cậu, chưa từng nóng tính."

Lâm Ngữ Kinh không để ý tới cậu, chẳng buồn nhìn một cái, nhích nhích về phía đầu giường, chuẩn bị ngủ.

Thẩm Quyên trực tiếp nắm lấy chân cô kéo người trở lại cuối giường.

Quần ngủ của cô rất rộng, dài đến đầu gối. Một phát kéo như thế đã khiến ống quần bị sượt lên trên, lộ ra một đoạn bắp đùi trắng mịn.

Lâm Ngữ Kinh không chút nghĩ ngợi, sau khi kịp phản ứng liền vung cái chân còn lại đập tới vị trí then chốt của cậu.

Thẩm Quyên "Xuyt" một tiếng, hơi nghiêng người ra sau tránh thoát, một phát bắt được mắt cá chân cô: "Thích nơi này của tớ vậy à? Chẳng phải từng nói với cậu có nhiều chỗ không thể tùy tiện đá sao?"

Lâm Ngữ Kinh mất một lúc lâu, mới phản ứng được cậu đang nói đến hồi cao trung, lần ở dưới lầu KTX nữ kia.

Mắt cá chân của cô bị cậu giữ lấy, mãi không thể rút về, tai hồng lên, tức đến nổ phổi: "Thẩm Quyên, cậu giữ chút mặt mũi của mình được không hả!"

Thẩm Quyên rũ mắt: "Còn giận nữa không?"

Lâm Ngữ Kinh chỉ ra cửa: "Cút."

Thẩm Quyên nhếch môi: "Mọi người đều nói lúc bạn gái tức giận, làm một hồi là ổn ngay."

"...CMN chứ." Lâm Ngữ Kinh kinh hãi rồi, mấy lời bấy bọ cũng sắp tuôn ra đến nơi, trợn mắt há hốc mồm lập lại, "Cậu có thể giữ chút mặt mũi không vậy??"

Thẩm Quyên không nhanh không chậm lời cô trở lại từng chút một, kéo đến dưới người mình, thấp giọng hỏi: "Lâm Ngữ Kinh, cậu có nhớ trước đây cậu đã từng nói gì không, phía trên cậu có người?"

Lâm Ngữ Kinh: "Nhớ cái con khi ả!"

"Đề tớ giúp cậu nhớ lại một chút." Thẩm Quyên chống lên mặt giường cúi người xuống, hôn một cái lên mắt của cô, "Bây giờ cậu nhìn xem người phía trên cậu là ai?"

Hết chương 78.

Tê tỳ tỳ có lời muốn nói:

Thẩm Quyên!!!! Anh không thể!!!! Mẹ!!!!!!!! Không cho phép!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Thiếu

Sẽ update sau.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Sinh con

Ăn xong một bàn hải sản, bầu trời đã hoàn toàn tối mịt. Lâm Ngữ Kinh vốn còn muốn đi nghịch nước, ban đêm nước biển rất lạnh, cô mới chỉ kịp cởi giày đạp lạch bạch mấy cái đã bị Thẩm Quyện kéo về.

Hai người trở về khách sạn, sáng nay vì đặt phòng quá vội nên chỉ tìm được một phòng two-room, trong đó chỉ có một phòng ngủ, cả buổi chiều Thẩm Quyện đều phải ngủ trên sofa ngoài phòng khách.

Bây giờ người nào đó không muốn khiến mình phải ám ức ngủ sofa, lúc trở về cậu đến quầy tiếp tân đòi lại phòng, tìm phòng có thêm một phòng ngủ cho mình.

Lâm Ngữ Kinh đã lười hết đồng đồ trong vali ra rồi, chất đầy trong nhà vệ sinh và phòng tắm, quần áo và một số đồ lặt vặt cũng lấy ra hết rồi. Cô lười chẳng muốn dọn lại, ngồi xếp bằng trên giường nhìn cậu: "Sao cậu không ngủ trên giường với tớ này, cái giường này to như vậy, thêm cậu vẫn đủ mà?"

Cô dùng một chút, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, kinh ngạc nói: "Đàn ông các cậu, ngủ chung một giường cũng không được sao?" Cô giơ tay ra: "Giường này lớn đến mức năm người ngủ vẫn vừa, nhưng khoảng cách giữa chúng ta cũng không cần lớn như vậy."

Thẩm Quyện đặt vali của cô lên giường, nói một câu: "Tự dọn đi."

Hai người kéo vali lên tầng, thăng cấp thành một phòng three-room(*), lén lộn một lúc đã đến 10 giờ tối.

(*) Sherry: Chỗ three-room này là tớ chém cho dễ hiểu ấy.v (còn cái two-room bên trên là search baidu)

Lâm Ngữ Kinh tắm rửa một lúc, ban ngày cô đã ngủ đủ giấc, bây giờ tinh thần rất tỉnh táo, sau khi sắp xếp xong liền chạy đến phòng Thẩm Quyện, phát hiện người này đang nằm trên giường làm bài tập.

Lâm Ngữ Kinh đứng trước cửa, trực tiếp đứng hình.

Lúc Thẩm Quyện làm việc rất chuyên tâm, nửa ngày sau mới phát hiện Lâm Ngữ Kinh đã đến, ngẩng đầu, liếc về phía đầu giường, há há cảm

"Cậu làm bài tập sao?" Ngữ khí của Lâm Ngữ Kinh đầy vẻ ngạc nhiên.

Thẩm Quyện bình tĩnh gạt đầu: "Các cậu không có bài tập à?"

"Có thì đúng là có." Lâm Ngữ Kinh có chút cạ lời: "Thẩm Quyện, kiểu như cậu sẽ cô đơn suốt đời đấy cậu có biết không, cậu thử ra ngoài hỏi xem có ai đi chơi với bạn gái xong buổi tối về làm bài tập không?"

Thẩm Quyện cười, đặt đồ trong tay lên bàn, sau đó vỗ vỗ giường: "Lại đây."

Lâm Ngữ Kinh ngừng một chút, đi tới, đá giày bỏ lên giường, mặt giường mềm mại lún xuống theo động tác của cô, Lâm Ngữ Kinh ngồi quỳ bên cạnh cậu, đề lên chân: "Thẩm Quyện"

Thẩm Quyện nghiêng đầu, ban ngày cậu ngủ không đủ, lúc này mí mắt trĩu xuống, về mặt uể oải: "Hửm?"

Cậu kéo tay cô sang.

Tay Lâm Ngữ Kinh bị cậu nắm, chớp mắt hỏi: "Mười bảy tuổi cũng có thể học, cậu có dạy nữa không?"

Động tác của Thẩm Quyện khựng lại, giường nứt nhìn cô: "Cả ngày hôm nay cậu không ngoan ngoãn được phải không?"

Lâm Ngữ Kinh chống lên mặt giường tiến lại gần: "Tớ chỉ muốn biết cậu sẽ làm gì thôi."

"Toàn thân cậu, từ đầu đến chân, tớ đều xử được." Thẩm Quyện nói, nắm tay cô xoa nắn một lúc rồi lại buông ra, xoa xoa lòng bàn tay, thản nhiên ngắm nghía "Muốn tớ giải thích từng chỗ một cho cậu không?"

Lâm Ngữ Kinh: "...Không cần."

*

Thẩm Quyện nói lời này với dáng vẻ cợt nhả không chịu nổi, đáng tiếc là nói thì ghê lắm nhưng hành động lại chẳng chút đáng sợ.

Cậu cực kỳ kiên nhẫn, hơn nửa qua kỳ nghỉ 1 tháng 10 cùng nhau lần này, Lâm Ngữ Kinh phát hiện tính kiên nhẫn này của cậu, thể hiện trên mọi phương diện.

Lại một lần nữa Lâm Ngữ Kinh nhận thức được cậu hoàn toàn không tương xứng với hình tượng thiếu gia của mình.

Những tên nhóc có tiền ở tuổi này của cậu, nào có ai không tùy tâm tùy hứng, muốn làm gì thì làm, căn bản không biết bốn chữ "khiêm tốn nhẫn nại" viết như thế nào.

Ít nhất là mấy vị đại gia như Lục Gia Hành, Trình Dật, Phó Minh Tu đều như vậy.

Lúc sắp kết thúc kỳ nghỉ 1 tháng 10, Cố Hạ gửi cho Lâm Ngữ Kinh một tin nhắn WeChat hỏi thăm tình hình chiến sự. Lúc ấy là 9h tối, Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyện đang ở trong khách sạn làm bài tập.

Cố Hạ xem như mình nhìn nhầm: [Ồ khách sạn làm gì cơ?]

Lâm Ngữ Kinh bình tĩnh lặp lại: [Làm bài tập.]

Ở thành phố nhỏ nhỏ này, thật ra cũng có rất nhiều chỗ chơi, trong mỗi hẻm nhỏ đều có không ít những cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ độc đáo. Mỗi ngày Lâm Ngữ Kinh đều ở trong khách sạn ngủ đến khi mặt trời lên cao, đề dè chuẩn bị đến tận chiều mới ra ngoài chơi.

Buổi tối trở về vậy mà vẫn cùng nhau làm bài tập.

Thấy chưa?

Đây chính là tính thần tự giác chuẩn mực của Trạng Nguyên.

Học bá đi du lịch, buổi tối đều ở khách sạn làm bài tập.

Trạng Nguyên không chỉ dẫn dắt phạm nhân chúng ta làm bài tập, mà sau đó còn dạy cho cô nguyên lý kinh tế học.

Chuyên ngành hai người học đều rất khó và có nhiều bài tập. Lâm Ngữ Kinh không rành về tài chính cho lắm, trong khoa bọn cô có người nói các anh chị khóa trước đã trực tiếp bỏ qua nghiên cứu nguyên lý, nhảy vọt sang nghiên cứu thực tiễn.

Gần tới ngày khai giảng, Lâm Ngữ Kinh định về thành phố A sớm hơn một ngày, chuẩn bị đặt vé.

Nhưng lại phát hiện thành phố nhỏ này không có sân bay.

Chỉ có tàu hỏa, hơn nữa tàu cao tốc còn không dừng ở đây.

Chính là, nếu phải đi về, cô vẫn phải ngồi tàu lửa hai mươi tiếng.

Lâm Ngữ Kinh sợ tới mức run tay, run rẩy cầm lấy cánh tay Thẩm Quyên: "Thẩm Quyên..."

Thẩm Quyên nghiêng đầu.

Ánh mắt Lâm Ngữ Kinh trống rỗng: "Tớ phát hiện ra ở đây không có sân bay."

Thẩm Quyên nhướn mày: "Sao có thể không có?"

"Tàu cao tốc cũng không có!" Lâm Ngữ Kinh sụp đổ: "Chúng ta về bằng cách nào đây? Hay là trước tiên chúng ta đi xe đến thành phố có sân bay gần nhất có được không?"

Sau lời phản ứng của cô, Thẩm Quyên quả thật quá bình tĩnh: "Muốn về?"

"Sắp học lại rồi mà, sao lúc đó tớ lại đòi ngồi tàu hỏa cơ chứ, còn xuống ở chỗ này." Lâm Ngữ Kinh vừa nhìn thông tin vừa thở dài, tự an ủi mình: "Ít ra lần này chúng ta có thể mua vé giường nằm, ít nhất còn có giường."

Thẩm Quyên nghiêng đầu, nhìn thoáng qua thông tin ngày tháng cô đang xem, sau đó cầm lấy điện thoại của cô: "Dừng vội, để tớ suy nghĩ một lát."

Cậu cô có đến sở pha án cơ ngồi xuống, cúi người áp xuống: "Bạn học Lâm Ngữ Kinh, tóm tắt kết cấu, chức năng của hệ thống cơ quan tài chính nước ta xem?"

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt nhìn cậu: "Cậu có bệnh à?"

Thẩm Quyên cúi đầu, cắn một cái lên xương quai xanh của cô qua lớp áo ngủ: "Sai rồi." Cậu mập mờ nói: "Dạy cậu chưa kĩ sao? Nói lại một lần nữa."

Lâm Ngữ Kinh rụt vai, đẩy cậu: "Nói cái mông ấy, tớ cũng không học tài chính."

Thẩm Quyên ngẩng đầu, hôn lên môi cô, cuối cùng dựa đầu lên hõm vai cô, ngửi mùi hương trên người cô gái nhỏ, lười biếng nói: "Chuyển ngành đi, cái đầu quả dưa nhỏ nhỏ này của cậu chỉ hợp với việc đào hồ người khác, nên học tài chính."

Lâm Ngữ Kinh ngáp một cái, hôm nay bọn họ đến hòn đảo gần đây chơi một ngày, có hơi mệt: "Tớ học gì cũng không làm lỡ việc đào hồ."

Thẩm Quyên cười một tiếng, vui đùa vào cấn cổ cô, âm thanh nghe hơi nghèn nghẹt, hơi thở ấm áp phả tới khiến cô ngưa ngưa.

Lâm Ngữ Kinh đẩy đầu cậu ra, điều chỉnh một tư thế thoải mái, nghiêng người nằm trên sofa: "Thẩm Quyên, cậu đừng quên mua vé."

Thẩm Quyên trả lời: "Ừ."

Lâm Ngữ Kinh khép hờ hai mắt: "Chúng ta lại phải đi hai mươi tiếng đồng hồ, cậu mua vé giường mềm đi, giường mềm có thể mềm thế nào đây nhỉ?" Cô mơ mơ màng màng lẩm bẩm: "Nhà tớ nhiều tiền như vậy, tại sao tớ lại phải chịu khổ thế này chứ?"

"Không cần đến hai mươi tiếng." Thẩm Quyên buồn cười, vỗ vỗ cô như dỗ trẻ con: "Ngủ đi, ngủ dậy Quyên gia dẫn cậu đi máy bay."

Lâm Ngữ Kinh liền ngủ thật.

Tối ngủ trên sofa, sáng tỉnh lại người đã nằm trên giường. Quyên gia – người nói ngủ dậy sẽ dẫn cô đi máy bay giờ đang ở phòng khách gọi điện thoại, có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng cậu nói chuyện.

Lâm Ngữ Kinh tùy tiện gỡ rối tóc của mình xuống giường, cũng không rửa mặt, mặc đồ ngủ nhăn nhúm nhúm mà quẹt dép lê mở cửa phòng ngủ ra ngoài.

Âm thanh nói chuyện bên ngoài đột nhiên ngừng bặt.

Lâm Ngữ Kinh ngáp một cái, giương mắt.

Sau đó khựng lại.

Thẩm Quyên không gọi điện thoại, cậu đang nói chuyện với người khác.

Trong căn phòng này không biết từ lúc nào đã xuất hiện người thứ ba, hiện giờ người này đang ngồi trên sofa, tay cầm ly cà phê, nghiêng đầu, ngây ngẩn mắt to trừng mắt nhỏ với cô.

Lâm Ngữ Kinh ngó người ra, cái miệng ngáp một nửa vẫn chưa kịp khép lại.

Thẩm Quyên rất nhanh đã kịp phản ứng, nghiêng mình chắn giữa hai người, đẩy cô vào phòng ngủ chính, sau đó cũng đi vào, xoay người đóng cửa lại.

Lâm Ngữ Kinh vừa tỉnh ngủ, phản ứng còn hơi chậm chạp, khác với trạng thái tỉnh táo khi đã rời giường, chỉ chỉ ngoài cửa, nhìn cậu: "Cậu ở sau lưng tớ gian dấu với người đàn ông khác à?"

Thẩm Quyên: "..."

"Anh trai tớ." Thẩm Quyên lời ít ý nhiều nói: "Nhà cô tớ."

Lâm Ngữ Kinh cúi đầu, nhìn thoáng qua áo ngủ nhăn nhúm và dép lê của mình, chỉnh đốn suy nghĩ một chút: "Ý cậu là lần đầu tiên tớ gặp mặt người nhà cậu, trong cái hình tượng này?"

Thẩm Quyên nhìn cô ngủ đến đầu tóc rối bù, mặt không đỏ sẫm nói: "Hình tượng của cậu rất tốt, có thể trực tiếp đi thăm đó Oscar."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh không thêm phản ứng với cậu nữa, đi vào phòng tắm rửa một lát, thay quần áo, chuẩn bị tâm lý một lúc lâu, mới ra khỏi phòng ngủ.

Kết quả phòng khách chỉ có một mình Thẩm Quyên, xe phượt vụ đồ ăn trong tay xếp tầng tầng lớp lớp đồ ăn sáng, anh trai thần bí đã không cánh mà bay.

Lâm Ngữ Kinh đi tới, ghim một miếng salad khoai tây: "Anh cậu đâu?"

"Sợ cậu xấu hổ, báo anh ấy đi rồi." Thẩm Quyên đưa miếng sandwich cho cô: "Ăn xong chúng ta cũng đi."

Lâm Ngữ Kinh đang cắn trứng chiên ngược mắt lên: "Sao?"

Thẩm Quyên lười biếng dựa vào sofa: "Đưa cậu đi máy bay."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

*

Một tiếng sau, Lâm Ngữ Kinh ngồi trên một chiếc trực thăng loại nhỏ, biểu cảm chết lặng.

Tối hôm qua, thời điểm Thẩm Quyện nói "Quyện gia dẫn cậu đi máy bay", cô đã thật sự rất mệt, ngủ quên mất, không để ý, chỉ cho rằng cậu thuận miệng đùa cợt một chút.

Cô nên sớm nghĩ đến, sao cậu có thể thuận miệng nói đùa chứ.

Người này nhất định sẽ biến lời nói đùa thành sự thật.

Bên trong khoang máy bay đóng kín, phía trước sofa là quầy rượu, phía sau được thiết kế thành phòng ngủ, phòng tắm hay toilet gì đó đều đầy đủ cả.

Bạn trai từ một đứa trẻ nhà nghèo vừa học vừa làm biến thành một nhĩ thế tổ* có máy bay tư chi trong một đêm là loại trải nghiệm như thế nào?

() Người thừa kế gia tài của lớp cha chú để lại, giống phú nhị đại (nguồn: bachngocsach.com)*

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh rất phức tạp.

Cô thử nhớ lại một chút xem ông cụ Lâm có máy bay tư nhân không?

Hình như không có.

Lâm Ngữ Kinh đột nhiên cảm thấy mình dính lấy ba mẹ còn không bằng dính lấy bạn trai.

Cô đang sầu muộn, trên đùi bỗng nhiên nặng xuống, có thứ gì đó đè lên.

Lâm Ngữ Kinh sợ hết hồn, đưa mắt nhìn xuống, hóa ra là một con mèo.

Cô không rành về mèo, không biết đây là giống mèo gì, nhưng trông đáng đáp con mèo này có vẻ hung dữ, mới nhìn còn tưởng là một chú báo nhỏ.

Nó nhẹ nhàng dùng móng vuốt áp lên lưng cô, sau đó thu lại, nhìn cô một cái, rồi phất đuôi dài kiểu ngạo bô đi.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu nhìn nó.

Thẩm Quyện bung một khay bánh ngọt nhỏ cho cô, đặt lên bàn trước mặt cô, theo tầm mắt cô nhìn thấy con mèo kia: "Bạn của anh trai tớ nhờ mang về."

Trên máy bay chỉ có hai người là cô và Thẩm Quyện, Lâm Ngữ Kinh hỏi: "Anh trai cậu không về cùng sao?"

"Ừ, anh ấy ở đây mấy ngày." Thẩm Quyện nói: "Muốn ăn gì? Hay là ngủ một lát nhé?"

Lâm Ngữ Kinh dựa vào sofa, bất mãn nhìn cậu: "Thẩm Quyện, vì sao cậu lại có máy bay? Tớ cái gì cũng không có, hiện tại ngay cả một cái phòng tớ cũng không có."

"Ông nội tớ cho." Thẩm Quyện nói: "Hon nữa cậu vẫn còn vị thành niên."

"Dù tớ thành niên cũng sẽ không có máy bay." Lâm Ngữ Kinh tủi hờn nói: "Ông nội tớ cũng chưa từng mua thứ đồ chơi này."

Thẩm Quyện gật đầu: "Chờ cậu thành niên, cái này là của cậu."

Lâm Ngữ Kinh khựng lại, ngẩng đầu lên: "Thẩm Quyện, tớ phát hiện cậu đúng là một đứa con phá của, sao ba cậu không đánh chết cậu mà để cậu lớn đến từng này thế hả?"

Thẩm Quyện nhướn mày: "Tặng sinh lễ cho vợ tương lai của tớ, sao lại không được?"

Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, kẻ sát vào cậu, nhẹ giọng nói: "Nếu vợ tương lai của cậu cảm sinh lễ trốn mất thì sao? Mà cũng không cần cảm, ngồi sinh lễ chạy đi."

Cô vỗ tay bôm bốp: "Ý tưởng hay."

"Cậu nhớ chạy xa một chút nhé, đừng để tớ bắt về." Thẩm Quyện cup mắt nhìn cô, cũng kẻ sát vào, học theo cô, nói khẽ: "Vì bắt về rồi sẽ nhốt cậu vào sinh lễ, xem cậu chạy thể nào, nhảy dù sao?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh lặng lẽ nhìn thoáng qua khung cảnh ngoài cửa sổ máy bay, tầng tầng lớp lớp mây trắng.

Thẩm Quyện nở nụ cười không cảm xúc: "Lâm Ngữ Kinh, cậu có biết thế nào là kêu trời không thâu gọi đất không hay không? Chính là như lúc đó đấy."

Lâm Ngữ Kinh lặng lẽ lùi ra xa, kéo dài khoảng cách với cậu: "Cậu có thể đừng cảm thú như vậy được không."

"Cậu có thể đừng chọc giận tớ được không." Thẩm Quyện dựa vào sofa, nằng nệ nhìn cô, bỗng nhiên thở dài: "Ông đây thật sự sợ cậu chạy trốn."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người.

Cô mím môi, chủ động dựa sát lại gần, đứng lên dạng chân ngồi lên đùi cậu, ngẩng đầu hôn cậu lấy lòng: "Vậy sau này không nói thế nữa, chỉ nói điều cậu thích nghe, cậu muốn nghe gì?"

Thẩm Quyện điều chỉnh tư thế một chút, để cô ngồi thoải mái hơn: "Tớ thích nghe, cậu đều nói sao?"

Cậu cong môi, thấp giọng nói: "Muốn cậu gọi cái gì, gọi thế nào, cậu cũng gọi sao?"

"..."

Lâm Ngữ Kinh cắn nhẹ lên cằm cậu: "Thẩm Quyện, cậu có thể tự đồ một thùng thuốc tẩy trắng vào đầu cậu được không, tẩy hết những suy nghĩ đen tối bên trong, tớ đây là đang thổ lộ tâm tình một cách đáng hoàng với cậu đó."

Thẩm Quyện cười một tiếng, không để trong lòng.

Nhà cô đã nuôi dưỡng ra một Tiểu Kinh Ngư có cá tính mạnh, da mặt mỏng, gan dạ hiếu thắng, chuyện gì cũng thuận theo thói quen, ngoan cố đến chết cũng không thừa nhận. Đời này Thẩm Quyện không hy vọng có thể nghe cô thật lòng thật dạ nhận thua một lần, hay thổ lộ tâm tình gì đó.

Thẩm Quyện cũng không phải người biết dỗ dành người khác. Ngày đó Lâm Ngữ Kinh nói cũng có lý, nếu cô là đàn ông, hai người có lẽ đã đấu đến người ngã ngựa đổ, huyền thoại đánh thành người thực vật có khả năng cao sẽ tái diễn lần nữa.

Đến tận bây giờ Thẩm Quyện cũng không biết rốt cuộc mình đã thích Tiểu Kinh Ngư* này từ khi nào. Cậu sống hai mươi năm trên đời cũng chưa từng đụng phải một con như vậy.

() Có nghĩa là cá voi nhỏ (nhắc lại).*

Mỗi ngày đều bị chọc tức tới mức huyết Thái Dương giật đến đau, tức giận xong vẫn phải lắc mông đi dỗ người ta.

Cmm, mà đáng sợ nhất là cậu dỗ dành người ta rất vui vẻ.

Cậu nghĩ ngợi, thất thần trong chốc lát, Lâm Ngữ Kinh ôm cổ cậu ngựa lên trên, đột nhiên hỏi: "Bạn học Thẩm, có phải tớ chưa từng thổ lộ với cậu đúng không?"

Thẩm Quyên hoàn hồn, hơi rũ mắt, còn chưa thấy rõ mặt của cô.

Cô bỗng nhiên nghiêng đầu đi, cả người dính sát, cảm giác trên vai cậu.

Thân hình mềm mại áp tới, Thẩm Quyên vô thức vịn chặt eo cô.

Đây là phản xạ có điều kiện của cơ thể.

Lâm Ngữ Kinh ghé vào tai cậu, thổi nhẹ vào lỗ tai, cổ ý nhẹ giọng nói: "Anh trai, rất thích anh."

Thẩm Quyên cứng đờ.

Lâm Ngữ Kinh ngừng lại, vành tai nóng bỏng, chôn mặt vào cổ cậu, dù xấu hổ nhưng vẫn kiên trì đến cùng, nhẹ giọng nói tiếp: "Thích đến mức sau này muốn sinh con cho cậu."

Thẩm Quyên bùng nổ.

Hết chương 80.

Sherry:

Hai chương này nhảy lâu quá rồi, trả nợ cuối năm nha~

Tuần này còn chương 81 để sang năm đăng vậy =))) T với chị Yu sẽ cố gắng:>>

Chúc mọi người năm mới vui vẻ~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Hôm nay bố đây sắp tấn cho mày một trận

Cũng giống như yêu đương, Lâm Ngữ Kinh không có lòng tin với hôn nhân.

Khi nói ra những lời này, cô mới hốt hoảng nghĩ đến, có thể sau này cô và Thẩm Quyên hẳn cũng sẽ có một đứa trẻ.

Một đứa bé mang trong mình dòng máu của hai người họ, lớn lên vừa giống ba vừa giống mẹ, một người bạn nhỏ tròn trịa, mềm mại.

Cô từng cho rằng mình sẽ chẳng bao giờ thích trẻ con, cũng không muốn có con, bởi vì cô không hề tin vào tình yêu và gia đình.

Trong tình trạng tồn tại loại tâm lý bất ổn này, cô không dám chắc bản thân có thể cho con mình một môi trường trưởng thành hoàn chỉnh, hạnh phúc.

Nhưng người này là Thẩm Quyên.

Cô không thích yêu đương, nhưng lại muốn ở bên cậu. Cô không tin vào tình yêu, nhưng lại muốn tin vào Thẩm Quyên.

Là cậu thì không có gì là không thể.

Cô không có cảm giác an toàn, Thẩm Quyên cũng không có.

Cô sợ tình cảm đổi thay, Thẩm Quyên sợ cô chạy trốn lần nữa.

Lâm Ngữ Kinh cũng muốn cho cậu một chút cảm giác an toàn.

Cô cũng muốn khiến cậu an tâm, muốn cậu hiểu rõ tình cảm của cô.

Thẩm Quyên đã nghe rõ mồn một.

Câu nói này của cô khiến lý trí của cậu bùng nổ oàng oàng, sau khi nổ tung toàn bộ, đầu óc cậu có một khoảnh khắc trở nên trống rỗng.

Những điều cô lo sợ nhất, căm ghét nhất, do hoàn cảnh trưởng thành và những chuyện đã trải qua tạo thành, bấy giờ đây, cô gái này, đều vì cậu mà đồng ý.

Cô mang nói mềm yếu, mỏng manh nhất của mình bày ra trước mặt cậu.

Dùng cách thức liều lĩnh như thế.

Thẩm Quyên cảm giác như có một con dao găm ghim thẳng vào cơ thể mình, đâm mạnh vào trái tim của cậu.

Muốn đối xử tốt với cô.

Muốn ghi chặt cô vào lòng mình, đối tốt với cô cả đời.

Lâm Ngữ Kinh nói xong, dường như lập tức bật dậy khỏi người cậu, mặt đỏ tai hồng lùi về sau một bước, còn không kịp đứng vững.

Thẩm Quyên lại túm tay cô kéo về phía mình. Lực tay cậu hơi lớn, túm chặt cổ tay cô đến phát đau, lại bị cậu lôi về phía trước, một lần nữa nhào vào lồng ngực cậu.

Thẩm Quyên xoay người, đè cô xuống sofa.

Lâm Ngữ Kinh hơi ngại người nhìn cậu.

Thẩm Quyên không nói một lời, gờ tay giữ cầm cô, buộc cô hé miệng, cúi đầu hôn xuống.

Lâm Ngữ Kinh chớp chớp mắt, sau hai giây phản ứng, chủ động ôm lấy cậu.

Trần miên mà thấm thiết, mãnh liệt nhưng dịu dàng.

Có quá nhiều cảm xúc phức tạp ẩn chứa trong cậu, cô không phân biệt được.

Thẩm Quyên lặng lẽ hôn lên cằm cô, liếm láp vành tai, cắn nhẹ xương quai xanh tiến dần xuống dưới.

Lâm Ngữ Kinh nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, luồn ngón tay vào tóc cậu, sờ soạn bà vai cậu qua lớp quần áo.

Thẩm Quyên bỗng nhiên ôm cô đứng dậy, đi vào gian phòng ngủ cách vách, đặt cô lên giường.

Cậu quý một gói bên mép giường, cúi người xuống hôn lên môi cô.

Lâm Ngữ Kinh mở mắt ra, nhìn cậu ngồi dậy, định đi.

Cô hiểu được, túm lấy tay cậu, kéo lại không cho đi.

Lâm Ngữ Kinh ngồi dậy từ trên giường, kéo tay cậu, ngửa đầu: "Cậu còn định "bắn máy bay*" ngay trên máy bay à?" Lâm Ngữ Kinh cũng không dám nhìn về mặt cậu, khen ngợi: "Ông chủ Thẩm, thú vui kì quái của cậu đúng là đi trước thời đại đấy."

(*) Nguyên văn là 打个飞机: từ lóng ám chỉ hành động thủ dâm

Thẩm Quyên: "..."

Về mặt "phát ngôn kinh người" này của Lâm Ngữ Kinh, quả thật là chẳng bao giờ khiến người khác hết kinh ngạc.

Lâm Ngữ Kinh hắng giọng một cái, mắt tự nhiên dờn tằm mắt, uyển chuyển mà nói: "Thật ra tớ cũng không để ý lắm, chuyện mười bảy mười tám tuổi này... Dù sao cũng chỉ chênh lệch nhau mười mấy ngày..."

Thẩm Quyên khựng một chút, cup mắt nhìn cô: "Tớ đi bắt mèo nhốt vào lồng."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh mờ mịt nhìn cậu:

"Hà?"

"Thứ kia rụng lông, còn chạy nhảy khắp nơi." Thẩm Quyên nói.

...?

Lâm Ngữ Kinh buông tay, nhìn cậu một cách khó tin: "Thẩm Quyên, cậu có bệnh phải không? Cậu hôn tớ được một nửa rồi, lại nói phải đi bắt mèo nhốt vào lồng? Chỉ vì nó rụng lông mà còn chạy nhảy khắp nơi?"

Con mèo kia ngồi cục một cục ngay dưới cuối giường, lúc này đang giương đôi mắt mèo tròn xoe nhìn bọn họ, dường như đang hiểu kỳ.

Cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Thẩm Quyên đi tới, ngồi xổm xuống, xách cậu nhóc lên đi tới góc tường, nhét vào lồng mèo, khóa lại, động tác liền mạch, còn thuận tay xoay xoay cái lồng, đổi hướng cửa lồng về phía vách khoang.

Lúc này con mèo kia không thấy gì nữa rồi, phần nộ kêu to hai tiếng.

Thẩm Quyên quay đầu nhìn cô, nói: "Con mèo này mới được 3 tháng, vẫn là một đứa trẻ, có một số việc trẻ con không nên nhìn."

Lâm Ngữ Kinh cạn lời nhìn cậu, nhất thời không tìm được câu nào thích hợp để phản bác.

Thẩm Quyên nhìn về mặt của cô, khẽ cười, giờ tay che kín mắt cô. Tầm mắt Lâm Ngữ Kinh bị che lại, chìm vào bóng tối, nghe thấy cậu xoay người lên giường, phần đệm bên cạnh lún xuống: "Cậu cũng vậy, có một số việc không thể nhìn, không thể làm, cũng không thể nói, hiểu chưa, cô bé."

Cậu che mắt cô, dán sát vào tai cô, khàn giọng nói: "Nếu còn có lần sau, ông đây thật sự không nhịn nổi nữa đâu."

*

Về đến thành phố A, Lâm Ngữ Kinh định về thẳng trường. Hôm sau là khai giảng, cô vẫn còn cả đống bài tập chưa làm xong.

Cô đi yêu đương nào có giống như tên Thẩm Quyên kia, căn bản không nghĩ đến chuyện đi chơi mà vẫn phải làm bài tập. Đống tài liệu và sách cần dùng đều không mang theo, xem ra hai ngày nay phải thức đêm gõ số liệu đến sáng rồi.

Hai người bám dính lấy nhau mấy ngày, lúc trở về bắt đầu ai bận việc nấy. Lát nữa Thẩm Quyên sẽ trở về studio.

Sau khi họ về thành phố liền đi trả mèo. Con mèo kia giống hệt chủ nhân của nó, đều cao ngạo y chang nhau. Anh ta lười nhác dựa vào đầu xe Land Rover, thoạt nhìn còn có phần mạnh mẽ hơn Thẩm Quyên. Sườn mặt sắc nét, hốc mắt rất sâu, mỗi đường cong cơ bắp đều tràn ngập hormone nam tính.

Lâm Ngữ Kinh ngồi trong xe, lưu manh huyết sáo một hồi dài.

Thẩm Quyên nhìn cô một cái, xách lồng mèo xuống xe, đưa cho người kia, hai người thấp giọng nói vài câu.

Lâm Ngữ Kinh chống đầu, dán mắt qua cửa sổ xe nhìn chằm chằm soái ca lạnh lùng xách lồng mèo để lên Land Rover, dứt khoát phóng đi.

Thẩm Quyên quay về, mặt không biểu cảm: "Đẹp trai không?"

Lâm Ngữ Kinh vẫn chưa đã thêm: "Tớ chưa từng gặp người lạnh lùng như vậy."

Thẩm Quyên "Xùy" một tiếng, nheo mắt khó chịu nói: "Tớ không đẹp trai à?"

Lâm Ngữ Kinh quay đầu lại, chớp chớp mắt: "Quyên gia đẹp trai nhất."

Thẩm Quyên lạnh mặt nhìn cô: "Sao lần đầu gặp tớ không thấy cậu có loại phản ứng này?"

Lâm Ngữ Kinh không hiểu vì sao người này lại tự dưng lật lại nự cũ, dứt khoát cùng lật với cậu: "Lần đầu tiên gặp tớ cậu cũng đâu có nhiệt tình, cậu còn tưởng tớ đi xăm hình."

"À." Cô đột nhiên hỏi: "Trên người cậu có hình xăm không?"

Thẩm Quyên dừng một chút, lạnh nhạt nói: "Không có."

Lâm Ngữ Kinh hơi ngạc nhiên: "Sao cậu lại không có, tớ thấy trên người mấy thợ xăm toàn là hình xăm mà, ít nhất cũng phải xăm một cái trên cánh tay chứ, không phải Vương Nhất Dương cũng có sao."

"Muốn biết?" Thẩm Quyên đánh tay lái. Cậu nói đây là xe của anh họ, động tác còn rất thuần thực, trông có vẻ rất điêu luyện. Lâm Ngữ Kinh không ngờ cậu còn biết lái xe, chủ yếu là trước kia cô chưa từng nghĩ cậu có xe.

Lâm Ngữ Kinh gật gù đầu.

Cô chờ bá chủ trường học Thẩm cho cô một áp kính thiên động địa lại ba hoa xạo xạo gì đó.

Về mặt Thẩm Quyên rất lành đạm: "Mẹ tớ không cho."

Lâm Ngữ Kinh không kịp phản ứng: "Gi cơ?"

"Mẹ tớ không cho tớ xăm." Thẩm Quyên lạnh nhạt nói: "Cậu tớ làm thợ xăm, mẹ tớ cũng không cho, nhưng sau đó cũng chẳng có cách nào. Lạc Thanh Hà là người rất cố chấp, sau này đành phải cho qua."

Lâm Ngữ Kinh không biết nên nói gì.

Trong xe bỗng nhiên trở nên im ắng, Lâm Ngữ Kinh dùng một chút, nhẹ giọng nói: "Không gì là không cho qua được."

Cô vẫn luôn tự nói với mình như vậy.

Thẩm Quyên chú ý tới cảm xúc của cô, khẽ mỉm cười: "Hon nữa mẹ tớ là người rất thích nói đạo lý, rất dân chủ. Bà phản đối, nhưng sẽ không ngăn cản, muốn làm gì thì làm, nhưng sau này đừng hòng về nhà, cũng đừng nhận bà là mẹ."

"..."

Lâm Ngữ Kinh bất chợt ngộ ra, thầm nghĩ đúng là một người mẹ rất dân chủ.

"Hon nữa tớ cũng không muốn xăm lắm." Thẩm Quyên nói: "Thứ hình xăm này, chính là thứ theo cậu từ lúc sống tới lúc chết, là thứ cùng cậu tiến vào phần mộ."

Khắc vào da thịt, thấm vào xương cốt, bên ta khi sống, làm bạn khi chết.

Thẩm Quyên nhìn đường phía trước, không nhìn cô: "Tớ trước kia, không có thứ như thế."

Lâm Ngữ Kinh nở nụ cười: "Vậy bây giờ cậu có rồi sao?"

Thẩm Quyên cũng nhếch môi: "Có vẻ là vậy."

"Cái gì gọi là 'có vẻ là vậy', gì mà không tình nguyện như thế hà." Lâm Ngữ Kinh liếc cậu một cái, chợt nảy ra một suy nghĩ: "Thẩm Quyên, hay cậu xăm cho tớ đi?"

Thẩm Quyên nhìn cô một cái: "Cậu muốn làm hình gì?"

"Không biết." Cô chống cằm, đặt khuỷu tay lên đùi, nghiêm túc suy nghĩ: "Làm một hình, mà nhìn một cái là nghĩ ngay đến cậu."

Thẩm Quyên ngăn người.

Lâm Ngữ Kinh dùng đầu ngón tay vẽ về cằm, thực sự bắt đầu nghĩ ngợi, tự làm bảm: "Hay là xăm tên cậu nhĩ, có phải quá lớn không? Hon nữa viết phiên âm (pinyin) của tên nom có vẻ ngốc ngốc."

Lái đến cổng trường đại học A, Thẩm Quyên ngừng xe ở ven đường, nghiêng đầu nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh quay đầu sang, hỏi thăm ý kiến của dân chuyên nghiệp: "Cậu thấy xăm ở đâu là đẹp?"

Thẩm Quyên chăm chú nhìn cô: "Muốn xăm tên của tớ?"

Lâm Ngữ Kinh gật gù đầu.

Cậu cời dây an toàn, nhào người sang kê sát vào cô, thấp giọng hỏi: "Không sợ đau à?"

"Sợ." Lâm Ngữ Kinh cũng cời dây an toàn, sắp đến gần, hai tay chống lên đệm ghế phụ, ngửa đầu hôn cậu: "Cho nên cậu phải chịu đau cùng tớ."

Thẩm Quyên giờ tay, vân vê lỗ tai cô: "Được."

Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ, vẫn thấy không vừa lòng: "Cậu phải chọn một chỗ đau hơn chỗ tớ xăm cơ."

"Được." Thẩm Quyên thuận theo nói: "Nghe lời cậu."

*

Thẩm Quyên trở về ngôi nhà ở studio một ngày, đã rất lâu rồi cậu không về đây. Từ sau khi Lạc Thanh Hà chết, cậu cảm giác thứ chống đỡ cuối cùng cũng đã đổ sụp rồi.

Sụp sụp trong một khoảng thời gian rất dài, cái gì cũng không muốn làm, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Công việc hẹn trước bị mẹ Thẩm hoãn lại hơn nửa. Từ sau khi về nước đến giờ, tất cả mọi thứ đều tùy duyên, đụng phải thì làm, nếu không cứ để như vậy.

Thẩm Quyên ngồi trong studio không một bóng người, ngày người đến 3 giờ đêm.

Hai mươi năm nay, cơ hồ là từ khi có ký ức, cậu đã bị cột vào căn nhà nhỏ cũ nát này.

Cậu đã từng muốn nhấc lên, cũng từng nỗ lực thoát khỏi, đáng tiếc đều không thành công.

Sức cùng lực kiệt chống đỡ đến hiện tại, Thẩm Quyên chỉ cảm thấy mệt mỏi, quá mệt mỏi.

Thẩm Quyên ngửa đầu. Trong bóng tối, nhìn thấy hình vẽ mờ mờ trên trần nhà.

Ánh sáng quá yếu, nhìn không rõ hình vẽ, nhưng thấy được màu sắc đối lập rõ ràng, một bên là thiên đường, một bên là địa ngục. Ngày Lạc Thanh Hà nằm viện, cậu một mình một bút vẽ lên, không nhớ đã mất mấy ngày để vẽ xong cả trần nhà, trong lúc đó còn không hề chớp mắt.

Thẩm Quyên cho rằng mình có nhầm mắt cũng nhớ như in từng chi tiết nhỏ của bức tranh. Kết quả hiện tại, cậu bỗng phát hiện mình không nhớ rõ.

Cậu nhớ tới lời nói hôm nay của Lâm Ngữ Kinh.

Không gì là không cho qua được.

Thẩm Quyên dựa vào sô pha, lấy mu bàn tay che mắt.

Cũng chẳng hề nợ ai.

Đến lúc nên cho qua rồi.

*

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Quyên còn chưa dậy, hai kẻ rảnh rỗi Tường Hân và Vương Nhất Dương đã khua chiêng gõ trống mà đi đến.

Kỳ nghỉ dài này Vương Nhất Dương nhằm chán đến mức sắp mọc lông. Cậu ta học ở trường đại học ngoại thành, ngồi tàu điện ngầm vào thành phố cũng mất hơn hai tiếng, còn phải chuyển ba, bốn tuyến tàu điện ngầm. Vất vả lắm mới chờ được đến kì nghỉ dài, chạy như bay về tìm papa của cậu ta chơi, kết quả papa cậu ta không ở đây.

Theo lời giải thích của ông chủ Tường, có vẻ sau khi người này vào đại học A đã nhanh chóng có bạn, qua lại với một cô bạn gái.

Phản ứng đầu tiên của Vương Nhất Dương lúc ấy chính là không thể nào.

Tường Hân lớn hơn cậu ta vài tuổi, nghỉ học từ sớm, không học ở lớp 10, cũng không biết chuyện của Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên khi ấy là như thế nào.

Vương Nhất Dương thì biết.

Thậm chí sau khi Lâm Ngữ Kinh đi, trạng thái của Thẩm Quyên, cậu ta đều nhìn thấy rõ ràng rành.

Thẩm Quyên không để ý tới bọn họ, ngủ không đủ giấc khiến tâm trạng cậu chẳng mấy tốt đẹp, nằm ngủ thẳng đến trưa mới dậy.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ ra khỏi phòng ngủ, liền trông thấy Vương Nhất Dương đang ngồi trên sô pha nhìn chăm chăm vào cậu với dáng vẻ trông mong, nhìn rồi lại nhìn.

Thẩm Quyên không buồn phản ứng với cậu ta.

Vì thế Vương Nhất Dương càng ra sức dán nhìn vào cậu.

Thẩm Quyên lau tóc, đi vào phòng làm việc, lại đi ra, lấy bảng vẽ và bút chì. Sau khi bơ cậu ta 10 phút, rốt cuộc cũng không kiên nhẫn nhìn qua, cầm bút chì, mặt không cảm xúc nhìn cậu ta.

Vương Nhất Dương vui vẻ sắp tới: "Papa, về lúc nào vậy, sao không báo với bọn tôi."

Thẩm Quyên gắp một cái: "Hôm qua."

"Vừa về đã về vui hả." Vương Nhất Dương đang cân nhắc tìm cách đi vào chủ đề chính, lại không muốn hỏi trực tiếp, nhất thời không tìm được lời nào để nói.

Ngoại trừ Lâm Ngữ Kinh, từ trước đến nay Thẩm Quyên đều không có kiên nhẫn với người ngoài, đặc biệt là cái tên 250* này.

(*) Tiếng lông, ám chỉ đồ ngốc, đồ đần.

Cậu liếc cậu ta một cái: "Có rảnh thì thả nhanh đi."

Vương Nhất Dương dứt khoát hỏi: "Người đang yêu đương à?"

Thẩm Quyên nhướn mày, nâng mắt lên, không nói chuyện.

Tìm Vương Nhất Dương rơi lộp bộp, thế mà lại là thật.

Vương Nhất Dương là anh em với Thẩm Quyên. Khi đó Lâm Ngữ Kinh rời đi, cậu ta đương nhiên cũng oán trách, còn kéo hết phương thức liên lạc của Lâm Ngữ Kinh vào danh sách đen.

Sau này nhớ lại ngày cô đi, quay về dọn dẹp đồ đạc.

Lớp bọn họ nhìn dáng vẻ không một gợn sóng của tiểu tiên nữ, nhìn vào mấy quyển sách ở bên bàn Thẩm Quyên, nước mắt lạch tạch lạch tạch không ngừng rơi xuống.

Vương Nhất Dương lại kéo người ra khỏi danh sách đen, nhắn tin cho cô, nhưng toàn bộ tin nhắn như đá chìm xuống biển.

Cậu ta thật sự hy vọng, hai người họ cuối cùng sẽ ở bên nhau.

Bỗng nhiên Vương Nhất Dương có chút buồn bã.

Người không tìm không phải như cậu ta mà trong lòng còn thấy ghen ghen. Đường như tất cả mọi chuyện đều là như vậy, mới bắt đầu thì là thế đấy, nhưng rồi đi mãi đi mãi, đến lúc nào đó cũng sẽ lạc mất.

Cậu ta gật gật đầu: "Được, tốt quá, cậu có thể gặp được người mình thích, anh em thật lòng mừng cho cậu."

Thẩm Quyên dùng ánh mắt như nhìn kẻ thiếu năng trí tuệ nhìn cậu ta, cúi đầu, ngòi bút xoạt xoạt trên giấy.

Vương Nhất Dương không chú ý, cậu ta đã sớm quen với ánh mắt này.

Cậu thờ dãi, buồn bã nói: "Cậu nói xem, có phải người mình gặp được vào thời điểm tốt nhất, chính là để trở thành tiếc nuối suốt đời không?"

Tường Hân trực tiếp bị câu nói này làm ghê tởm đến run lên, không nhịn được nhìn cậu ta: "Vương Nhất Dương, mẹ nó chứ có phải cậu xem nhiều phim thần tượng nhằm nhĩ quá đúng không? Xem nhiều dễ hóa đần lắm đó biết không?"

Cậu ta nói xong, cũng nhìn Thẩm Quyên một cái.

Thật ra Tường Hân cũng biết chuyện hồi nghi hè ấy, dường như Lâm Ngữ Kinh có gọi cho Thẩm Quyên một cuộc điện thoại.

Người kia đi rồi lại trở về, sau đó thế nào, có còn tiếp tục không. Tường Hân cũng không rõ, Thẩm Quyên cũng không nói, mà cậu ta cũng không thể hỏi.

Vương Nhất Dương vẫn còn đang ba xàm ba láp bên kia. Đại khái là trong kỳ nghỉ 1 tháng 10 nhằm chán này cậu ta đã xem không ít phim thần tượng, miệng phun ra lời thoại của từng bộ phim một, nói đến lúc cao hứng liền chạy đi mua một đồng hồ nhắm rượu về, đẩy một thùng bia từ trong bếp ra, cùng Tường Hân tòi một chai anh một chai vừa uống vừa nói chuyện.

Thẩm Quyên đeo tai nghe, cứ như thế ôm cái bàn vẽ ngồi dưới đất vẽ cả buổi trưa, mông cũng không nhúc nhích.

Lúc cậu đã bắt đầu làm việc thì cái gì cũng không nghe, hai người cậu ta đã quen từ lâu rồi. Lúc Tường Hân đi vệ sinh có nhìn thoáng qua giấy vẽ, ngó mấy nét cơ bản, có vẻ là con cá linh tinh gì đó.

Màn đêm sắp buông xuống, cuối cùng Thẩm Quyên cũng thả bút, để đồ sang một bên đứng dậy, đến đây tìm đồ ăn.

Tường Hân và Vương Nhất Dương đã ăn cả trưa, cũng không đói bụng. Bọn họ ngồi trên thảm trước sô pha, cửa studio mở toang, gió đêm đầu thu theo cửa thổi vào. Thẩm Quyên gập một chân, tay cầm chai

bía, hơi dựa vào sô pha nghe Tường Hân và Vương Nhất Dương khoác lác. Đã lâu lắm rồi tâm trạng không yên bình như vậy.

Di động trong túi quần rung lên ơng ơng, cậu dùng tay không lấy ra, mở khóa, là tin nhắn của Lâm Ngữ Kinh.

[Bạn trai, cậu đang làm gì vậy?]

Thẩm Quyên khựng một chút.

Lâm Ngữ Kinh rất ít khi dùng ngữ khí như này nhắn tin cho cậu.

Thường thì tình huống này chẳng phải chuyện tốt gì, hoặc là cô muốn gài cậu, hoặc là có việc cần cậu giúp.

Thẩm Quyên dừng một chút: [Đang rảnh, sao vậy?]

Lâm Ngữ Kinh đã quen với việc cậu gửi tin nhắn lời ít ý nhiều: [Ồ studio à?]

Thẩm Quyên trả lời: [Ừ.]

Lâm Ngữ Kinh không trả lời lại.

Thẩm Quyên nghĩ cô đang bận làm bài tập gì đó, cũng không để ý, để di động sang một bên.

Cũng không để ý thấy Tường Hân và Vương Nhất Dương đã yên lặng từ lúc nào.

Thẩm Quyên vừa ngẩng đầu, hai người kia liền nhìn cậu chăm chăm.

Vương Nhất Dương nói: "Có phải vừa nãy papa của tôi cười một cái không?"

Tường Hân nói tiếp: "Papa cậu vừa rồi bỗng nhiên có thêm chút hơi người thì phải?"

Vương Nhất Dương hưng phấn nói: "Còn gửi tin nhắn! Có phải là mama tôi không! Phải vậy không!"

"Ai nha, Quyên gia, khi nào đưa chị dâu về cho bọn này gặp mặt đây." Tường Hân cười khật khật, như con vịt.

Bọn họ chính là như vậy, bất luận có quen biết với bạn gái cũ của anh em không. Quá khứ là quá khứ, nếu hiện tại anh em có niềm vui mới, chứng tỏ đã vượt qua được rồi, vậy thì bọn họ có gì mà không qua được đây.

Tường Hân đã uống hơi nhiều, miệng có phần không kiềm chế được: "Tôi rất tò mò, rốt cuộc là thần thánh phương nào có thể kéo cậu từ 18 tầng địa ngục trở về nhân gian."

Vương Nhất Dương nói: "Nhất định rất đẹp, chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn. Tôi cược 5 đồng, là kiểu tiên nữ, dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước, nói chuyện nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, lớn lên có khí chất của tiểu tiên nữ, đôi mắt nhất định phải đẹp, lông mi rất dài."

Vương Nhất Dương đập bàn, quát: "Còn phải biết chơi bóng rổ!"

"..."

Tường Hân càng nghe càng thấy là lạ.

Thẩm Quyên nghe đến đây cũng nhìn cậu ta một cái: "Tò mò?"

Hai người đồng loạt gật đầu.

Lần này Thẩm Quyên thật sự nở nụ cười: "Đề hôm nào đi, các cậu nhớ chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Thần thánh phương nào à, tất nhiên là thần rồi.

Thần của cậu.

"Papa, tôi với cậu ——" Vương Nhất Dương nổi hứng lên, còn muốn hỏi tiếp, tay giơ lên rồi, con ngươi đảo một vòng, quét về phía cửa.

Cậu ta đột nhiên im bật.

Tường Hân cũng lia mắt về phía đó, động tác khựng lại.

Thẩm Quyên vừa nhấc mắt, nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt bọn họ.

Ngoài cửa là ánh trắng sáng vời vọi, thiếu niên đưa lưng về phía ánh trắng đứng ở cửa, mặt mày được ánh đèn ấm áp trong phòng chiếu đến, nom có vẻ ôn hòa mà vô hại.

Thẩm Quyên sững lại.

Lần cuối cùng cậu nhìn thấy Nhiếp Tinh Hà vẫn là ở cổng bệnh viện.

Chi bản thân nhìn thoáng qua, thiếu niên hồ hững đứng ở đó, tới gặp mặt Lạc Thanh Hà lần cuối. Trạng thái của Thẩm Quyên khi đó rất kém, thậm chí còn không chắc chắn mình có thật sự gặp cậu ta không.

Chi là sau hôm đó, Nhiếp Tinh Hà thật sự biến mất rồi.

Cho tới bây giờ, người này đứng ở cửa, giọng nói vẫn khe khẽ như cũ: "Náo nhiệt vậy sao."

Tường Hân nhảy dựng lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

"Đừng nóng nảy như vậy, tôi không định làm gì cả." Nhiếp Tinh Hà mím môi, nhìn qua: "Thẩm Quyên, nghe nói cậu muốn gia nhập đội xạ kích trường đại học A."

Thẩm Quyên không nói chuyện, dựa vào sô pha nghiêng đầu nhìn hắn. Ánh mắt âm trầm, không nhìn ra cảm xúc.

"Cậu thật sự muốn quay lại sao? Tôi vốn cứ tưởng cậu đã từ bỏ, nhưng hóa ra cậu vẫn chưa chết tâm, vẫn còn dám quay về à." Nhiếp Tinh Hà lặng lẽ nghiêng đầu: "Cậu đã quên Lạc Thanh Hà vì ai mà chết sao? Cậu quên rồi à?"

"Cậu quên rồi, nhưng tôi thì nhớ rõ, cho nên tôi tới nhắc nhở cậu một chút." Hân bình tĩnh nhìn cậu: "Tôi nói rồi, đời này cậu đừng nghĩ đến chuyện ——"

Hắn chưa nói xong, Vương Nhất Dương đã trực tiếp mắng một câu thô tục, xấn tay áo xông ra cửa: "Tao fuck ——"

"Tao fuck —— cả nhà mày đấy." Câu mắng của Vương Nhất Dương bỗng nhiên bị cắt ngang bởi một giọng nữ bất ngờ truyền tới, tiếp sau đó là một túi nilon to ụ giương cao ngang tầm mắt, bộp một tiếng nện thẳng lên đầu Nhiếp Tinh Hà.

Nghe có vẻ rất nặng.

Vương Nhất Dương vọt được nửa đường, bị tình huống này làm chấn động, sững sờ đứng tại chỗ, không kịp phản ứng.

"Mày có bệnh đúng không? Thẩm Quyện đi đâu liên quan chó gì tới mày? Đờn này cũng đừng nghĩ? Đừng nghĩ cái gì?" Túi đồ ăn vặt của Lâm Ngữ Kinh nện cả lên mặt Nhiếp Tĩnh Hà, một đồng đồ bên trong lạch cạch rơi xuống, đánh tới mức Nhiếp Tĩnh Hà lao đảo hai bước, lập tức ngất người, quay đầu nhìn qua.

Lâm Ngữ Kinh thuận tay ném phăng túi đi, túm cổ áo hắn lôi đến trước mặt, kẻ sát lại nhìn trừng trừng vào hắn: "Bà mặc kệ mày còn nhớ cái gì, muốn nói cái gì, bây giờ Thẩm Quyện đều đã quên hết rồi, tốt nhất mày cũng nên quên đi, yên lặng ngậm miệng mày lại."

Cô hít mắt nhìn hắn, đề thấp giọng nói: "Nếu mày muốn kiểm chuyện cho mình làm, muốn nhớ cái gì đó, thì mày hãy nhớ kỹ này, hôm nay bỏ đây sắp tấn cho mày một trận, đã nhớ rõ chưa?"

Thẩm Quyện: "..."

Vương Nhất Dương: "..."

Tường Hân: "..."

Hết chương 81.

(*) Bỏ sung chú thích về tên nữ chính:

Ngữ phát âm là [yǔ], cách phát âm na ná từ Ngư [yú]

Kinh phát âm là [jīng], cách phát âm giống từ Kinh [jīng]

Do vậy biệt danh của Ngữ Kinh là Kinh Ngư, nghĩa là cá voi.

Tree:

Tớ sẽ thông báo thật ngắn gọn:

1, Sau chương này chị Yu sẽ không edit cùng tớ nữa. QAQ

2, *treo bảng tìm quý nhân lần hai* *lần này bung mặt dày treo luôn ở đây*

Như đã nói, tớ đang ôn thi TVT, thi ĐH, tớ thật sự không có thời gian. Vì vậy tớ cần tìm một editor giúp đỡ tớ những chương còn lại (rất rất cần đó > + Edit tốt, có kinh nghiệm, đã đọc TMGBN (chưa đọc thì giờ đọc cũng được:v)).

+ Có nhiều thời gian rảnh, có thể quát hét 20 chương cuối này cùng t trong thời gian ngắn nhất (để mị còn ôn thi TVT).

Tiền công có không? Đây, chính là tớ, một người sẵn sàng dùng cả trái tym ở bên cậu. =))))))

Rồi, thông báo ngắn ngắn thế thôi. Trong trường hợp không có ai giúp thì tớ sẽ tổ chức một game cho các bạn, game rèn luyện tính kiên nhẫn =)) (Ý là t sẽ làm một mình với tốc độ chậm, rất chậm, cực chậm)).

Love ♥

P/s: Suýt quên, tớ vừa đổi tên, Sherry => Tree nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Một Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Cậu còn học được gì sau lưng tớ rồi?

Tâm trạng Lâm Ngữ Kinh vốn là rất tốt. Từ hôm qua về đến tối nay, cuối cùng xử lý xong đồng bài tập trong mấy ngày nghỉ này.

Ngày mai khai giảng, nhớ lúc đầu Thẩm Quyện có nói tới nay sẽ về trường, liền lên lút chạy ra ngoài tìm cậu.

Studio của Thẩm Quyện có phòng cất bia rượu, có điều Lâm Ngữ Kinh không thích hãng đó lắm. Bình thường cô toàn tự mua, vắt và xách theo cả túi đồ ăn vặt đi về hướng ngõ cũ.

Thật sự đã quá lâu không đến rồi, cô đứng ở giao lộ tới om, thậm chí còn có chút cảm giác xa lạ ngỡ ngàng.

Chỉ là chút cảm giác ngỡ ngàng đó đã hoàn toàn biến mất vào thời điểm nhìn thấy người kia đứng trước cửa.

Lâm Ngữ Kinh vốn còn cảm thấy tính khí của mình trải qua hai năm qua mãi giữa đã càng ngày càng tốt.

Cuộc sống vốn chẳng thể toàn vẹn như ý, có gì đâu mà phải tức giận?

Phần nhiều phiền muộn này sinh đều là do chính chúng ta nghĩ không thông, bản thân không có cách nào tự buông tha cho mình.

Thế nhưng nếu không phải bản thân không vượt qua được, mà là có người nhất định không chịu buông tha cho chúng ta thì sao?

Vậy thì cũng đừng buông tha cho hân.

Thoạt đầu Lâm Ngữ Kinh cũng không nhận ra người này là Nhiếp Tĩnh Hà. Cô mới chỉ gặp hân ta một lần, trong lúc vội vàng chẳng thể nhìn một cái là nhận ra hân ngay.

Nhưng đến khi hân ta dứt lời, thì dù có là tên ngốc cũng đoán ra được.

Lâm Ngữ Kinh thật sự không hiểu nổi người này rốt cuộc đang nghĩ cái gì nữa.

Cô túm cổ áo hân lôi ra ngoài. Nhiếp Tĩnh Hà động đậy ngay lập tức, hân ta giờ tay nắm lấy cổ tay cô, nhưng rồi mau chóng kịp phản ứng, chỉ động một chút rồi không hề nhúc nhích, mặc cho cô kéo. Biểu cảm lúc đầu chỉ có chút ngạc nhiên, ngay sau đó liền biến thành lặng thinh không tiếng động.

Hân buông tay xuống, đánh giá cô, lộ ra vẻ mặt hứng thú: "Tôi đã gặp cậu rồi đúng không?"

Lâm Ngữ tức hân một cái, trở tay đóng cửa studio lại, lôi Nhiếp Tĩnh Hà đến công sát.

Nhiếp Tĩnh Hà thoạt trông yếu đuối thế kia, thế mà lại chẳng hề lo sợ. "Ồ, là cậu." Hân cười cười, dịu giọng nói: "Lâm Ngữ Kinh?"

Lâm Ngữ Kinh không tò mò tại sao cậu ta biết tên cô. Cô mím môi túm tóc hắn, "Bang" một tiếng đập mặt hắn ta lên cánh cửa.

Nhiếp Tinh Hà không thốt ra một tiếng.

Lâm Ngữ Kinh nắm tóc hắn kéo mạnh lên trên, nhìn hắn mà nói: "Mày vừa định đánh trả, đúng không?"

"Vì sao mày phải chịu đựng? Mày muốn chọc giận Thẩm Quyên, cho nên cố ý nói ra những lời đó, sau đó thế nào? Lại tố cáo anh ấy cố ý xâm phạm?" Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, "Mày nghĩ mày có thể thành công sao?"

"Cậu cảm thấy tôi cần phải thành công à?" Nhiếp Tinh Hà nâng tay, chậm rãi lau máu mũi, ồng tay áo theo động tác đó trượt xuống, trên cánh tay có một dấu vết màu đỏ, "Chỉ cần chuyện này có tồn tại, nó sẽ không thể quay lại, đội xạ kích của nó cũng sẽ không cần nó nữa."

Hắn ta cười cợt: "Không cần ồn ào quá lớn, giống như lần trước là được."

Lâm Ngữ Kinh chưa kịp suy nghĩ, lực chú ý một lần nữa bị câu nói của cậu ta kéo về, ánh mắt hoàn toàn lạnh xuống, bắt lấy đầu cậu ta lần nữa đặt trên cửa sắt lạnh lẽo.

Hai người nói xong hai câu này chưa được bao lâu, cửa nhỏ của studio bị mở ra, Thẩm Quyên đứng ở cửa.

Lâm Ngữ Kinh ngược mắt, nghiêng đầu nhìn qua.

Nhiếp Tinh Hà nói đúng, chỉ cần Thẩm Quyên động thủ thì cậu sẽ kết thúc ngay. Chuyện tuyên thủ đánh người này có nghĩ cũng đừng nghĩ, vô luận là vì bất kì nguyên nhân nào.

Cô thờ ơ nhìn cậu, giọng điệu có phần thô bạo: "Đi vào."

Thẩm Quyên ngăn người, trở tay đóng cửa, trực tiếp đi tới.

Lâm Ngữ Kinh thậm chí còn không muốn để Nhiếp Tinh Hà xuất hiện trong vòng năm mét xung quanh Thẩm Quyên, cô ném phất hắn ra. Nhiếp Tinh Hà lao đảo hai bước, vịn vào cột điện ngoài cổng để ổn định bước chân.

Lâm Ngữ Kinh đã thấy rõ vết đỏ kia trên cánh tay cậu ta.

Hình như là bị cái gì đó cắt phải, miệng vết thương dữ tợn, máu thoát nhìn mới đông lại chưa lâu. Cậu ta thậm chí còn không thèm băng bó vết thương, dạng vẻ như chẳng phải việc gì to tát.

Cô nheo mắt.

Thẩm Quyên đã đi tới.

Lâm Ngữ Kinh chạy nhanh đến kéo cậu lại, vội la lên: "Thẩm Quyên."

Trầm Quyên nghiêng đầu.

"Quên đi." Lâm Ngữ Kinh hít sâu một hơi, "Tạm thời quên đi, cậu ta chính là cố ý tới tìm cậu, cậu không thể qua đó."

Thẩm Quyên không nói gì.

Lâm Ngữ Kinh ngẩng đầu lên nhìn cậu: "Chúng ta khóa cổng lớn lại, không cho cậu ta vào."

Cậu dừng một chút, sau một lúc lâu mới nặng nề đáp lại.

Lâm Ngữ Kinh đi qua đó đóng cổng. Cổng lớn kiểu cũ, then cửa sắt to bằng nửa cổ tay Lâm Ngữ Kinh. Cô đưa tay cài kĩ hai cái chốt cửa trên dưới, xong mới quay đầu, đi tới kéo tay cậu nhéo nhéo: "Cứ làm như không nhìn thấy hắn, hôm nay trừ tở ra ai cũng không tới."

Thẩm Quyên đổi lại nắm lại tay cô, cụp mắt: "Được."

*

Lúc này tâm trạng của Vương Nhất Dương rất phức tạp.

Cậu ta im lặng như gà ngồi trên sô pha, ngó ngó Thẩm Quyên, lại dòm dòm Lâm Ngữ Kinh ngồi bên cạnh cậu, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

Lâm Ngữ Kinh đã trở về.

Cậu ta thế nào cũng chưa từng nghĩ tới Lâm Ngữ Kinh sẽ ra sân bằng phương thức như vậy, đột nhiên trở về vào lúc này.

Nhưng bây giờ biết phải làm sao đây!

Thẩm Quyên đã có người yêu rồi đấy!!

Đây còn không phải là ép người anh em của cậu ta phải chọn một trong hai sao?

Vương Nhất Dương tưởng tượng thôi cũng thấy phát sầu. Trong lòng cậu ta dĩ nhiên ít hoặc nhiều vẫn nghiêng về phía Lâm Ngữ Kinh hơn, dù sao mọi người đều quen biết cả rồi. Thế nhưng chị dâu mới cũng đâu có làm gì sai chứ?

Người ta đang yêu đương, mối tình đầu dựa vào cái gì mà giữa chừng nói quay lại liền quay lại, mà nó cũng thật quá tổn thương đi.

Hơn nữa Thẩm Quyên cũng không phải là người như vậy.

Vương Nhất Dương vẫn vô cùng tin tưởng vào nhân phẩm của cậu ta. Chỉ là nhất thời cảm thấy tiếc nuối, nếu Lâm Ngữ Kinh về sớm một tháng thì đã không có chuyện gì rồi.

Cậu ta thờ dài, nhìn Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên ngồi kề bên nhau trên sô pha. Mu bàn tay đang để sau người của Lâm Ngữ Kinh lút vươn qua, đầu ngón tay khẽ cào cào lưng Thẩm Quyên.

Thẩm Quyên mặt không đổi sắc đưa tay ra sau lưng theo, một phát bắt lấy tay cô, nắm lại.

Tay Lâm Ngữ Kinh cựa quậy.

Tay Thẩm Quyên không buông ra.

Hai người lén lút trò sau lưng.

Vương Nhất Dương: "..."

Vương Nhất Dương hết chỗ nói.

Mấy người tưởng ông đầy mù, ông đầy không nhìn thấy hả?

Vương Nhất Dương cảm thấy như vậy thật không tốt.

Cậu ta vốn là người miệng mồm thẳng tuột, nói chuyện luôn không cân nhắc nhiều, lại uống một chút rượu, cau mày nhìn Thẩm Quyên, kẻ đầu đến, hạ giọng, tưởng rằng chỉ có hai người nghe thấy nhưng không biết có phải vì uống nhiều rượu hay không mà âm lượng lại to đến nỗi ai cũng nghe được: "Tớ cảm thấy cậu như vậy không được tốt lắm, cậu định nói chuyện với bạn gái cậu thế nào hả?"

Lâm Ngữ Kinh nhướng mày.

Đối với chỉ số IQ này của cậu ta, Trương Hàn cũng phục luôn rồi, cảm nín nắng một câu: "Tên đàn."

Thẩm Quyên không biểu cảm nhìn cậu ta: "Tôi lấy cho cậu một cái loa nhé."

Vương Nhất Dương chưa kịp phản ứng lại, vẫn ré lên: "Cậu cho tớ loa làm gì?"

"Để cậu cầm đi trên đường là một vòng, báo cho một số người còn chưa biết." Thẩm Quyên nói.

Vương Nhất Dương ngây ngốc nhìn cậu.

Trương Hàn thật sự không nhìn nổi nữa, giờ tay túm đầu cậu ta kéo ra ngoài: "Được rồi Quyên gia, cậu lo chuyện của mình đi, mặt hàng này để tớ đưa về giúp cậu."

Vương Nhất Dương và Trương Hàn đi rồi.

Trong phòng chỉ còn lại Lâm Ngữ Kinh và Thẩm Quyên. Lâm Ngữ Kinh ngồi trên sô pha giương mắt nhìn cậu: "Bạn gái?"

"Để tớ nghĩ đã." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh trừng cậu: "Cậu nghĩ cái gì."

Thẩm Quyên dựa ra sô pha, lười biếng nói: "Nghĩ xem phải nói với bạn gái thế nào."

Về mặt cậu thà lóng, còn có tâm trạng nói giỡn với cô, trông có vẻ không bị Nhiếp Tinh Hà làm ảnh hưởng gì cả.

Lâm Ngữ Kinh vẫn không yên tâm, bị người ta chặn trước cửa tìm phiền phức, với tính cách của tên Thẩm Quyên này không phải nói quên là quên.

Cô ngồi trên sô pha nhìn cậu thu dọn bữa tiệc ăn uống của bọn Vương Nhất Dương, quay đầu lại: "Cậu..."

Lâm Ngữ Kinh biết cậu muốn hỏi gì, đá giày xuống nằm thẳng trên sô pha, an nhàn như một tiểu quý bà: "Tớ buồn ngủ rồi."

Thẩm Quyên buồn cười nhìn cô: "Được rồi, không đuổi cậu nữa, vào trong ngủ."

Lâm Ngữ Kinh mở to mắt, nằm ngang trên sô pha nhìn cậu: "Tớ muốn ngủ ở đây."

Thẩm Quyên nói: "Tớ phát hiện cậu rất thích sô pha của tớ nhỉ? Lần nào đến đều giành ngủ chỗ này."

"Tớ cảm thấy sô pha nhà cậu vô cùng có cảm giác tuổi thơ." Lâm Ngữ Kinh kéo cái thảm lông nhỏ màu xám của cậu, thuận miệng nói hươu nói vượn: "Thảm thảm này của cậu giống y như đúc cái mà bà nội tớ đã dệt cho tớ khi tớ còn bé."

Thẩm Quyên đi đến trước sô pha, từ trên cao nhìn cô: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh ôm thảm lông, nhắm hai mắt lại, miễn cưỡng hừ một tiếng: "Ừ?"

"Cậu đang canh chừng tớ à?" Thẩm Quyên hỏi.

Lâm Ngữ Kinh mở choàng mắt.

Cô hắng giọng, từ từ bỏ dậy từ sô pha: "Tớ hơi sợ cậu..."

"Sợ ban đêm tớ trốn cậu đi tìm Nhiếp Tinh Hà." Thẩm Quyên hơi nghiêng đầu, "Tớ tìm nó làm gì, đập nó một trận à?"

Lâm Ngữ Kinh nhớ tới vết thương trên tay Nhiếp Tinh Hà, do dự một lát, hỏi: "Bây giờ cậu ta, còn bị bỏ cậu ta đánh không?"

"Đánh thế nào được." Thẩm Quyên bước qua bàn trà, ngồi xuống bên cạnh cô, kéo thảm lông nhỏ phủ lên chân và bàn chân của cô, "Bây giờ còn đang ở trong đó, chung thân."

Lâm Ngữ Kinh hơi há miệng: "Vi chuyện gì vậy."

Thẩm Quyên nhìn cô một cái.

Ba ngày sau khi Lạc Thanh Hà nhặt Nhiếp Tinh Hà về, cảnh sát nhận được báo án của hàng xóm.

Trong căn phòng nhỏ cũ kĩ chỉ có mười mấy mét vuông của Nhiếp gia, người phụ nữ nằm trên mặt đất không biết ngừng thờ từ khi nào. Giữa hè, trong căn phòng kia nồng nặc mùi, hàng xóm bấy giờ mới nhận thấy khác thường, báo cảnh sát.

Cha Nhiếp Tinh Hà lần trốn một tháng trời, cuối cùng vẫn bị bắt về, nhận tội vô cùng dứt khoát, còn nói hối hận nhất chính là để thằng nhãi Nhiếp Tinh Hà chạy thoát, chưa thể đập chết chung.

Biểu cảm của Nhiếp Tinh Hà lúc đó rất bình tĩnh.

Sáng khoái, thống khổ hay sợ hãi, tất cả đều không có. Mặt cậu ta không chút cảm xúc, tâm trạng chẳng mấy may xao động mà đứng ở đó. Đến khi mọi người nhìn qua, cậu ta bỗng nhiên mím môi, rừ mắt xuống. Quanh năm suốt tháng bị ngược đãi làm cho suy dinh dưỡng, so với đứa trẻ cùng tuổi thì thấp hơn nhiều, trên người toàn là vết thương, thoạt nhìn mỏng manh yếu đuối.

Thẩm Quyên nói đơn giản hai câu với Lâm Ngữ Kinh, vô cùng ít lời nhiều ý, lo cô sợ hãi. Nếu có thể, cậu chẳng muốn cho cô biết một tí gì việc này.

Ngoài ý muốn, Lâm Ngữ Kinh vô cùng ổn định mà nghe hết, sau khi tiêu hóa một chút mới bình tĩnh hỏi cậu: "Cậu có cảm thấy tinh thần cậu ta có vấn đề không?"

"Nó có bệnh, cậu nhìn ra được à?" Thẩm Quyên sờ hộp thuốc lá trên bàn trà, theo thói quen rút ra một cây, nhưng rồi dừng lại.

Từ sau khi lên đại học, Lâm Ngữ Kinh chưa từng thấy Thẩm Quyên hút thuốc, hoặc là cậu không hút trước mặt cô.

Thật ra cô còn rất thích xem cơ. Cậu có thói quen nheo mắt, cắn đầu thuốc ngửa đầu lên, cần cổ kéo dài, trông vừa suy sụp vừa gợi cảm.

Cậu đẩy đầu thuốc trở lại, vừa định ném hộp thuốc lên bàn trà, Lâm Ngữ Kinh đã đưa tay tiếp lấy, rút ra một cây đưa cho cậu: "Ông chủ Thẩm, muốn làm gì cứ làm, đừng nhịn."

Thẩm Quyên không nhận.

Vì thế Lâm Kinh Ngữ cúi đầu, tự mình cắn lấy.

Thẩm Quyên nghiêng đầu nhìn cô.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng người mò bật lửa trên bàn. Một tiếng nhỏ vang lên, ánh lửa lập lòe nháy nhót. Cô ngậm điều thuốc kẻ đến, đóm lửa hồng lóe lên, nhen lửa.

Ánh lửa nhỏ ảm áp phủ lên hàng mi dài rậm một vòng ánh sáng.

"Cậu có kể chuyện của cậu ta với người nhà cậu không?" Lâm Ngữ Kinh hỏi.

"Không có." Thẩm Quyên nhìn thẳng vào cô, nói, "Chuyện không có chứng cứ, nói thế nào?"

Lâm Ngữ Kinh thả lại bật lửa lên trên bàn trà, ngà người ra sau, hơi nâng cằm nhả ra một làn khói, do dự nói: "Thẩm Quyên, tớ thấy tên Nhiếp Tĩnh Hà này ——"

Có khuynh hướng tự ngược thì phải.

Lâm Ngữ Kinh dừng một chút, vẫn là không nói ra.

Nhiếp Tĩnh Hà phản ứng rất nhanh. Khoảnh khắc cô chạm vào cổ áo hần, hần ta cũng đã kịp phản ứng, hơn nữa sức lực không hề nhỏ. Hần ta không phải không có sức phản kháng như bề ngoài, thậm chí còn có tính nguy hiểm rất cao.

Đối với những bệnh nhân tâm thần không gây tổn hại cho người khác, pháp luật không can thiệp, để bệnh nhân tự nguyện nhập bệnh. Nhưng nếu có bằng chứng cho thấy người đó có khuynh hướng tự làm hại mình, hoặc có hành vi trực tiếp gây thương tổn cho chính mình hay cho người khác, thì có thể sẽ bị cưỡng chế đưa vào bệnh viện tâm thần.

Nhưng điều này hoàn toàn chỉ là phỏng đoán của cô. Sau khai giảng Thẩm Quyên cực kỳ bận, bài vở và cả chuyện bên phía Dung Hoài đều phải gấp rút chạy, Lâm Ngữ Kinh không muốn làm cậu phân tâm.

Lâm Ngữ Kinh hoàn hồn, gật gật đầu: "Cậu ta quả thực là có bệnh."

Thẩm Quyên không nói chuyện, nhìn cô.

Khi đang ngẫm nghĩ gì đó, cô có thói quen nghiêng đầu cau mày, thỉnh thoảng cắn môi. Hộp thuốc này là Tưởng Hân để lại, rất nặng đồ. Thế mà động tác của cô lưu loát tự nhiên lại thuần thục, mày cũng không nhúu một cái.

Thẩm Quyên đưa tay rút lấy điều thuốc của cô, dụi tắt ném vào gạt tàn thuốc, nghiêng người áp xuống, thấp giọng hỏi: "Cậu còn học được gì sau lưng tớ rồi?"

Vấn đề cậu hỏi không đầu không đuôi, Lâm Ngữ Kinh có chút mờ mịt: "Hà?"

Thẩm Quyên híp mắt: "Một tay tháo dây lưng, hút thuốc lá, cô tiểu Lâm bây giờ dường như cái gì cũng thành thạo nhỉ?"

Lâm Ngữ Kinh kịp phản ứng: "À..."

Cô chớp chớp mắt: "Không nghiện, chỉ vô tình thôi, thời điểm phiền muộn."

Thẩm Quyên nặng nề nhìn cô, lát sau thờ dãi: "Mẹ nó chứ trước mắt cậu tớ toàn phải nhẫn nhịn, thế mà rốt cuộc tự cậu đi học thói xấu?"

"Cho nên tớ mới nói với cậu, đừng nhịn." Lâm Ngữ Kinh nở nụ cười, "Hơn nữa chuyện này sao lại là học thói xấu chứ?"

"Nicotine có hại cho sức khỏe." Thẩm Quyên đứng dậy, giơ tay xoa đầu cô, "Vào trong ngủ đi tiểu cô nương, không cần canh tớ, tớ không có thói quen đi chơi ban đêm."

*

Một tháng mười qua đi, Thẩm Quyên đúng là bắt đầu bận rộn. Cái Dung Hoài bảo cậu tham gia chính là giải đấu bắn súng của sinh viên thế giới, vào giữa tháng ba. Thẩm Quyên có năm tháng để luyện tập.

Dùng năm tháng để tìm lại thứ đã đánh mất trong bốn năm, muốn lấy lại cảm giác trước kia gần như là chuyện không thể nào.

Cậu đã lãng phí bốn năm tốt nhất.

Lâm Ngữ Kinh cũng rất bận, bọn cô năm nhất đã bắt đầu học chuyên ngành. Khoảng thời gian cái gì cũng đơn giản lúc vừa nhập học đã qua rồi, về sau chỉ thấy càng ngày càng khó, ngày nào cũng ngồi ê mông ở thư viện học muộn trực đầu.

Còn rất nhiều việc khác phải làm. Trong lúc này cô có gọi cho Ngôn Hành mấy lần, hỏi xin ý kiến về tình huống của Nhiếp Tĩnh Hà, lại tìm Phó Minh Tu nhờ tìm hiểu.

Nhiếp Tĩnh Hà không đi học, tốt nghiệp cấp ba thì vào học ở một trường trung cấp nghề, bây giờ là giáo viên mầm non ở trường mẫu giáo. Bình thường quan hệ cá nhân khá đơn giản, độc lai độc vãng*, không có bạn bè, cũng chưa từng nảy sinh xung đột với người khác.

(*) Để chỉ những người làm gì cũng chỉ có một mình, không hay cùng bạn bè hay người thân.

Hoàn toàn không có liên hệ với thân thích của bố, bên mẹ chỉ còn một người cậu. Mỗi tháng Nhiếp Tĩnh Hà đến nhà cậu mình hai lần, ăn một bữa tối.

Nhà mẹ hần ta họ Ninh, có một người em họ, tên là Ninh Viễn.

Lâm Ngữ Kinh có loại cảm giác: "Chà..."

Cho nên Ninh Viễn cái gì cũng biết, lúc ấy mới chán ghét Thẩm Quyên đến tột cùng. Cho nên Nhiếp Tĩnh Hà cũng biết cô, thậm chí còn biết cô tên Lâm Ngữ Kinh.

Như vậy xem ra quan hệ giữa hần và người em họ này còn rất tốt.

Chỉ là không biết có bao nhiêu phần chân thành trong mối quan hệ tốt này.

Lâm Ngữ Kinh chờ hơn một tuần, nếu Nhiếp Tĩnh Hà đã sốt ruột như vậy khi biết Thẩm Quyên trở về đội xạ kích, hần ta chắc chắn sẽ không bỏ qua đơn giản như thế.

Chấp niệm của hần với Thẩm Quyên rất sâu, chính là cái kiểu chỉ cần này không tốt là tao an tâm rồi, làm sao có thể để cậu yên ổn trở về huấn luyện.

Nhiếp Tĩnh Hà sẽ không bỏ qua cho Thẩm Quyên. Ngày nào hần ta tự do thì Lâm Ngữ Kinh vẫn chưa thể yên lòng.

Vì thế Lâm Ngữ Kinh ra sức nỗ lực để trở thành một đóa hoa giao thiệp, để Lý Lâm kéo cô vào nhóm khối của Bát Trung. Nhóm lớn ngăn người, người lớp nào cũng có. Lâm Ngữ Kinh còn đặc biệt quan sát một chút, Ninh Viễn cũng ở trong này.

Cô khoác một bị danh nhỏ, giả mạo Vương Nhất Dương ở trong nhóm chat phát biểu cả đồng câu kiểu như: "Lúc Thẩm Quyên huấn luyện thực sự cmn quá đẹp trai, ông đây muốn cong rồi." Phản ứng kinh hoàng của mọi người trong nhóm chat kéo dài đến tận giữa tháng mười. Sau một tuần điều chỉnh, việc huấn luyện của Thẩm Quyên dần đi vào quỹ đạo.

Cô đã chờ được một cuộc gọi đến từ một số lạ.

Nhiếp Tinh Hà rất cuộc đã không nhin được nữa.

Trước khi nhận điện thoại, Lâm Ngữ Kinh thờ dài, thầm nghĩ mảy mà còn nhin thêm chút nữa thì bà sẽ chủ động gọi đến báo mảy tan học ở lại, trực tiếp đến nhà trẻ của mảy chặn lại.

Hết chương 82.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhóm chat QQ của khối - khóa 1X Bát Trung ——

[Lớp 10 - Vương Nhất Dương]: Đệch mẹ, papa tao đẹp trai quá đi!

[Lớp 10 - Vương Nhất Dương]: Đệch mẹ!!! Thẩm Quyên đẹp trai ve á!!!!

[Lớp 10 - Vương Nhất Dương]: Ôi, Thẩm Quyên đúng là thần xạ thủ trời sinh, chính là một người sinh ra vì xạ kích mà.

[Lớp 10 - Vương Nhất Dương]: A a a a a tại sao Thẩm Quyên có thể đẹp trai như thế, ông đây phải cong, tôi phải chơi gay với cậu ta, đừng ai cản tôi.

[Lớp 10 - Lý Lâm]: Người anh em...?

[Lớp 10 - Tống Chí Minh]:??? Không muốn sống rồi à?

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Cô Tiểu Lâm bảo vệ cậu

Edit: Tây Hạ

Beta: Tree

Cô Tiểu Lâm bảo vệ cậu

Lâm Ngữ Kinh đứng dậy, dùng tay ra hiệu với Cố Hạ, ra ngoài thư viện trả lời điện thoại.

Buổi chiều tháng 10 ở thành phố A, ánh nắng vẫn còn gay gắt như thiêu đốt. Tuy chưa thể so với mùa hè nhưng đứng lâu cũng bị phơi đến choáng. Lâm Ngữ Kinh đi đến chỗ râm ở cạnh thư viện, nhận điện thoại rồi chủ động "Alo" một tiếng.

"Xin chào, cậu là?" Giọng cô bình ổn mà lịch sự.

Đầu bên kia im lặng một lát, tự giới thiệu: "Chào cậu, tôi là Nhiếp Tinh Hà."

Nếu chỉ nghe giọng hẳn thôi, Lâm Ngữ Kinh thực sự không cách nào liên hệ hẳn ta với những chuyện mà hẳn ta đã làm.

Cô trầm mặc một lát. Sau khi chắc chắn nên dùng giọng điệu gì để nói chuyện, cô thấp giọng nói: "Cậu còn dám tìm tôi?"

"Tôi muốn nói chuyện với cậu."

"Tôi khuyên cậu đừng uống phí hơi sức, Thẩm Quyên bây giờ không thèm đếm xỉa tới cậu, tôi cũng vậy, tôi và cậu chẳng có gì hay để nói cả. Cậu ấy trước kia không đánh chết cậu là do mạng cậu lớn, cậu tốt nhất nên đến từ đầu thì về chỗ đó, đừng nghe ngóng về cậu ấy, cũng đừng tò mò. Chuyện của Thẩm Quyên một chữ tôi cũng không nói với cậu, đừng hòng tìm hiểu điều gì từ tôi." Lâm Ngữ Kinh lạnh giọng nói, "Nếu cậu còn dám xuất hiện, tôi thấy cậu lần nào là đánh lần đó."

"Tôi đương nhiên không tò mò chuyện của nó rồi, chuyện của nó không có gì mà tôi không biết cả." Nhiếp Tinh Hà nói sâu xa, "Nhưng cậu cũng không tò mò à?"

Lâm Ngữ Kinh không nói gì.

"Không hiểu kỳ chuyện trước đây của nó sao, chuyện liên quan tới cậu á?" Nhiếp Tinh Hà nói, "Sau khi cậu chuyển đi, cậu không tò mò vì sao nó không đi tìm cậu sao?"

Lâm Ngữ Kinh khựng lại.

"Cậu thi vào đại học ở thành phố A vì nó, cậu đến thành phố A tìm nó, nó vẫn ở đấy. Cậu có thể đến tìm nó, vì sao nó lại không thể đến Để Để tìm cậu."

Giọng Lâm Ngữ Kinh hoàn toàn lạnh xuống: "Cậu rất cuộc muốn nói cái gì?"

Nhiếp Tinh Hà cười nói: "Nếu như đối với nó cậu thật sự quan trọng như vậy, đáng lẽ nó nên bắt chấp tất cả đến Để Để mới đúng chứ."

Lâm Ngữ Kinh không nói nữa.

Giọng Nhiếp Tinh Hà ôn hòa: "Nếu bây giờ cậu muốn nghe, chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện."

Lâm Ngữ Kinh nhìn thoáng qua thời gian, 3 giờ chiều.

Cô hít một hơi thật sâu: "Được, gặp ở Đại học A đi."

Lâm Ngữ Kinh cúp điện thoại, quay về thư viện dọn đồ đạc rồi nói một tiếng với Cố Hạ.

Cố Hạ đang đọc sách, không ngẩng đầu, chỉ hỏi: "Có cần tớ giữ chỗ nữa không?"

"Không cần đâu, lát nữa tớ không quay lại." Lâm Ngữ Kinh vỗ vỗ bả vai cô ấy.

Tiếng của cô hơi khê, Cố Hạ ngẩng đầu lên: "Ừ, được rồi."

Lâm Ngữ Kinh đeo balo ra khỏi thư viện, cô hẹn Nhiếp Tinh Hà ở cổng Bắc, cửa chính của Đại học A là cổng Nam. Cổng bắc bên kia tương đối lếch, lại phải đi đường vòng, bình thường chẳng có người đi.

Cô không nhanh không chậm đi qua đó. Lúc cô đến còn chưa thấy Nhiếp Tinh Hà, Lâm Ngữ Kinh đợi chừng mười phút mới thấy người.

Hắn ta mặc một chiếc áo khoác mỏng, bên trong là áo sơ mi trắng hết sức bình thường. Dáng vóc thoát nhìn tầm một mét bảy, rất gầy, diện mạo vô hại, thậm chí là lần đầu nhìn hẳn người ta còn rất dễ nảy sinh

cảm giác gần gũi.

Lâm Ngữ Kinh vừa nghĩ đến loại người này mà giờ còn đang làm việc ở nhà trẻ, liền cảm thấy sồn gai ốc.

Cô một không dỗi sắc nhìn hần đi tới, Nhiếp Tinh Hà hoàn toàn trái ngược với cô, tâm trạng xem ra vô cùng tốt: "Muốn uống chút gì không?"

"Không cần, cứ nói đi." Lâm Ngữ Kinh hắt hắt cảm, nửa câu vô nghĩa cũng không muốn nói với cậu ta.

Cô nhìn một vòng, đi tới trước một đoạn. Khu này là chỗ bỏ hoang trong trường, bình thường đều không có ai đến, có đại rậm rạp, khung cảnh tĩnh lặng.

Đi đến một khoảng đất trống, bốn bề vắng lặng, Lâm Ngữ Kinh dừng bước, dựa vào dưới tàng cây nhìn hần, Nhiếp Tinh Hà đi theo tới.

Hần ta trầm ngâm vài giây, còn chưa kịp mở miệng, Lâm Ngữ Kinh đã nói trước: "Chỗ này không có ai cả, nói đi, cậu tìm tôi làm gì, muốn nói cái gì, mục đích gì?"

Lâm Ngữ Kinh ngừng chốc lát, nói: "Trước hết tôi sẽ nói rõ với cậu, tôi rất không thích cậu, lời của cậu cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến quan hệ giữa tôi và Thẩm Quyên, vốn dĩ tôi đến ——" Cô mím môi, không nói tiếp, cứ như vẫn chưa tìm được lý do.

Nhiếp Tinh Hà ngẩng đầu, cười: "Tất nhiên, tôi chỉ cần lại sự thật, phân xét thế nào chính là chuyện của cậu, tôi chẳng thể khống chế suy nghĩ của cậu, vẫn là nói câu kia."

Nhiếp Tinh Hà nói: "Cậu hần là người thông minh, vấn đề tôi nói lúc trước, trước giờ cậu thật sự chưa từng nghĩ tới sao?"

Lâm Ngữ Kinh không nói gì, dứt tay vào túi mà nghe, vẻ mặt hơi dao động.

Nhiếp Tinh Hà chú ý đến, tiếp tục nói: "Tôi quả thật rất ghét Thẩm Quyên, cho nên tôi muốn cho cậu biết tên Thẩm Quyên đó là người như thế nào. Nó không có trái tim, cậu không nhìn ra à?"

Cậu ta nhàn nhạt nói: "Nếu lúc ấy cậu không trở về tìm nó, các cậu sẽ không có sau đó đâu, nó cũng sẽ không vì cậu mà vứt bỏ cái gì."

Đã lâu lắm rồi tâm trạng của hần mới tốt như vậy.

Lời của hần nhất định sẽ ảnh hưởng đến Lâm Ngữ Kinh.

Làm gì có ai nghe xong những điều này mà không có nửa điểm hoài nghi, thậm chí trước đó Lâm Ngữ Kinh nhất định cũng đã nghĩ tới vấn đề này.

Nếu mình không trở lại tìm cậu ấy, liệu có phải cả hai sẽ không sau đó không?

Trong tình cảm, điều mọi người sợ nhất chính là thứ mình nhận được và cái giá phải trả không cân xứng với nhau. Tình cảm tôi bỏ ra nhiều hơn cậu, hoặc, thật ra cậu căn bản không hề quan tâm đến tôi, cậu có thể vì rất nhiều thứ khác mà bỏ rơi tôi.

Hần ta là đang ám chỉ Lâm Ngữ Kinh, Thẩm Quyên vào thời điểm đó, có thể đã lựa chọn vứt bỏ cô.

Nhưng mà ở mức độ này, vẫn chưa đủ.

Vẫn còn chưa đủ.

"Chuyện cậu của nó, chắc nó đã nói với cậu."

Lâm Ngữ Kinh khựng một chút, đưa mắt nhìn qua, biểu cảm thoát trông có phần do dự: "Cậu ấy cũng không chịu kể nhiều với tôi, tôi cũng... không rõ lắm, cậu ấy chỉ nói đó không phải lỗi của cậu ấy."

"Tất nhiên không phải lỗi của nó, Thẩm Quyên sao có thể làm sai được." Nhiếp Tinh Hà cười trào phúng, "Ông ta rất thương nó, thứ tốt nhất đều dành cả cho nó, cho nó toàn bộ, đối xử nó như con ruột của mình, nhưng mà nó thì sao, nó nhận như lẽ đương nhiên vậy."

"Tốt với nó như vậy mà nó thậm chí còn không nghĩ tới chuyện báo đáp. Nó muốn làm gì thì làm cái đó, muốn thế nào thì được thế đó, từ trước tới nay chưa bao giờ nghĩ đến cảm xúc của Lạc Thanh Hà."

"Nó không biết ông ấy bị bệnh, không biết ông ấy phải uống thuốc, không biết tâm trạng ông ấy có tốt không." Giọng Nhiếp Tinh Hà rất nhẹ, "Chuyện Thẩm Quyên không biết tôi đều biết hết, nó nói đi là đi, dựa vào cái gì mà mọi thứ đều là của nó?"

"Bọn họ là ruột thịt mà." Lâm Ngữ Kinh nhìn hần, nói rất chậm: "Cậu đối tốt với cháu, đây là chuyện đương nhiên, cậu chỉ là một người xa lạ không chút máu mủ, dựa vào cái gì mà quản chuyện nhà người khác?"

Nhiếp Tinh Hà như bị lời của cô đánh trúng dây thần kinh nào đó, giọng nói bỗng nhiên cao vút: "Làm gì có chuyện tốt nào là lẽ đương nhiên!"

Hần ta nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt vô thần: "Ngay cả cha mẹ còn không tự nhiên đối tốt với con cái cơ mà, làm gì có loại chuyện tốt như thế, loại chuyện tốt này không thể có."

"Trên thế giới này làm gì có loại chuyện tốt hiển nhiên như thế. Ai tốt với tôi, tôi liền tốt lại, tôi đối xử tốt với ông ta, sao ông ta lại không báo đáp cho tôi?", Nhiếp Tinh Hà nhìn cô, hai mắt đỏ lên, "Ông ta phải báo đáp cho tôi chứ, chẳng lẽ không nên như vậy? Vốn phải thế chứ, ông ta sai rồi, tôi phải sửa lại cho đúng."

Lâm Ngữ Kinh không lên tiếng.

Hần ta có phần không khống chế được cảm xúc. Có lẽ cũng tự thức được, hần không nói nữa, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Lâm Ngữ Kinh chính là chờ đến lúc này, lập tức nói: "Nhưng Thẩm Quyên bây giờ cái gì cũng có, mảy thì có cái gì? Cậu ấy học đại học tốt, quay về đội tiếp tục huấn luyện, sự tồn tại của mảy chẳng có ảnh hưởng gì với cậu ấy, mảy không nhận ra sao?"

Nhiếp Tinh Hà mở mắt ra.

Lâm Ngữ Kinh tựa vào thân cây, tầm mắt đảo qua tay hần ta, hồ khẩu* tay trái của hần quấn một lớp băng gạc rất dày.

() Khe giữa ngón cái và ngón trỏ*

Một tuần trước không có.

"Trước đây mảy chưa từng có, hiện tại vẫn không có, sau này cũng sẽ không có."

"Cảm miệng..."

Lâm Ngữ Kinh nhìn hần, nói: "Thẩm Quyên khác, cậu ấy trời sinh may mắn hơn mảy, cậu ấy luôn có được thứ mà dù mảy muốn cỡ nào cũng không thể chiếm được, phải vậy không? Cậu ấy có gia đình hoàn chỉnh, có người cậu đối tốt với cậu ấy, cái gì cậu ấy cũng có được dễ như ăn cháo, phải vậy không? Mảy muốn làm cậu ấy khổ sở, muốn cậu ấy nếm trải cảm giác cái gì cũng không có, đúng chứ?"

Nhiếp Tinh Hà cắn răng, tay trái nắm hồ khẩu tay phải, bắt đầu cạy cạy một cách vô thức, dùng sức kéo ngón cái về phía trước, máu đỏ tươi từ từ thấm vào miếng băng gạc trắng tuyết, nhìn thấy mà kinh hãi.

Lâm Ngữ Kinh theo bản năng lùi về sau, dựa vào thân cây.

Cô tính thời gian một chút, thò tay vào túi nắm lấy điện thoại.

Nhiếp Tinh Hà bỗng nhiên dừng động tác, sốt ruột kéo phăng băng gạc trên tay.

Miệng vết thương lộ ra, hồ khẩu của hắn ta bị rách toạc, chỉ còn một lớp da mỏng manh dính với lòng bàn tay. Vết thương mới toanh, máu thịt be bét, thậm chí còn mơ hồ lộ ra xương cốt bấp thịt.

Nhiếp Tinh Hà buông thông tay, ngẩng đầu lên, ngheo đầu sang một bên, đột nhiên nói: "Cậu có biết lúc Thẩm Quyên biết Lạc Thanh Hà tự sát đã phản ứng thế nào không?"

Lâm Ngữ Kinh tê cả da đầu, con ớn lạnh từ sau gáy vọt thẳng lên trên, hết như "gió ám" thổi vào cơ thể.

"Về mặt của nó lúc ấy, tôi cực kỳ thích." Khóe môi hắn nhếch lên, lộ ra biểu cảm sung sướng, không nhanh không chậm đi từng bước một về phía cô, ánh mắt bình thản, "Cậu cảm thấy nếu chuyện như vậy lại xảy ra một lần nữa, Thẩm Quyên có thể trực tiếp phát điên không?"

*

Lúc Thẩm Quyên đến cửa Bắc đại học A, xung quanh đang vô cùng ảm ỉ, không ít sinh viên vây quanh nhìn sang hướng kia, xe cảnh sát đậu ngoài cổng trường.

Lâm Ngữ Kinh đang ngồi dưới đất nói chuyện với một người cảnh sát.

Cậu đang huấn luyện nửa chừng, Cổ Hạ bỗng nhiên gấp gấp xông tới, tay cầm di động, bên trên đang hiển thị cuộc trò chuyện ở chế độ rảnh tay, vẫn đang ghi âm, bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc.

Thẩm Quyên cứng đờ trong nháy mắt.

Cổ Hạ thờ hồng học cuồng quít nói: "Lúc trước Lâm Ngữ Kinh bảo tôi đừng tìm cậu, cô ấy nói cô ấy có chừng mực, nhưng mà tôi cảm thấy... không đúng lắm..."

Thẩm Quyên còn chưa nghe xong đã vọt thẳng ra cửa: "Ở đâu?"

"Cô ấy mở định vị!" Cổ Hạ nói, "Ở bên cổng Bắc của trường!"

Mãi đến khi thấy Lâm Ngữ Kinh, đầu óc Thẩm Quyên đều trống rỗng.

Cậu đỡ dần, không để ý đến sự ngăn cản của cảnh sát bên cạnh mà nhanh chân bước tới. Lâm Ngữ Kinh nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, sau khi thấy cậu thì ngẩn người, không đứng dậy.

Thẩm Quyên đi đến trước mặt cô, dừng lại.

Trên chân trái Lâm Ngữ Kinh có vết rách, đường cắt tron nhẵn, sâu mà dài, máu tanh đỏ thẩm tuôn ra như suối, quần jean bị thấm ướt một mảnh.

Toàn bộ ý thức của Thẩm Quyên trở lại.

Trên người cậu còn mặc đồng phục của đội xạ kích Đại học A, lưng áo phía sau ướt đầm mồ hôi lạnh, trong tai như có tiếng ong ong vang lên, đầu ngón tay lạnh lẽo cứng ngắt.

Môi Lâm Ngữ Kinh trắng bệch, chớp chớp nhìn: "Sao cậu lại tự đây?"

Thẩm Quyên há miệng thờ dốc, không phát ra tiếng.

Cảnh sát bên cạnh nhìn cậu một cái, cũng hiểu rồi: "Này, người nhà đến rồi thì phụ một tay đi, cầm máu trước đã, chúng tôi giờ đang rất vội." Anh ta nói xong, khoát tay với một cảnh sát gần bên, "Rất nghiêm trọng, đưa đến bệnh viện trước đã."

Lâm Ngữ Kinh lúc này cũng đoán được rồi, liếc mắt một cái với Cổ Hạ đứng trong đám đông.

Lúc này Cổ Hạ cũng không rảnh lo cái khác, cau mày nhìn cô, vẻ mặt lo lắng.

Lâm Ngữ Kinh thờ dài, nghiêng đầu lại, ngửa đầu nhìn Thẩm Quyên, lặng lẽ chia tay tới, nắm nắm tay cậu trấn an, thấp giọng nói: "Lát nữa tớ phải đến bệnh viện, cậu đi với tớ nhé?"

Thẩm Quyên chậm chạp mở miệng, giọng khàn khàn: "Đi."

Vết thương của Lâm Ngữ Kinh rất sâu. Lúc đưa đến bệnh viện, cô gái nhỏ đau đến vành mắt đỏ hoe, môi cũng chưa hồi sắc, câu đầu tiên cô hỏi vẫn là: "Cái này sẽ để lại sẹo sao ạ?"

Hắn là bác sĩ cũng đã gặp tình huống này nhiều, tàn nhẫn vô tình nói: "Trường hợp của cô đương nhiên sẽ có." Bác sĩ nhìn cô một cái, dáng vẻ của cô gái nhỏ cực kỳ ủ rũ, dừng một chút lại bổ sung: "Nhưng vẫn phải xem tính chất của vết sẹo, da dẻ có hợp hay không, cũng có thể không để lại."

Vừa nghe liền biết ngay là lời nói dối thiện ý.

Lâm Ngữ Kinh cúi mặt, mặt mày rũ rượi nói tiếng "Cảm ơn."

*

Lâm Ngữ Kinh không nói gì với Thẩm Quyên cả, âm thầm chuẩn bị tốt mọi thứ.

Cô không có chứng cứ chứng minh tinh thần Nhiếp Tinh Hà có vấn đề và có hành vi tự tổn thương mình. Muốn cưỡng chế hắn ta nhập viện, hắn nhất định phải có hành vi bạo lực, thương tổn tới người khác, nguy hại đến an toàn tính mạng của người khác.

Cô đã sớm đánh tiếng với Cổ Hạ, nói rõ địa điểm, mở định vị di động.

Cô đặc biệt chuẩn bị một nơi không người cho Nhiếp Tinh Hà, tỏ ra hoài nghi không tin tưởng Thẩm Quyên, để hắn ta từ từ thả lỏng, tiến vào cảm xúc của chính mình.

Lâm Ngữ Kinh thậm chí còn cân nhắc xem mình có khả năng đánh bại cậu ta hay không, giấu một cây gậy kích điện, còn nghiêm túc nghĩ xem có nên sắp xếp một vài người trong đồng cỏ khô gần đó hay không.

Cuối cùng cô vẫn từ bỏ, vì cô cần Nhiếp Tinh Hà tạo ra một tổn thương có thật cho cô.

Kết quả không ngờ người này đúng là không phụ mong đợi của cô, hắn mang theo dao bên người, đây là loại biến thái gì chứ.

Nguy hiểm nhất định vẫn tồn tại, nhưng lúc ấy Lâm Ngữ Kinh không để ý nhiều như vậy.

Sau khi kẻ điên Nhiếp Tinh Hà này xuất hiện trong thế giới của Thẩm Quyên lần nữa, cô quả thật đã bắt an đến sốt ruột, không có thời gian suy nghĩ nhiều. Cô thậm chí đã nghĩ tới việc nhờ Lâm Chỉ giúp đỡ, nhưng ngẫm lại đều cảm thấy không thể nào.

Lâm Ngữ Kinh cũng không nghĩ tới, người đầu tiên đến thăm cô vậy mà lại là Phó Minh Tu.

Phó thiếu gia thoát nhìn như bị chọc điên rồi, đứng ở cửa chỉ vào mũi Lâm Ngữ Kinh ra sức mắng một trận, cuối cùng hùng hùng hổ hổ gọi điện tìm quan hệ, nói với cô chuyện này không cần xen vào nữa.

Ngày hôm sau Ngôn Hành từ Hoài Thành đến thành phố A, nhờ một đồng bạn bè, chẩn đoán tâm lý của Nhiếp Tinh Hà rất nhanh đã có.

Kỳ thực cũng không cần Ngôn Hành, khắp người Nhiếp Tinh Hà đều là vết thương, có cái rất mới, có cái lại rất cũ. Hắn ta một khi không khống chế được cảm xúc sẽ tự tổn hại cơ thể để buộc mình tỉnh táo lại, tìm lại lý trí.

Hành vi tự hại mình của Nhiếp Tinh Hà rất nghiêm trọng, còn thực hiện hành động bạo lực gây nguy hiểm cho an toàn thân thể của công dân. Trải qua các quá trình giám định pháp lý, người bệnh có chương ngại tinh thần không cần chịu trách nhiệm hình sự, cường chế nhập viện nhận trị liệu.

Phó Minh Tu dựa vào tường cười lạnh: "Nhận trị liệu? Ông đây cho nó ở trong đó dưỡng già luôn."

Lâm Ngữ Kinh chớp mắt, vô cùng chân chó nhìn anh: "Anh trai, anh thật là đẹp trai."

Hiện tại Phó Minh Tu vừa nhìn thấy cô là bực mình, lại bắt đầu chỉ vào mũi cô mà mắng: "Cố đừng nói chuyện với tôi, ai là anh của cô? Chuyện lớn như vậy mà không nói với tôi, tự mình làm chủ cái khi gì? Mẹ nó chứ đời này tôi thật sự chưa thấy ai như cô, nhìn thì ngờ ngợ mà chuyện gì cũng dám làm, chỉ mình cô mới có cách hả?"

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lúc đó Lâm Ngữ Kinh thật sự không nghĩ tới cái tên Phó Minh Tu này.

Sau đó, không chỉ Nhiếp Tinh Hà, ngay cả cô cũng bị cường chế nằm viện.

Xin nghỉ ở trường, Thẩm Quyên ngày ngày theo sát một tắc không rời. Lâm Ngữ Kinh khuyên thế nào cũng không được.

Buổi tối, Phó Minh Tu về nhà. Thẩm Quyên trầm mặc ngồi trước giường bệnh, đầu dựa vào tường nhìn cô, không nói một lời.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, ban ngày nhiều người, giờ hai người họ mới được ở riêng. Lâm Ngữ Kinh khó chịu bĩu môi: "Thẩm Quyên, bác sĩ nói cái này sẽ để lại sẹo, sau này chân tớ không đẹp nữa rồi."

Thẩm Quyên không nói chuyện, khom người sát lại gần, kéo tay cô qua hôn lên đầu ngón tay.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu. Cô đã uống thuốc giảm đau, tác dụng của thuốc còn chưa phát huy, cô đã không còn thấy đau rồi, còn rất có tinh thần: "Cậu vẫn giận lắm phải không?"

Tiếng Thẩm Quyên khàn khàn, có chút mơ hồ: "Ừ."

"Nghẹn lâu rồi chứ gì."

"Ừ."

Ngón tay Lâm Ngữ Kinh bị cậu đưa lên môi, cô liền nhẹ nhàng chọc chọc bờ môi cậu: "Tớ cũng không cố ý không nói với cậu, nếu như tớ nói cho cậu, cậu nhất định sẽ không đồng ý."

Thẩm Quyên không trả lời, hai mắt đều đỏ lên.

Lâm Ngữ Kinh thở dài, giờ tay xoa nhẹ đầu của cậu, tựa như vô số lần cậu làm như vậy với cô, nhẹ giọng nói: "Không sao rồi, cô Tiểu Lâm bảo vệ cậu."

Hết chương 83.

Tree:

Chương này vẫn do bạn Tây Hạ @XXiXia gửi tặng ♡ Yêuuu

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Ngại có biết hôn không đấy? Phải đưa lưỡi ra

Những chuyện tiếp sau đó, trừ những cái quan trọng, Lâm Ngữ Kinh đều không lộ diện.

Khi đó, cô vẫn giữ điện thoại với Cố Hạ, còn dặn cô ấy ghi âm nội dung trò chuyện lại. Lâm vậy, có nguy hiểm gì cô ấy cũng sẽ biết ngay, và lại có nội dung ghi âm sẽ không có sai sót gì, an toàn hơn.

Thẩm Quyên nghe đoạn ghi âm từ đầu đến cuối.

Khi nghe đến đoạn Nhiếp Tinh Hà vận hội, thời điểm nói câu "Nó sẽ không vì cậu mà vứt bỏ cái gì", Cố Hạ theo bản năng ngừng đầu lên, liếc nhìn Thẩm Quyên.

Trạng nguyên Thẩm từ đầu đến cuối vẫn lặng thinh, chỉ đứng tựa đầu vào tường, nhìn chăm chăm vào góc tường nào đó, không hề nhúc nhích.

Cố Hạ nhận không được cảm khái, Lâm Ngữ Kinh đôi khi trâu bò thật.

Ít ra lúc ấy, bản thân cô khi nghe Nhiếp Tinh Hà nói những lời này qua điện thoại, cũng bị làm dao động.

Đúng như hần ta nói, cô nhất định sẽ nghĩ tới vấn đề này, nhất định đã từng nghĩ, căn bản không thể nào phớt lờ, cũng không thể nào không tự hỏi vì sao.

Cô muốn hỏi Thẩm Quyên vì sao, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Ngữ Kinh, cuối cùng cũng không cất lời.

Đây là chuyện riêng của hai người, giữa họ chắc hẳn có nhiều điều người khác không biết đến, một người ngoài như cô thì quản cái gì chứ.

Suy nghĩ của con gái thường khá tỉ mỉ, nhưng đàn ông lại khác, sẽ chẳng nghĩ nhiều như vậy. Phó Minh Tu nghe xong đoạn này, ấn tượng với Thẩm Quyên thực sự đã tề đến cùng cực.

Nếu anh ta mà là anh ruột của Lâm Ngữ Kinh thì chẳng đời nào anh đồng ý cho cô qua lại với một người như thế.

Lâm Ngữ Kinh mù rồi à???

Một thằng con trai từ hồi cấp Ba đã đối xử không tốt với cô, không biết quý trọng, ngày nào đến đêm hôm khuya khoắt cũng gọi cô ra ngoài, còn không thèm tiễn về nhà, sau khi chia xa cũng không chủ động đuổi theo kéo lại mà chỉ biết chờ cô tới tìm, lại còn dẽ cô bị thương... trừ việc hơi đẹp trai ra thì nó có gì tốt???

Phó Minh Tu tức đến sắp nổ phổi rồi.

Phó Minh Tu phục thật rồi.

Anh ta không nghe nổi nữa, nhả mấy khoát tay nói: "Được rồi, được rồi, tiếng của một thằng nhãi vừa vỡ giọng có gì hay ho mà nghe? Hồi ở cục cảnh sát đã nghe tận ba lần rồi."

Cố Hạ tự dưng bị gắt gỏng: "..."

"Nhà trẻ mà tên điên kia từng làm đã ngừng hoạt động rồi. Hiệu trưởng phòng chừng cũng đang nát ruột nát gan rồi, đi nhận một thằng thần kinh vào làm, phụ huynh đều đang tạo áp lực." Phó Minh Tu nói tiếp "Nghe nói ở nhà trẻ, nhân duyên của tên kia còn rất được, trẻ con rất thích hẳn ta."

Lâm Ngữ Kinh gật đầu: "Cậu ta đúng kiểu mấy đứa nhỏ sẽ thích."

"Nếu làm xong thủ tục pháp luật chính quy cho hắn cưỡng chế nhập viện, thì những việc còn lại sẽ dễ dàng hơn nhiều." Nói xong, Phó Minh Tu liếc mắt nhìn Thẩm Quyên một cái.

Ấn tượng của anh ta về Thẩm Quyên kém thì kém thật, nhưng hiệu suất làm việc của người này vẫn rất cao, cứ im im sắp xếp tốt mọi việc. "Còn có người tên Ngôn gì đấy, bác sĩ tâm lý của cô đó."

Nghe đến bốn chữ này, Thẩm Quyên rốt cuộc cũng có chút phản ứng, cậu bỗng nâng mắt nhìn.

Phó Minh Tu tiếp tục nói: "Ông ấy nói tình trạng của hắn đã đến mức này, cơ bản đã không thể trị được, quá muộn rồi. Căn bản là, điều này tương đương với việc giam cầm cách ly cả đời."

Cố Hạ bữu môi: "Hỏi cho hắn quá..."

Lâm Ngữ Kinh đáp: "Cho nên sau này tờ đã định sẽ thường xuyên sẽ gửi vài bức ảnh hay video gì đó cho cậu ta, tiêu đề và nội dung đã nghĩ xong cả rồi."

Lấy tên là《 Cuộc sống hạnh phúc của Thẩm Quyên 》， chủ yếu ghi lại quá trình huấn luyện và học tập thường ngày của trạng nguyên Thẩm, những thời khắc ưu tú xuất sắc, đóng thành album gì đó.

Từ nay về sau, Thẩm Quyên được giải gì, giành được học bổng hay có gì đó ở trường, cô chắc chắn sẽ cho Nhiếp Tĩnh Hà biết đầu tiên.

Kết hôn cũng phải gửi thiệp cưới cho hắn, còn tặng kèm hai hộp kẹo mừng.

Rượu đầy thán của con cũng không thể thiếu nh?

Con cái lên cấp Một, cấp Hai, cấp Ba, vào đại học, kết hôn, sinh con đều cho hắn biết!

Lâm Ngữ Kinh suy nghĩ chu toàn, vô cùng chu đáo, cô đã tưởng tượng rồi chuẩn bị xong những chuyện cả 800 năm sau rồi.

Cô vừa nghĩ vừa nhìn thoáng qua Thẩm Quyên đứng bên cạnh.

Thực ra, cô không muốn nhắc tới Nhiếp Tĩnh Hà trước mặt Thẩm Quyên hết lần này đến lần khác, nhưng có một số việc vẫn phải nói ra.

Mấy người Phó Minh Tu ở thêm một lát mới rời đi, trong thời gian đó, Thẩm Quyên vẫn giữ nguyên tư thế đứng, không nhúc nhích chút nào.

Lâm Ngữ Kinh háng giọng một cái.

Thẩm Quyên nhìn sang, đi đến bên giường hỏi: "Sao vậy?"

Lâm Ngữ Kinh có phần bất đắc dĩ.

Nếu Thẩm Quyên làm mặt lạnh với cô, hay nổi nóng đùng đùng như Phó Minh Tu cô còn có thể ứng phó được.

Đằng này cậu không làm gì cả, chỉ nhìn nhin như thế, không nổi giận cũng không mắng cô, ngày nào cũng im lặng không nói gì. Bản thân cậu nhìn đến quen rồi, không thấy khó chịu, nhưng Lâm Ngữ Kinh lại không chịu nổi nữa rồi.

Cô thờ dài, ngẩng đầu nhìn cậu nói: "Cậu đừng kim nén nữa, muốn trút giận thì dứt khoát trút ra đi, cậu gây náo cậu cũng thể làm tớ cũng chẳng vui về gì."

Thẩm Quyên ngồi ở mép giường nhìn cô, giọng trầm thấp, có hơi khàn: "Tớ không biết phải nói thế nào."

Cho tới nay, thái độ của Thẩm Quyên với Nhiếp Tĩnh Hà thậm chí có thể nói là trốn tránh.

Kể cả khi cậu có thể tự nói với mình cậu không hề nợ ai, cũng không làm sai điều gì, thế nhưng sự thật vẫn là sự thật, xảy ra cũng đã xảy ra rồi.

Cậu không sai, không có nghĩa là cậu có thể vứt bỏ mọi quan hệ, cho rằng mình không dính dáng đến.

Thẩm Quyên căn bản không ngờ rằng Lâm Ngữ Kinh sẽ làm chuyện như thế.

Cô gái nhỏ mà trước đây vẫn luôn lùi bước ấy, lúc này đây khi cậu bị che mờ đôi mắt, cô đã dùng tất cả sự can đảm của mình chắn trước mặt cậu, giúp cậu dọn sạch bụi gai trên con đường phía trước, rồi dịu dàng nắm tay cậu, nói để tớ bảo vệ cậu.

Cậu không thể tưởng tượng nổi nếu Lâm Ngữ Kinh thực sự xảy ra chuyện, nếu Lâm Ngữ Kinh vì sự trốn tránh của cậu, vì sự tiêu cực của cậu, vì cậu mà xảy ra chuyện, cậu sẽ thế nào đây.

Không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Quyên nghĩ đến tình hình lúc đó của cô mà thấy sợ, cả người cứng đờ, rét run, đầu óc và thân thể đều như trống rỗng trong nháy mắt.

Cô tốt như vậy, hắn phải được cậu bảo vệ chu toàn.

Thế nhưng bây giờ cậu lại làm cô tổn thương.

Thẩm Quyên muốn đối tốt với cô cả đời, cho cô tất cả những gì mình có. Vậy mà bây giờ cậu vẫn chưa làm được gì, lại đã mang đến tổn thương cho cô.

Thẩm Quyên nhắm mắt lại, cúi người đến gần, đưa tay ôm cô vào lòng mình. Động tác nhẹ nhàng mà chậm rãi, do dự, cẩn thận từng chút một.

Cậu thấy đến tư cách ôm cô mình cũng không có.

Vừa chạm vào đã e sợ.

Trán Lâm Ngữ Kinh tựa vào xương quai xanh của cậu, cảm nhận được tay cậu sau cổ mình, đầu ngón tay lạnh lẽo, hơi run rẩy.

Cô vòng tay qua eo cậu, vỗ vỗ lưng như trấn an.

Thẩm Quyên hơi cong người, vùi đầu vào cổ cô, bỗng nhiên gọi: "Lâm Ngữ Kinh."

Lâm Ngữ Kinh đáp một tiếng.

"Tớ cũng không phải không gì không làm được." Thẩm Quyên nói.

Cậu dè giọng xuống rất thấp, có phần mơ hồ.

Lâm Ngữ Kinh ngắt ra.

"Cho nên sau này, cậu đừng như vậy nữa."

Cậu nói rất chậm, mỗi một từ nói ra đều gian nan, tối nghĩa, "Nhờ đâu cậu xảy ra chuyện gì, cậu báo tớ phải làm sao bây giờ?"

Những ngón tay đang ôm lấy lưng cậu của Lâm Ngữ Kinh chợt siết lại.

Thẩm Quyên ngẩng đầu, trán chạm trán cô, rồi tách ra.

Cậu cup mắt, đôi mắt đỏ lên, nhìn cô như cầu xin, khàn giọng nói: "Lâm Ngữ Kinh, cậu không thể làm thế với tớ."

Tớ cũng không phải không gì không làm được.

—— Tớ không thể không có cậu.

Cậu chưa nói thành lời, nhưng cô có thể hiểu được.

Lâm Ngữ Kinh bỗng dưng cảm thấy trái tim đau nhói.

Cô thu tay lại, giọng lên kéo cổ cậu xuống, ngược đầu hôn lên môi cậu.

Đôi môi cậu lạnh lẽo, cũng không biết cậu đang nghĩ gì, mà không có phản ứng.

Đầu lưỡi mềm mại của Lâm Ngữ Kinh từng chút từng chút lách qua kẽ môi cậu, quyến rũ cả nửa ngày, người này vậy mà chẳng có động thái gì, chỉ hôn nhẹ lên môi cô, theo bản năng ôm lấy cô rồi ngửa ra sau, điều chỉnh tư thế để cô hôn thoải mái hơn một chút.

Lâm Ngữ Kinh bực mình, kéo dần khoảng cách, trừng mắt nhìn cậu, tức giận nói: "Ngài có biết hôn không đấy? Phải đưa lưỡi ra."

Thẩm Quyên lặng lẽ vuốt tóc cô, luồn tay qua tóc ở gáy cô, đè cô xuống cúi đầu hôn.

Ngậm lấy đôi môi, đầu qua răng bên trong, dần dần thăm dò vào sâu, động tác tình tế mà triển miên.

Một lúc lâu sau, Thẩm Quyên mới buông cô ra, đầu ngón cái chậm chậm miết qua cánh môi ướt đầm của cô, nhỏ giọng nói: "Thế này à?"

Lâm Ngữ Kinh đỏ lựng cả tai mà vùng ra.

Trên đùi cô có vết thương, động tác lần này hơi lớn, khiến cho cơ bắp trên đùi bị kéo ra, động tới miệng vết thương, đau đến mức cô hít vào một hơi, cả người đều cứng đờ.

Thẩm Quyên khựng lại, cũng kịp phản ứng, mím chặt môi.

Lâm Ngữ Kinh không muốn tỏ ra quá yếu ớt, cô ngừng một lát rồi lấy hai tay chống giường, nhích về sau ngồi như không có việc gì, dựa vào đầu giường muốn nói chuyện gì đó với cậu để phân tán sự chú ý.

Kết quả Thẩm Quyên đã mở miệng trước: "Chuyện Nhiếp Tinh Hà đã nói, tớ không ngờ cậu lại để ý." Cậu ngừng một chút, hình như không biết phải nói như thế nào, hơi nhàu mày một cái: "Tớ chưa từng nghĩ tới việc này."

Lâm Ngữ Kinh mất vài giây mới hiểu cậu đang nói đến chuyện gì, cô ngăn người, "À" một tiếng.

Thực ra cô cũng không nghĩ đến chuyện này.

Cô căn bản không hề nghĩ đến chuyện Thẩm Quyên chủ động đến Đế Đô tìm cô này, cũng chưa từng suy xét đến khả năng ấy.

Chính là như Ngôn Hành đã nói, Thẩm Quyên vẫn luôn là người kéo cô lên. Cậu đuổi theo mãi, cũng sẽ mệt.

Có điều nếu cậu đã nói như vậy rồi.

Sẵn cột thì treo lên, loại chuyện này Lâm Ngữ Kinh rành nhất.

Cô nhìn cậu, nghĩ ngợi rồi hỏi: "Vậy lúc ấy, cậu có từng nghĩ tới chuyện tìm tớ không?"

Thẩm Quyên nhìn cô, ngồi xuống ghế dựa bên giường: "Không."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Lâm Ngữ Kinh?

Àn bạn à, cũng thật thà quá nhỉ?

Trả lời vừa thành thật vừa dứt khoát cơ đấy!

Đây là một cảm giác rất thần kỳ, vốn chẳng thêm đề ý đến chuyện này rồi, nhưng bị người ta phủ định ngắn gọn thẳng thắn như thế, trái lại thật khiến người ta khó chịu.

Lâm Ngữ Kinh mặt lạnh nhìn cậu, giọng rất nguy hiểm: "Vậy nếu tớ thật sự về Đế đô, cậu cũng không đến tìm tớ à?"

Thẩm Quyên ngả người ra sau, khoác tay lên tay vịn ghế, chống đầu, giọng nói có chút lười nhác: "Cậu thấy có khả năng sao?"

Bị thương cũng không ảnh hưởng đến việc cô nhóc này xù lông, nhìn cứ như ngay giây tiếp theo sẽ nhảy lên đánh cậu một trận.

Thẩm Quyên hơi buồn cười, lại sợ cô lộn xộn động đến miệng vết thương, khiến bản thân đau đến nước mắt lưng tròng mà vẫn cắn răng thà chết không nói.

Lâm Ngữ Kinh là thế, có hỏi thế nào cũng sẽ nói không đau.

Lần Đại hội thể thao hồi cấp Ba cũng vậy.

Thẩm Quyên thẳng người, dựa gấn vào mép giường, giọng tay sờ sờ đầu cô, vuốt lông cho cô.

Lâm Ngữ Kinh hất phăng tay cậu ra ngay.

Thẩm Quyên cũng không giận, cậu cup mắt nhìn cô, không nhanh không chậm nói: "Lâm Ngữ Kinh, tớ không để bụng việc có phải đuổi theo cậu hay không, tớ có thể đuổi theo cậu cả đời, nhưng mối quan hệ giữa chúng ta không nên như thế này."

"Tớ không biết từ nói như vậy cậu có hiểu hay không. Tớ vẫn luôn kéo cậu đi, mà cậu luôn đẩy tớ ra, như vậy thật vô vị." Thẩm Quyên nhẫn nại giải thích. "Tớ có thể để cậu rời đi trong chốc lát, cho cậu thời gian, nhưng tớ hy vọng cậu có thể tự trở về, cậu cũng phải bằng lòng giữ lấy tớ."

Lâm Ngữ Kinh ngăn người.

Ngôn Hành từng nói, chỉ đến khi cháu nguyên ý đi đến bên cậu ấy, hai người các cháu mới có thể bình đẳng yêu nhau.

Thắm Quyên như nhớ tới điều gì đó, gục đầu xuống, cười khẽ: "Thế nên là, dù rằng cậu để lại cho tớ một câu nhìn như muốn sinh lý tử biệt, nhưng tớ vẫn muốn đánh cược một phen, cược xem Tiểu Kinh Ngư của tớ có thể tự mình bơi về hay không."

Lâm Ngừ Kinh chớp chớp mắt: "Vậy nhờ tớ không bơi về thì sao?"

Thắm Quyên nhướn mày: "Vậy đương nhiên phải bắt về chứ, cậu trộm đồ của tớ, còn định chạy đi đâu?"

Lâm Ngừ Kinh tức khắc hào hứng lên hẳn, hỏi: "Tớ trộm gì của cậu, trái tim à?"

Cô buột miệng thốt lên, không chút do dự cười nhạo cậu: "Thắm Quyên, lời đường mật này của cậu có quê quá không vậy?"

Giờ phút này, cô cảm thấy mình cuối cùng cũng chiếm được một chút quyền chủ động.

Thắm Quyên dừng một chút, như cười như không nhìn cô nói: "Cái mà tớ nói, là sách của tớ."

Lâm Ngừ Kinh: "..."

Cô xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ chui xuống, tại sao cái tên này lại chẳng làm theo kịch bản chứ.

Đường như cô còn có thể nhìn thấy bảy chữ to tướng trên mặt Thắm Quyên:

—— Cậu tự mình đa tình gì thế.

Hết chương 84.

Tác giả có lời muốn nói:

Xin chào Quyên gia, tôi là phóng viên của nhật báo《Mộng giữa ban ngày》, Tiểu Tê. Nghe nói ngài bị bạn gái Lâm Ngừ Kinh của mình nghi ngờ ngài hôn môi không biết đưa lười, xin hỏi ngài có cảm thấy có áy cũng đang nghi ngờ năng lực trên phương diện nào đó của ngài không?

Tiểu Tê, đã chết.

Tree:

Chúc mọi người năm mới vui vẻ ㄟ(㉟ ㄟ), quả Tết chỉ có 2 chương này thôi~v

Cảm ơn Ana đã giúp đỡ tớ~ Yêu cậu nhiều ㄟゝゝ!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Tớ không đối xử tốt với cậu

Edit: Ana

Beta: Tree

Lâm Ngừ Kinh dù thế nào cũng không thể ngờ rằng, Thắm Quyên lại cố chấp với cuốn sách này như vậy.

Chẳng qua ngắm lại cũng không đến nỗi không hiểu được. Suy cho cùng, một kẻ mà đến cả câu hỏi lớn trong bài thi còn không thèm viết nhiều hai chữ, nhưng lại sẵn lòng ký tên mình lên từng quyển sách một, chắc hẳn phải đặc biệt đề ý đến thứ "Thuộc về mình".

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến việc cô nổi giận.

Lâm Ngừ Kinh nể phục rồi, không thêm đề ý đến cậu nữa. Cô xoay người, trùm chăn lên chuẩn bị ngủ.

Mấy ngày nay cô không sao ngủ ngon được. Vết thương không hấp thụ thuốc giảm đau, cứ đau âm ỉ. Cô không ngủ được, Thắm Quyên bên thức cùng cô, ở bên cạnh xoa bóp tay, vỗ về cô, giúp cô phân tán sự chú ý.

Lúc này, khi cô đã chìm vào giấc ngủ say, nụ cười trên mặt cậu nhạt dần.

Cậu tựa lên ghế, lặng lẽ nhìn cô.

Đôi hàng mi dài cụp xuống, môi mím mím, hơi nhúu mày.

Thắm Quyên đưa tay đặt lên ấn đường đang nhăn lại của cô, dịu dàng vuốt từ trên xuống. Cậu khẽ thở dài, cúi đầu hôn lên đôi mắt hàng mi của cô: "Đồ ngốc này."

Cô nhóc Lâm Ngừ Kinh này, thường ngày lạnh lợi tính ý đến thế, vậy mà cũng có lúc thật khờ.

Sao cậu có thể không muốn tìm cô chứ.

Mỗi ngày đều muốn tìm cô đến phát điên lên.

Sau khi Lạc Thanh Hà mất, lúc Thắm Quyên trở về từ nước ngoài, có một khoảng thời gian rất dài bản thân cậu cũng không biết mình đang làm gì.

Sống gần hai mươi năm, cậu chưa từng kiên định với thứ gì, chưa thể giữ chặt được điều gì, cũng chưa hề bảo vệ được cho ai. Khó khăn lắm mới gặp được một người mình thích, vậy mà cũng đánh mất cô.

Chưa từng thấy ai sống thất bại như vậy.

Cứ mơ mơ hồ hồ như vậy không biết bao lâu, cậu đi đến Hoài thành.

Muốn biết Lâm Ngừ Kinh đi đâu cũng không khó lắm. Nhất Trung Hoài thành là ngôi trường quản lý theo phương thức khép kín hoàn toàn. Ngày đó Thắm Quyên tựa vào bức tường ngoài Nhất Trung, cứ thế ngồi xồm bên bờ tường hút hết một hộp thuốc.

Chuông tan học vang lên, sau bức tường cao cao dần có tiếng học sinh nói chuyện.

Khi ấy Thắm Quyên trầm nghĩ, trong những âm thanh ấy liệu có phải cũng có giọng của cô. Giọng nói nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, xen lẫn vào muôn ngàn tiếng nói khác.

Liệu có phải cô cũng đã có bạn cùng bàn mới; liệu có phải lúc tan học bọn họ cũng sẽ tán gẫu với nhau; có phải khi cô muốn nhờ vả cậu ta gì đó cũng sẽ dễ dàng như đang làm nũng, nhưng chưa được vài câu đã không kiên nhẫn làm mặt lạnh, hay không.

Cô trước giờ luôn không có nhiều kiên nhẫn, liệu có thể kiên trì đến lúc thi Đại học xong không.

Cô, liệu có thể còn nhớ đến cậu hay không.

Thẩm Quyên cảm thấy mình như một tên thần kinh, đã biết không thể thấy được cô, vậy mà vẫn cố tưởng tượng mỗi một chi tiết trong cuộc sống không có cậu của cô, ở nơi cách cô một bức tường.

Chuông vào học vang lên, phía bên kia tường ồn ào lần nữa lại trở về yên tĩnh. Thẩm Quyên rit hơi thuốc cuối cùng, dập tắt, đứng dậy.

Đợi thêm một chút vậy.

Không có gì là không thể chờ, cậu có kiên nhẫn, cũng có thời gian. Cô nói cô sẽ trở về, cậu tin cô.

Cô tự mình đi về phía cậu, và cậu trời cô đem về. Hai điều này có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Dù sao cô cũng chạy không thoát. Đã xông vào rồi, địa bàn của Quyên gia nào phải chỗ muốn đến là đến, muốn đi là đi.

Những lời này cậu không cách nào nói với Lâm Ngữ Kinh.

Thẩm Quyên ít nhiều cũng mang chút tư tưởng chủ nghĩa phái mạnh. Cậu không muốn làm Lâm Ngữ Kinh cảm thấy mình vừa yếu đuối vừa thích gãi ngứa. Thân là đàn ông, có mấy lời có thể nói, có mấy lời nhất định phải giữ trong lòng.

*

Vết thương trên đùi Lâm Ngữ Kinh tuy nói nghiêm trọng nhưng cũng không tới mức động đến gân cốt, chỉ bị thương ngoài da, qua mười mấy ngày là có thể cắt chỉ. Không để lại sẹo e là không thể, có điều da dẻ cô bẩm sinh vốn dễ lành, hồi phục khá tốt, bác sĩ cũng nói chỉ cần dưỡng thương tốt và phối hợp dùng thuốc mỡ tiêu sẹo thì về sau sẽ mờ dần.

Chỉ là vị trí khá gay go, động đậy hay bước đi đều rất dễ đụng tới.

Nhưng sinh nhật thì chắc chắn không kịp rồi, cuối cùng cô mừng sinh nhật mười tám tuổi của mình trong bệnh viện.

Ngày xuất viện, Thẩm Quyên lần thứ hai nhìn thấy Ngôn Hành.

Cố Hạ giúp Lâm Ngữ Kinh dọn đồ đạc. Thẩm Quyên đứng ở cửa phòng bệnh, đợi chốc lát, Ngôn Hành đi ra.

Thẩm Quyên thẳng người nhìn ông.

Ngôn Hành cười: "Biết ngay cháu đang đợi bác. Muốn tâm sự à?"

Thẩm Quyên không nói gì.

Ngôn Hành hơi nghiêng đầu. Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, nhờ bảo dưỡng cực tốt nên hầu như không nhìn ra dấu vết năm tháng nào, khí chất trưởng thành mà ôn hoà.

Ông suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Lâm Ngữ Kinh đã nói với cháu về tình trạng trước đây của cô bé chưa?"

Thẩm Quyên ngừng một lúc, ánh mắt trầm xuống: "Chưa ạ."

"Vậy bác cũng phải báo vệ sự riêng tư cho bệnh nhân của mình." Ngôn Hành kiên nhẫn nói: "Nếu cô bé không nói gì với cháu, e rằng bác cũng không thể nói gì."

Tuy rằng trước đó cũng đã phỏng đoán, nhưng khi nghe chính miệng Ngôn Hành thừa nhận bốn chữ "Bệnh nhân của mình", Thẩm Quyên vẫn cứng đờ cả người.

Từ đầu đến cuối Ngôn Hành luôn nhìn cậu, đôi mắt ôn hoà mà sắc bén. Lúc lâu sau, ông thờ dài.

"Đó là câu trả lời bác cho cháu với tư cách một bác sĩ tâm lý, nhưng bác cũng có tư tâm, bác rất thích cô nhóc đấy." Ngôn Hành nhẹ giọng nói "Là trưởng bối và là bạn của cô bé, có một số việc bác vẫn muốn cho cháu biết."

Thẩm Quyên không nói gì.

Thật lâu sau, cậu mới "Vâng" một tiếng, giọng hơi khàn: "Bác nói đi ạ."

"Khi đến Hoài thành, có một thời gian Lâm Ngữ Kinh đã xuất hiện vài triệu chứng trầm cảm mức độ nhẹ."

Thẩm Quyên vô thức xiết chặt tay, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay.

"Khi đó mẹ cô bé đưa tới tìm bác, vì phát hiện kịp thời, cô bé cũng hiểu tình hình của mình nên tương đối phối hợp, uống thuốc một thời gian, lại điều chỉnh một năm, bây giờ cơ bản không có ảnh hưởng gì."

"Thực ra cháu hẳn cũng đã phát hiện, có vài thời điểm cô bé hay suy nghĩ theo khía cạnh khá tiêu cực, hơn nữa còn có thói quen trốn tránh. Vấn đề này không phải có thể tạo ra trong ngày một ngày hai, là ngay từ trước đây, suy nghĩ của con bé, bao gồm về cả tình thân đều cực kỳ tiêu cực, rất khó để xóa bỏ những tư tưởng đã ăn sâu trong đầu."

Ngôn Hành nhìn cậu, nói tiếp: "Cho nên từ khi biết đến sự tồn tại của cháu, biết cô bé muốn thay đổi vì cháu, muốn sửa đổi những suy nghĩ cố chấp đó của mình, bác liền vô cùng hiếu kỳ không biết cháu là người như thế nào."

...

Ngôn Hành nói rất nhiều, tốc độ không nhanh không chậm, cứ như đang rù rì kể một câu chuyện xua.

Thẩm Quyên dựa vào tường, gần như tự ngược mà cẩn thận nghe mỗi một chi tiết và quá trình ông nói, từng câu từng chữ đều như một nhát dao xéo vào lòng cậu.

Cậu bỗng nhiên nhớ tới trước đó, thời điểm ở trong phòng bệnh, cậu nhắc đến điều Nhiếp Tinh Hà nói, phản ứng của Lâm Ngữ Kinh trông rất ngỡ ngàng.

Cô căn bản không cho rằng Thẩm Quyên sẽ chủ động tìm mình.

Là một người đã gánh vác mọi chuyện nhiều năm như vậy, cô sớm đã quen việc không dựa dẫm ai. Cô sẽ không xin giúp đỡ, không ý lại, cũng không gửi gắm hy vọng lên người khác. Trong thế giới của Lâm Ngữ Kinh, không tồn tại loại khả năng "Sẽ có ai đó hy sinh điều gì vì cô".

Cho nên cô không hề oán giận, không hề hoài nghi, thậm chí cũng chưa từng suy xét đến việc Thẩm Quyên có đi tìm cô hay không.

Bởi vì chưa có ai đối xử với cô từ tế, nên cô không thể tưởng được nếu có một người toàn tâm toàn ý đối tốt với cô là viễn cảnh thế nào.

Khi cậu đang ở nước ngoài, Lâm Ngữ Kinh từng gọi điện thoại cho cậu. Lúc điện thoại báo không gọi được, không biết lòng cô có bao nhiêu bất an, sợ hãi, bao nhiêu ý nghĩ muốn trốn tránh, từ bỏ, lùi bước.

Thế nhưng cô vẫn tới.

Chủ động nỗ lực tìm cậu, tiếp cận cậu, nhận sai chịu lỗi với cậu, dỗ cậu hoà hảo trở lại.

Vào lúc ấy, có khi cô thậm chí còn không chắc chắn cậu có còn thích mình hay không.

Thời điểm nghĩ đến điều này, Thẩm Quyên cảm thấy như chút máu cuối cùng trong người đều bị rút cạn đi.

Thế mà lúc ấy cậu còn nổi giận với cô. Cậu bị một đồng chuyện dè nặng, cậu chờ đợi đến khó chịu, cậu phẫn nộ, cậu âm ức, nhưng lại không nghĩ đến hơn một năm nay Lâm Ngữ Kinh đã phải vượt qua điều gì mới đến được đây. Trong quá trình mà cậu tưởng chừng như vô cùng đơn giản này, rốt cuộc cô đã phải quyết tâm nhiều đến thế nào.

Tiểu Kinh Ngữ của cậu, đã nỗ lực đến thế, dốc hết sức lực bơi về bên cậu.

Ngôn Hành đã nói xong, đưa mắt nhìn cậu, không lên tiếng nữa.

Bên này toàn là phòng bệnh VIP, hành lang không bóng người, yên tĩnh không một tiếng động.

Trong không gian tĩnh lặng, Thẩm Quyên tựa người lên tường, hơi ngẩng đầu, mắt nhắm nghiền.

*

Sau khi xuất viện, Lâm Ngữ Kinh không về trường học. Phòng ngủ trong KTX bố trí theo kiểu trên là giường, dưới là bàn, cứ lên lên xuống xuống cũng không tiện. Thẩm Quyên bèn tìm một khu chung cư gần trường học.

Đại học A nằm trong một khu vực tốt, nhà chung cư cũng không rẻ, ông chủ Thẩm đại khái đã chọn cái tốt nhất. Thẩm Quyên lái xe, quẹt thẻ đi vào. Lâm Ngữ Kinh thấy thiết kế xanh hoá cũng không kém hơn khu biệt thự nhà họ Phó bao nhiêu, có khi buổi tối bật đèn lên một phát là có thể tổ chức đêm hội nghệ thuật ánh sáng ngay ấy chứ.

Xe đỗ vào bãi đậu xe, Thẩm Quyên muốn bế cô, Lâm Ngữ Kinh từ chối. Đi có mấy bước thôi mà, cô cũng đầu phải tàn phế.

Lâm Ngữ Kinh chậm rãi xuống xe, nhìn cậu lấy hành lý từ cốp xe ra. Hai người cùng vào thang máy, cô không nhìn được liếc nhìn Thẩm Quyên một cái.

Người này trầm mặc bất thường, Lâm Ngữ Kinh không hình dung được cảm giác gì, tóm lại chính là không đứng lẩm.

Cửa thang máy mở ra, một tầng chỉ có hai hộ, huyền môn quan* mở ở sau thang máy, thiết kế rất chú trọng cảm giác riêng tư. Lâm Ngữ Kinh theo Thẩm Quyên đến căn nhà bên trái, nhìn cậu quét ván tay rồi ấn mặt mũi.

Là sinh nhật cô.

Lâm Ngữ Kinh khẽ chớp mắt, đi vào, Thẩm Quyên đi theo sau, đóng cửa lại.

Cô là người rất chú trọng hình tượng bản thân, đến xuất viện cũng ăn mặc xinh đẹp, còn đặc biệt nhờ Cố Hạ cầm sang đôi giày da hãng Dimple Hsu mới mua. Không đợi cô kịp phản ứng, Thẩm Quyên đã ngồi xổm xuống, giúp cô cởi giày, lại mang dép lê cho cô.

Đến đây đều vẫn rất bình thường.

Lâm Ngữ Kinh thay giày vào nhà, nhìn một vòng, còn chưa kịp xem rõ kết cấu căn hộ này trông thế nào, vừa mới xoay người Thẩm Quyên đã kéo cô quay ngược trở lại, cúi đầu xuống hôn.

Lâm Ngữ Kinh còn chưa kịp phản ứng.

Hành động này của cậu quá đột ngột, cô còn tưởng cậu sẽ hôn rất mãnh liệt, ai ngờ không phải, Thẩm Quyên ngậm lấy môi cô dịu dàng liếm láp, dần dần triển miên. Rõ ràng chỉ là một nụ hôn, nhưng động tác lại tỉ mỉ chậm rãi đến mức Lâm Ngữ Kinh bỗng thấy thẹn thùng.

Lâm Ngữ Kinh đỏ hồng đôi tai, rụt về sau, đẩy cậu ra xa rồi ngẩng đầu lên.

Vừa nhìn vào mắt cậu, Lâm Ngữ Kinh liền ngăn người, giữ tay kéo tay áo cậu: "Cậu sao vậy..."

Thẩm Quyên che mắt cô, lặng lẽ hôn lên môi cô lần nữa.

Trong bóng tối, Lâm Ngữ Kinh nghe thấy tiếng môi lưỡi họ quấn vào nhau, tiếng cậu hít thở, cảm thấy cậu đang run lên, lòng bàn tay dán vào mí mắt của cô, xúc cảm lạnh lạnh.

"Thẩm Quyên..." Lâm Ngữ Kinh có phần bất an, cổ sức gọi cậu trong lúc hôn, nhưng cậu như không nghe thấy, ngậm trọn những âm thanh mơ hồ kia.

Cô không còn cách nào khác, chỉ có thể túm lấy tay áo cậu, thở hổn hển, lờ mờ mở miệng: "Anh trai à, anh trai, chân đau..."

Thẩm Quyên đột ngột dừng lại.

Trái tim như bị một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt, đau đớn không thôi.

Cậu cần thận bế cô lên, đi vào phòng ngủ, đặt lên giường.

Lâm Ngữ Kinh chống người ngồi dậy, thấy Thẩm Quyên đang cầm gối đứng ở đầu giường. Cô ngồi trên giường nhìn cậu, liếm đôi môi bị hôn đến tê dại, ngơ ngác hỏi: "Rốt cuộc cậu sao vậy?"

Thẩm Quyên ngồi ở mép giường, nhìn cô thật lâu, cuối cùng thốt ra: "Tớ rất hối hận..."

Cậu cúi người, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt cô, chạm vào một cách cẩn thận mà thành kính, lời nói khó hiểu, khàn khàn: "Lâm Ngữ Kinh, tớ không đối xử tốt với cậu."

Hết chương 85.

() Huyền môn quan - 玄关门 trong phong thủy và kiến trúc được hiểu là lối đi mà khách muốn tới phòng khách buộc phải đi qua. Đây là khu đệm của phòng khách, có thể coi như tiền phòng, là nơi khách "nghỉ" chân trước khi vào phòng chính, tiếp mạch dẫn khí từ môi trường bên ngoài vào căn nhà. Chính vì vậy, một huyền quan tốt về phong thủy sẽ khiến cho luồng khí cái tường vào nhà nhiều hơn. (nguồn: phongthuyphuongdong.com.vn)*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 86: Cậu hết dê rồi

Edit: Ana

Beta: Tree

Lâm Ngữ Kinh đã nhạy cảm nhận ra có gì đó không đúng.

Loại tâm trạng sầu muộn, dồn nén đến ngột ngạt của Thẩm Quyện khiến cô không tài nào hiểu được, đồng thời còn thấy hơi bất an, luôn cảm giác như tên này đang... áy náy với cô?

Hay là thương xót nhỉ?

Lâm Ngữ Kinh ngả người về sau, dựa lên chiếc gối mềm mại, neho mắt nhìn cậu: "Thẩm Quyện, cậu nói thật đi."

"..."

Thẩm Quyện ngẩng đầu, môi mấp máy, ánh mắt nặng trĩu.

Tâm trạng của cậu vẫn đang bị đè ép, thấp xuống tận mặt đất, trùng sâu như chạm đến tâm trái đất, không phản ứng kịp với những lời cô nói.

Lâm Ngữ Kinh nhìn cậu hỏi: "Có phải cậu vượt tường rồi không?"

"..."

Thẩm Quyện lập tức ngớ người: "Hả?"

"Chúng ta cứ thoải mái nói thật với nhau đi, tớ không đánh cậu." Về mặt Lâm Ngữ Kinh rất bình tĩnh: "Có phải cậu nhìn trùng cô y tá xinh đẹp nào ở bệnh viện rồi không?"

Thẩm Quyện: "..."

Cuối cùng cậu cũng kịp phản ứng, tâm tình đang không ngừng tụt dốc của cậu tự dừng bị cô tóm lại một phát, kẹt giữa lưng chừng, có phần phức tạp.

Cậu im lặng một lát rồi mới đáp: "Không có."

Lâm Ngữ Kinh cứ như không nghe thấy, lăm bằm: "Hèn gì cậu mỗi ngày đều cần mẫn đến bệnh viện như vậy, báo hại tới ngày nào cũng bị Tiểu Đường Tăng quán lấy hỏi xem chừng nào cậu mới về huấn luyện, y hệt như gọi hồn. Té ra là bệnh viện có yêu tinh quán lấy cậu."

Thẩm Quyện thờ dài, dùng một tay dụi dụi mắt, bản thân một lát, nỗ lực điều chỉnh cảm xúc.

Làm được một lúc, cậu bỗng bật cười, nghe như một tiếng thờ dài.

Lâm Ngữ Kinh trừng mắt nhìn cậu.

Thẩm Quyện giờ tay kéo cô ôm vào lòng, điều chỉnh tư thế ngồi để gác cảm lên đầu cô, cọ cọ hỏi: "Còn đau không?"

Lâm Ngữ Kinh chưa kịp phản ứng cậu đang nói gì, hoang mang ngẩng đầu: "Hả?"

Thẩm Quyện lại dịch cảm về sau, hôn lên tóc cô: "Không phải đau chân à."

"..."

Vết thương này của cô đã cắt chỉ, thực ra đã hết đau từ lâu rồi, thế nhưng trạng thái của Thẩm Quyện ban này quá đáng sợ, như bị bóng đè vậy, Lâm Ngữ Kinh không còn cách nào khác nên mới thuận miệng nói.

Lúc ấy có lẽ cậu cũng không tỉnh táo lắm, chỉ ngừng lại theo bản năng, giờ hẳn đã hiểu.

Lâm Ngữ Kinh cúi người tới trước trốn cậu: "Câu hỏi này của cậu chẳng có ý nghĩa gì cả."

Thẩm Quyện cười một tiếng.

Lâm Ngữ Kinh nghiêng đầu, nhích nhích người tới trước: "Đừng đánh trống lảng thế chứ, rốt cuộc cậu đã làm chuyện gì có lỗi với tớ? Chứ không thì sao vừa này tớ lại cảm thấy cậu thiếu điều muốn quỹ xuống chân tớ vậy?"

Thẩm Quyện ôm lấy cô từ phía sau, kéo cô về tựa vào lòng mình, đáp lời: "Tớ cảm thấy mình quá khốn nạn, đối xử với cậu không tốt, khiến cậu bị thương."

Giọng cậu vang lên trên đỉnh đầu cô, trầm khàn: "Lâm Ngữ Kinh, cảm ơn cậu đã trở về."

Lâm Ngữ Kinh ngẩn người.

Một Lâm Ngữ Kinh miệng mồm nhanh nhẹn, một Lâm Ngữ Kinh bất kể đánh nhau hay đấu võ mồm đều có thể một chặp năm, bảy giờ vậy mà lại nghẹn lời, không biết nên nói gì cho phải.

Cô luôn không gọi đối phó với những tình huống như thế này, yên lặng một hồi lâu rồi chỉ nhỏ giọng nói: "Tớ thấy cậu rất tốt với tớ..."

Một câu nói này, đã khiến Thẩm Quyện cảm lòng không đậu.

Sao cô có thể khiến người khác đau lòng đến vậy, mới thế thôi đã dễ dàng thoả mãn, khiến người ta cảm thấy thương yêu cô đến nhường nào cũng không đủ.

"Như thế chưa phải là tốt đâu." Cậu thấp giọng đáp.

"Vậy thế nào mới gọi là tốt? Tớ muốn mua túi xách." Lâm Ngữ Kinh nói: "Tớ muốn mua túi xách mới, cậu mua cho tớ nhé?"

Thẩm Quyện không do dự đáp: "Được."

"Tớ còn muốn mua đồng hồ, cậu mua cho tớ một cái nhé, mẫu mới nhất của Jaeger-Lecoultre* ấy." Lâm Ngữ Kinh tiếp tục nói.

() Jaeger-LeCoultre (viết tắt JLC) là một thương hiệu đồng hồ của Thụy Sĩ, nằm trong Top những thương hiệu đồng hồ xa xỉ nhất Thế Giới, có giá không dưới 200 triệu đến hàng tỷ VND.*

Thẩm Quyện căn bản không chú ý đến mấy thương hiệu đó, cũng không biết mẫu đồng hồ mới đó tròn méo ra sao: "Mua."

Lâm Ngữ Kinh ngừng một lát, cuối cùng nói: "Cậu biết nấu cơm không?"

Thẩm Quyện im lặng.

Lâm Ngữ Kinh chớp mắt nói: "Vậy phải làm sao giờ, tớ cũng không biết, vậy sau này ở nhà ai xuống bếp đây?"

"Tớ." Thẩm Quyện đáp luôn: "Tớ sẽ học."

Lâm Ngữ Kinh cuối cùng cũng vui vẻ, ngẩng đầu lên nhìn cậu. Người này đẹp trai không góc chết, nhìn từ dưới lên, một góc độ vốn được xem là hủy hoại nam thần, ấy vậy mà vẫn đẹp.

Cô giờ tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa cằm cậu, đùa giỡn nói: "Quyện gia, hôm nay ngài sao vậy, muốn lừa tiền hay lừa sắc, sao lại thương tớ thế."

Thẩm Quyện không nói gì, chỉ siết chặt vòng tay, thân mình cao lớn ôm lấy cô từ phía sau, cẩn thận bao bọc cả người cô. Lúc lâu sau, cậu mới thấp giọng nói: "Cậu theo tớ, Quyện gia thương cậu cả đời."

*

Buổi chiều Thẩm Quyện còn phải đi huấn luyện, Lâm Ngữ Kinh một mình ở trong chung cư cũng không có việc gì làm, bèn đi đến trường. Trong khoảng thời gian nghỉ phép này, cô đã bỏ lỡ không ít bài học.

Đại học không giống hồi cấp Ba, nội dung học ít, thiếu bài mấy hôm vẫn có thể bù dần được. Lên đến Đại học, không tính môn tự chọn, chỉ bài chuyên ngành đã đủ khiến sinh viên học đến trọc đầu, thư viện ngày nào cũng kín người từ lúc mở cửa đến 10 giờ tối đóng cửa.

Mỗi ngày mọi người đều cố gắng tiến về phía trước, bạn cũng không thể dậm chân tại chỗ.

Học sinh ưu tú Lâm Ngữ Kinh cảm thấy ý thức nguy cơ đã lâu không gặp dần dần dâng lên. Từ khi lên Đại học, cô quá thật đã trở nên lơ là vì tí ti thứ chuyện. Mất thấy kỳ thi cuối kỳ đang ngày càng đến gần, Lâm Ngữ Kinh thấy mình khó mà giữ được thành tích trong top.

Là top 4 toàn tỉnh, bạn học Lâm cảm thấy không thể chịu được việc này, bèn không quản gió mưa, ngày ngày lê thân thể tàn tạ đi học.

Tháng 11 đã trôi qua quá nửa, khoảng thời gian này Thẩm Quyện ngày càng bận rộn. Lâm Ngữ Kinh cũng biết loáng thoáng rằng giải đấu sinh viên diễn ra vào tháng Ba, không còn nhiều thời gian.

Hiện tại Thẩm Quyện có rất nhiều vấn đề, xoay người không linh hoạt, vừa bóp cò đã rơi súng. Thần xạ thủ bốn năm không giương cung, dù có là hậu duệ cũng vô dụng. Cậu không còn cách nào ngoài việc không ngừng huấn luyện để tìm kiếm cảm giác, cả ngày lẫn lộn ở bãi huấn luyện.

Không có lối tắt, thiên tài cũng không ngoại lệ.

Vừa học tập vừa huấn luyện, ngày nào cũng tới mệt mỏi về nhà, còn chỉ có thể ngủ trên sofa.

Ông chủ Thẩm thăm thương vô cùng.

Lâm Ngữ Kinh không hiểu vì sao một căn hộ lớn thế này mà lại toàn là vách ngăn kiểu mờ, lại còn chỉ có một chiếc giường, cũng chẳng biết vì sao trong thời gian này cậu lại vô cùng nhún nhường, hầu hạ cô như một nữ vương, thậm chí bận rộn như vậy mà thỉnh thoảng vẫn bớt chút thời gian đi học cùng cô.

Chán cô cũng đâu nghiêm trọng đến vậy. Thẩm Quyện phải làm bao nhiêu chuyện trái với lương tâm mới có thể tốt tính như thế?

Chuyện trạng nguyên Thẩm lớp 1 khoa Tài chính lâu lâu lại đến khoa Máy tính học ké bài chuyên ngành lan truyền rất nhanh. Những người biết chuyện, chẳng hạn như chủ vị sinh viên lớp 1 khoa Tài chính hôm tự học tối đầu tiên đã nghe bài "Vô địch" do Trạng nguyên phụ nhân gửi qua, thì biết cậu đi theo bạn gái, người không biết thì sỏi nổi cảm thán Trạng nguyên đúng là khác biệt, không thoải mái với việc chỉ phát triển trong một khoa.

Giờ đã biết vì sao người ta là Trạng nguyên chưa!

Bởi vì người ta ham học tập! Còn hướng tới việc phát triển toàn diện các ngành nghề! Lúc học tập chắc hẳn lòng cậu ta đang vui sướng tột cùng!

Trạng nguyên Thẩm, người mê học tập đến râm ran trong lòng, thật ra lúc đến học ké khoa Máy tính tâm trạng chẳng có tí vui vẻ gì.

Tỉ lệ nam nữ khoa Máy tính làm cậu cực kỳ, cực kỳ phiền não.

Trên thế giới vì sao lại tồn tại một khoa nhiều nam giới như vậy?

Hôm nay học đến trễ, vị trí đằng trước căn bản đã chật kín, Thẩm Quyện và Lâm Ngữ Kinh đành ngồi ở hàng ghế cuối.

Giáo sư này giảng bài rất nghiêm chỉnh, nghe chẳng thú vị. Thẩm Quyện mấy ngày nay bận bịu liên tục, từ sau khi bỏ đến studio cậu đã rất lâu không có cảm giác thời gian biểu bị nhồi kín như thế này. Thế nên, thời gian đi học cùng Lâm Ngữ Kinh vừa khéo dùng để nghỉ ngơi.

Cậu ghé lên bàn ngủ bù.

Lâm Ngữ Kinh trước nay luôn là học sinh tốt, thời học cấp Ba cô chính là người nghe giảng bài nghiêm túc nhất. Một tiết học kết thúc, vở đã ghi chép đầy đủ, cô khép sách lại.

Có một nam sinh bàn trước ngoài đầu lại mượn vở cô.

Lâm Ngữ Kinh thấy cậu ta khá quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi tên. Cô luôn không mấy hứng thú với việc nhớ tên người khác. Hồi ở lớp 10 ngoại trừ mấy người Lý Lâm, những bạn cùng lớp còn lại hầu như cô đều chưa nói chuyện được mấy câu.

Lâm Ngữ Kinh liếc nhìn, Thẩm Quyện còn chưa tỉnh. Cô thuận tay đưa vở cho cậu bạn kia.

Nam sinh nhận lấy, nói cảm ơn, rồi cầm vở của mình xoay cả người lại.

Bàn sau xếp cao hơn bàn trước một chút, nam sinh kia đứng khom khom ở đó, vừa bổ sung những đoạn còn thiếu vừa tán gẫu với cô: "Trước kia Cố Hạ nói với tớ vở ghi của cậu y như tác phẩm mỹ nghệ ấy." Cậu ta cười nói, "Ai ngờ thời điểm đó cậu lại không đến lớp, đợi đến giờ mới được chiêm ngưỡng vở của sinh viên giỏi."

Khoảng thời gian Lâm Ngữ Kinh nằm viện bị Cố Hạ bịa thành một vụ cướp bóc, nói Lâm Ngữ Kinh là một nữ chiến sĩ gặp chuyện bất bình tương trợ, bị người xấu làm trọng thương. Logic rõ ràng, chân thực từng chi tiết, khiến người ta nhiệt huyết dâng trào, lại không mất năng lượng tích cực.

Lâm Ngữ Kinh cười, không nói gì.

Nam sinh tiếp tục nói: "Nghe nói cậu bị thương, bây giờ đã khoẻ chưa?"

Với người không quen biết, Lâm Ngữ Kinh luôn luôn nguy trang kĩ lưỡng, ra vẻ một tiên nữ có khí chất tuy lạnh lùng nhưng lịch sự, cô đáp: "Vẫn ổn, vốn dĩ cũng không nghiêm trọng lắm."

Nam sinh nghiêng đầu chép vài chữ, thấy Thẩm Quyện đang nằm ngoài bên cạnh, không nhìn được ngó qua, nhỏ giọng nói: "Đây là người khoa Tài chính, trạng nguyên toàn tỉnh à?"

Lâm Ngữ Kinh cũng nhìn sang Thẩm Quyện một hồi lâu.

Cậu bạn kia vốn dĩ muốn làm thân, đang lo không có chủ đề chung, lại thấy Lâm Ngữ Kinh nhìn chăm chăm tên đẹp trai kia lâu như vậy, có chút bấn loạn nhỏ giọng nói tiếp: "Nghe nói hẳn ta ngạo mạn lắm, tiếng Anh mới thi được hạng 4 đã lấy loa bật bài "Vô địch" giữa lớp."

Lâm Ngữ Kinh: "..."

Nam sinh vừa buột miệng nói đã hối hận, mẹ nó chứ đây không phải đang nói xấu người khác sao.

Thế mà Lâm Ngữ Kinh lại cười.

Cô sùng sốt hai giây, sau đó ngã ra ghế mà cười.

Cậu bạn vui vẻ, nghĩ mình đã tìm đúng hướng rồi. Sinh viên giỏi thường ghét sinh viên giỏi, có khi top 4 toàn tỉnh cũng không ưa trạng nguyên tỉnh thì sao.

Cậu ta dứt khoát cắn răng, kiên trì nói tiếp: "Tớ cứ tưởng cậu ta đến học, ai ngờ lại ngủ cả giờ học."

Lâm Ngữ Kinh cười ứa nước mắt: "Đúng vậy, lười quá đi mất, như heo vậy."

Thẩm Quyên đang yên ổn say giấc bên cạnh bỗng giật giật mí, mở mắt ra.

Cậu chưa tỉnh táo lắm, hip mắt, chậm rãi nhòm dậy. Nam sinh kia sợ hết cả hồn, cậu ta nói rất nhỏ, nhưng tiếng của Lâm Ngữ Kinh khá to, đánh thức người ta dậy.

Trạng nguyên Thẩm lười như heo ngủ dậy, lười biếng dựa người lên ghế. Cậu trông như chẳng hề giận dữ dù mới bị người ta mắng ngay trước mặt, mí mắt sụp xuống, mặt vô cảm ngáp một cái, đáng vẻ thờ ơ buồn ngủ.

Ngáp xong, đôi chân dài của cậu duỗi tới trước, khoác cánh tay lên sau ghế Lâm Ngữ Kinh, nghiêng đầu nhìn cậu nam sinh nom vẫn còn chưa kịp phản ứng kia.

Đáng vẻ cả lo phát phor, giống như tên Vương gia phế vật trong phim cổ trang, mỗi ngày chả làm cái gì, chỉ biết nằm dài trên ghế gỗ hoa lệ nghe ca hát.

Thẩm Vương gia vừa tỉnh ngủ, giọng hơi trầm: "Tôi không tới để học, tôi đi cùng bạn gái."

Nam sinh kia rất xấu hổ, vừa thẹn vừa hoảng, chưa tiêu hóa xong cậu vừa nói cái gì, càng không biết nên nói gì, lắp ba lắp bắp xin lỗi, còn không quên nói hộ Lâm Ngữ Kinh: "Xin lỗi, chúng tôi, chúng tôi không có ý gì đâu..."

"..."

Thẩm Quyên phát hiện kẻ này chả hiểu sao lại không có chút khát vọng sống nào.

Cậu nhìn cậu ta, bình tĩnh nói: "Cậu có thể, dùng cái trò gọi chúng tôi thế này chúng tôi thế kia với bạn gái nhà người ta trước mặt bạn trai cô ấy không?"

Nam sinh rớt cuộc cũng ngộ ra, hết nhìn Lâm Ngữ Kinh lại ngó ngó Thẩm Quyên, mắt thất thần nói lời xin lỗi rồi chạy vụt đi.

Lâm Ngữ Kinh cười bỏ ra bàn: "Cậu dậy hồi nào vậy?"

"Lúc hần ta bắt đầu nói chuyện với cậu." Thẩm Quyên nói.

Lâm Ngữ Kinh cười lau khoé mắt: "Vậy sao cậu không ngủ dậy?"

Thẩm Quyên "Xùy" một tiếng: "Còn không phải muốn nghe cậu nói giúp tớ sao." Cậu không vui, nhưng cũng không nổi giận được, chỉ biết rầu rĩ nhìn cô: "Muốn nghe cậu nói một câu đây là bạn trai tôi."

Kết quả chẳng những không nghe được mà còn nghe thấy cô với một thằng con trai khác mắng cậu đến vui vẻ, còn cười đến không ngừng được.

Con nhóc vô lương tâm.

Thẩm Quyên không vui, một tay vịn sau lưng ghế cô, bỗng nhiên cúi người lại gần, cắn môi cô.

Cắn hơi mạnh, Lâm Ngữ Kinh bị đau kêu lên một tiếng, ngả người ra sau định trốn.

Họ ngồi ở hàng cuối, lưng Lâm Ngữ Kinh dán vào tường, đưa tay chạm một cái vào cánh môi bị cắn đau, trừng mắt nhìn cậu: "Cậu là chó à?"

"Tớ không phải là heo đấy sao." Thẩm Quyên nói, kéo ghế xích lại gần, gợn tay giữ lấy cằm cô, đầu ngón tay phớt qua khóe môi: "Cắn đau à? Tớ nhìn xem nào."

Hai người kẻ sát nhau, tư thế mập mờ, đầu ngón tay của Thẩm Quyên chạm vào chỗ môi dưới vừa bị cắn của cô, đỏ hồng, ẩm ẩm mềm mềm.

Mắt cậu tối lại, nghiêng đầu hôn lên.

Chưa kịp đụng tới, Lâm Ngữ Kinh đã đưa tay đẩy đầu cậu ra: "Cậu cút xa ra một chút, có camera đấy."

Thẩm Quyên hơi bất đắc dĩ, bỏ tay xuống, cách xa ra.

Bạn gái thẹn thùng quá thì phải làm sao?

Cậu đứng dậy, nhặt mấy cuốn sách trên bàn bỏ vào cặp, kéo dây kéo lại, đi đến cửa sau: "Đi thôi, về nhà."

Lâm Ngữ Kinh theo sau cậu, hỏi: "Hôm nay cậu không huấn luyện à?"

"Ừ, nghỉ ngơi một hôm, phân bố thời gian hợp lý."

Chung cư không xa trường học, đi bộ khoảng 10 phút. Từ sau khi chán khối, Lâm Ngữ Kinh đã đi bộ đi về mỗi ngày, hôm nay bỗng sức nhớ ra, nghiêng đầu hỏi: "Ông chủ Thẩm, tuần sau tớ về lại ký túc xá nhé."

Bước chân Thẩm Quyên khựng lại một lát, sụp mắt: "Sao vậy?"

"Giờ tớ đã không sao rồi, leo lên leo xuống cũng không ảnh hưởng gì, phải về thôi chứ." Lâm Ngữ Kinh tự nhiên nói.

Thẩm Quyên không nói gì.

Lâm Ngữ Kinh cũng im lặng.

Hai người rất ần ý mà cùng trầm mặc. Đi vào tiểu khu, lên thang máy, vào nhà, đổi giày, Lâm Ngữ Kinh vào phòng tắm rửa tay.

Thẩm Quyên đi theo sau cô.

Lâm Ngữ Kinh mở vòi nước, Thẩm Quyên bèn lấy sẵn nước rửa tay, kéo tay cô sang, cầm lấy từng ngón tay xinh đẹp.

Bọt trắng mềm mịn dính đầy tay hai người. Thẩm Quyên chỉnh nước ấm, kéo tay cô đến dưới vòi nước, rửa sạch sẽ.

"Cuối tuần này chuyển đi à?" Cậu không nhìn cô, mắt nhìn tay cô dưới vòi nước, vẻ mặt chăm chú.

Rửa tay thôi mà cũng dính lấy nhau. Lâm Ngữ Kinh có chút không quen, rứt tay lại nhưng chẳng thể rút được: "Cậu có thể trả phòng được rồi."

"Không trả, mua cho cậu đấy." Thẩm Quyên lấy khăn lau khô tay, lại treo lên, lúc này mới thả tay ra, lùi về sau hai bước: "Như vậy cuối tuần cậu có thể trực tiếp về ở rồi."

Lâm Ngữ Kinh xoay người, nghiêng đầu nhìn cậu.

Thắm Quyên đứng tựa vào cửa kính phòng vệ sinh, để ý thấy ánh nhìn của cô, cup mắt hỏi: "Sao vậy?"

"Tớ đang nghĩ..." Lâm Ngữ Kinh nhả từng từ: "Thắm Quyên, vì sao gần đây cậu lại bắt đầu trở lại làm người thế?"

Thắm Quyên: "?"

Lâm Ngữ Kinh tựa vào thành bồn rửa tay, cảm thấy hơi thần kì, cô hip mắt nhìn cậu sẫm soi: "Nói chuyện cũng trở nên đứng đắn, hôn môi cũng không táy máy tay chân, tự dưng lại không cảm thú nữa, tính tình tốt đến mức kì quái."

Lâm Ngữ Kinh lạnh nhạt nói tiếp: "Quả nhiên, cậu vẫn bị tiểu yêu tinh nào bên ngoài mê hoặc rồi."

Thắm Quyên cảm nín: "Tớ..."

"Giờ cậu cũng không sờ soạng tớ nữa." Lâm Ngữ Kinh ngắt lời cậu, nhìn cậu bằng ánh mắt sâu xa: "Thắm Quyên, cậu hết dê rồi."

Thắm Quyên: "..."

Hết chương 86.

Tác giả có lời muốn nói:

Kính mọi: *Bạn trai tôi bỗng nhiên không giờ trò đùa bỡn nữa, xin hỏi có phải cậu ta ngoại tình không?*

Thắm Quyên: *Làm đàn ông thật khó.*

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Giữa Ban Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.